

Giới thiệu Nàng Dâu Trọng Sinh

Đọc truyện Nàng Dâu Trọng Sinh của tác giả Nhạc Tiểu Nữ có cảm giác thấm thía, bồi ngùi in đậm sâu trong lòng. Là một câu chuyện thường ngày, tình yêu, tình thân, tình bạn và tình người.

Chung Linh được làm lại cuộc đời mới. Được sửa đổi sai lầm chính là chân lý trong cuộc sống nhắc nhở ta “quay đầu là bờ”. Mấy người trong cuộc sống được cơ hội làm lại. Vì vậy đây chính là mong muốn con người sống phải biết đúng biết sai, biết bình tĩnh suy xét và hơn ai hết chính là kiểm chế và hi sinh.

Nếu kiếp trước Chung Linh vì theo đuổi tình yêu nông nổi, mù quáng trong thời buổi loạn lạc để rồi sai rồi càng sai, nhầm đường lỡ bước. Thì kiếp này mỗi bước đi của cô là một lần cân nhắc và thận trọng. Người ta nói “uốn lưỡi trước khi nói” “sai một li đi một dặm” “cẩn thận nhầm đường” luôn luôn đúng. Đạo lý thường ngày chỉ mong con người tốt đẹp hơn và nhân phẩm tốt lên.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Sự thật

“Chị Chung, chị có biết chị đang làm gì không, Ninh Ninh là con của tôi, suốt ngày chị cứ cuốn lấy nó, bây giờ nó chẳng còn thân thiết với tôi nữa, chị... không phải là cố ý đó chứ?” Một người phụ nữ nói chuyện với giọng điệu khó chịu. Là một người phụ nữ sắp năm mươi tuổi, Chung Linh bị một người đáng tuổi con mình chửi trịch như vậy thật sự rất xót xa, thế nhưng, tình huống này đã quen thuộc trong nhà này.

“Tiểu Huệ, thật xin lỗi, chị... chị chỉ là muốn giúp cô làm tốt việc nhà mà thôi.”

“Chị Chung, nếu không vì thấy chị chịu khó, tay nghề nấu ăn được, tôi đã không để chị sống trong nhà này lâu như vậy, nhưng mà chị cũng đã ở trong nhà này bốn năm rồi, lúc đầu là chăm tôi ở cữ, chăm sóc em bé, sau này lại còn trông nom mẹ chồng bị liệt nửa người, nói thế nào thì công lao của chị là rất lớn.”

“Đừng nói thế, đó là việc của chị mà.” Chung Linh dù sao cũng là người có tuổi, rất hiểu chuyện, biết rõ được chủ của mình muốn nghe cái gì.

“Được rồi Tiểu Huệ, là do chính con quá bận rộn thôi, sau này hãy dành thời gian quan tâm Ninh Ninh nhiều hơn, đừng trách móc người khác chăm nom con mình quá tốt!” Người nói chính là bố chồng của Tiểu Huệ, Vu Hạo.

Ấn Tiểu Huệ cũng không nói câu nào quá đáng nữa, người phụ nữ này cũng rất biết điều lại chịu khó, so với mẹ chồng đã qua đời của mình thì tốt hơn nhiều, thế nhưng, theo tình hình này, có khi chị ta lại trở thành mẹ chồng mới của mình. Ấn Tiểu Huệ không muốn nhìn thấy điều đó. Bởi vì mẹ chồng đã qua đời tuy tính tình không tốt nhưng dù sao cũng là mẹ ruột của chồng mình, không hề có mưu tính gì, thế nhưng người phụ nữ này thật sự rất thông minh, gia sản tương lai...

Bố chồng của Tiểu Huệ là người Đông Bắc, ăn uống có khẩu vị khác biệt, cho nên mỗi khi mùa đông đến, Chung Linh thường dùng hạt kê vàng và bột ngô làm bánh nhân đậu. Chung Linh cán bột xong xuôi, chợt nghe phía phòng khách có tiếng Tiểu Huệ kêu.

“Chị Chung, chị qua đây một chút, có chuyện muốn hỏi chị.” Chung Linh có dự cảm chẳng lành, lẽ nào xảy ra chuyện gì sao, rửa sạch tay, cô bước lên nhà trên, thấy trong phòng khách không chỉ có Tiểu Huệ mà còn có cả bố chồng Vu Hạo.

“Có chuyện gì sao?” Chung Linh cẩn thận hỏi.

“Chị Chung, chồng cũ của chị là quân nhân đúng không?” Nghe Ấn Tiểu Huệ nhắc đến chồng cũ, trong lòng Chung Linh chấn động.

“Đúng vậy, mà làm sao cô biết?” Tiểu Huệ mỉm cười, mang theo vẻ khinh miệt.

“Chồng cũ của chị là một quân nhân, thế nhưng sau đó chị lại bỏ trốn cùng người khác, tiếp đến lại dính dáng không rõ ràng với một số người, khi về già nhan sắc tàn phai mới bắt đầu kinh doanh, nhưng lại thua lỗ, không còn cách nào kiếm sống, về sau tham gia một trung tâm đào tạo sau đó làm bảo mẫu, tôi nói có đúng không?” Những câu đầu tiên là nói cho bố chồng nghe, còn những câu sau này lại nói cho Chung Linh nghe. Trong phút chốc Chung Linh ngây dại, Tiểu Huệ nói những điều này tuy đúng là sự thật nhưng ý nghĩ đầu tiên của Chung Linh lại là đã đến lúc phải rời xa Ninh Ninh rồi. Sở dĩ cô còn được ở cái nhà này là do hai lý do: thứ nhất là Ninh Ninh không rời được cô, thứ hai là hảo cảm của Vu Hạo đối với cô. Hiện tại hai nhân tố này đều bị cắt đứt rồi.

“Đây có phải là sự thật phải không?” Vu Hạo nhìn Chung Linh, cô chỉ biết nhắm mắt, không có cách nào phủ nhận quá khứ của mình.

Mang theo hành lý, vô hồn bước đi trên đường, trong đầu cô lúc này toàn là gương mặt ửng đỏ vì khóc của Ninh Ninh. Cô rất yêu đứa bé này, cả đời cô đã không thể có con cho nên đã xem Ninh Ninh như con của mình. Nếu như... Nếu như lúc đó cô sinh đứa con của Chu Bảo Cương thì giờ có khi nó đã lấy vợ được rồi à! Chu Bảo Cương, nhớ tới cái tên này làm lòng Chung Linh đau đớn. Kể từ ngày rời xa anh, cô đã rất hối hận, luôn luôn cảm giận

bản thân lúc đó quá nông cạn, chạy theo những thứ hư vô mờ mịt mà không nhận ra tình yêu chân thực đã bên cạnh mình. Lúc rời xa anh, cô nghe thấy tiếng khóc rống thất thanh của anh, khi đó hẳn là anh đã yêu cô rồi. Năm ngoái, tình cờ gặp lại anh, lúc này anh đã trở thành một sĩ quan cao cấp, người vợ đứng cạnh bên lại rất xinh đẹp, nhìn có vẻ chưa đến bốn mươi tuổi, anh đưa cho cô rất nhiều tiền nhưng lại không nói một câu nào. Chung Linh không quan tâm đến số tiền đó, nhìn thấy ánh mắt chất chứa thứ tình cảm phức tạp trong mắt anh, lòng Chung Linh đau như dao cắt. Nếu như lúc đó có thể nhận ra tình yêu của anh... nếu như... nếu như có thể quay lại...

Một tiếng phanh xe chói tai vang lên, trong ngày tuyết rơi như thế này, rất dễ gặp tai nạn, đây là ý nghĩ cuối cùng trong đầu Chung Linh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2: Trọng sinh

Có đôi khi Chung Linh nghĩ rằng cuộc đời là sự bất hạnh và bi thảm của mình bắt đầu từ đây. Đương nhiên cô cũng hiểu chính mình mới là mấu chốt vấn đề. Nếu chính mình có thể như người phương Tây phóng khoáng, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của thế nhân, không cho rằng hành động của mình là sai thì có lẽ sẽ sống tốt hơn. Nhưng mà sự thật lại không phải như vậy, hai mươi mấy năm qua, Chung Linh luôn theo đuổi sự hoàn mỹ, theo đuổi sự hoàn mỹ mà người người truy cầu, thân thể hoàn mỹ, tâm hồn thuần khiết, tình yêu nồng bỏng, hôn nhân ấm áp cùng gia đình hòa thuận. Nhưng do chính mình không hiểu được, nói đúng hơn là đã từng có nhưng mà không biết trân trọng để rồi cuối cùng mất đi hết thảy.

Tính lại Chung Linh thấy màn giường cưới của mình và Chu Bảo Cương hồi trước, màu đỏ, trên mặt có thêu hình uyên ương hí thủy, buộc gọn vào đầu giường. Đó là đồ dùng khi kết hôn tốt nhất lúc ấy nhưng mà khi đó Chung Linh đầy bụng oán khí nên nhìn cái gì cũng không thuận mắt. Mới 18 tuổi, thành tích học tập lại tốt nhưng chỉ vì trong nhà nghèo quá, nếu không gả mình đi thì anh trai không có tiền cưới vợ, chỉ vì thế mà gả con gái cho một người hơn cô những mười tuổi, Chu Bảo Cương. Chu gia cũng khá giả, vì nhìn trúng ngoại hình xinh đẹp của Chung Linh nên đã ra giá cao để hỏi Chung Linh về làm dâu, thậm chí là Chung Bảo Cương chỉ nhìn qua ảnh chụp mà định luôn hôn sự này. Chung Linh là một người có chính kiến, hay nói đúng hơn là người tâm cao khí ngạo, cho nên khinh thường Chu Bảo Cương cùng với Chu gia hành động ách bá như vậy.

Hiện tại nghĩ đến lúc đó, Chu gia chắc chắn là nhìn ra sự không tình nguyện của con dâu cho nên đã tìm cách bù đắp, chỉ cần nhìn đồ cưới là biết. Hầu hết là do Chu gia chuẩn bị, chỉ có tấm chăn là do nhà mẹ đẻ chuẩn bị, chính mẹ mình cùng với đi làm xong từ tuần trước, làm từ vải bông trắng. Ngoài ra trong phòng còn có trải giường màu đỏ cùng xanh lam. Hiện tại kết hôn đã không cần chuẩn bị như vậy, cái gì cũng là mua sẵn.

.....Ah, mà đây là có chuyện gì nhỉ? Chẳng lẽ cô thật sự quay trở lại quá khứ?

Hôm nay là ngày ngay sau lễ thành hôn, xem lịch trên bàn thì biết, ngày 13 tháng 12 năm 1983. Chung Linh nhớ rõ buổi tối hôm trước Chu Bảo Cương cùng cô trải qua tân hôn, khi đó cô chỉ có khóc với khóc. Sáng sớm hôm sau, anh nhận được điện thoại trong quân cho nên đã vội đi rồi, chỉ còn cô nằm ở trên giường không dậy nổi, không có chuẩn bị hành lý cho anh, cũng không đưa tiễn. Nhớ đến đây, Chung Linh cảm thấy mình phải suy nghĩ thật cẩn thận, hiện tại mình nên phải làm gì? Nếu đã trọng sinh thì phải làm sao đây?

Bây giờ chị cảm thấy mình thật quá hưng phấn và hạnh phúc, ông trời đối với cô quá tốt, chỉ cần còn sống đã là tốt lắm rồi thế mà cô là còn có cơ hội trọng sinh, một lần nữa có thể cảm nhận tình cảm cô đã bỏ lỡ, ở bên cạnh người đàn ông vĩ đại, thâm trầm mà tin cậy, người đàn ông cao lớn không biết bày tỏ cảm xúc của mình. Trước kia cô đã nói rồi, nếu có thể quay trở lại, cô nhất định sẽ coi anh như thần mà đối đãi. Còn nữa cô sẽ sống tốt, hưởng thụ cuộc sống này. Chung Linh vừa cười vừa khóc, thật là cảm tạ trời xanh!

Được rồi, cứ như vậy đi!

“Con...con dậy rồi à?”, là mẹ chồng, Phùng Trân. Bà là một người phụ nữ hào sảng, hồi đó đối với chị rất tốt, cho nên khi cô cùng kế toán Vương bỏ trốn, bà đã tức giận vô cùng. Hiện tại bà đã hơn năm mươi tuổi, bên cạnh là bố chồng Chu Xuân Lai, trầm tĩnh ít nói nhưng rất cơ trí.

“Vâng, con đã dậy.” Cũng không biết nói chuyện gì với hai bố mẹ chồng, nhìn thấy trước sân đầy bàn, bát đĩa, còn có cả chậu lớn, tất cả đều là mớ của hàng xóm dùng cho hôn lễ, hiện tại đang rửa sạch để trả lại.

“Động phòng hoa chúc thế nào?”.

Trời ạ! Là chị chồng, sao không có phát hiện ra chị ta vậy nhỉ? Lời ấy của chị ta khiến cho Chung Linh xấu hổ vô cùng. Tuy rằng nàng cũng là trải đời nhưng dù sao đối tượng cũng là Chu Bảo Cương. Cô không dám nói gì, chỉ chào một tiếng rồi xán tay áo lên làm việc.

Bố mẹ chồng thấy Chung Linh chịu khó như vậy, trong lòng rất là vui, còn đang tưởng cô con dâu bắt nắn với hôn sự này cho nên chưa an tâm, bây giờ xem ra đứa con dâu này là một đứa biết giữ bổn phận.

Chứng đó chén đĩa chứa đầy ba cái chậu lớn, chị chồng Chu Bảo Cầm cũng giúp cô một tay. Len lén đánh giá Chung Linh, chị ta cứ cười tủm tỉm, làm Chung Linh càng ngại ngùng. Thời ấy vẫn còn chưa có các loại nước rửa chén, Chung Linh đi vào bếp lấy bột mì hòa với nước ấm, như thế có thể rửa sạch được vết dầu mỡ trên bát đĩa.

“Tiểu Linh, mau lên, nghỉ ngơi một chút, trời hôm nay rất lạnh...”

“Không sao đâu, con vẫn làm được! Chị à, chị vào nghỉ ngơi trước đi.”

“Ôi mẹ, mẹ chỉ lo quan tâm con dâu của mẹ, không cần con gái nữa rồi!” Chu Bảo Cầm kêu ca.

“Con gái gả rồi như bát nước đổ đi, làm sao so sánh với con dâu có thể nối dõi tông đường của mẹ chứ?”

“Đúng rồi, không thể so sánh được, ha ha...” Hai người đều nhìn Chung Linh cười, gương mặt Chung Linh nóng bừng cả lên.

Rửa xong bát bát đĩa, Chung Linh lại đi tìm một chiếc khăn sạch sẽ, lau khô hếtsố bát đĩa đấy. Thấy Chung Linh làm việc cẩn thận, tỉ mỉ như vậy, người nhà Chu gia rất hài lòng, càng nhìn càng thấy thích.

Làm xong mấy việc này cũng đã xế chiều. Thói quen của người Đông Bắc vào mùa đông là ngày ăn cơm hai bữa. Chung Linh không đợi mẹ chồng lên tiếng sai bảo, vội vàng vào bếp nấu cơm, thật ra cũng rất đơn giản, chỉ cần đem mấy phần thức ăn dư của tiệc hôm qua hâm nóng là được rồi, nhưng do tay nghề của đầu bếp hôm qua cũng không quá tốt cho nên Chung Linh mang món thịt hôm qua ra, chế biến lại một chút. Nhìn thấy việc làm của Chung Linh, Chu Bảo Cầm chỉ biết đứng bên cạnh ngáy ngốc, cô vợ mới cưới của em trai làm việc quả thật rất nhanh nhẹn, lúc nào cũng bận rộn luôn tay luôn chân, làm cho cô không giúp được gì.

Lúc làm cơm đều dùng chảo lớn, vẫn dùng củi để nấu, bếp bếp còn có thể truyền nhiệt, rất nhiều nhà vẫn dùng loại gạch thô, vừa nấu cơm vừa có thể sưởi ấm giường. Hai ông bà Chu gia ngồi trên giường sưởi đợi cơm, một lúc sau, bàn lò được đặt lên, thức ăn thơm ngào ngạt, trong phòng tràn ngập hơi khói, tuy hai phòng cũng chỉ cách nhau một bức vách nhưng lại không ngửi thấy tí mùi dầu mỡ nào, “Tiểu Linh, đừng làm nữa, mau tới ăn cơm đi con.” Mẹ chồng gọi, nghe mà Chung Linh cảm thấy bùi ngùi, thật ra ngay từ đầu bà rất thích cô, những mâu thuẫn phát sinh sau này phải trách là do cô quá hơi hợm và vô tâm.

“Đạ, con đến đây.” Chung Linh biết rõ được sở thích của ba mẹ chồng, ba mẹ chồng thích ăn thịt còn mẹ chồng thích ăn dưa muối, “Ba, mẹ, còn cần gì thêm không ạ?”

“Không cần đâu, mau ăn cơm thôi, mệt nhọc cả ngày rồi.” Mẹ chồng quan tâm cô, đẩy con gái sang một bên rồi lại kéo cô ngồi cạnh bên mình.

“Tay nghề lão Trần càng ngày càng tốt, bà xem mấy món này rất được.” Chu Xuân Lai vui vẻ, cái gì cũng vừa ý.

“Không phải đâu ba! Đây đều là do tiểu Linh chế biến lại.” Chu Bảo Cầm lấy đũa gõ vào mâm, đây là hành động trước đây Chung Linh chưa bao giờ làm, nhưng giờ lại thấy thật đáng yêu.

“Ah, thế nào! Mẹ đang cảm thấy lạ. Ngày hôm qua cũng đâu ăn ngon được như thế này”. Mẹ con họ rất thích đầu xào, trước đây cũng liên hợp lại đối nghịch với chị, bây giờ nghĩ lại, người ta đối xử với cô như thế nào đều do thái độ của mình mà thôi. Bầu không khí ấm áp như thế này thật dễ chịu.

Buổi tối nằm trên giường, Chung Linh nghĩ về chuyện trong cả ngày hôm nay, hạnh phúc đến nỗi cười thành tiếng, cô tự nhéo vào chân, đây là sự thật sao? Nhìn tấm ảnh của cô và anh trên tường, cô càng thẹn thùng. Hạnh phúc quá, thật sự là đã quay lại rồi. Nhìn gương mặt cô trong ảnh rất lạnh lùng, ánh mắt của anh lại thoáng thoáng nét vui mừng, cô quyết định sau này nhất định phải chụp ảnh cưới một lần nữa. Ah, đúng rồi, bây giờ cô mới mười tám tuổi, hai năm nữa mới có thể đăng ký kết hôn, không có cách nào khác, đây là quy định ở nông thôn, đợi có giấy đăng ký kết hôn lại chụp tấm ảnh cưới khác vậy, nhất định phải chụp một tấm ảnh tràn ngập tình yêu. Chung Linh nhớ lúc động phòng hoa chúc, lúc ấy vừa đau lại vừa tủi thân, cô chỉ cao một mét sáu còn Chu Bảo Cương cao một mét tám, Chu Bảo Cương lúc nào cũng làm cô sợ hãi, nhưng giờ nhìn ảnh lại thấy nhớ anh, cô thật sự mong được anh ôm vào lòng yêu thương.

Bất luận người phụ nữ có bao nhiêu tuổi cũng đều khao khát tình yêu, cho dù cô sắp năm mươi tuổi. Chung Linh cực kì ghét xem phim điện ảnh, nhưng cô lại nhớ một lời thoại trong phim, “Đã từng có một tình yêu chân thành trước mắt nhưng tôi lại không trân trọng, đợi đến khi mất đi mới thấy hối hận khôn cùng, đau khổ lớn nhất trong đời người cũng chỉ đến mức này thôi...” Phụ nữ chỉ có một nguyện vọng lớn nhất trong đời, nguyện có được trái tim của một người, bạc đầu không xa rời. Chung Linh biết, Chu Bảo Cương là người có thể cho cô tất cả, chắc chắn cô biết nếm trải và quý trọng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Lại mặt

Tuy rằng vẫn chưa đến cực hàn, nhưng trời đã rất lạnh, năm giờ sáng mà trời vẫn còn tối. Chung Linh đã dậy từ sớm, vì cô biết cho dù có là mùa đông, ba mẹ chồng vẫn dậy rất sớm, không chỉ vì để lấy lòng ba mẹ chồng, mà quan trọng hơn là cô muốn tích cực đối mặt với cuộc sống này.

Chu gia là một ngôi nhà lớn có ba gian phòng, dĩ nhiên không phải tất cả đều lọt ngôi. Bản thân cô ở gian phía tây và hai ông bà ở căn phòng phía đông, chính giữa là nhà bếp, chiếc bếp lò phía bên đông dùng để nấu cơm, còn chiếc bàn lò bên này thì dùng để nấu cám cho lợn, trong nhà vẫn còn nuôi hai con lợn.

Trước tiên là Chung Linh nấu nước, đồng thời trộn cám cho lợn, dùng nước vo gạo trộn với cám, đang làm thì Phùng Trần bước ra, “Tiểu Linh, sao

không ngủ thêm một chút?” Trên mặt bà đầy ý cười, cô con dâu này thật là đảm đang.

“Dạ không sao, mẹ ngủ có ngon không? Nước ấm rửa mặt sắp được rồi.” Phùng Trân thoáng ngẩn người, nhìn thấy nụ cười ngọt ngào của Chung Linh, không có vẻ gì là không hài lòng, càng lúc càng thấy yên tâm hơn rồi. Chung Linh hoàn toàn không để bà nhúng tay làm việc nhà, có nói bây giờ bà giống như một bà chủ nhân nhả ung dung vậy.

Sự tính toán và sắp xếp thời gian của Chung Linh rất khéo, tất cả đều được làm ổn thỏa, cơm cũng nấu xong rồi, đem chiếc bàn chuyển đến phía giường, bày ra món cháo kê, sắp sẵn hai cái bánh bao, Chung Linh còn làm một chút dưa muối xào. Cô biết người già rất chú trọng chuyện ăn uống, đương nhiên là dưới tình huống và điều kiện cho phép, có cháo kê, có lương khô, cũng cần phải có rau nữa, cho dù là dưa muối cũng được. Được mẹ chồng giao toàn quyền trong bếp, trong lòng Chung Linh cũng nhẹ nhõm không ít.

“Tiểu Linh, hôm nay con về nhà phải không?” Chung Linh dừng đĩa, đứng vậy, hôm nay là ngày thứ ba, cô hẳn là nên lại mặt, hơn nữa còn phải dẫn cả chồng cùng với những lễ vật đại biểu cho phía nhà chồng về nhà, nhưng mà...

“Đừng ạ, hôm nay con phải về nhà.”

“Thằng Cương không thể đi về cùng con rồi.” Phùng Trân cũng hiểu được điểm mấu chốt, không biết nói gì cho phải, Chu Xuân Lai cũng không nói gì tiếp nữa, trong lòng ông chắc có tính toán.

“Con có thể tự về, anh ấy... anh ấy có chuyện chính đáng phải làm, ba mẹ con đã sớm biết anh ấy là một quân nhân nên có thể hiểu được mà.” Chung Linh nhìn ba chồng nói.

“Vậy thì tốt rồi, nói với ba mẹ con, lần sau thằng Cương về nhất định sẽ đến thăm hỏi, làm đúng nghĩa vụ con rể.”

“Dạ.”

“Mẹ nó à, đưa cho tiểu Linh ít tiền, rồi bảo lão Tiền đưa con bé đi mua vài món đồ, rồi đưa con bé về nhà, đưa nhiều một chút.”

“Con đã biết, ba mẹ mau ăn cơm đi ạ.” Chung Linh cảm thấy ba mẹ chồng nói như vậy là có ẩn ý, nhưng mà Chu Bảo Cương là một quân nhân, cũng đã định trước chuyện bọn họ gần gũi nhau thì ít mà xa nhau thì nhiều, trong lòng Chung Linh rất rõ ràng. Lúc hợp thời thì nói rõ ý nghĩ trong lòng ra là điều cần thiết.

Rửa chén xong, lau sạch bàn, khăn lau cũng đem giặt sạch, nhìn mọi thứ gọn gàng ngăn nắp, Chung Linh mới rửa tay rồi trở về phòng, thoa lên một lớp kem dưỡng da thời bấy giờ, chính là loại kem chiết xuất từ ngọc trai, thời đó chỉ sử dụng mỗi kem này. Cô vừa xoa tay vừa bóp nắn, cô thật không muốn khi anh trở về, nắm lấy tay cô lại có cảm giác như nắm tay của một bà già được. Như vậy thì thật đáng ngán. Nghĩ đến đó, bản thân cô cảm thấy thật buồn cười, sau đó lại tự trấn an mình, như vậy thì có gì đáng cười chứ, đã là phụ nữ thì phải biết giữ gìn nhan sắc thôi, vô luận là người đó có lớn tuổi rồi đi chăng nữa.

“Con ngồi một mình cười trộm gì vậy?” Phùng Trân đẩy cửa bước vào. Ai da, bà không gõ cửa, ở Chu gia không có thói quen gõ cửa.

“Không có gì ạ, sắp về nhà mẹ rồi, nên con rất vui.” Phùng Trân cười, người ta thì sợ bị người nhà chồng phát hiện họ nhớ nhà mẹ đẻ, nhưng Chung Linh thì lại ăn ngay nói thật, rất hợp ý của bà.

“Cho con này, cầm lấy, mua ít đồ tốt về biếu ba mẹ. Ba con đã đi tìm lão Tiền rồi, mau chuẩn bị đi.” Chung Linh nhìn số tiền, là một cọc tiền mười đồng, ước chừng hơn một trăm đồng.

“Mẹ, thế này... thế này thì quá nhiều. Nhà ta vì đám cưới của chúng con đã tốn không ít tiền, cái này...”

“Cho thì con cứ cầm lấy đi, sao lại nói nhiều lời vô ích thế, mẹ và ba đều biết, con làm gì có đồng nào trong tay, nếu còn dư con cứ giữ lại.” Nói xong bà cũng bước ra khỏi phòng.

Chẳng mấy chốc, ba chồng cô đã trở về, báo cho Chung Linh biết xe đang đợi bên ngoài.

Chung Linh mặc áo bông bằng nhung màu hồng phấn hôm đám cưới, bởi vì là quần áo mới, bình thường ít khi mặc, cùng với quần màu xanh da trời không xếp li, không có tí đường nét cơ thể nào. Chung Linh tuy biết cách ăn mặc cũng như may đo nhưng không muốn thay đổi, chồng không ở nhà, bản thân phải an phận một chút, ngàn vạn lần phải tránh xa chuyện true hoa ghẹo nguyệt, kéo tự bôi do trát trâu vào mặt.

Chào hỏi lão Tiền xong, cô ngồi lên xe ngựa, mẹ chồng còn kê cho cô một tấm đệm bông. Xã Trường Thanh, quê của Chung Linh cũng không cách xa lắm, cung tiêu xã là nơi duy nhất mua bán vật dụng thiết yếu. Tối công cung tiêu xã, Chung Linh và lão Tiền cùng đi vào, để xe ngựa ngoài cổng. Cung tiêu xã được chia thành mấy gian hàng, gian bán vật dụng hàng ngày, gian bán giày dép, vài vốc quần áo, còn có cả gian bán máy móc nông cụ. Lúc ấy thời này lễ vật lớn chẳng qua chỉ là rượu hoặc trái cây, cũng có thể là bánh ngọt, vãn vãn... Chung Linh nghĩ vẫn nên mua thứ gì mà trong nhà mình dùng lâu dài, mua rượu, mua bánh ngọt tuy đẹp mắt, nhưng ba mẹ chắc sẽ tiếc tiền mà không nỡ dùng, cho nên Chung Linh chọn mua cho ba mẹ và anh mình một ít bông và vải, của mẹ là loại vải nhung màu tím, của ba là vải len màu xanh đen, còn anh trai sẽ là vải len màu lam thẫm, ngoài ra còn mua thêm ít thịt ba chỉ và đậu hũ. Lão Tiền cũng mua một xấp vải bông cho cháu gái may quần áo.

“Vợ thằng Cương này, sao cháu lại mua mấy thứ này làm lễ lại mặt vậy?” Lão Tiền nhanh chóng mua xong đồ rồi ra ngoài, ngạc nhiên tò mò hỏi Chung Linh. Cô nghe lão Tiền gọi mình là vợ thằng Cương liền thấy rất vui, cô đã là vợ của anh.

“Mua mấy thứ khác mọi người trong nhà lại tiếc, không dám dùng, áo bông của ba mẹ con cũng đã nhiều năm rồi, của anh trai cũng cũ. Vì thế....”

“Thật là một đứa trẻ ngoan.” Lão Tiền cảm thấy con dâu mới Chu gia này là một người hiểu chuyện, trách không được nhà ấy bỏ ra một ngàn đồng để hỏi cưới.

Gần tới trưa thì cô về đến nhà.

“Mẹ, mẹ ơi, Tiểu Linh về rồi kìa.” Anh trai quên mất hỏi thăm, trước tiên lo báo tin cho ba mẹ biết, chẳng mấy chốc ba mẹ và anh trai đều đi ra ngoài đón, vừa kéo Chung Linh vào nhà, vừa giúp mang vật dụng. Lão Tiền không chịu vào chơi, bảo là có việc bận phải về, cháu gái cũng đang đợi ở nhà. Lúc này hai vợ chồng Chung Ngọc Tú mới chịu về, người nhà chồng phải tới cũng như đại biểu cho nhà chồng, không thể qua loa được.

Trong nhà đã có di và dựng, còn có gia đình bác cả, thấy Chung Linh bước vào, ai ai cũng vui mừng. Lúc này, Chung Linh mới hiểu tại sao khi xưa ba mẹ lại nổi giận như vậy khi cô không về lại mặt, thì ra là có cả một đại gia đình đang chờ cô về. Chung Linh chào hỏi từng người, vợ vàng già thích vì sao chỉ có một mình cô về. Mọi người đều thông cảm, đàn ông cùng ở lại trong nhà hút thuốc tán chuyện, anh trai bị phải đi mua rượu, mẹ của Chung Linh là Trương Tú Phụng cùng với di, bác dâu và Chung Linh vào bếp làm cơm. Thời gian này chính là lúc chị em phụ nữ tán chuyện, bác gái cảm ông thối lửa bắt đầu câu chuyện, nội dung rất dễ đoán, “Tiểu Linh, ba mẹ chồng đối xử với cháu thế nào?”

“Rất tốt ạ.”

“Nghe bác nói này, Tiểu Linh, cháu kết hôn rồi thì phải sống cho thật tốt, nhà chồng cháu rất được, chồng cháu còn là giải phóng quân, biết tìm đâu ra người chồng như thế, gia đình như thế. Nếu không phải do chuyện đính ước với nhà khác bị thất bại, chuyện tốt này cũng không đến phiên cháu đâu.”

“Sao? Định ước trước?” Tại sao từ trước giờ Chung Linh chưa từng nghe qua, nghĩ lại cũng phải thôi, ban đầu cô vốn không đồng ý, có ai dám nói cô là kẻ dưng bị đầu, như vậy là đã kích, tuyệt đối đã kích.

“Đúng vậy, ban đầu vốn rất tốt, ai cũng nghĩ sắp tổ chức lễ cưới, nhưng mà lúc đưa sinh lễ, nhà gái lại đòi lên giá! Ông bà Chu gia liền dẹp luôn.” Bà di nói cho Chung Linh nghe sơ qua câu chuyện, sau đó trừng mắt liếc bác dâu một cái.

“Sợ cái gì! Tiểu Linh, chuyện đó....bọn cháu đã làm chuyện đó chưa?” Chung Linh hiểu ngay ý của bác dâu, mẹ cô và di cũng tò mò nhìn chăm chăm vào Chung Linh chờ câu trả lời.

“Mau nói thật nghe xem nào.” Ba người cùng gấp gấp.

“Đây là điều mà người lớn nên hỏi sao?” Mặt Chung Linh đỏ tới nỗi muốn xuất huyết. Ba người nhìn đáng về Chung Linh vậy mới yên tâm.

“Vậy còn sợ gì nữa, hai bên cũng đã cưới, để di nói cháu nghe, Tiểu Linh này, đàn ông đều như vậy thôi, đã lên giường rồi thì không xa cháu được đâu.” Bà di cho rằng Chung Linh đã là gái có chồng, có thể tán gẫu những chuyện tề nhị như vậy.

“Anh ấy mới không như vậy đâu!”

Ba người phụ nữa cười lớn, trong lòng cho rằng Chung Linh đã bị mê hoặc rồi. Hiện tại Chung Linh thật khó có thể hiểu được lối suy nghĩ đơn giản của bác cô vừa nói.

“Tiểu Linh, cố gắng sống cho thật tốt, sớm sinh một đứa con, như vậy địa vị mới vững chắc được.” Trương Tú Phụng lo lắng con gái tùy hứng. Chung Linh nghe xong những lời mẹ nói cũng rơi vào trầm tư, không phải là cô lo lắng về vấn đề địa vị, cô muốn có con, hai kiếp đều mong như vậy nhưng kiếp trước phải hai năm sau cô mới có thai. Mỗi năm Chu Báo Cương về thăm nhà một lần, bây giờ muốn có cũng không thể được.

Bữa cơm rất thịnh soạn, chỗ thịt Chung Linh mang về đều dùng hết. Mọi người đối với thịt lợn béo như vậy là rất hoan nghênh, đứa em trai con nhà di ăn tới nỗi miệng bóng dầu mỡ. Không khí gia đình thật ấm áp hòa thuận.

Ngày hôm sau, Chung Linh liền thu xếp trở về, chủ yếu là vì chuyện heo nái đẻ. Kiếp trước, Chung Linh chỉ lo ngủ, để mặc bố mẹ chồng coi chừng cả một đêm, còn mang heo tới phòng bếp gần phòng cô, mùi hôi bốc lên không chịu được. Chung Linh khi đó vẫn còn giận, mẹ chồng cũng vì chăm sóc heo mẹ mà bị cảm lạnh. Nói cho bố mẹ tình huống trong nhà sau đó cô liền trở về. Trước khi đi, mẹ kéo cô sang một bên, đưa cho một ngàn đồng, đó là số tiền lễ hỏi: “Anh con biết, sống chết cũng không dùng số tiền này, nó nói không muốn để cho chúng ta vì nó mà bán con gái. Con cầm đi, ba con cũng có ý này.” Chung Linh vừa cảm động vừa chua xót, kiếp trước chỉ vì không lại mặt mà hết thấy đều bỏ lỡ. Giờ khúc mắc đã giải, cô vui lắm. Chung Linh từ chối không cầm nhưng mẹ cô sống chết không lấy lại nên đành nhận.

“Tiểu Linh, Thường Hồng Mai nhà chú Thường cũng đi, hai người các con cùng đường. Hôm nay mẹ cũng phải về quê nên con sang đi nhờ bên ấy. À mà trường tiểu học của anh con cũng cuối kì rồi, bận lắm, con đến nói với anh một tiếng.” Anh cô đối với cô rất là áy náy.

“Vâng.” Sau khi cố gắng khuyên giải anh trai, Chung Linh vội vàng đến nhà chú Thường có mang theo một con gà. Đó là quà đáp lễ.

“Tiểu Linh, nhà chồng cậu thế nào?” Chung Linh và Thường Hồng Mai là bạn học cùng cấp 2, sau lại cùng gả đến một thôn cho nên cũng thân. Nhưng mà Thường Hồng Mai này đời trước chính là người cực lực cổ vũ Chung Linh đi tìm tình yêu đích thực. Nghĩ lại mới thấy cô bạn này ngây thơ đến đáng sợ.

“Rất tốt!”

“Tiểu Linh, bạn cứ yếu đuối như vậy sao?”, đối với Chung Linh an phận như vậy Thường Hồng Mai rất là bi ai

“Vậy cậu muốn mình bỏ trốn?” Chung Linh sẽ không bao giờ làm thế. Trong lòng Thường Hồng Mai, cô sẽ không bao giờ là con người như trước đây. Hai người bất đồng ý nghĩ nên dọc đường cũng không nói nhiều.

“Có rảnh thì đến chơi!”, Chung Linh mời cho phải phép.

“Bạn điên rồi, mới cưới vài ngày đã mời người tới chơi. Mẹ chồng bạn sẽ không thích đâu, nghe nói mẹ chồng bạn rất ghê gớm.”

“Không đâu, bà ấy rất tốt.”

“Bạn thật sự là...” Không biết trời cao đất rộng? Cô có thể hiểu ý nghĩ đó của Hồng Mai.

“Sao con đã về rồi, không ở vài ngày nữa ư?”, vừa vào đến cửa, mẹ chồng Phùng Trân đã ra đón.

“Mẹ con cũng thật là, việc gì phải khách khí như vậy.” Bà nhận gà từ tay cô, sau đó thả vào sân.

“Heo nái nhà mình sắp sinh rồi, con sợ mọi người vất vả nên về.”

Vừa nghe lời này, Phùng Trân rất cao hứng, vội bảo Chung Linh mau vào nhà cho ấm.

“Mẹ không biết hôm nay con về nên giường con không có sưởi, con vào trước đi, để mẹ đốt bếp.”

“Không, mẹ cứ để con, tiện thể để con nom heo mẹ, con sợ là nó sắp sinh rồi.”

“Được rồi, vậy cũng được.” Chung Linh vào thay quần áo còn Phùng Trân thì đi báo cáo với ông xã.

“Là vì heo mẹ mà trở về, đưa con dâu này càng ngày càng vừa ý.” Phùng Trân vui vẻ còn Chu Xuân Lai bên cạnh thì buông điều thuốc, gõ gõ trên bàn

“Mới có vài ngày thôi, bà đúng là không có đầu óc.” Trường hợp này cũng không hiếm, vừa mới vào cửa thì tốt lắm, đến khi nắm hết quyền to trong nhà rồi thì mới lộ nguyên hình. Không thể không phòng được!

“Lão già thôi, đừng có mà không biết chừng mực như vậy, đưa con dâu như này ở đâu mà tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Hoa Hoa

Lần này trở về khiến Chu gia hai lão đều rất mừng. Heo mẹ lúc này đã rất ị ạch, hôm nay còn tỏ ra mệt mỏi, xem ra là sắp sinh. Vì thế nó được chuyển qua nhà kho nhỏ cạnh phòng bếp. Chung Linh vội vàng thu thập sạch sẽ cũi dự trữ trong nhà kho, cả nhà cẩn thận trong chùng. Heo nái sinh là đại sự trong nhà. Đối với nhà nông bình thường thì đây là chuyện kiếm được lợi nhiều nhất, tuy rằng heo con đầy tháng chỉ có thể bán được năm hay sáu đồng, nhưng nếu sinh được mười con thì được đến năm, sáu mươi đồng. Bình thường đi làm công nhân hàng tháng cũng chỉ được 30 đồng thôi, mà mỗi năm heo mẹ có thể sinh những hai lần.

Đợi đến nửa đêm, Chung Linh vẫn trông chừng, đến khi thấy heo mẹ sinh mới đi gọi bố mẹ chồng, may mắn là lần này heo mẹ đẻ được những 12 heo con, khiến cả nhà vui mừng khôn xiết.

“Ba, mẹ, để con cho nó ăn chút gì đó.” Chung Linh muốn chăm cho “công thần” một chút.

“Từ đã, heo mẹ vừa mới sinh không thể ăn linh tinh, con chỉ cần pha ít muối với nước ấm cho nó uống là được.” Chu Xuân Lai là một người hiểu biết về chăn nuôi, nhắc nhở cô con dâu.

“Vâng, con biết rồi.” Chung Linh vội vàng châm lửa nhóm bếp lò.

Tuy rằng mùi hôi bốc lên rất khó chịu nhưng mà cô cũng không yếu ớt như vậy, dọn sạch sẽ nơi heo đẻ, chăm sóc heo chu đáo đúng như chăm sóc sản phụ, bởi vì thế mà sữa nhiều, heo con khỏe mạnh mập mạp.

“Mẹ, bao nhiêu con vậy?” Chu Bảo Cầm vừa vào cửa liền hỏi, buông đứa con trong lòng ra. Đó là một tiểu quỷ bần bản, Chu Bảo Cầm vì bận đi làm ở xưởng rượu trong thôn cho nên thường xuyên gửi con ở nhà mẹ đẻ. Trước kia Chung Linh cảm thấy việc này thực khó chịu.

“Hoa Hoa tới rồi à?” Chung Linh kéo đứa nhỏ qua, thuận tay lau cái miệng đầy nước dãi. Hoa Hoa mới hai tuổi, nói cũng chưa sõi lắm.

“Sao con lại đưa cháu đến?” Phùng Trần nhìn lướt qua con gái xoay người vào nhà. Chung Linh cũng ôm đứa nhỏ vào phòng bà.

“Nếu lúc đầu con được gả vào một nhà khá giả thì tốt rồi, có người giúp con mọi việc, nhưng con lại không chịu, cứ đòi gả vào nhà họ Đinh.” Chu Bảo Cầm cũng được coi là một người tự do yêu đương, anh rể Đinh Vinh là người thật thà, chịu khó, nhưng anh ta là cô nhi, không có người thân, điều kiện sống cũng không tốt, cho nên hai vợ chồng đều làm ở xưởng rượu, rất vất vả nên không có thời gian chăm sóc con.

“Mẹ...”

“Được rồi, đừng nói nữa, con bé đã lớn vậy rồi còn nói được gì nữa.” Ông lớn trong nhà lên tiếng, mọi chuyện coi như xong.

“Chỉ cứ để Hoa Hoa ở chỗ em, để bé bầu bạn với em.” Chung Linh càng nhìn càng thấy Hoa Hoa ngây thơ, đáng yêu, tại sao trước đây cô không nhận ra?

“Thật sao, quá tốt rồi, chị từ đầu cũng đã nghĩ như thế.” Lời vừa nói ra khiến mọi người đều sững sốt, chắc là chị ấy đã sớm có ý như vậy.

“Chị đừng hối hận nha, sau này Hoa Hoa coi em như mẹ ruột để xem chị tính làm sao.” Chung Linh cười nói.

“Con nuôi nó cũng chỉ uống công, con nít rồi cuộc cũng chỉ biết tới mẹ ruột thôi.” Phùng Trần vẫn luôn canh cánh bên lòng về hôn sự của con gái, thấy con phải sống cực khổ bà càng oán trách con rể hơn.

“Không phải đâu, Hoa Hoa có lương tâm mà đúng không nào?” Chung Linh hỏi Hoa Hoa đang vui vẻ ở trong lòng cô.

“Đúng!” Con bé không biết người lớn đang nói chuyện gì, chỉ biết nói một chữ ‘Đúng’ là giỏi nhất, mọi người cùng cười nghiêng ngả.

“Đúng rồi, thằng Cương có gửi thư về không mẹ?” Chu Bảo Cầm hỏi, Chung Linh cảm thấy tim mình đánh ‘thịch’ một tiếng.

“Làm gì nhanh vậy, kiểu gì cũng phải vài ngày nữa.” Phùng Trần lấy hạt dưa cho Hoa Hoa ăn.

“Còn Đinh Vinh nhà con đâu?” Chu Xuân Lai nghiêm túc hỏi con gái.

“Anh ấy làm việc cho người ta rồi, tôi không về nhà ăn cơm đâu.” Đinh Vinh biết mẹ vợ không muốn gặp anh nên cũng ít khi đến, có đến cũng sẽ dè dặt, biết làm sao được, đã thành thói quen mất rồi.

“Con muốn vào phòng mới chơi.”

“Con ngoan ngoãn một chút đi.” Hoa Hoa rất thích căn phòng tân hôn đẹp đẽ đầy màu sắc này, nhưng tới bây giờ vẫn không được cho phép đi vào.

“Không sao đâu, chúng ta vào phòng mẹ chơi nhé.” Chung Linh ôm lấy con bé. Thấy em dâu đi rồi, Chu Bảo Cầm mới kè sát mẹ ra về thần bí.

“Sao rồi mẹ, con dâu mới có được không?”

“Còn phải nói, có thể xứng với em con thì khỏi phải nói.”

“Rốt cuộc là thế nào?”

“Sạch sẽ, gọn gàng, nhanh nhẹn, cần mẫn, tính tình cũng tốt, bộ dạng lại được. Mẹ bây giờ có thể hưởng phúc được rồi, con nhìn nhà bếp nó dọn dẹp sạch sẽ kia kìa, tới mẹ cũng chưa làm được vậy.” Phùng Trần đắc ý nói với con gái.

“Mà thằng Cương cũng thích đúng không? con có hỏi em nó xem sao không?” Phùng Trần hỏi con gái, bà biết tình cảm hai chị em họ tốt lắm.

“Điều đó còn phải nói sao, khăn voan vừa gỡ lên, mắt con trai mẹ cứ nhìn chăm chăm, không phải mẹ nói con trai mẹ là đứa bảo thủ à? Con nhìn chắc mà, người đẹp bày ra trước mắt, không động tâm mới là lạ!”

“Cũng đúng, hôm cưới có bao nhiêu người kéo đến xem cô dâu mới.”

“Đúng rồi, họ đến để xem con dâu giá trên trời của mẹ, nếu cưới Lâm Mỹ thì ngoài con trai mẹ ra chắc chả ai thèm tới ngắm.”

“Được rồi, về sau đừng nhắc lại chuyện này nữa.” Chu Xuân Lai dùng sức gõ gõ điều cày vào mép giường. Hai người phụ nữ này chẳng biết suy nghĩ gì cả, may mà con trai giống ông.

“Biết rồi!” Bây giờ hai người mới nhận thấy chủ đề này sẽ khiến Chung Linh vô cùng khó chịu, dù là chuyện lễ hỏi hay chuyện Lâm Mỹ.

“Đúng rồi con biết không, em dâu con chăm sóc con lợn nái y như chăm người đang ở cữ, còn chăm mấy chú lợn con thì như chăm trẻ sơ sinh vậy, xoa bóp bầu vú cho lợn nái, rồi đem lợn con đặt sát bên cạnh...” Chu Bảo Cầm nghe mà miệng há hốc.

“Đúng vậy, Tiểu Linh làm việc rất cầu toàn.” Chu Xuân Lai chen vào một câu, hai mẹ con không ai để ý tới ông.

“Vậy...em nó cũng chăm sóc con gái con chu đáo như vậy sao?”

“Còn giỏi hơn con đó.” Ông trừng mắt với con gái, “Nhớ đưa cho em dâu con tiền sinh hoạt, gửi con cho người ta giữ thì không quan tâm à? Vậy sao con còn sinh nó ra?”

“Chẳng phải em nó sống chung với ba mẹ sao? Lại còn tiền sinh hoạt gì chứ, ai mà biết sẽ sinh ra một đứa con gái...” Câu cuối cùng chị nói rất nhỏ.

“Mấy lời này là sao hả, ba mẹ mắc mớ gì phải nuôi con gái cho con chứ.” Phùng Trần mặc kệ, nuôi thì nhất định phải nuôi nhưng không thể chấp nhận được mấy câu nói này.

“Được rồi, mỗi tháng con gửi cho em dâu năm đồng.”

Chung Linh rất vui về nhìn Hoa Hoa trái sờ một chút, phải nhìn một chút. Có vẻ con bé còn sợ sệt, cứ lén lút xem sắc mặt của cô, thật là một đứa bé nhạy cảm. Áo bông Hoa Hoa mặc chỉ là đồ cũ được sửa lại, trên mặt áo có dấu vết nước dãi, tay áo thì dùng để chùi nước mũi, gương mặt nhỏ nhắn y như củ khoai tây, Chung Linh nhìn mà thấy lo lắng, ngày mai cô phải đi mua ít vài bộ quần áo cho Hoa Hoa.

Buổi tối, Chung Linh làm dưa muối, đổ thêm vài cái trứng chiên, làm riêng cho Hoa Hoa một phần cháo trắng. Đương nhiên, cô phải hỏi qua ý kiến mẹ chồng rồi mới làm. Com vừa được dọn lên bàn, Hoa Hoa đã nhìn chằm chằm vào chén cháo trắng và trứng chiên, nuốt nước miếng ừng ực nhưng không dám ăn.

“Ăn đi, cho cháu đó.” Chu Xuân Lai bưng chén com nhỏ tới trước mặt cháu ngoại, gấp thêm miếng trứng chiên bỏ vào chén, con bé vui mừng cực độ. Chung Linh nhìn mà hộc mắt đỏ lên, thật là đứa bé đáng thương.

Tối nay Hoa Hoa vốn muốn ở lại, nhưng bị Phùng Trần đẩy trả về. Bà nói là lợn nái mới sinh xong, công việc rất bận rộn, hai ngày nữa hãy mang cháu tới. Chu Bảo Cảm biết con gái mình có thể để lại đây chăm sóc, chỉ phải đợi hai ngày nữa thôi, nên vui mừng hừng hực chờ con về nhà.

Ngày hôm sau, vừa may có xe vào thôn, Chung Linh xin phép mẹ chồng, ngồi xe đi đến cung tiêu xã. Cô mua bông cùng vài bông về làm áo ấm, mua thêm một miếng vải đỏ may áo khoác, còn mua thêm hai miếng vải bông nhỏ để may khẩu trang cho con bé. Ngoài ra còn mua vài cây kẹo cho Hoa Hoa, sau đó phấn khởi ngồi xe trở về nhà. Chung Linh cũng không quên phần của ba mẹ chồng, mua cho ba chồng một bình rượu, gặp phải hàng cá hiếm khi thấy bán, cô mua được một chú cá chép to nặng cả cân. Lúc này cá vẫn chưa được nuôi rộng rãi, tất cả đều được đánh bắt từ sông, hồ, vào mùa đông lại càng khó mua được cá hơn. Bên cạnh đó, quan trọng nhất là cô đã mua được chiếc khăn quàng cổ bằng len màu lam dành cho mẹ chồng.

Phùng Trần rất lo lắng việc tiêu xài quá tay của con dâu, nhưng con dâu không mua thứ gì cho bản thân, chỉ mua đồ cho người trong nhà, nên không thể trách cứ được. Buổi tối, Chung Linh chủ động nhờ mẹ chồng gọi chị và anh rể sang nhà, còn cô ở nhà làm com tối. Cá được làm theo khẩu vị truyền thống của người Đông Bắc, đầu tiên là nấu canh tương cho tới khi cá chín thì bỏ thêm bột ngọt vào. Lúc này bột ngọt vẫn còn là xa xỉ phẩm nhưng để món cá càng ngon hơn, Chung Linh chiên cá qua, sau đó cho thêm bột ngọt ướp đều, đun nóng rồi rải một ít lương khô lên mặt cá. Chung Linh sợ không đủ ăn nên tìm thêm một ít củ cải dụn trữ cho mùa đông, cắt thành lát rồi xắt mỏng như sợi tơ. Chẳng mấy chốc, Phùng Trần đã dẫn theo con gái, con rể và cháu ngoại đi vào cửa, “Thơm quá à, tay nghề nấu nướng của em dâu thật giỏi.” Chung Linh vội vàng quay sang chào hỏi. Anh rể Đinh Vinh và con gái Hoa Hoa giống nhau, đều rất câu nệ, đáng người anh ta không cao nhưng bộ dạng đoan chính, đôi mắt to của Hoa Hoa chính là được di truyền từ anh ta, “Hoa Hoa lại đây mợ bế nào.” Chung Linh hướng cô bé ngoác ngoác.

“Đừng lo bé nó nữa, thằng Cương gửi thư về này.”

“Dạ?” Chung Linh ngập ngừng cả người.

“Dạ cái gì, chồng em gửi thư về, hôm nay anh rể em vào thôn làm việc, gặp ông đưa thư, thế là mang thư về đây luôn.”

“Vậy sao, mau mau đọc xem nào.” Phùng Trần không biết chữ, mỗi lần con trai gửi thư về đều do con gái đọc bà nghe.

“Mẹ à, đọc cái gì chứ? Lát nữa Tiểu Linh đọc xong rồi nói lại mẹ nghe, không phải là được rồi sao.”

“Cũng phải, con mau vào phòng đọc thư đi, mẹ trông bếp cho.”

Lúc này Chung Linh mặc kệ mọi người, ngượng ngùng đỏ mặt nhận lấy lá thư, bước vào phòng trong tiếng cười của mẹ và chị chồng.

Chung Linh cầm lá thư, hít một hơi thật sâu, nhìn nét chữ trên lá thư, rất đẹp, phóng khoáng, có lực. Cô thấy bản thân quá hồi hộp, giống như nhận được thư tình vậy mà lại là thư tình của người con trai mình mến. Chung Linh nhanh chóng đọc từ đầu đến cuối thư, cô ừ rừ muốn khóc, cả lá thư toàn nói những chuyện không liên quan đến cô, ngoài việc hỏi thăm sức khỏe ba mẹ và gia đình chị gái, đương nhiên cũng nhắc đến tình hình của cô, sau đó có nói về tình hình của anh, khuyên ba mẹ cứ yên tâm, còn nói thêm một câu đã làm Chung Linh vất vả, nhờ cô chăm sóc ba mẹ thật tốt. Chung Linh đọc xong lá thư tức tối nổi giận, muốn chém ngàn đao, người đầu mà đầu gối, thực sự chỉ xem mình là người sẽ sinh con cho anh ta thôi ư? Quả thực là xem nhẹ mình quá rồi đây.

Lại hít một hơi thật sâu, tâm trạng Chung Linh dần bình tĩnh, cô ngẫm nghĩ, thấy buồn cười, phản ứng bây giờ của cô có điểm nào khác trước kia, ban đầu cô cũng không hoàn toàn ghét bỏ Chu Bảo Cương, chỉ vì sự vụng về trong lời nói của anh và sự ích kỉ nhỏ nhen của con người cô, không chịu đựng được sự cô đơn, cho nên mới tạo thành bi kịch, nếu đặt mình vào vị trí của anh mà suy nghĩ, vợ mới cưới chỉ mới gặp mặt một lần, cũng không hiểu rõ được, thì bảo anh phải viết cái gì đây chứ? Bản thân mình thì mong ngóng người ta đã lâu, nhưng đối phương lại đối với mình hết sức xa lạ. Cuối cùng, Chung Linh nhanh chóng chỉnh đốn lại những suy nghĩ của mình, tổng kết lại, cô thấy mình thật không đúng khi đã đưa ra những kết luận như vậy, cô phải cố gắng lại những suy nghĩ ngay từ ban đầu, tối nay trước khi đi ngủ phải vạch ra được một kế hoạch cụ thể mới được.

Chương 5: Hồi âm

Cơm nước đã được bày ra trên bàn, ngay cả Chu Xuân Lai cũng phải nở nụ cười hài lòng, hai vợ chồng Chu Bảo Cầm càng không ngừng khen ngợi Chung Linh. Trước tiên, Chu Xuân Lai gấp một miếng cá cho vào miệng, sau đó mỉm cười gật đầu. “Có ngon không?” Phùng Trân và những người khác đều chờ đợi lời nhận xét của ông.

“Ngon, tay nghề rất khá.” Mọi người nghe xong đều thấy vui.

“Tiểu Linh, quả thật là tay nghề của con rất giỏi, con không biết khẩu vị của ông già này khó bao nhiêu đâu, cũng cùng một loại thức ăn, nhưng con lại làm ra được một mùi vị khác biệt như vậy.” Phùng Trân vô cùng hài lòng về cô con dâu này, quan trọng là nó hiểu và tôn trọng mình.

“Đúng rồi trong thư thằng Cường gửi nói gì thế?” Chu Bảo Cầm không quên chuyện quan trọng nhất.

“Nó nói gì?” Chu Xuân Lai cũng rất quan tâm đến con trai.

“Anh ấy... Anh ấy nói đã bình an về đến đơn vị rồi, bảo ba mẹ phải chú ý đến sức khỏe, anh ấy ở trong đơn vị rất tốt, không cần phải lo lắng cho anh ấy.”

“Hết rồi sao?” Phùng Trân ngoài lo nghĩ đến chuyện bình an của con trai, còn lo lắng đến vấn đề tình cảm của hai vợ chồng son, ở nông thôn, vợ chồng không hòa thuận thì rất khó sống.

“Còn... còn bảo con phải quan tâm chăm sóc mọi người thật tốt.” Tuy rằng Chung Linh đã hết sức cố gắng kìm chế bản thân, nhưng trừ Hoa Hoa ra thì tất cả mọi người đều cảm nhận được sự thất vọng của cô, đành phải im lặng.

“À, con rảnh thì viết thư hồi âm cho nó đi, nói chuyện con heo nái nhà chúng ta, còn chuyện...” Chu Xuân Lai thực sự không nghĩ ra mình còn có thể nói những gì nữa.

“Còn phải nói chuyện chị nó đã nghỉ việc luôn rồi.” Lời Chu Bảo Cầm vừa nói ra như một tiếng sấm vậy.

“Chị...”

“Này, cái con bé đáng chết này, con lại làm ra chuyện gì nữa rồi hả?” Phùng Trân có vẻ bạo lực, tát chị một cái.

“Tại sao lại là con? Mẹ còn không biết thư kí Vương của xưởng rượu là loại người gì sao? Hắn ta bắt con phải tặng lễ cho hắn, không có cửa đâu, con không để hắn ta đắc ý đâu.” Âm lượng của Chu Bảo Cầm rất lớn, làm cho lỗ tai Chung Linh ù cả lên, trước đây bản thân cô thật sự chưa trải qua chuyện thế này, chuyện mất mặt như thế cô chưa có đủ tư cách mà chia sẻ.

“Không làm thì không làm, ở nhà ngoan ngoãn mà trông con, vậy còn Đình Vinh thì sao?” Chu Xuân Lai cũng cảm thấy số con gái mình thật vất vả.

“Hắn ta chưa nói là không cho anh ấy làm, hừ, con mặc kệ, chẳng qua cũng chỉ là việc tạm thời.” Tiền ít mà làm nhiều, chẳng được ích lợi gì cả.

“Không đi làm vậy ngồi đó mà hóp không khí sống hả con?” Phùng Trân trách, đảo mắt nhìn con rể, “Con không quản lý nó được à?”

“Cô ấy không đồng ý thì thôi, bọn con vẫn còn có đất, cũng không đói chết được.”

Phùng Trân không biết phải nói gì nữa. Nên nói con rể đã quá mức dung túng cho con gái mình, hay nói anh ta không có cốt khí.

“Hoa hoa, mau ăn đi, ăn xong rồi mẹ sẽ cho con xem một thứ rất hay.”

“Thứ gì hay vậy?” Hoa Hoa lập tức không muốn ăn nữa, nhưng thức ăn quá là ngon.

“Là gì vậy?” Chu Bảo Cầm cũng tò mò.

“Lát nữa sẽ cho chị xem” Chung Linh chỉ muốn chuyển hướng sự chú ý của mọi người thôi.

Làm con dâu nhà người ta thì có một số việc nhất định phải biết làm, ví dụ như là việc nhà, khi tất cả mọi người dùng bữa xong, ngồi trên giường sưởi uống trà, bạn chỉ có thể ở trong bếp thu dọn chén bát. Hoa Hoa thì cứ đi theo đằng sau mẹ, tuy rằng không nói gì, nhưng trong đôi mắt không che giấu được chuyện gì cả.

Chung Linh dọn dẹp xong nhà bếp, lại bung lên một thau nước ấm, nước có hơi nóng một chút, để rửa tay và rửa mặt cho Hoa Hoa, cô kéo cô bé vào

phòng mình, xoa tay với dầu thơm, cô nhóc có vẻ rất thích thú, cũng không dám bỏ tay xuống.

“Mẹ à, trên người mẹ rất thơm.” Cô nhóc bắt đầu xem mẹ là một đối tượng để sùng bái rồi.

“Mau đến đây xem. Đây là cái gì nào?” Chung Linh mang đến một chiếc khăn trang mình vừa được làm xong cho Hoa Hoa xem, màu trắng viền hoa, Chung Linh còn thêu một đóa hoa nhỏ, còn có cành có lá nối với đóa hoa. Hoa Hoa vừa nhìn thấy thì nhào đến chộp lấy, miệng cảm ơn liên tục, cầm lấy rồi chạy đi, vừa chạy vừa gọi to, “Mẹ ơi, nhìn này, mẹ ơi...”

Một lát sau, tiếng cười ha hả của Chu Bảo Cầm vang lên, “Tiểu Linh, em thật khéo tay, thật ngại quá, đã làm em tốn tiền rồi.”

“Không có gì đâu, em cũng thích Hoa Hoa mà! À còn thứ này nữa.” Chung Linh cầm cây vải và bông đưa cho Chu Bảo Cầm.

“Vây cảm ơn em.” Chu Bảo Cầm không nói gì nhiều, chỉ cảm thấy cô em dâu này quá tốt.

“Chị, sau này chị định làm gì?” Đề tài này có chút nặng nề, Chu Bảo Cầm cảm thấy thật hối hận, chỉ vì vài phút bốc đồng của bản thân đã để mất công việc.

“Chưa có dự định gì cả, ôi trời, cái nhà của chị giờ cũng cần phải tu sửa rồi, thật không biết làm sao mới được nữa.”

“Thật ra... Em có một dự định, có thể kiếm chút tiền.”

“Kiếm thế nào, em nói thử xem.”

“Em muốn tranh thủ trước tết kiếm một khoản.”

“Em nói tiếp đi.” Chu Bảo Cầm có phần sốt ruột.

“Trước tết nhà nào cũng phải mua đồ tết, em sẽ bán câu đối.”

“Câu đối? Cái này kiếm được nhiều lắm ư?”

“Chị đừng xem thường mấy thứ này. Tích tiểu thành đại mà, bởi vì nó rẻ nên sẽ có đông người mua.”

“Vây đi đến đâu để nhập hàng?”

“Vào thành phố, ở đó có toàn bộ kiểu dáng, còn rẻ nữa.”

“Được, về nhà chị sẽ bàn bạc với anh rể.” Chung Linh không nghĩ ý lại mọi người, cho nên mới muốn kiếm tiền, thay đổi cuộc sống.

Hon tám giờ tối, cả nhà Chu Bảo Cầm cùng về. Trước khi đi còn không quên dặn dò Chung Linh nhớ viết thư, nhưng mà viết thế nào đây, thật là mò mẫm quá đi. Sau khi rửa mặt, Chung Linh ngồi trước bàn, bắt đầu viết, ngẫm nghĩ vẫn nên viết theo cảm giác, phải hàm súc không quá nhiệt tình là được rồi.

Anh:

Chào anh

Em là Chung Linh, sau này anh cứ gọi em là tiểu Linh là được, còn em thì không biết xưng hô với anh thế nào nên tạm gọi anh như vậy (anh không đồng ý có thể nói em biết), nhận được thư anh gửi về, ba mẹ vẫn rất lo lắng cho sức khỏe của anh, muốn em dặn dò anh đừng quá cố sức. Mọi việc trong nhà đều rất tốt, heo nái nhà mình sinh được rất nhiều heo con, cả đàn đều cực kỳ khỏe nên ba mẹ rất vui mừng, còn nói là heo con nhiều như vậy mà vẫn béo khỏe là chuyện hiếm thấy, đợi đến tháng sau là có thể bán được giá hời.

Ngày lại mặt em tự về một mình, ba mẹ và họ hàng đều rất muốn gặp anh, dù sao hôm đám cưới cũng chỉ vội vội vàng vàng gặp sơ qua, mọi người đều hy vọng chờ anh trở về thì em và anh cùng đến nhà một chuyến.

Một nhà chị hai đều khỏe, Hoa Hoa rất dễ thương, em may cho nó một ít đồ, nó liền nói mẹ là tốt nhất, mẹ chỉ đứng thứ hai. Chị không đi làm ở xưởng rượu nữa, em dự định cùng chị làm một vụ buôn bán nhỏ, nhưng vẫn chưa thông qua ý kiến của ba mẹ, không biết hai người họ có đồng ý hay không.

Anh ở đơn vị nhất định là rất vất vả, em không hiểu được chuyện quân sự, nhưng luôn muốn đến thăm nơi đó như thế nào, có được ăn ngon không? Ở chỗ anh có lạnh lắm không? Hiện tại là mấy độ rồi anh? Ở nhà thì sắp âm hai mươi độ rồi, mẹ nói đừng ý tuổi còn trẻ thì không chú ý thân thể.

Em cũng không biết nên nói gì nữa, mẹ bảo khi nào anh rảnh nên thường xuyên viết thư gửi về nhà.

Thư viết tạm dừng ở đây!

Thân ái

Vợ: Chung Linh

Cô đọc đi đọc lại mấy lần, vẫn chỉ có thể viết thế này thôi. Tìm phong bì rồi lấy tem dán lên, cô định ngày hôm sau sẽ đưa cho bố chồng nhờ người đi gửi.

Sáng sớm hôm sau, Chung Linh và ba mẹ vừa ăn sáng xong, đang dọn bàn thì có người gọi.

“Tiểu Linh, tiểu Linh, em qua đây nhanh nào.”

“Này, con làm gì đó, xảy ra chuyện hả?”

“Mẹ à, không có chuyện gì đâu, mẹ cứ vào trong đi mà.” Chu Bảo Cầm đẩy bà vào phòng.

“Đội đã, em dọn sắp xong rồi.” Chung Linh biết Chu Bảo Cầm đã động lòng rồi, nhưng vì để sau này không bị oán trách, Chung Linh cảm thấy vẫn nên tỏ thái độ rộng rãi một chút, cái này gọi là “Nguyên giả thượng câu.”

“Chị và anh rě em bàn bạc rồi, em nói phải tốn bao nhiêu tiền?” Chung Linh vừa bước vào phòng thì Chu Bảo Cầm lập tức kéo cô ngồi xuống.

“Cái này còn phải xem chị muốn lấy bao nhiêu hàng, chị quyết định chưa?”

“Ừ, anh rě em cũng đồng ý, nói là chẳng sao cả, hợp lại liều mạng luôn vậy.”

“Liên trưởng, có thư nhà gửi đến?” Trương Kim Thành nhìn về mặt không kiềm nổi sự vui mừng của liên trưởng, biết ngay là anh nhận được thư nhà. Hiện tại đang trong kì huấn luyện căng thẳng, niềm an ủi duy nhất đó là nhận được thư nhà.

“Đúng vậy, mọi người ở nhà vẫn khỏe.” Chu Bảo Cương không thích bàn chuyện gia đình với đồng đội, vì vậy người khác chưa ai biết anh đã kết hôn. Cô vợ của anh là người rất ý tứ, tuy trong thư không có lời đường mật nào nhưng anh có thể biết được thật nhiều thông tin, ví dụ như cô rất thích Hoa Hoa, kể tường tận chuyện cô sống hòa thuận với mọi người, mà quan trọng hơn hết là cô nguyện ý sống hòa nhập cùng gia đình anh, cô ngọt ngào gọi anh là “Anh”, cuối thư viết thêm một chữ “Vợ”. Nghĩ tới Chung Linh, trước mắt anh lập tức hiện ra khuôn mặt yêu kiều, cô quả thật rất xinh đẹp. Kể từ lúc nhìn thấy ảnh cô, lòng anh đã cảm thấy không thể quên được người con gái này. Đêm tân hôn, người anh dâng lên một con nhiệt huyết hùng hực chưa từng có trong đời, lần đó thấy dáng vẻ cô khóc thật tội nghiệp, hình như cô rất đau. Tuy rằng anh cũng muốn nói vài câu với cô, nhưng bản thân cũng chẳng biết nên nói điều gì. Ngày hôm sau, lúc anh sắp đi, cô dường như vẫn còn tức giận, nhưng bây giờ anh yên tâm rồi, cô có thể viết thư cho anh khiến anh rất phấn khởi.

Bình thường anh cũng hay nhớ về đêm tân hôn ấy, nghĩ tới cô vợ xinh đẹp của mình, máu huyết lập tức dồn xuống nửa thân dưới, anh nghi ngờ bản thân mình chắc biến thành sói háo sắc mất. Chu Bảo Cương bắt đầu tự thôi miên bản thân “Sắc bất mê nhân nhân tự mê”

“Sao vậy? Nhớ nhà phải không?”

“Nhàm chán.” Vẫn là Trương Kim Thành, không còn cách nào khác, anh cũng không nên giấu diếm người anh em này, “Thực ra...lần trước về nhà...anh đã kết hôn rồi.”

Trương Kim Thành há hốc miệng.

“Anh nói thật?Sao, cô ấy trông thế nào?” Nhìn về mặt ửng đỏ của tên hũ nút này, chắc chắn là thật rồi.

“Rất tốt, tính tình cũng được, biết cách ăn ở với ba mẹ anh, thật ra chị anh cũng có gửi thư đến, nói cô ấy rất được.”

“À, thế anh đối xử với cô ấy ra sao? Hai người...có hay không...chuyện kia?”

“Cút!” Chu Bảo Cương đập anh ta một cú.

“Hết rồi, liên trưởng tư tưởng không thuần khiết, khẳng định là có làm.” Nói xong anh ta khập khiễng chạy đi, không còn cách nào khác, nhìn ánh mắt liên trưởng như muốn cho anh thêm vài cú nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Nhập hàng

Chung Linh và Chu Bảo Cầm quyết định cùng nhau hùn vốn. Nhưng mà chuyện lớn như thế này phải được ba mẹ cho phép mới được, vấn đề là ai sẽ đi nói cho hai cụ đây? Chu Bảo Cầm muốn thay cô nói, nhưng cô ngẫm nghĩ, vẫn là cô nói thì tốt hơn. Thế là hai người cùng đến gian phòng phía đông.

“Ba, mẹ, con muốn cùng chị làm một hồi buôn bán nhỏ.”

Nghe vậy, hai ông bà Chu gia sùng sốt.

“Buôn bán cái gì?” Chu Xuân Lai hỏi trước.

“Bọn con dự định bán câu đối, mỗi ngày bọn con sẽ ngồi xe sang chợ ở thị trấn kế bên bán, bán hơn một tháng trước tết thôi ạ.” Chu Bảo Cầm dành trả lời.

“Là con có đúng không, do con giật dây để em dâu con đi làm lái buôn đúng không?”. Ở thời đại này, chỉ có lên cơ quan làm việc mới là công việc chính đáng, còn kinh doanh hộ cá thể sẽ bị khinh thường.

“Cái gì mà con giật dây chứ, là em dâu đề xuất, hơn nữa, hiện tại người ta tiểu bản bắt tiểu xướng, chỉ cần không nghèo thì sợ gì người khác khinh thường.”

“Con nhỏ đáng chết này! Mày nói cái gì? Ba dạy mày như thế đấy hả?”.

“Thật ra, thưa ba mẹ, chỉ có một tháng thôi, không cần nhiều vốn, mà con ở nhà cũng không có việc gì để làm, chỉ bằng kiếm thêm ít tiền, năm nay tết càng thêm sung túc.”

Chu Xuân Lai không trả lời, ông còn đang cẩn thận suy nghĩ lại.

“Có khi nào lỗ vốn không? Hơn nữa, con tốt nghiệp cao trung sao lại làm việc này? Mất mặt lắm?” Phùng Trần cũng không tán đồng.

“Con có tiền vốn ư?” Chu Xuân Lai hỏi.

“Dạ có, mẹ con đã đưa hết tiền sinh lễ cho con ạ.” Điều này làm vợ chồng Chu gia bất ngờ, đây chẳng khác nào bản thân họ không tốn chút tiền nào mà lại cưới được con gái nhà người ta về làm dâu vậy.

“Vậy con cứ làm đi.”

“Ông à?” Phùng Trần nhìn chồng mình khó hiểu, tại sao ông ấy lại đồng ý chuyện này cơ chứ.

“Cứ để chúng nó thử đi, bây giờ thời đời khác xưa rồi, người làm lái buôn cũng không ít, để cho chúng nó thử làm vậy!”

Sự tình cứ thế là xong, ngay cả Chu Bảo Cầm cũng thấy lạ lạ. Chu Bảo Cầm là người nhiệt tình, ngày thứ hai đã quyết định cùng với Chung Linh ngồi xe vào thành phố, nhưng Phùng Trần lo lắng, bảo Đình Vinh đi chung dù sao thì hai người phụ nữ cũng chưa bao giờ ra khỏi cửa nhà. Chung Linh không lo nhưng mà mẹ chồng cứ dặn đi dặn lại phải giữ tiền cẩn thận, đừng mua nhiều hàng quá, bán không được thì coi như xong.

“Sao ông lại đồng ý? Chấm chỉ, thành thật ở nhà làm là tốt rồi. Không phải mấy tháng hè ông xây nhà cho người ta cũng kiếm được không ít tiền đấy sao. Tại sao còn để con dâu đi buôn bán, mất mặt quá đi thôi.” Buổi tối Phùng Trần nằm trên giường sườn sượt trách móc chồng.

“Con cái lớn cả rồi. Hiện tại cuộc sống càng ngày càng nâng cao, người giàu cũng không ít, chúng ta có thể kiếm tiền mấy năm nữa chứ, cho dù chúng nó buôn bán thua lỗ thì chúng nó cũng sẽ biết đường an phận ở nhà làm.”

“Nếu thua lỗ thì phung phí hết bao nhiêu là tiền!”

“Bà cứ mặc kệ, chúng nó đều đã trưởng thành, bà có thể quản lý chúng nó mấy năm nữa hả?”. Phùng Trần ngẫm nghĩ thấy ông nói cũng có lý, đành thờ dài một hơi.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Chung Linh đã cùng Chu Bảo Cầm và anh rể ngồi xe ngựa vào thôn, tiếp đó ngồi xe vào thành phố, ngồi xe rồng rã suốt ba tiếng đồng hồ. Xe cũ, mùi xăng và khói nồng nặc, nhưng cũng không còn cách nào khác. Đã thế, trên đường càng ngày càng có nhiều người lên xe, đông đúc, chật chội. Chu Bảo Cầm bị say xe nặng, đành phải tựa vào ngực chồng thở yếu ớt.

Ba người đi đến chợ nông mậu, đây là một khu chợ ngoài trời, các gian hàng san sát nhau, có bán đồ đông lạnh như là cá đông lạnh, gà, thịt heo, còn có mấy món ăn thôn quê, có cả những vật dụng hàng ngày, thật khó khăn lắm mới tìm được gian hàng bán câu đối, bao gồm nhiều chủng loại, dạng câu đối, dạng chữ ‘phúc’, dạng tranh tết,... những thứ này Chu Bảo Cầm tuy đều đã thấy qua, nhưng chưa từng thấy có nhiều phiên bản như vậy, giấy cũng dày hơn, so với gian hàng cô thấy ở chợ quê năm rồi thật đúng là trên trời dưới đất.

“Ba người đều muốn mua câu đối sao? Là mua si hay mua lẻ?”

“Mua si, giá cả ở chỗ ông thế nào?” Ông chủ Tôn Quân hết sức niềm nở, nói giả từng thứ cho bọn họ nghe, anh phát hiện người làm chủ chính là Chung Linh, nên luôn chú ý đến sắc mặt của cô.

“Vậy thì quá mắc, hơn nữa câu đối ở chỗ anh cũng không nhiều loại lắm.”

“Thế này là quá nhiều rồi.” Không đợi Tôn Quân lên tiếng, Chu Bảo Cầm đã lên tiếng chen vào, bị chồng mình kéo sang một bên.

“Cô muốn mua bao nhiêu?”

“Lần này khoảng một ngàn, nhưng hàng ở chỗ anh không có nhiều loại, chắc tôi phải mua ở chỗ khác nữa.” Tôn Quân vừa nghe đã thấy đây là một vụ buôn bán lớn, không thể bỏ lỡ được.

“Cô yên tâm, ở đây không có đủ, tôi có thể lấy ở chỗ khác cho cô, cô chỉ cần nói mình muốn loại thể nào là được.”

“Chất lượng giấy tốt, trung bình, kém đều có, kiểu dáng của chữ ‘Phúc’ quá ít, mà cũng quá cứng nhắc, tranh tết thì cần nhiều loại với số lượng lớn, ở chỗ anh hình như vẫn thiếu, tôi còn muốn một số tranh tết in sao năm mới, một số tranh nói về các truyền thuyết sự tích xưa của năm mới, trên câu đối phải viết tự thể màu vàng, nội dung của câu đối chỉ có bấy nhiêu, cũng cần phải đối.”

“Được, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện.” Nghe Chung Linh nói rất rõ ràng rành mạch, hơn nữa nội dung cô nói rất có thể giúp bản thân ông kiếm được nhiều tiền hơn, thế nên anh gọi vợ ra trông hàng, còn mình thì nhiệt tình kéo Chung Linh đến một tiệm cơm nhỏ ngoài chợ bàn chuyện.

“Anh Tôn à, anh có thể nói tôi biết là những thứ này anh có thể làm không?” Bên cạnh, Chu Bảo Cầm rất vui, vì bản thân mình là một người đến từ nông thôn, được người thành phố đối đãi thế này, thật quá hạnh diện.

“Ba vị cứ yên tâm, anh trai tôi là chủ một xưởng in, mấy thứ mà chị muốn đều không thành vấn đề.”

“Nhưng mà tôi còn có chuyện muốn nói.”

Tôn Quân cảm thấy người phụ nữ này quả thật không dễ đối phó.

“Tôi có thể cung cấp cho anh tư liệu về câu đối, cũng có thể giúp các anh làm bản in, nhưng hàng tôi nhập vào sẽ không tính theo giá này. Tôi nghĩ chúng ta cần phải giao kèo trước, tôi chỉ chấp nhận giá bảy phần thôi, còn nữa, trong vòng bảy ngày số hàng mà tôi đã đặt phải về đến xã Trường Thanh, hàng đến xong thì tôi sẽ gửi tiền cho anh.” Chung Linh cười cười mà nói.

“Em gái à, về điểm này thì em có phần quá đáng đó, anh giảm giá cho em chỉ lấy chín thành, đây đã là cái giá thấp nhất khu này rồi. Hơn nữa mọi người ở đây đều là giao dịch bằng tiền mặt, nếu em nói em mua hàng của anh mà không đưa tiền trước cho anh, thì em bảo anh phải làm thế nào đây?”

“Tôi cảm thấy một chút cũng không quá đáng, tôi có thể cho anh hai mươi phiên bản của các loại câu đối, mười mấy phiên bản tranh tết, những thứ này đều có thể biến thành tiền, tôi nói anh chỉ tính tôi giá bảy thành cũng xem như là tôi đã tính lệ phí của mình trong đó. Hơn nữa, đây cũng không phải là lần đặt hàng cuối cùng trong năm của tôi, tôi dự định khoảng một tuần sau khi hàng về, tôi sẽ đặt anh một đơn hàng mới, nếu như anh không đồng ý, tôi có thể đi tìm một cửa hàng khác, điều cuối cùng, năm nay tôi có thể khiến anh kiếm được bội tiền, tôi cũng có thể làm cho anh sau này kiếm được nhiều tiền hơn những gì anh có thể tưởng tượng, tôi cũng không phải là loại người tham lam, chỉ xem anh có quyết đoán và có tầm nhìn xa hay không thôi.”

Tôn Quân suy nghĩ một chút, vỗ đùi.

“Được, cứ làm như vậy đi, khi nào thì cô có thể đưa cho tôi các loại câu đối?”

“Ngày mai đi, tối nay tôi sẽ viết ra, ngày mai tôi sẽ đưa cho anh, ngày mai anh mang hàng ra bến xe giúp tôi.”

“Được, cứ quyết định như vậy.”

Đinh Vinh phát hiện cô em dâu này căn bản không cần mình chen vào lời nào, đã quyết định mọi việc rồi, người phụ nữ này thật không hề tầm thường mà!

Người làm ăn luôn biết cách tiếp đãi khách hàng, nhất là những khách hàng quan trọng. Tôn Quân đã sắp xếp cho ba người nhà Chung Linh ở trong nhà khách tốt nhất trong thành phố, còn dành cho Chung Linh một căn phòng riêng, rồi đặt luôn bữa tối, những khoản này đều do Tôn Quân chi trả, Chung Linh cũng vui vẻ mà nhận, Chung Linh biết lần này Tôn Quân nhờ cô mà đạt được món lời to.

Sáng hôm sau, Tôn Quân mang những hàng hóa Chung Linh cần ra xe, tuy nói năm trăm đồng rất nhiều, nhưng hàng hóa chỉ là giấy, nên chỉ có sáu cái bao lớn, mang lên xe khách cũng có thể đem về được. Lên xe rồi, Chu Bảo Cầm lập tức hỏi Chung Linh, “Tiểu Linh, hàng của chúng ta phải làm sao đây? Nhiều như vậy, chúng ta bán ở chợ có hết được không?”

“Nếu như là bán ở chợ đương nhiên là chúng ta không thể bán hết, chúng ta phải bán sỉ, còn về chuyện phân phối thế nào, thì về nhà chúng ta sẽ bàn bạc sau.” Chu Bảo Cầm trong lòng rất mâu thuẫn, bây giờ cô và chồng vẫn chưa thể đưa ra được một quyết định, tiền tích góp của họ chỉ có năm trăm đồng, vụ làm ăn này của Chung Linh xem ra rất lớn, nếu như cô đem toàn bộ tiền góp vào, vạn nhất thua lỗ, vậy thì phải làm sao? Nhưng nếu kiếm được tiền thì cũng sẽ kiếm được không ít đâu! Lại trải qua ba giờ xóc nảy, cuối cùng cũng về đến thôn, anh rề tìm một người quen đưa bọn họ về nhà, khi về đến nhà thì cũng đã qua giờ cơm thường ngày, Phùng Trần đã sớm chuẩn bị cơm nước chờ bọn họ, Hoa Hoa cũng hưng phấn nhìn theo mấy cái rương lớn.

“Sao rồi, thuận lợi không? Sao lại nhiều thế này?” Phùng Trần kéo con gái hỏi nhỏ.

“Đều rất thuận lợi, nhưng con phát hiện cô con dâu nhỏ của mẹ thật không tầm thường đâu!” Chu Bảo Cầm nhìn theo bóng dáng Chung Linh mà cảm thán.

“Sao vậy? Nó gặp rắc rối gì sao?”

“Không có, con bé rất lợi hại, đến thành phố mà không chút sợ sệt, mặc cả hết mức với người ta, con thật ngại khi người ta chịu thiệt như vậy, nhưng mà con bé, lời lẽ mặc cả rất cứng rắn, thật không hổ danh là người có văn hóa, mặc cả cũng có trình độ như vậy.”

“Phí lời, lẽ nào lại để cho người khác khiến mình chịu thiệt hay sao? Nếu là chuyện lỗ vốn, người ta chịu bán cho con à? Đừng có mơ mộng nữa? Mẹ thấy con vẫn nên học hỏi Chung Linh cho tốt đi, con đó, bản thân mình không khi nào mới có thể kiếm lớn được chứ.” Chu Bảo Cầm nghe người mẹ thân sinh ra mình đánh giá hà khắc như vậy, cảm thấy vô cùng tức giận, tức đến nổi mặt phình cả lên.

Đầu tiên ba người nói rõ mọi chuyện với Chu Xuân Lai, sau đó đến căn phòng nhỏ của Chung Linh bàn chuyện. Chung Linh là người đầu tiên phá vỡ sự yên tĩnh. “Bây giờ trong tay em có một ngàn đồng, năm trăm đồng để mua hàng lần này chỉ mới là bước khởi đầu, khi nào hàng đến tay, còn phải tốn khoảng một ngàn đồng nữa, chị xem bọn chị có thể góp vào được bao nhiêu?” Chung Linh đi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Linh, em nói xem nếu như chúng ta bán không được hàng thì sao?” Đinh Vinh hỏi.

“Em không thể bảo đảm được điều gì, nhưng nếu như thuận lợi, mỗi bên có thể kiếm được một ngàn đồng dễ dàng.” Chung Linh chỉ có thể nói như vậy.

“Thế thì liệu vậy.”

“Ngày mai chúng ta bắt đầu bán đi!” Chu Bảo Cầm cũng hạ quyết tâm.

“Vẫn chưa được, hàng của chúng ta vẫn chưa đủ, nếu như một tuần sau về hàng mới, thì hàng này của chúng ta sẽ bị trả lại, hơn nữa cũng sẽ ảnh hưởng đến việc làm ăn sau này.” Hai vợ chồng Đinh Vinh nhìn nhau, nhìn biểu hiện lúc mua hàng của Chung Linh đã chứng minh cô là người có đầu óc buôn bán, hai người chỉ có thể đồng ý.

Ba ngày qua đi, Chung Linh vẫn không có động tĩnh, mẹ con Phùng Trân rất sốt ruột nhưng cũng không thể nói gì. Chu Bảo Cầm dứt khoát đem những cảm nhận của mình viết thư báo cho em trai, nói em dâu thần kì thế nào, được ba mẹ yêu mến thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Làm ăn

Cuối cùng một tuần cũng trôi qua, ngay cả ông Chu cũng thấp thỏm không yên, muốn tới khuyên nhủ con dâu thì nhận được tin, hàng hóa mà họ đợi đã về tới. Chuyện này làm Chu Xuân Lai tất bật, phải sắp xếp đi tìm xe chở hàng hóa về nhà, mọi người trong nhà ai cũng động viên nhau, ngay cả Hoa Hoa cũng đến giúp đỡ, đợt hàng này rất nhiều, kiểu dáng vô cùng phong phú, Phùng Trân nói nếu là bà, bà cũng bỏ tiền ra mua.

Thời gian này chỉ còn cách tết một tháng, “Tiểu Linh này, bây giờ có trễ lắm không vậy, chúng ta bán sớm một chút có khi lại dễ bán hơn.” Chu Bảo Cầm vẫn cảm thấy quyết định của em dâu là sai.

“Chị à, câu đối rất dễ làm, nếu thấy chúng ta bán được, sẽ có nhiều người bán theo, vậy chúng ta còn buôn bán được bao nhiêu chứ.” Chung Linh cảm thấy nhất định phải giải thích cho chị chồng mình hiểu rõ, Chu Bảo Cầm nghe xong lời cô nói cũng đã hiểu được.

Đầu tiên, Chung Linh nói với vợ chồng Chu Bảo Cầm sang chợ xã bên bán hàng. Lúc đầu cô cũng định đi chung, nhưng chị chồng nói cô sẽ không chịu nổi cái lạnh, bảo cô ở nhà trông con hộ chị ấy thì hơn. Mỗi một xã đều có một chợ lớn và thời gian họp chợ nhất định, khi đó không khí sẽ rất náo nhiệt, đến mười hai giờ trưa thì lập tức tan chợ. Nhưng hôm nay đã hơn mười hai rưỡi mà vẫn chưa thấy bọn họ về, cô làm xong canh dưa chua, đánh ra vài quả trứng gà, đợi họ về là chiên ăn ngay. Chiều một rưỡi, hai người họ mới về tới nhà, cũng không thấy mang hàng dư về theo, lúc hai người vừa bước vào cửa, Chung Linh biết ngay hôm nay buôn bán rất chạy.

“Sao rồi, buôn bán có thuận lợi không?”

Bà Phùng Trân không nén được liền hỏi, Chu Xuân Lai cũng ra khỏi phòng, giày còn chưa kịp mang vào.

“Bán được hơn hai trăm đồng, đến cả loại kém nhất tại con cũng bán sạch, nếu không phải xe trong thôn không chịu đợi thì tại con chắc ngồi bán tiếp!” Chu Bảo Cầm hứng khởi nói.

“Đúng ạ, mẹ không biết chứ rất nhiều người còn hỏi chúng con mua hàng ở đâu đấy.” Sắc mặt Đinh Vinh cũng không giấu nổi niềm vui.

“Vậy chắc chỉ bán trong vài ngày nữa thôi đúng không? Hôm nay đã bán hơn hai trăm đồng rồi mà.” Bà Phùng Trân có phần sốt ruột.

“Không có đâu, hôm nay hai người họ đã bán được ít hàng thôi.”

“Vậy sao lại được nhiều tiền như vậy?” Chu Xuân Lai lấy làm khó hiểu, ông bước vào phòng trước, mọi người bước theo sau, Chung Linh và mẹ chồng cùng đi dọn cơm.

“Ba chẳng biết gì cả, tụi con bán câu đối, một chữ “Phúc” có giá năm xu, một hào thôi, loại mắc nhất cũng chỉ có năm hào, nhưng mà ba biết không, tụi con lấy hàng trên thành

phố là cả kiện hàng dày, một kiện là hơn một ngàn câu đối, bán xong thì phải lời gấp ba bốn lần.” Chu Bảo Cầm giải thích rõ cho ba mẹ nghe.

“Trời ơi, chênh lệch giá đến thế ư? Đúng là không thể xem thường.”

“Chính xác, năm mới nhà nào cũng muốn may mắn, thuận lợi, dù năm qua có khó khăn cũng đi mua câu đối hết.” Hôm nay Đinh Vinh nói chuyện cũng nhiều hơn bình thường.

“Vậy chúng ta uống chén rượu mừng chứ hả?” Chu Xuân Lai hứng chí.

“Tôi cũng muốn uống một ly, Tiểu Linh, con cũng uống một chút đi.” Phùng Trần cho phép.

“Dạ thôi ba mẹ, không cần đâu, con đang lo chút nữa sẽ có người đến đây lấy hàng.” Một câu nói của Chung Linh chẳng những không làm tiêu tan tinh thần mọi người, ngược lại họ càng thêm hăng hái.

Tuy đã có chuẩn bị tư tưởng sẽ có nhiều người tới, nhưng mà không ngờ cơm chưa ăn xong thì khách đã tới cửa. Đầu tiên là mấy tiểu thương vốn đang buôn bán trong xã, sau đến là mấy người ở xã khác. Chung Linh phụ trách ghi chép các khoản thu chi, vợ chồng Đinh Vinh cùng bà Chu thì bán hàng, còn người đứng đầu đại gia đình Chu Xuân Lai lúc này chỉ có thể đi trông cháu, tất cả đều bận rộn.

Bận rộn cho đến tận đêm khuya, Chung Linh lưng đều cảm thấy đau. Tổng cộng thu được hơn tám trăm đồng, chỉ trong một buổi tối đã bán được một phần năm số hàng, mọi người đều vừa mừng vừa nết, ai cũng cười toe toét.

“Ngày mai lúc chúng ta bán sỉ hàng, đừng tính toán với người ta quá, thích hợp thì ưu đãi một chút, như vậy sau này họ sẽ không chạy qua nơi khác lấy hàng.”

“Được, em nói cái gì cũng được hết.” Hiện tại Chu Bảo Cầm hoàn toàn tin tưởng vào Chung Linh.

Hôm sau Chu Bảo Cầm dự định vào chợ bán tiếp, nhưng Chung Linh cản lại, hàng hóa dễ kiếm lời thế này, người ta sẽ tự tìm tới mình. Quả nhiên, ngày hôm sau, chưa đến trưa đã bắt đầu có người tới lấy hàng, liên tiếp không dứt. Người trong Chu gia càng hăng hái nhiệt tình. Hôm sau nữa, Chung Linh đã có trong tay hơn một ngàn hai trăm đồng tiền vốn lưu động. Dựa vào tình hình thị trường, cô nghĩ ra thêm vài kiểu mới và mấy câu chuyện dân gian có nội dung vui vẻ, chào mừng. Đến buổi sáng ngày thứ tư bán hàng, Chung Linh lên xã gọi điện thoại cho Tôn Quân, sau đó mua ít rượu cùng thức ăn ngon về khao mọi người.

Lần thứ ba Đinh Vinh lên xã lấy hàng, mang theo cả thư của Chu Bảo Cương về nhà. Chung Linh không kiêng dè mọi người nữa, hàng cũng không kiểm, chạy ngay vào phòng đọc thư.

“Tiền cũng không quan tâm! Ôi đàn bà, đúng là xa chồng không nổi mà.” Phùng Trần hạnh phúc trách cứ con dâu.

Lần này nhận được thư cô còn hồi hộp hơn lần trước nhiều, hít sâu một hơi, Chung Linh chậm rãi mở thư ra đọc.

Tiểu Linh

Anh đã nhận được thư của em, mọi việc trong nhà đều bình thường chứ? Sức khỏe ba mẹ tốt không em? Gia đình của chị thế nào? Anh ở đơn vị rất tốt, đừng lo lắng, nhớ nói ba mẹ không cần lo cho anh.

...

Lần trước em nói cùng chị buôn bán, nếu có hứng thú thì em cứ làm đi, có gì thì cứ nói, cần tiền thì báo anh biết, nhưng nhất định phải thông qua ý kiến ba mẹ đó.

...

Chuyện lần đó, không đứng dậy nổi, em đau lắm phải không? Hôm sau anh đã định xin lỗi em nhưng mà chưa kịp. Đơn vị cử anh đi học ở học viện quân sự. Anh đang lo hiện tại ở đơn vị huấn luyện còn nhiều việc bề bộn.....

....

Tuy nội dung trong thư không nhiều, nhưng cô có thể thấy được hy vọng trong đó, nhất là anh nhắc nhiều tới chuyện đêm tân hôn, làm mặt Chung Linh đỏ bừng cả lên. Nói vậy thì trong lòng anh vẫn có cô. Cô hồi âm nói cho anh biết tình hình của mình và mọi người trong nhà, kể luôn cả chuyện làm ăn, còn nhắc nhở anh, được đi đến học viện quân sự là một chuyện tốt, có thể giúp anh mở rộng tầm mắt, rất có ý nghĩa. Thật ra Chung Linh hiểu rõ, việc đi học ở học viện quân sự thực tế chỉ là cái tiếng, đây chính là một thủ tục để được thăng chức. Chung Linh biết đã sắp đến thời điểm giải trừ quân bị rồi, trong kí ức của cô thì Chu Bảo Cương không bị ảnh hưởng gì, nhưng, Chung Linh vẫn rất lo lắng, chỉ sợ có biến cố gì. Thật muốn được gặp anh quá!

Bởi vì chuyện làm ăn quá bận rộn, buổi sáng trời chưa tỏ đã có người đến lấy hàng, buổi chiều còn bận hơn, có một số câu đối khó bán, Chung Linh

phải bán kiểu nửa bán nửa tặng. Vẫn còn mười ngày nữa mới đến tết, vợ chồng Chu Bảo Cầm dự định muốn lấy thêm một đợt hàng lớn, nhưng lại bị Chung Linh cản lại. Lúc này thị trường gần như đã bão hòa rồi, không thích hợp trừ thêm hàng nữa, quả nhiên thời kì đỉnh điểm của việc mua si cũng qua đi. Vẫn có người đến nhà họ Chu hỏi thúc đặt hàng, nhưng cũng không bận rộn cho lắm. Chung Linh tự xưng phong đi mua đồ tết, cô nói muốn vào chợ huyện, ngay cả Chu Bảo Cầm cũng muốn đi. Thế là hai người dứt khoát mượn ngay một chiếc máy kéo, trời vừa sáng đã vô cùng vui vẻ ra khỏi cửa, phụ nữ thích dạo phố mua sắm thật đúng là bản tính trời sinh mà!

Chung Linh ngoại trừ mua thịt heo, gà, cá để ăn tết ra còn mua thêm bột mì và gạo, mua cho ba mẹ chồng mỗi người chiếc áo khoác bằng ni và một bộ đồ mới nữa, mua cho chính mình một chiếc áo khoác màu đỏ và một chiếc quần đen, còn mua quần áo và quà biếu cho ba mẹ và anh trai của cô.

Chu Bảo Cầm cũng mua giống như vậy, vốn chị định mua một chiếc radio, nhưng bị Chung Linh ngăn lại. Nói chị lúc này chưa thích hợp để mua, hơn nữa bọn họ còn phải tính đến chuyện làm ăn khác, vẫn nên tiết kiệm một chút, Chu Bảo Cầm gật đầu ngay lập tức, xem chút là làm rút cả mớ đồ. Sau đó, cô còn bị Chu Bảo Cầm chộc ghẹo khi mua mấy cuộn len màu lam. Cô muốn đan cho Chu Bảo Cầm một chiếc áo len. Buổi chiều khi về đến nhà, sau khi đưa quà cho ba mẹ chồng, hai ông bà Chu gia lập tức mặc thử quần áo mới, “Mẹ thật không ngờ rằng đời này mình còn có thể mặc được bộ quần áo đẹp như vậy.” Phùng Trần mặc áo xong cũng không biết phải để tay ở đâu nữa.

“Được rồi, mau cời ra đi!” Phùng Trần sợ chồng làm nhăn quần áo mới, vội nhắc. Cả nhà ai cũng rất vui. Nhờ phúc của lần làm ăn này, họ đã có thể ăn một cái tết thật sung túc.

Cuối cùng đến ngày hai mươi chín tết chuyện buôn bán cũng kết thúc, cả nhà Chu Xuân Lai ngồi trên chiếc bàn lò bắt đầu tính sổ.

“Chúng ta nhập hàng tổng cộng là sáu lần, trừ đi giá vốn và chi phí, chúng ta thu vào mười một ngàn năm trăm đồng, trừ tiếp chi phí ngày hôm nay, chị kiểm được ba ngàn bảy trăm đồng, phần em là sáu ngàn năm trăm đồng, còn hai trăm đồng con và chị dự định cho ba mẹ xem như là phí ‘vất vả’.”

“Thật sao? Ba mẹ còn có phí vất vả nữa à? Các con cứ giữ lại đi, không cần phải cho ba mẹ đâu.” Chu Xuân Lai nhìn thấy các con đều kiểm được tiền, trong lòng đã rất thỏa mãn rồi.

“Ba, mẹ cứ giữ lại đi mà!” Ngay đến Đình Vinh cũng lên tiếng, anh có nằm mơ cũng không nghĩ rằng mình có thể kiếm được nhiều tiền như vậy.

“Mẹ, ra tết bọn con định làm ăn xong sẽ sửa sang lại nhà cửa, sẽ sửa lại mái nhà, đổi sang lợp ngói.”

“Được, để ba giúp các con, mà mấy đứa định làm ăn gì nữa?”

“Buôn bán đồng hồ điện tử gì đó, bọn con chỉ mới dự tính bước đầu, vẫn chưa đưa ra quyết định cuối cùng, nên không nói chắc được.”

Nghe vậy, Chu Xuân Lai gật gật đầu.

“Phải tính toán kĩ càng một chút, không nên mới thấy thành công được một lần mà khinh thường được.”

“Dạ, bọn con biết rồi.” Chung Linh lập tức trả lời, chuyện này nhận được sự ủng hộ của ba chồng là rất quan trọng, dù sao đó cũng là thân sinh của chồng mình, bản thân cô sống trong gia đình này, không thể xem thường ý kiến của người lớn trong nhà được.

“Chị, đừng vội sửa nhà có được không? Khi tích cóp đủ tiền rồi, có thể xây mới lại mà! Chứ đổ thêm tiền vào cái nhà cũ đó thì không có lợi cho lắm.” Chung Linh thử đưa ra ý kiến của mình.

“Ừ, anh cũng thấy vậy.” Đình Vinh hiểu, ý trong những lời này là bọn họ sẽ có thể kiếm thêm được tiền mà xây nhà.

Tối đến, Chung Linh nằm trên giường nghĩ đến Chu Bảo Cầm, ngày mai là năm mới rồi, lần này anh không có trả lời thư, Chung Linh phát hiện, tuy rằng trong khoản thời gian này cô rất bận, nhưng lúc nào cũng mong ngóng thư hồi âm của anh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Trở về

Ba mươi tết là ngày quan trọng nhất trong một năm. Bởi vì anh rể là cô nhi nên cả gia đình chị cùng về nhà mẹ đẻ ăn mừng năm mới. Hoa Hoa chạy lung tung khắp từ trong phòng ra ngoài cổng, Đình Vinh đi theo đằng sau, trông hài hòa ấm cúng. Trong nhà có rất nhiều việc phải làm, ba mẹ chồng chịu trách nhiệm dán câu đối, Chu Bảo Cầm thì giúp Chung Linh một tay. Cái tết này cũng là cái tết Chung Linh hạnh phúc nhất, vì cô không phải buồn phiền cho gia cảnh túng bần cũng như bị dẫn vật, tra tấn vì tình cảm không thành như ở đời trước, ngoại trừ trong lòng còn đang nghĩ tới một người vẫn còn ở phương xa thì tất cả cô đều thấy mãn nguyện.

Tuy bình thường trong nhà chỉ ăn hai bữa cơm nhưng hôm nay ngoài bữa sáng, bữa chiều, đến nửa đêm còn ăn bữa cơm tất niên. Bàn ăn năm nay thịnh soạn hơn trước, Chung Linh càng được dịp trở tài, cá kho tộ, sườn xào chua ngọt, giò heo chưng đường phèn, còn có giá đỗ xào và miến khoai tây... tổng cộng có tám món, cả nhà nhìn mấy món ăn mà không biết nên nêm món nào trước tiên.

“Tiểu Linh, đến đây, con là công thần của nhà mình, hôm nay con cứ ngồi trên giường, có việc gì thì nói chị con làm cho.” Phùng Trần kéo Chung Linh ngồi xuống giường.

“Mẹ, con sao có thể không biết xấu hổ như thế. Chị về nhà mình thì cũng coi là khách quý, sao lại để chị động tay động chân được, nếu người ta biết được thì họ chê cười con mất.” Chung Linh từ chối, làm con dâu thì phải biết lễ độ và giữ đúng bổn phận mới tốt.

Ngoài cửa sổ hiện lên hai bóng người, “Là ai đến vậy, giờ này không lo ăn cơm còn đến nhà ta làm gì thế?”. Chung Linh buông bát cơm xuống, bước đến đây cửa ra, hai người vừa tới đi vào phòng. Người bước vào đầu tiên cô chưa nhận ra, anh ta mặc quần phục, da ngăm đen, cười lên lộ ra hàm răng trắng bóng, là Hình Bân, bạn của Chu Bảo Cương, người đi theo phía sau, là... Chu Bảo Cương!

“Thơm quá, mọi người đang dùng bữa ư?..”

Chung Linh lúc này vẫn còn đứng sững sờ tại chỗ.

“Ai vậy?” Chu Bảo Cẩm cũng ra xem, “Trời ơi, thằng Cương về... em còn đứng ngây ngốc ra đó làm gì nữa?” Chu Bảo Cẩm chọc chọc một bên cánh tay Chung Linh, thế này cô mới có phản ứng trở lại.

“Nhanh,... nhanh vào nhà nào.” Hai vị khách bước vào, cô nhẹ nhàng nói một câu với chồng mình đang đi sau, “Về rồi sao?” Sau đó cô thẫn mẫn mình đã không nói được một câu sáng ý, cũng không dám ngẩng đầu lên nhìn người ta.

“Vào nhà thôi!” Chu Bảo Cương có vẻ rất bình tĩnh.

“Ba, mẹ, chị, anh rể, đây là bạn cùng đơn vị của con Hình Bân, người ở thôn bên, con thấy cũng đến giờ cơm rồi, nên bảo cậu ấy ăn cơm xong rồi đi ạ!” Giọng nói của anh trầm mà tràn đầy từ tính!

“Được rồi, được rồi, ngồi vào bàn cho ấm đi!” Vợ chồng Chu Xuân Lai cực kì vui mừng khi thấy con trai trở về, cũng nhiệt tình đón tiếp Hình Bân. Chung Linh vội vã lấy thêm bát đĩa, đưa sang cho chồng mình và Hình Bân.

“Bảo Cương, đây là em gái của cậu sao? Xinh quá! Còn xinh hơn cả Trương Du nữa.” Vừa nghe cậu ta nói vậy, Chu Bảo Cương liền sùng sột, nhìn khuôn mặt cô vợ bé nhỏ đỏ lên vì xấu hổ càng thêm yêu kiều, anh cũng ngại ngùng đứng dậy, khiến cho người trong nhà một phen cười nhạo.

“Sao vậy?” Hình Bân có chút khó hiểu.

“Đó là em dâu chị, là vợ của thằng Cương.” Chu Bảo Cẩm vừa giải thích, vừa cười cười nhìn Chung Linh.

“Sao cậu chưa từng nói cậu đã kết hôn rồi?” Hình Bân nhìn anh bạn của mình, tên này cũng quá bí mật mà, “Cậu diễm phúc quá rồi còn gì.”, lúc này ngay cả khuôn mặt của Chu Bảo Cương cũng còn đỏ lên, chứ đừng nói gì đến Chung Linh.

“Mau ăn đi!” Phùng Trần gấp cho Hình Bân một miếng sườn, rõ ràng là để lấp cái miệng của anh ta lại. Nhưng vừa ném thử một miếng, anh chàng này đã không còn biết khách sáo là gì nữa.

Chu Bảo Cương vừa nhìn cả bàn đầy thức ăn, liền biết ngay việc làm ăn của vợ mình đã thành công, hơn nữa lợi nhuận cũng rất khá. Bữa cơm tiếp tục, mọi người nói chuyện cũng ít còn bận rộn ăn uống mà. Bốn người đàn ông cũng uống không ít rượu. Sau đó không còn cách nào khác, đành phải nhờ hàng xóm đưa Hình Bân về, tết nhất đến nơi mà còn làm phiền người ta quả thật rất ngại, nhưng trời lạnh thế này, thực sự không thể để cậu ta đi về một mình được. Chu Bảo Cương ở trong phòng uống trà trò chuyện với anh rể và ba mẹ, còn Chung Linh và Chu Bảo Cẩm thì ở trong nhà bếp dọn dẹp, “Em dâu à, lần này em phải nắm lấy cơ hội, vì thời gian vợ chồng hai đứa được ở cùng nhau quá ít, em trai của chị cũng rất buồn. Nó là loại người cái gì cũng để trong lòng không chứ không tỏ bày ra ngoài, nên em phải chủ động một chút.”

“Chị, em biết rồi.” Đây là Chu Bảo Cẩm muốn tốt cho cô, nhưng lần này anh trở về quá đột ngột, một chút chuẩn bị cô cũng không có.

“Chị, em về phòng nghỉ một chút.” Khuôn mặt Chu Bảo Cương rất đỏ, vì đã uống không ít rượu, cũng không nhìn đến Chung Linh liền bước về căn phòng phía tây—Cũng là căn phòng của hai người.

“Được rồi, em về phòng đi, chị thấy thằng Cương uống say lắm rồi, em vào chăm sóc cho nó đi.” Thu dọn gần xong, Chung Linh giao việc lại cho Chu Bảo Cẩm, cô cầm một chiếc khăn mặt, một chậu nước ấm, sau đó đi về phòng, thấy anh cứ vậy mà nằm trên giường, quần áo cũng không thay ra, trên giường còn có cả chiếc ba lô của anh. Chung Linh lấy hết can đảm bò lên giường, lau mặt cho anh, đầu tiên là anh cau mày, sau đó từ từ mở mắt ra, Chung Linh quả thật rất căng thẳng, cũng không dám nhìn anh, mà kéo tay anh ra để lau.

“A...” Trong chớp mắt chính mình đã bị đặt dưới người anh, Chung Linh vì quá hoảng sợ, nên nhin không được phải kêu lên, cô lập tức nghĩ ra, có thể là chị vẫn đang ở dưới nhà bếp, nên cô nhanh chóng ngậm miệng lại.

“Bỏ em ra... chị... cửa còn chưa đóng...” Nhưng người ta không để ý đến lời cô nói, anh cúi đầu vùi vào cổ cô, mùi rượu nồng đậm chứng tỏ anh còn chưa tỉnh. Vì lo lắng cho tương lai, cô hẳn là nên đẩy anh ra, nói chuyện cho rõ ràng hoặc là thăm dò xem cách nghĩ của anh thế nào, nhưng mà từ khi bản thân cô được quay lại, rất khao khát được anh yêu thương, cũng hy vọng muốn xác nhận cuộc hôn nhân này là thật, cuộc sống này là thật, con người này là thật.

Chu Bảo Cương vừa cắn mút trên cổ Chung Linh vừa cố cởi bỏ chiếc áo bông cô mặc trên người, sau đó đưa tay luôn vào nửa thân dưới của cô,

Chung Linh cảm nhận được tay anh thật là nóng ! Tuy rằng tay anh làm cô có hơi đau, nhưng cảm giác mãnh liệt đó chính là điều cô đang cần lúc này. Chung Linh thấy anh cởi bỏ áo của cô, lộ ra bộ ngực trắng ngần, một chiếc cúc áo bay xuống phía cuối giường, quần của mình cũng bị đẩy xuống. Sau đó...

“À...anh nhẹ một chút...nhẹ chút...” người chồng say rượu trở nên thật gấp gáp, không có nghe ra lời cô nói, “Chung Linh...Tiểu Linh...”. Anh...anh gọi tên cô, trong chốc lát Chung Linh cảm thấy cả người mình nóng bừng lên, tiếp đó cũng không còn kiêng dè nữa, ra sức ôm lấy anh, e thẹn đón nhận cơn bão tố điên cuồng kia. Thật lâu sau... , Chung Linh ngồi dậy, mặc đồ lót vào, cầm lấy tấm chăn, trải xong đâu đó liền từng chút từng chút đẩy Chu Bảo Cương qua, rồi đắp chăn lên người anh, sau đó cô cũng tự chui vào, cô còn thầm mắng một câu, “Sói háo sắc, vừa về tới là đã đè người ta ra, ôi trời...mệt chết mất.”Bây giờ có thể ngủ được một chút, bởi vì tối nay phải đón giao thừa, Chung Linh cũng đã rất mệt rồi, liền chẳng suy nghĩ gì cùng nằm ngủ bên cạnh chồng mình. Đợi đến khi tiếng hít thở đều đều truyền tới, thì người nằm cạnh cô mới mở mắt ra, trong đôi mắt đó nào có phần men say mà lại tràn đầy ý cười.

Chu Bảo Cầm chạy đi chạy lại đến tê cả chân, thực tế cô không có nghe trộm được, chỉ vì cô quan tâm đến hai vợ chồng em mình mà thôi. Từ lúc nghe em dâu kêu lên thì cô biết em trai mình đã thành công. Từ lúc về đến giờ, mắt của nó không hề rời khỏi em dâu, ngoại trừ cô em dâu cứ thẹn thùng xấu hổ ra, thì ai cũng nhìn thấy cả.

Mười giờ tối, Chu Bảo Cầm đứng trước cửa gọi, “Em dâu, dậy thôi, phải chuẩn bị cơm tất niên rồi...” Vừa nghe có người gọi mình, Chung Linh lập tức mở mắt, đang định ngồi dậy thì phát hiện một tay Chu Bảo Cương đang sờ soạng trong áo cô, xoa xoa nắn nắn một bên... khiến Chung Linh xấu hổ cực độ. Tuy có chút tiếc tiếc nhưng Chung Linh đành gạt tay anh ra: “Anh...tỉnh lại đi nào, ba mẹ đang đợi kìa!” Lúc này Chu Bảo Cương mới mở mắt ra, anh vẫn chưa được娘子 đẩy đủ mà!

“Mấy giờ rồi?” Chu Bảo Cương hỏi, ngữ điệu không có gì khác thường mà cũng chẳng có chút nhiệt tình nào, Chung Linh liền buồn bực, anh không phải cho rằng khi này chỉ là mơ xuân thôi chứ? Hay là anh định dối gạt để dễ dàng cho qua, nếu vậy thì không phải là khó cho mình sao? Dù chính mình có nhàn nhai nhưng cũng không nhịn được nhắc nhở anh ấy một chút.

“Sắp mười giờ rồi, còn nữa, đừng nói với em là anh không biết mình vào giường như thế nào đấy nhé?” Không đợi anh trả lời, cô mặc nhanh quần áo bông vào vội vã như giận dữ, đang định mang giày vào thì bị người nào đó ôm rồi đè trên giường. “Em nói rõ cho anh nghe đi!” Bây giờ Chung Linh mới hiểu rõ được, là anh mượn rượu giả say để ăn cô thế mà anh còn giả vờ không biết. Trời ạ, tình huống gì đây? Mất mặt, mất mặt quá đi thôi. Dối dấy anh ra, đến cả giày cũng không mang vào hẳn hoi, cô đã ra khỏi phòng, bên tai còn nghe loáng thoáng tiếng cười trầm thấp của anh, cô lẩm bẩm tại sao trước đây lại không nhận ra anh gian xảo thế? Hay là anh ấy tưởng mình muốn thân cận nhưng lại thế thùng? Anh ấy đã nhìn ra tình cảm mình dành cho anh ư? “!” (Lời của editor: đề nguyên từ “hỗn đản” vì cảm thấy dịch ra từ khác thì nghe không hay)

“Ai hỗn đản thế?” Chu Bảo Cầm thấy vẻ mặt em dâu đỏ ửng, rất đáng yêu.

“Sao các em ngủ lâu thế?”

“Chị...”

“Ha ha...được, chị không nói nữa, các em hai người không phải đã là vợ chồng rồi sao, ngượng ngùng gì cơ chứ.”

“Chị!” Chu Bảo Cương cũng bước ra, trên người vẫn là bộ quân phục đó, tinh thần sáng láng, nhưng Chung Linh biết trên bộ quân phục đó thiếu một chiếc cúc, chỉ mong không bị ai phát hiện ra. Nhớ tới vừa nãy anh mặc quân phục đè lên cô...ây da, xấu hổ quá! Chung Linh không dám nhìn anh, cúi đầu lăm lăm, chuẩn bị làm bánh trôi. Đúng mười hai giờ, bánh trôi được dọn lên bàn, bởi vì buổi trưa đã ăn hết thức ăn nên Chung Linh phải làm một con cá khác. Lần này cô làm cá chép chua ngọt, còn lấy vài quả trứng chiên với lá hành non, hành này là cô tự trồng, rất dễ trồng, chỉ cần vùi tếp mấy củ hành vào đất là được. Hiện giờ trong nhà dư dả nên cũng thấp đèn dầu, khiến căn phòng ấm áp hơn hẳn.

“Cương, con mau tới nếm thử này, là vợ con gói đó. Tay nghề của vợ con khỏi phải chê, lão Trương ở Đồng Viện có tiệc tân gia, rất muốn nó sang nấu tiệc nhưng mẹ không đồng ý. Con hồi trưa cũng là nó nấu đấy, chị con nấu con đến lợn còn không ăn, cho nên con đừng nghĩ là do chị con nấu.” Phùng Trần hết lời khen ngợi con dâu, rất sợ con trai có phúc mà không biết hưởng.

“Mẹ, mẹ nói cũng phải có lương tâm chứ, con cũng giúp em mà, rau là con rửa, vỏ bánh con cũng góp phần làm, anh Vinh, anh nói xem, em nấu khó ăn lắm hả?” Đinh Vinh luôn luôn sợ vợ, vấn đề này quả là thật khó trả lời.

“Ba, hôm nay là ngày cuối năm, không thể đánh người đúng không ạ?” Đinh Vinh chân thật hướng về ba vợ tìm kiếm sự che chở.

“Đúng vậy, không được!” Đinh Vinh nhận được sự đảm bảo, đau khổ nhìn vợ, “Bảo Cầm à, anh không thể dối lương tâm, ăn cơm em nấu nấu hơn tháng nay, bây giờ anh không tài nào nuốt nổi cơm em nấu, thiệt đó, em không thể làm cơm cho anh và Hoa Hoa mà so với heo nái nhà mẹ cũng không bằng được...ui da...đừng đánh mà...” Mọi người cười ngặt nghẽo, đến cả ông Chu cũng cười đến đau bụng.

Chu Bảo Cương nhìn cô vợ cười tươi xinh đẹp tựa như hoa, thật muốn chặn miệng cô lại. Chung Linh cũng nhận ra ánh mắt chồng đang nhìn mình, lập tức nín cười, nhưng Chu Bảo Cương vẫn còn nhìn cô, ánh mắt như muốn nói, đợi tối nay xem anh xử lý em ra sao, khiến Chung Linh cảm thấy tim mình đập rất nhanh, rất nhanh...

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\).Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 9: Lâm Mỹ

Bình thường mà nói, đêm ba mươi thì phải thức đón giao thừa, chính là cả đêm sẽ không được ngủ. Cả nhà Chu gia ăn cơm xong, đều vây lại ngồi trên giường sưởi ở căn phòng phía đông ăn hạt dưa, đậu phộng. Hoa Hoa được mặc áo quần mới, ngồi trong lòng mẹ ăn hạch đào mẹ mua cho, mẹ nói ăn hạch đào tốt cho trí não, có thể trở nên thông minh, sau này Hoa Hoa có thể đậu được đại học. Chung Linh nói thế khiến vợ chồng Chu Bảo Cầm rất hưởng thụ, nhưng với con gái mà nói, quan niệm của mọi người là chỉ hy vọng nó tìm được một gia đình chồng tốt thì mãn nguyện rồi.

“Nếu nhà ta mà có một sinh viên đại học thì có thể làm vinh danh dòng họ rồi!” Chu Xuân Lai xúc động, thi đậu đại học cũng giống như thi trạng nguyên thời xưa vậy.

“Vinh danh họ nhà ai hả? Hoa Hoa họ Đinh, không phải họ Chu. Và lại vợ chồng chúng nó muốn có con trai, lẽ nào lại đập nồi bán sắt cho con gái lên đại học sao?” Phùng Trần đã quen nói thẳng mọi chuyện của con gái mình.

“Mẹ, mẹ nói thế là sao, nói kiểu gì thì Hoa Hoa cũng là con gái của con, con nếu có tiền thì cũng sẽ tạo điều kiện cho nó chứ. Nhưng mà mẹ cũng biết đó, sinh lễ cưới vợ mỗi năm một tặng, bọn con đương nhiên phải tiết kiệm tiền từ bây giờ.”

Chung Linh vừa nghe mấy lời này còn thấy mắt húng nói chi bà Phùng Trần.

“Con chỉ biết nói bừa, tại sao con lại trông mong có con trai vậy chứ? Con trai bây giờ ở đâu còn chưa thấy mà con đã lo tiết kiệm cho nó là sao? Hơn nữa, Đinh Vinh là cô nhi, có cần phải có người hương khói không? Không có đầu óc!”

Chu Bảo Cầm đang định cãi lại thì bị ba trùng mắt, lập tức ngậm miệng.

“Mẹ con nói không sai, sau này các con có con trai cũng không thể thiên vị quá, nếu các con đối xử không tốt với Hoa Hoa, tương lai sẽ phải hối hận, có câu châm ngôn nói rằng—— thiên tâm bất đắc tể, thời đại bây giờ tiến bộ hơn rồi.” Chu Xuân Lai một lời giải quyết vấn đề dứt khoát.

Vừa mới được một lúc, Hoa Hoa cũng đã ngủ gục. Chu Xuân Lai nói với hai vợ chồng trẻ, “Các con cũng đi ngủ đi, không còn chuyện gì đặc biệt nữa đâu, qua mười hai giờ là được rồi.” Ý tứ của ông cũng quá rõ ràng, bảo hai vợ chồng mau trở về mà thân thiết với nhau đi. Chu Bảo Cầm vừa nghe đã hiểu, nhưng vẫn ra về bản thân là con người đứng đắn, giống như sẽ không làm chuyện mà ai cũng biết là gì đấy. Trong lòng Chung Linh thầm mắng anh dối trá, rất muốn xé rách bộ mặt ngụy tạo của anh.

Về tới phòng, Chung Linh bất ngờ mở miệng đầu tiên, “Anh...có thể...ra ngoài một lát được không? Chỉ một lát thôi.” Chu Bảo Cầm vốn thấy kì lạ, bảo anh ra ngoài làm gì chứ, nhưng nhìn bộ dạng của vợ, khẳng định là điều bất đắc dĩ, anh đành đồng ý, quay lại phòng ba mẹ một lần nữa.

Kì thật Chung Linh không còn cách nào khác, từ khi trọng sinh, mỗi ngày cô đều rửa ráy sạch sẽ trước khi đi ngủ. Cô chuẩn bị ba chiếc chậu, một dùng để rửa mặt, một để rửa chân, còn một chậu để rửa “chỗ kín”. Đây là lời dặn dò của bác sĩ phụ khoa đời trước khuyên cô. Phụ nữ phải đặc biệt chú ý vệ sinh cá nhân, nếu mắc phải bệnh phụ khoa coi như chịu tội nặng, hơn nữa khi bệnh còn có mùi khó chịu, sẽ làm cho chồng chán ghét. Quan trọng nhất chính là, bệnh phụ khoa ảnh hưởng lớn đến khả năng sinh con, điều này làm Chung Linh không dám chảnh mắng chút nào. Trước mắt, nguyện vọng lớn nhất của Chung Linh là có thể sinh một đứa con, đứa con này sẽ hoàn thiện gia đình cô, nếu cô chiếm được tình yêu của Chu Bảo Cầm, vậy thì cuộc sống sau này của cô có thể nói là vô cùng tốt đẹp. Buổi chiều sau khi cùng Chu Bảo Cầm vận động, cô vẫn chưa tẩy rửa, lúc cô làm việc, cảm thấy có thứ gì đó ẩm ẩm chày ra, cô đương nhiên biết đó là gì, tuy là tiếc nuối và mặc dù biết đó là thứ từ người anh lưu lại, nhưng nhu cầu sinh lý vẫn quan trọng hơn, cô thật không chịu nổi cảm giác khó chịu, dính dính đó. Cho nên, cô đành lấy hết dũng khí đuổi chồng ra ngoài.

Chung Linh tẩy rửa với tốc độ cực nhanh, pha nước ấm vào chậu, cho thêm ít muối, chẳng còn cách nào khác, thời này vẫn chưa có nước rửa vệ sinh, cô đánh răng, rửa mặt xong, thoa thêm lớp phấn thơm, tiếp đó trải chăn đệm ra. Đầu giường gần lò sưởi vốn là vị trí của chủ gia đình, cô cũng không muốn tranh giành với anh, như vậy ấu trĩ lắm. Nhưng mà, cô sắp xếp chăn đệm của mình thế này có gần anh lắm không? Gần quá thì lộ liễu, mà xa quá thì anh lại tưởng cô từ chối. Ngay lúc Chung Linh đang ôm chăn đệm của mình đứng trước giường phân vân thì Chu Bảo Cầm đi vào. Chung Linh lập tức đặt chăn đệm cách anh thật xa. Cô cũng không dám nhìn anh, vội vàng đi chuẩn bị nước rửa chân cho anh. Chu Bảo Cầm nhìn cô vợ bé nhỏ của mình, trong lòng cười hóm hỉnh, rõ ràng là mỹ nhân muốn tiếp cận anh nhưng vẫn còn thẹn thùng đây mà. Anh lắc đầu, đem chăn đệm và gối kê sát nhau.

Lúc Chung Linh trở lại, vẫn không dám nhìn mặt Chu Bảo Cầm, mang chậu nước đi thẳng tới, cời vớ và giày anh ra. Chu Bảo Cầm thấy vợ định rửa chân cho mình thì vội ngăn cản, “Không cần, không cần, để anh...anh làm.”

“A...” Sao lại thành thế này? Cô vốn định chăm sóc anh một chút, muốn cảm thụ sự ấm áp của việc này, ai biết được lại bị anh đẩy bật ra đất như vậy. Chung Linh thấy quá oan ức, quá bề mặt, quá khó chịu. Đây là bạo lực gia đình, cô nghĩ vậy nên uất ức òa khóc. Chu Bảo Cầm thì bị dọa cho sợ, từ khi giải phóng tới nay, phụ nữ ở nông thôn cũng giải phóng luôn, làm gì còn chuyện rửa chân cho chồng chứ? Hơn nữa, khi này là anh quá căng thẳng, không làm chủ được sức mạnh, vì vậy mới đẩy cô té ngã. Anh bất chấp mình đang chân trần, vừa ôm lấy cô vợ mỏng manh bé nhỏ ngồi lên giường, vừa không ngừng xin lỗi cô, “Tiểu Linh, anh không cố ý mà, thật đó, em...đội anh.” Sự kiện rửa chân cứ thế mà kết thúc, Chu Bảo Cầm vội vàng vàng rửa chân, nhanh chóng lau khô, vội vàng mang chậu nước đi đổ, rồi cấp tốc quay trở vào, tiểu mỹ nhân của anh vẫn còn đang khóc, hơn nữa xu hướng càng lúc càng nghiêm trọng hơn. Anh nhanh chóng cời quần áo ngoài, cũng cời luôn cho cô vợ của mình, rồi hai người chui vào chăn, Chu Bảo Cầm ôm lấy cô vợ nhỏ bé trong lòng rồi nhẹ giọng dỗ dành cô. Ôi! Chuyện nào thành thế này, xử lý không xong thì chuyện tốt đêm nay cũng tiêu luôn rồi.

“Được rồi, được rồi, là anh không đúng, đừng khóc nữa.” Chu Bảo Cầm thật sự không hề am hiểu dỗ dành, ngay đến cháu gái mình anh còn chưa từng dỗ qua nữa là, giờ phải làm sao đây? Ai bảo anh là đầu sỏ gây nên chứ!

“Anh đánh em, hu. hu. .anh đánh em. .” Thực tế thì Chung Linh khóc cũng không hẳn là vì chuyện này, chỉ là mượn cớ nói chuyện của cô thôi! Áp lực quá lớn, cô chỉ thấy mù mịt.

“Anh. .anh đánh em lúc nào?” Đây là một lỗi rất lớn, thì ra cô cho rằng anh đánh cô, xem ra sự việc rất nghiêm trọng, nếu như để mẹ và chị anh biết chuyện này thì chắc chắn hai mươi năm rồi anh chưa từng bị đánh sẽ lại bị một trận nữa cho xem

“Anh đánh em, . . . đánh rõ ràng mà!”

“Anh không cố ý, xin lỗi em mà, được không?” Anh chỉ có thể nhẹ nhàng nhỏ giọng an ủi cô. Trôi qua một lúc lâu, Chung Linh mới từ từ bình tĩnh lại, chiếc áo mỏng còn lại của Chu Bảo Cương cũng bị nước mắt cô thấm ướt, “Uớt mắt rồi!”

“Ừm.” Chu bảo Cương cởi áo ra, đây là chiếc áo mới thay hồi trưa được anh mang từ Thiên Tân về.

“Để em lấy áo khác cho anh.” Chung Linh đang định ngồi dậy, nhìn phần ngực anh, cô mà khó kiềm chế.

“Không cần!” Chu Bảo Cương ôm chầm lấy cô.

Xem ra đêm nay muốn làm gì cũng không được rồi, Chu Bảo Cương vốn ăn nói vụng về nên chỉ biết ôm Chung Linh vào lòng, hai người cùng nhau trò chuyện. Nói từ chuyện sinh hoạt trong đơn vị cho tới bạn bè bên cạnh anh, đều là Chung Linh hỏi, Chu Bảo Cương trả lời, Chung Linh còn kể những chuyện từ sau khi cô được gả vào nhà anh, chuyện sinh hoạt hằng ngày giữa cô với mọi người, cô còn kể chuyện cùng với Chu Bảo Cầm buôn bán, vui vẻ nhất vẫn là về Hoa Hoa, có thể thấy được anh cũng rất thích trẻ con. Qua một năm nữa, anh sẽ hai mươi chín tuổi, ở tuổi như anh, trong thôn này người ta đã có mấy đứa con rồi. Chung Linh hỏi anh, rốt cuộc anh thích con trai hay con gái, Chu Bảo Cương bất ngờ nói thích con gái, có lẽ là sợ tạo áp lực cho cô chăng? Nhưng vô luận thế nào thì Chung Linh cũng rất vui vẻ, hai người nói đủ mọi đề tài, vô hình trung đã làm ngắn dần khoảng cách giữa hai người.

Hôm sau, vừa mới dùng điểm tâm xong, Chu gia đã đón khách không mời mà đến, chính là ba mẹ Lâm Mỹ dẫn theo con gái cùng mấy người họ hàng. Tổng cộng có bảy tám người đến, Chung Linh không nhận ra những người này. Bọn họ vừa vào liền dùng ánh mắt xấu xa nhìn Chung Linh, Chu Bảo Cương vừa nhìn thấy đám người mới đến, sắc mặt liền trầm xuống.

Nhìn qua Lâm Mỹ chỉ khoảng hai mươi, đôi mắt to, khuôn mặt trắng trẻo, cũng có thể xem là một người đẹp, vừa nhìn thấy Chu Bảo Cương liền gọi ngay một tiếng ‘Anh Cương’. Chu Bảo Cương cũng không thèm trả lời, cô đành phải khép nép đi theo sau mẹ mình, nhìn hai mẹ con họ rất giống nhau. Mười mấy con người chen nhau trong một căn phòng, cộng thêm một bầu không khí thật quái lạ, Chung Linh thật sự không muốn ở lại đây, muốn đi ra ngoài thì lại bị Chu Bảo Cầm kéo lại, ngay cả vẻ mặt của chồng mình nhìn cũng rất đáng sợ. Chung Linh cũng biết loáng thoáng là Chu Bảo Cương và Lâm Mỹ đã từng đính ước, lần trước lúc về nhà mẹ có nghe người trong nhà đề cập đến, nhưng rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, thì lúc đó chỉ có hai nhà họ mới biết thôi.

Không cần đợi lâu, người nhà hai gia đình bắt đầu ầm ĩ cả lên, rất đơn giản, người nhà họ Lâm đòi bồi thường, thời này mà đã biết đi đòi phí thanh xuân, Lâm gia quả là vượt trước thời đại.

“Mấy người nói những lời này là sao? Lúc đó trước đám cưới một tuần, các người đòi tăng thêm tiền sinh lễ, chúng ta không đồng ý thì mấy người từ hôn, chẳng phải các người đã nói, không gả cho thằng Cương nhà tôi, thì cũng còn khỏi nhà đến nhà cầu hôn sao? Bây giờ thằng Cương cũng đã kết hôn rồi, mấy người lại đến kiếm chuyện, rốt cuộc là có ý gì?” Phùng Trân không phải là một người dễ bắt nạt.

“Thím này, thím nói vậy cũng không đúng rồi. Chúng tôi chỉ đề nghị tăng thêm một ngàn tiền sinh lễ, nhưng anh chị lại không đồng ý, lại bỏ ra một ngàn mà đi cưới con gái nhà họ Chung, đây là cái kiểu gì thế, nói cho rõ thì nhà anh chị đã sớm có ý định từ hôn, tiểu Mỹ nhà tôi đã đợi thằng Cương nhà anh chị ba năm rồi, nhà anh chị muốn đùa giỡn với chúng tôi phải không?” Người nói chắc là ba của Lâm Mỹ.

“Ba năm? Các người còn không biết xấu hổ? Lúc đính hôn đã định là năm sau làm đám cưới, nhưng mà các người còn muốn đợi thằng Cương nhà tôi phải làm cán bộ, nó thăng chức rồi các người lại muốn công việc phải ổn định. Sau đó thì trước lễ cưới một tuần, các người đòi tăng tiền sinh lễ lên một ngàn đồng, các người vậy là sao? Có tình lên giá đúng không? Con gái Chung gia thì sao chứ? Đưa con dâu này của tôi còn đem một ngàn đồng sinh lễ trở thành hồi môn mang về nhà chồng. Các người còn không biết đúng không? Hơn nữa, từ ngày nó bước vào nhà là một tay nó làm hết mọi việc, giặt đồ, nấu cơm, cho lợn ăn, kiếm tiền, cái gì cũng giỏi, ai cũng khen. Nói thật, từ ngày nó vào nhà, tôi gần như chưa bao giờ nhân nhả như thế, Lâm Mỹ nhà các người được như vậy không?”

“Thím Chu, thím nói vậy là không đúng rồi, con gái Chung gia đúng là biết kiếm tiền, nghe nói năm nay các người bán câu đối kiếm được không ít tiền, đúng không? Nhưng nhà thím đối với Lâm Mỹ nhà chúng tôi thì sao? Dịp lễ tết nào mà nó chẳng mang quà đến thăm nhà các người chứ?” Vừa nghe Phùng Trân khen Chung Linh, mẹ Lâm Mỹ đã thấy khó chịu.

“Bà im đi, mấy thứ quà đó toàn là đồ có sẵn trong nhà, nhà này cũng không thiếu!” Phùng Trân hét toáng lên, hai nhà bắt đầu hỗn chiến.

“Được rồi, các người nói đi, rốt cuộc là muốn cái gì? Thằng Cương cũng đã kết hôn. Muốn bỏ vợ để cưới Lâm Mỹ là không thể, mà chúng tôi cũng không đồng ý.” Chu Xuân Lai đứng ra ngăn chặn, muốn bọn họ vào thẳng vấn đề.

“Ba ngàn, các người phải bồi thường tổn thất cho Lâm Mỹ.” Ba Lâm Mỹ nói thẳng, Lâm Mỹ đứng phía sau kéo kéo ông, bị ông gạt phắt.

“Cái gì? Ba ngàn? Tôi nhờ vào! Đầu năm đầu tháng ông đã kéo người tới nhà, ông cố ý đem xui rủi tới nhà tôi đấy phải không? Sao lúc đám cưới thằng Cương thì không thấy nói lời nào? Tôi thấy là ông tức đỏ mặt vì nhà tôi kiếm được nhiều tiền, muốn tới tranh phần chứ gì?” Chu Bảo Cầm phun ra một tràng.

“Đừng ở đó ngâm máu phun người, chẳng phải bây giờ thằng Cương mới về sao?” Ba Lâm Mỹ phản bác, trong chốc lát căn phòng như muốn nổ tung, Chu Bảo Cương đứng dậy đi ra ngoài, Chung Linh chú ý, Lâm Mỹ cũng thấy vậy, đứng dậy đi theo sau anh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thương lượng

Nói thật, Chung Linh rất khó chịu, chồng của mình từng đính ước với người khác, bản thân cô sao có thể dễ dàng tiếp nhận chứ? Hơn nữa trong kí ức Chung Linh không hề có chuyện này, khiến cô không mấy may mắn chuẩn bị. Rõ ràng đây là vì vụ bán câu đối khiến Lâm gia ghen ăn tức ở, muốn tới kiểm soát, chỉ một phần là bất mãn với Chu gia vì Chu gia từ hôn khiến họ mất cả chỉ lẫn chài. Bọn họ không cam tâm, nếu là trước đây thì họ sẽ bỏ qua, nhưng thấy Chu gia làm ăn khấm khá, đảm chắc đã kiếm được không ít tiền nên mới sinh lòng tham.

Chung Linh không dại dột mà đi theo Chu Bảo Cương và Lâm Mỹ ra ngoài, cô trở về căn phòng phía tây của mình, nhưng lại vô tình phát hiện thấy Chu Bảo Cương và Lâm Mỹ đang nói chuyện phía cửa sổ, nên không thể nói là cô nghe lén được!

“Anh Cương, em không phải đến đòi tiền, anh phải tin em.” Giọng Lâm Mỹ nũng nịu, Chung Linh cảm thấy mình nhất định phải sửa lại ngữ khí mới được.

“Vậy em muốn cái gì?” Thấy được vẻ hoảng hốt của Lâm Mỹ, Chu Bảo Cương vẫn bình tĩnh nhìn cô ta.

“Em...không muốn từ hôn, là ba em ông ấy...”

“Tại sao lúc từ hôn em không nói? Tôi hỏi em trong ba năm qua tôi từng hỏi em khi nào sẽ tổ chức lễ cưới, em đã trả lời như thế nào?” Chu Bảo Cương chất vấn.

“Do ba em trì hoãn, thiệt đó, em thật sự không muốn từ hôn, anh Cương, anh đuổi cô ta về nhà đi, chẳng phải hai người chưa đăng kí kết hôn sao? Đứng không?” Một lúc lâu sau vẫn không nghe có tiếng đáp lại, Chung Linh ngồi trong phòng mà sốt ruột, cô chưa từng bối rối như thế này bao giờ, cô lo lắng nhất vẫn là thái độ của anh.

“Không thể nào, chúng tôi là vợ chồng, em bảo người nhà em về đi, cứ tiếp tục náo loạn như vậy chẳng có ích lợi gì cho em cùng người nhà em đâu.” Chu Bảo Cương nói xong thì xoay người vào phòng, anh cũng chẳng muốn tiếp tục nói chuyện với Lâm Mỹ, anh biết cô ta là người nhu nhược và không có chủ kiến, cô ta chỉ là người chịu sự điều khiển của gia đình. Anh định trở về phòng yên tĩnh một chút, bất ngờ phát hiện thấy vợ mình cũng đang ngồi trong phòng, sắc mặt khó coi, anh lại nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy Lâm Mỹ vẫn đang đứng đó khóc rầm rức, tiếng khóc vọng vào phòng, anh lập tức hiểu ra mọi chuyện.

Chu Bảo Cương vốn nổi tiếng là người cứng chặc mà giờ tay chân cũng phải luống cuống. Anh muốn giải thích, nhưng lại không biết làm sao giải thích, anh không biết phải bắt đầu từ đâu, bản thân không có ý ngoại tình, cũng không hề có ý định dây dưa mơ hồ với người khác, nhưng hiện tại anh biết Chung Linh đang rất xấu hổ, rất tức giận, nhưng anh không nói rõ được Chung Linh tức giận chuyện gì. Ôi! Biết làm sao đây?

Chung Linh nhìn anh, nhìn vẻ chột dạ của anh cô lại càng tức giận, phải nói là vô cùng tức giận. Anh vậy mà từng muốn lấy người con gái kia, còn đề cập mấy lần, có gì mà phải gấp gáp như thế chứ? Nói vậy là trong lòng anh cũng đã từng yêu Lâm Mỹ? Chả trách quan hệ giữa anh và cô trước đây lại lạnh nhạt, nguyên lai là lòng anh còn vấn vương người khác? Có lẽ nghĩ như thế cũng có điểm cực đoan, nhưng chuyện anh từng muốn kết hôn với Lâm Mỹ là sự thật, việc này là không thể tha thứ! Thực tế thì dù là Chung Linh đã năm mươi tuổi đời kinh nghiệm nhưng về phương diện tình cảm thì vẫn có những kích động, mù quáng, không nói lý lẽ, lúc này cô luôn cho rằng năm xưa mình không ghen đúng là quá ngu ngốc.

Chung Linh không thêm để ý tới chồng, cũng chẳng muốn bày ra bộ mặt vui vẻ mà mở cửa đi ra ngoài. Chiến tranh ở căn phòng phía đông vẫn tiếp tục, ngay cả Chu Xuân Lai cũng ngăn cản không xong, Chung Linh thật sự chịu không nổi đám người nông cạn này, quan trọng là, chuyện này xảy ra như một điểm báo không hay cho Chung Linh, dường như muốn cảnh báo cô biết mọi chuyện sẽ không còn do cô làm chủ, cũng có thể nói mọi chuyện có thể sẽ có chuyển biến xấu. Chung Linh muốn tất cả đều phải phát triển theo hướng tốt, vì vậy cô rất căm hận Lâm Mỹ cũng như Lâm gia. Ra ngoài cũng như vào phòng, không ai chú ý đến cô, rốt cuộc cô cũng đợi tới khi Chu Bảo Cẩm chú ý đến thì liếc chị ấy một cái, ý bảo chị ấy cùng ra ngoài nói chuyện, sau đó Chung Linh đứng ngoài cửa phòng đợi chị.

“Tiểu Linh, em đừng tức giận, là bọn họ càn quấy, em có thấy không? Chính là vì nhà mình có tiền cho nên họ mới mặt dày mà đến, em yên tâm, ba mẹ nhất định sẽ không cho họ đạt được mục đích đâu.” Chu Bảo Cẩm vừa ra ngoài đã giải thích ngay với Chung Linh.

“Nhưng mà cứ để bọn họ tiếp tục náo loạn vậy cũng không phải cách, dù gì anh ấy cũng là quân nhân, nếu để người ta mượn chuyện này mà đàm tiếu thì sẽ có ảnh hưởng tới việc thăng chức của anh Cương.” Chung Linh bình tĩnh phân tích.

“Không thể nào? Cách xa đơn vị lắm rồi!” Chu Bảo Cẩm vừa nghe có ảnh hưởng đến việc thăng chức của em trai thì lập tức căng thẳng.

“Chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền xa ngàn dặm. Và lại ở thôn bên cạnh cũng có đồng đội của anh, nếu có người muốn cạnh tranh mang chuyện này để dả kích anh Cương thì chẳng còn cách nào cả, chúng ta cũng không thể giải thích được.” Chung Linh vô cùng lo lắng chuyện Lâm gia có

thể cá chết lưới rách. Chuyện này sẽ trở thành đề tài sôi nổi cho mọi người bàn tán, mà Lâm gia cũng biết cách đối trắng thay đen, họ chỉ mong sao chuyện này sẽ âm ỉ hơn nữa rồi sau đó dựa vào áp lực dư luận buộc Chu gia phải đưa tiền.

“Thật sự sẽ bị ảnh hưởng lớn như vậy sao?” Chu Bảo Cầm hơi lo sợ.

“Chính xác, bất kể bên ngoài có đồn đãi thế nào thì người ta cũng sẽ nghi ngờ nhân phẩm của anh.”

“Vây... vậy làm sao bây giờ” Chu Bảo Cầm cuống cuống muốn khóc .

“Người mai mối lúc đó là ai?” Chung Linh cất ngang.

“A, đúng, là chú Trương trưởng thôn, là chú ấy mai mối.” Người này Chung Linh có ấn tượng bởi chú Trương trưởng thôn là người rất có uy vọng trong thôn.

“Chị, chị mau đi tìm chú Trương tới đây, kể cho chú ấy nghe tình hình hiện tại, nói là Lâm gia kéo người tới nhà mình, đòi anh Cường phải bỏ vợ để lấy Lâm Mỹ, nếu không chịu thì phải trả ba ngàn đồng, ngay cả lúc nói phải nể mặt chú Trương họ cũng không để ý.”

“Được, chị đi ngay.” Chu Bảo Cầm lập tức đi, lại bị Chung Linh ngăn cản.

“Chị cầm theo một trăm đồng đưa cho vợ chú ấy, nói là đầu năm mà đã đến làm họ phải phiền phức, nhưng nhà mình cũng hết cách rồi, ai cũng thấy rất e ngại.” Một trăm đồng thật sự là món quà lớn, tiền mừng cưới khi đó cũng chỉ có năm đồng, Chu Bảo Cầm bị dọa, “Không cần phải vậy chứ, thế này thì nhiều quá.” Nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Chung Linh, chị đại khái cũng hiểu rõ chắc em dâu mình có cách nghĩ riêng, có lẽ vì em dâu quá quan tâm tới chồng, hơn nữa lại là tiền của em ấy. Chu Bảo Cầm cảm thấy được việc Chung Linh đã xem mình như một phần của gia đình. Chị không cho phép mình suy nghĩ nhiều nữa, việc này can hệ quá lớn nên chị lập tức đi ngay.

Chung Linh quay đầu lại, thấy dĩ nhiên là Chu Bảo Cường mở cửa phòng, xem ra anh đã nghe hết cả rồi. Bị vị hôn thê trước đây tìm tới nhà, lại còn phải đối mặt với vợ, đây quả thực là kinh nghiệm khủng khiếp nhất mà Chu Bảo Cường từng được nếm trải. Nghe thấy Chung Linh gạt bỏ thực tế, dựa vào ích lợi của mình mà tìm cách xử lý, Chu Bảo Cường cảm thấy cô là người thận trọng và khôn ngoan hiếm thấy, nhưng điều này cũng biểu thị cả đời anh sẽ không thoát khỏi bàn tay cô vợ xinh đẹp.

“Cảm ơn em” Chu Bảo Cường thật tình nói với Chung Linh, nhưng Chung Linh chỉ liếc anh một cái, rồi đi thẳng ra ngoài. Cô muốn đi giải quyết tình địch , Chu Bảo Cường định ngăn cản hai người đối mặt , nhưng lại bị Chung Linh trừng mắt, anh đành ngừng tay, bất động tại chỗ. Chu Bảo Cường chán nản muốn đâm tường nếu tường nhà anh có chịu nổi cú đâm của anh.

Chung Linh bước tới, Lâm Mỹ vẫn còn đứng đó khóc, thấy Chung Linh thì mắt ánh lên sự căm hờn và ghen ghét. Chung Linh cười nhạo, “Cô hiện tại kéo theo nhiều người tới nhà tôi, còn tìm mọi cách để anh Cường bỏ tôi, hơn nữa còn ngay mừng một tết, tôi hoàn toàn có đủ lý do để tước đoạt cô, cho cô ăn mấy tát đấy.” Lâm Mỹ vừa nghe có chút hoảng sợ, nhưng vẫn giả bộ kiên cường, trừng mắt với Chung Linh với vẻ đề phòng.

“Nhưng tôi sẽ không làm loại chuyện mất phẩm hạnh như vậy, tôi dù gì cũng vẫn là vợ của anh Cường, lại là người có giáo dục. Tôi biết mục đích của ba cô và cô không giống nhau, ba mẹ cô muốn tiền, còn cô, ngược lại là muốn chồng tôi. Nhưng các người sẽ không đạt được mục đích đâu, chúng tôi sẽ không chia tay, và ba mẹ anh ấy cũng sẽ không giao cho các người một đồng, cho dù các người có đem người đến uy hiếp đi nữa.”

“Cứ xem là cô nói đúng đi, nhưng cô đừng quên, tôi và anh Cường có tình cảm ba năm với nhau, cô chỉ biết anh ấy có mấy ngày. Huống chi, hai người vẫn chưa đăng kí kết hôn đúng không?” Lâm Mỹ cũng là một người thông minh.

“Vây thì sao chứ? Anh ấy có đồng ý tiếp nhận cô một lần nữa ư? Cô muốn làm rõ ràng, chuyện này mà trở nên ồn ào, người thiệt hại nhất vẫn là các người, hoặc cũng có thể nói người chịu thiệt nhất là cô, các người đây là muốn thiên hạ biết con gái Lâm gia là có giá, giá rất cao, vậy thì quanh đây ai dám cưới cô ? Còn ba mẹ cô, thật ra thì người như ba mẹ cô sẵn sàng gả cho người có người tiền bất kể người đó là què quặt hay đui mù.”

“Cô...” Lâm Mỹ tức giận đến không nói nên lời, trong lòng cũng suy nghĩ lại những gì Chung Linh nói, nếu như Chu Bảo Cường lấy mình thì tốt quá, vậy tất cả những gì Chung Linh nói sẽ không tồn tại , hơn nữa bây giờ Chu gia lại có tiền, ba mẹ cô nhất định sẽ để cô được gả vào Chu gia thôi.

Xem ra một trăm đồng kia đã phát huy một tác dụng cực kì lớn, chú Trương hấp ta hấp tấp chạy đến, chú Trương khẳng định Lâm gia đã làm chuyện khiến ông mất mặt, khó xử, nhưng Chung Linh biết vợ ông ta là một người khôn khéo, một trăm đồng vừa đến tay, là vui không tả nổi rồi, nhất định sẽ giúp Chu Bảo Cầm thêm mắm dặm muối vì Chu gia mà nói chuyện. Đây chính là mục đích của Chung Linh.

“Vợ thằng Cường à, thật là khó cho cháu, thằng Cường đâu rồi?” Chú Trương vừa nhìn thấy Chung Linh, có chút áy náy nhìn cô, lúc đó Lâm Mỹ bước vào, xem ra cô ta không hề nghe vào những gì Chung Linh đã nói.

“Chú đến rồi sao, anh ấy ở phòng phía tây, đang rất giận dữ, nhưng cũng không thể vượt quyền chú, chú phải phân xử cho rõ ràng?” Chung Linh nói đầy uất tức, đáng về sắp khóc.

“Không sao đâu, có chú ở đây, còn dám đảo lộn trắng đen, lúc họ từ hôn chú cũng có mặt, không phải đều đã nói rõ ràng rồi sao?” Chung Linh mời chú Trương vào nhà, không bao lâu sau, liền nghe thấy tiếng chú Trương rống ở trong phòng, trưởng thôn là người đứng đầu của một thôn, rất có uy, mà cũng rất có tác dụng, xem ra sau này phải có tạo mối quan hệ cho thật tốt.

Chưa đến nửa giờ, mấy người Lâm gia mặt mũi đều khó coi mà bước ra, người trong Chu gia không ra tiễn bọn họ, Lâm Mỹ còn đứng bên cạnh Chung Linh hừ một tiếng, cô ta thật ầu trĩ, nhất định sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Lát sau thì chú Trương cũng đi, Chung Linh và Chu gia tỏ ý thật sự cảm kích, khiến chú Trương cảm thấy rất có mặt mũi. Chung Linh mượn cơ nói mình hơi mệt, trở về phòng của mình, người trong Chu gia kể cả Chu Bảo Cương cũng biết bây giờ tâm trạng của Chung Linh nhất định là không tốt, xảy ra chuyện thế này quả thật đã làm khó cho cô rồi. Những người khác đều ở lại trong phòng bàn về chuyện Lâm gia, đây cũng chính là lý do Chung Linh muốn né tránh. Thấm thoát, Chung Linh đã ngủ được một giấc, mở mắt dậy cũng đã đến giờ cơm tối, nhờ phúc của Lâm gia, mà bữa cơm tối ngày đầu năm của nhà họ không ai có tâm trạng để ăn, hai ông bà Chu gia cũng khó mà giải thích với Chung Linh, Chu Bảo Cầm muốn nói, nhưng Chung Linh không cho cơ hội, Chu Bảo Cương định nói chuyện với cô nhưng cô chẳng thèm đếm xỉa gì đến anh. Cả nhà họ Chu đều đang nhìn sắc mặt của Chung Linh.

Trời đã sắp tối, có một cậu bé đến Chu gia, dường như là hàng xóm, kéo Chu Bảo Cương sang một bên mà nói, Chung Linh đoán có thể là có liên quan đến chuyện của Lâm gia, ngoài ý muốn là Chu Bảo Cương không đi theo cậu bé, một lát sau, cậu bé đó lại đến, không biết Chu Bảo Cương đã nói những gì mà cậu bé tức giận bỏ đi. Chung Linh nhân lúc không ai để ý, kéo cậu bé lại, kín đáo nhét cho cậu bé vài viên kẹo, lại cho cậu thêm một đồng, hỏi rõ ràng mọi chuyện, thì ra Lâm Mỹ quả thật chưa từ bỏ ý định cho nên muốn hẹn Chu Bảo Cương nói chuyện, chuyện này nếu để người ta biết, thì thật là tai tiếng mà! Chung Linh nói với cậu bé, bảo cậu không được nói với ai, cô sẽ lại cho cậu thêm kẹo nữa, nếu không làm đúng thì sẽ không có.

Hỏi được địa điểm, Chung Linh cũng đi theo

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Tư hội

Lâm Mỹ chọn nơi này thật không có chút sáng kiến nào, là rừng cây nhỏ ở ven thôn. Có ai đó đã từng nói lúc chạng vạng thì đừng có đến phía rừng cây ven thôn, nếu không sẽ làm mấy “đôi uyên ương” sợ hãi bay mất, nhưng ngày hôm nay Chung Linh lại làm chuyện như vậy. Lúc đi tới rừng cây, Chung Linh vẫn còn đang suy nghĩ, nếu bắt gặp hai người bọn họ thì cô phải làm sao đây? Liệu mọi người có hiểu ý nhau mà không làm to chuyện? Hay thấy cô phá hỏng chuyện thì bí mật lan truyền tin xấu? Thật ra ở nông thôn cũng không thiếu những chuyện “phong lưu thanh nhã”, ví dụ như chuyện anh rể và em dâu chẳng hạn, rất náo nhiệt, cứ nhìn nhà cô thì biết, chuyện nhà cô chính là đề tài sôi nổi cho những giờ trà dư tửu hậu.

Xem ra bọn họ đã bắt đầu rồi, nhìn vẻ mặt và động tác của hai người thì, một người cự tuyệt, còn một người thì níu kéo. Người cự tuyệt là Chu Bảo Cương còn người níu kéo là Lâm Mỹ, Chung Linh cũng không biết tại sao cô còn đứng đây nhìn, có lẽ là muốn hiểu được suy nghĩ của Chu Bảo Cương! Để xem rốt cuộc người con gái kia có vị trí nào trong lòng anh, nếu anh đối xử bạc bẽo, lạnh lùng với vị hôn thê trước đây như vậy thì liệu sau này khi anh có người mới thì cũng sẽ đối xử với cô như vậy? Chung Linh mâu thuẫn, chuyện này cho dù là người kinh nghiệm lão luyện tám mươi năm cũng giải quyết không xong, huống chi cô còn chưa tới tám mươi, hơn nữa, cô cũng chỉ là một phụ nữ yếu đuối.

Lâm Mỹ bật khóc, lúc Chu Bảo Cương bắt đầu quay đầu lại thì phát hiện Chung Linh đã ở đó. Chung Linh bị anh phát hiện cũng mặc kệ, cô tự mình đi về. Cô về nhà rồi, mãi một lúc lâu sau anh mới về tới. Xem ra là bị quán lấy không dứt nổi. Thật là tức quá đi thôi! Chung Linh giận đến nỗi muốn cắn anh một cái, khó khăn lắm mới bồi dưỡng được một chút cảm tình, bây giờ thì đúng kiểm cùi ba năm thiêu một giờ.

Trở về phòng, ai cũng không mở miệng. Chung Linh đang rất mâu thuẫn, vừa muốn nghe anh giải thích, lại vừa sợ lời giải thích của anh, “Tiểu Linh, bọn anh không có chuyện gì cả, thật đó.” Chung Linh phớt lờ anh, “Anh sẽ không chia tay với em đâu.”

“Vậy tại sao anh còn một mình đi gặp cô ta?” Chung Linh thật sự không muốn hỏi câu này, giống như lòng dạ cô nhỏ nhen lắm vậy, nhưng cô nhịn không được.

“Xin lỗi em!”

“Xin lỗi em? Chỉ vậy thôi sao?” Đáp án vậy thì quá đơn giản rồi! Thật ra Chu Bảo Cương biết, trong chuyện này, nếu anh càng nói thì càng sai, ít lời chừng nào thì tốt chừng đó. Bản thân anh cũng cảm thấy rất xấu hổ, cách làm của Lâm gia, Lâm Mỹ khiến anh không kịp chuẩn bị ứng phó.

“Em đừng nổi giận mà!”

“Tại sao anh không giải thích? Chẳng hạn như tình cảm giữa anh và cô ta, hoặc chuyện anh từng thúc ép cô ta làm đám cưới. Anh muốn cưới cô ta đến thế ư? Khán cấp đến độ như vậy? Cô ta cũng giống y như người nhà cô ta, đều là kẻ hạ lưu đề tiện.”

“Chung Linh!” Chu Bảo Cương cảm thấy lời Chung Linh nói có hơi quá đáng. Mặc kệ như thế nào thì chuyện làm mất nhà họ ba năm là sự thật, chuyện từ hôn cũng là thật, bất luận thế nào, lòng anh ít nhiều cũng còn áy náy với Lâm Mỹ.

“Anh đau lòng sao?” Hiện tại Chung Linh thực sự bị tổn thương.

“Không nói với em nữa, em bình tĩnh suy nghĩ đi.” Chu Bảo Cương đi ra ngoài. Đến tận khuya vẫn chưa về, Chung Linh đã tắm rửa xong, tự chui vào chăn, không thèm bày chăn đệm ra cho anh, mặc dù rất áy náy, nhưng tình hình bây giờ cô chẳng còn lòng dạ nào mà đối xử tốt với anh. Hôm nay thật sự quá mệt mỏi rồi. Tinh thần cũng rã rồi, rất nhanh cô liền rơi vào giấc ngủ. Khi Chu Bảo Cương trở về thì Chung Linh đã ngủ say. Bản thân anh đành phải lẳng lặng đi chuẩn bị chăn đệm mà ngủ, cả buổi trời cũng không thể ngủ được, ngẫm nghĩ về ngày hôm nay, quả thật Lâm gia quá vô lý, cô vợ nhỏ của

mình làm việc gì cũng rất ỉn thỏa, bản thân anh không tiện ra mặt, thế mà cô lại có thể xử lý mọi việc rất tốt, hồi nãy còn rất tức giận với thái độ của cô, nhưng giờ suy nghĩ kĩ lại, có thể là cô ghen nên mới như vậy, trong lòng anh cảm thấy rất vui. Xem ra mấy ngày này phải lo đỡ dành cô cho tốt thôi, trông bộ dạng của cô rất tức giận mà. Trời ạ! Trừ ngày đầu tiên anh mượn rượu hành sự ra, thì luôn có chuyện phát sinh, khiến anh chỉ có thể nhìn cô vờ yêu kiều của mình mà cái gì cũng không làm được. Sự kiềm nén này thật là khó chịu, bây giờ nằm cạnh vợ, trong mũi anh toàn bộ đều là mùi hương của cô, trong đầu thì toàn bộ đều là những hình ảnh nóng bỏng của hôm qua, cô quấn lấy anh...

Hôm sau, trời vừa sáng, Chung Linh đã thức dậy. Mặc vào bộ quần áo mới may, tìm một mảnh khăn vuông, cô bỏ mấy thứ đồ ở trong tủ đựng đồ bên giường vào. Chu Bảo Cương cả đêm qua không tài nào ngủ ngon được, mãi mới chợp mắt được một chút, vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy vợ yêu đang thu xếp đồ đạc, đây là...

“Em muốn làm gì?” Chu Bảo Cương ngồi bật dậy, hoàn toàn tỉnh táo, vợ yêu muốn bỏ nhà ra đi? Về nhà mẹ sao? Lớn chuyện rồi.

“Chuẩn bị về nhà mẹ!” Chung Linh cũng không thèm nói đến anh, vẫn tiếp tục thu xếp mọi thứ.

“Không được!” Chu Bảo Cương liền nhào qua, đè chặt tay Chung Linh lại.

“Tại sao chứ! Chẳng phải như vậy vừa khéo tác thành chuyện tốt cho người sao? Em nhường chỗ này lại cho người ta.” Chung Linh giận dữ nhìn anh.

“Không được! Anh không cho em đi, không thể được!” Nhìn thấy Chu Bảo Cương kéo mình lại, cầm mấy thứ đồ để trên giường quăng mạnh vào trong tủ, Chung Linh cũng không thèm quan tâm đến anh, chuẩn bị mang giày bước xuống đất.

“Em đừng đi!” Mắt nhìn vợ yêu sắp đi, Chu Bảo Cương liền đè cô xuống giường, khóa chặt tay của Chung Linh, rồi trực tiếp hôn cô. Đây là lần đầu tiên anh hôn cô, lúc trước đều là trực tiếp làm việc, hoặc là nhắm nhắm cô cô, hôn cô thế này vẫn là lần đầu tiên.

Tuy rằng rất ngọt ngào, nhưng Chung Linh vẫn ra sức phản kháng, “Anh làm cái gì vậy, buông ra...” Chu Bảo Cương có chút sợ hãi, anh không hề nghĩ đến sự việc lại trở nên nghiêm trọng đến mức này, nghĩ kĩ lại, cũng khó trách Chung Linh phản ứng mạnh như vậy. Cô muốn ra đi, bản thân mình thì lại rối ren, phải làm gì bây giờ, ngăn cản cô, đúng, nhất định phải ngăn cản cô!

“Không muốn, em muốn về nhà mẹ, em chỉ muốn... không phải...” Chu Bảo Cương đã hoàn toàn mất đi lý trí, trực tiếp làm chuyện chính.

“Anh sẽ không để em đi! Em là của anh, mãi mãi... ừ... mãi mãi là của anh!” Cuối cùng Chu Bảo Cương cũng đã ném được vị ngọt, từ trước tới anh vẫn tự cho mình là con người có khả năng kiềm chế tốt, thế mà trong giây phút ấy anh không nhịn được mà cất tiếng rên rỉ.

Kích tình như vậy là điều mà mỗi người phụ nữ cầu còn không được. Tuy không đúng lúc cho lắm, nhưng bây giờ dù cho Chu Bảo Cương không phủ kín môi cô, thì cô cũng không thể nói được những lời trọn vẹn. Anh biến những tưởng tượng của cô thành hiện thực, lúc nhanh lúc chậm, Chung Linh đã sớm không còn sức mà chống đỡ nữa rồi, lý trí bảo cô không được phát ra âm thanh, cô đành phải cắn vào bả vai anh, sợ người khác nghe thấy, mê hoặc ấy thật không thể nào tả nổi, cô hoàn toàn không nhìn thấy được cảnh vật xung quanh, cũng hoàn toàn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì, chỉ có thể phối hợp với tiết tấu của anh.

Phải nói rằng thể lực của quân nhân là quá tốt, hướng chỉ các kĩ năng cũng toàn tài, sức bền, cơ thể dẻo dai thật không thể chê vào đâu được. Đồi trước cô cũng xem như là dày dặn kinh nghiệm, nhưng lại bị làm cho đến mức không còn sức phản kháng, cuối cùng chỉ có thể giống như một con búp bê mềm cho người ta muốn làm gì thì làm. Ở đồi trước cô và anh cũng đã làm rất nhiều lần, nhưng trước giờ cũng chưa lần nào làm lâu đến như vậy, cũng không có kích thích đến thế, một người thì thiếu hứng thú, một người thì không có động lực, phụ nữ nói chung thì chỉ có cảm giác với người mình yêu mà thôi. Bây giờ đối với hai vợ chồng son mà nói, thật đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa, hứng thú bất tận!

Trời cũng đã sáng rõ rồi, xem ra cũng đã qua bữa sáng rồi, nhưng chân tay cô bây giờ đều mỏi mệt đến mức run rẩy cả lên, thật là! Hai giờ đồng hồ, trời ạ... Chu Bảo Cương ôm lấy vợ yêu đang không còn chút sức phản kháng nào, vô cùng đắc ý, anh biết cô có tình cảm với anh. Kích thích, sáng khoái như vậy thì chắc chắn mọi chuyện lại đầu vào đây thôi. Anh vẫn còn chưa tận hưởng hết cảnh xuân trước mắt, sờ soạng khắp người rồi cắn cắn bả vai Chung Linh, quá mịn màng! E rằng cả đời này anh cũng không thể nào rời xa cô được.

“Được rồi, buông em ra nào!” Giọng Chung Linh nũng nịu.

“Ừm...” Tay anh đang tiếp tục dò dẫm nửa thân dưới Chung Linh, bị cô chộp lại.

“Còn phải chuẩn bị về nhà mẹ nữa... này!” Đột nhiên cô bị ôm thật chặt, “Được rồi mà... hôm nay là ngày chúng mình phải về nhà thăm mẹ, anh không đi cùng em à?” Chu Bảo Cương giận nguyền rủa, nhưng cũng không còn cách nào khác.

“Em đúng là tiểu yêu tinh!” Lúc này Chu Bảo Cương mới an tâm, thì ra chỉ là một hồi sợ bong sợ gió.

“Còn không mau ngồi dậy!” Chung Linh phát hiện đời này hai người ở chung, cô muốn được nũng nịu, một người phụ nữ năm mươi tuổi mà còn nũng nịu liệu có buồn nôn lắm không, Chung Linh cười thầm.

“Ôi ôi... thức dậy sớm quá...” Chu Bảo Cương đã làm cơm xong, thấy em dâu và em rể đi ra, không quên trêu ghẹo, lại bị mẹ già gõ đầu một cái.

“Mẹ, hôm nay con và tiểu Linh về thăm nhà cô ấy.” Chu Bảo Cương chen ngang.

“Ôi chà, hôm nay là ngày lại mặt, mẹ quên mất, mà biết sao được, con gái mẹ suốt ngày ở bên nhà mẹ đẻ, bảo sao mẹ không quên được cơ chứ.”

Chu Bảo Cầm hoàn toàn phớt lờ lời chế nhạo của mẹ, có nghe cũng như không.

“Đồ đạc chuẩn bị tốt rồi? Có cần vào thôn mua thêm không?” Phùng Trần quay lại hỏi con trai và con dâu.

“Mẹ, mẹ định cho bọn con tiền sao?” Chu Bảo Cương cười.

“Anh chị bây giờ nhiều tiền hơn tôi, mẹ đây còn phải xin tiền Linh tiêu vặt nữa kia.” Nghe xong Chung Linh cũng bật cười.

Phần lớn đồ đạc Chung Linh đã chuẩn bị tốt lúc còn đang buồn hàng tết. Cô mang theo một khúc thịt lợn, hai con gà, thêm chút này chút nọ, sắp xong đầy cả nửa xe. Cô còn mang theo hai trăm đồng, cũng không dự định nói gì với Chu Bảo Cương. Đối với tiền bạc trong nhà anh cũng không quan tâm, chỉ biết đủ dùng là được rồi. Chung Linh cũng đã nói anh không cần phải gửi tiền về nhà, nhưng anh vẫn cứ đưa cho cô một trăm đồng, nói là tiền nuôi gia đình, cũng không còn cách nào, đàn ông họ có lòng tự trọng, xem ra về sau cô phải để ý đến mặt này một chút.

Lần này hai người họ phải tìm một xe khác để đưa về nhà, Chung Linh hạ quyết tâm, nhất định phải giải quyết cho được vấn đề đi lại này. Trời mùa đông ngồi trên xe ngựa rất lạnh, may mà mẹ chồng có đưa cho cô một tấm chăn cũ, không thì bây giờ chắc cô lạnh cứng phát khóc mất rồi. Chu Bảo Cương vừa lên xe liền kéo cô tựa sát vào ngực anh, nhưng Chung Linh từ chối, bảo là phải đợi cách xa thôn xóm một khoảng, cũng hết cách, ở nông thôn là vậy, hơn nữa còn là thời đại này, cho dù là vợ chồng thì cũng không thể biểu hiện lộ liễu trước mặt người ngoài được, bằng không sẽ bị người ta đàm tiếu. Tuy Lão Tiền là người một nhà, nhưng bị người ta nhìn cũng không được, không khéo chính mình lại bị mang tiếng dâm phụ.

Bầu không khí ban đầu vốn rất nồng ấm, nhưng vô cùng không may, xuất môn gặp phải Lâm Mỹ trên đường. Xe của hai người vừa ra khỏi thôn thì đúng lúc chạm mặt Lâm Mỹ, nhìn ánh mắt cô ta, có bao nhiêu là ai oán, bao nhiêu là đau đớn, cái này gọi là gì chứ? Đây rõ ràng là dụ dỗ, chiều này đời trước Chung Linh dùng nhiều rồi, nhưng cô vẫn thấy tức, quay đầu nhìn sang Chu Bảo Cương, đã thấy anh ngoảnh mặt đi chỗ khác, giả bộ như cái gì cũng không nhìn thấy, xem như anh thông minh đó! Bình tĩnh! Bình tĩnh! Không thể để cô ta đạt được mục đích, nếu như ở đời trước, Chung Linh sẽ trực tiếp hôn chồng mình, có thể ra oai, tuyên bố quyền sở hữu của mình, nhưng tình huống hiện tại lại không cho phép, Chung Linh chỉ có thể sà vào lòng anh cọ xát mấy cái. Chu Bảo Cương lại tưởng rằng cô bị lạnh, dịch dịch tấm chăn đắp lên cho cô, Chung Linh nhìn lướt qua Lâm Mỹ, cao thấp rõ ràng.

Phát sinh tình huống thế này, trong lòng mỗi người phụ nữ đều thấy không thoải mái, phương pháp phổ biến nhất chính là trút giận lên đầu chồng mình, thế nhưng chuyện tối qua đã chứng minh, đó là một cách làm ngu ngốc, để đạt được mục đích thì không cần phải lớn tiếng kêu gào.

“Anh, anh thật sự không nghĩ ra cách gì sao?” Vì có mặt người khác ở đó, cho nên Chung Linh hỏi cũng chung chung.

“Không có.” Thấy Chung Linh không nổi giận, anh mới ngại ngùng mà trả lời.

“Anh xác định chứ?” Một tia nhìn lạnh lẽo lướt qua, nói thật lòng thì từ đời trước, trong lòng Chung Linh, hình tượng Chu Bảo Cương chính là sự uy nghiêm, trầm tĩnh.

“Được rồi, anh, để người khác bàn tán về cô ta cũng không tốt.” Chung Linh cảm thấy ngại ngùng vì sự giả dối này của mình, nhưng Chu Bảo Cương lại rất hài lòng.

“Anh biết mà, em đừng lo lắng.” Vợ anh thật thiện lương, thật thông minh, càng nhìn càng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Đánh giá

Mùng hai tết về nhà mẹ đẻ là truyền thống ở nông thôn, chỉ cần nhà mẹ không quá xa, thì nhất định phải về nhà từ sáng mùng hai, nếu có con còn có thể được nhận bao lì xì từ trường bối nhà ngoại. Chung Linh đã chuẩn bị vài bao lì xì, mỗi bao để sẵn mười đồng để mừng tuổi cho mấy đứa nhỏ trong nhà, mang về nhà mẹ bao nhiêu lễ vật là thể hiện tình hình cuộc sống bên nhà chồng cũng như thái độ của nhà chồng đối với con dâu.

Lần này vô cùng đặc biệt, Chu Bảo Cương cùng cô về thăm nhà mẹ đẻ, điều này rất khó có được vì anh có nói qua, mỗi lần tết đến anh đều ở lại đơn vị với cấp dưới, lần này có thể cùng cô về nhà, khiến họ hàng nhà cô rất bất ngờ. Người con rể oai phong ngời ngời này được họ hàng nhà cô tiếp đãi vô cùng nồng hậu, bảy bà cô, tám bà di đều đến đây, còn có cả người mà do đời trước Chung Linh ít khi về nhà mẹ nên không nhớ nổi tên nữa.

Nhìn con gái mang nhiều quà về, ba mẹ Chung Linh rất vui mừng. Đàn ông trong nhà tập hợp lại cùng ngồi trong phòng khách tán chuyện, anh trai của Chung Linh là Chung Cảnh trò chuyện khá nhiều với Chu Bảo Cương. Chu Bảo Cương cũng có thể được xem như một nho tướng, thời đi học cũng đạt thành tích tốt, đọc qua rất nhiều sách, ngoài ba của Chung Linh thì Chu Bảo Cương là người tâm đầu ý hợp với Chung Cảnh nhất.

Vẫn như thường lệ, nhà bếp chính là thiên hạ của cánh phụ nữ. Chung Linh nấu nước trước, pha trà bung lên cho đám đàn ông, ly uống trà không đủ, đành phải dùng bát ăn cơm. Lá trà do Chung Linh mang về, cô thừa biết mẹ cô thích tiền mua trà. Trong phòng khách đàn ông hút thuốc khói ngợp cả phòng.

Bởi vì trong bếp còn có họ hàng thân thích nên Chung Linh và mẹ cũng không trò chuyện với nhau nhiều. Lần này lão Tiền cũng ở lại, Chung Linh biết vợ

chồng cô chỉ có thể ở lại trong ngày, vì nhà mẹ cô không đủ chỗ, thêm vào đó, Chu Bảo Cương chỉ về nhà ít ngày rồi phải trở về học viện quân sự. Chuyện anh được đến học viện quân sự chính là “tiền vốn” để mẹ cô khoe khoang với họ hàng. Mọi người đều nói tương lai Chung Linh chắc chắn sẽ trở thành vợ của sĩ quan cao cấp, lúc đó cô đừng có quên bọn họ. Chung Linh nghe xong chỉ mỉm cười. Cô biết mình sẽ là vợ sĩ quan, hơn nữa cô còn muốn trở thành người vợ xứng đáng với anh, để cho tất cả mọi người phải hâm mộ.

Cả nhà làm rất nhiều món ngon, Chung Linh không hề đụng tay nấu một chút nào, mà do mọi người chung tay cùng làm. Trước đây cô nấu ăn không giỏi lắm, nếu không phải cuộc sống ở đời trước bức bách thì cô chẳng phải đi đến trung tâm học nữ công gia chánh. Nếu bây giờ cô nấu, chắc chắn sẽ làm mọi người nghi ngờ.

Khách rất đông, cho nên chỉ có đàn ông được ngồi vào bàn ăn, còn phụ nữ, kể cả Chung Linh hay là trưởng bối nhà Chung Linh cũng vậy, đều không được ngồi vào bàn, còn phải phụ trách thêm thức ăn lên, không còn cách nào khác, đây là tục lệ. Phụ nữ không được ngồi vào bàn, trừ khi ở nhà riêng của mình, còn không thì chỉ có thể ngồi trong bếp ăn. Thật muốn thay đổi ngược lại, phụ nữ được ngồi ngoài bàn, để đàn ông phải hầu hạ, nhưng cô ngần ngại, nếu đàn ông thật sự trở nên như vậy thì liệu cô có thích họ như vậy không chứ? Ôi, đúng là mâu thuẫn quá đi!

Sau bữa tối vui vậy, hai người chuẩn bị ra về trước khi trời tối. Nhìn thấy hai người trở về, Phùng Trân và Chu Xuân Lai đều ra đón. Thật ra thì việc này cũng không cần thiết, nhưng vì trong lòng thấy hổ thẹn với con dâu, cô con dâu tốt như vậy mà lại bất hòa với con trai mình thì phải làm sao đây? Còn chưa đăng kí kết hôn đâu.

Về đến nhà, cô vừa thay quần áo xong thì bố mẹ chồng liền đến hỏi han tình hình bên nhà thông gia, rồi đi thẳng vào chuyện chính, “Tiểu Linh, vừa đúng lúc thẳng Cương về nhà, con cũng đến tuổi rồi, mẹ thấy hay là hai đứa mau mau đi đăng kí đi, tránh phải...”, mẹ chồng Phùng Trân vừa định nói tiếp thì đã bị Chu Xuân Lai kéo lại, đành phải lập tức ngậm miệng lại.

“Anh, anh thấy sao?” Chung Linh đem vấn đề đẩy sang cho chồng, thực ra là cũng muốn xem thái độ anh thế nào, cô không muốn sau này sẽ có ngày anh lại nói, là do em khóc lóc đòi gả cho anh, cho nên, Chung Linh rất kiên trì, nhất định phải để anh có một thái độ rõ ràng.

“Vậy chúng ta đi thôi!”. Đáp án này Chung Linh không thích tí nào. Kì thật Chu Bảo Cương là một người thông minh như vậy, sao lại không hiểu dụng ý của Chung Linh chứ, chỉ là do anh không muốn tự hạ thấp mình thôi.

“Không đi cũng được chứ?” Chung Linh hỏi dò anh, đây rõ ràng là uy hiếp mà.

“Em nói đi chứ?” Chu Bảo Cầm cảm thấy hai vợ chồng em mình sao chẳng giống người bình thường, sao cứ như là đang đấu trí với nhau vậy nhỉ?

“Hình như tuổi của em chưa đủ so với quy định thì phải?”. Vừa nghe Chung Linh nói vậy, mẹ chồng liền nóng nảy.

“Không sao đâu, mẹ sẽ nói với trưởng thôn, chú ấy sẽ nghĩ cách, nên không có vấn đề gì đâu.” Kế này không thành thì lại nghĩ ra kế khác.

“Con sợ anh sẽ hối hận, đến lúc đó muốn bỏ thì phải làm sao được?”. Chỉ cần chưa làm thủ tục kết hôn, thì hoàn toàn có thể xem cô là còn chưa kết hôn.

“Em ngoan ngoãn chút đi!”. Bị Chu Bảo Cương quát, Chung Linh lập tức không còn lấn tới nữa. Cô biết cô có hơi hẹp hòi, hơn nữa còn bị ảnh hưởng bởi chuyện của Lâm Mỹ, cho nên cô không muốn ở trước mặt anh nói thêm về cô ta nữa để tránh anh thấy phản cảm. Thôi thì để cho anh một đường lui vậy! Hừ, phụ nữ là luôn luôn ích kỉ mà.

Lại đến giờ khắc đầy chờ mong, Chu Bảo Cương đã muốn đi nghỉ. Mới tám giờ tối mà anh đã bắt đầu thấy khó chịu rồi, cũng đành chịu, chuyện ban sáng làm cho quan hệ vợ chồng của hai người hòa hợp trở lại. Hai lão Chu già sớm đã nhìn ra, liền nói với hai người, “Mau nghỉ ngơi sớm đi, không còn trò vui gì nữa, cũng sẽ không chơi bài nữa, cứ đi ngủ đi!”. Nghe được mấy lời này, Chu Bảo Cương còn cố làm bộ nói mình không sao, sẵn sàng cùng ngồi trò chuyện với hai người.

Lần này, Chung Linh lại đuổi Chu Bảo Cương ra ngoài, nhưng anh không nghe lời, “Em muốn làm gì? Tại sao lại muốn anh ra ngoài một lát?”

“Không có gì đâu, anh mau ra ngoài đi.” Gắng sức đẩy anh ra ngoài, dù sao cũng không thể nói được.

Nhưng vừa mới tắm xong, quần vừa kéo lên được một nửa, đã nghe thấy tiếng bước chân, Chung Linh lập tức chặn cửa lại, “Đợi một chút.” Cô dựa vào cửa chỉnh quần áo lại ngay ngắn rồi mới để anh bước vào, cô không nhìn anh, thật là, ánh mắt người đàn ông này đến một hạt cát cũng không lọt qua nổi.

“Đừng... đừng mà, em chết mất, thật đó.” Chung Linh giống như một chú gà con bị kéo đến bên giường. Cô thật sự rất sợ hãi, hai tiếng lúc sáng đã khiến cô đau nhức khắp cả người. Đây thực sự là mệt mỏi quá độ, tuy rằng được chồng mình nhiệt tình chính là hạnh phúc của mỗi người phụ nữ, nhưng, cũng không thể như vậy được.

“Sẽ không đâu, em không cần phải cử động.” Nghe xem anh ấy dỗ cái gì kìa! Nói cô già như người chết à? Nhưng máu chột là còn sống sờ sờ đó, không già chết được.

“Thật đó, em nói nghiêm túc đó, ngày mai em còn phải làm việc nữa! Không thể ngày nào cũng dẫy muộn được, ba mẹ sẽ không vui đâu.” Chung Linh ôm chần lui vào góc giường.

“Em yên tâm, chỉ cần anh ở nhà, là bố mẹ sẽ không trách em dẫy muộn đâu.”

Anh nói thế mà không biết xấu hổ à ?

“Đừng ròi, anh và Lâm Mỹ nói rõ mọi chuyện chưa?” Soạt——Mấy lời này như một gáo nước lạnh, lập tức dập tắt lửa tình.

“Em không cần lo lắng, đây vốn là chuyện không nên xảy ra.” Anh thành thật nằm xuống, lúc này Chung Linh mới dám chui vào cái chăn của mình.

“Có phải trước đây anh rất thích cô ấy?” Anh ngủ rồi ư?

“Vậy bây giờ thì sao?”. Thật sự đã ngủ rồi à?

“Anh có định cưới vợ bé không?” Có ngủ thì cũng đâu có say như vậy chứ? Lát sau Chung Linh không nhận được liên đáp anh, “Anh...anh à?” Anh vẫn không thèm để ý đến cô, vậy thì đừng trách cô không khách sáo, gộp luôn món nợ lúc này tính một lần.

“Anh nói đi, anh thích cô ta hay thích em? Nói đi...” Chung Linh cắn cắn lên cổ anh, cảm thấy được sự căng thẳng của anh. Cô nghĩ anh rất thích nhấm nháp cổ cô, nên khả năng rất lớn là điểm nhạy cảm của anh nằm ở cổ. Và cô đã đoán đúng.

“Anh thích em sao? Uhm...” Bàn tay nhỏ bé luồn vào áo anh, nhẹ nhàng vuốt ve, đồng thời còn học theo kiểu của anh, dứt khoát cười trên người anh.

“Anh...” Một tiếng gọi anh, khiến xương cốt Chu Bảo Cương tan rã cả ra, không được, không thể tự hạ thấp bản thân mình, trong đời mình từ trước giờ chưa hề nói thích ai cả.

Xem ra cần kích động mạnh hơn nữa, nhìn bộ dạng thà chết không theo của anh, cực kì kích thích sự hăng hái của Chung Linh. Cái mông nhỏ của cô di đi, miệng thì gọi, “Anh...”. Chu Bảo Cương vẫn không trả lời, mà cõi bỏ quần áo của vợ yêu, ấn cô xuống vào người mình, anh nằm đó, hưởng thụ sự phục vụ của vợ yêu, đột nhiên cô tăng tốc, “Tiểu...thích em, thích thật lòng...nhanh hơn chút...um...”

Cả người Chung Linh đều ướt đầm, trong lòng thầm nghĩ, anh nghĩ em dễ dãi thế? Chỉ vì một câu. Đợi đã, có phải mình đã bị lừa rồi không?

Hôm sau khi Chung Linh thức dậy cũng xem như là không quá muộn, hôm qua lúc sắp ngủ cô còn tự nhắc nhở mình, nhất định không được dậy trễ để người khác chê cười. Khi Chung Linh miễn cưỡng thức dậy, từ từ mặc quần áo vào, tự nhủ với mình là phải cứng rắn lên, “A...cái lưng của tôi...”

“Ha ha...” Là cái tên được lợi kia đang cười, Chung Linh quay lại trừng anh, nhớ lại cảnh tượng đêm qua, tiến đến sát bên anh, “Anh à, tối qua anh đã đầu hàng.” Nói xong thì liền nhìn thấy anh mặt đỏ bừng, Chung Linh vô cùng đắc ý, điều này đã chứng chứng tỏ việc cô làm tối qua là đáng giá.

“Tiểu Linh.”

“Sao vậy ạ?”

“Hôm nay đồng đội của anh đến chơi.”

“Là người hôm đó sao?”

“Còn người khác nữa, tổng cộng ba người.” Chu Bảo Cương khi ở quân ngũ đã luyện được một thói quen tốt, là không nằm ườn lười biếng trên giường. Động tác của anh nhanh gọn, hoàn toàn không hề bị ảnh hưởng của vận động mạnh tối qua.

Chung Linh nhớ ở đời trước Chu Bảo Cương cũng có dẫn chiến hữu về, nhưng lúc đó Chung Linh lại rất có ác cảm với mấy người đến nhà người ta ăn không uống không. Lúc làm cơm cô chỉ làm một nồi củ cải trắng, ở trong bếp lau bát đĩa còn vang ra tiếng leng keng, lạch cạch, bây giờ nghĩ lại mà thấy thật xấu hổ. Cũng vì vậy, mà anh và cô đã cãi nhau một trận to. Hiện tại sẽ không bao giờ có chuyện như vậy nữa.

Chung Linh lau giày cho anh, cầm quần áo đưa cho anh, được sự phục vụ đến như vậy khiến trong lòng Chu Bảo Cương rất ngọt ngào, cảm thấy mình được tôn trọng, được yêu thương. Nghĩ đến đó, anh mỉm cười nhìn theo cô vợ nhỏ bé.

“Vợ à...”

“Dạ?” Chung Linh bất ngờ, là anh đang gọi cô, tuy rằng chỉ là thay đổi cách xưng hô, nhưng lại khiến cho mối liên hệ giữa anh và cô gần gũi hơn, cô thích sự thay đổi này, “Anh yên tâm, em sẽ chuẩn bị thật tốt.”

Chu Bảo Cương thầm nghĩ, đời này anh có được cô vợ như vậy, thì còn cầu gì nữa chứ!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Khách đến chơi nhà

Mấy người bạn của anh đến vào buổi sáng, là Hình Bản và một người khác nữa, hình như tên là Lý Chí Huân. Bọn họ đều là những người cùng đến học viện quân sự trong đợt này với anh. Tuy không cùng đơn vị nhưng dù sao cũng là đồng hương cho nên quan hệ của mấy người rất tốt. Ông bà Chu gia thấy chiến hữu của con đến chơi, cực kì vui mừng. Bởi vì lần trước đã gặp qua rồi nên trên đường Hình Bản đã sớm nói với Lý Chí Huân rằng Chu Bảo Cương có cô vợ vô cùng xinh đẹp, hơn nữa tay nghề nấu ăn cũng rất tuyệt vời.

“Chào chú, thím, chào anh chị, đây là chị dâu đúng không ạ!” Lý Chí Huân cũng là một người hay nói. Ông bà Chu gia vội vàng mời khách vào nhà, còn cô cùng với chị chồng vào bếp nấu nước, pha trà.

“Chị dâu xinh đẹp thật !” Lý Chí Huân nói, nhìn Chu Bảo Cương một cách đen tối . Người được hâm mộ thì miệng nhếch lên cười cười.

“Còn phải nói, nếu còn ở chế độ cũ thì đã sớm bị địa chủ cướp đoạt rồi.” Phùng Trần hành diện.

Khi Chung Linh đi vào phòng khách thì thấy Hình Bản và Lý Chí Huân đang kể xướng người họa nói chuyện về chiến tích của anh . Thì ra chồng mình ở trong đơn vị còn có biệt danh là Diêm Vương, cấp dưới ai cũng sợ anh. Chung Linh rất muốn ngồi nghe, nhưng như vậy thì không phải phép. Thật muốn nhìn thấy bộ dáng trong quân của anh quá!

Bây giờ cô chỉ có thể ở trong bếp, bởi vì nguyên liệu nấu ăn không nhiều, nên cô đành có gì nấu đó thôi. Xác định thực đơn, gồm bánh nhân thịt, chân giò hầm, mỳ trộn, cá hấp cách thủy xốt đậu hũ, thịt thủ, đậu chưng nấm hương, nhiều món thế này, nếu muốn làm xong đúng vào giờ cơm thì không dễ chút nào. Trước tiên cô đem bột làm bánh cùng nhân thịt làm tốt rồi nặn thành bánh, sau đó chiên đậu để làm đậu chưng nấm hương, bên cạnh thì bắc nồi ninh chân giò, ngay phía trên nồi ninh chân giò thì dùng vải màn để hấp cá cách thủy. Chân giò ninh được thì tiếp tục hấp bánh. Trong lúc đó cá đã mềm thom thì ngay tại bếp nhỏ làm xốt đậu hũ. Dùng một ít nước ninh cùng hành hoa, đậu hũ trộn đều cùng gia vị đun nóng lên là được. Sau đó, cô làm cho lửa cháy lớn hơn nữa để lược lại qua thịt thủ , tranh thủ làm mỳ trộn. Cuối cùng vớt bánh ra mới nấu cơm . Dù sao thì uống rượu còn kéo dài thời gian nên cơm sẽ ăn sau.

Bởi vì chỉ là chiến hữu của chồng đến chơi nên cả Chung Linh lẫn Chu Bảo Cầm đều được ngồi vào bàn cùng ăn.

“Em thật sự không còn lời nào để nói nữa rồi.”Hình Bản ca ngợi không ngớt lời về bữa cơm, Lý Chí Huân thì bận rộn ăn đến nỗi chẳng còn thời gian mà nói nữa, Chu Bảo Cương lại không có những phản ứng nhiệt tình giống vậy, anh chỉ tinh tế nhấm nháp từng món một. Chung Linh nhìn dáng vẻ của anh, vội vàng hỏi, “Mặn ư?”, cô rất để ý đến phản ứng của anh.

“Không có, ăn rất ngon, em cũng ăn đi.”Thấy bộ dạng của hai vợ chồng họ, Hình Bản và Lý Chí Huân cùng nhìn nhau cười, thật hâm mộ vận số của Chu Bảo Cương, nhìn kiểu cách chị dâu coi anh như bảo vật mà săn sóc, thật sự là...

Chung Linh đối đãi với chiến hữu của chồng rất khách sáo. Nhìn qua thấy tuổi của chị dâu cũng không lớn mà lại có thể nhiệt tình đối đãi bọn họ, cũng không có chút nào biểu hiện lỗ mãng. Hình Bản cùng Lý Chí Huân đều gặt đầu chị dâu đúng là một người vợ hiền. Điều này khiến cho Chu Bảo Cương cảm thấy rất có mặt mũi.

Chung Linh biết, sự đánh giá của những chiến hữu của chồng đối với cô là hết sức quan trọng. Nếu như họ là những người bạn thân thiết, thì vào những thời điểm quan trọng có thể có tác dụng lớn đối với chuyện của chồng mình.

Từ lúc trở về, Chu Bảo Cương vẫn không hề nói khi nào anh đi, nhưng lúc này thì biết được rồi. Thì ra qua mừng năm là anh phải đi rồi. Sáng mừng năm là không thể xuất hành. Biết vậy, Chung Linh thấy mất cay cay, xoay người đi ra ngoài.

“Anh chưa nói sao?”, Hình Bản nhìn dáng vẻ của cô, hình như không biết là bọn họ phải đi rồi. Trong lòng Chu Bảo Cương cũng rất khó chịu, nhưng cô cần phải quen với chuyện này.

“Con vẫn nên đi xem xem con bé thế nào đi!” Phùng Trần biết dù sao con dâu cũng còn rất trẻ.

“Đúng đó, đi xem thử đi!”Chu Xuân Lai cũng khuyên nhủ.

Khi Chu Bảo Cương bước vào phòng, Chung Linh đang ngồi ở mép giường. Nhìn thấy chồng mình vừa bước vào, nước mắt cô liền rơi xuống, lòng anh cũng rất phiền não, nhưng thái độ vẫn cứng rắn, anh đứng bên cửa sổ, “Em phải quen với chuyện này đi.” Nghe anh nói vậy, Chung Linh càng không thể kiềm chế, đi qua chỗ anh đứng, từ phía sau ôm chặt lấy tấm lưng chồng mình. Chung Linh chưa bao giờ trải qua cảm giác này, cô khóc hu hu, khóc đến nỗi Chu Bảo Cương phải nắm chặt tay thành quyền để nén lòng muốn an ủi cô.

“Em biết rồi, anh không cần lo lắng.”

“Tốt.” Không nhiều lời lẽ, không khí cứ yên tĩnh như thế.

Không thể không nói, khả năng thay đổi sắc mặt của Chung Linh đúng là số một, cô nhanh chóng chỉnh đốn tư tưởng, bình tĩnh trở lại. Nếu chuyện phải như vậy thì đành phải chấp nhận sự thật, chẳng lẽ còn có chấp mãi ? Và lại khách còn đang ở đây, nếu cô tỏ vẻ yếu đuối quá thì sẽ không thể làm người ta tin tưởng cô có thể trở thành người vợ lý tưởng của một quân nhân. Kỳ thật bất luận là vợ của ai đều phải kiên cường, đối mặt với thực tế, không phải sao? Vậy là trong hai ngày này Chung Linh cứ mơ hồ . Vốn cô dự định đan cho chồng một chiếc áo len, nhưng vẫn chưa lấy được số đo. Cô còn chưa biết rốt cuộc lần này chồng mình đi học trong bao lâu nữa, cần phải mang theo những thứ gì? Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng mà cả ngày hôm nay đầu óc cô cứ u u mê mê, làm gì cũng không thể tập trung được, phải miễn cưỡng mỉm cười tiễn những người bạn của chồng, rồi lại giống như người máy phải lo toan việc nhà , cho lợn ăn. Lúc ấy hai vợ chồng son mới có được chút không gian của mình.

Cứ thế đến tối, không cần phải nói gì nhiều, cũng không cần đến thể diện hay tôn nghiêm gì cả, hai người cứ thế ôm nhau một cách tự nhiên,... Mặc dù

rất mệt nhưng lại không hề buồn ngủ, Chung Linh nằm trong lòng của chồng, muốn nghe anh nói lời gì đó an ủi thì đó là điều không thể, ở đời trước cũng không có, mà ở đời này phỏng chừng cũng thế, nên Chung Linh chỉ có thể tìm cách hỏi han để hiểu anh hơn, từ chuyện lúc nào thức dậy, lúc nào ăn cơm, đến chuyện làm những gì để giải trí, quan hệ tốt với ai, tính tình bọn họ thế nào. Lúc bấy giờ, Chung Linh mới phát hiện ra, từ đời trước cho đến tận lúc này bản thân mình đã bỏ lỡ rất nhiều thứ.

“Anh học ở học viện lâu lắm ư?” Chung Linh vẫn đang hưởng thụ sự ôm ấp của chồng.

“Cũng không xác định!”

“Học những gì? Anh học ở học viện nào?”

“Học về lịch sử các trận chiến, học chiến thuật, các kĩ năng, học nhiều lắm.”

“Học viện đó ở đâu?”

“Bắc Kinh.”

.....

Ngày chia tay rất nhanh liền đến, Chung Linh không hi vọng lúc chia tay lại trở thành giây phút thương cảm cho nên cô cố gắng điều chỉnh bản thân mình, nắm chắc thời gian đi làm thủ tục. Cầm trong tay tờ giấy chứng nhận kết hôn mới tinh, cảm giác thật sự rất tốt, nhất là tấm ảnh, hai người cười rất hạnh phúc! Cười tươi đến khoe hết răng như thế, ai chẳng nhìn ra.

Ngày mai là anh phải đi rồi nhưng không may là, Lâm Mỹ lại nghe chút phong phanh gì đó, không biết là tin hai người đã đăng ký kết hôn hay là chuyện anh sắp đi! Cô ta lại phải cậu nhóc hồi trước đến tìm người. Chu Bảo Cương không để ý, cậu bé đó lại đến lần thứ hai, thứ ba, khiến Chung Linh thật sự không thể nhìn được nữa. Hối lộ cho cậu nhóc, Chung Linh liền biết được địa điểm cuộc hẹn lần này. Có lẽ lúc trước Chung Linh cảm thấy tất cả mọi chuyện đều rất đơn giản, cảm giác như chính mình đang ở trong mộng đẹp, nhưng, sự xuất hiện của Lâm Mỹ khiến cô ý thức được những mối nguy, bình tĩnh nghĩ lại, bản thân mình có thể biết trước được nhiều chuyện, có nhiều kinh nghiệm đối nhân xử thế hơn, nhưng hiện tại bản thân mình đã quay lại quá khứ, có lẽ tất cả chỉ mới là bước khởi đầu, nhờ có được kinh nghiệm đời trước, quan hệ bản thân cô và nhà chồng cùng với chồng đều suôn sẻ nhưng như vậy cũng không có nghĩa là sẽ không có những chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Chuyện này chính là cái bắt đầu, lần đầu tiên Chung Linh có cảm giác chân thật, cho nên, Lâm Mỹ này, nhất định phải xử lý cho tốt.

Xem ra thời tiết lần này quá lạnh cho nên cô ta hẹn ở nhà của Thường Hồng Mai. Chung Linh ngửa mặt lên trời thở dài! Hai người phụ nữ ấu trĩ này cùng ở một chỗ, sợ thiên hạ không loạn hay sao!

Thấy Chung Linh bước vào, Thường Hồng Mai và Lâm Mỹ đều ngệt mặt ra, họ thật không ngờ là Chu Bảo Cương không đến, ngược lại là vợ của anh ta lại đến. Vừa vào cửa, Chung Linh nhìn xung quanh một lượt, xem ra Thường Hồng Mai muốn tạo ra cho Lâm Mỹ một cơ hội, nên đã đuổi chồng và con mình đi đâu rồi, mà cô ta lại ở cách xa nhà mẹ chồng, xem ra thật đúng là trên núi không có cọp mà! Cô từ từ tháo khăn choàng cổ ra, nhìn lướt qua hai người.

“Cô muốn tìm chồng tôi để nói chuyện gì? Nói chuyện bảo anh ấy ly hôn sao?”

“Tôi đâu có tìm cô!” Đứng trước mặt Chung Linh ý chí chiến đấu của Lâm Mỹ bùng lên.

“Vợ chồng là một thể, tôi đến đây anh ấy cũng biết.”

“Là ý gì?”

“Vậy thì tôi sẽ nói cho ngắn gọn, trước mặt cô có hai con đường để cô chọn lựa, thứ nhất là đem mọi chuyện bỏ qua hết, tôi và Hồng Mai là bạn cũ. Sau này chúng ta cũng có thể trở thành bạn bè, đến lúc gặp lại nhau, chúng ta có thể đem chuyện này xem như chuyện đùa của tuổi trẻ, mà cười cho qua.”

“Con đường còn lại thì sao?” Lâm Mỹ cười lạnh.

“Tôi sẽ tìm lãnh đạo trong thôn và công an xã, nói với họ là cô phá hoại hôn sự của quân nhân, đương nhiên đây là cách làm cá chết lười rách, hoặc là làm mai cho cô, Vương Bảo Ngũ ở thôn nhà là anh họ xa của tôi. Hiện tại, cô em họ là tôi đây có cuộc sống dư dả cho nên muốn chuẩn bị cho anh ấy một phần sinh lễ.” Nghe Chung Linh nói, Thường Hồng Mai sợ đến nỗi phải hít một hơi thật sâu, mở to mắt nhìn Chung Linh.

“Tiểu Linh, cậu muốn nói đến cái người bị què kia sao?” Thường Hồng Mai muốn xác định với Chung Linh một chút, người đó chẳng những bị què, mà còn đánh vợ, nghe nói người vợ trước chính là bị đánh mà chết, lúc chết trên người toàn là vết thương, còn để lại hai đứa con trai nữa!

“Anh ấy chỉ là đi đứng có chút không thuận tiện.” Lâm Mỹ vừa nghe đến ý đó, lập tức muốn nhào vào Chung Linh, nhưng lại bị ngăn lại.

“Sao? Không phục? Vì chuyện lần trước mà giá cả thị trường của cô tụt dốc? Cho nên cô coi chồng tôi là đường ra duy nhất, nhưng mà cô nên hiểu rõ, càng làm âm ỉ thì tương lai cô càng mờ mịt. E rằng giờ chỉ cần năm trăm đồng là lấy được cô.” Lâm Mỹ biết rõ tình cảnh hiện tại của mình, chuyện chỉ cần năm trăm đồng mà đem cô gả đi là có thể xảy ra.

“Nếu như coi như mọi chuyện đã qua, thì tất cả những gì vừa qua xem như chỉ là tin đồn nhảm, đối với cô cũng không ảnh hưởng lắm.” Lâm Mỹ trừng mắt nhìn cô, Chung Linh đã nắm trúng điểm yếu của cô ta, chính là việc hôn nhân của cô ta, chính là việc hôn nhân của cô là do cha mẹ định đoạt. Tuy rằng ba mẹ cô chưa đến nỗi bán

luôn con gái, nhưng, nếu đôi phương có tài sản thì quả thật là một chuyện đáng để họ cân nhắc.

“Hong Mai, nếu như chồng cậu biết cậu khuyến khích cho Lâm Mỹ phá hoại gia đình tôi thì cậu cần phải cẩn thận đó, anh ta sẽ nghi ngờ cậu có ý muốn ngoại tình đó.” Chung Linh cảm thấy nhất thiết phải gõ cho người phụ nữ này tỉnh ra. Chồng của Thường Hồng Mai là một người rất hiểu chuyện, hoàn toàn trái ngược với vợ anh ta, ít ra cũng không có chen vào chuyện của người khác mà đặc tội như thế này, hơn nữa, anh ta cũng sẽ dạy dỗ lại bà vợ quá ầu trĩ này của mình. Chung Linh cũng không quen nhìn đàn ông đánh vợ, nhưng chuyện thế này ở nông thôn luôn xảy ra, tuy rằng cũng là chuyện mất mặt.

“Em về rồi sao?” Chung Linh vừa về đến cửa, đã nhìn thấy Chu Bảo Cương đứng bên ngoài phòng, trên tay cầm điều thuốc, hình như là đang đợi cô.

“Sao lại không vào, lạnh lắm đó!”

“Anh đi rồi, cô ta tự nhiên sẽ không gây ra chuyện gì náo loạn nữa đâu!”

“Em biết rồi, anh đừng lo.” Chung Linh không cảm thấy Lâm Mỹ có thể gây ra chuyện gì náo loạn nữa. Nhưng cô hy vọng chuyện này nhanh chóng chấm dứt, để cuộc sống của cô trở về quỹ đạo bình thường.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Đào tạo

Chu Bảo Cương lên đường, Chung Linh định vào thôn tiễn anh lên xe, nhưng Chu Bảo Cương không chịu, anh không muốn Chung Linh phải thêm đau lòng. Cả ngày, người trong Chu gia không ai dám làm phiền Chung Linh, họ biết hiện tại lòng cô rất khó chịu. Lần này Chung Linh đã được thay một tấm ảnh cưới khác như ý nguyện, ảnh treo trên tường, nhìn hai người thật hạnh phúc. Bỗng nhiên, Chung Linh nhớ tới bài “Ngã nùng từ”

Anh của em, em của anh,

Giữa chúng ta tình cực kì đậm đà

Cho nên nhiều khi nồng như lửa

Lấy một nắm đất sét, nặn thành hình anh, đắp thành hình em

Rồi đập phá cả hai hình chúng ta, nhào chung lại

Lại nặn thành hình anh, đắp thành hình em.

Trong chất đất của em có anh, trong chất đất của anh có em

Anh với em, sống thì đắp chung mềm, chết thì liệm chung quách.

Ở đời trước Chung Linh không biết gìn giữ tình cảm hai vợ chồng, cũng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện cùng sinh cùng tử với chồng! Hôn nhân là kết tinh của tình yêu, bao gồm cả tình yêu đôi lứa cho đến tình thân gia đình, tình bằng hữu, có thể nói, tình cảm vợ chồng là loại tình cảm phức tạp được hình thành sau mấy chục năm cùng chung sống. Chung Linh nhớ lại khoảng thời gian cô làm bảo mẫu trước kia, khi đó trong bệnh viện cô gặp một bà lão bệnh rất nặng, bà lão lúc nào cũng nghĩ tới các con các cháu của bà, vậy mà khi bệnh càng nặng thêm, bà lão lại nhớ mỗi người chồng của bà. Ông lão cũng đã bảy mươi mấy tuổi rồi, cả ngày ông luôn ngồi bên mép giường vợ mình, không rời xa, lúc đó cô đã nghĩ, nếu sau này mình cũng tìm được một người biết chăm sóc vợ như ông lão kia thì thật quá hạnh phúc! Chung Linh hy vọng Chu Bảo Cương và cô cũng có thể cùng sống mãi đến đầu bạc răng long.

Đêm trước khi đi, hai người không cách nào chợp mắt, lúc anh sắp đi, Chung Linh nhìn chồng thay vào bộ quân phục, khí chất oai hùng ngời ngời, Chung Linh cảm thấy xúc động, Chu Bảo Cương nhìn ánh mắt vợ yêu lấp lánh, vươn tay ôm lấy cô vào lòng.

“Ở nhà nhớ chăm sóc ba mẹ, chú ý sức khỏe của mình nhé.” Chung Linh nói không nên lời, chỉ biết gật đầu, cô không muốn chồng biết cô đang ghen ngào.

Chung Linh đau buồn hết mấy ngày, cô vẫn luôn chờ thư hồi âm của Chu Bảo Cương, cô muốn mau chóng nhận được tin tức về anh. Nhưng Đinh Vinh lại mang về một tin vui khác, trong huyện khai giảng một lớp đào tạo kĩ năng ngắn hạn dành cho kế toán viên, mỗi thôn sẽ giới thiệu hai người có trình độ văn hóa để lên huyện đào tạo. Chung Linh nghe xong tin này rất vui mừng, thành tích ở đời trước của cô cũng tốt, nhưng không có sở trường gì đặc biệt, đối với khái niệm về kinh tế, cô cũng có chút hứng thú, thế nhưng, cô bất ngờ vấp phải sự phản đối của bố mẹ chồng.

“Vì sao vậy ba?” Chung Linh không hiểu lắm, đây vốn là một chuyện tốt mà!

“Ở nhà kiếm ít tiền là được rồi, gần tết đi bán câu đối, sống những ngày tháng như vậy con không thấy vui sao? Chị con đã tự tung tự tác nhiều quá rồi,

con cũng đừng như chị ấy.” Chung Linh im lặng một lúc, dùng lập trường của một phụ nữ năm mươi tuổi phân tích, nếu nhà cô cũng có đứa con gái và con dâu như cô lúc này thì sẽ như thế nào. Đứng là cô đã quá tự do thoải mái rồi, cô hoàn toàn hiểu ý của ba mẹ chồng.

“Vậy thôi ă!” Chung Linh không tranh cãi nữa, nếu cứ tiếp tục tranh cãi thì sẽ khiến mối quan hệ giữa cô và ba mẹ chồng rơi vào bế tắc.

Chung Linh nói rõ tình cảnh với Chu Bảo Cầm, Chu Bảo Cầm là người tính tình phóng khoáng, chị cũng không thích bị người khác sắp đặt chỉ dẫn mọi chuyện như vậy.

Cũng trong hôm đó, Chu Bảo Cầm đến nhà nói chuyện với ba mẹ, có lẽ chị đã đảm bảo hoặc chấp nhận điều kiện gì đó, tóm lại là Chung Linh đã được cho phép lên huyện đi học, trong vòng nửa năm. Sau đó Chu Xuân Lai còn mang theo ít lễ vật đến nhà trưởng thôn cảm ơn, mọi chuyện coi như hoàn tất.

Thời này vật chất vẫn còn thiếu hụt, Chung Linh mang theo hành lý, được Chu Bảo Cầm và ông bà Chu gia hộ tống lên trường. Nơi này trông rất tốt, rõ ràng là tòa nhà hai tầng nhưng bên cạnh họ còn xây thêm hành lang khang trang, tuy chỉ có hai tầng lầu nhưng có vẻ quy mô, chứa hai trăm người cũng không thành vấn đề, có rất nhiều học sinh là người trong huyện nên không ai cần ở nội trú. Chung Linh đi báo danh trước để họ chia lớp và sắp xếp phòng ngủ, cô còn mua hai mươi đồng tiền phiếu ăn. Phòng của Chung Linh được xếp ở tầng một, có mười hai người chung một phòng, trong phòng có hai chiếc bàn dài, bên phải cửa chính có một chiếc tủ lớn, được chia thành mười hai ngăn nhỏ, có thể dùng để đựng vài món đồ.

Thật khó tưởng tượng, đã qua mấy mươi năm rồi mà cô lại có thể đi học, hy vọng đầu óc chưa bị lão hóa, được đi học là một chuyện tốt, Chung Linh muốn thay đổi cuộc sống, muốn đổi mới với cuộc sống này bằng sự tích cực của mình.

Sau khi tiễn vợ chồng Chu Bảo Cầm về, Chung Linh vào nhà ăn ăn cơm. Nhà ăn này một bên có vài cửa sổ, bên còn lại có một chiếc bục to, phía trên còn có bảng tròn màu đỏ, vẫn còn viết những dòng biểu ngữ của kỉ đại hội trước, xem ra cũng có những lúc nơi này trở thành hội trường. Đến lúc ăn cơm thì Chung Linh bắt đầu kêu khổ rồi, cơm gạo kê trắng nhách cộng với bánh ngô, còn có canh cải trắng. Chung Linh nghĩ đến một bài hát hồi trước, trong tay thì nắm lấy chiếc bánh ngô, mấy món ăn thì không có lấy một giọt dầu,..... Cũng may bản thân cô đã mấy mươi tuổi, nên đối với mấy thứ thức ăn này cũng không chú trọng cho lắm, cứ xem như là một thử nghiệm của cuộc sống vậy.

Căn bản về môn toán của Chung Linh không được chắc, để học được phải vô cùng trầy trật, bàn ghế trên lớp thì đã mất hết lớp sơn, còn phải chú ý để quần áo không bị móc xước, một cô gái ở giường phía trên cùng sống với Chung Linh quan hệ cũng khá tốt, hai người cùng đi học, ngồi cùng một bàn, cô ta tên là Lý Tiểu Vân, vốn tưởng rằng cô không thích nói chuyện, nhưng sau khi quen thuộc rồi, lại phát hiện ra cô ta là một người nói nhiều. Chuyện làm Chung Linh không ngờ tới nhất chính là Lâm Mỹ cũng đến đây, Chung Linh猜想 nghĩ có thể là ba mẹ cô ta đã tìm ra được một lối thoát khác cho cô ta, cũng có thể là để ganh đua với Chung Linh. Tặng cho trưởng thôn chút quà mọn là có thể xong chuyện thôi, vì những người đã tốt nghiệp trung học cũng không nhiều mà.

Lâm Mỹ lúc nào cũng liếc mắt chú ý đến cô, nhưng Chung Linh cứ xem như không thấy gì cả, ra về tranh chấp chỉ có thể làm hạ thấp phẩm giá của mình mà thôi. Thật không may là họ còn ở chung một phòng nữa. “Tôi nghe nói rồi.” Lý Tiểu Vân bung một thố cơm ngồi lên giường của Chung Linh mà ăn, vì ở nhà ăn thực sự quá lạnh.

“Chuyện gì?” Chung Linh đã qua cái thời kì đối với bất kì chuyện gì cũng tò mò rồi.

“Tôi nghe nói Lâm Mỹ vốn đã đính hôn với chồng cậu trước đây, sau đó hai nhà các cậu còn gây gỗ với nhau. Người ta nói nhà Lâm Mỹ chỉ nhận tiền, chỉ cần có tiền là có thể lấy cô ta.” Cái tin tức này truyền đi cũng nhanh thật.

“Cậu nghe ai nói vậy?” Chung Linh miễn cưỡng nuốt xuống món cơm hạt kê giống như là nhai cát vậy.

“Là Vương Quyên, chính là cái người có gương mặt rất tròn ấy, chị của cô ấy được gả vào trong thôn của các cậu, chuyện đó là thật sao?” Chung Linh không ngờ đã đến tận đây mà cũng không thể thoát khỏi mấy tin đồn. Cô đã nhắc nhở Lâm Mỹ từ sớm rồi.

“Đã là chuyện cũ rồi.” Cô quay lại nói một cách nghiêm túc với Lý Tiểu Vân, “Con gái thời nay cũng khó sở lắm, ở nông thôn của chúng tôi, danh tiếng đối với người con gái rất quan trọng, cậu đừng nói cho người khác biết, bảo Vương Quyên là cũng đừng nói với ai.” Chung Linh không muốn phá hoại cuộc đời của bất cứ một ai.

“Cậu còn nghĩ cho cô ta?” Lý Tiểu Vân có chút không hiểu.

“Mọi chuyện đã qua, sự việc ai cũng biết, thậm chí đã biến tướng ra, sẽ khiến cô ấy không tìm được một gia đình tốt, sự trừng phạt như vậy là quá nặng rồi, như vậy sẽ hại cả đời cô ấy.” Lý Tiểu Vân đã hiểu ra, thực tế cần phải như vậy thôi.

“Thế đáng về chồng cậu ra sao? Có đẹp trai không?”

“Tôi có mang theo hình này.” Đó là tấm ảnh họ chụp lần trước, ảnh trắng đen, hai người đều cười rất vui vẻ.

“Cũng được thôi!” Thấy bộ dạng thất vọng của Lý Tiểu Vân, Chu Bảo Cương không đẹp trai, nhưng lại rất có khí chất, rất phong độ, đây chính là sự hấp dẫn mà những cô nàng này không thể hiểu được. Có những lúc Chung Linh lấy ra xem một mình, không biết bây giờ anh thế nào, anh vẫn chưa biết cô đã rời xa nhà, anh ở học viện có tốt không? Có quen biết bạn bè mới chưa? Ở đó có lạnh không?

Tuy rằng đã qua tết, nhưng thời tiết vẫn rất lạnh, hai ngày nay còn có tuyết rơi, đóng dày thành từng mảng. Lúc này sân trường vẫn chưa được lát gạch hoặc rải đá xanh, nên tất cả mọi người đi lại như đang lội dưới bùn. Buổi tối mọi người vây quanh bếp lò sưởi ấm cùng trò chuyện, còn có người lên lấy ở nhà ăn bốn năm củ khoai tây, vùi vào bếp lò nướng, khoai tây chín, mười con người cười cười nói nói chia sẻ khoai tây với nhau, căn phòng trà ngập không khí ấm cúng và mùi thơm của khoai tây, Chung Linh rất thích cảm giác này, đúng là thời đại tuổi trẻ tràn trề sức sống có khác!

“Này, con dâu nhà họ Chu.” Là Hứa Bình gọi cô, cô ấy cũng đã kết hôn giống như Chung Linh, trong phòng này người kết hôn rồi chiếm hết một nửa, có nhiều lúc nói chuyện thoải mái tới mức thô tục.

“Có chuyện gì hả? Con dâu nhà họ Vương.” Mọi người cười ồ lên, ngoại trừ Lâm Mỹ, chỉ cần là chuyện Chung Linh kể, Lâm Mỹ liền im bất không hưởng ứng lời nào.

“Anh chồng của cậu ra sao?”

“Ra sao nghĩa là thế nào?”

“Chuyện đó đó...” Nói xong cô ấy còn lấy khuỷa tay chọc chọc Chung Linh.

“Lại còn ra vẻ e thẹn như con gái nữa chứ! Cậu chẳng thẳng thắn chút nào!” Mọi người ở đây tuổi tác không cách nhau mấy, nhanh chóng hòa hợp với nhau.

“Thôi đi!” Ý là mọi người muốn nghe chuyện ai cũng biết là chuyện gì đấy, Chung Linh nói vu vơ, mọi người nghe cười cười, cô bất giác nhìn thấy gương mặt của Lâm Mỹ, sắc mặt tái mét.

Chung Linh đi học mấy ngày chỉ mới là những chương trình đơn giản, giống như được quên đi tất cả chuyện bất hạnh và cay đắng trước đây, cô còn quen được không ít bạn bè. Mỗi ngày Chung Linh chỉ hy vọng mình như con sâu trong chén có ít cơm nhưng nhiều đồ ăn, hy vọng ít đụng mặt Lâm Mỹ, hy vọng... nhanh chóng được nhận thư của anh.

Cuối cùng cũng đến ngày nghỉ, mỗi tháng cô sẽ được nghỉ một ngày, về nhà thay đổi quần áo và vật dụng. vô cùng bất hạnh đó là cô phải ngồi chung chuyến xe với Lâm Mỹ, cô ta ngồi trước Chung Linh một dãy ghế, “Anh ấy viết thư cho tôi đấy.” Lâm Mỹ kiêu ngạo khoe khoang với Chung Linh, lần trước ba cô ta mang thư tới.

“Thế à!” Nếu chỉ nói một câu này mà muốn thấy Chung Linh phải thất thố thì chẳng có khả năng đâu, như vậy chẳng phí công Chung Linh sống hai cuộc đời hay sao.

“Cô vẫn muốn kiếm lợi từ Chu gia à?” Phản ứng của Chung Linh làm Lâm Mỹ khó chịu, nên cô ta nhin không được muốn chọc tức Chung Linh. Chung Linh thật muốn dứt khoát xử lý cô ta triệt để, cho cô ta sáng mắt.

“Ừ, cô tính sao.” Dù gì cũng không có ai quen, Lâm Mỹ chẳng sợ bị người khác biết chuyện, cô ta đẩy cánh tay Chung Linh.

“Cô có định làm chị dâu tôi không? Cô đừng có ép tôi.” Chung Linh thật sự nổi giận, cô đương nhiên dám ra tay đánh cô ta, cô đã nhịn quá nhiều rồi. Đứa con gái này không biết có phải bị điên rồi hay không. Rốt cuộc là vì lưu luyến không rời xa Chu Bảo Cương, ghen tỵ với cô hay là còn có ý gì khác nữa? Ánh mắt Chung Linh không may chùn bước, vẻ kiêu ngạo của Lâm Mỹ bị đè bẹp, xem ra Chung Linh cô đã dung túng cho đứa con gái này nổi con khùng lâu quá rồi.

(*) Đây là một bài từ (một thể thơ) của TQ do Quán thị - Phu nhân Triệu Mạnh Phủ sáng tác, ông là một danh họa đời nhà Nguyên.

Triệu Mạnh Phủ muốn nạp thiếp, bèn nói với vợ rằng: Ta là học sĩ, nàng là phu nhân, sao không nghe nói Vương học sĩ có Đào Diệp, Đào Cẩn, Tô học sĩ có Triệu Vân, Mộ Vân. Ta nay muốn kiếm vài Ngô cơ Việt nữ có gì là quá đáng. Nàng niên kỷ đã quá tứ tuần, chỉ nên giữ chính phòng là được.

Quán thị bèn làm bài từ này:

我依词

你儂我儂，忒煞情多

情多處，熱如火

把一塊泥，捻一個你，塑一個我。

將咱兩個，一齊打破，用水調和，

再捻一個你，再塑一個我。

我泥中有你，你泥中有我。

與你生同一個衾，死同一個槨。

(bản dịch thơ của Nguyễn Hiến Lê)

Triệu Mạnh Phủ đọc bài từ này, cảm cái tình ý triền miên của nó mà bỏ ý định nạp thiếp.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 15: Em gái

Chung Linh mua một ít thức ăn ngon tự khao chính mình cũng như an ủi người nhà, sau đó thuê một chiếc xe lửa về thôn, cô đương nhiên chẳng có lòng dạ tốt bụng cho Lâm Mỹ đi cùng. Tối nhà, Chu Bảo Cầm và Hoa Hoa cũng đang ở đó, thấy cô về, hai người vô cùng mừng rỡ, Chung Linh lấy kẹo ra cho Hoa Hoa, cô bé lại lớn thêm rồi. Chung Linh còn mang về từ thị trấn cho Hoa Hoa bốn bịch sữa bột. Tuy gần đây con bé đã ăn uống đều đặn nhưng tóc cô bé vẫn vàng vàng, phần đầu to bẹp, đây đều là dấu hiệu của suy dinh dưỡng. Chung Linh đem sữa đưa cho chị chồng. Điều này khiến chị ấy cười, nói Chung Linh còn chu đáo hơn cả người mẹ là chị đây.

“Sao rồi, học hành tốt cả chứ con?” Phùng Trần bảo con dâu ngồi xuống ghế, phải con gái vào bếp làm cơm. Chu Xuân Lai cũng quan tâm tới chuyện học hành của Chung Linh.

“Dạ, vẫn tốt ạ, chỉ là cơm trong căn tin thì không thể nuốt nổi.” Phùng Trần vừa nghe liền hỏi lý do tại sao.

“Cơm thì nấu từ gạo cũ, có cả sâu trong đó, đồ ăn thì chỉ có canh, thế mà đôi khi thì quá mặn, lúc thì nhạt như không cho tí muối nào. Ngày hôm trước nếu họ bán không hết đồ ăn thì ngày hôm sau họ sẽ trộn chung với bột ngô để làm com nầm.” Phùng Trần nghe xong thì thở dài, vội vàng sai con gái nấu mấy món ngon ngon.

“Tiểu Linh, thằng Cương gửi thư về, được mấy ngày rồi, chị bảo là em sắp trở về nên không cần chuyển đến cho em, chúng ta cũng chưa đọc thư đâu.” Chu Bảo Cầm quyết định đưa thư cho em dâu trước, sau đó thì chị đi dọn cơm. Chung Linh hiểu, là thư Chu Bảo Cương gửi riêng. Cũng không sợ bị mọi người chọc ghẹo, cô chạy nhanh vào phòng đọc thư.

Gửi vợ:

Anh đã đến học viện rồi, hiện tại đã chính thức học tập và huấn luyện. Mọi người có khỏe không? Ba mẹ thế nào? Em phải giúp anh chăm lo thật tốt cho ba mẹ.

Lần trước anh về nhà nghe được chuyện mọi người buôn bán, làm em vất vả rồi. Cuộc sống anh chị khá khá hơn trước, thật lòng cảm ơn em nhiều lắm. Ba mẹ cũng cảm ơn em đã quan tâm tới gia đình chị. Em nhớ phải giữ gìn sức khỏe, tuy buôn bán có thể thay đổi cuộc sống, nhưng cũng không cần phải quá theo đuổi lợi ích, như vậy không tốt, chỉ cần chúng ta sống những ngày tháng yên bình là tốt rồi, nếu không thì rất mệt mỏi.

Đội công việc anh ổn định, anh sẽ sắp xếp cho mọi người theo tùy quân, tới lúc đó cả nhà chúng ta lại được ở bên nhau.

Chuyện Lâm gia em không cần lo lắng, không cần để ý đến bọn họ là được. Anh đã viết thư cho Lâm Mỹ, bảo cô ta đừng đến quấy rầy nhà chúng ta nữa.

Lần này anh đi học ở học viện quân sự so với anh tưởng tượng trước kia khác nhiều lắm, được mở rộng tầm mắt hơn nhiều. Anh có quen một người bạn mới, tên là Ngô Chí Viễn, nghe nói cậu ta là con cháu của cán bộ cao cấp, tính tình có vẻ kiêu ngạo, nhưng quan hệ giữa bọn anh cũng khá tốt.

...

Trong cả lá thư không có một lời nào ngọt ngào, nhưng Chung Linh vẫn thấy rất vui vẻ. Trong thư có sự khẳng định của anh dành cho cô, sự quan tâm của anh, sự gửi gắm của anh. Anh nói những chuyện sinh hoạt đời thường, trao đổi như vậy khiến cho tâm hồn hai người càng thêm gần gũi, so với những lời nói yêu cầu chân thành hơn. Sau đó thông báo với ba mẹ chồng một chút, ăn thức ăn quê, còn có cả thịt. Hạnh phúc là cái gì? Ví dụ như bạn muốn ăn thịt nhưng mà không có mà ăn, đến lúc rốt cuộc bạn được ăn đến miếng thì giây phút đó bạn sẽ cảm thấy hạnh phúc. Chỉ đơn giản như thế thôi!

Lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, Chu Bảo Cầm tìm đến Chung Linh, thật ra cũng không phải chuyện to tát, chỉ là tính hỏi cô xem kế tiếp nên làm cái gì?

“Thật ra em định xuống miền nam mua ít đồ điện tử, nhưng nhà chúng ta hiện tại không có khả năng đảm đương công việc này, cho nên phải tạm hoãn, em đang tính phát triển chăn nuôi lợn.”

“Nuôi lợn? Nuôi bao nhiêu? Nuôi thế nào?” Chu Bảo Cầm đối với hạng mục này so với đồ điện tử thì nắm chắc hơn nhiều.

“Chẳng phải nhà mình còn đàn lợn con đó sao?”

“Em muốn nói tới chúng nó hả?” Đàn lợn Chu gia sinh vào năm ngoái ngay trong lúc mọi người bận rộn, Chu Xuân Lai bảo nuôi chúng nó thêm một chút rồi bán mới được giá, vậy là nuôi mãi tới bây giờ.

“Có mười mấy con đó!” Đúng vậy, đợt đó sinh tổng cộng là mười bốn con

“Trước tiên thì dựng tạm chuồng heo sau nhà mình, đợi đến khi thời tiết ấm áp thì cũng dễ thôi, nếu chúng nó mau lớn thì đến tết Đoàn Ngọ bán là vừa.”

“Em định bán ở đâu?” Nguồn tiêu thụ mới là vấn đề, cho nên Chu Bảo Cầm cũng không quá tin tưởng hỏi.

“Bán trong huyện hoặc chợ trên thành phố, tới tết Đoan ngo, giá thịt lợn sẽ tăng, nếu chỉ dựa vào mấy đầu nuôi ở hộ gia đình thì không đủ cung cấp, tuy bây giờ vẫn còn dùng tem phiếu nhưng mà ở chợ nông mậu đầu mỗi không sử dụng tới nữa, giá mua cũng cao hơn so với lò mổ.

“Có thể được ư? Vậy thì kiếm được bao nhiêu?” Đây mới là điều cần quan tâm nhất.

“Nếu buôn bán thuận lợi, chúng ta có thể kiếm được hai ba ngàn đồng.”

“Gi ? Chỉ có mấy ngàn thôi á?”

“Chị à, bình thường nhà mình một năm kiếm được bao nhiêu ? Chị còn chê ít! Hơn nữa, ba mẹ cũng chẳng thể làm không cho chị em mình, cũng phải tính phần đồ, tiền thức ăn, thuốc men, rồi nếu chúng nó có bệnh, thiệt hại bao nhiêu chị cũng suy xét tới chứ!”. Chung Linh cảm thấy phụ nữ có năng lực làm việc cũng không nhiều lắm, nếu làm chút nghề phụ thì còn được, còn nếu to tát thì phải dần dần mới tiếp thu được.

“Được, chia cho ba mẹ một phần, chúng ta bàn bạc với ba mẹ một chút xem sao, không biết họ có đồng ý không nữa, chị không chắc ba sẽ đồng ý.” Nuôi một con lợn khác với nuôi mười con lợn, cần phải có sức người và tiền bạc, còn có tổn thất thiệt hại, có thể nói là có phiếu lưu, ít ra là so với làm ruộng thì mạo hiểm hơn.

“Vì vậy mới cần chị ra tay, chị đem chuyện này nói với mẹ, thuyết phục mẹ trước, xong phần mẹ thì nói chuyện với ba cũng dễ dàng.” Chung Linh cũng muốn tự cô đi nói, thế nhưng nghĩ lại vẫn nên đề chị ra mặt, trong nhà có những chuyện con dâu phải biết an phận.

Hôm sau, Chu Xuân Lai gọi vợ chồng con gái và Chung Linh cùng vào phòng, cùng nhau bàn bạc chuyện nuôi lợn, “Con Cầm đã nói với ba chuyện nuôi lợn, nhưng mà, tiểu Linh này, con có nắm chắc không? Nếu không bán được thì làm thế nào?”

“Chuyện tiêu thụ con không lo lắng, con chỉ lo lắng thức ăn gia súc và phòng bệnh thôi ạ.”

“Thức ăn gia súc? Phòng dịch?” . Hiển nhiên là ba chồng cô không hề có khái niệm về hiện đại hóa chăn nuôi.

“Nuôi nhiều lợn như vậy, chuyện phòng dịch là cực kì quan trọng. Nếu như có thể nhờ được người trong thôn hay trên huyện đến chăm sóc thì mới tốt. Còn về phần thức ăn gia súc, nếu chúng ta cho ăn lương thực thế này thì giá thành sẽ rất cao, hơn nữa cũng không thể đảm bảo đến tết Đoan Ngo, lợn sẽ đủ lớn mà đem ra chợ bán, cho nên phải mua thức ăn gia súc. Mấy thứ này ở huyện chắc sẽ có, còn nếu không có, thì trên tỉnh cũng sẽ có thôi.” Chu Xuân Lai nghe Chung Linh nói, thấy phương pháp này có thể làm, hơn nữa đây cũng là lợn nhà mình, cho dù có sơ xuất, thì tổn thất cũng không lớn.

“Vậy thì... Đình Vinh, ngày mai con vào trong thôn xem thử, nghe nói ở chỗ trại chăn nuôi có một sinh viên mới đến, còn chuyện thức ăn gia súc thì Chung Linh lên huyện hỏi đi! Chuyện làm chuồng lợn cũng phải mau chóng tiến hành, không thì không kịp.” Chu Xuân Lai phân công xong nhiệm vụ, ông nhìn qua vợ, tựa hồ cô cũng có ý cứ liệu mà tiến thôi. Chung Linh, Chu Bảo Cầm, vợ chồng Chu Xuân Lai đều lấy ra hai ngàn đồng, nhưng vì cô còn phải đi học, chỉ tiết cụt thế mọi chuyện đành phải giao cho Đình Vinh và Chu Xuân Lai.

Đến tối, Chung Linh ở trong phòng viết thư cho chồng, trước tiên là nói về tình hình trong nhà và bản thân mình, cũng nhắc một chút về chuyện mình và Lâm Mỹ cùng học chung ở một trường, đương nhiên cũng khích lệ chồng một chút, nói với anh bạn bè mới là tài sản chân chính của mỗi người, cũng chính là bảo anh nên mở rộng mối quan hệ. Cô chỉ nói đến thế thôi, nếu nói nhiều quá thì anh sẽ phản cảm.

Chung Linh vô cùng tán thành với cách nhìn của chồng về việc theo đuổi lợi ích, cũng có lẽ là do cô từng trải nhiều hơn, chuyện công danh lợi lộc đã không còn quan trọng nữa, hết thảy chỉ muốn cuộc sống tốt đẹp. Cuộc sống hạnh phúc mỹ mãn cũng không phải nhờ vào tiền bạc mà đánh giá. Chu Bảo Cương nói với cô những lời này, rõ ràng là anh đã xem thấu, tâm nhìn rất xa, thật sự không thể hiểu được bản thân cô vì sao phải sau mấy mươi năm mới hiểu ra những điều này. Trong thư hồi âm, cô còn nói anh nghe những suy nghĩ của mình, cũng nói đến chuyện chăn nuôi lợn, mà quan trọng nhất là, Chung Linh nói với Chu Bảo Cương, hai vợ chồng Chu Xuân Lai đang mong ngóng con trai trở về phụng dưỡng, cũng không đồng ý rời khỏi quê hương. Thói quen cuộc sống ở quê nhà với cuộc sống tùy quân là rất khác nhau, cho nên chuyện tùy quân còn phải chuẩn bị nhiều, nhất là chuyện chăm lo cho cuộc sống, cả nhà đi qua đó nếu chỉ dựa vào một người kiếm tiền thì rất là vất vả. Về phương diện khác, còn phải làm thế nào để thuyết phục ba mẹ, Chung Linh đều nói trong thư. Cô còn nói cô rất nhớ anh, viết thêm cả lời bài “Ngã nùng từ”.

Ba ngày trôi qua rất nhanh, lần này quay lại trường, Chung Linh đã chuẩn bị sẵn sàng, trước tiên là ở nhà làm một lượng lớn thịt khô, để lại trong nhà một ít, rồi gói ghém một túi to gửi đến cho chồng, ngoài ra còn mang theo rất nhiều dưa muối, dưa chuột muối mặn, dưa cải muối đều có, còn có cả tương ớt, may mà tay chân cô nhanh nhẹn, không là bị Chu Bảo Cầm lấy hết rồi. Mẹ chồng Phùng Trân nói cô nếu không thì cứ đến nhà hàng mà ăn, nhưng Chung Linh không muốn trở thành “đứa con dâu phá gia”, để người ta đàm tiếu rất khó nghe, cô phải khiêm tốn, khiêm tốn thôi!

Chung Linh về trường đứng vào giờ cơm trưa, Lý Tiểu Vân cũng mang theo hũ dưa muối mang từ nhà, thấy Chung Linh có thịt khô, cũng không để ý nặn như thế mà cứ ăn không ngừng nghỉ, nếu không phải Chung Linh nhắc nhở cô ăn nhiều đồ mặn thì sẽ hỏng cô họng, chắc cô nặn một chút com cũng không thêm ăn mà chỉ ăn thịt. Có người cổ vũ cho tài nghệ nấu ăn của mình như vậy, Chung Linh rất vui mừng, Lý Tiểu Vân ăn tới nổi mồm miệng đầy dầu mỡ, càng trở nên tôn sùng Chung Linh. Ăn xong bữa trưa, Chung Linh và Lý Tiểu Vân cùng đi mua thức ăn gia súc, lúc này người dân còn chưa quen sử dụng thức ăn gia súc và phân bón, cho nên giá cả cũng không đắt. Chung Linh hỏi thăm giá cả rồi cùng Lý Tiểu Vân đi dạo xung quanh, Lý Tiểu Vân chưa bao giờ được đi dạo chợ, nhìn thấy cái gì cũng tò mò. Đến tiệm tạp hóa, thứ gì cũng có, Chung Linh nhìn chung quanh, để ý tới giá của radio, còn có TV, có duy nhất một chiếc 14 inch, còn những cái khác đều là 12 inch. Nhìn người bán hàng TV mặt lúc nào cũng khó chịu như thế kia, Chung Linh đã gặp qua nhiều rồi.

Chung Linh phát hiện nước hoa quả ở đây đặc biệt rẻ, nhất là nước đào. Ngoài vị táo, đào, son tra thì thật ra cũng không có nhiều chủng loại lắm, Chung Linh mua hai hộp, nhìn hạn sử dụng thì còn một năm nữa, cũng không rõ có đúng không.

Lý Tiểu Vân nhìn thấy một chiếc áo khoác caro màu đỏ, cô nhìn trái nhìn phải, nhìn tới nỗi bị nhân viên bán hàng trừng mắt, “Đồ nhà quê!”. Câu này quá khó nghe, Chung Linh cũng là từ nông thôn ra cho nên không thích nghe nhất là câu này.

“Mờ phiếu!” Chung Linh đập bàn cái rầm, người bán hàng là một phụ nữ trung niên thời mẫn kinh, trừng mắt với Chung Linh, “Mua gì?”

“Khăn choàng!” Chung Linh không có tí ti vẻ sợ hãi của nông dân, người bán hàng nghe Chung Linh muốn mua hàng, cảm thấy hai người này không mua nổi, để xem xem mặt mặt thế nào.

“Hai mươi lăm đồng! Giao tiền ra!” Bà ta nói xong rồi chờ xem kịch vui.

“Xí... chỉ hai mươi lăm đồng mà muốn dọa người ta sao, không có kiến thức!” Chung Linh trực tiếp lấy tiền ra, khiến cho bà bán hàng ngây ngẩn cả người. Bà ta nhìn hai con nhóc tuổi còn trẻ, ăn mặc cũng chẳng đẹp, tưởng người từ nông thôn ra, nếu vậy thì không có tiền mua mới đúng, không nghĩ đến hai người đó chẳng xót, số tiền ấy là nửa tháng tiền lương của bà ta đó.

Chung Linh trả tiền xong, choàng thử cho Lý Tiểu Vân, rất hợp, rồi kéo Lý Tiểu Vân đang ngây ngốc đi, ra khỏi cửa, Lý Tiểu Vân mới phản ứng.

“Cái này... quá mắc... em không thể...” Lý Tiểu Vân vừa nói vừa muốn cời ra thì đã bị Chung Linh cản lại, “Em làm em gái chị đi, chị sẽ coi em là em gái, đồng ý không? Còn đây coi như là lễ gặp mặt”

“Không được... chuyện này...”

“Em không đồng ý?”

“Không phải... em...”

“Vậy thì tốt, nói nữa chị giận đấy, chị thấy chúng ta hợp nhau, vậy đời này chúng ta sẽ là chị em của nhau. Chỉ cần em không giết chồng chị là được.”

“Xí... ai thèm!”

Chung Linh từ sớm đã có ý nghĩ này, cô rất thích Lý Tiểu Vân.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Xung đột

Sau một thời gian chung sống, Chung Linh và Lý Tiểu Vân ở chung với các bạn khác cùng phòng rất hòa thuận. Chung Linh là một người khôn khéo, trải đời; còn Lý Tiểu Vân là một người ăn ngay nói thẳng, lương thiện, hồn nhiên, vô ngoài lạnh lùng cô tạo nên cũng là bất đắc dĩ, do đó càng khiến cho người khác thương yêu cô.

Món thịt khô và dưa muối của Chung Linh rất được hoan nghênh, chưa đến một tuần mà đã hết rồi, vì mỗi lần đến lúc ăn cơm, sẽ luôn có người đến xin một ít, Chung Linh cũng không so đo gì nhiều.

Chu Bảo Cương hồi âm nói anh đã viết thư trực tiếp cho chị thăm hỏi ba mẹ rồi, còn chuyện làm ăn và quân ngũ, thì anh cơ bản là đồng ý với cô. Sự hiểu biết Chung Linh làm anh thấy yên tâm, đồng thời đối với lo lắng của Chung Linh về chuyện tùy quân anh cũng khen ngợi. Anh còn nói với Chung Linh, bài “Ngã nùng từ” mà cô gởi đến rất hay, đồng đội của anh đều thích.

Đây là ý gì chứ? Ôi... trời ạ! Không phải đến thư cũng để cho người ta xem hết sao! Không còn mặt mũi nào nữa, chuyện này quá là mất mặt, cô còn nói nhớ anh nữa, tiêu rồi, sau này làm sao mà dám nhìn mặt đồng đội của anh nữa chứ! Cô ảo não đăm tưởng, lại không thể viết thư trách anh được, khiến cho tâm trạng của cô ừ ừ cả một ngày.

Chu Bảo Cương còn nói thịt khô cô gởi đã nhận được, nhưng mà không đến hai ngày đã hết rồi. Hiện tại trong khoa ai cũng biết anh có cô vợ làm thịt khô ăn rất ngon, còn bảo cô lần sau gởi đến nhiều một chút. Thật là, chẳng lẽ ăn thay cơm chắc!

Chương trình học vẫn tiếp tục, cùng Lâm Mỹ đối đầu vẫn tiếp diễn, Chung Linh không nói gì nhiều với chồng, cô sợ anh lo lắng, nhưng cũng không hy vọng anh viết thư cho cô ta, nếu như hai người đó viết thư liên lạc mà nảy sinh tình cảm thì đúng là mất nhiều hơn được. Lúc Chung Linh hỏi âm thì nói với anh, không nên quá để ý đến chuyện của Lâm Mỹ, cũng không cần nhắc đến nữa.

“Cho tôi địa chỉ của anh ấy.” Con người có thể trơ trẽn đến mức độ này sao? Lâm Mỹ muốn biết địa chỉ của Chu Bảo Cương, bởi vì trong thư anh viết gởi cô ta không có đề địa chỉ.

“Cô thật là không biết xấu hổ, cô cho rằng ở nơi này không có thứ gì có thể trói buộc được cô sao?”

“Sao nhiều lời vô nghĩa thế? Tôi nói cô đưa cho tôi địa chỉ của anh ấy.”

“Đừng có ngây thơ như vậy, cô không thể đạt được điều gì đâu. Cô cho rằng tôi sẽ đem địa chỉ của chồng mình giao cho người phụ nữ muốn dây dưa với anh ấy sao?” Chung Linh thật sự phải chịu thua rồi, ở trước mặt người vợ danh chính ngôn thuận của người ta mà ăn nói hùng hồn như thế quả là hiếm thấy. Chung Linh tức đến nỗi muốn cười thật to, mặc dù cô cũng không còn là thiếu nữ, nhưng cô vẫn có thể không chế được lửa giận trong lòng.

“Là chúng tôi đính hôn trước, chúng tôi đã đính hôn được ba năm, ba năm rồi, nói đúng ra thì chúng tôi sắp kết hôn rồi, do cô, là do cô đã phá vỡ hạnh phúc của chúng tôi.”

“Không phải là tiền sao? Không phải là tiền đã phá vỡ hay sao? Chẳng phải do ba mẹ cô trước khi cưới lại đòi tăng giá lên à? Chuyện này cô cũng tán thành mà? Lúc từ hôn là cô muốn cho Chu gia một bài học đúng không? Cô cho rằng không có cô thì Chu gia không cưới nổi vợ cho con trai? Cô mà có yêu anh ấy thì đã sớm muốn kết hôn rồi? Sao lúc chúng tôi làm đám cưới cô không đến làm loạn đi, nếu lúc đó cô đến ngăn cản chúng tôi làm đám cưới, thì tôi chắc chắn sẽ tác thành cho hai người, nhưng cô không làm, mục đích của cô là gì? Muốn tiền à, cô muốn bao nhiêu tiền? Tôi nói cho cô biết, một xu chúng tôi cũng không cho cô đâu, tôi thả cho anh họ của mình. Cô về hỏi thử Thường Hồng Mai đi, xem anh họ tôi là người thế nào? Ngu ngốc!” Nói xong Chung Linh xoay người rồi đi, đi được vài bước, cô quay đầu lại nói với Lâm Mỹ đang vừa giận vừa sợ kia, “Ở đây tôi cũng có thể khiến cô không thể sống yên, tin rằng nếu đem mọi khúc mắc của chúng ta nói hết với mọi người, thì họ sẽ đối xử với cô thế nào nhỉ?”. Chung Linh vốn có thể ngầm chinh cô ta, nhưng mà không muốn phá hủy một đời của một người con gái, không muốn mang tội lên thân, cho nên mới nói với cô ta để cô ta thu liễm một chút. Chung Linh muốn chờ cho cô ta một con đường sống.

Một tuần sau, vợ chồng Chu Bảo Cầm đến chỗ cô. Công việc ở xưởng rượu, Đinh Vinh bỏ rồi, công việc đó vừa vất vả mà kiếm được chẳng bao nhiêu, chẳng bằng đi theo giúp vợ. Chung Linh thấy họ đến, liền nói với họ hết những suy tính trong mấy ngày nay của cô.

“Cái gì? Buôn bán đồ hộp?”. Đinh Vinh đối với quyết định lần này của em dâu cũng không mấy tin tưởng.

“Đúng vậy, em đã hỏi thăm qua, ở công ty bách hóa còn tồn nhiều hàng, hạn sử dụng cũng còn dài, chúng ta có thể bán si với giá thấp là được.”

“Vấn đề là bán thế nào? Nhiều hàng như vậy chúng ta để ở chỗ nào?”. Đầu óc Chu Bảo Cầm nhanh nhạy hỏi ngay, Đinh Vinh cũng cau mày.

“Hàng vẫn có thể để ở chỗ họ, chúng ta có thể đưa thêm phí bảo quản. Hiện tại công ty bách hóa còn không trả nổi lương cho nhân viên. Số hàng này vốn tính bán ở dịp Tết nhưng mà năm rồi thu nhập kém cho nên khách hàng đều mua quà lễ khác, do đó số hàng này trở thành hàng tồn, hơn nữa hàng này có hạn sử dụng.”

“Vậy chúng ta bán thế nào? Cũng không thể mỗi ngày mang ra ngoài chợ được”. Đinh Vinh nhin không được lên tiếng.

“Em có cách bán được, nhưng cũng phải tốn trong một thời gian, nếu anh chị thấy chuyện này không chắc, thì một mình em làm cũng được, nhưng em vẫn cần anh rể giúp đỡ.” Chung Linh biết mình chỉ là cô vợ trẻ, ra ngoài làm việc sẽ không có ai coi trọng cô.

Vợ chồng Đinh Vinh nhìn nhau, số tiền còn lại trong tay họ không còn nhiều, vẫn là quên vụ này đi thôi.

Quyết định sau cùng, Đinh Vinh sẽ ra mặt lo vụ làm ăn này. Trải qua vài lần, hiệu suất làm việc của Đinh Vinh khiến người khác rất yên tâm, đúng là người có khả năng. Vì không có phương tiện liên hệ thuận lợi, Đinh Vinh trước tiên ở huyện tìm một nhà khách rồi trọ lại, vừa có thể liên lạc bàn chuyện với Chung Linh, vừa tiện cho nhiệm vụ, lại có thể cho vợ một công ăn việc làm.

Chung Linh cũng không nghĩ quá để ý tới chuyện này, nhưng dù sao đây cũng là vụ làm ăn trị giá mấy ngàn đồng. Hôm sau, Đinh Vinh hứng khởi tới tìm Chung Linh, nói cho cô biết mọi việc đã lo xong, tổng cộng là sáu nghìn tiền hàng, được hưởng chiết khấu 5 % so với giá bình thường. Chung Linh nhờ anh chú ý động tĩnh bên phía chị chồng. Hiện tại chỉ cần chờ xem phía Chu Bảo Cầm thế nào, chuyện này phải nhẫn nại, không thể gấp gáp được.

Trong nửa tháng này Chung Linh có được một tin tốt và một tin xấu. Tin tốt là chồng cô gửi thư, trong thư Chu Bảo Cương nói việc học tập của anh càng ngày càng gấp rút, nhưng có liên quan mật thiết tới cương vị công tác sau này của anh. Thời gian tới còn phải tiến hành diễn luyện chiến thuật, huấn luyện đối kháng, rất quan trọng. Trong thời gian huấn luyện vất vả này, quan hệ bằng hữu càng trở nên thân mật hơn, hơn nữa, thịt khô cô phát huy tác dụng rất lớn, nhất là phương diện bổ sung thể lực. Chung Linh vô cùng vui vẻ, đây là lần thứ hai cô gửi thịt khô cho anh, cũng khó trách, cho dù là ở học viện quân sự, nhưng không thể bữa nào cũng có thịt để ăn, huống chi mỗi ngày còn phải tiêu hao thể lực lớn như vậy. Chung Linh thấy đau lòng cho chồng, kì thật ngẫm nghĩ cẩn thận thì cuộc sống trong thành phố chỉ trông chờ vào tiền lương để duy trì, có đôi khi còn không bằng nhà giàu nông thôn, ít nhất là Chu gia hiện giờ hoàn toàn có điều kiện hàng ngày ăn thịt.

Chuyện xấu chính là sau đó phong thư này biến mất, ngay cả ảnh chụp kết hôn của hai người cũng không thấy đâu, còn có vỏ đạn mà anh gửi cho cô nữa. Chung Linh tìm thế nào cũng không thấy, lúc lên lớp tinh thần không tập trung nổi, rốt cuộc là ở chỗ nào, rõ ràng cô đặt ở đó mà lại không thấy.

“Chị tìm gì thế?”, Lý Tiểu Vân ngồi trên giường Chung Linh, nhìn thấy cô tìm quanh thì hỏi.

“Không biết chị để quên thư của chồng chị ở đâu nữa, nhưng chị nhớ hình như là để dưới gối mà.”

“Chị, chị đừng tìm nữa, đừng tìm nữa.” Nhìn thấy Tiểu Vân nóng nảy như vậy, Chung Linh có dự cảm không tốt.

“Em biết ở đâu sao?”, sắc mặt cô rất kém.

“Ồ toilet”.

“Cái gì?”, Chung Linh vội vàng chạy tới xem, chỉ chốc lát sau đã trở lại, cả người giận run. Người đàn bà này điên rồi, tự làm bậy là không thể sống.

Chung Linh sau khi về giường thì ngồi khóc, càng khóc càng lớn, chỉ chốc lát sau Lâm Mỹ cùng những người khác trong phòng đều trở về, nhìn thấy Chung Linh như vậy thì ai cũng thấy lạ. Mọi người trong phòng đối với Chung Linh ấn tượng rất tốt, quan hệ cũng hòa hảo, đều hỏi han quan tâm.

“Lâm Mỹ, có phải là cô không? Là cô trộm thư và ảnh của chị Chung đúng không? Còn ném cả vào toilet nữ, cô thật đúng là... không biết liêm sỉ.”

Mọi người nghe Lý Tiểu Vân nói vậy thì đều cảm giác trong chuyện này chắc chắn có vấn đề gì đó nhưng Lâm Mỹ đều bày ra vẻ mặt không sao cả.

“Ai nói là tôi trộm, cô có thấy không? Đừng có vu oan giá họa cho người tốt.” Chuyện Lâm Mỹ và Chung Linh bất hòa là điều mà ai cũng biết, hai người đều đến từ một thôn nhưng mà ở chung cứ như kẻ thù, rốt cuộc nguyên nhân trong đó là gì, đương sự không hề nói, cả Lý Tiểu Vân có biết chuyện cũng không nói.

“Trừ cô ra thì còn có ai, chị Chung Linh không muốn tôi nói cho người khác, sợ có ảnh hưởng không tốt đối với cô nhưng mà cô thì chết cũng không biết xấu hổ là gì.”

“Nói chuyện khách khí một chút đi, cô không cần xen vào chuyện của người khác, liên quan gì đến cô chứ?”. Chung Linh cảm thấy dường như Lâm Mỹ đã thay đổi, chẳng lẽ chính cô là người đã khiến cô ta như vậy ư?

“Tôi xen vào chuyện của người khác, cô...” Thấy Tiểu Vân định lao tới phía trước, Chung Linh vội vàng giữ lại, “Thôi đi, dù sao cũng không thể mang mấy thứ đó trở lại, quên đi.”

“Hoàng đế không vội mà thái giám đã gấp”. Lâm Mỹ trở lại giường của chính mình, nói lời như vậy càng làm cho Lý Tiểu Vân hỏa giận ngút trời.

“Được lắm, tôi sẽ nói hết cho mọi người biết, cô trước kia có hôn ước với chồng của chị Chung Linh nhưng mà...”. Lý Tiểu Vân nói hết sự tình từ đầu chí cuối, nghe xong mọi người đều há to miệng. “Mọi người nói xem, nên trách ai, cô ta còn dám tìm chị Chung Linh để đòi địa chỉ của chồng chị ấy, cô ta quá là kiêu ngạo.”

“Được rồi, Tiểu Vân, đừng nói nữa.” Chung Linh đến lúc này cũng kể mọi chuyện phát triển ra sao thì ra.

“Chị còn quan tâm đến cô ta? Cô ta có biết nhận đâu? Chị còn nghĩ cho cô ta nhưng cô ta thì sao?”. Đúng vậy, cô còn có thể nói cái gì? Đến bây giờ thật khó giải quyết, nhìn bộ dạng Lâm Mỹ thế kia thì có vẻ cô ta đã chuẩn bị tư tưởng cả rồi, kết quả như thế chắc cô ta cũng đã dự tính trước được. Người mất dạy là thiên hạ vô địch. Qua thật lâu sau, trong phòng vẫn rất yên tĩnh, không ai nói lời nào công kích Lâm Mỹ, cũng không ai lên tiếng ủng hộ Chung Linh.

Tựa hồ theo ngày hôm đó là bắt đầu có biến hóa, không ai đi chung cùng Lâm Mỹ nữa. Một lần Chung Linh ở trong toilet có nghe người khác nghị luận

“Sao em lại nói chuyện cùng cô ta?”

“Sao vậy?”

“Em ngốc à? Nếu như bị người khác biết thì sẽ nói em là bạn của cô ta, sẽ nghĩ em cũng là người như vậy, em không muốn lấy chồng nữa à?”

“Không thể nào! Nghiêm trọng như vậy sao?”

“Còn nói! Cô ta không có liêm sỉ, đi quyến rũ chồng người khác, thanh danh xấu lắm, cách xa cô ta một chút.”

Sự tình như vậy khiến trong lòng Chung Linh rất mâu thuẫn, không biết nên cảm thấy may mắn vì cô ta bị báo ứng hay là quan tâm cô ta liệu có trở nên điên cuồng hay không.

Lại đến thời gian trở về nhà, Chung Linh mua khá nhiều thịt, còn có chi mã đề, hạt tiêu, nhiều loại gia vị khác. Vốn cô muốn mua nhiều một chút nhưng mà trong tay cô cũng không có quá nhiều tiền.

Lúc Chung Linh trở về, mọi người trong nhà đều đang tậ trung ở chuồng lợn. Cô trở về đúng lúc đã qua thời điểm bận rộn nhất. Chu Bảo Cầm và mẹ chồng cô đang nấu cơm cho người làm, bởi vì người ta đều là đến hỗ trợ, cũng không nhận tiền công nên nhất định phải đãi họ bữa cơm ngon. Đáng thương cho Hoa Hoa chỉ có thể ngồi chơi một mình, khuôn mặt nhỏ nhắn lấm lem chẳng khác nào con mèo nhỏ.

“Chị, thế nào? Đã làm xong rồi?”

“Em yên tâm, mất một trăm đồng tiền thôi, bảo anh ta làm thế nào thì làm thế ấy.”

“Vậy em yên tâm.”

“Đúng rồi, Lâm Mỹ thế nào? Cô ta có tìm em phiền toái không?”

“Quên đi, không đề cập đến cô ta nữa, không đề ý là được. Thật không biết cô ta muốn làm cái gì nữa?”

Ảnh chụp không còn nữa, may mắn là còn phim.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Trở về

Chung Linh cảm thấy thật thất bại. Cô cảm thấy chính mình đã tạo nên một Lâm Mỹ cực đoan như ngày hôm nay. Sự tình không nên phát triển nữa. Nếu cứ để mặc vậy thì có khi cô ta sẽ làm trầm trọng thêm. Nhưng nếu đã kích thêm thì cũng không tốt, khi đó có khi người ta không phải cho rằng cô không chịu nổi nữa, phản kháng mà sẽ nói cô ta người đàn bà xấu xa không từ thủ đoạn. Vậy cho nên trước tiên cứ buông tha vậy.

Chung Linh vốn đề nghị làm chuông lợn to hơn nữa nhưng đề nghị này lại bị cự tuyệt. Cô cũng không ngờ sẽ như vậy. Cô nghĩ rằng bố chồng cô mặc dù không đối với cô nói gì nghe nấy nhưng cũng sẽ suy nghĩ. Cự tuyệt luôn và trực tiếp như vậy khiến Chung Linh hơi khó thích ứng. Tuy rằng không có nhiều thay đổi lắm nhưng Chung Linh vẫn sâu sắc cảm thấy rằng thái độ của bố mẹ chồng đối với cô có thay đổi, phòng bị nhiều hơn, cũng không vui vẻ với cô lắm, xem ra là có chuyện gì khiến họ không hài lòng.

Chung Linh cảm thấy mình đối với mọi người nhà chồng vẫn là quang minh lỗi lạc cho nên hỏi thẳng Chu Bảo Cầm. “Có sao? Chị vẫn thấy như trước đây mà!”.

Chung Linh không nói nữa, có một số việc chính là như vậy. Bạn có thể cảm giác được nhưng không thể nói nên lời hay nói đúng hơn là bạn không thể nói.

“Chị, em cảm thấy chuyện lần này phiêu lưu rất lớn nên không thể mặc kệ được. Nếu trực tiếp tính cổ phần cho chị, vạn nhất thua lỗ thì em biết ăn nói thế nào với bố mẹ và chồng em.”

“Không đâu, chị và anh đều dựa vào em mới kiếm được tiền. Em có phải là nghĩ quá nhiều không?”

“Nhưng lần này không có chị và anh rề ra mặt là không được. Em nghĩ thế này, nếu lời thì em tính hai người ba phần, nếu lỗ thì em chịu.”

“Tiểu Linh? Em nói cái gì vậy? Chị và anh là loại người như vậy sao? Giúp anh em người nhà thôi mà, không có gì đáng nói.”

Chung Linh biết chị ấy là thật lòng nhưng nói thật, cô cũng từng có tư tâm, muốn độc chiếm hoàn toàn, dù sao thì cô biết chắc rằng phương thức này kiếm được. Nghe chị chồng nói vậy khiến cô cảm thấy hồ thẹn. Đã vậy vô luận là Chu Bảo Cầm hay người nhà mẹ đẻ, chỉ cần là thân nhân của cô thì cô đều hết sức hỗ trợ, không cần tính toán chi li. Như vậy việc có khi không thành mà mình lại trở nên tầm thường, cùng đời trước có gì khác đâu.

“Chị, ý của em là việc sau này nếu anh chị vẫn giúp em chạy vậy thì em sẽ lấy ba phần đấy trả công cho anh chị.”

“Không phải đã nói rồi sao, còn ba thành gì nữa! Không cần!”

“Chị, em muốn thế, em trai chị chắc cũng tán thành chuyện này. Không cần nói thêm nữa, cứ định như vậy.”

Chu Bảo Cầm thấy Chung Linh kiên quyết như vậy cũng không tranh cãi nữa. Trong lòng chị nghĩ, nếu đến lúc đó đưa cho bọn họ thì chỉ cần không nhận là được, nhưng mà cô em dâu này thật sự là rộng rãi.

Trước kia Chung Linh học nấu ăn là vì buồn trải cuộc sống. Hiện tại nấu ăn là nấu cho chồng, quả thật là một loại hưởng thụ. Trong quá trình nấu cơm cho người nhà cùng chồng yêu, cô lĩnh ngộ ra nhiều điều. Ví dụ như, nếu tâm tình bạn không tốt thì cơm bạn làm sẽ rất khó ăn, nhưng nếu tâm tình của bạn tốt, rất dụng tâm khi nấu thì cơm nấu sẽ ngon, cho nên nói, nấu cơm cũng cần tâm, cảm giác này rất giống những gì phim truyền hình Hàn Quốc truyền tải.

Chung Linh biết bất cứ lúc nào cũng phải duy trì tinh thần, giống như giáo lý tôn giáo là phải nhường nhịn, khoan dung. Cô không phải là tín đồ nhưng cô biết giúp mọi người làm điều tốt là chính vì mình mà tích phúc.

Nhà mẹ đẻ gửi thư tới nói là anh cô chuẩn bị cưới vợ, bảo cô về nhà một chuyến. Chung Linh nói với bố mẹ chồng một tiếng rồi trở về. Cũng lâu rồi không về thăm nhà, trước kia cô không có tham gia lễ gạt mặt của anh trai.

Lễ gạt mặt là một chuyện rất ý tứ nếu như hai bên đều không có người trong lòng. Hiện tại Chung gia tụ tập rất nhiều người, một bên là nhà gái còn một bên là anh cô và ba mẹ cô, còn có người làm mai, bác cả gái và những họ hàng thân thích nhà cô. Không khí trong nhà náo nhiệt, trên giường sượt phòng khách bày ra 2 cái bàn nhỏ, một bàn để thuốc lá, một bàn bày hạt dưa. Đề tài nói chuyện cũng chẳng có gì, hai đương sự thì tỏ ra e thẹn, xấu hổ, nhà gái thì khen con nhà họ ngoan ngoãn, hiền lành, nhà trai thì khen con trai chịu khó, ôn hòa. Lựa chọn đối tượng kết hôn đầu tiên phải nhìn vào điều kiện gia đình sau đó mới đến nhân phẩm. Nếu điều kiện kinh tế không còn gì phải bàn cãi thì vấn đề nhân phẩm là quan trọng nhất. Kể cả nhân phẩm của các bậc cha chú cũng có thể phán xét đến con cháu, tệ nhất là nhà có người từng ngoại tình,...

Con gái thì không thể quang minh chính đại mà xem xét, kể cả con trai cũng không thể, đương nhiên đây là ở trước mặt các vị trưởng bối trong nhà. Mọi

người chỉ hàn huyên trong chốc lát rồi đều rút ra ngoài, để cho hai đương sự có không gian riêng. Thời gian nói chuyện của bọn họ ước chừng chỉ có một giờ, thế mà phần lớn thời gian đều bảo trì trầm mặc .

Sau khi hai người kết thúc nói chuyện thì người lớn hai bên dò hỏi ý kiến hai người, đơn giản một câu là đồng ý hay không đồng ý. Nếu đồng ý thì cuộc hôn nhân này coi như đã định còn không thì cũng thôi.

“Mẹ, hay là để cho anh và chị tìm hiểu một thời gian nữa rồi hãy quyết định.” Chung Linh cảm thấy như vậy rất là qua loa.

“Tiểu Linh, con nói lời gì mà ngốc thế? Nhà bên ấy sẽ không đồng ý đâu. Nếu con gái mà cùng đối tượng tìm hiểu sâu hơn nữa, thành thì tốt mà không thành thì thanh danh của cô gái sẽ bị tổn hại.” Bác gái cả hất một gáo nước lạnh, khiến Chung Linh cũng phải ngẫm nghĩ lại. Tuy rằng hiện giờ cũng nói đến tự do yêu đương, nhưng điều kiện tiên quyết vẫn là phải kết hôn, nếu như không kết hôn thì vẫn cứ bị xem như là từng gả một lần, tổn thất rất lớn.

Chung Linh còn có thể nói gì nữa đây? Chính mình chẳng lẽ gặp qua vấn đề này thì chẳng lẽ không kết hôn?

Người nhà hai bên ngồi xuống thương thảo, Chung Linh không có tham gia, cô là em gái nên không có quyền tham gia. Cuối cùng, lễ hỏi là 600 đồng, không bao gồm quần áo của cô dâu nhưng mà có thêm một ít dụng cụ, vật dụng hàng ngày, ngay cả bồn rửa mặt cũng tính. Nhà cô vì đám cưới của anh mà coi như khuyhnh hết cả gia tài.

“Anh, anh đã quyết định rồi?”, Chung Linh lên hỏi anh trai. “Uh. Mẹ cùng bác cả đã hỏi thăm qua. Anh...cũng không có ý kiến gì.” Như vậy cũng tốt, về mặt tình cảm anh cô chưa từng yêu mến ai, cho nên cứ để như vậy cũng có thể đạt được hạnh phúc.

Nếu không có chuyện gì đặc biệt thì sau tết Đoan Ngọ một ngày sẽ làm đám cưới. Thời điểm lúc đó là hạp nhất, trời không còn lạnh nữa, không cần phải mặc áo lông dày, trông đỡ khó coi. Nhưng mà nói thật đám cưới mùa đông cũng có điểm ưu việt. Đó là bởi vì mùa đông cho nên lúc cô dâu xuống xe đi vào nhà trai sẽ được trùm kín vải bông dày, lúc đến thời điểm vẩy ngũ cốc thì sẽ không bị đau, nếu là mùa hè thì thấm thối rồi, ngô và các loại đậu ném vào người rất đau.

Trở lại Chu gia, bố mẹ chồng đã khôi phục lại nhiệt tình như xưa. Xem ra lúc trước cô đoán rất đúng. Ài, cô chỉ có thể thờ dài, nếu chồng cô mà ở nhà thì có lẽ cô chẳng cần phải cẩn thận như vậy. Biến hóa mấy ngày hôm nay khiến Chung Linh vô cùng mệt. Đột nhiên cô rất muốn viết thư cho anh để tìm sự an ủi. Nhưng phải nói thế nào đây? Thật sự là không thể nói.

Trước khi trở lại trường học, cô ở nhà làm kẹo lạc, chính là rang gạo đến khi có mùi thơm, sau đó nghiền thành bột, đem lạc cùng chi mã đề trộn cùng, bỏ vào cả đường trắng nữa, sao lên là trở thành kẹo. Kẹo này được Hoa Hoa rất hoan nghênh, cả mẹ chồng cô cũng rất thích.

Chung Linh trở lại trường được vài ngày thì mọi chuyện cuối cùng cũng có tin tức.

“Tiểu Linh, mau lại đây.” Là Đinh Vinh, anh ta đến tìm cô chắc chắn là có tin tốt.

“Có tin gì sao?”

“Đúng vậy, Trương giám đốc của công ty bách hóa hỏi anh, có thể chuyển hàng cho họ hay không.” Công ty bách hóa và cửa hàng bách hóa trên cơ bản là cùng kiểu đơn vị, có liên hệ chặt chẽ .

“Bọn họ ra giá bao nhiêu?”

“So với giá bán đầu cao hơn một chút.”

“Không đáp ứng. Hiện tại toàn huyện đều đã bán hết, cho dù có mua từ nơi khác đến thì cũng không nhanh đến như vậy, cho nên hiện giờ hàng rất hiếm.”

“Có thể được không?”

“Yên tâm, nếu anh ta trả mười hai ngàn thì chúng ta sẽ bán.”

“Như vậy được không? Anh sợ...”

“Yên tâm. Anh ta sẽ đồng ý.”

“Tiểu Linh, em thật giỏi. Vậy thì tại sao chúng ta không tự mình bán?”. Đinh Vinh nhìn thấy trong thời gian vừa rồi hàng hóa tiêu thụ nhanh như tên lửa, sao có thể buông tay bán hết số còn lại như thế?

“Như vậy chính là đảm bảo tránh rủi ro, vạn nhất tin tức bị lộ, rộ lên lời đồn nhà chúng ta mua chuộc thầy bói Lưu thì chúng ta sẽ bị kiện.”

Chung Linh lo lắng hơi bị nhiều về vấn đề này.

“Không đâu, chị cô đưa cho hấn ta 200 đồng, nếu hấn nói ra thì chẳng phải làm hỏng chiêu bài của hấn rồi sao. Hơn nữa trước đó, ống khói của nhà hỏa tang huyện bị đổ, cho nên càng nhiều người tin.”

Chung Linh nghe xong cảm thấy chính mình thật sự là may mắn. Khách mua bình thường là mua để tặng lễ hoặc là mua cấp cho người già dùng. Vì thế,

Chung Linh cho người tìm một thầy bói nói năm nay là năm nhiều bất lợi, nhất là với người già là năm đại hung, cần mua đào với táo cho người già dùng thì có thể phá tai, ai biết được lại là vì chuyện ống khói của nhà hỏa tang bị đổ cho nên người mua càng nhiều. Cũng khó trách, nhà hỏa tang này nhiều năm không tu sửa, có hỏng hóc là cũng bình thường.

“Nếu không chúng ta lại làm một lần nữa đi.” Anh rể này có vẻ ngày càng có dã tâm.

“Anh rể, chút tiền ấy không đáng để chúng ta dùng danh dự để mạo hiểm. Nếu thầy bói Lưu mà biết nhờ chuyện này mà chúng ta đạt được lợi ích lớn như vậy thì có khi lại làm gì đó bất lợi cho chúng ta. Hơn nữa, thời gian càng dài thì chúng ta càng phiền toái.” Chung Linh cảm thấy tình trạng hiện giờ vẫn là nên cầu ổn thỏa mà đạt được lợi nhuận.

“Được, em nói anh hiểu được, em làm việc anh rất yên tâm.” Đinh Vinh cảm thấy cô em dâu này là một người ôn trọng cũng là người hiểu biết, có trình độ.

Qua vài ngày thì anh rể lại đến, đưa cho cô mười hai ngàn tiền hàng. Chung Linh đưa lại cho anh bốn ngàn, một nửa trả công cho anh, một nửa đầu tư cho việc chăn nuôi lợn. Lúc đầu anh rể cô không chịu nhận nhưng cô liền nói nếu không nhận thì lần sau rất khó hợp tác. Lúc đấy anh ấy mới chịu lấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Cao Thần

Rất cuộc Chu Bảo Cương cũng hồi âm, bức thư này đối với Chung Linh mà nói không khác gì nắng hạn gặp mưa. Lần này cô nhất định sẽ giữ gìn thật tốt, không để cho người khác có cơ hội lấy đi.

Từ khi làm ăn, tích tiểu thành đại, cô thấy mình cách vạn nguyên hộ không xa. Cuộc sống tốt đẹp đang chờ phía trước. Cô quyết định chính mình phải bình tĩnh lại phân tích. Thời gian vừa qua, cô còn thiếu sự dứt khoát quyết đoán khiến cho chính cô lâm vào tình cảnh phức tạp hiện giờ.

Chung Linh nhớ đến anh, nhớ lời nói của anh, nhớ anh đã nói qua, chỉ cần anh rời đi thì Lâm Mỹ sẽ không làm loạn nữa, những chuyện không liên quan đến mình thì càng quan tâm sẽ càng loạn. Nhưng chuyện này liên quan đến chồng cô, là người cô quan tâm nhất, chính cô cũng sợ hãi sẽ phát sinh chuyện xấu, cho nên khó tránh khỏi mất đi sự tỉnh táo thông thường.

Thời gian này cô nàng Lý Tiểu Vân cũng khó chịu, chủ yếu là cô ấy bị một anh chàng con ông cháu cha theo đuổi. Mỗi ngày anh ta đều đến cửa phòng gõ, khiến trong trường ai nấy đều biết. Nếu Tiểu Vân không gả cho anh ta thì việc anh ta làm hiển nhiên sẽ mang đến bất lợi cho Tiểu Vân.

“Sao thế? Em không thích anh ta ư?”. Chung Linh cũng không phải là người thích xen vào chuyện của người khác, nhưng cô thấy người kia cũng chân thành, hẳn là nhân phẩm không có vấn đề nhưng chuyện này phụ thuộc vào quyết định của Tiểu Vân.

“Không thích”. Mặt cô ấy đỏ bừng bừng.

“Vì sao? Hai người quen biết nhau như thế nào?”

“Ah! Chúng em là bạn cùng trường tiểu học cũng như trung học, ai biết được sau khi anh ta đi lính trở về làm cảnh sát, thế nhưng lại gặp lại.”

“Anh ta không phải là con chủ tịch huyện sao? Không phải là ở trong thị trấn à?”, Chung Linh thắc mắc.

“Ba anh ta trước kia chỉ là chủ tịch xã thôi. Hơn nữa từ hồi còn nhỏ, em đã bị anh ta hại thảm. Bạn học nào cũng nói là anh ta thích em, không ai chịu làm bạn với em, ngay cả ba mẹ em cũng đánh em, nói em ... không biết xấu hổ. Em..”. Chung Linh thực sự đồng cảm với Tiểu Vân, quả thật là cô ấy bị anh chàng kia hại thảm.

“Anh ta tên gì?”

“Cao Thần.”

Chung Linh nhún vai.

“Muốn nghe chị khuyên một câu không?”

Nghe vậy, Tiểu Vân phòng bị nhìn cô.

“Sao? Chị cũng định như ba mẹ em, bảo em là gả cho anh ta không phải lo cơm ăn áo mặc?”

Chung Linh cười.

“Nếu từ nhỏ anh ta đã bắt đầu thích em, cho đến tận bây giờ, cái thích này đã ngấm vào xương vào tủy. Tuy nói anh ta yêu có hơi chút biến thái nhưng nếu em kết hôn cùng anh ta thì em sẽ trở thành nữ hoàng.”

Chung Linh chỉ từ góc độ một người phụ nữ mà khách quan đánh giá thôi.

“Chị cũng đồng ý?”

“Chị không phải là đồng ý hay không? Chỉ muốn khuyên em nên nghĩ lại, có phải thực sự em không hề thích anh ta. Nếu thực sự không thích thì tránh để lại phiền phức, em phải dứt khoát cho nhanh.”

“Chị nói vậy khác nào chưa nói gì cả!”

Chung Linh nhìn cô ấy mà thấy nản. Thôi thì để thuận theo tự nhiên đi!

Cứ như vậy lời đồn vẫn cứ tiếp tục, may mắn là Chung Linh là người có năng lực thừa nhận mạnh. Nếu không thì Lý Tiểu Vân tự trở thành Lâm Mỹ thứ hai, lê loi một mình.

Chạng vạng hôm nay, Tiểu Vân thấy không thoải mái nên đã xin phép về phòng nghỉ trước. Cao Thần thấy Chung Linh một mình từ phòng học trở về, rất là kinh ngạc, nhìn xung quanh tìm Tiểu Vân. Chung Linh cũng không để ý đến anh ta, cô cũng chẳng hơi mà làm bà mai. Có biết bà mai ở trong bài “Chuyện Oanh Oanh” là nhân vật gì không? Bà ta vì Oanh Oanh đã thất thân tìm một người không rõ điều kiện, kết quả là cô ấy lại bị bỏ.

“Đợi chút, chị là Chung Linh phải không? Em nghe thấy Tiểu Vân gọi chị như vậy?”

Chung Linh quay đầu nhìn Cao Thần, người này cao lớn, thanh âm nói chuyện cứng rắn, tóm lại là trên người đậm vị quân nhân, giống Chu Bảo Cương nhà cô.

“Xin hỏi có việc gì không?”

“Tiểu Vân có ở đây không?”

“Ở đâu?”. Chung Linh không hi vọng anh ta thực hiện được mục đích của mình.

“Cô ấy không phải mỗi ngày đều đi cùng chị sao?”

“Cho nên?”

Cao Thần phát hiện người con gái trước mắt này rất khó đối phó.

“Cậu muốn làm gì? Hỏi Lý Tiểu Vân có phải là mất tích hay không? Thật xin lỗi, mấy chục người đều có thể làm chứng Lý Tiểu Vân bây giờ vẫn còn ở trường. Hơn nữa cũng không có ai báo nguy. Vì vậy đồng chí cảnh sát, đồng chí muốn làm gì vậy?”

“Ha ha...em chỉ hỏi một chút thôi.” Cao Thần biết Tiểu Vân rất thân với người con gái này cho nên không dám đắc tội, chỉ có thể cười trừ.

“Vậy cậu ở lại, tôi đi nhé!”. Nói xong, Chung Linh liền bước đi.

“Ah, đợi chút, em... Nếu chị có thể giúp em thì em cảm ơn chị vô cùng.”

Chung Linh quay đầu lại nhìn.

“Tôi là bạn của Tiểu Vân, tôi chỉ giúp cô ấy thôi.” Cô không muốn xen vào chuyện này, Tiểu Vân có ý nghĩ riêng của cô ấy chứ.

Trở lại phòng kí túc, cô đi đến bên giường của Tiểu Vân

“Thế nào? Ổn không?”

“Ổn! Mà chị có gì vui thế?”

“Cao Thần vừa cản đường chị, hỏi chuyện của em.”

“Anh ta hỏi gì? Chị trả lời như thế nào?”

“Anh ta hỏi em bị làm sao? Vì sao không cùng chị trở về, chị nói em không sao cả thì anh ta lại muốn chị giúp đỡ anh ta theo đuổi em.”

“Vậy chị trả lời thế nào?”

Lý Tiểu Vân rất lo là Chung Linh sẽ đáp ứng, việc này nếu mà gặp Thường Hồng Mai thì khẳng định chắc chắn là sẽ đáp ứng.

“Chị nói, chị là bạn em, không phải là bạn anh ta, tất nhiên là chỉ giúp em.”

“Sao vậy? Không hài lòng câu trả lời của chị ư?”. Thấy Tiểu Vân không nói gì, Chung Linh thử hỏi cô ấy thì bị trừng mắt một cái.

Sáu giờ tối, trời đã tối đen. Chung Linh phát hiện Tiểu Vân bị sốt cao, còn xuất hiện cả nốt sần đỏ như bệnh sởi, mọi người trong phòng ai nấy đều khăn trương. Chung Linh nhìn mấy người trong phòng không ai có chủ trương mà lắc đầu. Cô bảo hai người đến phòng trực ban trường tìm giáo viên ở đó đến đây. Xảy ra chuyện như vậy, có người trong phòng cũng muốn đi theo hỗ trợ thì Chung Linh ngăn cản, cô lo lắng có thể bệnh của Tiểu Vân là bệnh truyền nhiễm.

Đến bệnh viện, bác sĩ nghiêm túc khám, đã xác nhận lo lắng của Chung Linh, là bệnh dịch hạch, là một căn bệnh truyền nhiễm nguy hiểm, tỷ lệ tử vong rất cao. Phương Bắc này thường xuyên phát sinh bệnh này, đến ngay cả thập niên chín mươi cũng vẫn còn. Chung Linh không nghĩ tới mình lại đụng phải tình huống này. Bác sĩ không để ý đến mấy người đang lo lắng, chỉ bảo nộp viện phí. Chuyện này quả là làm khó cho giáo viên đi theo, anh ta một tháng lương mới có 40 đồng, trừ bỏ giao cho vợ chỉ còn 5 đồng để tiêu mà bác sĩ nói viện phí của Tiểu Vân chừng 200 đồng, làm sao mà đủ được. Vậy phải làm sao bây giờ?

“Thầy, viện phí của Lý Tiểu Vân em sẽ nộp, nhưng mà thầy nên báo cáo với lãnh đạo trường thì tốt hơn. Bác sĩ vừa nói Tiểu Vân khả năng cao là bị bệnh dịch hạch. Cho nên nhà trường nên làm sớm công tác dự phòng, nếu dịch bệnh lan ra thì nhà trường sẽ phải chịu trách nhiệm.”

Một câu này làm bùng tình tất cả, giáo viên trực ban vội vàng đi báo cáo.

Chung Linh biết chính cô cũng đang phiếu lưu nhưng mà cô cùng Tiểu Vân sớm chiều ở chung, lúc ăn cơm thậm chí còn ăn trong bát lẫn nhau, hiện tại muốn tránh cũng chẳng kịp rồi, không bằng cứ ở trong này chiếu cố cô ấy. Ngày hôm sau, lãnh đạo trường đến thăm, nghe nói đã có người nộp viện phí cho Tiểu Vân thì thở phào nhẹ nhõm. Buổi chiều, người nhà của Tiểu Vân đến, ngoài cha mẹ còn có cả ông nội của cô ấy. Nghe nói Chung Linh ở đây chiếu cố Tiểu Vân còn nộp viện phí hộ con gái họ, họ vô cùng cảm kích. Nhưng mà cả nhà mang lên đây chỉ gần 300 đồng, rất nhanh số tiền ấy đã dùng hết. Bệnh của Tiểu Vân thực hung hiểm. Chung Linh cũng không có tiền Lý gia, chút tiền ấy với Lý gia bây giờ là cả một vấn đề lớn. Thấy Chung Linh không quá tính toán như vậy người nhà Tiểu Vân vô cùng cảm kích, đặc biệt là ông nội Tiểu Vân.

Trong trường cũng có một bạn phát bệnh. Một tuần sau, bệnh của Tiểu Vân dần tốt lên, nhưng mà vẫn phải nằm viện thêm tuần nữa. Chung Linh lại phải nộp thêm 500 đồng tiền nằm viện nữa. Bởi vì có người nhà chiếu cố rồi nên Chung Linh có thể trở lại trường học, nhưng vẫn không thể về nhà.

Chung Linh đã lâu không viết thư cho chồng bởi vì có chút chuyện phát sinh. Nhưng có một nguyên nhân chính là cô muốn xem anh ấy có thể chủ động viết thư cho cô, quan tâm cô hay không? Lúc anh gửi thư, tâm tình cô không tệ lắm vì nhìn thấy Lâm Mỹ ghen tị ra mặt. Cũng không biết anh có nhận thư của cô ta không? Có trả lời thư của cô ta? Phụ nữ luôn là như vậy, muốn ở tình địch trước mặt thể hiện mình thành công. Bởi vì điều này làm cho con người ta cảm thấy thỏa mãn, Chung Linh thừa nhận trong lòng cô có một chút như thế, ai bảo cô đang tịch mịch chứ? Nhưng mà cô vẫn cẩn thận, không có chọc vào người điên kia, nhìn cô ta hiện tại cứ như hồ rình mỗi lúc cô xem thư, bộ dáng như lúc nào cũng có thể nổi điên.

Trong thư anh gửi có nói, quyết định đi học là đúng đắn, rất có ý nghĩa, học được rất nhiều điều, còn học cả tiếng Anh. Sau đó, anh hỏi tình hình của cô, học tập thế nào, mong cô tiến bộ, có cơ hội là hãy chăm chỉ học hỏi. Còn nói, anh có nhận được thư của chị gái, nói việc làm ăn rất tốt nhưng mà anh không đồng ý phương thức làm ăn đó, muốn cô về sau đừng như vậy nữa. Thật sự là con người bảo thủ. Anh còn hỏi vì sao lâu rồi không hồi âm? Có chuyện gì xảy ra sao? Cuối cùng còn thêm câu biểu thị sự tức giận. Cả bức thư không có lời ngon tiếng ngọt nhưng cô vẫn cảm thấy sự quan tâm của anh.

Chung Linh hồi âm luôn, nói cho anh, hiện tại cô vẫn tốt, không có chuyện gì đặc biệt phát sinh, chỉ là bây giờ chương trình học nhiều hơn mà thôi. Chung Linh còn nói rằng cô rất nhớ anh, rất muốn gặp anh. Lúc viết đến đây, Chung Linh thật sự cảm thấy ý niệm đó trong đầu cực kỳ mãnh liệt.

Chung Linh lại đi thăm Tiểu Vân. Bởi vì thân thể còn hư nhược nên cô ấy vẫn phải nằm thêm vài ngày nữa. Trong bệnh viện, cô thấy Cao Thần, còn có một anh cảnh sát, so với Cao Thần còn cao hơn nhưng mà đen hơn một chút. Chung Linh trực tiếp đi vào phòng mà không nhìn hai người.

“Là cô ta?”

“Đúng, chính là cô ta, khó đối phó lắm đấy!”

“Yên tâm, có Mạc Hoàng đây, mình nhất định sẽ giúp cậu đối phó cô ả.” Mạc Hoàng chụp vai Cao Thần nói.

“Em thấy thế nào? Có cảm giác khỏe lên không?”. Chung Linh buông đồ trên tay xuống, hỏi Tiểu Vân.

“Mẹ em đâu?”.

“Không thấy sao? Mẹ cô ý lấy cớ đi ra ngoài, để tạo cơ hội cho Cao Thần.”

Chung Linh nhìn ra cửa.

“Muốn chị đuổi hai người đó đi không?”

Tiểu Vân nói:

“Kệ họ! Chị Chung Linh, lần này cảm ơn chị rất nhiều. Chị không biết người nhà em cảm kích chị thế nào đâu? Cảm ơn chị... còn tiền...”

“Không cần lo lắng chuyện tiền nong, lúc nào em có thì đưa chị cũng được. Chị có phải là không còn tiền mà tiêu đâu, tính toán như vậy là khách khí

quá rồi.”

“Không, chị Chung Linh, em... Là thế này, ông nội em trước kia là người bên núi Trường Bạch, lần trước ông về đó đã kiếm được hai gốc nhân sâm lâu năm. Ông bảo em đưa nhân sâm cho chị, nói là không thể nợ ân tình của người được.”

Chung Linh vừa nghe thì kinh ngạc, còn có chuyện tốt này sao?

“Nếu thật sự là như vậy thì chị không khách khí, nói thật, ba mẹ chồng chị thân thể đều yếu, hơn nữa, em cũng biết, chồng chị là quân nhân, tổ chức thân thể cực kì quan trọng, nhưng mà anh ấy mười mấy năm làm lính, cả người đều là bệnh là thương tích, cho nên đồ tốt như nhân sâm là rất cần. Vậy thế này nhé, chị sẽ mua nó, không nhất định là phải như hai gốc này, chỉ cần là nhân sâm tốt là được, bao nhiêu tiền chị cũng mua. Em có thể nói với ông em nói chuyện với người ở quê, nghĩ cách mua cho chị được không.”

“Được, chị yên tâm, em sẽ nói với ông nội, ông hằng năm đều về quê mà.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nhân sâm

Chuyện này khiến Chung Linh rất vui mừng. Hiện tại, nhân sâm còn chưa thể hiện rõ giá trị chân chính của nó, nhưng Chung Linh biết nó là thứ tuyệt vời, có thể ích khí dưỡng âm, thanh nhiệt giải độc, bổ tim, bổ phổi, bồi bổ sinh lực,...Kì thật ai ai cũng biết nhân sâm là đồ tốt nhưng lúc này làm gì có mấy người có thể mua nổi, hơn nữa nó lại không có đường lưu thông, không có thị trường, nói cách khác là cho dù bạn có tiền cũng mua không được.

Đối với Chung Linh, ba mẹ cô, chồng cùng với ba mẹ chồng và những người thân thiết khác, cô lúc nào cũng vương bận, quan tâm hết mình. Bởi vì không giống như những người thường khác, Chung Linh phát hiện cô cực kì sợ hãi mất mát. Sợ mất đi anh, đó là lúc cô mới trở về; sợ mất đi sự yêu mến của mọi người, đó là tất cả những gì cô đánh mất ở đời trước nay mới lấy lại được; sợ lại lặp lại thất bại...

Chuyện nhân sâm này như còi bỏ được một phần lo lắng của cô, biểu thị cô có thể vì người nhà mà cố gắng hơn nữa, vì những người yêu thương mà làm chuyện có ích.

Không qua bao lâu, Lý Tiểu Vân nói cho ba cô ấy đến tìm Chung Linh, nói cho Chung Linh biết ông nội Tiểu Vân có mấy nơi có thể lấy thêm nhân sâm nhưng toàn là thân thích, bạn bè ở quê, đại khái cũng phải mất 5000 đồng. Tin tức này làm cho Chung Linh vui mừng quá đỗi: “Chú, con cảm ơn chú, chú yên tâm, con sẽ mau chóng chuẩn bị đủ tiền, nhưng mà chú nhớ xem xét chất lượng cho con nhé.”

“Tiểu Linh, cháu yên tâm, hai gốc nhà chú chắc chắn là của cháu, số nhân sâm khác đều là của bạn bè, thân thích lưu giữ, yên tâm là chất lượng tuyệt đối.”

“Vâng, con yên tâm rồi.”

Chung Linh biết nếu không phải vì cô chiều cố tốt cho Lý Tiểu Vân thì ba cô ấy đã không chấp nhận làm vụ này. Chung Linh tin nhiệm ông. Cô đã quá thấu hiểu xã hội hiện đại, nay gặp được những con người đơn thuần, thiện lương mà thấy vui.

Chung Linh biết chuyện như vậy thì phải về nhà một lần. Trước khi cô ra về, không ngoài sở liệu là lại nhìn thấy Cao Thần và bạn của anh ta.

“Chung Linh, nói chuyện một lát có được không?”. Là bạn Cao Thần.

“Tôi không có nghĩa vụ phải nói chuyện với anh.” Chung Linh quá biết chuyện gì tiếp theo sau đó, quá nhàm và phiền toái.

“Cô cứ như vậy không quan tâm đến bạn cô ư?”

Những lời này làm cho Chung Linh dừng bước. Thấy vậy, người nọ đắc ý, sau đó xoay người đi. Chung Linh thực không thích con người tự cho mình là đúng như vậy nhưng mà cô vẫn nhẫn nại.

Đi vào hành lang cách phòng bệnh của Tiểu Vân khá xa, anh ta dừng cước bộ. Chung Linh không nói lời nào, chờ người đối diện mở miệng, cái này cũng coi như là một sách lược. Gừng càng già càng cay mà!

“Cô là bạn của Tiểu Vân, vậy hẳn là có nghe qua chuyện về Cao Thần phải không?”

Lời dạo đầu rất được.

“Họ gì?”. Cô phải làm cho anh ta rối loạn trận tuyến.

“Gi cơ? Ah...tôi tên là Mạc Hoằng.”

“Tiếp tục”

“Ah...cô hẳn là biết Cao Thần?”

Mạc Hoằng phát hiện đứng trước người phụ nữ này, anh có cảm giác như bị nhìn thấu toàn bộ ý nghĩ vậy.

“Biết, là một người dây dưa với Tiểu Vân mười mấy năm, là căn nguyên khiến cô ấy sống khổ sống sở, thường xuyên xuất hiện trước mặt cô ấy, hơn nữa lại là con ông cháu cha.”

Mạc Hoằng thăm mắng mình ngu ngốc.

“Là thế này, chắc cô có thể cảm nhận được khổ tâm của Cao Thần, chính là trước mặt Lý Tiểu Vân không biết làm thế nào, không biết biểu đạt...”

“Vậy thì liên quan gì đến tôi?”. Chung Linh hoàn toàn bỏ qua cái bẫy mà Mạc Hoằng thiết lập cho cô chui vào.

“Nếu Lý Tiểu Vân bỏ qua Cao Thần, đó là tổn thất lớn của cô ấy, cô sẽ không đứng nhìn bạn cô phạm sai lầm chứ?”

“Sai lầm? Sao anh biết là sai lầm chứ? Anh có thể cam đoan điều gì? Cam đoan họ yêu thương nhau đến đâu bạc răng long?”

Chung Linh không muốn thay đổi ý nghĩ của người khác, nhưng cô lại càng không muốn can thiệp vào chuyện tình cảm người khác, bởi vì đó là chuyện của chính bản thân họ.

“Cô là sợ tương lai có thể sẽ bị oán sao? Nếu vậy thì cô cũng quá ích kỷ?”.

Điều này không phải là Chung Linh chưa từng nghĩ đến. Ích kỷ ư? Chung Linh không để ý đến anh ta mà lập tức hướng đến phòng bệnh của Tiểu Vân. Cao Thần đứng ở cửa nhìn Mạc Hoằng phía sau Chung Linh cũng là biểu tình kinh ngạc nên không biết làm sao.

“Chị Chung Linh, lại tới?” Chung Linh lại thấy chỉ có một mình Tiểu Vân trong phòng.

“Mẹ em lại ra ngoài?”

Tiểu Vân gật gù đầu. Chung Linh nở nụ cười, không nghĩ đến là Tiểu Vân quật cường đến thế. Hay là nói Chung Linh bội phục cô nàng bị ép buộc lâu như vậy mà chưa bị điên hay buộc phải thỏa hiệp.

“Chúng ta có khả năng đẩy nhanh chương trình học, nói cách khác muốn nhanh chóng tốt nghiệp thì em phải nhanh khỏe lên, nghe nói còn có phân bổ công tác nữa đấy”. Thời đại này trường kĩ thuật nhiều nhưng phần lớn đều được an bài công tác, thật là một niên đại tốt đẹp!

“Em biết rồi, vài ngày nữa là em sẽ trở về, chị đừng lo lắng, hay là chị đến xã em làm việc đi?”.

“Làm sao được? Nhà chị ở Trường Thanh mà.”

“Chị Chung Linh, em có việc cầu chị”. Tiểu Vân nhăn nhó, không biết nói thế nào.

“Em muốn hỏi chị nên xử lý người ở ngoài cửa như thế nào?”. Lý Tiểu Vân ngẩng phắt đầu lên giống như thắc mắc làm sao chị biết? Chung Linh biết cô ấy không sớm thì muộn sẽ xin lời khuyên của cô.

“Em đầu tiên nên tự hỏi trái tim của em, có phải là em thực sự chán ghét anh ta sao? Hay là chỉ bởi vì anh ta khiến em trước đây có một thời kì thảm hại. Nếu em có một chút thích anh ta thì khuyên em nên hạ một cái bậc thang, cho anh ta một cơ hội. Nếu thật sự không chấp nhận nổi anh ta thì em nên kiên quyết cự tuyệt. Nếu không đối với hai người cứ dây dưa thế này đều không phải là chuyện tốt.”

Lý Tiểu Vân tỉnh tã thương thức những lời Chung Linh vừa nói.

“Mấy ngày nữa chị phải về nhà một chuyến nên em phải tự chiều cổ chính mình.”

Chung Linh ở bệnh viện một lát rồi ra về. Lúc đi ra, ngoài ý muốn là không có thấy hai người kia đâu. Thật sự là lạ, nhưng mà cô cũng chỉ giúp được đến thế mà thôi.

Vốn Chung Linh học tập ở trường này cũng chỉ có nửa năm, nhưng bởi vì phân công công tác ưu tiên nên một số việc cần phải ngâm kĩ lại. Chung Linh lần này trở về là muốn cùng bố mẹ chồng thương lượng một chút. Lúc trước, Chung Linh quyết định học kế toán, chủ yếu là đặt nền móng cho tương lai, cũng không có mục đích gì khác. Nhưng trường học công bố, đợt học viên bọn cô sắp sửa được phân công trực tiếp đến cơ sở thôn xã để nhậm chức. Cô biết hiện tại khái niệm nhân viên công vụ còn chưa có quật khởi, vài năm nữa, nhóm bọn cô sẽ trở thành nhân viên chính thức, cũng chính là cán bộ nhà nước. Sở dĩ Chung Linh mâu thuẫn là nếu làm cho nhà nước thì sẽ gây cản trở cho việc làm giàu của cô. Cho nên cô muốn hỏi ý kiến của người khác.

Về tới nhà, có một chuyện làm ảnh hưởng đến kế hoạch của Chung Linh. Trong thôn có một thanh niên tham gia quân ngũ gửi thư về nhà nói là muốn ra tiền tuyến. Hai lão Chu gia biết con mình hiện tại đang ở học viện quân sự, nhưng cũng rất lo lắng không biết con mình có bị phái đến chiến trường hay không. Tất cả bộ đội cơ hồ đều xin đi chiến trận, thậm chí là viết huyết thư, Chu Bảo Cương có khi anh ấy cũng như vậy. Kì thật, Chung Linh nóng lòng

muốn mua nhân sâm cũng bởi vì biết anh sẽ bị thương trên chiến trường, lúc ấy trong nhà không rõ ràng, sau này mới biết được. Chung Linh không biết thời điểm cụ thể anh bị thương, cũng không biết là thương nặng hay không, càng không biết liệu có cái gì biến hóa không. Nay chuyện tham chiến trước mắt, lòng Chung Linh vô cùng khẩn trương, lo lắng.

“Tiểu Linh, thằng Cương có bao giờ đề cập với con chuyện muốn đi tiền tuyến không?”

“Không có ạ, chưa từng nói qua, chỉ nói là ở trong học viện cuộc sống rất tốt, hòa đồng với bạn bè. Không hề đề cập đến chuyện đó.”

“Trong thư gửi con cũng không có nói sao?”

Mỗi lần anh ấy viết thư về nhà là trực tiếp gửi cho chị Bảo Cầm.

“Nếu anh ấy thực sự đi, thì anh ấy lại càng không nói cho người nhà biết.”

Chung Linh biết người đàn ông này không muốn người nhà lo lắng. Vốn Chung Linh muốn thương lượng mọi người chuyện mua nhân sâm nhưng vì chuyện này mà nên không đề cập đến nữa.

Cả nhà đều không có tâm tư dùng bữa, chỉ có Hoa Hoa vẫn vui vẻ, đơn thuần ăn cơm. Sau khi thu dọn xong, cô về phòng mình, cẩn thận hồi tưởng chuyện trước kia. Chuyện qua lâu như vậy rồi, ngày tháng đã không còn nhớ rõ. Cho dù là nhớ kỹ cũng có khả năng có biến hóa. Đối với chiến tranh, cô cũng không nhớ rõ lắm, hình như là từ 17/2/1979 đến trưa 16/3/1979, Trung Quốc, Việt Nam bùng nổ chiến tranh ở biên giới. Hậu chiến, năm 1981, Trung Quốc chiến thắng ở Pháp Táp Sơn. Năm 1984, Trung Quốc thu phục Lão Sơn, Già Âm Sơn, Hà Đông Sơn. Hai bên luân chiến, phòng thủ vững chắc chờ thời. Thời gian đó rất lâu về sau người dân không đề cập đến nữa, lúc ấy quân chúng đánh giá không khách quan, nhưng đó không phải là vấn đề mà Chung Linh quan tâm, cô chỉ biết thương vong của đợt chiến đó là rất nhiều.

Chung Linh quyết định sau khi học xong sẽ đi thăm anh, ít nhất cũng phải đến xem xét tình hình của anh. Năm đó, có một đoạn thời gian gần nửa năm, anh không hề viết thư về nhà. Anh lúc ấy không có nói cho mọi người trong nhà, chỉ nói trong quân bè bận công việc, không hề hé miệng về chuyện lên tiền tuyến. Cô mang theo mấy cuộn len, tranh thủ trong thời gian này đan một chiếc áo len cho anh. Cô biết bố mẹ chồng đang bận lo cho con trai, làm gì còn tâm trạng để ý đến công tác của cô. Cô nghĩ thật lâu, cuối cùng quyết định, cần phải nắm chắc cơ hội này, nhân sinh trên đời, đơn giản là tiền cùng quyền, tiền thì không là vấn đề nhưng muốn có được quyền thì cần phải dựa vào thời gian cùng kinh nghiệm tích lũy. Chung Linh giao chuyện này cho vợ chồng chị Bảo Cầm làm, tốt nhất là ở lại quê nhà, để lại cho bọn họ một ngàn, còn cô mang đi hơn sáu ngàn, không tính tiền viện phí của Tiểu Vân. Hiện tại, trong tay cô có gần bảy ngàn. Chung Linh mang theo tiền mặt, Đình Vinh đưa cô lên huyện.

“Tiểu Linh, em mang nhiều tiền như vậy để làm gì?”. Đình Vinh nghĩ nhất định là có vụ làm ăn mới rồi.

“Em muốn mua nhân sâm.”

Đình Vinh kì quái nhìn cô, mua nhân sâm là cỡ nào xa xỉ cơ chứ.

“Em muốn bán?”.

Thứ này được không đó?

“Không phải, em muốn lưu trữ.”

“Vì sao? Không buôn bán ư?”

Đình Vinh thật sự không rõ vì sao Chung Linh lại làm như vậy, đem tiền mặt biến thành tiền chết.

“Em hiểu ý anh, nhưng đây là cơ hội khó có được, chờ thêm vài năm nữa, muốn mua cũng không mua được. Em phải lưu trữ, tương lai chắc chắn có tác dụng lớn.”

Đình Vinh biết em dâu này là người có chủ kiến, sợ là có nói cũng chẳng thay đổi được quyết định.

“Anh rể, mọi việc anh cứ xem mà làm, em đã đưa cho chị năm trăm rồi đó.”

“Được rồi, anh đã biết. Em muốn đi thăm chồng ư?”

“Vâng, học xong em sẽ đi, em lo lắng là làm sao trước khi đi nói với ba mẹ thế nào?”

“Được rồi, em yên tâm, việc đó để anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Xúc phạm

Lý Tiểu Vân rút cuộc cũng trở lại nhưng mà sức khỏe vẫn còn yếu. Chung Linh ở bên hết lòng chăm lo cho Tiểu Vân. Không biết Lý Tiểu Vân cùng với Cao Thần nói chuyện thế nào nhưng hai người hiện giờ đang hẹn hò. Chỉ có một điểm kì quái đó là lúc 2 người ở chung, luôn là Lý Tiểu Vân đối với Cao Thần hô to gọi nhỏ, còn anh ta thì bày ra bộ dáng thật hường thụ, khiến cho Chung Linh cảm thấy nghi hoặc Tiểu Vân tại sao lại chấp nhận anh ta? Chẳng lẽ là vì muốn tra tấn, trả thù?

“Chị Tiểu Linh, Cao Thần muốn mời chúng ta ăn cơm trưa, chị đi nhé.” May là Tiểu Vân ở trước mặt Chung Linh vẫn có bộ dạng của kẻ đang yêu.

“Hai người một đôi, chị đi làm gì? Làm kì đà cán mồi à?”. Chung Linh cảm thấy buồn cười, nhưng thời đại này nó thế, cho dù là hai người yêu nhau nhưng mà nếu ra ngoài đường chỉ có hai người như thế cũng khiến người khác nghị luận. Ở trên đường, trừ phi là vợ chồng, nếu không thì không thể sánh bước cùng nhau, thậm chí có là vợ chồng thì cũng chẳng bao giờ nhìn thấy cảnh nắm tay.

“Đi đi mà! Mạc Hoàng cũng đi đấy!”

Thôi được rồi. Từ khi Tiểu Vân chấp nhận Cao Thần, cô cũng có vài lần gặp qua Mạc Hoàng, tuy không nói chuyện với nhau nhưng dù sao cũng coi là có quen biết.

“Thôi được, chị đi, nhưng về sau thì phải làm sao? Chúng ta tốt nghiệp, em không trở về quê à?”

“Về cái gì mà về chứ? Em mới đồng ý với anh ấy có một tuần, mà anh ấy đã bảo mẹ đến nhà em rồi. Nói là tháng mười một này sẽ kết hôn, hơn nữa lúc em tốt nghiệp, muốn ở lại thị trấn, ba anh ấy đã an bài cả rồi.”

Chung Linh rất là kinh ngạc, tay Cao Thần này đúng là nhanh. Cũng khó trách, đã ằm ỉ lâu như vậy rồi, cha mẹ anh ta hẳn là chấp nhận từ lâu rồi? Nếu không cưới cô con dâu này về thì chẳng phải con của họ điên mất à?

“Thật sự không nghĩ ra em có điểm nào tốt? Cũng chẳng phải xinh đẹp như tiên giáng trần, thế mà anh ta lại say đắm say đắm.”

Thật không biết là hâm mộ hay là bi ai cho chính cô.

“Ai biết? Anh ấy cứ như tiểu cường (con gián dấy), đánh mãi không chết.”

Chung Linh nhìn, thấy cô nàng Tiểu Vân có vẻ rất hường thụ tình yêu này.

Giữa trưa, bốn người tách thành hai nhóm khách sạn, bàn ăn ở đây rất lớn, mười người ngồi cũng vừa. Lúc hai người vào gian phòng ăn thì Cao Thần ra đón. Bốn người nhưng mà chỉ có Chung Linh chào đón Mạc Hoàng, còn Cao Thần cứ đứng ngốc ra đấy mà nhìn Tiểu Vân, Tiểu Vân mặc dù không nói gì nhưng thẹn thùng đỏ mặt, còn cố gắng ra vẻ ôn trọng, bình tĩnh.

“Công việc của hai người không sao chứ?”. Chung Linh cố tìm đề tài nói chuyện.

“Không sao, không bận lắm.” Cao Thần trả lời, chỉ những lúc đối mặt với Tiểu Vân là anh ta mới bất thường.

“Trên người các anh nồng vị quân nhân thật đấy”. Chung Linh thấy được ở trên hai người bọn họ bóng dáng của chồng cô, khiến cô càng nhớ anh hơn.

“Vị quân nhân? Gì vậy?”. Mạc Hoàng rất hứng thú.

“Nói đúng ra, nhìn phong cách của hai người là biết đã từng ở trong quân ngũ.”

“Điều này có thể nhìn ra ư?”. Ngay cả Cao Thần cũng hiếu kì.

“Ví dụ như, cách hai người ngồi, hai chân dang rộng, hai tay đặt trên đầu gối, đây là điển hình phong cách ngồi của quân đội, còn có cách hai người đứng, phương thức nói chuyện, giọng điệu đều có thể nhìn ra, hai người không để ý sao? Lúc hai người trả lời đều vô thức đề cao âm lượng, nội dung trả lời cũng ngắn gọn, rõ ràng.”

Nghe Chung Linh nói như vậy, lại nhìn lại cách ngồi của hai người đàn ông trong phòng, thật đúng là không sai chút nào, khiến Lý Tiểu Vân cười to.

“Chị Tiểu Linh quan sát thật tỉ mỉ, nhưng mà tôi có một nghi vấn, tôi và Cao Thần gọi chị một tiếng chị Tiểu Linh, vậy rốt cuộc chị bao nhiêu tuổi?”

Đúng vậy, rõ ràng là tuổi cô không bằng hai người bọn họ, nhưng mà ai bảo cô là chị của Tiểu Vân cơ chứ?

“Tôi sắp hai mươi.”

“Cái gì? Không đến hai mươi? Em cứ nghĩ chị phải hai mốt, hai hai rồi chứ?”

Kinh ngạc nhất là Lý Tiểu Vân. Cô cảm thấy Chung Linh ôn trọng như vậy thì hẳn là lớn tuổi hơn cô, cho nên lúc chị ấy muốn nhận cô làm em gái thì cô đáp ứng luôn.

“Chị so với em còn nhỏ hơn.”

Câu nói này hiển nhiên là lên án.

“Tôi nghĩ tuổi mấy người cũng bằng, không thì không sai biệt lắm, ai biết được mặt mũi mấy người trẻ như vậy? Vậy mấy người bao nhiêu tuổi rồi?”

“Em hai hai, Cao Thần cùng tuổi, còn Mạc Hoàng thì hai ba.

Chung Linh thấy hơi chút bất đắc dĩ, bình thường mà nói thì cô không thể nào mà nhỏ tuổi hơn cả ba người bọn họ được.

“Nhưng tôi cảm thấy tôi xứng làm chị hơn.” Một câu này làm cho ba người ngồi đấy hết lời để nói luôn.

Khách sạn này thức ăn khá ngon, ví dụ như món rau xào ruột non, đậu hũ trộn, chân giò, cùng đậu giòn đều rất ngon. Chung Linh nghĩ điều này không phải là do nguyên liệu nấu ăn. Lúc này đậu hũ đều dùng nước chat, sau đó còn sử dụng cả thạch cao, tuy rằng làm như vậy thì đậu được nhiều hơn nhưng mà đậu không mềm, vị không ngon. Ngay cả vị thịt lợn cũng không giống, bởi vì lợn được nuôi bằng lương thực khác lợn được nuôi bằng thức ăn gia súc. Nhất là lúc này canh là canh loãng, không có đủ loại gia vị như sau này. Hương vị đồ ăn thời này chủ yếu là công phu của người đầu bếp.

Chung Linh vừa ăn, vừa bình luận tay nghề của đầu bếp, ba người kia càng nghe càng hiểu được mấy món này rất ngon.

Ăn cơm xong, đương nhiên là phải dành lại không gian cho đôi trẻ. Chung Linh và Mạc Hoàng thức thối đi ra khỏi phòng ăn, đương nhiên là không thể ra về hoàn toàn, mà hai người ngồi nghỉ ở đại sảnh. Chung Linh tranh thủ ngồi đan áo len. Mạc Hoàng thỉnh thoảng nói dăm ba câu cùng cô. Khách sạn cũng không đông khách lắm, mà bọn họ còn cố tình chọn buổi xế trưa mới đến cho nên cũng không động chạm đến ai, mấy thím phụ bếp cũng nhàn rỗi, thấy Chung Linh đan len thì tiến đến xem. “Ái chà, cô em, tay thật khéo.” Mấy dì này cũng không để ý gì hết, mặc kệ tay bản không bản đều lật xem, khiến Chung Linh trong lòng rất khó chịu. Áo len màu xanh da trời đậm, bởi vì phải mặc bên trong quần phục, hơn nữa thời tiết ở Bắc Kinh cũng nóng hơn ở đây, Chung Linh đành phải mang chiếc áo len đan ba lớp gỡ ra thành một lớp áo mỏng, số len còn lại cô định sẽ đan cho mình một chiếc áo khoác, cô tự thiết kế, sẽ đan theo ô vuông, với tính cách Chu Bảo Cương như vậy không thích hợp với những hoa văn gì quá đặc biệt, nếu không sẽ làm lộ ra sự cồng kềnh, Chung Linh còn mua thêm len màu trắng để phối vào, có những chỗ tỉ mỉ cô cũng rất chuyên tâm mà làm, yêu cầu nhất thiết phải vừa vặn, hơn nữa còn phải tính toán độ co rút sau khi giặt qua, cô đan còn thiếu hai cái tay áo nữa, xem ra sẽ kịp đây, Chung Linh vẫn thấy không yên tâm, thấy Mạc Hoàng ngồi bên cạnh, cô trực tiếp gọi, “Mạc Hoàng, anh qua đây mặc thử giúp tôi một chút.” Mạc Hoàng ngốc ngốc nghếch nghếch đi qua, thấy cô đo trước đo sau người mình, mặt anh cũng đỏ cả lên, nhìn thấy vẻ mặt kiêu diễm của Chung Linh, trống ngực anh càng dồn dập.

Chung Linh không để ý đến điều đó, trong đầu cô lúc này chỉ nghĩ đến Chu Bảo Cương mặc áo này sẽ như thế nào, sau đó chỉnh sửa một chút.

Cha của Lí Tiểu Vân ở một vài ngày sau rốt cuộc làm xong việc. Tổng cộng có ba gốc nhân sâm hơn trăm năm, một gốc chừng gần ngàn năm, một phần ba là gần trăm năm, còn lại là mười ba gốc khoảng mười năm đến ba mươi năm góp vào cho đủ số. Chung Linh bỏ ra tổng cộng sáu ngàn ba trăm đồng, đúng là nhân sâm giá trên trời mà. Thời đại ấy, số tiền đó quả thật là rất nhiều. Chung Linh tìm một hộp gỗ to, tìm xe, trực tiếp xin phép về nhà. Nhân sâm là của quý, về đến nhà, cô nhất định phải nói cho người nhà giữ gìn cẩn thận. Đương nhiên vì an toàn, cô chọn mười gốc nhân sâm nhỏ đi hỏi thăm một chút. Ông lão ở sơn trang Mạc Trung nói những gốc này đều hơn năm mươi năm, điều này làm cho Chung Linh rất vừa lòng, nhưng xem bộ dáng ông lão cứ quần quít lấy cô muốn cô bán cho ông thì cô biết giá trị của nhân sâm này còn hơn lời ông ta nói.

Chung Linh về đến nhà, nói cho ba mẹ chồng rằng cô vài ngày nữa sẽ đi thăm Chu Bảo Cương. Hai ông bà rất vui mừng, hai người đều rất nóng lòng muốn biết tình hình gần đây của con trai. Chung Linh dặn ba mẹ chồng bảo tồn hộp gỗ cho tốt, rồi quay trở về trường học, ngoài ý muốn gặp Mạc Hoàng ở cổng. Cô nhìn xung quanh, không có thấy Cao Thần. Vậy anh ta ở đây làm gì?

“Cao Thần không có tới sao?”

Thấy Chung Linh từ bên ngoài trở về, trong tay còn cầm một túi xách, Mạc Hoàng kinh ngạc

“Anh ta cùng với Tiểu Vân ra ngoài.”

Mạc Hoàng dường như có việc gì đó, nên bộ dáng không yên.

“Lần này sao lại thoáng như vậy? Tiểu Vân đồng ý?”

Mạc Hoàng không có trả lời.

“Sao vậy? Tiểu Vân cùng Cao Thần cãi nhau? Đây, nói gì đi chứ!”

Chẳng lẽ có điều gì ngăn cản anh ta nói chuyện?

“Không phải bọn họ, là...tôi muốn biết cái nhìn của cô đối với tôi!”

Chung Linh lập tức ngăn cả người nhìn Mạc Hoàng cố gắng lấy dũng khí mà nói những lời này. Cô hoàn toàn không có chuẩn bị gì, cho tới bây giờ cô cũng không có nghĩ đến điều này. Thật sự là do cô quá là qua loa, không để ý, thật sự là từ trước đến nay cô đều coi anh là bạn của Tiểu Vân cũng như lấy tâm tình của một trưởng bối đối mặt với anh ta. Sự tình làm sao mà phát triển thành như thế này vậy?

“Tôi...tôi cảm thấy anh là một đồng chí tốt, đúng vậy...”

Chung Linh vắt hết óc nghĩ xem nên nói thế nào để anh ta hoàn toàn hết hi vọng.

“Chung Linh, tôi muốn cô biết thêm về tôi, tôi sinh ra ở...”

“Ngừng! Mạc Hoàng, anh có biết vài ngày nữa tôi sẽ đi Bắc Kinh không?”

“Bắc Kinh? Cô đi Bắc Kinh làm gì?”

“Tôi đi Bắc Kinh thăm chồng tôi. Chúng tôi kết hôn năm ngoái, anh còn nhớ rõ đã giúp tôi thử áo len không? Tôi là đan áo cho anh ấy. Tôi đi về, anh muốn quà gì không? Vịt nướng Bắc Kinh nhé?”

“Cô...kết hôn?”

Mạc Hoàng sững sốt, đây là điều anh ta vạn lần không nghĩ tới

“Đúng vậy, nếu không có việc gì thì tôi đi trước đây. Hẹn gặp lại.”

Chung Linh vội vàng chạy trốn, cô không hi vọng Mạc Hoàng nói ra lời gì để ngày sau có gặp mặt thì sẽ càng thêm ngượng ngùng. Cả hai đều là người thông minh, nên biết đâu là điểm dừng.

Cơm chiều xong xuôi thì Lý Tiểu Vân trở lại, thấy Chung Linh ở đầu giường thì lập tức xấn đến.

“Chị Tiểu Linh, anh ta chưa nói gì chứ?”

Chung Linh hiểu được Tiểu Vân muốn nói đến điều gì.

“Em hôm nay thật phóng khoáng, cùng Cao Thần một mình đi ra ngoài?”

Chung Linh cũng không vội đáp ngay.

“Đúng vậy, em cũng không định đi, nói chị sau buổi trưa sẽ về nhưng anh ấy không đồng ý, anh ấy nói có quà cho em.”

Chung Linh nhìn chằm chằm, khiến Tiểu Vân cảm thấy hơi kinh hãi.

“Không có làm chuyện gì xấu chứ?”

“Không có, tuyệt đối không có, em rất là nguyên tắc mà.”

Lý Tiểu Vân vừa nghe hỏi thì lập tức biện giải. Thấy thế, Chung Linh mới yên tâm.

“Đừng tự biến mình thành...hèn hạ.”

Lý Tiểu Vân một lúc lâu không nói gì, mắt long lánh nước. Chung Linh biết lời cô vừa nói có phần nặng lời.

“Đây là điều tốt cho em, về sau em sẽ hiểu được.”

Lý Tiểu Vân gật gật đầu.

“Chị Tiểu Linh, hình như Mạc Hoàng có ý với chị...”

“Chị đã biết, về sau chị sẽ chú ý, sau này em chính mình cùng với Cao Thần ra ngoài, chớ quên lời chị đã nói. Nếu đã chấp nhận anh ta thì cần ở chung cho hòa hợp, không nên lúc nào cũng tỏ ra không tôn trọng người ta, như vậy đối với em chẳng có lợi gì đâu. Cho dù là đã kết hôn, cũng phải để ý, em đối xử tử tế với người khác thì mới có được hồi báo.”

Vài ngày sau, Mạc Hoàng lại đến tìm Chung Linh, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt của người khác, làm cho Chung Linh rất căm tức. Người phụ nữ đã kết hôn rất sợ nháo ra chuyện xấu gì đó. Anh ta đến trước mặt Chung Linh, bảo Lý Tiểu Vân cho người nói chuyện. Tiểu Vân nhìn Chung Linh, thấy Chung Linh ngậm đồng ý mới đi trước.

Đang lúc giữa trưa, phía sau phòng học cũng không có ai cho nên hai người nói chuyện luôn ở đây.

“Nói đi!”. Sắc mặt cô lúc này có chút khó coi.

“Tôi..Tôi muốn nói, là tôi sẽ chờ em, em tin tưởng tôi. Tôi muốn nói cho em biết là tôi có cảm tình với em.”

Mạc Hoàng suy nghĩ thật lâu, thật sự là anh không thể dứt bỏ được.

“Chờ tôi? Chờ tôi làm gì? Anh hiện tại là đang làm phiền tôi đấy, có biết không? Anh rốt cuộc có mục đích gì?”

Thấy Chung Linh tức giận như vậy, Mạc Hoàng rất là kích động

“Tôi không muốn làm gì cả, chỉ như thế này, nhìn em là được rồi.”

Chung Linh càng tức.

“Vậy anh hãy nghe cho rõ, nhớ cho kĩ, đừng bao giờ tìm đến tôi, chúng ta hiện giờ ngay cả bạn bè cũng không phải.”

Nói xong, Chung Linh xoay người bước đi, trong lòng cô nghĩ, dù sao sau này tốt nghiệp cô cũng không có mấy cơ hội thấy anh ta. Lúc đi qua người anh ta thì lại bị giữ chặt cánh tay, kéo vào lòng Mạc Hoàng. Chung Linh thực sự sợ hãi.

“Anh làm gì vậy, buông tôi ra.” Chung Linh giãy dụa, tức giận đến đỏ cả mặt.

“Xin lỗi em, Tiểu Linh, em đừng có tức giận...”

“Không tức giận? Anh ôm là người phụ nữ của người khác, đây là xúc phạm, vĩnh viễn đừng để tôi nhìn thấy mặt anh, nếu không tôi càng khinh bỉ anh.”

Chung Linh thực sự bị chọc tức. Cô cảm giác được sự cô độc, bất lực. Nếu Chu Bảo Cương ở bên cạnh thì sẽ không bao giờ phát sinh chuyện như vậy.

“Nếu anh Cương mà biết cô ôm ấp người khác thì sẽ thế nào nhỉ?”

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Gặp lại

Vận mệnh chính là như vậy, nếu bạn không muốn nhìn thấy ai đó thì bạn nhất định sẽ nhìn thấy. Bạn không muốn bí mật bị phát hiện thì nhất định sẽ bị phát hiện, mà người phát hiện lại là người mà bạn không muốn nhìn thấy nhất.

“Sao? Không phản đối à? Cô đúng là người đàn bà không biết xấu hổ!”

Chung Linh tức đến trợn trắng mắt, đây là cái thế đạo gì thế này? Cô thật không muốn cùng người phụ nữ điên này chấp nhặt.

“Đứng lại, con đàn bà hạ lưu, người không xứng với anh Cương. Anh Cương là anh hùng, còn người tự nhìn lại mình đi, có khác gì Phan Kim Liên, vô liêm sỉ.” Lâm Mỹ lòng đầy căm phẫn

“Cô nhìn thấy gì? Cô nghe thấy gì? Cô thấy tôi trần truồng ôm lấy anh ta? Hay là nghe thấy tôi đang thương lượng với anh ta đầu độc anh Cương của cô? Nếu cô có mắt có tai thì hẳn là biết tôi đang cự tuyệt anh ta chứ? Ngu ngốc!”

Chung Linh giáo huấn Lâm Mỹ một hồi, rồi quang minh chính đại đi ra ngoài. Lâm Mỹ ở đằng sau phẫn hận cắn môi.

Chung Linh thực sự bề bộn nhiều việc! Chẳng những muốn theo kịp bài vở mà còn phải đàn cho xong áo len. Đây chính là áo len đôi, cô sẽ mặc khi gặp anh. Mắt thấy ngày được gặp anh càng ngày càng gần, Chung Linh hưng phấn đến không ngủ được. Nghĩ xem lúc gặp anh thì anh sẽ thế nào? Có hoan nghênh cô đến không? Cô nên mặc quần áo gì, giày gì, còn phải mang cái gì nữa nhỉ?...

Rốt cuộc cũng xong, Chung Linh thuận lợi tốt nghiệp. Hưng phấn thu thập hành lý, đưa hành lý và sách vở đóng gói cho Đình Vinh rồi vội vã đi đến nhà ga. Chung Linh biết Lâm Mỹ luôn chú ý đến mình, luôn tìm cơ hội mỉa mai cô, cô không rảnh mà chú ý đến râu ria đó. Thế mà khi cô ra cửa vẫn bị cô ta chen lên phía trước. Đáng chết, trong lòng Chung Linh thầm mắng.

“Cô đứng lại.”

“Sao? Có việc à?”. Tâm tình Chung Linh lúc này rất tốt.

“Cô không phải giả bộ thuần khiết. Đối trá! Cô chính là một kẻ lẳng lơ.”

Chung Linh không có vì lời nhục mạ của cô ta mà tức giận, cô biết nếu cô tức giận thì chính là hợp lòng của cô ta.

“Lâm Mỹ tiểu thư vĩ đại, cao quý, thuần khiết, cô có biết cô làm như vậy thì được cái gì không? Cô chỉ có thể tra tấn chính mình, tôi đoạt người đàn ông của cô sao? Không có! Tôi chỉ lấy người đàn ông mà cô không cần mà thôi. Tôi cản trở hạnh phúc của cô sao? Không có! Cô làm như vậy chính là phá hư hồng nhan của tôi. Cô có lương tri hay không vậy? Tôi nhân nhượng cô, không phải là vì tôi cảm thấy áy náy mà là vì tôi không hi vọng tương lai của

cô chi vì nhất thời hồ đồ mà bất hạnh. Cô không hề để ý, không tiếc cá chết lưới rách, cô đạt được gì nào? Chu Bảo Cương sẽ vì dư luận hay thương hại mà ly hôn, cùng cô kết hôn ư? Hay là chính cô hi vọng chúng tôi không hạnh phúc mà thôi? Tôi đã cảnh cáo cô, cũng khuyên cô. Tôi nói lại một lần cuối cùng, con người ta nhẫn nại có độ thôi, nếu cô lại một lần nữa làm ra điều gì ảnh hưởng đến hôn nhân của tôi thì tôi sẽ làm cho cô sống không bằng chết, cả đời đều không thoải mái.”

Đây là cơ hội cuối cùng Chung Linh cho cô ta, nếu cô ta không biết đường hối cải thì đừng trách cô nhẫn tâm.

Đường rất xa, đầu tiên là đi ô tô, sau đó lại ngồi tàu hỏa. Hai ngày xe lửa, Chung Linh cũng không có tiết kiệm chỉ mua vé ghế cứng mà cô mua hẳn vé giường nằm. Cô không muốn đến lúc gặp anh, cô trông đây về mỗi mệt. Trên xe lửa có cơm, ăn cũng được, hành khách chung quanh cũng không ồn ào. Chung Linh muốn nghỉ ngơi thật tốt, cô không muốn đến khi gặp anh trên mặt cô lại nổi lên cái mụn xấu xí nào đó. Nhân rồi, cô còn mua tờ báo, trong báo có đưa tin rất nhiều về tiền tuyến, đổ máu, hi sinh, chiến tranh thảm thiết. Chung Linh thật sự không dám đọc tiếp nữa, cứ mỗi lần cô đọc một tin một người anh hùng nào đó ngã xuống là cô lại tưởng tượng ra đó là anh. Qua một lúc lâu cô mới hồi phục tâm tình. Lúc mà bạn nghĩ rằng một người sắp mất đi, cho dù đó là kẻ thù thì bạn đều nghĩ điều tốt đẹp của người đó, huống chi là người mà bạn yêu, bạn tin tưởng. Thử nghĩ mà xem nếu có một ngày tin báo từ được đưa đến chỗ cô, không... không đâu, nghĩ đến đây Chung Linh cảm thấy mình đau lòng vô cùng, đau đến không thở nổi.

Ngày hôm sau, đồng hồ điểm mười giờ, loa tàu thông báo còn nửa tiếng nữa là đến Bắc Kinh. Chung Linh rất hưng phấn. Cô tìm nhà vệ sinh thay đổi quần áo, chải tóc cẩn thận, rửa mặt, thêm một chút nước hoa, thần thái sáng láng, bắt đầu hành trình đi thăm chồng.

“Anh Cương, bảo vệ ở cửa thông báo anh có người nhà đến thăm, ở chỗ tiếp đãi đó, đi mau đi!”.

Là Hình Bân, nghe nói có người đến thăm Chu Bảo Cương, bèn vội vàng kêu Lý Chí Huân cùng nhau đến xem. Bọn họ đều là đồng hương, quan hệ cũng tốt.

“Là ai vậy?”. Chu Bảo Cương mấy ngày gần đây cứ là lạ, vốn không nói nhiều, hai ngày nay lại càng ít nói.

“Không biết, có thể là anh rể! Anh có đem chuyện tham chiến nói với người trong nhà không?”

Chu Bảo Cương lo lắng chuyện đi tiền tuyến có thể trong nhà đã biết nên ba mẹ phái anh rể đến thăm. Đi vào chỗ tiếp đãi, ở cửa tập trung khá nhiều bạn học, bình thường quan hệ cũng hòa hảo. Còn chưa có vào cửa thì anh đã bị kéo lại: “Cương, là em gái cậu à? Giới thiệu đi!”. Ngô Chí Viễn nhìn mà ánh mắt đều sáng lên.

“Chắc là chị dâu rồi!” Hình Bân vừa nghe lời này thì biết ngay là Ngô Chí Viễn lại phạm lại sai lầm của Lý Chí Huân hồi trước. Chu Bảo Cương cũng hiểu người đến là vợ yêu của anh.

Vừa vào cửa, chỉ thấy Chung Linh ngồi ở trên ghế, thấy anh tiến vào thì vội vàng đứng lên, khuôn mặt trắng nõn phỉếm hồng, mặc một chiếc áo len màu xanh lam hở cổ, quần màu xám bao lấy đôi chân mảnh khảnh, anh còn nhớ rõ cảm giác đôi chân ấy quần lấy hông anh, mái tóc dài của cô cột gọn về một bên. Anh chỉ cảm thấy cổ họng chột căng thẳng: “Sao em lại đến đây?”

“Đến thăm anh.” Chung Linh mỉm cười, nhìn chồng so với trước đây đen hơn, cũng gầy đi, xem ra gần đây rất bận rộn. Nhớ đến tờ báo cô xem lúc còn ở trên xe lửa, cô thấy trong lòng đau xót, chỉ muốn bỏ nhào vào lòng anh, cảm giác thân nhiệt nóng bỏng của anh để chứng thực là anh còn sống, không có rời xa cô. Chung Linh muốn khóc quá, anh còn sống, thật tốt.

“Oa, giọng nói thật dễ nghe.” Thanh âm ngoài phòng rất lớn, không chấp nhận được vợ chồng son ở đây liếc mắt đưa tình. Chu Bảo Cương dẫn theo Chung Linh cùng hành lý, còn cô chỉ xách một cái túi nhỏ. Đi ra đến cửa thấy vây quanh hai người những hơn chục người làm cho cô cảm thấy hoảng sợ.

“Đừng âm ỉ, đây là Chung Linh, vợ của mình.”

Cô nhìn anh về mặt nghiêm túc giống như đang giới thiệu họ hàng mà không phải là người vợ đồng giường cộng chăn, mà nhin không được muốn cười. Lúc này anh không được tự nhiên, chắc hẳn anh đang thẹn thùng.

“Chị dâu!”

“Em dâu!”

Một đám người tiến đến chào hỏi, nếu là một cô gái ngây thơ, chưa trải sự đời thì cho dù không bị sợ hãi thì cũng bị xấu hổ đến ngất mặt.

“Chào mọi người. Em là Chung Linh.” Chung Linh cố gắng hào hứng chào nhưng mà thật sự mặt cô lúc này cũng rất đỏ.

“Hai người không phải kết hôn lâu rồi sao? Làm gì mà cứ nhần nhó như vậy?” Ngô Chí Viễn rất nhanh từ “thất tình” hỏi phục lại.

“Có phải hay không là chưa có động phòng?” Có người nhỏ giọng nói nhưng mà âm lượng đủ để cho mười mấy người ở đây đều nghe thấy, khiến cả đám cười to một trận.

“Cút!”, Chu Bảo Cương quát lớn, đám cầm thú này khiến cho Chung Linh vừa sợ vừa xấu hổ nép sau lưng anh.

“Được rồi, chúng ta mời chị dâu ăn cơm đi! Đi, đi căng tin thôi.” Hình Bân có vẻ thiện lương nhất, kêu gọi mọi người đi căng tin, còn Chu Bảo Cương thì mang theo Chung Linh đến nhà khách.

Nhà khách chỉ cách trường một bức tường. Thủ tục xong nhanh chóng, người tiếp tân đưa hai người lên một gian phòng, hành lang dài hơi tối, cửa phòng nào cũng giống nhau. Chung Linh nhớ đến một bộ phim, một cô dâu mới cùng chồng đi hưởng tuần trăng mật, ngủ nhăm với người khác chỉ vì cô ấy từ nhà vệ sinh trở về đi nhầm phòng, tuy rằng sau biết đó là cái bẫy nhưng ấn tượng của Chung Linh về điểm này khá sâu nên cô hơi lo lắng. Người tiếp tân mở cửa phòng rồi sau đó đi ra. Chu Bảo Cương để hành lý lên bàn, không có quay đầu nhìn Chung Linh. Lúc này cô mới phát hiện có điểm lạ, trên đường đến nhà khách, anh cũng không nói gì, cũng không nhìn cô. Có chuyện gì vậy? Tình địch xuất hiện, anh thay lòng đổi dạ?

“Anh không thích em đến sao?” Chung Linh thử hỏi, hi vọng anh có thể đưa ra một câu trả lời thuyết phục. Một lúc lâu cũng không nghe thấy anh trả lời, nước mắt cô chảy tràn, tất cả cảm xúc từ trước đến nay đều bùng lên trong lòng cô. Anh đem cô áp vào tường, nhìn cô chăm chăm, hai người rất gần. Tay cô để lên vai anh, anh nhìn người vợ nũng nịu trong lòng, nhất thời suy nghĩ lung tung, vợ anh rất đẹp, rất mềm mại, khiến anh chỉ cần nghĩ đến thôi là đã nhiệt huyết sôi trào, cứ nghĩ đến chỉ cần mất đi cô ấy thôi là anh cực kì đau lòng, chưa từng có người nào khiến anh để ý đến như vậy nhưng mà cô đã làm được, làm cho anh hăm sâu vào mà không thoát ra được.

“Mạc Hoàng là ai?”. Chung Linh ngăn cả người, tuy rằng cô trong sạch nhưng cô chưa từng có nghĩ tới là anh sẽ biết sự tồn tại của người này, cô cười bởi vì anh không có yêu người khác mà anh quan tâm cô, anh đang ghen. Nhìn anh, Chung Linh chỉ muốn cắn anh một cái. Kịch liệt hôn anh, lưỡi quét ngăn anh nói, hai tay ôm lấy cổ anh, vuốt ve cổ anh, má anh. Cô tựa như xà yêu, cả người quấn lấy anh, dùng tất cả các chiêu thức để hút khô anh.

Chu Bảo Cương được vợ yêu hôn nồng nhiệt như vậy, đã sớm vứt nghi ngờ và bất an ra sau đầu chỉ còn lại kích thích và nhớ thương. Xa nhau lâu như vậy làm cho hai người nhanh chóng gắn lấy nhau, quân phục của anh đã sớm cởi ra, cô không hề ngại ngần mà vuốt ve khuôn ngực anh, cắn cắn cổ anh, rồi lại quay đầu hôn môi anh, khiến anh không có cả cơ hội thở dốc. Anh cũng đè cô vào tường, tay sờ vào trong áo, vuốt ve một bên mềm mại của cô...

“Cốc cốc...” Có tiếng gõ cửa làm cho hai người vội vàng tách ra. Chung Linh nhanh chóng đứng vững, vừa sửa sang quần áo, vừa đi đến bên cạnh bàn mở túi hành lý ra. Là người phục vụ đưa nước đến, Chu Bảo Cương mang phích ra nhận, sau đó đóng cửa, khóa lại. Chung Linh nghe thấy thanh âm, biết anh đang còn muốn... Anh đặt phích nước nóng xuống, nhất mũi treo lên giá áo, quay đầu lại thấy cô đang khăn trương cúi đầu, kéo kéo dây túi hành lý.

“Nói đi!”. Ngoài ý muốn là anh còn chưa tới ôm cô mà ngồi ở trên giường bày ra tư thế nghi vấn. Cô nghĩ đúng là người đàn ông nhỏ nhen, cô hàng ngày nhớ anh như vậy, không nói cho anh biết. Lấy lại dũng khí, cô quay đầu: “Anh không nhớ em ư?”. Anh nhìn bộ dạng làm nũng của cô mà suýt không giữ được, nhưng dù sao anh cũng là một người đủ bản lĩnh nên bắt sở vi động. “Không được nói lằng sang chuyện khác.”

Chung Linh nhìn anh như vậy càng muốn trêu chọc anh: “Nhưng mà em nhớ anh mới đến đây, ngồi ba ngày xe, ề cả mông.” Vừa nghe cô vì anh mà một đường vất vả, anh đau lòng. Nhìn cô mảnh mai như vậy, khẳng định là chịu nhiều vất vả, trước khi kết hôn bà mối đã nói qua với anh cô là một cô gái được chiều chuộng, tuy rằng sinh ra ở nông thôn nhưng bà là nhà giáo, mẹ thì yêu chiều, cho tới bây giờ chưa từng chịu vất vả, trong lòng anh mềm xuống, giữ chặt tay cô, kéo cô xuống ngồi bên cạnh anh.

“Em rất nhớ anh.” Lần này Chung Linh khóc thật sự, nhớ anh, thương anh, sợ mất anh, trong lòng giữ cảm xúc nhiều lắm, đến khi gặp anh mới dám biểu lộ, cô cứ ngồi thế ôm chặt cánh tay anh.

Thấy cô khóc, lòng anh dường như có gì đó sụp đổ, kéo người vợ nhỏ bé vào trong lòng an ủi. Một lúc sau, Chung Linh vừa sụt sịt vừa hỏi: “Anh còn chưa nói là anh có nhớ em hay không?”. Cô còn chưa quên đề tài vừa rồi đâu. Anh không còn biện pháp nào khác, đành phải gạt đầu. Thế này cô mới nở nụ cười: “Vậy anh nhớ em lúc nào?”. Diễn hình của kiểu một tắc lại tiến một tắc, có voi đòi tiên, anh không để ý đến cô nữa.

“Được rồi, chúng ta đi ăn cơm thôi, mọi người còn đang chờ đó.” Lại nói lằng sang chuyện khác, Chung Linh cũng không thêm so đo với anh, cô tìm khăn mặt, đang muốn đi ra ngoài thì dường như nhớ ra cái gì quay lại hỏi anh: “Buổi tối, em một mình một người ngủ ư?”. Anh nghe xong lời cô hỏi mà cứ cười nhìn cô. “Chỉ là em hơi sợ mà thôi.”

“Anh có thể xin phép.”

Lúc ra ngoài, cô mới để ý có thể là anh đã hiểu lầm, cô thật sự sợ chứ không phải như anh tưởng đâu. Nhìn anh cười như vậy, toe toét hờ cả hàm răng, cô nghĩ, anh cười đúng là vô lại.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tra hỏi

Chu Bảo Cương đi ở đằng trước, Chung Linh rất muốn kéo tay anh nhưng lại sợ người khác chê cười nên chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn lên anh, dáng người anh cao ngất. Cô còn nhớ rõ đôi bàn tay anh ấm nóng, đôi môi anh mềm mại. Chu Bảo Cương xuất thân là bộ đội trinh sát, làm sao có thể không biết vợ anh đang nhìn lên anh? Nhưng mà anh không ngăn cản, hành động của cô làm cho lòng anh lại nổi sóng, chỉ hận không thể vứt bỏ đám trứng thối ở căng tin, kéo cô lại nhà khách. Nhưng mà anh vẫn cố nhịn nếu không sẽ bị bọn người kia cười cả đời.

Căng tin ở đây khác biệt rất nhiều so với căng tin ở trường kĩ thuật của cô. Có phòng riêng, có đầu bếp chuyên nghiệp, trừ bỏ phụ trách cơm tập thể còn phụ trách những dịp đặc biệt. Vợ Chu Bảo Cương đến đây, chính là sự kiện lớn, một đoàn người ngồi chật hai bàn. Anh giới thiệu mọi người với cô, hầu hết là những người mới quen ở học viện. Chung Linh thích những người này, cô tin tưởng bạn bè mà anh kết giao đều là người có nhân phẩm tốt, tuy rằng

từ đầu đến giờ đều hòa nhau trên chộc vợ chồng cô.

“Anh Cương, sao đến nhanh thế? Thời gian như thế mà đã xong rồi sao?”. Cả một đám người cười ha ha, Lý Chí Huân còn vỗ bả vai anh, anh thế nhưng cũng cười, điều này càng làm cho đám người kia thêm hoài nghi.

“Mấy người ăn cho no đi! Không được uống rượu đâu đấy.”

Da mặt anh có vẻ dày, không sợ mọi người trêu ghẹo. Chung Linh thấy nhiều người ăn cơm như vậy, vội vàng lấy ra một cốc tiền nhét vào tay anh. Anh ngẩng người ra một lúc, lập tức cười với cô, rồi kéo Hình Bân qua, ghé vào lỗ tai anh ta nói cái gì đó. Hình Bân đi ra ngoài. Chung Linh không phải là muốn lấy lòng chồng mà là cô không muốn nhìn thấy cả bàn toàn anh hung như thế mà đánh vào hơi tiền, thật sự là sát phong cảnh. Chung Linh muốn giữ gìn sự sung bái của cô với chồng cùng với bạn bè của anh, không muốn có điều gì làm ảnh hưởng hình tượng.

Lúc này, Bắc Kinh cũng không có rau dưa mới mẻ gì, nhưng dù sao nơi này cũng phải hơn so với vùng Đông Bắc quê cô. Đồ ăn rất đặc sắc, tuyệt đối là trình độ cao cấp. Chung Linh hiếm khi được hưởng thụ đồ ăn ngon như vậy, đương nhiên cô cũng không quên gấp thức ăn cho chồng, khiến cho những người xung quanh hâm mộ đến đỏ mắt, “Chị dâu sẵn sàng quá!”. Còn anh thì cứ say mê hưởng thụ sự ăn cần của vợ yêu.

“Mọi người cũng không cần khách khí.” Chung Linh nghĩ lại, thời đại này mà có người chăm sóc chồng như vậy đúng là rất hiếm. Đời trước, trên đủ loại tạp chí đều có nói nhiều đến phương thức làm thế nào để nắm được trái tim của người đàn ông, đàn ông thích nhất vợ mình làm chuyện gì,... người xem không ít nhưng mà người thực hiện thì lại không nhiều.

Chung Linh vui nhất là ngồi nghe mọi người kể chuyện về anh. Mọi người đều nhìn ra điều này cho nên ăn một chút cơm xong, đều nói về chuyện anh vừa mới vào học viện, nói chuyên môn của anh tốt, lãnh đạo rất coi trọng, anh đặc biệt bảo hộ người bên cạnh, thậm chí là bao che khuyết điểm. Sự kiện quan trọng nhất là, lúc anh vừa mới tới đã vì bạn bè mà đánh nhau, còn dẫn người kéo bè kéo lũ đánh nhau. Chung Linh vừa nghe xong, quay đầu lại nhìn chồng mình. Cô thật đúng là không nhìn ra là chồng cô luôn trầm ổn mà cũng làm có chuyện nhiệt huyết như thế. Thật đúng là cho cô nhìn anh với cặp mắt khác xưa, đối với anh sự kính ngưỡng đã lên đến tột đỉnh, chẳng khác nào ngôi sao sáng chói mắt. Chu Bảo Cương nhìn ánh mắt sung bái của vợ anh cũng rất là kích động, cảm thấy chính mình hình tượng vô cùng cao lớn, anh cố che giấu sự kích động bằng cách gấp cho vợ anh gấp rau. Chung Linh nhìn hành động của anh, cảm thấy rất đáng yêu, hận không thể bỏ nhào vào anh, sau đó... Trong lòng nghĩ như vậy, bàn tay nhỏ bé ở dưới bàn xoa xoa lấy đùi anh, thật sự là sẵn sàng quá! Cảm xúc rất tốt, vượt dọc lên trên, cảm giác được cơ đùi của anh lập tức cứng ngắc, khoe miệng mằn lại, trên mặt không nhìn ra cái gì khác thường, anh quay đầu lại nhìn cô, cô còn vô tội nhìn lại, “Sau, biết tay anh.” Chung Linh biết đây là cảnh cáo, buổi tối khẳng định là sẽ trừng trị cô nhưng trong lòng cô chỉ thấy ngọt ngào.

Ăn xong, mọi người nghe Chu Bảo Cương đã sớm tính tiền rồi, trong lòng đều cảm thấy anh trọng nghĩa. Chung Linh ở bên cạnh chờ anh, anh bị vài người kéo đi nói chuyện, xem ra chẳng có gì hay vì một đám người cứ nhỏ giọng nói, còn thường thường quay lại nhìn cô, rồi cười to thành tiếng, khẳng định là trêu ghẹo cùng hâm mộ đấy mà.

Mãi mới thả người, anh dẫn cô về nhà khách.

“Anh không đi học ư?”, cô tò mò hỏi.

“Xin phép rồi, đi mau, còn chưa tính sổ xong đâu”. Vừa ăn no liền... Chuyện này có tính là... Không đúng, chắc hẳn là anh muốn tra hỏi! Chuyện của Mạc Hoàng còn chưa giải thích mà! Được rồi... phải xử lý thật tốt mới đúng.

Trở lại phòng, cô rất hưng phấn, thậm chí cứ đến chuyện sắp đến mà trong người cô trào lên một luồng nhiệt thiêu đốt cô. Anh treo mũ, cởi bỏ quần trang, lộ ra bên trong là chiếc áo sơ mi. Chung Linh vội vàng đến vì anh cởi áo khoác, sau đó treo lên cho tốt, ngồi xổm xuống giúp anh cởi giày, mang dép lê nhà khách chuẩn bị đến cho anh. Chung Linh lúc này chẳng khác nào con cún nhỏ, cứ bận rộn qua lại hầu hạ chồng.

“Anh còn nhớ rõ Lý Tiểu Vân không? Mạc Hoàng là bạn thân của người yêu Tiểu Vân. Bởi vì Tiểu Vân không thể một mình cùng Cao Thần đi ra ngoài nên có mấy lần kéo em cùng với Mạc Hoàng cùng đi ra ngoài, nhưng mà em hoàn toàn không biết Mạc Hoàng lại có ý với em, thật đấy.”. Chung Linh thấy anh không có phản ứng gì, liền vội vàng cam đoan.

“Sau đó?”

“Sau đó, anh ta tìm, nói muốn em chấp nhận anh ta, nhưng mà em đã nói là em đã kết hôn, hơn nữa em còn nói với anh ta đừng bao giờ tìm đến em nữa, vĩnh viễn không gặp.”

Anh nhìn cô, ánh mắt cô trong suốt, anh cũng đã tin lời cô nói nhưng phiền muộn trong lòng vẫn không giảm bớt. Cô nhìn dáng vẻ của anh, biết là anh tin cô, nhưng mà cô cũng có nghi vấn cần anh chứng thực.

“Lâm Mỹ viết thư cho anh?”

“Anh còn không có hỏi em, sao cô ta lại biết địa chỉ của anh?”

“Chuyện này...”, nghĩ lại vẫn nên là nói hết toàn bộ cho anh nghe, “Lâm Mỹ trộm thư của anh, còn cả ảnh chụp hai chúng ta nữa, cô ta chép lại địa chỉ xong thì vứt hết toàn bộ vào hầm cầu.”

Nghĩ đến đó, Chung Linh vẫn cực kì tức giận.

“Vì sao em không nói cho anh biết?”

Anh cũng tức giận, xem ra vợ anh đã chịu nhiều ủy khuất.

“Em không hi vọng anh đã bận rộn thế rồi mà còn phải lo lắng cho em, chuyện đó chỉ là việc nhỏ. Em không nghĩ cô ta lại có dũng khí viết thư cho anh, nhưng mà lại nói, cô ta viết cho anh mấy bức thư? Nói gì trong thư vậy?”

“Mấy bức thôi, em không cần lo lắng.”

“Không lo lắng? Anh không phải là còn hồi âm cho cô ta đấy chứ?”

“Không có, thật mà. Anh chỉ dựa vào thư của cô ta mà biết tình hình của em. Được rồi, không nói chuyện này nữa, em cũng mệt rồi đúng không? Nghỉ ngơi một chút đi! Anh ôm em đi nghỉ.”

Muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu?

“Anh gạt em, anh còn thích cô ta? Nói mau!”

Chung Linh hiếm có được cơ hội làm nũng, phát giận. Cô giữ chặt tay anh lay lay. Anh chỉ có thể cẩn thận né tránh.

“Mặc kệ, anh nói mau đi!”

Không nói? Nghiêm hình bức cung.

Chung Linh tiến vào lòng anh, ôm cổ anh, dường như bắt an mà hôn môi, mắt, mũi, khoe miệng của anh, hôn dần đến cả cổ, đôi bàn tay nhỏ bé cũng vội vàng cởi bỏ áo sơ mi cùng quần của anh. Anh chỉ có thể vừa phủ nhận vừa tránh né nhưng vẫn nổi lên phản ứng, tay ngăn cản cũng càng ngày càng yếu.

“Anh có phải hay không đã từng gần gũi với cô ta?”

Chu Bảo Cương giãy giụa, không biết trả lời như thế nào. Chính sự do dự này làm cho đám chua của Chung Linh bùng phát, cô càng lớn gan hơn, ấn anh xuống giường, tháo đai lưng của anh. Nhưng mà có kéo mãi không ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, anh chỉ có thể hỗ trợ, phối hợp kéo đai lưng, tùy ý để cô kéo quần xuống, chỉ còn cái quần đùi quần dẹt màu xanh. Chung Linh lộ ra bản tính, mạnh bạo cười lên người anh.

“Nói mau...”. Vừa giục cô vừa cắn cắn ngực anh, anh lúc này làm sao có năng lực nói chuyện, chỉ có thể cắn chặt răng, hường thụ sự kích tình này. Nhưng mà rốt cuộc cô cũng không có quên mục đích của chính mình, cô bỏ lại hướng một bên tai của anh, vừa phả hơi vừa bức cung.

“Nói đi! Có phải anh đã từng gần gũi cô ta? Đúng không?”

Bàn tay nhỏ bé vuốt dọc theo thân mình đi xuống, chọc vào trong quần, khiến anh hít vào một hơi, vội vàng nắm giữ bàn tay quấy rối nhưng từng đột khoái cảm truyền đến, cho nên anh mặc kệ để cho cô xâm lược. Chung Linh càng thêm lớn mật, vói vào trong quần đùi cảm lấy, chính cô lúc này cũng hoảng sợ, trách không được mỗi lần bắt đầu cô đều rất đau, hóa ra là của anh quá lớn. Tra tấn anh đồng thời cũng khiến cho cô khó chịu đến chết, thân thể cô kêu gào đòi giải phóng, nhưng mà mục đích còn chưa có đạt được, không thể buông tha dễ dàng như vậy được. Vội vàng thoát quần áo của chính mình, cô lại cười lên người anh, thông thả ma sát. Anh rốt cuộc không chịu nổi nữa, trực tiếp kéo quần đùi xuống, đem cô ấn lên, hai người cùng thỏa mãn mà thờ ra. Chiếc giường gỗ đơn cứ phát ra âm thanh kêu kẹt.

“Anh...không được, anh nói mau...”. Chung Linh còn không có quên mục đích của chính mình, mặc kệ cho việc bên dưới cô đang co rút kịch liệt cô vẫn nhẫn nại bất động, đòi cho được đáp án.

“Em...hôn quá hai lần thôi, được chưa?”. Được rồi mới lạ, Chung Linh đang tức chết. Cô dùng sức giãy giụa, nắm đấm nhỏ cứ hướng trên người anh hạ xuống. Anh làm sao có thể để cô làm loạn như vậy, xoay người ngăn chặn cô, để cho cô nằm xuống giường, còn anh thì từ phía sau tiến vào, điên cuồng lật động. Lúc đầu cô còn đang dỗi nhưng bị kích tình tra tấn đến hỗn loạn, chỉ có thể bất lực rên rỉ, mãi đến khi bị một luồng sóng nhiệt bùng nổ phát ra, chân tay cô đều run lẩy bẩy.

“Anh...”. Cô khóc quay đầu nhìn anh, vẻ mặt anh dường như rất thống khổ, đang há mồm thở dốc, thấy cô nỉ non ra sức tìm kiếm chính mình thì vội vàng kéo cô lên, hôn lên môi, lên má cô. Cô vẫn kích động khóc, anh càng hôn sâu hơn, an ủi cô, thả chậm tốc độ một chút, chỉ cọ xát cọ xát nhưng cô lại khó chịu vụn vụn. Thấy thế, anh nhồm hấn dậy, cảm lấy hai chân của cô, tiến công thần tốc...

“Anh...em khó chịu quá...a a a...”. Chung Linh cảm thấy trước mắt cô tràn đầy hoa lấp lánh.

“Tiểu Linh...Tiểu Linh.em thật sự là...làm cho anh điên mất...”.

Chu Bảo Cương thực sự mình trốn không thoát nổi bàn tay của người phụ nữ này.

Chung Linh dần dần thanh tỉnh. Lúc này hai người đang cuộn mình trên giường, vừa rồi thật sự là quá điên cuồng, nhưng mà có một chuyện không tốt, anh đã từng hôn Lâm Mỹ những hai lần, điều này làm cho cô ghen tức. Cô đẩy anh ra, nhưng anh lại giữ lấy tay đặt trước ngực mà xoa xoa.

“Làm sao vậy?”.

Còn làm sao vậy? Phụ nữ tức giận nhất là, một người đã làm cho họ tức giận nhưng lại không biết mà còn hỏi vì sao mà tức giận, chẳng lẽ lại nói là mình

đang ghen sao? Thấy cô không trả lời, anh cũng khó hiểu, vừa mới rồi còn vui vẻ, không biết tại sao lại đảo mặt thành tức giận rồi? Cần thận ngẫm lại, sẽ không là chuyện anh hôn Lâm Mỹ hai lần làm cho cô ghen đấy chứ? Nghĩ vậy, anh âm thầm cười. Ôi vợ yêu, anh phải làm sao mới tốt đây?

“Được rồi, đó đều là chuyện quá khứ, em còn tức giận làm cái gì?”. Đây không phải là câu cô muốn nghe. Tay anh vờ lại vuốt ve, cô vẫn còn chưa hết giận, xoay người lại, dùng sức cắn tay anh.

“Ôi, mèo hoang nhỏ...đau..nhẹ một chút...a...đừng...Tiểu Linh”

Chu Bảo Cương lần này quả thật hơi kinh ngạc. Lần đầu trải nghiệm cảm giác như thế này, trời ạ, thực sự rất kích thích.

“Chậm một chút...được không?”

Chung Linh đột nhiên lại buông tha, nhưng mà anh đã muốn bùng phát rồi, sao cô lại không để ý chứ.

Cô ở một bên cười xấu xa. “Em mệt rồi, muốn ngủ một lát.” Cứ nghĩ đến người đàn ông không có gì lại chịu không được này lại thần phục chính cô, khiến cô cảm thấy vô cùng thích thú.

Anh thừa biết ý đồ của cô, nhưng làm sao có thể buông tha. Chung Linh nhìn sắc mặt anh liền vội vàng cầu xin tha thứ, “Em mệt rồi, em...A!”. Cô trực tiếp bị đẩy tới, làm tư thế quỳ gối ở trên giường, không nói hai lời, anh trực tiếp tiến vào chủ đề, tư thế này của cô làm cho anh đi vào càng sâu, tốc độ càng nhanh hơn, hoàn toàn không có trở ngại.

“Đừng mà...sâu quá...a...a...”. Tốc độ mạnh mẽ, kịch liệt như vậy làm cô không nói nổi, đến cả lời cầu xin tha cũng không nên lời.

Tóm lại đến lúc chàng vạng, Chung Linh mới tỉnh lại, cả người cô bây giờ mệt rũ rồi. Cô phát hiện, đàn ông chính là trời sinh để làm việc này, chính cô đến cả quần áo mặc cũng run run mà anh lại thông dong nhân nhả, đặc ý cười ở bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Buổi tối hai người ra ngoài ăn cơm. Anh mặc áo len do cô đan, rất đẹp, phong độ ngoài sức tưởng tượng, không kém gì người mẫu mặc. Chung Linh cực kì thích thú, hóa ra anh mặc thường phục cũng có phong vị như vậy.

“Nhìn cái gì? Không muốn ăn cơm thì chúng ta làm một lần nữa nhé?”. Anh nói lời như vậy mà cũng có thể nghiêm trang mà nói được.

“Được không vậy? Không có dối chứ? A... Em sai rồi.” Thấy anh muốn bắt lấy cô, cô liền thức thời sửa miệng, không còn cách nào khác. Cô quá sợ, thực sự là mệt lắm rồi, mệt nhọc quá độ cũng có thể chết người đấy.

Nơi này rất khác với quê nhà. Mới chàng vạng mà người người đều đi xe đạp đầy đường, khung cảnh rất đồ sộ. Cảnh tượng này hai mươi năm sau không hề có. Quần áo cũng khác nhiều, không có nhiều màu xanh bộ đội, màu xám, màu đen, chủ yếu là màu sắc khác, thậm chí có thể thấy có cô mặc áo sơ mi đỏ. Kiểu tóc cũng khác, đàn ông nếu không là tóc húi cua thì là đầu củ cải. Kiểu đầu củ cải chính là phía đằng sau rất ngắn, cạo sát lên da đầu, phía trên thì dài, khá giống đầu củ cải, nên Chung Linh gọi nó là đầu củ cải. Còn phụ nữ thì rất nhiều người uốn tóc, hình thức đủ kiểu. Cô nhìn mà không nhận được, quay lại hỏi anh: “Anh, em cũng uốn tóc, thành như vậy được không?”, vừa nói cô vừa chỉ vào bức tranh tuyên truyền, trong tranh có một cô gái uốn tóc xinh đẹp.

“Không được, không được uốn.” Thấy anh phản ứng như vậy cô cũng không nói gì. Có đôi khi đàn ông đối với người phụ nữ của chính mình rất là cố chấp.

“Được, vậy anh thích mái tóc của em ư?”. Chung Linh muốn nghe lời ngọt ngào của anh.

“Uốn như vậy không khác gì yêu tinh.”

Được rồi, cô biết là anh quan tâm cô, cô tự an ủi mình như vậy. Kì thật cũng chính là như vậy, Chu Bảo Cương cho rằng bình thường cô đã đủ chói mắt, nếu còn chăm chút thêm một này một nọ, mà anh lại không thường xuyên ở bên người, vạn nhất có người thừa cơ làm càn thì sao?

Hai người đi dạo một lát. Cô muốn ăn vịt nướng Bắc Kinh, anh mang cô đi. Ngồi trên xe công cộng, Chung Linh ngọt ngào dựa vào người chồng, trong lòng cô nghĩ, vô luận làm gì, chỉ cần ở bên anh là cô cảm thấy hạnh phúc. Anh cũng cảm thấy niềm hạnh phúc của cô, nhưng trong lòng anh lại dâng lên một trận sầu muộn.

Chung Linh có tâm sự, cô vẫn luôn tâm tâm niệm niệm muốn có con. Nằm mơ cô cũng mơ thấy có con. Nghĩ đến đứa nhỏ vô duyên cùng mình đời trước, hình như là chuyện của hai năm sau. Hai năm đối với cô cũng là rất lâu. Giữ chặt tay anh, trong mắt cô tràn đầy nước mắt: “Anh, bao giờ chúng ta có thể có con?”. Chung Linh hỏi không chút ngưng ngừng, anh nhìn cô mà kích động. Cùng tuổi với anh, người khác đã có vài đứa mà chính anh hiện

giờ lại chưa có. Một người con gái nguyên ý sinh con cho người đàn ông cũng chứng minh tình yêu của người con gái rất sâu đậm. Chu Bảo Cương bình ổn cảm xúc, nắm tay cô: “Sẽ có, đừng vội.” Chung Linh gật gật đầu, đem tầm mắt chuyển ra ngoài cửa xe.

Vịt nướng Bắc Kinh vẫn ngon như vậy, thịt béo mà không ngấy, tương ngọt, còn có cả hành phi và hương bơ thơm, thật sự là mỹ vị. Hương vị đặc trưng này làm cho người ăn muốn ngừng mà không được. Canh xương hầm cũng rất thơm, cải thìa xanh biếc vừa phải. Cô tuy rằng đang thưởng thức hương vị đã lâu mới được nếm lại nhưng tâm tư đều đặt hết lên người anh, thấy anh vui vẻ thưởng thức thì cảm thấy chính mình còn thỏa mãn hơn. Com no rượu say, hai người chưa về nhà khách vội mà đi dạo chung quanh.

Nhà tắm của nhà khách không có xà bông cho nên hai người mang theo xà bông cùng khăn mặt đến. Bởi vì hành lang ám ảnh Chung Linh, cho nên Chu Bảo Cương sau khi tắm rửa xong xuôi thì đứng ngay ở cửa đợi cô, đến khi cô đi ra thì cùng nhau trở về. Trong lòng anh nghĩ, vợ mình thật kiều diễm, giống như hoa sen mới nở, khuôn mặt cô cũng rất đẹp.

Chung Linh cảm thấy thật an toàn, thật ấm áp. Có được sự bảo hộ như vậy đối với một người không có cảm giác an toàn như cô là thực sự cần kíp.

Thời tiết vẫn còn lạnh, hai vợ chồng son nằm trong chăn nói chuyện phiếm, thường thường là cô nói, còn anh thì thỉnh thoảng ở thời điểm thích hợp thêm vào dăm ba câu. Nếu là đối với cô gái luôn ôm ấp tình cảm lãng mạn thì chuyện này chẳng có gì ngọt ngào, nhưng với cô đây chính là hạnh phúc, người đàn ông không cần phải nói nhiều cũng có thể cho người anh ta thương hạnh phúc. Chung Linh hôm nay thực sự rất mệt nên chẳng bao lâu cô liền ngủ say...

“Tiểu Linh, bạn nên hạ quyết tâm đi!”. Thường Hồng Mai đối với Chung Linh không quá quyết thì rất là sốt ruột.

“Nhưng mà mình đang mang thai, là con của Chu Bảo Cương. Mình thật vất vả mới mang thai, bố mẹ chồng cũng phải hòa nhã với mình, chị chồng cũng không dám chọc đến mình, ngay cả hai cái tiểu quỷ bán thầu nhà chị ta cũng không dám đến nhà nữa.” Chung Linh do dự, tình trạng của cô bây giờ đã được cải thiện rồi.

“Không phải bạn không thương anh ta sao? Sao còn cùng anh ta lên giường?”. Thường Hồng Mai tức giận chất vấn.

“Việc này... anh ấy có tâm thế mà.” Chung Linh ngập ngừng nói.

“Vậy bỏ đi, kể toán Vương đối với cậu một mảnh tình si như vậy mà.” Thường Hồng Mai thực sự muốn đánh tỉnh người phụ nữ này.

“Phá thai? Mình...mình luyến tiếc, lại nói, Vương...anh Vương không phải với Triệu Tĩnh ở thôn bên cạnh rất tốt sao? Hơn nữa anh ấy cũng kết hôn rồi.”

Triệu Tĩnh là một quả phụ còn trẻ nhưng lãng lợ.

“Đó là người khác nói bừa, anh Vương nói với mình, chỉ cần bạn đi cùng với anh ấy thì anh ấy sẽ chuẩn bị tốt phòng ở. Anh ấy sẽ lập tức ly hôn với vợ, còn đứa con thì sau này bạn lại sinh là được.”

Nghe vậy Chung Linh cũng có điểm động tâm.

“Nhưng mình sợ...mình rất sợ chồng mình...”. Chung Linh thực sự sợ Chu Bảo Cương thường xuyên dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

“Sợ cái gì? Lẽ ra lấy điều kiện của anh ta bây giờ thì phải sớm cho cậu theo tùy quân, vì sao lại không có? Còn không phải là vì muốn có bạn hầu hạ ba mẹ anh ta, bạn chẳng khác nào nha hoàn thông phòng ngày xưa, mặc cho người khác sai sử, chẳng lẽ bạn cam tâm làm trâu làm ngựa cho anh ta?”

“Không phải đâu? Lần này anh ấy bảo đã làm tốt thủ tục tùy quân rồi.”

“Bạn ngốc thế! Bạn không có nghe người ta nói sao? Hôn nhân không tình yêu là không đạo đức.” Vừa nói Thường Hồng Mai vừa nhìn vào buồng trong.

“Tiểu Linh, bạn và chồng không có tình cảm, bạn cứ như vậy buông tha cho tình yêu chân chính sao?”

Đúng vậy, mỗi người phụ nữ đều mơ đến tình yêu, chẳng sợ cả đời chỉ có một lần cũng nguyện ý. Nhưng mà Chu Bảo Cương đối với cô, cô chưa bao giờ thấy một chút tình ý nào nơi anh ta, chưa từng nói thích cô, chưa từng nói qua. Bọn họ một năm gặp nhau chỉ mấy lần, mỗi lần trở về anh ta còn mang theo một đồng chiến hữu chỉ biết đến nhà ăn không.

Thường Hồng Mai thấy Chung Linh động tâm, quyết định ra thêm đòn: “Tiểu Linh, anh Vương ở buồng trong đây.”

“A?”. Chung Linh hoảng sợ, luống cuống. Thường Hồng Mai đẩy cô vào buồng trong, quả thực kể toán Vương, Vương Hải Long đang ở trong này. Cô then không chịu được, muốn đi thì Thường Hồng Mai đã cài then chốt cửa.

“Anh Vương...”

“Tiểu Linh, những lời của hai người anh đều nghe cả rồi, em theo anh đi, được không?”

Kể toán Vương là một người bộ dáng cũng được, khác hoàn toàn loại người như Chu Bảo Cương, anh ta giống với thư sinh hơn. Vừa nói anh

ta vừa nắm lấy tay Chung Linh , khiến cô thẹn thùng đỏ mặt. Vương Hải Long trong lòng ngửa ngáy, nói hai ba câu dỗ Chung Linh, ôm lấy cô, ngã ở trên giường...

Không! Không thể như vậy, Chu Bảo Cương thống khổ ôm đầu, từng quyền từng quyền nện vào tường, ánh mắt đỏ bừng hỏi Chung Linh vì sao phá thai. Chung Linh thấy đau...đau quá.

....

“Không....Không!”

“Tiểu Linh, sao vậy? Tiểu Linh.”

Chung Linh mở to mắt, nhìn thấy là Chu Bảo Cương thì ôm chầm lấy anh. Hóa ra chỉ là mơ, sao lại mơ đến chuyện trước kia, hiện tại nhớ đến hồi đó, Chung Linh cảm thấy mình thật ngu ngốc, hơn nữa lại càng “bần”...quá vô sỉ, mang thai đứa con của chồng mà lại còn cùng người khác lên giường. May mà may mà lúc này không giống như thế nữa, Chung Linh hiện tại vẫn hoàn mỹ, sạch sẽ, vẫn còn bên anh, càng nghĩ, cô càng ôm anh chặt hơn.

Chu Bảo Cương thấy người cô đầy mồ hôi, tựa hồ là mơ thấy ác mộng, đau lòng ôm chặt cô: “Làm sao vậy?”.

Chung Linh lúc này chẳng khác nào bạch tuộc ôm chặt lấy anh khiến cho anh cảm thấy ngọt ngào.

“Em mơ thấy bị mất anh.” Chung Linh nói , chẳng những là mất đi chồng mà còn mất đi đứa nhỏ cùng quyền lợi làm mẹ, cũng mất đi tự tôn, mất đi trong sạch.

Anh vừa nghe thấy lời này thì lòng đau như cắt. Anh cảm thấy mình chẳng khác nào thanh niên, yêu người vợ của mình đến chết đi sống lại. Đúng thế, một người vợ thiện lương sẵn sàng như vậy, người phụ nữ yêu mình đến vậy thì có người đàn ông nào không bị hấp dẫn vào trong đó đâu? Cô ấy đẹp như thế, ôn nhu như thế, chính mình trở thành nô lệ trong sự ôn nhu đó. Nhưng mà anh cam tâm tình nguyện, vốn anh chỉ nghĩ đôi với cô có cảm tình vợ chồng mà thôi, anh chưa từng tưởng được anh lại dành cho cô nhiều tình cảm hơn thế.

Lúc được trọng sinh trở lại, Chung Linh thực sự cảm tạ trời xanh. Từ trong cái ôm của anh ngẩng đầu lên, cô nhìn ánh mắt của anh, cái mũi, đôi môi, muốn đem tất cả của anh khắc sâu vào trong trí nhớ. Sợ hãi cùng bất an tra tấn cô, khiến cô muốn chứng thực, muốn căn cứ xác minh đây là thực. Chung Linh hôn môi anh , anh cũng hạnh phúc nhận, thân mật như vậy lấp đầy chỗ trống trong lòng cô...

Sáng sớm, tiếng chuông điểm giờ rời giường ở bên kia học viện truyền đến, Chu Bảo Cương đã sớm thanh tỉnh, nhiều năm đã thành thói quen. Vợ yêu một, ngủ rất trầm, nhưng ngay cả đang ngủ cũng gắt gao ôm anh, cái chân trắng muốt gác cả lên người anh. Anh nhẹ nhàng dịch chuyển, trùm kín cả vai lộ ra ngoài của cô. Kì thật mỗi lần cô gửi thư cho anh thì ba mẹ cùng chị trong nhà cũng gửi thư đến. Chị cùng với anh từ nhỏ thân cận, lại là người thẳng tính cho nên mặc dù anh không ở nhà nhưng mọi chuyện trong nhà đều biết, chị anh đều viết hết mọi thứ trong thư với anh. Lúc mới đầu, anh cũng lo lắng người vợ quá mức xinh đẹp không đồng ý kết hôn với anh cho nên cũng sẽ không dễ dàng sống chung nhưng một bức thư của chị gửi đến đã đánh tan ý niệm này trong đầu anh. Cô rất chịu khó, tôn kính với ba mẹ , chị nói không hổ là người từng đi học, làm việc đều không làm cho người khác nhìn ra vấn đề gì. Cô cũng không phải là người hẹp hòi, cùng chị anh buôn bán, cho chị anh rất nhiều lợi ích thực tế, cô cũng hiền lành, chịu được khổ. Anh biết vô luận là chuyện của Lâm Mỹ cũng như chuyện trong nhà thì cô đều có lúc khó chịu nhưng mà cô chưa hề nói với anh một câu oán giận, sợ anh phiền lòng. Riêng điểm này thôi cô cũng xứng đáng là người vợ hiền rồi.

Mà hạnh phúc nhất là tình cảm cô dành cho anh. Từ lúc nhìn thấy ánh mắt của cô lúc gặp lại anh, hành động thân thiết, khiến anh cảm nhận được tình yêu của cô. Đúng vậy, cô yêu anh, mà anh cũng là đối với cô có tình cảm sâu sắc đầy thôi. Đối với cô nhất kiến chung tình, sau lại dần dần càng trở nên sâu sắc qua những ngày ở chung, thậm chí từng lời từng lời qua thư cũng làm anh trúng độc càng thêm nặng. Mỗi ngày huấn luyện mệt mỏi đi qua, lúc nằm một mình trên giường, anh đều nhớ đến cô, nhớ đến cô yếu ớt run rẩy trong vòng tay anh. Lúc này cô ôm anh như vậy, khiến anh cảm nhận cô cần sự quan tâm và tình yêu của anh.

Thư Lâm Mỹ gửi, anh cũng đại khái nhìn qua, vốn anh chỉ muốn thông qua người khác biết tình huống gần đây của vợ mình. Lúc biết được có người có ý với cô, anh quả thực muốn phát cuồng, lúc Lâm Mỹ từ hôn, anh cũng không có kích động đến vậy. Mãi đến khi cô đến đây, anh vẫn nghĩ mình đang nằm mơ, cô xinh đẹp đến nỗi làm cho anh nhìn đến ngây người. Anh không khác nào cầm thú, chỉ chờ mong được ở chung cùng cô, dù mọi loại ý tưởng không tốt nảy lên trong đầu khiến anh đỏ mặt. Lúc trở về, vài tên chiến hữu còn nói thầm với anh cẩn thận ngày mai không dậy nổi.

Cô còn vụng trộm ngắm nhìn anh, xem ra là cô vì nhớ anh mà đến. Nghĩ vậy, anh càng ôm sát người vợ của mình vào lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Ly biệt

Lúc Chung Linh tỉnh lại thì mặt trời đã lên cao, còn anh vẫn đang ngủ. Toàn thân cô trần trụi, phía dưới rất khó chịu, vừa động thì có gì đó chảy ra. Thật sự cô cảm thấy không tốt chút nào, mình chẳng khác nào người đàn bà hư hỏng, giấc mơ đêm qua vẫn còn hiện lên trong đầu cô khiến cô vô cùng khó chịu. Cô thề tuyệt đối sẽ không để cho lịch sử tái diễn, tuyệt đối không để cuộc sống rơi vào bế tắc như vậy, để cho chính cô và chồng có một cuộc

sống hạnh phúc, an lành.

Lúc cô đứng dậy thì anh cũng đã tỉnh nhưng không mở mắt. Cô rón rén rời giường mặc quần áo, cô sợ làm tỉnh anh, hành động này khiến anh cảm thấy ngọt ngào. Thật sự là người phụ nữ tốt.

Mặc quần áo xong, thấy anh vẫn còn ngủ nên quyết định chính mình đi trước rửa mặt. Cô lặng lẽ cầm dụng cụ rửa mặt, mở khế cửa đi ra ngoài. Thấy thế, anh mới mở to mắt. Nhìn quần áo, tất được chuẩn bị sẵn sàng gọn gang đặt bên cạnh mình, anh nở nụ cười, ngồi dậy lại thấy áo len của cô để ở cạnh ghế giống hệt màu áo len của anh, hẳn đây là áo đôi. Anh cảm thấy, người thấy mùi hương thơm, hương vị của cô, anh hít sâu một hơi, anh hiểu tại sao muốn nhớ kĩ mùi hương này, nhớ kĩ giây phút này. Không biết ở trên chiến trường, anh có thể nhờ vào đó mà giải nỗi khổ tương tư được không?

“Anh tỉnh rồi ư?”

Chu Bảo Cương vội vàng buông chiếc áo, ngẩng đầu nhìn cô. Cô đã vệ sinh buổi sáng xong, khuôn mặt trắng nõn mang theo vài giọt sương hoa.

Lúc cô vào nhìn thấy anh đang cầm áo của cô mà ngẩn người, cô cười thầm, ôi người đàn ông thẹn thùng này! Đi đến bên giường hầu hạ anh mặc quần áo, nhìn anh vẻ mặt đầy sự hưởng thụ. Thật đúng là làm như mình là ông chủ không bằng! Nhưng mà cô cũng hưởng thụ sự ấm áp như vậy, còn anh thì khỏi phải nói, nếu nói cho đám người kia anh được hưởng đãi ngộ như vậy từ vợ yêu thì có lẽ đám kia sẽ ghen ghét đố kỵ.

“Tiểu Linh, anh có chuyện muốn nói với em.” Biểu tình của anh thật nghiêm túc.

“Sao vậy? Chuyện gì mà nghiêm túc như vậy, anh... coi trọng người khác?”

Đối với cô chuyện này rất khó giải quyết, cũng là chuyện cô không mong muốn nhất, lại càng không muốn nói đến.

“Anh muốn ra tiền tuyến.”

Im lặng một lúc lâu. Chu Bảo Cương kéo Chung Linh vào lòng, đầu lòng nhìn cô cứ ngốc ra.

“Thật ư?”

“Ừ!”

“Khi nào thì đi?”. Cô siết chặt lấy anh.

“Nhanh thôi, anh xin nghỉ một ngày với em, ngày mai em về đi thôi!”. Anh biết như vậy thật là tàn nhẫn nhưng thời gian gấp gáp lắm rồi.

“Anh không luyến tiếc gì sao?”. Cô ít khi không lý trí như vậy, thực sự tức giận vì anh có thể bình tĩnh, đơn giản như không có chuyện gì.

Anh nhìn cô, dùng sức ôm chặt cô, anh có muốn như vậy đâu? Anh biết cô khóc không phải vì anh vô tình mà vì sự chia lìa này.

“Em đã biết, ngày mai em sẽ trở về. Anh phải đáp ứng em, nhớ viết thư cho em, em và mọi người trong nhà đều lo lắng cho anh. Anh nhớ phải bảo trọng, phải trở về, biết không? Bằng không em sẽ gả cho Mạc Hoằng, anh...”

“Chờ anh, anh nhất định sẽ trở về...”

Anh nắm lấy bả vai cô, nắm rất chặt, rất đau nhưng cô cảm nhận được anh để ý cô. Cô vừa khóc vừa cười, nếu đời trước cô thử mọi cách để hiểu anh, làm sao có thể phạm sai lầm như thế. Sau đó cả đời đều đi tìm bóng dáng anh, vĩnh viễn không có khả năng trở lại bên người anh.

“Trở về nói với ba mẹ, nói anh sẽ viết thư về nên không cần lo lắng.” Anh dặn dò

“Anh không có gì nói với em sao?”. Cô chảy nước mắt, khóe miệng nở nụ cười, nhất định cô phải nghe được lời an ủi của anh.

“Không được cùng cái tên Mạc Hoằng dây dưa, hẳn tốt nhất là không được đến quấy rầy em, nếu không lần sau anh sẽ đánh cho hắn tàn phế.”

Chung Linh ngây ngốc nhìn anh: “Đây là những điều anh muốn nói?”

Mất thấy không tránh khỏi, anh không được tự nhiên, khí thế hạ thấp xuống: “Em cũng nhớ giữ gìn thân thể, sinh cho anh đứa con trai.”

Cô hung hăng trừng mắt nhìn anh, thật sự trâu có như thế nào thì vẫn là trâu, cô không muốn so đo cùng anh.

“Nếu về sau em sinh con gái thì làm sao bây giờ? Cùng với anh ly hôn?”

Cô trừng mắt nhìn thế mà anh còn cười ha hả.

“Chỉ cho em một cơ hội, em xem mà làm. Trong quân có quy định chỉ được có một con.”

Chung Linh cười, đúng vậy, một đứa thôi, chỉ sợ... A! Không được nói! Điềm gở.

Đến Bắc Kinh đương nhiên là muốn tới Cố cung, ở đây chụp ảnh lưu niệm để cho người nhà xem. Lần này cô mang theo mấy trăm đồng, muốn đưa cho anh dùng nhưng anh bảo không cần dùng đến. Hai người đi vào quảng trường, không khí lúc này hoàn toàn khác biệt so với sau này. Lúc chụp ảnh, cô ôm tay anh, đầu tựa vào vai anh, đương nhiên cô không cao đến thế, anh thấy thật không tốt nếu cứ chụp như vậy, lại không thể đẩy cô ra, nhưng nhìn cô cứ kiễng mũi chân để có thể tựa vào vai anh, bộ dáng thật đáng yêu. Anh không nhận được nở nụ cười, đúng lúc ấy hình ảnh đã được chụp lại.

Hai người tản bộ trên quảng trường, Chung Linh nhìn xung quanh, nhìn ăn mặc của họ, ngôn hành của họ. Đây là phong cách, hương vị cuộc sống của thập niên tám mươi, thật sự nên nhớ kỹ khoảnh khắc này cũng như nhớ kỹ cuộc sống hiện tại, cô muốn tình tứ thường thức nó.

Đến Bắc Kinh một lần không dễ dàng, nắm chặt tay anh, cô kéo anh đi dạo dọc phố Vương Phủ Tỉnh, nhấm nháp thức ăn vặt, chầm rãi trên con đường của thủ đô, mọi người ở đây chất phác, cuộc sống rộn ràng nhưng yên tĩnh trong hoàn cảnh chiến tranh cũng rất miễn cưỡng. Chung Linh biết trận này kéo dài những mười năm, chết rất nhiều người. Chiến tranh rất là tàn khốc, khi đó có bộ phim truyền hình “Vòng hoa núi Cao Hạ” rất được hoan nghênh. Trước đây, cô còn đang vụng trộm yêu đương cùng kẻ toán Vương, nào có quan tâm đến chuyện tiền tuyến, thậm chí cũng không để ý đến chuyện chồng đã lâu không có gửi thư về nhà, mãi đến khi trong quân gửi thư nói anh bị thương, muốn người nhà đi thăm, cô mới biết anh đi tiền tuyến, nhưng khi đó cô không đi, là bố chồng đi thăm, nói với mọi người cô còn trẻ, không làm chủ được cái gì, lại không dám để cô xa nhà.

Đêm cuối cùng trước khi ra về, Chung Linh không khác gì con chó nhỏ, chạy trước chạy sau thâm tình nhìn anh

“Em muốn cùng đi vào sao?”

“A!”. Chung Linh mặt đỏ bừng bước ra xa, đây là nhà vệ sinh nam mà! Bất tri bất giác đi đến nơi này thế mà anh không nhắc cô một câu, thật xấu xa! Nghe thấy tiếng cười của anh, thật sự là đáng giận! Trờ lại phòng, anh nằm đổ trên giường, gối đầu lên hai tay. Chung Linh nằm ở trên người anh, lắng nghe tiếng tim anh đập, cô phải nhớ kỹ thanh âm này.

“Anh!”

“Sao?”

“Anh...Bảo bối của em...”

Chấn động, anh cười kéo cô.

“Gọi gì vậy? Nếu có người nghe thấy thì chê cười chết mất.” Nhưng mà khóe miệng nở nụ cười của anh đã phản bội anh.

“Mặc kệ, khi nào không có người em cứ kêu anh là bảo bối của em đấy.”

Chung Linh cứ dính ở trên người anh như vậy, anh đúng là không nghĩ đến vợ yêu nhỏ bé của anh cũng có một mặt như vậy. Anh vuốt ve lưng cô, hy vọng có thể trấn an cảm xúc của cô.

“Bảo bối...anh ra tiền tuyến cũng cần phải chú ý. Y tá nữ, chiến sĩ nữ, diễn viên, văn công nữ linh tinh đều phải bảo trì khoảng cách đấy.”

Chu Bảo Cương cười nhìn cô, nhìn đến nỗi cô thấy ngượng ngùng.

“Em thì không sao cả, chỉ sợ ảnh hưởng đến tiền đồ của anh thôi, sợ anh khiến những người đó thương tâm, dù sao thì anh đã có vợ rồi mà.” Chung Linh giấu đầu hở đuôi giải thích.

“Trong đầu em nghĩ gì vậy?”. Anh thực sự bội phục vợ mình, đây là chiến trường, có phải đi du lịch đâu?

Kì thật Chung Linh không phải lo lắng điều này nhưng lo lắng thật sự trong lòng cô lại không dám nói ra.

“Giờ mà loạn tướng chứ, khúc ca lãng mạn nơi chiến địa chẳng phải vẫn có đấy thôi! Mà anh lại “sắc” như vậy... A...”

“Em càng nói càng kì cục. Anh háo sắc khi nào?”. Anh xoay người chặn thân cô.

“Sao lại không, mỗi lần nhìn thấy em, anh đều không phải... Vạ nhất lâu không có phụ nữ, khó bảo toàn không...umh...”

Người phụ nữ này quả thật cần giáo huấn. Thế là một màn kịch tình lại tiếp diễn.

Trong lòng Chung Linh âm thầm tính toán nhất định phải cho anh ăn no, đàn ông đều là sói đói háo sắc! Đong đưa thất lưng, giữ nhịp tiết tấu, Chung Linh là có kinh nghiệm, biết vận động như vậy là rất mệt nhưng mà dùng lực eo không giống vậy, nhanh hơn rất nhiều, chỉ cần dùng ít lực là anh đã rên rĩ. Cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, giống như chính cô uống thuốc kích thích vậy, trước đây anh đều bày ra bộ dáng tự chế, chỉ có cô là không kìm giữ được mà vừa khóc vừa kêu, nhưng mà nhìn anh bây giờ không nhận được mà rên, làm cho cô càng hưng phấn ra sức không chế.

Chung Linh hi vọng lần này có thể mang thai, dù vậy cô cũng không dám ôm hi vọng nhiều. Thật sự là một đêm dài!

Lý biệt luôn là khổ sở, vô cùng khổ sở. Ánh mắt cô giống như có vô hạn nước mắt, đứng ở đài ngắm trăng nói lời tiễn biệt với anh và chiến hữu của anh. Người đến đưa tiễn rất nhiều, mọi người đều mặc quân trang, thực sự là nổi bật, nhưng càng nổi bật hơn là người vợ đang ôm anh thật chặt. Chung Linh lúc này cái gì cũng mặc kệ, chỉ ôm lấy anh, trong lòng nghĩ có thể ôm anh lâu thêm một giây thì càng tốt. Lý Chí Huân, Hình Ân còn có Ngô Chí Viễn và vài chiến hữu khác nữa đứng ở bên cạnh không biết làm như thế nào cho phải. Tuy rằng họ hăm mộ hai người vợ chồng ân ái, ghen tị Chu Bảo Cương,

người này chẳng khác gì khối băng mà lại có người vợ xinh đẹp như vậy, kinh ngạc nhìn hai người một người đoan trang, một người nghiêm túc hào phóng mà lại buồn nôn đến thế nhưng ai cũng không có cười bởi vì hai người sắp phải chia lìa, còn có khả năng là vĩnh biệt.

“Anh phải cam đoan là còn sống trở về, chỉ cần trở về là được, không viết thư cũng chẳng sao...”

Chu Bảo Cương lúc này cũng không có lời nào muốn nói. Tiếng loa thông báo cửa xe lửa đã mở, Chung Linh vừa bước vừa quay đầu lại nhìn anh. Lúc lên xe, hành lý đơn giản nhờ người khác đưa lên, tìm được chỗ ngồi rồi, cô vội vàng mở cửa kính, nhìn anh, vẫy tay với anh, cô biết anh cũng đang ảm nhận. Không biết lần biệt ly này đến bao giờ hai người mới có thể gặp lại, không biết lần sau gặp là tình cảnh như thế nào. Anh cũng không vẫy tay với cô mà xoay nhanh người bước đi, bạn bè chiến hữu đi sát phía sau, Chung Linh vẫn cứ nhìn đến khi không thấy bóng dáng bọn họ.

“Cô gái, làm sao vậy? Tiền cháu là chồng cháu ư? Không cần khổ sở như vậy, lần sau lại đến chứ sao!”. Bà cụ bên cạnh thấy Chung Linh khóc thê thảm như vậy, nhin không được khuyên nhủ.

“Anh ấy... sẽ ra tiền tuyến.” Một câu này nói ra, mọi người đều im lặng, đúng vậy, nếu thế thì khuyên thế nào? Mọi người đều thấu hiểu cho nên không có nói lời nào, duy trì yên lặng.

Đọc theo đường đi, Chung Linh được chiếu cố rất nhiều. Khi đó đối với quân nhân, mọi người đều phát ra sự sùng kính từ trong tâm khảm. Mọi chuyện đều chiếu cố cho cô, ngay cả nước uống cũng có người lấy hộ. Lần này cô không có mua vé giường nằm mà là ghế cứng. Bà cụ ngồi bên cạnh liên tục đưa cho cô đồ ăn, bánh táo, kẹo dẻo Bắc Kinh đều đưa cho cô, khiến cho cô không thể không cảm thấy xấu hổ. Ngồi đối diện là một cặp vợ chồng, nhà ở trung tâm tỉnh thành, cùng tỉnh với cô. Người đàn ông là Lý Khuê Sinh, vợ là Nhậm Kim Hoa, hai người đến Bắc Kinh thăm người nhà. Bọn họ ở tỉnh thành kinh doanh cửa hàng trang phục. Chung Linh thấy bọn họ không tệ nên cùng nhau trao đổi địa chỉ. Cô nói với bọn họ là đang muốn bán lợn hơi, không nghĩ đến Nhậm Kim Hoa nói em trai cô ấy có cửa hàng ăn ở chợ nông mậu, khẳng định có thể giúp cô. Tin tức tốt này làm Chung Linh bớt bi thương nhưng đại đa số thời gian, cô vẫn lấy ra ảnh chụp, không để ý gì mà khóc, cô biết nếu cô không khóc thì sẽ hội nghẹn trong lòng đến sinh bệnh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Về nhà

Đến tỉnh thành, Chung Linh dừng lại. Cô nghĩ nên bắt đầu ở đây tìm thị trường cho đàn heo nhà mình. Từ giờ trở đi là một đoạn đường rất dài, cô còn phát triển hơn nữa cho nên tìm kiếm thị trường đầu ra là vô cùng quan trọng.

Em trai của Nhậm Kim Hoa là Nhậm Kim Trụ, hơn ba mươi tuổi, vóc dáng không cao, làn da ngăm đen, thấy chị gái dẫn về một cô gái xinh đẹp như vậy thì không hề nghĩ đến có việc mua bán to tát gì.

“Vậy nhà cô có thể cam đoan số lượng sao? Tôi phỏng chừng từ đầu tháng cho đến tiết đoan ngo, mỗi ngày đều cần hai đầu lợn.”

Chung Linh tính toán, trong nhà hiện tại có mười bốn đầu lợn, trong đó một đầu là lợn nái nên không thể tính, vậy còn mười ba đầu, nhà chị Bảo Cầm hai đầu nữa. Như vậy hẳn là không có vấn đề gì nhưng cô không thể ngày nào cũng đưa hàng được, cho nên hi vọng có thể phân thành hai lần.

“Số lượng thì không thành vấn đề nhưng tôi hi vọng có thể phân thành hai lần đưa tới, nếu phân thành nhiều lần thì áp lực chi phí vận chuyển quá lớn.”

“Vậy cũng được, hiện giờ còn nửa tháng nữa, tôi hi vọng nửa tháng sau sẽ nhận được nhóm lợn đầu tiên, cô nên cam đoan chất lượng đấy.”

“Yên tâm.”

“Tiểu Linh, em rảnh thì đến nhà chị chơi đi, nhìn áo len của em đẹp quá, tự em đan ư?”. Từ chợ nông mậu ra ngoài, Nhậm Kim Hoa liền lôi kéo Chung Linh.

“Đúng vậy, chị Nhậm, em cũng đang muốn đến cửa hàng của chị xem đây.” Chung Linh cũng muốn mở rộng việc làm ăn. Nhậm Kim Hoa là một người phụ nữ gần bốn mươi nhưng bảo dưỡng vô cùng tốt, có lẽ bởi vì kinh doanh thời trang cho nên rất để ý chăm sóc thân thể.

“Lúc trên xe lửa, chị phát hiện em có cái nhìn rất độc đáo đối với thời trang. Thế nào? Muốn đến giúp chị không?”.

Nhậm Kim Hoa thấy Chung Linh lời nói cử chỉ đều vô cùng khéo léo, trẻ tuổi như vậy là tâm cơ rất sâu, thực sự là một nhân tài. Cũng là phụ nữ mà cô ấy lại đối đãi với chồng tình cảm sâu nặng như vậy thì nhất định là người trọng tình cảm. Người như vậy nếu làm việc cho mình thì có thể tin được.

“Tâm lòng của chị em biết nhưng dù sao em cũng là phụ nữ có chồng, ba mẹ chồng lại không thể rời có thể, cho nên em cũng không thể rời đi, nhưng mà chị yên tâm, về sau có cơ hội thì chúng ta lại cùng hợp tác.”

“Thôi được, chị cũng không lôi kéo em nữa, có rảnh thì nhất định phải thường liên hệ với chị nhé.” Nhậm Kim Hoa cũng là một người sáng khoái.

Chung Linh cũng muốn đầu tư vào hạng mục mới nhưng tiền bỏ vào chăn nuôi lợn, tiền mua nhân sâm đã làm cho tiền vốn của cô gần như về tình trạng

ban đầu, hữu tâm vô lực thôi.

Lúc cô về đến nhà, trời đã tối đen. Nhìn thấy cô về mọi người trong nhà đều thả lỏng, con dâu đi xa như vậy thật đúng là lo lắng. Ông Chu vừa nhìn sắc mặt con dâu là biết có chuyện không ổn.

“Mệt không? Tiểu Linh, con mau vào đi.” Bà Chu nhìn con dâu mệt mỏi vậy vội nói.

“Tiểu Linh, sao rồi? Thăng Cương thật sự muốn ra tiền tuyến?”. Chu Bảo Cầm đi thẳng vào chủ đề, mẹ chồng cũng sốt ruột nhìn cô.

“Vâng, anh ấy sớm đi rồi, nhưng mà anh ấy nói không có việc gì, trận lớn đều đã đánh xong rồi, với lại hiện tại anh ấy là cán bộ cấp cao, không sao đâu, anh ấy nói lần trước anh cũng đã đi rồi, không có việc gì cả.” Chung Linh chỉ có thể nói như vậy. Những lời này anh chưa từng nói qua nhưng cô nói vì an ủi người nhà cũng như an ủi chính cô.

“Mệt mỏi thì nghỉ sớm đi, để chị con nấu cho con bát mì trứng gà.”

Cô cũng không từ chối, trực tiếp trở về phòng.

“Sao ông không hỏi thăm thêm? Cứ để cho nó về phòng như vậy? Tôi muốn hỏi xem Thăng Cương còn nói gì nữa?”. Bà Phùng Trân không cam lòng, bà rất lo lắng cho con trai.

“Đừng đi, nó cũng khổ sở lắm rồi, tính tình của Thăng Cương như vậy thì khẳng định cái gì cũng không nói. Tiểu Linh nói không có việc gì chỉ là an ủi chúng ta thôi.”

Nghe vậy, bà Chu cũng hiểu được lần ra tiền tuyến này của con thật sự nguy hiểm.

“Vậy thì để tôi hỏi xem Thăng Cương được phân ở đâu? Trở về đơn vị cũ hay không? Hiện bọn họ đánh trận ở nơi nào?”. Bà Chu cũng bất chấp muốn xông đi.

“Trở về! Tiểu Linh làm sao biết những chuyện đó, đó là cơ mật quân sự của quốc gia, làm sao nói cho người nhà biết.”

Càng nghe, bà Chu càng hoang mang lo sợ.

“Con nhìn mắt Tiểu Linh đều thâm lại.” Chu Bảo Cầm ủ rũ. Cả nhà đều cảm thấy bi thương.

Chung Linh về phòng, nhìn thấy ảnh chụp của anh lại càng chua xót. Cô hít thật sâu một hơi, nói cho chính cô phải kiên cường lên, phải vì chồng cô mà chống đỡ gia đình này. Lấy từ trong túi xách ra ảnh chụp, có ảnh ở Cổ cung Bắc Kinh, cũng có ảnh ở nơi khác. Cô nhìn những bức ảnh đó, cảm giác ở thủ đô vài ngày ấy chẳng khác nào ở thiên đường. Đúng vậy, chỉ có ở bên người anh mới là thiên đường. Thu thập tất cả những đồ mang về, cô mang quà cùng ảnh chụp đến phòng ba mẹ. Lúc này Chu Bảo Cầm cũng bụng bát mì trứng lên.

“Đây là quà hai bọn con mua cho mọi người, đây là của ba mẹ, còn đây là của một nhà chị, còn có ảnh chúng con chụp.”

Nhìn đến ảnh, mẹ chồng cô liền rơi nước mắt.

“Thật tốt, Tiểu Linh, chuyến đi thế nào? Thú vị không?”. Chu Bảo Cầm nhìn em trai cùng em dâu trong ảnh đúng là trời sinh một đôi mà.

“Rất vui, khi nào rảnh thì cả nhà nên đi đến Bắc Kinh một chuyến.” Cô cười nói.

“Xa như vậy còn mang quà về làm gì, nặng cả người.” Phùng Trân cũng rất thông cảm con dâu. Nó chắc cũng rất khổ sở.

“Không có gì, chúng con chỉ mua những thứ nhà mình cần dùng thôi.” Cô cũng không mua gì nhiều, chính là hai cái radio, ở Bắc Kinh thứ này cũng không đắt, mới hơn ba mươi đồng cho nên cô mua luôn hai cái, cô còn mua cho Hoa Hoa một đồng hồ ăn ngon.

“Mẹ, em về phòng rồi mới ăn. À, chị, anh rể cùng Hoa Hoa đâu?”. Lúc đi ra ngoài cửa cô mới nhớ ra sao Hoa Hoa lại không đến.

“Cùng anh rể em đến nhà bạn anh ấy rồi.”

“Ra vậy.”

Trời đã tối rồi, Chung Linh một người ngơ ngác một mình ở giường, đầu dựa vào tường. Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu vào, nhớ anh, nhớ những ngày mà anh và cô ở bên nhau, nước mắt cô tuôn rơi. Hi vọng anh không có việc gì, hình vọng anh bình an, hi vọng mọi chuyện không có xảy ra biến hóa. Cô sẽ sống thật tốt, chờ anh trở về, đến lúc đó nghênh đón anh sẽ là một người vợ khỏe mạnh, gia đình hạnh phúc an khang.

Sáng hôm sau, Chung Linh dậy sớm bắt đầu làm việc. Vì lợn nhiều nên bố chồng cô xây thêm một cái bếp để nấu cám cho lợn. Chung Linh nấu cám cho lợn ở hai bếp ở ngoài sân cùng bếp bên phòng tây, lại ở bếp bên phòng đông là chút điểm tâm đơn giản. Nuôi lợn nhiều như vậy, vệ sinh cho chuồng heo là vô cùng quan trọng, buổi sáng nhất định phải dọn sạch phân. Việc này rất nặng nhọc, cần thể lực nhiều, nhưng trừ bỏ ba chồng tuổi đã cao trong nhà không còn người đàn ông nào khác nên cô chỉ có thể một mình gánh chịu.

Một mình cô làm đến người đầy mồ hôi. Cô biết là vất vả nhưng vì chồng vì người nhà, vì tương lai tốt đẹp, chuyện này chẳng tính là gì. Lợn trong

chuồng ước chừng ba trăm cân, nhiều hơn nhiều so với lợn trước kia nuôi. Dùng thức ăn gia súc nên lợn nhanh lớn hơn nhiều. Hiện tại hầu hết mọi người đều thích thịt béo, cho nên lợn phi bán tốt hơn nhiều. Cô nghĩ nên chờ Chu Bảo Cầm đến, cùng chị ấy thương lượng chuyện bán lợn.

“Tiểu Linh, sao con dậy sớm như vậy, nghỉ ngơi một chút đi, con nhìn con xem, mỡ hôi nhiều như vậy.” Hôm qua, bà Chu ngủ cũng tốt lắm, nhìn thấy con dâu dậy sớm như vậy, bà rất vui.

“Không có việc gì, con không ở mấy ngày, đều là ba mẹ cùng chị chăm nom. Giờ con đã trở về, nên làm nhiều một chút.” Có thể làm ít đi nhưng phải nói đến công lao của ba mẹ chồng, thời gian qua cũng nhờ hai người ấy rất nhiều.

Phùng Trân thấy bạn già cũng không tinh thần ngồi ở giường, thở dài một hơi. “Tiểu Linh thật sự là con dâu tốt, có năng lực lại hiểu thuận. Ông lần trước nói nó chỉ vì mình kiếm tiền, buôn bán cũng không kêu cái Cầm, nhưng mà con Cầm một xu cũng không bỏ vốn mà Tiểu Linh lại trả công nó nhiều như vậy, tiền cũng đều mua cho cái nhà này? Ông đúng là chả ra sao cả.” Bà Chu thấy bạn già của bà có tâm phòng người quá nặng.

“Tôi cũng biết, tôi chỉ lo lắng, nếu sau này có kiếm nhiều tiền hơn, nó có thể không mang theo chị nó kiếm với. Quả thực Tiểu Linh rất được.” Con trai bên ngoài đánh giấc, cái nhà này dựa hết vào con dâu, nó cũng là một người kiên cường.

“Chuẩn bị ăn cơm đi. Tiểu Linh đã chuẩn bị cơm tốt rồi.” Bà Chu bởi vì con trai đi đánh giấc nên cũng hiểu không ít chuyện.

“Được, ăn cơm xong, tôi sẽ dọn chuồng lợn, rồi đưa đến ruộng.” Năm nay trong nhà cũng làm nhiều ruộng.

“Tiểu Linh đã dọn xong rồi, không biết là mấy giờ dậy, làm đến người đầy mỡ hôi.”

Nghe thế, ông Chu sùng sốt. Ở nông thôn luôn hướng đến quy củ, đàn ông trong nhà phải làm việc nặng. Nếu Chung Linh mặc kệ việc như vậy là bình thường, thế nhưng con dâu ông lại nhận làm việc nặng, hẳn bởi vì thông cảm cho ba chồng tuổi cao.

“Vất vả cho nó quá, thật là đứa con ngoan, lâu như vậy rồi, Tiểu Linh cũng không nói gì. Về sau thằng Cuồng trở về, không thể để nó phải chịu ủy khuất gì được. Chu Xuân Lai cũng nhìn ra con dâu đang cố chống đỡ cái nhà này, thông cảm cho chồng, thật sự là người con dâu hiếm có khó tìm.

“Đúng vậy, thằng Cuồng mà dám đối với Tiểu Linh không tốt thì tôi sẽ không nhìn mặt nó.” Bà Chu nói cứ như là con trai bà đã đối xử không tốt với con dâu vậy.

Chu Bảo Cầm một lúc sau là đến, còn có cả chồng và con nữa cũng tới. Ở nhà cho lợn ăn tốt rồi mới lại. Chung Linh vội ôm lấy Hoa Hoa thơm một cái rồi mới buông tay.

“Tiểu Linh, mấy đầu lợn đều lớn đến thế rồi, chúng ta xem nên làm như thế nào?”. Chu Bảo Cầm rất lo lắng việc bán lợn. Đinh Vinh cũng sâu lo việc này.

“Lúc em trở về có ở lại tỉnh thành, đã ở đó liên hệ nơi bán rồi, trước cứ vận chuyển tám đầu lợn lên đó, mấy ngày nay, chúng ta nên chăm cho tám đầu này trước, vài ngày nữa là chuyển đi.”

“Vậy dùng xe gì để vận chuyển bây giờ?”. Việc này cũng là việc lớn đấy.

“Dùng xe khách, họ cũng vận chuyển lợn mà, đại khái mất tám mươi đồng, chúng ta lại mang thêm cả gà đi bán nữa, đỡ phí công chuyên chở.”

“Mang bao nhiêu gà, cả hai nhà chúng ta mới hơn ba mươi con.” Đinh Vinh cảm thấy làm thế là được nhưng nếu gà quá ít thì cũng chẳng bỏ công.

“Thì chúng ta thu mua thêm trong thôn, em còn bốn trăm đồng, hai anh chị thì sao?”. Chung Linh nhớ tới tiền của mình cũng sắp hết rồi.

“Tiền của anh chị đều để mua thức ăn gia súc rồi. Hiện tại thức ăn này có thể dùng đến một năm. Chu Bảo Cầm tròng mắt nhìn chồng, đều do anh tham rẻ, người ta nói mua nhiều thì chiết khấu càng nhiều nên anh đem tiền đổ hết vào đây.

“Không sao, không sao, cũng không cần nhiều lắm.” Chung Linh nghĩ, không thể đem lợn đều bán ở trên tỉnh thành. “Hay là thế này, em thấy chúng ta dùng một đầu lợn lớn nhất, ngày mai đem giết để mang lên trấn trên bán, nếu có thể được thì chúng ta cũng không cần chạy xa như vậy.”

Ba người thương lượng một hồi, Chung Linh bảo chị chồng ở lại ăn điểm tâm rồi xin phép ba mẹ, nếu ba mẹ đồng ý thì cũng cần ông bà ủng hộ hai trăm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 26: Mua bán

Sáng sớm, trong nhà đã cho người mời người mổ lợn đến. Đinh Vinh cùng Chu Xuân Lai trợ giúp bắt lợn. Chung Linh cùng mẹ chồng nấu nước. Tiếng lợn kêu thảm thiết vang cả thôn. Chu Bảo Cầm ôm Hoa Hoa ở trong nhà, đứa nhỏ này sợ hãi. Ở nông thôn, bình thường lợn nuôi cả năm mới lớn chút

bởi vì chỉ có dùng lương thực để nuôi, cho nên lợn nuôi cả năm, đến Tết mới đủ cân mà giết. Chu gia hiện giờ giết heo làm cho người trong thôn còn tưởng Chu gia có việc gì vui. Nhiều người đến xem xem có chuyện gì, còn có một nguyên nhân nữa là giết heo cũng là một việc vui. Cái gọi là việc vui chính là người thân, bạn bè có thể đến ăn một bữa ngon. Có khi giết một con lợn mà để chiêu đãi mọi người mà mất cả nửa con lợn, bởi vì dân quê đều là người hiếu khách, đều đem đồ ngon nhất cho khách. Nếu đến mà không có gì thì sẽ bị người chê cười, giết lợn ăn mừng thì sẽ có thịt thủ, tiết lợn, lòng lợn, còn có chân giò, tất cả đồ ngon này đều phải mang ra.

Thật vất vả mới bắt được một đầu lợn lớn nhất, vài người đem nó trói lại thật tốt, đặt nó hẳn hoi lên trên bàn để cắt tiết, sau đó dùng chậu lớn để đựng tiết rồi còn phải hầm tiết. Sau khi tiết chảy xong thì nâng lợn đến bên bếp, trong nồi là nước sôi dùng để cạo lông. Nói thật, Chung Linh không thích nhìn trận này, tiếng lợn kêu thật thảm thiết, âm ỹ. Còn cả mùi sau khi mổ bụng lợn nữa, thật sự là khó chịu.

“Tiểu Linh, số tiết đó làm sao giờ? Chính nhà mình lưu trữ hay là đem cho?” Phùng Trần thấy số tiết này không thể đem bán, thật sự tiếc.

“Vậy làm dồi lợn, dù sao thì lòng già trừ bỏ quán ăn, căng tin thì không ai mua, nếu làm dồi lợn thì có thể bán.” Mẹ chồng cô nghe thấy cũng đúng, người Đông Bắc đều thích ăn dồi lợn, mùa đông càng thích dồi lợn với dưa chua. Hiện tại không có dưa chua thì dồi lợn với tương tỏi cũng rất ngon. Chính là lúc làm ruột già rất là khó chịu, mùi cực kinh.

“À! Còn mỡ lợn thì sao?” Chu Bảo Cầm nhìn số thịt mỡ mà suy nghĩ rất lâu. Nếu là một năm một đầu thì không sao, về sau ngày nào cũng giết thì số thịt mỡ phải làm sao?

“Em nghĩ vẫn nên bán với giá rẻ một chút!”

“Bán ư? Mẹ nghĩ vẫn nên để nhà mình rán làm mỡ để dùng thì hơn.” Bà Chu có chút tiếc.

“Mẹ à, thứ này về sau còn có nhiều mà, muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu, với lại, ba mẹ cũng lớn tuổi rồi, ăn nhiều mỡ lợn không tốt đâu.”

Chung Linh là người có học, nghe con nói như vậy bà Chu cũng tin tưởng là vì tốt cho bà, xem ra về sau nên ăn ít mỡ lợn mới tốt.”

“Nhưng mà, mẹ cũng nên để lại chút đồ ngon để mà ăn, còn có xương ống cũng lưu lại để hầm canh, canh xương ống rất tốt cho cơ thể, mẹ cùng ba đều cần.”

Mượn xe ngựa của hàng xóm, Đinh Vinh cùng ba chồng cô đi thị trấn, phỏng chừng qua trưa mới về. Chung Linh còn bảo anh rể mua cho cô mấy tờ báo, cô muốn biết tin tức ở chiến trường, còn radio chưa chắc cô đã có thời gian nghe.

Chung Linh đem luôn xương ống hầm trên bếp nhỏ, để lửa nhỏ. Ở nông thôn giết lợn là không giữ lại xương ống, chỉ cạo sạch thịt rồi vứt đi, chẳng giống ở trong thành phố có người còn dùng tiền để mua. Chung Linh cố ý bảo người ta để lại ít thịt dính trên xương, như vậy cả nhà đều cảm thấy ăn ngon. Cô cũng chọn một khối thịt ba chỉ để nấu ăn vì cả nhà đều thích thịt béo, còn phải lưu lại một ít để cho hàng xóm nữa, có thể không mở tiệc đãi thì không thể không đưa cho hàng xóm chút ít, để tránh người ta bàn ra tán vào. Chị Cầm đã đưa đi rồi.

Hoa Hoa lúc giết lợn thì trốn tiết trong phòng nhưng khi ngửi thấy mùi thịt thì vui sướng đến tung tăng. Hiện giờ con bé đã rắn chắc hơn, càng ngày càng đáng yêu và nhanh nhẹn. Chung Linh tìm một cái ghế nhỏ ngồi xuống, vừa trông bếp lửa vừa kể chuyện cho Hoa Hoa nghe.

“Mệt mỏi thì nghỉ một lát, để mẹ trông Hoa Hoa cho.” Bà Chu thu dọn xong thì nhìn thấy con dâu đang ôm cháu gái, bèn nói.

“Không có việc gì, mẹ cũng bận rộn từ sáng sớm đến giờ, mẹ vào buồng trong nghỉ ngơi đi ạ.”

Mẹ chồng còn chưa nói mệt thì sao cô dám than, cô biết mẹ chồng bảo cô đi nghỉ chỉ là ý tứ biết cô vất vả.

“Mẹ, con đưa đồ sang, thím Trần bảo con gửi lời cảm ơn mẹ đấy.” Chu Bảo Cầm đưa thịt cho hàng xóm đã về, đây là truyền thống, có món ngon đều đưa cho hàng xóm một ít, khi hàng xóm có đồ thì cũng đưa sang, ngay cả bánh trôi ngày Tết cũng đưa, nếu trong nhà có khách có khi cũng nhờ hàng xóm tiếp khách.

“Được rồi, mẹ đã biết, con lại đưa cho chú Tiền đi, nhà mình luôn có việc nhờ chú ấy.” Bà Chu cất năm, sáu cân thịt đưa cho con gái.

“Vâng, con đi ngay.” Bà Chu mang theo cháu ngoài vào nhà, lưu lại Chung Linh và Bảo Cầm.

“Tiểu Linh, có chuyện này muốn nói cho em biết.” Thấy chị chồng bộ dáng thần bí như vậy, chắc hẳn là có chuyện gì bất quải.

“Có việc gì vậy?”. Chung Linh cười nhìn chị.

“Em biết Thường Hồng Mai chứ?”

“Biết, em và cô ấy cùng một thôn. Sao vậy?”. Chung Linh rất là ngạc nhiên.

“Cô ta ấy à, cùng với con của chú Tiền ở buồng trong hôn môi, bị chồng bắt được, bị đánh một trận toi bời, cả thôn đều biết.”

“Ai? Con chú Tiền? Người nào vậy?”. Chung Linh không rõ, nhà chú Tiền cô cũng quen thuộc, người nào vậy.

“Chính là con nhỏ, năm nay mười tám, cũng không biết làm sao cô ta lại quyến rũ nó, nghe nói cô ta bị chồng đánh một trận gần chết.”

“Thật ư?”. Mười tám? Chẳng phải là nhỏ hơn Thường Hồng Mai ư? Bình thường thì cũng chẳng chênh lệch quá lớn, chẳng qua cô ấy đã là phụ nữ có chồng, có thể cùng tiểu tử mới lớn như vậy có tình yêu chân chính sao?

“Nhà Lâm Mỹ đính hôn cho cô ta rồi. Nghe nói mấy ngày nữa là đám cưới.”

Đây thực sự là tin tức tốt.

“Em cùng với Lâm Mỹ cùng trường, sao cô ấy đính hôn mà em không biết?”. Chung Linh cũng thấy lạ, không phải là quá gấp gáp ư?

“Trong nhà quyết định thì cô ta nói gì được. Nhắc tới cô ta thực sự là tức chết, lúc về nhà cô ta còn nói em chạy theo trai, làm cho người trong thôn lại hỏi chị, chị bảo em đi thăm thằng Cường, mọi người mới hiểu được.”

Nghe vậy, Chung Linh cả kinh. Tuy rằng anh tin cô, cô cũng chẳng làm gì sai nhưng bị truyền ra như vậy là không tốt. Chị Cẩm nói lời này là để đề tỉnh chính mình, đúng không?

“Chị, chị yên tâm, lâu ngày mới thấy được lòng người, là dạng người gì thì sớm muộn cũng rõ ràng, chồng em không có nhà, khó tránh khỏi có người tính kế.”

Chung Linh cũng không giải thích cái gì, càng nói càng khiến cho người khác hoài nghi. Ba mẹ chồng hiển nhiên không biết chuyện này, nếu không lại là một trận phong ba.

“Lâm Mỹ gả cho ai?”. Cô quan tâm vấn đề này, nếu ở cùng thôn thì không có khả năng vì cô ta cùng Chu gia nháo rất khó nhìn, trong thôn ai cũng biết.

“Thôn khác, cách chúng ta khá xa nhưng vẫn cùng xã.” Chung Linh nghĩ cô ta đi rồi, đúng là chuyện tốt.

“Em yên tâm rồi chứ?”

Chung Linh biết Lâm Mỹ lấy chồng là tin tức tốt nhưng lời đồn mà cô ta dựng lên bị truyền ra thật không tốt cho cô, chính cô phải cẩn thận.

Canh xương hầm đã xong. Đợi cho giữa trưa, ba chồng và anh rể về vừa vặn có thể ăn. Còn chưa vào đến nhà, mẹ chồng cô đã giữ tay anh rể hỏi thế nào?

“Lời, lời không ít tiền đâu. Một cân thịt có thể so mình bán lợn hơi lời hơn hẳn một đồng, lòng lợn cùng thịt mỡ nữa, tổng cộng lời 320 đồng.”

Phùng Trân cùng Chu Bảo Cẩm nghe xong vui mừng quá đỗi, thật sự là lời không ít! Người một nhà cần phải chúc mừng một phen.

Canh xương hầm cùng thịt ba chỉ kho tàu vừa đưa lên bàn là mọi người náo nhiệt ăn. Lúc Chung Linh hầm xương, giữa chừng cô bắc ra để canh lạnh rồi vớt bớt mỡ ra, cho nên lúc ăn không hề cảm thấy ngấy, sau đó còn bỏ thêm khoai tây vào, quả thật là rất ngon. Một nhà lời xương ra băm thịt, Chung Linh còn đập vỡ xương ống, móc tủy ở trong cho Hoa Hoa ăn, con bé này ăn đến nỗi miệng đầy mỡ.

Lần này Chu Xuân Lai tự mình tham dự, như vậy ông có thể hưởng thụ thành quả ngon ngọt của lao động, càng vui vẻ hơn nữa. Khi Chung Linh chủ trương thu mua gà, ông cùng con rể tự mình đi thu mua, mười đồng một con là giá cả phải chăng. Bố chồng Chung Linh làm một cái lồng gà to nhưng chưa đến một ngày lồng đã chật, chỉ có thể làm thêm một cái. Ở nông thôn nhà nào cũng nuôi gà, chủ yếu là để đẻ trứng hoặc chính nhà mình giết ăn, hiện tại có thể bán lấy ít tiền thì ai nấy đều vui bán. Đợi cho đến năm ngày sau, bốn cái lồng gà to đều đầy, thu mua hơn hai trăm con gà. Anh rể Đinh Vinh đã liên hệ xe tốt lắm, người một nhà sáng đều dậy sớm chuẩn bị đồ chất lên xe. Chuẩn bị tốt tám ván bắc lên xe, sau đó bắt lợn, tổng cộng là tám đầu, trên xe để một cái giá, treo bốn lồng gà lên đó. Chung Linh cùng anh rể cùng đi. Chuyện như vậy phải để cô tự mình ra mặt, thứ nhất là anh rể không biết Nhậm Kim Trụ, thứ hai là số gà là không có ước định từ trước nên cần cô phải đi.

Đến tỉnh thành đã là chín giờ hơn, Nhậm Kim Trụ thấy trên xe còn có nhiều gà như vậy, trước đó không hề có nói gì cho nên muốn nhân cơ hội thu mua với giá rẻ. Chung Linh dẫn anh ta đi nhìn lợn, tất cả đều sạch sẽ, trạng thái tinh thần tốt, chứng tỏ rất khỏe mạnh, mỗi con hơn hai trăm, gần ba trăm cân, tính toán xong giá cả. Nhưng mắt thấy đến lúc thanh toán tiền rồi mà Chung Linh cũng không đề cập đến chuyện gà, Nhậm Kim Trụ hoảng, chẳng lẽ gà này là để cho người khác? Kì thật Đinh Vinh cũng rất sốt ruột, muốn vụng trộm nhắc nhở Chung Linh một chút nhưng cô lại sử một ánh mắt bảo anh không cần lên tiếng, nghĩ kĩ lại anh thấy không có khả năng một đồng gà như thế mà cô lại quên.

“Tiểu Linh, gà này của em là”. Nhậm Kim Trụ không nhịn được lên tiếng.

“À... em nghĩ muốn bán một ít gà nhưng bởi vì không có nói trước với anh nên em đang nghĩ biện pháp. Hình như có nhà đang trước muốn thì phải, em thử đi hỏi xem. Sao vậy? Anh có hứng thú mua ư?”

Nhậm Kim Trụ cũng hiểu được mình bị sập bẫy mà mở miệng trước, như vậy là mất đi quyền chủ động nhưng quả thật là không bỏ được miếng thịt béo.

“Nói đi, giá bao nhiêu?”

“Mười năm đồng một con.”

“Gi? Đắt quá.”

Chung Linh biết dù cô có nói giá bao nhiêu anh ta cũng sẽ kêu đắt

“Anh Nhậm, em đã hỏi thăm giá cả, anh không có thiệt đâu, hơn nữa về sau chúng ta còn hợp tác mà. Anh nghĩ lại đi.”

Dù sao ngay cả lòng gà cô cũng chưa gỡ xuống, nếu không được thì tìm người khác. Cô có tự tin là bán được. Nhậm Kim Trụ nghĩ ngợi, tuy rằng không cam lòng bị phụ nữ áp chế nhưng quả thật giá cả này là có lời, cơ hội cũng là khó có được, thôi thì đáp ứng cho rồi.

“Tiểu Linh, chúng ta trở về luôn sao?”. Sau khi ăn xong, Đinh Vinh hỏi. Lần này thật sự thu vào nhiều hơn so với dự tính!

“Mua phân bón cùng thuốc trừ sâu về đi. Lần này chúng ta nên đến sở nghiên cứu chăn nuôi tỉnh mua lợn con.” Chung Linh không biết năm nay nhà mình lại nhận nhiều ruộng như vậy, xem ra năm nay nếu làm không tốt thì mệt chết.

Giống lợn khác nhau thì chênh lệch cũng cao, giống tốt thì thời gian trưởng thành ngắn, mau bán được. Về phần phân bón cùng thuốc trừ sâu, Chung Linh cho rằng là cần thiết. Ở nông thôn hiện nay còn ít nơi sử dụng những thứ này nên chỗ tốt của nó mọi người cũng không biết rõ. Chung Linh mua những thứ này là hi vọng người trong nhà không quá vất vả cho đồng ruộng. Phân hóa học thì khỏi cần nói, còn thuốc trừ thì tối thiểu cũng phải mua để trừ cỏ. Cô cũng không quá rõ về cách sử dụng những thứ này, cũng may anh rể Đinh Vinh biết. Cho nên sau khi dùng ba trăm đồng mua lợn con, hai người ra địa điểm chuyển bán phân bón và thuốc hóa học, hơn nữa còn tìm hiểu kỹ cách sử dụng.

Buổi tối, sáu giờ mới về đến nhà, người trong nhà đều ra bận rộn dỡ hàng. Chung Linh cùng Đinh Vinh ăn qua chút cơm rồi vào phòng khách báo cáo với ông Chu.

“Lần này tám đầu lợn, trừ bỏ phí tổn, thức ăn gia súc, phí vận chuyển, tổng cộng kiếm được hai ngàn sáu trăm, tính cả tiền lãi của bán gà là ba ngàn sáu trăm. Chúng con mua thuốc trừ và phân hóa học cùng lợn con, còn lại hai ngàn hai.”

Bà Chu nghe con dâu, con rể báo cáo thì rất mừng, nhưng ông Chu thì có điểm suy nghĩ. Ông biết ông không hiểu chuyện làm ăn buôn bán nhưng ông không muốn con dâu trong nhà quá kiêu ngạo, cho nên đối với chuyện phân bón và thuốc trừ ông có phê bình kín đáo. Chung Linh nghe xong, không nói thêm gì nữa nhưng anh rể Đinh Vinh sau khi nghe cô nói về lợi ích của những thứ này ở trên tỉnh thành thì lại đưa ra nghi vấn cùng phản bác, khiến cho ông Chu càng tức giận. Chung Linh không muốn tranh cãi với ông, tránh đi mũi nhọn, chỉ ngồi bên cạnh yên lặng nhìn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Phát uy

“Ông làm sao thế? Phân hóa học đã mua rồi, ông dùng không được à? Dù sao chúng nó cũng mua nhiều như vậy, hơn thế mùa màng càng bội thu nếu sử dụng phân hóa học. Vì sao ông lại không cần?”. Bà Chu rất là tức giận, ông già này cứng đầu quá!

“Bà thì biết cái gì?”. Tâm tình ông Chu cũng không tốt.

“Mua phân hóa học tốn không ít tiền thì làm sao? Đinh Vinh không sai, ông chớ có mất nó thì có.” Dù sao ở giữa còn có con gái mà.

“Bà chẳng biết gì cả. Bà nghĩ tôi chỉ vì không muốn dùng phân hóa học mà phản đối sao?”. Ông Chu đề thấp thanh âm. Bà Chu tiến dần đến bên người chồng, chẳng lẽ còn nguyên nhân gì khác sao?

Ông Chu thở dài nói:

“Chủ trương mua phân hóa học là Chung Linh, bà biết chưa? Bà chẳng lẽ không phát hiện sao? Nó càng ngày càng nắm giữ quyền to trong nhà, mua phân hóa học nhiều tiền như vậy mà nó không nói chuyện trước với chúng ta? Hừ, còn hai cái phế vật kia, ánh mắt chúng thiên cận, biết cái gì!”. Ông Chu không so đo lợi hại trước mắt mà là về sau.

“Vậy thì sao, chúng ta đều đã già, người trẻ tuổi thì tinh tường hơn, chẳng lẽ ông không thừa nhận mình già sao?”. Bà Chu cũng hiểu được tình hình nghiêm trọng nhưng bà không muốn tin tưởng là Chung Linh lại không để ý đến ý kiến của hai người bọn họ.

“Tiểu Linh xinh đẹp, tôi thường nhìn thấy bọn thanh niên trong thôn cứ đi qua đi lại trước cửa ngõ nhà chúng ta. Tình tình nó cũng tốt, con mình về nhà một hồi là không dỗi mất được nó. Bà đã bao giờ thấy con trai để ý một người nào như vậy chưa. Lần trước nó đi, nó luyến tiếc vợ nó bao nhiêu? Con dâu như vậy, chúng ta phải giữ gìn cho con chứ!”. Ông Chu nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Tôi biết ý tứ của ông nhưng mà tôi thấy nó biết giữ bổn phận, chưa bao giờ giống như vợ người khác hay đi ra ngoài buôn chuyện, chỉ thành thật ở nhà làm việc.” Bà Chu cũng lo lắng nhưng vẫn có biện hộ, quả thực mắt đi con dâu này thì con trai mình phải thừa nhận sự đả kích rất lớn.

“Con Cầm nói con dâu muốn về xã nó công tác. Chuyện này nó cũng không cùng chúng ta thương lượng. Tôi cũng không quá để ý chuyện này, tôi chỉ lo lắng nếu nó về quê làm việc, tâm không giữ được thì làm sao bây giờ? Tôi chẳng hi vọng nhà này tan. Đầu là vì con trai mình, kiếm nhiều hay ít cũng chẳng sao nhưng không thể vì tiền mà quên thân tình. Dù sao nó cũng còn nhỏ, chúng ta phải nhắc nhở nó, ngày sau nó mới hiểu được.”

Bà Chu cũng không nói gì nữa, chồng bà quả là nghĩ sâu xa.

Chung Linh biết mình làm việc này hơi vội, nhìn ba mẹ chồng có ý kiến với mình thì rõ. Nhưng dù sao cũng là trường bối của cô, cho dù không dùng phân hóa học nữa thì cũng phải nghe lời bọn họ. Xem ra trước mắt phải khoan thai mà khuyên. Chính là vợ chồng Chu Bảo Cầm thì đứng ngồi không yên, mắt thấy sắp qua giai đoạn cần phải bón phân nên hai người bọn họ cả ngày đến nhà, muốn thuyết phục hai lão. Số lợn con mua về lần này cũng nhiều hơn lần trước nên phải xây thêm chuồng lợn ở nhà chị Cầm. Hiện tại ba chồng cô bãi công, không muốn làm, Chung Linh nghĩ mình chỉ có thể cúi đầu.

“Ba, ba xem chuyện phân hóa học nên xử lý thế nào mới tốt. Con biết việc này ba mẹ không hiểu nhiều lắm, nhưng mà trên sách đều nói thứ này tốt, chúng ta hãy thử xem, được không ạ?”

Ông Chu vẫn không nói năng gì.

“Ba, con biết lần này con đã không cùng ba mẹ thương lượng là con không đúng. Lần sau con sẽ không làm như vậy.

Thấy con dâu nói rõ như vậy, ông Chu mới xoay người đối mặt với cô.

“Ba cũng đã hỏi thăm, nghe nói có thể thử xem. Về sau làm việc gì cũng không cần vội vàng, xao động như vậy.”

Nếu con dâu cầu xin tha thứ như vậy thì ông cũng phải xuống nước.

“Còn chuyện chuồng lợn vẫn cần ba trông nom giúp.”

Chung Linh thực sự không còn cách nào khác, chỉ có thể cúi đầu giao quyền. Thật sự là đã kích! Ngay cả mẹ chồng cũng không giúp đỡ cô nói chuyện.

“Ừ, ba đã biết, ba sẽ qua xem.”

“Con sang nhà chị nhìn một chút rồi về.”

Chung Linh nói với ba mẹ chồng một tiếng rồi đi ra cửa.

Trong lòng cô lúc này rất buồn bực nhưng làm gì được bây giờ? Hai người họ là ba mẹ của anh. Nếu là ba mẹ cô thì cô có thể trực tiếp đấu tranh, kêu, náo nhưng mà đây là vì chồng, cô phải chịu đựng. Nếu có xung đột với ba mẹ chồng thì chỉ càng làm anh thêm khổ sở. Nghĩ đến đây cô lại càng nhớ anh hơn, nếu anh ở nhà thì sao phải để chính cô ra mặt thế này, để rồi lại phải chịu ủy khuất. Càng nghĩ cô càng buồn khổ, nước mắt cứ rơi xuống.

Nhà chị Cầm không xa lắm. Chung Linh vừa đi qua một ngõ thì bị một trận cười vui thu hút. Chung Linh nghĩ, là nhà Hà Đông. Đối với người này cô cũng có chút ấn tượng, đó là một tên choai choai hư đốn, tụ tập cùng với đám thanh niên mười tám, mười chín trong thôn, suốt ngày không có việc gì làm, còn đến nhà quả phụ trêu chọc, còn thích nói lời đùa giỡn với con gái, con dâu đi ngang qua đường. Năm đó, chính cô đụng phải chuyện này, vừa xấu hổ vừa chạy trốn rất xa. Hành động như vậy càng làm cho bọn nó càng vui, càng thích trêu Chung Linh.

“A, đừng àm ỹ, kia không phải là con dâu nhà họ Chu sao? Xinh đẹp thật đấy!”

Một tên choai choai nhìn thấy Chung Linh ở phía đối diện thì nói to. Mấy tên thanh niên khác cũng nhìn thấy, nhất thời tay chân luống cuống nhưng mà dù sao cũng là ở trước mặt chúng bạn, vì thế không cho bạn bè chê cười đều cố gắng tỏ ra không quan tâm, thậm chí còn muốn đùa giỡn vài câu.

“Không phải mày coi trọng người ta đấy chứ? Mày cũng không nhìn lại mình xem, bộ dáng thế này thì người ta làm sao để ý đến mày?”. Một người cười đùa.

“Tao thì làm sao? Mày không biết tên họ Tiền còn không phải là cùng vợ nhà người ta hôn môi trong phòng sao? Bộ dáng của tao mà kém hẳn à? Chồng cô ta không ở nhà, cô ta cũng muốn đàn ông, tao chắc hẳn là có cơ hội.”

Vài người cười ha ha. Chung Linh không nghe thấy bọn họ nói cái gì nhưng cô biết cũng chẳng là điều hay ho gì. Cô thoải mái bước đi qua, không nhìn đến bọn họ. Người ta thường nói tướng từ tâm sinh, nếu bạn trong lòng có tà niệm thì sẽ có người nhìn ra manh mối. Ngược lại, nếu bạn đứng đắn từ trong tâm thì ít gặp được chuyện xấu cũng sẽ giảm xuống. Chung Linh tự nói như vậy với chính mình nhưng mà bị người khác nhìn rồi bình phẩm từ đầu đến chân như vậy thật là khó chịu.

Chung Linh thực sự rất đẹp, cả xã này cũng coi như là cô đẹp nhất. Nhìn cô mà cả một đám choai choai trong lòng đều ngứa ngáy. Mắt thấy cô sắp đi xa, một đứa trong số đó nhìn không được nói: “Hà Đông, mày nếu có thể sờ được mông của cô ấy thì tao cho mày tiền mua cửa ngõ. Có dám hay không?”

Hà Đông nhìn khuôn mặt kiều mỵ của Chung Linh dưới ánh nắng thì mắt sáng lên, hơn nữa còn đáng người yếu điệu thút tha, cậu ta đã sớm thầm nuốt nước miếng, vừa nghe có người nói vậy thì vừa vận cho cậu ta dừng khí, chạy đến chỗ Chung Linh. Chung Linh không phòng bị liền bị sờ qua. Lập tức cô liền xấu hổ, cô lại bị si nhục giống như đời trước. Xoay tay một cái tát mạnh: “Lưu manh từ chỗ nào đến, muốn chết sao?”. Vốn ở nhà đã ghen một bụng tức, hiện còn bị người ta vũ nhục như vậy, tất cả lý trí đều không còn. Cô liền đuổi theo Hà Đông đánh. Một đám thanh niên ồn ào nhìn xem trò vui, nhưng nhìn Chung Linh không biết kiếm ở đâu ra viên gạch trực tiếp muốn đập Hà Đông thì vội vàng đến ngăn cản. Hà Đông cũng choáng váng, chỉ có thể chạy trốn. “Người đàn bà này điên rồi?”, vừa chạy cậu ta vừa kêu. Náo động như vậy khiến cho mọi người đều ra nhìn coi. Vừa thấy tình hình thì mấy thím liền ngăn Chung Linh lại. Lúc này ba mẹ Hà Đông cũng đi ra, thấy con dâu họ Chu đang liều chết đánh con trai mình cũng đại khái đoán được chuyện gì, liền vội vàng đi lên khuyên giải.

“Tiểu Linh à, có chuyện gì thì bình tĩnh nói.”

Là trưởng thôn, thôn lớn như vậy nhưng phía bên đông gáy bên tây cũng nghe được thế này thì trưởng thôn cũng biết, ngay cả hai lão Chu gia với vợ chồng Chu Bảo Cầm cũng đến. Chung Linh vừa thở dốc vừa khóc, hòn gạch trong tay vẫn nắm gắt gao.

“Làm sao vậy, Tiểu Linh?”. Bà Chu đi đến bên cạnh Chung Linh hỏi. Chuyện phát sinh náo động lớn như vậy thì thật khó coi nhưng cô lúc này không quan tâm được nhiều như vậy.

“Ai biết cô ta phát điên cái gì?”. Hà Đông bị mất mặt, bị một người phụ nữ liều chết truy đánh làm cho cậu ta mất mặt trước toàn thôn nên cậu ta kiên quyết không thừa nhận mình sai.

“Đừng cho là chồng tôi không ở nhà thì có thể khi dễ, chờ anh ấy về rồi, để xem anh ấy thu thập nguoi như thế nào!”

Chung Linh vừa khóc vừa kể sự tình, người chứng kiến cũng rất nhiều. Tóm lại mọi chuyện đều có nguyên nhân, nháo lớn như thế cô cũng không muốn nhưng cô không hối hận.

“Đưa con chết tiết này. Chú Chu à, Tiểu Đông nhà cháu không hiểu chuyện, cháu thay mặt nó xin lỗi chú.” Ba Hà Đông vội vàng đi đến trước mặt ông Chu nói, con trai làm việc như thế này, không ai đứng về phía mình được.

“Cậu xem rồi làm đi.” Chu Xuân Lai hiểu được, Chung Linh bị khi dễ, chồng không ở nhà mà bị người trâu chọc, vũ nhục thì rất dễ bị mất lý trí. Phùng Trân cùng Chu Bảo Cầm hiểu được chuyện gì xảy ra thì lại tiến lên chiến đấu, hai người chẳng khác gì gà chọi, tức giận đến độ tóc dựng thẳng đứng. Ông Chu cùng Đinh Vinh phải lôi kéo mới về được.

“Mẹ, chuyện này không trách được Tiểu Linh, trở về mẹ đừng nói nó.”

Chu Bảo Cầm rất đồng tình với tình cảnh của em dâu, chồng không ở nhà đã đủ khổ rồi mà còn... Nhưng việc này đối với Chung Linh và Chu gia cũng mất mặt, cho nên Chu Bảo Cầm lo lắng.

“Không có việc gì, mẹ biết, mẹ sẽ không trách gì nó. Nó hiện tại chắc cũng khó chịu, con đi khuyên nhủ nó cái.”

Bà Chu cũng đau lòng, nếu con trai bà mà biết thì không biết còn giận dữ tới đâu. Ông Chu cũng không nói gì thêm, ông cũng biết chuyện này không nên xé ra to thêm nữa cho nên chỉ có thể để cho vợ cùng con dâu trở về, còn ông thì phải đến nhà trưởng thôn một chuyến, dù sao cũng cần trưởng thôn ra mặt.

Chung Linh vừa về đến nhà thì gục đầu lên giường khóc lớn, nhìn ảnh của anh mà nghĩ, nếu anh biết khẳng định là sẽ rất đau lòng cho cô, đúng không? Nếu anh ở đây...

Chu Bảo Cầm muốn đến an ủi Chung Linh, nhưng mà khi biết tên tiểu tử kia dám sờ mông em dâu mình thì chị cũng tức điên người. Vốn chị rất yêu thương em trai, hiện tại em dâu bị chịu nhục như vậy không nghi ngờ gì chính là bôi đen lên mặt đứa em nhà chị, hơn nữa tên kia cũng không để hai lão trong nhà vào mắt, thật là đáng hận. Chính chị cũng không thể nguôi giận được thì làm sao có thể an ủi được em dâu?

Hà Đông cũng rất ủy khuất, ai ngờ con dâu nhà họ Chu ghê gớm thế, nếu là người khác cùng lắm chỉ mắng chửi hai câu. Cô ta liều mạng đuổi đánh mình, đã thế ba mẹ lại cho thêm một trận, cảnh cáo từ nay về sau nếu thấy Chung Linh thì đi đường vòng luôn. Ngay cả trưởng thôn cũng đến nói với ba mẹ : “Chồng người ta còn đang ở tiền tuyến đánh giặc mà con nhà hai người còn đùa giỡn người ta. Đây là lý gì?”. Hà Đông lúc đó làm sao nghĩ được nhiều như vậy. Phòng chừng sau này muốn kiếm vợ cũng khó rồi đây!!

Thông qua trận này Chung Linh lại trở thành hình tượng chính nghĩa trong lòng nhiều người, Đây là quả là thu hoạch ngoài ý muốn. Chu Bảo Cầm lại càng chú ý săn sóc cô, chị rất sợ cô giấu nổi khổ sở trong lòng đến ghen khuất. Bình thường em dâu nhẹ nhàng, dịu hiền là thế, vậy mà khi nổi giận lên cũng đáng sợ, hoàn toàn là bộ dáng liều mạng. Nếu nói việc này với em trai thì hẳn nó nhất định không tin.

Chuồng lợn đã xây gần xong. Vì an toàn nên Đinh Vinh vẫn thường xuyên mời kỹ sư chăn nuôi của xã nhà xem xét. Sau đó, anh lại chuẩn bị đưa lợn cùng gà lần hai đi lên tỉnh. Toàn việc trong nhà cùng với cho lợn ăn đều dồn hết cho Chung Linh và Chu Bảo Cầm. Mỗi ngày đều mệt gần chết. Chung Linh nghĩ mỗi ngày đều làm mệt như vậy, đến tối nằm xuống là ngủ luôn, không còn thời gian để vẩn vơ nhớ anh nữa cũng tốt. Qua nhiều ngày như vậy rồi, không biết anh đã xuất phát chưa, ở địa phương nào, cô muốn viết thư nhưng mà địa chỉ không có nên chỉ có thể chờ anh gửi thư.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Gửi Thư

Mọi chuyện đều trở lại bình thường. Nghĩ lại, Chung Linh có chút hối hận, cô không nên nháo lớn như thế. Mọi người trong thôn đã biết thì đánh giá cô như thế nào? Khẳng định là nói cô là người đàn bà chanh chua mất. Trời ạ! Nếu chuyện này rơi vào tai anh thì chẳng phải hình ảnh tốt đẹp cô cố gắng xây dựng trong lòng anh đã bị hủy hoại ư? Chuyện này hoàn toàn là lỗi của cái tên Hà Đông, hừ, lưu manh, đáng lẽ nên cho hắn một trận như từ hơn. Mỗi người phụ nữ đều có nguyện vọng được người đàn ông của mình bảo hộ. Mỗi khi mình bị trêu chọc trong lòng sẽ nghĩ đến người đàn ông của mình sẽ thương mình, báo thù cho mình, đương nhiên cô sẽ không để anh vì báo thù mà đánh nhau, chỉ là cô muốn nhìn thấy anh đau lòng cho cô, quan tâm cô mà thôi. Như vậy có phải là quá ấu trĩ rồi không?

Trước tiết Đoan Ngọ rốt cục cũng bán hết số lợn, Chung Linh thật sự thở phào nhẹ nhõm nhưng mà cho tới nay cô vẫn có một tâm bệnh. Chính là nhà mẹ đẻ của cô, hiện tại cô có năng lực, đã cải thiện được tình hình kinh tế nhà chồng nhưng mà nhà cô vẫn thế, khiến cô vô cùng áy náy. Nhưng cô không có biện pháp nào cả vì nếu cô rat ay giúp nhà mẹ đẻ thì người nhà chồng sẽ không hài lòng. Hiện tại chuyện này còn chưa có cơ hội! Người nhà chồng đều biết trong tay cô có bao nhiêu tiền nên cô cũng không thể lấy tiền đưa cho nhà mẹ đẻ được. Cho nên hiện tại cô chỉ có thể buông tâm.

Trong thôn cũng có đặt báo, đại khái là một tuần lấy một lần cho dù đây là nhật báo đi chăng nữa, khiến cho Chung Linh lúc nhận được báo mà nhìn thấy ngày trên đó, dĩ nhiên là hẳn một tuần trước, thật sự là hết chỗ nói.

Lấy một vài tờ báo cùng tập san, Chung Linh trực tiếp về phòng, xem xét tin tức hữu dụng. Rạng sáng ngày 28 tháng 4 năm 1984, chiến dịch Núi Đất (*) khai hỏa. Chung Linh liên tưởng đến tiền tuyến âm ỉ, máu chảy, tàn khốc, không biết anh đang ở đâu? Ở một quyển tập san có đăng rất nhiều tin về chuyện một bệnh viện dã chiến bị tập kích, toàn bộ người bị thương đều chết, nói chung là vô cùng thảm thảm (**). Chung Linh rất là lo sợ hãi hùng, cứ tưởng tượng đó là anh... máu tươi, thi thể không trọn vẹn... Nếu... cô cảm thấy mình phát điên mất, không thể nào, không thể nào! Phải bình tĩnh! Hồi lâu, cô thu thập báo chí, không hi vọng ba mẹ chồng nhìn thấy chúng. Phải chờ thôi, chờ anh viết thư về, vừa nghĩ cô vừa khóc, không hiểu sao dạo này cô rất hay khóc, thực sự càng sống càng không có tiền đồ.

Tiền lời vụ nuôi lợn đầu tiên này là hơn ba ngàn đồng, đương nhiên còn có cả tiền lời từ thu mua gà. Đình Vinh phát hiện đây là một hạng mục kiếm tiền rất tốt nên tính toán trường kì làm công tác thu mua. Chung Linh không dám phát biểu cái nhìn, cho dù là thu mua hay mua bán cái gì đi chăng nữa thì trong tay không có xe, cũng chẳng lời lãi bao nhiêu. Chung Linh hi vọng nhà mẹ cô từ phương diện này có thể phát triển một chút. Anh cô là một phần tử trí thức, cũng nghèo kiệt, cổ hủ, nói trắng ra là người cho rằng các giai cấp khác đều là thấp kém chỉ có người đọc sách là cao, cho nên không phải nói anh ấy không nên thân, không kiếm nổi chức vị mà vì quá nặng về thân phận, tôn nghiêm cho nên anh ấy không có khả năng buôn bán. Vài ngày nữa là ngày anh ấy kết hôn, cô còn muốn chuẩn bị trở về hỗ trợ. Hi vọng lần này có thể thay đổi cái nhìn của người nhà. Chung Linh còn hơn một ngàn, còn lại đều đầu tư vào chăn nuôi lợn. Anh trai cô kết hôn nên ba mẹ chồng cô cũng chi tiền mừng, vợ chồng chị chồng cũng thế, điều này cũng là một loại khẳng định đối với cô. Tiền mừng thường là năm đồng hoặc mười đồng mà lần này ba mẹ chồng cùng vợ chồng chị Bảo Cảm mừng những một trăm đồng, đây là con số không hề nhỏ. Đương nhiên đây là xem mặt mũi cùng công lao của cô.

Chung Linh trở về sáng sớm ngày anh trai kết hôn. Trong nhà đã lợp mái che nắng cùng với chuẩn bị bếp lò đều tốt rồi, ngay cả hàng xóm cũng bận rộn giúp đỡ. Ba mẹ cô thấy con gái về thì vô cùng vui mừng, anh trai cô đang bế bộn nhiều việc, thấy cô về thì cũng đi theo về nhà. Con gái về nhà mẹ đẻ chẳng khác nào khách đến. Cô làm cho mọi người ra ngoài tiếp tục làm việc, cô cũng tìm lại bộ quần áo trước kia, thay đổi rồi ra ngoài cùng mọi người rửa rau, thái đồ ăn, thu thập bát đĩa. Phòng cưới đều bố trí tốt lắm, lúc này phòng cưới chính là phòng cũ bố trí thêm gia cụ mới, nóc nhà thì trang trí hoa, dán chữ hi. Bận rộn như vậy nhưng mà mọi người đều mang theo sắc mặt vui mừng, không khí thực sự khiến cho người người đều cảm thấy thoải mái. Buổi tối, cùng mẹ nằm trên giường nói chuyện, Chung Linh phát hiện sau khi kết hôn, cô cùng với mẹ có rất nhiều chuyện để nói, tựa hồ chỉ có con gái lấy chồng rồi thì mẹ mới coi mình trở thành người lớn. Cô nói với mẹ về tình hình cô và anh. Nhìn thần thái của con gái khi nói chuyện, bà Chung thấy rằng hai vợ chồng con gái ở chung rất hòa hợp. Chung Linh nhận ra ra đời trước cô thực sự bỏ lỡ cơ hội như thế này bởi vì sau khi kết hôn cô cùng với nhà mẹ đẻ trở nên căng thẳng.

Trước tân hôn một ngày còn phải áp giường, đó là tìm một đứa trẻ nam ở phòng tân hôn ngủ một ngày, hơn nữa cả đêm đó đều đèn sáng. Đương nhiên nhà chủ phải cấp cho lì xì, tuy rằng hồi dẫn lễ đã phát rồi nhưng hôm nay kết hôn cũng tiêu phí nhiều cho các loại lì xì, nhất là lì xì cho người nhà cô dâu cùng cô dâu. Chung Linh ngày hôm trước đã đưa tiền mừng của ba mẹ chồng và chị chồng tổng cộng là hai trăm, cùng với hai trăm tiền mừng của cô cho ba mẹ. Cô còn lên đưa cho mẹ ba trăm để làm tiền lì xì. Tiền mừng này là phải ghi lại, để cho đôi vợ chồng trẻ tương lai biết, sau này nhà người khác có việc gì vui còn phải mừng lại nhà họ. Chung Linh vì muốn giúp cha mẹ nên mới nói ba trăm kia là biếu mẹ đẻ. Ba cô biết chuyện còn có ý tìm cô hỏi rõ, ông sợ nhà chồng con gái biết thì sẽ có ý kiến đối với con gái. Cô cùng với ba cô nói rõ, còn đưa ra ý muốn cùng ông làm ăn nhưng bị ông cự tuyệt, nói là ông là giáo viên, không thể lại làm việc khác, còn về phần con trai ông, ông cũng không hi vọng đi theo con đường buôn bán, chỉ hi vọng anh ấy cố gắng trở thành giáo viên chính thức. Cô cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể để sau.

Sáng sớm ngày hôm sau, đội ngũ đón dâu xuất phát. Nhà cô tìm một máy kéo lớn đến nhà gái đón dâu. Đằng trước máy kéo là hoa vải đỏ thắm, em trai cô dâu bảo vệ ở cửa, không cho nhà trai đi vào, nhất định phải đợi nhà trai thể hiện các loại hành vi đối xử tử tế với nhà gái mới cho qua, đương nhiên còn cần có bao lì xì, cô dâu từ biệt cha mẹ lên xe, em trai cô dâu cũng đi theo, xuống xe cũng cần bao lì xì. Chính là như Chung Linh đoán trước, cô dâu bị ném ngũ cốc rất khổ sở, muốn hỗ trợ nhưng chính cô cũng không thể đi vào, đáng lẽ nên nói trước với anh trai. Cô dâu mới vào phòng tân hôn, ngồi lên chăn cưới, gọi là tọa phúc, sau đó bưng đến một chậu nước, trong nước có thả hành tây và tiền xu, đem chậu đó đến bên giường để cho cô dâu mới tắm. Tiếp theo là dâng lên một bát cơm, trên bát có hai miếng thịt béo, để ở đầu giường. Ngoài sân vài người thổi kèn, đánh chiêng, đều là điệu mà người Đông Bắc thường nghe.

Chị dâu này trông rất được, mắt to, môi hồng, ai cũng nói là cùng với anh trai là trời sinh một đôi, xem ra thật sự là xứng đôi vừa lứa. Cả một ngày như vậy, đến tối mọi người đều muốn nào động phòng. Một đám người trẻ tuổi nghĩ ra mọi biện pháp tra tấn người mới, ví dụ như đem một quả táo làm cho hai người cùng ăn mà không rơi. Chung Linh nghĩ tới cô không gặp phải chuyện như vậy, dù sao đối với chú rể lúc nào cũng bày ra bộ mặt nghiêm túc, đứng đắn quả thật là không ai có can đảm đi trêu chọc.

Ngay khi cô về đến nhà thì nhận được thư chồng gửi, lá thư viết ngày 26 tháng 4.

Tiểu Linh, em khỏe không?

Đây là lần đầu tiên anh viết thư riêng cho em, thư gửi ba mẹ anh gửi chị. Anh muốn nói riêng với em.

Anh nhớ rõ lần đầu tiên gặp em, khi đó em đang cùng người khác nói cười rất vui vẻ. Mắt to, da trắng, còn quàng một chiếc khăn màu đỏ, lúc ấy em thật xinh đẹp, cho tới bây giờ anh chưa từng thấy ai hấp dẫn như vậy. Không biết anh đã từng nói với em là anh rất thích nhìn em mặc màu đỏ chưa? Ngày kết hôn, anh rất hạnh phúc. Anh biết em lúc đó không vừa lòng với hôn sự của hai ta nhưng mà không có vấn đề gì, chúng ta còn thời gian cả đời, anh sẽ làm cho em cảm thấy hạnh phúc. Đêm tân hôn đó, anh thực xin lỗi em, anh không nên không để ý đến ý nguyện của em nhưng mà anh nhận nhận không được. Nghe chị gửi thư nói tình huống trong nhà, anh rất vui khi biết em chấp nhận thực sự hôn nhân cùng với gia đình này. Ở nhà em vất vả, anh biết. Để em một mình như vậy anh rất lo lắng, lo sợ em không ở chung hòa hảo với ba mẹ nhưng có vẻ anh lo thừa rồi.

Chuyện Lâm Mỹ anh cũng thực không ngờ. Lúc từ hôn, cô ấy cũng đã đồng ý, anh đã từng hỏi qua cô ấy rốt cục cô ấy có ý gì, cô ấy chỉ nói đó là ý của ba mẹ, cô ấy cũng không còn cách nào khác. Anh cũng đã hỏi, đính hôn ba năm như vậy mà cứ thế từ hôn sao? Cô ấy nói nếu không có lẽ hỏi một ngân hàng thì chỉ có thể từ hôn mà thôi. Việc cứ như vậy, có lẽ chuyện nhà anh từ hôn là chuyện mà nhà bọn họ không có nghĩ đến cho nên mới có chuyện sau này? Anh cảm thấy có lỗi, chuyện của cô ấy chắc gây cho em không ít phiền não, đúng không? Em không hề nói với anh một lời nào về chuyện đó, anh biết là do em không muốn anh phiền lòng, cảm ơn em. Lần đầu tiên, thực sự là lần đầu tiên anh cảm thấy yêu thương một ai đó, yêu em nhưng mà anh không biết có thể nói gì để biểu đạt tâm tình của anh. Trước khi đi học ở học viện quân sự, anh rất muốn gặp em, nên đã xin phép để về nhà, vốn anh tính trước khi đến học viện tìm một ít tư liệu cùng với cố gắng thích ứng hoàn cảnh nhưng mà trong đầu anh toàn là hình bóng của em nên anh rất muốn gặp em. Em còn nhớ rõ lần đó về nhà, em vì chuyện Lâm Mỹ tức giận với anh không? Lúc anh nhìn thấy em thu thập đồ bỏ đi, anh vô cùng sợ hãi, anh không biết phải làm gì để giữ em lại nên mới làm như vậy. Chỉ có thể ở trong lòng anh, anh mới cảm giác được em là của anh, anh sẽ không mất em. Lâm Mỹ gửi thư nói cho anh biết em cùng với một người tên Mạc Hoàng dây dưa, lúc ấy anh thật sự phát cuồng nhưng mà anh không tin, em dịu hiền như vậy, không có khả năng làm ra chuyện đó nhưng mà anh rất lo lắng.

Ngày đó, em tới thăm anh, anh thật sự cảm giác giống như nằm mơ. Lúc em nằm trong lòng anh, anh hi vọng thời gian dừng lại ở thời khắc ấy. Anh muốn cùng em sinh một đứa con, bất luận là trai hay gái đều tốt, chỉ cần là của em, anh đều thích nhưng lần này anh hi vọng em không mang thai. Anh ra tiền tuyến, sống chết không rõ mà em còn trẻ như vậy, anh không hi vọng em bị đưa nhỏ liên lụy mà không thể tái giá. Nếu lần này thực sự mang thai, em cứ vụng trộm xóa sạch đi. Chờ anh trở lại, chúng ta lại có thể sinh đứa khác, còn nếu anh không trở về thì không có con, em có thể tái giá, quên anh đi, ba mẹ thì giao cho chị gái.

Tiểu Linh, xin lỗi em, anh biết ở nhà có nhiều việc khó xử nhưng mà anh lựa chọn trốn tránh, anh không biết xử lý thế nào quan hệ giữa em và ba mẹ. Anh sai rồi, khiến em vất vả. Tiểu Linh, đời này có thể nên duyên với em là điều hạnh phúc nhất đối với anh. Những ngày ở cùng em là kỉ ức tốt đẹp nhất, nếu anh chết thì tại giây phút lia xa ấy anh có thể nói với chính mình, đời này đáng giá.

Tiểu Linh, lúc này đây nhiệm vụ vô cùng nguy hiểm, anh không biết có thể trở lại hay không, cho nên em phải làm tốt tư tưởng chuẩn bị. Nếu lần này anh trở lại, anh sẽ cho em cả đời hạnh phúc, nếu không, Tiểu Linh, hãy quên anh, như vậy anh mới có thể ra đi thanh thản.

Tiểu Linh, Tiểu Linh của anh

Hẹn gặp lại.

Bảo trọng.

Chồng: Chu Bảo Cương

Nhận được bức thư này, Chung Linh vô cùng xúc động. Lá thư sau khi đọc xong đã bị nước mắt của cô làm ướt đầm. Cô thật không ngờ anh có tình cảm sâu đậm với cô đến thế. Bao nhiêu khó chịu cùng ủy khuất từ trước đến nay đều không là gì. Hai đời làm người, cô hiểu được một đạo lý, nếu bạn yêu một người thì hoàn toàn không liên quan đến chuyện thời gian dài lâu, chỉ cần một cái liếc mắt cũng có thể yêu người ấy, cả ưu điểm và khuyết điểm của người ấy, tất cả của người ấy bạn đều cảm thấy đó là tuyệt tác của thượng đế. Cho dù có vĩnh viễn mất đi người ấy thì bạn lại luôn luôn tìm kiếm hình ảnh thay thế người ấy trong muôn vạn người, có thể bạn sẽ yêu người ta nhưng người ta chỉ là thể xác của người ấy, chỉ có hoặc ánh mắt, hoặc đôi môi hay hành động giống người ấy. Đêm khuya, trong giấc mơ, người ấy sẽ xuất hiện, tác động cảm xúc của bạn khiến cho bạn cuối cùng cũng phải rời khỏi người thể xác, bạn sẽ phát hiện ra cả đời này đều vì người ấy mà hạnh phúc hay tiếc nuối. Chu Bảo Cương đã cho Chung Linh cảm giác như vậy, hơn nữa anh còn có ma lực khiến cô sẽ không bởi vì anh là chuyện gì mà buông tay, đây là một loại chấp nhất cùng cực. Anh đã trở thành nhược điểm của cô, kiếp này có thể cùng anh thề non hẹn biển, cho giờ phút này cô có mất đi, cô cũng có thể mỉm cười mãn nguyện.

Cô viết thư hồi âm cho anh, chỉ viết đơn giản mấy câu, nguyện vọng của anh không có đạt được, nếu anh đã chết thì cô sẽ sinh con của anh. Cô nói cô mang thai của anh, nếu anh không hi vọng đứa con này không có cha thì phải can trọng. Còn có lời yêu của cô gửi đến anh. Không có điều gì có thể chia lìa hai người, không có, cho dù là cái chết cũng không thể

(*) Bên Trung núi này có tên là Lão sơn

(**) Đoạn này mình lược chỉ tóm gọn lại một câu vì nó mô tả quân mình rất dã man, tàn bạo. Nói chung là không tin được báo Trung thời đó. Nếu ai muốn biết chi tiết thì coi bản convert ý, chứ mình mà edit ra thì sẽ hứng cá rô đá từ sự tức giận của độc giả mất

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 29

Kì thật Chung Linh cũng không biết là mình có mang thai hay không, chỉ là kinh nguyệt bị chậm lại cả tháng rồi, nhưng mà cô cũng không có biểu hiện nào khác cả, làm thế nào bây giờ? Hơn nữa đời trước cô biết rất nhiều trường hợp chỉ là bệnh trạng giả mang thai, cho nên cô rất sợ mình chỉ là mừng hụt. Mấy ngày sau, cô nhận được thông tri từ trường kĩ thuật nói muốn cô đến nhận bằng tốt nghiệp. Nhân cơ hội này, cô nói với ba mẹ chồng để đi lên thị trấn một chuyến, tranh thủ đi kiểm tra. Kì thật cô cũng có thể kiểm tra ở quê nhà nhưng nếu không có mà bị người nhà biết thì sẽ bị chê cười.

Lúc Chung Linh đến trường thì đã là chín giờ sáng, ngoài ý muốn gặp ngay Lý Tiểu Vân ở cổng trường. Nhìn cô ấy mặt mày hớn hờ, xem ra là cặp đôi Cao Thần- Tiểu Vân này là quá hợp rồi. Lý Tiểu Vân nhìn thấy Chung Linh thì cực kì vui vẻ, nói chuyện nín rít không ngừng, đương nhiên chẳng phải chuyện gì khác chính là Cao Thần nhà cô ấy, gì mà Cao Thần nhà em truy bắt tội phạm vô cùng lợi hại, còn đồ trong thành đều sợ, quả thực là miêu tả giống như anh hùng, thái độ vô cùng sung bái. Đến khi nghe Chung Linh muốn kiểm tra phụ khoa, Tiểu Vân hớn hờ đòi đi theo. Dù sao cũng là người sắp kết hôn, đối với chuyện mang thai, sinh con, Tiểu Vân có lòng hiếu kì mãnh liệt.

“Khi nào thì kết hôn?”. Trên đường đi, Chung Linh hỏi.

“Tháng sau.”

“Nhanh thế! Nhưng mà chị e chị không đến được.”

Con gái đã lấy chồng bình thường không nên tham gia hôn lễ nhà người, nhất là người kết hôn nhà chồng lại không biết, hơn nữa chồng cô lại không ở nhà, cho nên Chung Linh không thể không cẩn thận. Cô không muốn người ta lờ ra tiếng vào, cô muốn sống thật thoải mái.

“Thế ư? Em hi vọng chị tới được cơ?”. Tiểu Vân ý lại nhiều vào người chị kết nghĩa này, chính cô và Cao Thần có thể ở cùng nhau, ít nhiều là có Chung Linh ảnh hưởng. Nhưng mà lần trước chuyện của Mạc Hoàng khiến cô cảm thấy có lỗi với chị thế mà chị không nói gì trách mắng.

“Nếu thật sự chị mang thai thì lại càng không thể đi.” Tục lệ ở nông thôn là như vậy, phụ nữ mang thai không thể tham gia hôn lễ, trừ khi là quan hệ thân thuộc gần. Tiểu Vân cũng biết nên chỉ có thể gạt đầu.

Cho đến bây giờ, Chung Linh vẫn còn sợ hãi bệnh viện. Trong bệnh viện, mùi thuốc sát trùng làm cho cô cả người run lên, nhìn đến kim tiêm cùng với cặp lồng com bệnh viện mà cả người đều khó chịu. Chỉ có thể trách trí nhớ khắc quá sâu, trước kia Chung Linh sinh bệnh vào bệnh viện, lần đó quả là cả đời khó quên. Hơn nữa, thái độ của nhân viên y tế rất là khó chịu, không kêu không nói, không nhìn bệnh nhân, đó là coi như không thấy.

Đầu tiên, cô xếp hàng đăng kí, sau đó ngồi chờ ở hành lang. Đến lượt gọi vào thì mới có thể đi vào. Cả Chung Linh cùng Tiểu Vân đều đi vào, bác sĩ đứng là một người phụ nữ trung niên mặc kính.

“Sao?”

“Tôi hình như là mang thai.”

Bác sĩ liếc mắt nhìn cô một cái.

“Nguyệt sự chậm bao lâu rồi?”

“Không nhớ rõ lắm, đại khái là gần hai tháng.”

Bác sĩ viết một tờ phiếu, bảo cô đi siêu âm. Chung Linh lại phải chờ, uống một bụng đầy nước, muốn đi vệ sinh mà còn chưa đến lượt. Tiểu Vân cũng không hề bình tĩnh, cứ nhìn hành lang. Lần này, cô đến chỉ muốn biết thêm tri thức về phụ khoa nhưng mà coi như lần này là đến không.

“Chung Linh, tiến vào, nằm xuống, quần áo vạch ra.”

Bác sĩ làm siêu âm trẻ hơn người vừa nãy. Liếc nhìn Chung Linh một cái rồi lại cho cô nằm xuống, nhìn lại tờ danh sách.

“Nếu có đứa nhỏ, có muốn giữ không?”

Lời hỏi này khiến Chung Linh vô cùng ngạc nhiên. Vì sao lại hỏi như vậy? Chẳng lẽ hiện tại tình trạng nạo thai đã trở nên phổ biến?

“Muốn”.

Lời này lại làm cho bác sĩ ngạc nhiên nhìn cô.

“Cô đã kết hôn”

Câu hỏi này không phải là vô nghĩa sao?

“Đúng vậy, đã được hai năm.”

Nghe vậy, sắc mặt bác sĩ mới hòa hoãn. Siêu âm xong, Chung Linh nhận được tờ miêu tả tình trạng siêu âm. Trên giấy viết tử cung ngả sau (Ví trí tử cung như này rất khó để mang thai) . . .Điều này đòi trước Chung Linh đã kiểm tra nên có biết, hơn nữa vì thế mà sau khi bị lưu sản,làm phẫu thuật xong, cô không thể mang thai được nữa. Chuẩn đoán cuối cùng là cô không có mang thai. Nếu anh trở về thì phải giải thích như thế nào bây giờ? Chẳng lẽ nói là mình chỉ đùa giỡn mà thôi? Trời ạ, anh ấy có khi lại gán cho mình hình tượng nói dối như cuội mất? Tâm tình Chung Linh không tốt,cực kì không tốt.

Trên đường đi về cùng Tiểu Vân nói chuyện phiếm, có nghe cô ấy nhắc đến chuyện nhà hỏa táng cùng tang lễ không hiệu quả, nghe bố chồng tương lai của cô ấy nói là từ sau vụ ống khói của nhà hỏa táng bị sập thì sự việc hàng năm nhà hỏa táng không có được tu sửa bị bại lộ, việc này khiến cho vấn đề tài chính của huyện gặp khó khăn. Chung Linh nghĩ, lúc này còn chưa có quy định cưỡng chế phải hỏa táng nhưng mà không lâu sau,quy định này sẽ ban xuống. Ở nông thôn, chế độ thổ táng đã tồn tại lâu đời, người trước khi chết đều tự mình đóng quan tài hoặc là mua. Vì thế ở nông thôn thường xuyên thấy cảnh ,lúc người già trong nhà bệnh tình nguy kịch thì một bên xem bệnh, chăm sóc, một bên tìm người đóng quan tài. Có nhà còn đã sớm chuẩn bị sẵn quan tài cho trường bối để ngay trong nhà. Người già trong nhà cũng không kiêng dè, cho rằng đó là con cháu hiếu thuận, chỉ là quan tài không có quét sơn mà chỉ dùng thứ khác để giữ gìn (*). Người Trung Quốc đối với chuyện mai táng và tang lễ đều vô cùng chú trọng, sau khi hỏa táng trở thành tất nhiên thì hình thức nhà tang lễ cùng với hỏa táng quật khởi. Người ta bội chi cho tang lễ rất nhiều, so với hôn lễ không có kém. Có thể nói rằng, cơ hội đã tới nhưng mà Chung Linh biết lực cản cho việc này là rất lớn.

“Chị có một hạng mục có thể kiếm tiền, thậm chí là phát triển thành sự nghiệp đáng kể, không biết em có hứng thú hay không?”

Chung Linh nghiêm túc nói với Tiểu Vân, người sắp kết hôn cũng coi như đã trưởng thành rồi.

“Hạng mục gì cơ? Chị cứ nói đi.”

Tiểu Vân hai mắt sáng ngời, cô biết chị Linh là người có tiền, chính cô cũng rất hâm mộ.

“Chị chỉ sợ em không có can đảm thử,lại càng không có bản lĩnh làm việc này.” Chung Linh cười nói.

“Chị, chị không cần khích tướng, có gì cứ nói thẳng.”

“Chuyện này nếu làm tốt, em có thể trở thành bà chủ lớn, con cháu ăn mặc không lo.” Chung Linh muốn nói cho Tiểu Vân hiểu được chỗ tốt của hạng mục này

“Chị nói cho em biết đi.”

Càng nghe Tiểu Vân càng sốt ruột.

“Đầu tư nhà hỏa táng với nhà tang lễ. Sao? Có can đảm thử không?”

Lời này vừa nói ra, Tiểu Vân cũng hoảng sợ, không nói đến việc này không mấy người nguyện ý làm, đầu tư vào đó,có lợi nhuận sao?

“Có thể được không? Nếu có thể kiếm tiền thì nhà hỏa táng bên kia đã trở thành củ khoai lang phòng tay rồi.”

Tiểu Vân cảm thấy điều này không chắc chắn.

“Chị không có lừa dối em,hỏa táng là xu thế tất nhiên, mà người đều ở chuyện tang lễ rất chịu chi. Sao vậy?”.

Tiểu Vân cau mày.

“Chị nói thật ư?”

“Đúng vậy nếu em nguyện ý cùng chị đầu tư, chị cam đoan em có thể kiếm tiền. Nếu em không muốn, em có thể nhờ ba chồng em hỗ trợ thôi, chị cũng tạ ơn em hậu hĩnh.”

Tiểu Vân nhìn Chung Linh nói vậy cũng bắt đầu động tâm.

“Chuyện hỏa táng cùng nhà tang lễ rất khó làm đúng không? Hẳn là xem như một đơn vị công tác? Chuyện này có thể không? Em sợ ngay cả ba anh Cao Thần cũng không nhất định có thể làm được.”

Tiểu Vân còn muốn cẩn thận suy nghĩ.

“Chuyện này, em về cùng với Cao Thần thương lượng, nếu có thể thì mau chóng trả lời chị. Vật là chết, người là sống, nếu không nhận được tiền đầu tư thì nhà hỏa táng phải đóng cửa, chính phủ không có tiền, bọn họ không có nhiều lựa chọn lắm. Nếu thực sự không thể dùng nhà hỏa táng đó thì ở bên cạnh triển khai nhà tang lễ hoặc là xây dựng nhà mộ, tóm lại, trước tiên là phải nhập vào ngành này, chiếm lĩnh thị trường.”

“Vậy thì cần không ít tiền,đúng không? Chúng ta làm gì có nhiều tiền như vậy?”

Vấn đề này, Chung Linh đã nghĩ.

“Đầu tư lần đầu cần không nhiều lắm, thủ tục làm tốt xong thì chúng ta có thể xin vay.” Còn chuyện khác thì suy nghĩ sau đi.

Chung Linh nhớ đến về sau nhà tang lễ cùng hỏa táng bùng nổ, kiếm tiền như nước, công tác ở nơi đó cũng cực kì khó xin. Các loại danh mục cần tiền không phải kể, còn có cả tiền đi cửa sau, vân vân. Thật sự là... nhưng mà Chung Linh ngay lập tức nghĩ đến một nan đề lớn, đó là ba mẹ chồng cô có thể đồng ý sao? Người già đối với chuyện này rất chú ý, sẽ không là vừa nhắc tới đã từ chối chứ? Nếu thật sự không đồng ý thì cô phải ứng đối như thế nào?

Hôm nay thật sự là buồn bực! Vì sao sinh con lại khó như vậy? Nhìn xem người khác ngay cả con còn muốn bỏ, tìm mọi cách tránh thai. Người không muốn lại có, người muốn lại không, thật sự là không công bằng. Việc này cũng không thể coi là lỗi của anh. Chung Linh lo lắng chính cô khó có thể mang thai mới là vấn đề mấu chốt. Nếu xuất hiện biến cố gì, cô không thể thuận lợi mang thai thì làm sao để đổi mặt mới ba mẹ chồng cùng chồng đây?

Chung Linh không để cho Tiểu Vân tiễn mình mà trực tiếp ngồi xe về. Mà Tiểu Vân có gợi ý như vậy cũng cần mau chóng tìm người thương lượng.

Cũng không biết tiền tuyến thế nào? Chung Linh nhớ rõ khi đó vừa mới qua cách mạng văn hóa, mọi chuyện đều còn loạn thất bát tao, càng về sau càng có nhiều tin tức trái chiều, ví dụ như chuyện vũ khí, vũ khí khi đó xuất hiện vấn đề khiến cho thương vong vô số, có súng mới bắn vài phát đạn liền tắc, hoặc có khi là bắn ngược lại chính mình. Còn cả chuyện không thông thuộc địa hình Việt Nam nên thương vong rất lớn. Khi đó, Việt Nam là toàn dân đều là chiến sĩ, cho nên gây nên thương vong có thể là đủ loại người. Chung Linh có viết trong thư với anh, nhắc anh ở phương diện này cần phải chú ý, đương nhiên là nói chuyện này đều ở báo với tạp chí xem mới biết. Cô chỉ có thể cầu nguyện cho anh bình an trở về! Chỉ mong anh không vì chính cô thay đổi vận mệnh mà xảy ra biến cố gì, bình an quay về bên cô.

Chuyện chăn nuôi lợn tiến hành rất thuận lợi, nếu không tiếp tục mở rộng chăn nuôi thì rất nhanh là có thể thu hồi phí tổn đầu tư. Nhưng nếu Chung Linh muốn làm đầu tư khác thì rất khó có thể lấy tiền từ trong tay ba mẹ chồng. Trên đường trở về, Chung Linh rất lo về chuyện này, nếu thật sự không được, cũng chỉ có thể nhờ vào nhân sâm mà thôi.

Nhưng là trở về vài ngày, không đợi Chung Linh mở miệng nói chuyện nhân sâm, cô liền phát hiện một việc. Ba mẹ chồng cô lấy một cây nhân sâm ra ngâm rượu, không những thế mà còn đưa cho chị chồng một cây, tuy rằng không phải là ba cây lớn nhất nhưng chuyện này làm cho cô cực kì khó chịu. Tiền mua nhân sâm là tiền cô kiếm được. Lúc trước vợ chồng chị Bảo Cẩm không muốn đầu tư vào vụ làm ăn đó, chính cô kiếm được tiền từ vụ đó mà mang đi mua nhân sâm, hơn nữa, trước khi đi Bắc Kinh cô đã nói rõ lai lịch của nhân sâm, cũng chỉ là nhờ ba mẹ chồng thay mình bảo quản, nhưng sự tình hiện nay là sao? Sao bọn họ có thể tự tiện dùng như thế? Bởi vì cô từ khi trở về không có nói lời nào ư? Tình trạng này, hiển nhiên là ba mẹ chồng cô muốn chiếm vì đó là của cô, hoặc có thể sự tình không phải như vậy nhưng là Chung Linh thực sự bị chọc tức. Muốn lấy lại thì hiển nhiên là một hồi phân tranh. Hiện tại tuy rằng nhờ cô dẫn dắt làm ăn nhưng chỉ cần ba mẹ chồng cô nói một câu thì toàn bộ số nhân sâm này đều bị sung công. Đến lúc đó thì phải làm sao bây giờ?

Mỗi khi Chung Linh nhìn bình rượu ngâm nhân sâm trên tủ mà lòng cô ứa máu. Nếu ba mẹ chồng cô vì thân thể cần nhân sâm, Chung Linh sẽ không nói hai lời mà lấy ra, đó là phải làm. Trước kia, lúc mua nhân sâm, Chung Linh cũng có ý vì ba mẹ chồng nhưng mà hiện tại... Chung Linh thật sự không nói nên lời! Thật sự là rối rắm!

Nhân sâm của cô! Con của cô! Chồng của cô...

(*) Ở Trung Quốc, việc chuẩn bị sẵn quan tài trong nhà không hề bị kiêng kị, không hề có ý nghĩa trừ yểm, rửa ai đó mất sớm đâu nhé. Nếu con cháu mà chuẩn bị trước quan tài cũng áo niệm tốt cho cha mẹ thì đó được coi là con cháu có hiếu, người già có phúc đấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Bị thương

Dù sao cô cũng là người đã năm mươi tuổi đầu, Chung Linh ăn nhấm vài ngày, trong lòng tìm mọi cách giải quyết. Cô cảm thấy tình huống hiện tại, cô là bị động nhưng mà chồng ở bên ngoài đánh giáp, nếu chính cô ở nhà nào động thì thực sự không phải là một biện pháp tốt. Từ bức thư anh gửi lần trước, đã rất lâu rồi không có tin tức gì của anh. Có khả năng hiện tại anh đã xâm nhập sâu vào trong tiền tuyến, càng khó liên lạc. Chung Linh biết anh là bộ đội đặc chủng, nhiệm vụ cực kì nguy hiểm.

Lý Tiểu Vân đến thăm, hưng phấn nói với Chung Linh.

“Cao Thần đồng ý, anh ấy nói đây là cơ hội tốt nhưng mà ba anh ấy không đồng ý, chị cũng biết là ông ấy đã già, hơn nữa lại là cán bộ, đảng viên, không đồng ý gia nhập kinh doanh. Nhưng mà mọi chuyện đều có biện pháp, mẹ chồng em thuyết phục ông, nhưng mà phải bí mật, tự chúng ta đầu tư.”

Nói xong, Tiểu Vân nhìn cô, chờ đợi cô trả lời.

“Được, vậy thì làm đi, chị so với ba chồng em còn không tốt những tay hơn. Cho nên chúng ta hai người hùn vốn, em phụ trách kinh doanh, chị phụ trách lấy tiền,”

“Chị mặc kệ ư?”

Tiểu Vân không ngờ đến.

“Chồng chị là quân nhân, hơn nữa chị lại là con dâu trong nhà nên không tiện ra mặt nhưng mà chị có thể căn cứ cụ thể tình huống mà cho em đề nghị hợp lý, em xem thế nào?”

Chuyện này cùng với tưởng tượng của Tiểu Vân khác xa, Chung Linh hiện giờ không thể là chỗ dựa cho cô nữa rồi,

Chung Linh thừa nhận, chính cô về nhà cẩn thận ngẫm nghĩ xong đã không còn lòng nhiệt huyết sôi trào với nhà tang lễ và hỏa táng nữa. Cô biết khó khăn sẽ gặp phải. Cô tự hỏi chính mình, mục đích sống của cô là gì? Là làm người vợ hiền của anh, là dâu thảo trong nhà nhưng mà cô hi vọng tương lai mình chỉ là một người phụ nữ nội trợ. Mỗi người đều hi vọng có địa vị xã hội, có giá trị của chính mình, cho dù không phải là một người mạnh mẽ nhưng cô hi vọng mình có thể trở thành một người phụ nữ thành công. Ở nông thôn, lại là dâu nhà người, hạn chế mọi người đều biết, đó là chính cô cùng với ba mẹ chồng cô vị thế bất đồng, lập trường bất đồng, quan niệm sai biệt. Nếu chính cô chỉ có thể thuận theo hết thảy thì tương lai cuộc sống của cô sẽ vô cùng buồn khổ. Nếu tranh cãi là không thể tránh né thì đây thực sự là một cơ hội tốt. Chờ cho Chu Bảo Cương trở về thì sự tình đã giải quyết xong, sẽ không còn tồn tại tranh chấp gì. Mấu chốt là trận này cô phải đánh thắng, đầu tiên là phải có một lý do chân chính, tuyệt đối không để hai người đó một mình dùng nhân sâm. Cô lo lắng nhất không phải là ở nhà này sống không tốt mà là chính cô ở nhà không có địa vị như vậy thì sẽ tạo trở ngại lớn cho cuộc sống của vợ chồng cô sau này, đây mới là nguyên nhân chính khiến cô không tiếc mạo hiểm.

Cháu dâu chủ tịch huyện Lý Tiểu Vân đến thăm đối với nhà họ Chu có thể nói là chuyện lớn. Chu Xuân Lai là trưởng bối trong nhà nên càng phải thân thiết tiếp đãi khách. Ở trên bàn cơm, Tiểu Vân trình bày quá trình kết thân với Chung Linh, cả chuyện Chung Linh là nhân tố mấu chốt ảnh hưởng đến hôn nhân của cô, còn nói ra mục đích chủ yếu cô đến đây, chính là chuyện nhà hỏa táng của huyện. Chu Xuân Lai nghe xong vô cùng kinh ngạc nhưng bởi vì Lý Tiểu Vân cũng như chủ tịch huyện chiều cô cho nên vấn đề này miễn cưỡng chấp nhận được. Đương nhiên cũng có nhắc đến vấn đề tài chính, hiển nhiên là đề cập cả nhân sâm, cho nên... Chung Linh biết chuyện này là vội vàng xao động nhưng đây là cơ hội khó được, có thể thu hồi quyền chủ động mà không tổn hại hòa khí bên ngoài.

“Tiểu Linh, em thật sự quyết định ư?”. Chu Bảo Cẩm cũng không thích hạng mục này nhưng không thể mặc kệ được.

“Chị cũng biết đấy. Sao vậy? Chị không muốn tham gia sao?”

“Không cần. Chị không muốn.”

Đây là do chính chị không tham gia đấy. Chung Linh cũng không muốn làm hạng mục này lâu dài nhưng đây là cơ hội tích lũy tài chính. Trăm phương ngàn kế như vậy, mục đích chỉ có một, đó là đường hoàng đứng bên người anh.

Hai ngày này, ba mẹ chồng cô đều không có sắc mặt hòa nhã nhưng đó là kết quả tốt nhất rồi. Nhân sâm cũng đã giao cho cô, Tiểu Vân gọi điện thoại đến, bảo Chung Linh lên thị trấn một chút. Nghe vậy, cô biết thủ tục đã hoàn thành không sai biệt lắm.

Nhà hỏa táng đều là nhà trệt, dụng cụ đều đơn sơ, không có địa phương để tro cốt, vì thế mà nhân viên cũng rất ít, dù sao làm ở đây lương cũng không cao hơn nơi khác là mấy. Chung Linh đưa ra một quy hoạch tổng thể, thêm vào một số đề nghị, sau đó giao cho Tiểu Vân thực hiện. Cô không có tự tay tham dự còn có một nguyên nhân khác đó là đối với tử vong, cô có một nỗi sợ hãi không tên. Trong nhà hỏa táng truyền đến tiếng kêu khóc, trên mặt đất đầy giấy tiền, khiến cho cô dựng tóc gáy, thật sự không nghĩ phải đến lần nữa.

“Chị. Em quên mất, Mạc Hoàng luôn hỏi em về chị đấy!”

“Em tốt nhất là cái gì cũng đừng nói. Chị không thích anh ta, cũng không muốn có liên quan gì với anh ta. Em nhớ kỹ, nếu em còn dây dưa vấn đề này, tác động đến thì đừng trách chị em mình tuyệt giao.”

Những lời này không phải chỉ là lời dọa suông, đối với Chung Linh không có gì quan trọng bằng gia đình.

Mấy ngày không khí u ám trong nhà đã bị một bức điện báo phá vỡ. Chuyện Chung Linh lo lắng nhất đã xuất hiện. Chu Bảo Cương bị thương trên chiến trường, hiện đã được đưa về bệnh viện quân khu điều trị. Người trong nhà vừa nghe đến tin này thì chấn kinh, Chung Linh vô cùng sợ hãi nhưng cô không có khóc, chỉ trầm nghĩ mau chóng đến bên cạnh anh. Cô cần phải biết tình trạng của anh. Đáng lẽ Đinh Vinh cũng đi nhưng mà cô ngăn cản. Người trong nhà hiện tại đoàn kết hơn bao giờ hết bởi vì tất cả đều muốn vượt qua cửa ải khó khăn trước mặt này. Chung Linh nói cho mọi người biết đó là tin tức truyền về từ tiền tuyến, cần phải ở nhà chờ. Hôm sau, Chung Linh lên đường, suốt đường đi vô cùng vất vả, ngay cả cô cũng không phát hiện ra suốt hai ngày nay ánh mắt cô không hề liếc ngang nhìn dọc, tâm tình lo âu cùng với đường đi mỗi một cũng không ngăn cản được bước chân của cô.

Trong suốt quá trình đó, cô không hề có tâm tình để ý chuyện gì, chỉ một lòng muốn nhanh chóng được nhìn thấy anh nhưng đến lúc đứng ngay bên cạnh anh, Chung Linh bị khiếp sợ, bưng kín miệng. Đây là anh ư? Là chồng cô ư? Toàn thân bị băng bó trắng toát. Chung Linh bỏ nhào đến bên giường. “Anh? Là anh ư?”. Cô căn thân kêu, lúc này tâm tình cô không khác nào bị đao cứa, đau lòng đến nỗi tình nguyện là cô bị thương chứ không muốn để anh chịu giày vò.

“Anh, anh nhìn em, là em đây, anh tỉnh đi... anh...”

Nước mắt cô tuôn rơi không ngừng.

“Tiểu Linh, em đến rồi!”

Người trên giường mở mắt, cái trán bị băng gạc bao kín, hai má cũng có vết trầy xước, cả vùng ngực đều là băng gạc, còn đâu hình ảnh anh tuần trước kia nữa. Chung Linh khó chịu cúi gầm xuống. Ngày thường, bất cứ chuyện gì không thoải mái, cô đều né để anh khỏi phải bận lòng mà nay người cô yêu thương biến thành dạng này, làm sao cô chấp nhận cho nổi?

“Anh đau lắm, đúng không? Nói cho em biết.”

Chung Linh miễn cưỡng không chế cảm xúc của chính mình, cố gắng nói ra lời nói đầy đủ. Cô không muốn anh nhìn thấy cô khổ sở, ra sức lau nước mắt nhưng thế nào cũng lau không xong.

“Sao em lại tới, không phải là đang mang thai sao?”

Những lời này làm cho Chung Linh sửng sốt.

“Không có việc gì, nếu không để cho em gặp anh thì em làm sao chịu đựng được?”

Giữ chặt tay anh, vùi mặt vào bàn tay ấy, cô thổn thức: “Sao anh không biết thương lấy chính mình, anh đã đáp ứng em, anh nói anh sẽ tốt mà.”

Chung Linh không biết làm thế nào đối mặt với sự kiềm chế cảm xúc trong lòng.

“Anh không phải vẫn còn sống sao?”

Ánh mắt của anh bao hàm nhiều ý nghĩ. Chung Linh không hiểu nhưng cô biết có thể còn sống trở về đã là trời ban ơn.

“Anh, chúng ta không bao giờ phải xa nhau nữa phải không? Anh không rời đi nữa được không, em muốn theo anh, anh đi đến đâu, em đến đó. Em thật sự không chịu nổi nữa, anh biết không? Không được rời bỏ em, nếu như anh mất thì em làm sao còn dũng khí mà sống?”

Chung Linh cứ nỉ non bên tai anh vừa khóc vừa nói.

“Nói ngược cái gì đấy, nếu chồng chết thì cũng không sống nữa. Tất cả đều giống như em thì không phải mỗi người trên chiến trường còn phải đeo thêm một mạng nữa sao?”

Chu Bảo Cương không đồng ý với ý tưởng yếu đuối này của vợ nhưng anh cũng rất vui vì tình cảm cô dành cho anh.

“Nếu một người đã mất đi điều kiện để hạnh phúc, không có khả năng đạt được hạnh phúc nữa thì sống hay chết có gì khác nhau? Anh, anh vĩnh viễn không hiểu được lòng của người phụ nữ. Anh không hiểu được, em hận người bị thương không phải là em mà lại là anh. Để anh đi chiến trường là em, em không nên cho anh đi. Em đã nghĩ anh sẽ không sao mà lại...”

Chung Linh thật sự hối hận. Anh cũng không nói gì, từ từ nhất sinh trở về đã là anh may mắn lắm rồi nhưng còn chiến hữu của anh, thuộc cấp của anh...

“Đừng nói nữa, anh là quân nhân, mà đã là quân nhân thì phải tham chiến, bảo vệ tổ quốc.”

Chung Linh cũng không cùng anh tranh cãi, anh hiện tại nói cái gì cũng được, cô sẽ không nói lại, chỉ cần anh sống tốt là được rồi.

Ổn định cảm xúc của chính mình, Chung Linh đi tìm bác sĩ chủ trị để hiểu biết thêm về tình trạng của anh. Theo lời bác sĩ thì anh đúng là mạng lớn, bị bom dội vào vùng bụng như vậy mà có thể sống sót, đúng là hiếm thấy. Cả nhóm bác sĩ đều đã từng nghĩ là không cứu được. Từ lúc chuyển từ bệnh viện dã chiến về các bác sĩ đều cố gắng hết sức bởi vì anh là anh hùng chiến đấu, lãnh đạo quân khu đều chú ý bệnh tình của anh khiến cho bác sĩ đầu não của bệnh viện cảm thấy áp lực rất lớn. Hiện tại bệnh tình của anh đã ổn định, không có nguy hiểm đến tính mạng nhưng mà ở bả vai vẫn còn lưu mảnh đạn, các bác sĩ đã quyết định không lấy ra. Điều này hiển nhiên là anh có lưu lại di chứng.

Từ văn phòng bác sĩ đi ra, Chung Linh đứng trên hành lang nhìn ra ngoài cửa sổ, đột nhiên cô cảm thấy chính mình vẫn là sống uống nhiều năm, bất kể là việc làm ăn, hạng mục đầu tư, nhân sâm, quan hệ gia đình, tất cả đều là hư, đều là rêu rĩa. Đứng trước lần ranh sinh tử, tất cả điều đó đều là nhỏ bé không đáng kể, cần gì phải đề ý nhiều như thế? Cần gì phải theo đuổi hoàn mỹ? Đời trước không phải hi vọng lớn nhất của cô là có con cùng với một gia đình bình thường sao? Vì sao hiện tại lại trở nên lòng tham không đáy như thế này? Nghĩ đến anh, cô lại rơi nước mắt. Trở về phòng, nhìn anh, cô càng cảm thấy ông trời đối với cô rất tốt, lại cho cô một cơ hội nữa.

Chung Linh nắm lấy tay anh bất luận là lúc anh đang tỉnh hay đang ngủ. Cô hi vọng có thể vì anh làm chút gì đó, kể cả một ngụm nước cũng được. Buổi tối, Chung Linh ngủ ở giường bên cạnh, chỉ cần anh có một chút động tĩnh nào, cô đều lập tức đứng lên. Có đôi khi miệng vết thương đau khiến anh nhăn trọc, cô đau lòng không biết làm thế nào, chỉ có thể ở bên cạnh nh, nắm tay an ủi anh cho đến khi anh chìm vào giấc ngủ.

Ngày hôm sau, Chung Linh nhờ một cô y tá phát điện báo về nhà để cho mọi người yên tâm, nói trạng thái của Chu Bảo Cương đã ổn định, không có gì trở ngại, sau đó cô đến phụ cận mua một ít đồ cần dùng.

Chu Bảo Cương tỉnh, thấy cô mang nhiều đồ như vậy thì vô cùng tức giận và sốt ruột.

“Em sao lại mang nhiều đồ như vậy, ảnh hưởng đến đứa nhỏ trong bụng thì sao? Em điên rồi à?”

Thấy anh phát hỏa như vậy, cô không dám lên tiếng, chỉ lấy phích nước nóng, chuẩn bị lau mặt cho anh.

“Em về nhà đi, trong quân sẽ phái người đến, hoặc là bảo chị hoặc anh về đến cũng được.”

Vừa nghe thấy anh đuổi mình, cô hoảng lên, điều này là không thể được.

“Anh, em sẽ cẩn thận, thật đấy, anh yên tâm, em cam đoan mà... anh...”.

Chung Linh vội vàng đến bên người anh cầu xin tha thứ.

“Không được, em còn đang mang thai, nhất định phải cẩn thận, anh ba mươi tuổi đầu mới có được một đứa con, không thể xảy ra sơ xuất gì được. Em mau về nhà đi thôi.”

“Không được, em không quay về đâu. Anh không cần em bên anh nữa ư? Anh bị thương nặng như vậy, làm sao em có thể yên tâm mà về nhà được chứ?”

Đột nhiên cô phát hiện chính mình trở nên vô cùng miễn cưỡng.

“Được rồi, đừng khóc, ảnh hưởng đến con trong bụng thì sao.”

Chung Linh nghe anh nói một câu hai câu đều là đề cập đến đứa nhỏ. Chuyện này không xong rồi, nhưng dù sao cô cũng không buộc phải về nữa.

Sắc mặt anh vô cùng tái nhợt, có thể là do mất máu nhiều quá. Miệng vết thương đã dần khép lại nhưng thỉnh thoảng vẫn phát sốt, hơn nữa anh lại dễ dàng mệt mỏi. Chung Linh vô cùng khẩn trương, lo lắng. Sáng nào bác sĩ cũng đến kiểm tra, trừ bỏ bác sĩ phụ trách còn có cả lãnh đạo bệnh viện và chủ nhiệm khoa, hiển nhiên là họ coi trọng vị anh hùng chiến đấu đang bị thương thế này. Chung Linh nhân cơ hội họ đến kiểm tra thì hỏi thăm vô cùng tỉ mỉ, có cái gì không hiểu là hỏi luôn, dù sao cô cũng không phải là y tá chuyên nghiệp. Mặc dù anh có y tá chuyên môn phụ trách nhưng cô cũng muốn gánh vác một chút việc chăm sóc anh. Kì thật để cho người nhà đến chiếu cố thế này cũng là đặc ân đối với anh rồi. Anh còn nói Ngô Chí Viễn cũng ở bệnh viện này.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Nằm viện

Chung Linh nhận thấy rằng cô đối với anh là sùng bái, yêu thương mãnh liệt, không khác gì các fan cuồng nhiệt theo đuổi thần tượng sau này. Nguyên nhân cho việc này cô cũng không rõ lắm, có thể nói đó là một loại chấp niệm mà thôi, không có lý do gì cả. Chỉ cần nhìn thấy anh là cảm thấy nhiệt huyết sôi trào.

Chu Bảo Cương hiện tại đang nằm yên trên giường bệnh, không còn nguy hiểm tính mạng nữa và đang trong quá trình hồi phục. Chính vì thế mà cô cứ vui vẻ qua lại trước mặt anh, chốc lát lại lau mặt, chốc lát lại đùa giỡn với đôi bàn tay anh, chỉ cần là lúc không cần phải chăm sóc, cô đều ôm lấy anh mà anh cũng rất hưởng thụ sự thân mật như vậy. Các y tá trong bệnh viện đều cười trộm bọn họ, đối với hai vợ chồng này thật sự là buồn nôn.

Chu Bảo Cương muốn duy trì hình tượng con người rắn rỏi nhưng mà cô đang mang thai cho nên không dám nói gì. Cô rất vừa lòng với thái độ này của anh, tuy rằng thái độ này chỉ vì cái bụng của cô nhưng cô rất thích tình trạng bất đắc dĩ này, cho nên cô tham lam, không muốn nói chân tướng cho anh rõ, mà cũng là do không biết nói như thế nào.

Bệnh viện bộ là một tòa nhà bốn tầng. Anh nằm ở tầng 4, căng tin của viện nằm ở tầng trệt tòa nhà bên cạnh, thức ăn ở căng tin cũng được nhưng cô vẫn cảm thấy không hài lòng. Com canh của anh đều có người cung ứng, còn cô cũng đến căng tin giải quyết. Nhưng mà sau mấy bữa thì cô không chịu nổi. Thức ăn của cô thì không nói làm gì nhưng đồ ăn của anh thì phải chú ý hơn nhiều. Anh vừa mới giải phẫu không lâu, không thể ăn đồ ăn cứng được nhưng cháo ở căng tin lại nấu chưa nhừ hoặc là trong như nước com, luôn không đạt được yêu cầu của cô. Chung Linh đã hỏi qua bác sĩ chủ trị của anh, bây giờ anh cũng chưa thích hợp ăn đồ có dầu mỡ nên cô chỉ có thể nghĩ ra biện pháp khác để gia tăng dinh dưỡng cho anh. Để y tá chăm sóc anh, cô đi xuống nhà bếp của căng tin nấu ăn cho anh. “Anh, anh nghỉ ngơi, muốn cái gì thì nói với Tiểu Vương nhé? Em ở ngay tầng dưới, có việc gì thì gọi em” Sau một loạt dặn dò cẩn thận liên miên cô mới đi.

“Doanh trường Chu, người yêu của anh đối với anh thật tốt.” Y tá Tiểu Vương vô cùng hâm mộ tình cảm của hai vợ chồng.

“Thật ư?”. Ngoài miệng Chu Bảo Cương thì nói vậy nhưng trong lòng rất là đắc ý.

Chung Linh ở tầng dưới hầm canh gà cho anh. Gà mái già mua ở chợ phụ cận, cô còn mua một bếp dầu hỏa, một cái nồi, sau đó dùng lửa nhỏ hầm rã hầm gà, sau đó cô còn cẩn thận vớt hết dầu trên mặt canh ra ngoài. Xong xuôi, Chung Linh mượn căng tin một cái khay, cẩn thận mang lên tầng bốn. Đến nơi, đẩy cửa ra thì cô phát hiện có khách đến thăm, Chung Linh có nhận ra một người, là Ngô Chí Viễn, trên người anh ta cũng cột đầy băng vải, tuy nhiên bị thương nhẹ hơn Chu Bảo Cương. Anh ta ngồi trên xe lăn, đằng sau là một nữ quân nhân phụ giúp.

“Chị dâu, chị đến rồi?”. Ngô Chí Viễn vội vàng chào hỏi Chung Linh.

“Cậu thế nào? Có khỏe không? Chị hôm nay còn định đến thăm cậu đấy.”

“Không cần. Em không sao, chị cứ chiều cô anh Cương thôi.”

Chung Linh nghe thấy có gì đó khác lạ, thật sự là kì quái, sao cứ có cảm giác như là anh ta thua thiệt cô, anh ta có điểm nhiệt tình thái quá.

“Vị này là?”. Chung Linh nhìn vị nữ quân nhân đằng sau.

“Đây là vợ em, Trương Manh. Tiểu Manh, đây là chị dâu Chung Linh.”

Trương Manh cười chào Chung Linh. Cô ấy thanh tú, có cảm giác là tiểu thư khuê các.

“Chị nấu canh gà, hai người cũng đến nếm thử đi!”

Ngô Chí Viễn đã sớm ngửi được mùi thơm nên cũng không khách khí, trực tiếp kêu vợ mình đến hộ trợ.

“Cậu sao rồi? Không có vấn đề gì chứ?”. Chu Bảo Cương hỏi Ngô Chí Viễn.

“Không có gì đáng ngại nhưng thật sự phải cảm ơn anh, nếu không có anh thì em đã sớm teo.” Ngô Chí Viễn nhìn chiến hữu của mình, bộ dáng cảm kích như sắp rơi nước mắt.

“Được rồi, đừng có bày ra bộ dáng như vậy, nếu anh bị thế thì cậu cũng tới cứu mà thôi.”

Đây là lời nói thật lòng.

Chung Linh nghe cuộc đối thoại của bọn họ, đại khái cũng hiểu về sự việc ngày đó. Cô bỗng nhiên nhớ tới trước kia có xem qua một cái truyện cười, có người hỏi một cựu chiến binh Việt Nam, ông đã từng đánh với Mỹ, từng đánh người Trung Quốc, ông thấy ngán người nào hơn? Ông ấy đáp là người Trung Quốc. Bạn đánh chết một người Mỹ thì những người khác có khi sợ hãi mà đầu hàng, còn bạn đánh chết một người Trung Quốc thì chẳng khác nào chọc vào tổ ong vò vẽ, đồng đội của họ sẽ càng dùng mãnh xông lên. Người Trung Quốc có thể vì đồng đội mà hi sinh tính mạng còn người Mỹ vì tính mạng mà có thể bỏ tất cả bao gồm cả tổ quốc. Chung Linh nhớ mãi những lời này, càng sung bái quân nhân hơn nữa, cảm thấy trở thành vợ của quân nhân mà tự hào.

Hai người ăn cũng không nhiều, tuy rằng rất ngon nhưng mà tình trạng thân thể không cho phép.

“Tiểu Manh, sao mà đầu bếp nhà chúng ta còn làm ăn không ngon bằng vậy?”

Chu Bảo Cương có nói qua anh ta là con cháu nhà danh môn, xem ra cũng đúng.

“Chắc là vì hầm chưa nhừ? Lần sau nếu cậu muốn uống, có thể đến đây uống. Nói gì đi nữa thì ăn ngon cũng có ảnh hưởng tốt đến tình trạng cơ thể.”

Chung Linh cười nói, cô không có vì Ngô Chí Viễn so sánh mình với đầu bếp mà tức giận.

“Tiểu Manh, em cũng phải theo chị dâu học hỏi đi.”

“Được rồi, em đã biết, chờ khi nào rảnh thì em sẽ lĩnh giáo chị dâu.”

Trương Manh có công tác. Điều này là cho Ngô Chí Viễn cảm thấy không thoải mái bởi anh ta thấy vợ mình thì coi công tác làm trọng còn vợ người khác lại hao hết tâm lực chiều cổ chồng.

Chung Linh bón cho chồng được hơn nửa bát canh gà. Cô cảm thấy khó chịu vì trước kia lượng ăn của anh rất lớn mà hiện tại lại ít như vậy. Cô cũng không dám buộc anh ăn nhiều. Sau đó cô bưng bát đi rửa, lúc này chưa có nước rửa bát nên cô chỉ có thể dùng nước ấm để rửa. Trương Manh cũng theo đi ra.

“Chị dâu, để em giúp.”

Cô ấy nói chuyện vẫn rất tử tế. Chung Linh biết vô luận tại thời điểm nào, người thành phố vẫn có chút khinh thị với người nông thôn.

“Không sao đâu, em không cần phải động vào. Chỉ có hai cái bát thôi mà.”

“Chị dâu một người thật vất vả!”

“Không có gì, có y tá hỗ trợ mà, chỉ là chị muốn chăm sóc anh ấy mà thôi.”

Những điều này hiển nhiên là Trương Mạnh không thể lý giải được.

“Em cũng muốn chiều cổ anh ấy nhưng bởi vì có công tác nên chỉ có thể buổi tối mới đến thăm anh ấy. May mà có y tá, bảo mẫu trong nhà cũng đến, chị không biết, ba mẹ chồng em cũng đều bề bộn nhiều việc nên không thể vào đây chăm sóc anh ấy được, chỉ có thể giống như em mỗi ngày vào thăm anh ấy một lát.”

Nghe vậy, Chung Linh cảm thấy buồn cười. Đây là Trương Mạnh đang giải thích vì sao cô ấy không thể vào đây chăm sóc chồng giống cô ư? Ba mẹ Ngô Chí Viễn không đến cô có thể hiểu, dù sao thì đối với một bệnh nhân hành động không tiện như anh ta thì có một số việc rất khó cho người già, ví dụ như thời điểm đi nhà vệ sinh, cho dù là người thân cũng khó mà chiều cô, thà rằng để cho y tá đến còn hơn.

“Chị có thể hiểu, để cho y tá chăm sóc cũng được, nhưng mà..để như vậy em yên tâm ư?”

“Chị nói vậy là sao?”

Trương Mạnh thất thố bắt lấy tay Chung Linh, xem ra cô ấy cũng rất quan tâm.

“Y tá trong bệnh viện này rất được, hơn nữa bọn họ đối với anh hùng chiến đấu vô cùng ngưỡng mộ và sùng bái, em không thể tới thì còn có nhiều người muốn tranh.”

Chung Linh nửa thật nửa giả cười nói.

“Không đâu.”

Mặc dù nói vậy nhưng lời Chung Linh nói hiển nhiên làm cho Trương Mạnh phân vân.

“Đàn ông khi bị thương không khác nào trẻ nhỏ, hy vọng được chiều chuộng, hy vọng được quan tâm. Nếu em không làm được như thế thì bọn họ có khả năng nháo cả đời. Đàn ông rất keo kiệt.”

Trên thực tế, thời điểm người yêu của bạn cần bạn, cũng chính là thời điểm tình cảm của hai người càng thêm gắn gũi. Nếu không thì người đàn ông keo kiệt đấy sẽ nhớ cả đời.

Chung Linh chỉ muốn đùa với cô ấy một chút. Dù sao người với người thường khác nhau, Chu Bảo Cương khác, Ngô Chí Viễn khác.

Ngô Chí Viễn về nghỉ ngơi. Chung Linh hỏi luôn anh sao vậy thì anh lại nói đấy là chuyện đàn ông, đàn bà không cần biết, khiến cô từng mắt nhìn anh một hồi.

Buổi tối, cô lau chân cho anh, bởi vì anh nằm trên giường không thể động đậy nên nước phải nóng một chút. Cô vừa lau vừa nói chuyện cùng anh, thấy anh tinh thần có điểm sa sút

“Anh, ngón chân của anh có thể tách nhau ra không?”

“Không thể! Có người có thể làm được sao?”. Chu Bảo Cương cảm thấy không thể tách mới đúng.

“Ai nói không thể? Nhìn em.”

Chung Linh lập tức cởi giày, nhấc chân biểu diễn cho anh xem.

“Ha, chuyện này là thế nào?”. Chu Bảo Cương cười hỏi.

“Chuyện này chắc là di truyền? Giống như có người mất một mí, có người mất hai mí?”.

Chung Linh đắc ý nói. Cô nhớ còn có người có thể uốn đầu lưỡi, có người không thể.

“Vậy ư? Vậy đứa nhỏ của chúng ta sẽ thế nào? Giống em hay là giống anh?”.

Chung Linh thờ dãi, cô không muốn lâm vào đề tài này.

“Tiểu Linh, đến bên anh.”

“Sao vậy?”.

Chung Linh lau chân, thả khăn lại chậu, rồi kéo chăn đắp chân anh lại.

“Em thấy thế nào? Không vất vả ư? Có buồn nôn hay không?”

Chu Bảo Cương vô cùng cảm động, vợ anh có bầu mà còn đến chăm sóc cho anh.

“Em không sao, còn anh, miệng vết thương còn đau không? Anh nghiêng người để em mát xa sau lưng cho anh!”

Bác sĩ dặn, bệnh nhân nằm trên giường phải chú ý thường xuyên mát xa, không thể để hoại tử. Chung Linh cứ cách hai giờ lại cho anh cử động hoặc mát xa, hơn nữa cứ nằm như vậy sẽ làm cho anh cảm thấy mệt chết. Chung Linh sợ anh tịch mịch nên cũng thường xuyên đọc báo, thư cho anh, như vậy để anh có thể hiểu về thế cục hiện tại.

“Không cần đâu, em nghỉ ngơi đi.”

Hai người lại bắt đầu nói chuyện. Chu Bảo Cương rất chú ý đến chuyện quân sự, có chút cô hiểu, có phần lớn không rõ. Cô tính cùng anh học Tiếng Anh, dù sao cũng đang nhân rồi, lại là thời kì dưỡng thân thể, để giết thời gian thì nên làm những chuyện hữu dụng.

Buổi tối, chín giờ là hầu hết mọi người đều ngủ, tòa nhà rơi vào im lặng. Từ hôm đến đây, Chung Linh chưa bao giờ ngủ một giấc say, cô luôn luôn lo lắng cho anh, còn lo đây chỉ là giấc mộng, tỉnh dậy sẽ không thấy anh đâu.

Chung Linh không có thời gian tự mình nấu cơm, ngoại trừ cơm cho bệnh nhân ở bệnh viện, có đôi khi Ngô Chí Viễn mang từ nhà đến, đôi khi là cô ra bên ngoài mua. Trong thành phố quả nhiên là tiện hơn nông thôn. Không quá vài ngày, Chu Bảo Cương lại không chịu được, thấy Ngô Chí Viễn đã có thể đứng lên, cũng muốn xuống dưới hoạt động. Con người này vừa mới có thể miễn cưỡng ngồi được mà còn muốn đi lại, thật sự là quá đáng.

“Anh, anh nghe lời bác sĩ đi!”. Cô nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Cơ thể anh anh biết, em đừng nói nữa.”

Chu Bảo Cương bắt đầu phát hỏa. Nằm trên giường thật sự khó chịu. Vợ chồng Ngô Chí Viễn đã đến. Từ sau lần cùng nói chuyện với Chung Linh, Trương Mạnh xin nghỉ phép ngay ngày hôm sau, bắt đầu ngày đêm giám thị Ngô Chí Viễn. Tuy vậy, trông Ngô Chí Viễn rất vui vẻ, cười giống như đứa ngốc vậy, Chung Linh thực sự muốn nói anh ta phải cảm ơn cô về việc này.

“Anh, nghe lời đi!”

Chung Linh vẫn cố cười, không còn cách nào khác, tâm tình anh lúc này không khác nào đứa nhỏ muốn nháo, bây giờ còn tốt vì vợ chồng Ngô Chí Viễn còn tại đây, chứ lần trước còn hô ầm lên với cô.

“Chị dâu...”

Trương Mạnh rất cảm thông với Chung Linh, thấy cô hiện tại thật đáng thương. Nếu Chung Linh là cô gái hai mươi tuổi thì có lẽ cô sẽ cảm thấy đau lòng và mất mặt nhưng thực tế cô hơn năm mươi năm tuổi đời nên cô có thể nhẫn nại, coi như cùng con của mình đùa giỡn vậy. Kì thật nguyên nhân chính yếu để cô nhẫn nại là, anh hiện tại càng nháo thì tương lai lại càng thấy áy náy, nhất định sẽ đối với cô thật tốt. Cho nên Chung Linh không sợ anh giỡn, anh nháo. Đương nhiên, Chu Bảo Cương cũng có hạn độ, chỉ kêu to gọi nhỏ mà thôi.

Cuối cùng, trước sự lên án công khai của tất cả mọi người, anh rút cuộc cũng ngoan ngoãn nằm xuống. Thật sự là vì thân thể không cho phép, chứ không...! Chung Linh trong lòng thầm mắng anh nhưng sau đó lại đau lòng, đổ dành.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 32

Buổi tối Ngô Chí Viễn lại tới. Chung Linh bị Trương Mạnh kéo ra ngoài nói chuyện phiếm, để cho hai người đàn ông ở trong phòng.

“Chị thực là nhân nhượng anh Chu Bảo Cương. Chị không biết như vậy là đánh mất chính mình sao? Chị không cần thiết phải hạ thấp mình như vậy!”

Lời này của Trương Mạnh có vẻ thân thiết hơi quá dù sao thì hai người cũng không quen thuộc, nhưng lời đó khiến Chung Linh không thể không phản bác.

“Em không có nghe qua lời này sao? Mình đối tốt với người khác thì họ cũng sẽ đối tốt với mình. Chị làm như vậy chính là vì hi vọng chị đối tốt với anh ấy thì anh ấy sẽ đối tốt với chị. Nếu cái gì cũng so đo tính toán thiệt hơn, anh ấy sẽ không thoải mái mà chị cũng sẽ không vui.”

Chung Linh không nghĩ nói đạo lý gì lớn lao, chỉ là không muốn so đo lợi ích mà thôi, hoặc là nói ý nghĩ như vậy vốn đã ích kỉ nhưng mà rất thực tế.

Không bao lâu trong phòng truyền ra tiếng rống to:

“Tên ngu ngốc, anh đã nói cho hấn, không được liều lĩnh khinh địch mà.”

Là thanh âm của Chu Bảo Cương, có vẻ như đang cùng Ngô Chí Viễn nói chuyện tiền tuyến. Trương Mạnh nhìn Chung Linh nói: “Đồng đội của anh thương vong rất lớn mà anh lại là phó đội.”

Chung Linh biết đó là cơ mật mà Trương Mạnh cũng chỉ biết vậy.

Cả buổi tối tâm trạng của Chu Bảo Cương rất xấu. Chung Linh cũng không biết nên làm thế nào để an ủi anh. Anh đi nghỉ rất sớm nhưng cô biết là anh không có ngủ. Cô mặc áo ngực cùng quần đùi, cẩn thận đến bên cạnh anh, ôm cổ anh, nhẹ nhàng thở một hơi.

“Anh, anh có tâm sự.”

Chung Linh không biết an ủi anh như thế nào. Trong lòng anh đau kịch liệt cũng làm cô không thể chịu nổi.

“Em không cần biết.”

Lại là quy định giữ bí mật.

“Em đã biết.”

Cô biết khẳng định là anh đang phiền lòng chuyện tiền tuyến.

“Trở về giường đi.”

Chung Linh đến bên cạnh anh đã đánh gãy suy nghĩ miên man của anh, khiến anh bình tĩnh lại nhiều.

“Vì sao?”

Ngữ khí của cô không tốt. Anh quá đáng quá đi!

“Em mặc như thế này chui vào ổ chăn anh, là muốn mưu sát chồng à?”. Anh trừng mắt nhìn cô.

“A?”

Không phải chứ? Đã biến thành cái dạng này mà còn... Thật sự là bản chất đàn ông mà! Không biết thật hay giả? Cô đưa bàn tay nhỏ bé xuống dò xem...

“A...em mệt quá, lập tức trở về ngủ đây.”

Chung Linh sợ quá liền chạy trốn. Thật là...

Lúc Chung Linh đến mang toàn quần áo dày. Hiện tại thời tiết càng ngày càng nóng, không thể không đi ra ngoài mua quần áo. Giao nhiệm vụ chăm sóc anh cho y tá Tiểu Vương, sau đó cô lưu luyến rồi đi, trước khi đi còn không quên dặn anh phải ngoan ngoãn nghe lời, không được tùy tiện đi lại. Cô đã đến đây hơn nửa tháng rồi, nên muốn đánh điện báo cho trong nhà và Tiểu Vân. Lần này lên đường cô có mang theo một cây nhân sâm, hy vọng có thể bán tốt giá. Cô cũng không muốn nóng vội kinh doanh nhưng vì cuộc sống tùy quân sau này có đảm bảo thì không còn cách nào khác.

Chung Linh tới trước cửa bách hóa. Cô chọn trúng một cái áo sơ mi trắng có hình lá cây, mua thêm hai cái áo ngắn tay màu da cam và một cái quần. Thật sự là không thích quần bây giờ tí nào bởi vì hai bên quần đều lộ túi còn phải mang đai lưng, rất phiền toái cho nên cô mua thêm hai cái váy màu đen và kẻ caro. Sau khi tìm địa phương để thay thì lập tức đi làm việc chính. Sự tình không ngờ lại vô cùng thuận lợi, Chung Linh đi đến ba nhà cuối cùng bán được với giá một vạn đồng. Cô trực tiếp gửi cho Tiểu Vân, sau đó cũng đánh một phong điện báo về nhà. Bởi vì lo lắng cho anh nên cô có mua một ít hoa quả rồi vội vàng về. Người đàn ông này gần đây thực sự biến thành trẻ con, không thấy cô thì phát giận, cũng không ăn cơm. Cô có muốn đi ra ngoài mua thứ này thứ nọ cũng không được. Vất vả mãi mới được cơ hội này, chỉ còn thiếu dùng sắc để gạ nữa mà thôi, trình độ không phân rõ phải trái như vậy làm cho người khác không biết nên khóc hay nên cười.

Chờ cho Chung Linh mang theo một túi quả trở về mới phát hiện anh cũng không hề tịch mịch, cả phòng đều đầy người, có vợ chồng Ngô Chí Viễn cùng với một đoàn y tá và bác sĩ trẻ tuổi. Kỳ quái là trên mặt Trương Mạnh không hề có dấu hiệu ghen tuông, nhưng mà Chung Linh có. Thấy Chung Linh đã trở lại, Tiểu Vương vội làm cho mọi người tan, để cho bệnh nhân nghỉ ngơi. Mọi người đi rồi, Chung Linh mới lạnh lùng nhìn chồng:

“Doanh trường Chu, anh trêu chọc gì y tá sao?”

Chu Bảo Cương thấy ánh mắt ghen tỵ của cô thì buồn cười nói:

“Em nghĩ anh trêu chọc ai?”

Chung Linh trừng mắt nhìn anh, trực tiếp đi đến bên giường, nhắc chân lên chuẩn bị kiểm tra thân thể chồng.

“Em muốn làm gì?”. Nghe giọng anh hơi bị hoảng.

“Vợ à, em chú ý chút đi, để cho người khác thấy thì không tốt.”

Chu Bảo Cương then thừng, mặt đỏ gay, vừa nhìn cửa ra vào vừa giữ chặt chăn, không cho cô thực hiện được ý đồ.

“Anh làm gì? Em chỉ nhìn xem thôi.” Chung Linh chụp tay anh.

“Vợ à, anh chỉ đối với em mới có phản ứng thôi, thật sự, như bây giờ... Ai nói em ăn mặc mát mẻ như vậy?”

Chung Linh đang mặc váy cùng với áo ngắn tay vải sợi tổng hợp, vải dệt này có vẻ hơi mỏng.

“Sao lại là ăn mặc mát mẻ, người khác không phải đều như vậy sao. Anh... anh đang nói cái gì đấy?”

Chung Linh phát hiện cô với anh nói chuyện không cùng tần số.

“Không phải hôm nay anh tháo băng sao? Em chỉ muốn nhìn xem vết thương của anh... Anh tưởng cái gì vậy?”

Xem ra là hiểu lầm.

“A? Không có việc gì, không cần xem nữa.” Chung Linh phát hiện ra tình huống không đúng nên vội nói.

“Anh nghĩ em và anh muốn làm cái gì? Em đi khóa cửa, chúng ta cần nghiên cứu một chút, sau đó nói chuyện cho rõ, rốt cuộc mầm tai họa ở đây là ai?”

Chu Bảo Cương phát hiện chính mình không đánh đã khai, lại là chuyện mất mặt như vậy, làm sao có thể để cho cô truy cứu, cho nên một tay kéo cô vào lòng, sau đó một tay vỗ mông cô.

“Nghiên cứu cái gì? Em muốn câu dẫn anh thì cứ nói thẳng!”

Đây rõ ràng là anh muốn trả đũa mà.

“Anh... ai câu dẫn anh, hừ, sắc lang.”

Chung Linh bị anh vỗ mông như vậy, nhất thời khuôn mặt cô đỏ bừng.

“Mấy cô y tá chỉ muốn anh và Ngô Chí Viễn kể chuyện chiến trường, anh hy vọng các cô ấy hiểu biết tình huống, càng nhớ rõ máu xương đã hi sinh.”

Nghe anh nói như vậy, cô cũng thu hồi tâm tính vui đùa, ôm cổ anh.

Chung Linh cảm thấy từ người yêu biến thành vợ chồng thì tâm tính cũng dần thay đổi. Ví dụ như, trước khi kết hôn, bạn phát hiện ra khuyết điểm của bạn trai, như là ăn cơm phát ra tiếng rất to, chân thối,... thì bạn sẽ rất rất phản cảm, có thể cũng chính những khuyết điểm đấy làm cho hai người chia tay nhưng sau khi gả cho người đó rồi thì bạn cũng không quá chú ý đến những điều đó. Bạn sẽ càng chú ý đến sức khỏe của chồng, sự nghiệp của chồng. Có lẽ bạn sẽ chẳng bao giờ chấp nhận giặt nội y của người khác nhưng nếu là của chồng thì bạn có thể chịu được, kể cả bạn cảm thấy nó cực bẩn.

Chung Linh ở bệnh viện chăm sóc Chu Bảo Cương, chuyện quan trọng nhất là giúp anh đi vệ sinh. Ngay lúc đầu, anh nằm trên giường không thể động cho nên cái gì cũng phải làm ở giường. Nhưng chuyện này chẳng đáng kể, đúng không? Đó là chồng cô, cô có thể vì anh mà làm hết thảy.

Chu Bảo Cương được Chung Linh chăm sóc như vậy, quả thực là rất cảm động. Anh không phải là không hiểu, anh cũng biết tất cả việc cô làm. Có một lần, trong lúc cô đang thu dọn sạch sẽ, nhìn vợ đầy mồ hôi, anh đã nói: “Tiểu Linh, đời này anh chỉ có một người vợ là em, nếu anh đối với em không tốt thì anh không xứng đáng làm người.” Cô biết anh đau cô, thương cô vất vả nhưng đây chính là cô nguyện ý, vì anh làm gì đó đều làm cô hạnh phúc.

Chung Linh chọn một ngày thời tiết đẹp, thân thể anh cũng đã khôi phục khá tốt, đã có thể ra hoa viên tản bộ. Cô nghĩ có nên nói chân tướng cho anh hay không.

“Anh, em... có việc muốn nói thẳng thắn với anh.”

Chung Linh nói, vẻ mặt vô cùng lo lắng, khiến anh nhìn cô kinh ngạc.

“Nói!”. Biểu tình của anh rất nghiêm túc, hơi lo lắng nội dung mà cô muốn nói.

“Anh, kì thật mọi người đều có thể phạm sai lầm, đúng không? Chủ tịch Mao đảo nói, nếu phạm sai lầm mà có thể sửa mới là đồng chí tốt, anh nói có đúng không?”

“Đúng.”

“Anh, kì thật em không phải cố ý nhưng tình huống lúc đó... anh vừa mới vào chiến trường cho nên em...”

Lúc này cô rất sợ hãi!

“Em rốt cuộc muốn nói gì?”

Chu Bảo Cương khần trương ngồi dậy, sao lại có cảm giác không tốt thế này, chẳng lẽ cô ấy có người khác? Chẳng lẽ cô ấy đã không thể nhẫn nại được nữa? Chẳng lẽ... Anh thực sự có cảm giác không thờ nổi nữa.

“Em...”

Chung Linh khần trương, sợ hãi nói không nên lời.

“Nói!”

Chu Bảo Cương đã gần như rống lên.

“Cốc cốc”, y tá Tiểu Vương bước vào thì anh rống to một tiếng “cút” đuổi người ra ngoài. Chung Linh càng sợ hãi.

“Nói, em muốn thẳng thắn cái gì?”

Đã đến nước này rồi thì không có khả năng lùi bước.

“Em không có mang thai.” Chung Linh nói xong cúi đầu.

“Em không phải có...”

May quá, Chu Bảo Cương thấy may mắn không phải là kết quả tệ nhất là anh nghĩ đến. Đợi đã, cô ấy nói cái gì?

“Em vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa!”

“Em... em nói em không có mang thai.” Cô lo lắng nhìn anh.

“Em... vậy em vì sao...”. Anh chấn kinh.

“Em sợ anh không về được.”

Về mặt anh khiếp sợ, vợ anh thế nhưng lại lừa anh. Anh không nói gì, nằm trên giường thờ, tức giận, thất vọng.

Chung Linh nhìn dáng vẻ của anh cũng hoảng, làm sao bây giờ? Anh không thể quá kích động.

“Anh, em sai rồi, thật sự em không nên dối gạt anh, anh đừng tức giận, đối với thân thể không tốt.”

Chung Linh vội vàng tiến đến, an ủi, lấy lòng anh.

“Em thực sự là dám dối gạt anh.” Anh khó chịu nhắm mắt lại.

“Anh, em sai rồi, em nhất định sẽ sinh con cho anh mà.”

Chung Linh nhìn anh chịu đã kích sâu sắc như vậy cũng thấy bản khoăn.

Hai vợ chồng son bắt đầu giận dỗi. Trên thực tế là Chu Bảo Cương không để ý đến Chung Linh còn cô chỉ có thể dỗ anh, lấy lòng anh. Cho anh lau mặt thì anh quay đầu đi, cô biết đáng lẽ cô không nên nhất thời tùy hứng. Nhìn khuôn mặt gầy yếu của anh, cô thực sự đau lòng. Không để ý đến anh đang giãy dụa, cô dùng sức ôm lấy bờ vai của anh.

“Em muốn sinh con cho anh, em so với anh còn thất vọng hơn. Đừng trách em, em hy vọng anh có động lực để sinh tồn, hy vọng anh còn sống trở về.”

Chung Linh khóc, sự thống khổ khi ấy cô vĩnh viễn không bao giờ quên. Thật sự là Chu Bảo Cương rất thất vọng nhưng anh cũng biết lý do cô nói dối.

Chung Linh đi tìm Tiểu Vương, an ủi cô ấy, cũng may đối với anh hùng chiến đấu mọi người đều nhẫn nại, tha thứ. Tiểu Vương giữ chặt cô, liên tiếp hỏi đông hỏi tây, đối với quân nhân là một lòng hướng tới. Thật sự là thanh niên. Làm quân nhân khó, làm vợ quân nhân còn khó hơn. Gã cho một quân nhân, bạn chẳng khác nào làm bạn với tịch mịch, bạn phải kiên cường hơn những người phụ nữ khác. Hiện tại các cô gái hướng tới quân nhân không khác nào các fan theo đuổi thần tượng sau này. Tiểu Vương liên thanh hỏi cô, anh thích ăn gì, bình thường giải trí bằng cái gì, chuyện tình yêu ngày xưa như thế nào, linh tinh... Thật sự là tuổi trẻ! Không hề có bối rối, như chưa từng có sự sợ hãi vừa nãy.

Chương 33: Yêu đương vụng trộm

Chiến tranh lạnh đã giãng co mấy ngày hôm nay, Chung Linh chỉ có thể cẩn thận hầu hạ. Vợ chồng Ngô Chí Viễn đến thăm cũng phát hiện không khí dị thường giữa hai người. Trương Mạnh hỏi Chung Linh, cô cũng không giấu giếm, nói thẳng ra. Nghe xong, Trương Mạnh cười to nhưng mà nói đến việc nói dối, quả nhiên là trầm trọng. Ngô Chí Viễn thì cùng Chu Bảo Cương nói chuyện.

“Anh Cương, anh vẫn còn tức giận chị dâu?”

Ngô Chí Viễn ngồi xuống chiếc ghế bên giường hỏi.

“Không có chuyện gì lớn.”

Xem ra là cục tức này vẫn chưa có tiêu.

“Quên đi, về sau lại sinh là được rồi. Không phải chỉ là nói dối thôi sao? Chị dâu cũng không có sai.”

“Anh biết, chỉ là thất vọng thôi.”

Đàn ông là không chấp nhận được bị lừa gạt.

“Ah? Anh hỏi phục thể nào rồi? Có thử qua không?”

Ngô Chí Viễn thần bí, đề thấp âm lượng nói.

“Thử cái gì?”. Chu Bảo Cương mờ mịt hỏi.

“Chị dâu xinh đẹp như vậy mà anh không có phản ứng? Chẳng lẽ thân thể còn chưa khôi phục?”

Chu Bảo Cương mặt đỏ bừng, thân thể đã khôi phục khá tốt rồi nhưng bởi vì Chung Linh mang thai nên không dám, lúc này chứng thực là không có mang thai nhưng vẫn còn chiến tranh lạnh. . .

“Cậu đã thử?”. Anh nhin không được tò mò hỏi.

“Đúng vậy. Mặc dù cô ấy không cho, nói thân thể em chưa hồi phục nhưng mà sự thật chứng minh khí lực xử lý cô ấy vẫn phải có.”

“Nhưng mà... đây là bệnh viện..”. Cách âm không tốt, đúng không?

“Chúng ta có khả năng sẽ sớm trở về đơn vị.”

Một câu này làm cho Chu Bảo Cương trầm mặc, về đơn vị rồi thì không thể còn cùng vợ bực bội được.

Chu Bảo Cương chủ động nói chuyện với cô, khiến cô cuối cùng cũng thở dài nhẹ nhõm. Mấy ngày nay anh luôn nhìn chăm chăm cô, bộ dáng muốn nói lại thôi.

“Tiểu Linh, trong nhà ổn chứ?”

Anh hỏi những điều này có hơi kì quái.

“Trong nhà rất tốt, nuôi lợn cũng kiếm tiền, hiện tại cuộc sống càng ngày càng đi lên.”

Lời này cô nói là nói thật. Chu Bảo Cương từ trước đến nay không hề hỏi đến tình hình tài chính trong nhà, vợ chồng son có bao nhiêu tiền đều là Chung Linh cầm.

“Được rồi... Tiểu Linh, anh muốn cùng em thương lượng chút chuyện.”

Chung Linh rất ngạc nhiên, chuyện gì vậy? Chuyện gì mà anh lại khó mở miệng đến vậy?

“Anh đã dùng hết mấy tháng lương gần đây.”

Chung Linh mở to hai mắt ngạc nhiên.

“Tiêu gì mà...” Cô biết anh là con trong một gia đình nghèo sẽ không tiêu tiền linh tinh.

“Anh...chiến hữu...”

Chung Linh biết, khẳng định là chiến hữu cần giúp. Đội ngũ của anh hi sinh khá nhiều, trong đó còn có một số gia đình đặc biệt khó khăn. Nhớ rõ đời trước, cô bởi vì sự việc này mà cùng anh cãi lộn, nói anh mặc kệ sống chết của người nhà. Cô biết anh là người trọng tình cảm, dù cách nhiều năm vẫn cứ chiều cô người thân của đồng đội đã mất.

“Em đã biết, anh không cần phải nói, chúng ta có tiền mà.”

Chung Linh không biết anh muốn giúp bao nhiêu người nhưng đối với một người đã trải qua chiến tranh sinh tử mà nói thì tình cảm với đồng đội sống vai cùng chiến đấu rất nặng, cô có thể lý giải được.

“Anh...”. Chu Bảo Cương định giải thích nhưng mà anh hy vọng cô không cần biết đến chiến tranh tàn khốc. Chung Linh có thể hiểu anh là anh cảm động rồi. Anh kéo cô vào lòng, dùng sức ôm, không hề phát hiện cô hít thở khó khăn, mắt tròn trối. Tuy vậy cô rất thích cảm giác được anh yêu thương thế này, cô sẽ bảo vệ tấm lòng son quý giá của anh.

Có đôi khi Chung Linh cảm thấy chính cô đã trân trọng quá mức đối với anh, quá độ bảo hộ hình tượng anh hùng chiến trường của anh. Không biết là để anh thay đổi là tốt hay là vẫn duy trì anh là tốt nữa? Nhưng mà anh cũng đối với cô rất bao dung, như vừa nãy anh cũng chỉ hỏi cô chuyện buôn bán mà không hỏi đến tình trạng sống chung với ba mẹ, đây là cỡ nào tín nhiệm cùng bao dung? Có thể nói rất ít người chồng nào có thể đối với vợ như vậy. Chung Linh cũng rất cảm động, đó cũng là chứng minh cho tình cảm của anh đối với cô.

Lúc chạng vạng, Trương Mạnh cùng Chung Linh đều theo hai người đàn ông ra ngoài tản bộ. Hai đảng trưởng phu đi đằng trước, hai người phụ nữ đi đằng sau.

“Chung Linh, bọn họ có khả năng sẽ về đơn vị.”

Chung Linh nghe vậy sững sờ.

“Nhanh như vậy? Còn muốn quay lại chiến trường?”

Chung Linh rất lo lắng vấn đề này, nhin không được dừng chân lại.

“Không biết, cũng có khả năng là thế.”

Trương Mạnh cũng hy vọng chồng mình có thể rời xa chiến trường nhưng mà gả cho quân nhân, vào gia đình như vậy thì phải chấp nhận.

“Chị có thể tùy quân không?”

Chung Linh vẫn muốn được tùy quân, cô không hy vọng cứ ở thôn nhỏ mà ngóng trông.

“Nếu mà quay lại tiền tuyến thì không thể tùy quân.”

Nghe vậy Chung Linh tâm tình xuống dốc.

“Anh phải về tiền tuyến ư?”. Ngô Chí Viễn hỏi Chu Bảo Cương.

“Anh muốn trở về, đồng đội vẫn còn đó.”

“Em biết suy nghĩ của anh, hy sinh nhiều như vậy, máu chảy như vậy, anh không thể buông tay.”

Ngô Chí Viễn cũng là một người điên cuồng đối với chiến trường, hay là nói đó là gia tộc di truyền

“Anh đã báo cáo, thỉnh cầu với đơn vị, có lẽ sắp có lệnh rồi.”

“Em cũng đã báo cáo lên trên, ông già nhà em sẽ không nhúng tay. À mà chị dâu đã biết chưa?”. Ngô Chí Viễn vẫn chưa nói với vợ.

“Anh chưa nói. Vẫn là chờ cấp trên hồi đáp đã.”

Chu Bảo Cương không biết nói thế nào với vợ anh, nhưng mà anh đã từng nghe cô muốn tùy quân, xem ra lần này cô phải thất vọng rồi.

Buổi tối, Chu Bảo Cương không có vì chuyện phản hồi tiền tuyến mà phiền não. Trong lòng anh nghĩ chuyện trở về đơn vị là thường tình. Nhưng mà trước mắt có một chuyện khó làm, cả buổi tối này anh chỉ nghĩ đến việc đó, lại nói tư tưởng của một người đàn ông không quá phức tạp, ít nhất là ở một số phương diện, so với phụ nữ thì đơn giản hơn nhiều. Một người đàn ông khi không có việc gì thì cũng thường đàm luận nhưng chủ yếu là chuyện to lớn, trên trời dưới biển.

Chung Linh thì có tâm sự, lo lắng chuyện anh sắp hồi chiến trường, đây là điều cô không muốn thấy, thật sự là không muốn anh lại bị thương. Chung Linh

bận rộn gội rửa quần áo, cũng không quên hàng ngày cô phải vệ sinh vùng cấm. Ngày xưa là Chu Bảo Cương không có chú ý nhưng mà hôm nay anh có để ý đến. Trong lòng nghĩ, Ngô Chí Viễn còn thực hiện được, thân thể của anh cũng khôi phục, sao mà không thể chiến đấu được chứ? Cả ngày nhìn vợ yêu như hoa như ngọc lúc ẩn lúc hiện bên người, chính anh cũng vài lần phải lau máu mũi, nhưng mà cứ nghĩ đến đang nằm viện, ở trong bệnh viện mà... Ngô Chí Viễn dám làm, chính anh cũng không thể so với cậu ta kém được, sợ gì!

“Cửa đã cài chưa?”

Bởi vì anh nằm một gian phòng, có đôi khi cũng không cần cài cửa, nhưng mà gần đây đều cài vì thời tiết quá nóng, Chung Linh mặc quá ít. Nhưng mà hôm nay anh chủ động hỏi, có ý gì đây?

“Rồi.” Chung Linh cảm giác được sự tình không ổn, một người bị thương mà còn có tư tưởng chuyện ấy, thật sự là không biết nói cái gì nữa. Cô tắt đèn, chui vào chăn, đem cả người bao lại. Lúc ấy, Chu Bảo Cương hiểu được, ý đồ tác chiến của mình đã bị phát hiện, chỉ có thể thay đổi sách lược thôi.

“A...”

Nghe tiếng, Chung Linh lập tức ngồi dậy.

“Sao vậy? Bả vai đau? Em đi tìm bác sĩ”

Anh bị thương, vai để lại một mảnh đạn, đôi khi lại lên cơn đau. Chung Linh vội quăng chăn, chạy đến bên người anh, cũng bắt chập chính cô chỉ mặc áo ngực cùng với quần đùi.

“Được rồi.”

Chu Bảo Cương kéo Chung Linh ngồi trên giường mình, chiếc giường kêu một tiếng thật lớn, khiến Chung Linh sợ đến mức không dám động đậy. Ngay cả Chu Bảo Cương cũng phát hiện địa điểm không được, lập tức nghĩ, Ngô Chí Viễn làm sao tại điều kiện như vậy mà có thể hoàn thành nhiệm vụ gian khổ này được nhưng là một người quân nhân sẽ không bao giờ ngại gian nan hiểm trở, có khó khăn cũng vững vàng vượt qua.

Đèn ngoài hành lang vẫn còn sáng, trong phòng cũng không hề tối vì ánh sáng ngoài kia hắt vào. Chu Bảo Cương ôm lấy Chung Linh, trực tiếp ấn trên tường. Cô muốn ngăn cản nhưng không có lực. Một tay anh chế trụ hai tay cô, một tay vội vàng tháo quần áo, miệng còn nói “chết mất...” rồi vội vàng hôn môi cô.

“Đừng...anh điên ư? Thương thể của anh.”

Chung Linh rất sợ hãi, nếu để người khác biết thì chỉ còn nước đào hố chôn mình.

“Nếu còn không được thì anh điên mất.”

Tay anh tìm kiếm xuống dưới, anh cũng không muốn thương tổn đến vợ anh. Cô cũng rất muốn anh nhưng ở đây cô không thể thả lỏng được.

“Chậm một chút...a...”

Chu Bảo Cương rốt cục cũng được đền bù như mong muốn, thoải mái đến nỗi cả người run lên nhưng mà sự yêu kiều của cô khiến anh rất khó khống chế được lực đạo.

“Vậy sao em còn rên rỉ như vậy?”

Chu Bảo Cương buông tay Chung Linh ra, mang cô tới bên chiếc bàn nhỏ cạnh giường, thả chậm tốc độ, nhắm mắt cảm nhận cảm giác đã lâu mới có này.

“Gi cơ?” Chung Linh tức giận đưa tay đẩy anh nhưng tốc độ như vậy, lại ở cái bàn thế này nên không thể làm gì được. Anh để cô chống tay lên cửa sổ, ôm cô từ phía sau, tư thế này quá hợp, anh điên cuồng tăng tốc làm cho hai người cơ hồ quên mình hết thấy. Vừa tiến quân anh vừa vuốt ve hai phần mềm mại trước người của cô.

Chung Linh cũng cố gắng đi theo tiết tấu của anh, thậm chí cô còn vươn tay vuốt ve chỗ hai người kết hợp, trong anh có cô, trong cô có anh, hoàn toàn trở thành nhất thể, lướt qua nơi đó, cô sờ đến hai cái “túi mềm”, khiêu khích vuốt ve. Thấy vậy anh chuyển động thật mạnh vài cái khiến cô càng muốn khiêu khích. Chu Bảo Cương không có khả năng để người khác nắm quyền chủ động, trên chiến trường không được, nơi này cũng không được, lập tức tăng tốc, vừa nhanh vừa mạnh khiến Chung Linh xụi lơ cả người.

Qua một lúc lâu, Chung Linh thật sự là không chống đỡ được nữa còn anh cả người cũng mệt mỏi đầy mồ hôi. Cô lo lắng thân thể anh, để cho anh ngồi trên giường nhưng anh vẫn chưa giải quyết xong. Cô đau lòng anh, chỉ có thể cố giúp anh giải tỏa. Đầu tiên dùng lưỡi quét đỉnh đầu tiểu Cương sau đó mạnh mẽ ngậm vào, bàn tay nhỏ bé cùng phối hợp đánh vào trận địa khiến cho anh thoải mái ngửa đầu. Chung Linh càng ra sức dùng miệng, môi, lưỡi đánh trận.

“Nhanh nữa...Đúng rồi...đó...”

Một cổ nóng bỏng phun vào miệng cô, nhanh đến nỗi cô không kịp phun ra chỉ có thể nuốt vào.

“Lãng phí”. Cô đánh nhẹ anh một cái, người này, sao lại quên chuyện sinh con chứ!

Chu Bảo Cương thấy khoe miệng cô vẫn còn chảy ra chất lỏng màu trắng, ánh mắt híp lại, kéo cô đến gần vuốt ve. Ánh mắt ấy của anh sao có thể qua mặt cô.

“Anh không cần thân thể này nữa ư?”

“Không có việc gì đâu, chúng ta...”

Cô trừng mắt, cho nên anh chỉ có thể nằm trở lại giường.

Chung Linh vội vàng mặc quần áo, tìm cốc nước súc miệng. Người đàn ông đáng giận kia còn đắc ý cười, cũng không biết có người nào nghe thấy hay không. Anh vẫn cứ trần truồng nằm trên giường, cũng không mang quần áo mặc vào. Cô không còn biện pháp nào, đành phải mặc cho anh chiếc quần đùi, không thể tùy tiện cho người khác nhìn được.

Ngày hôm sau, Ngô Chí Viễn phát hiện Chu Bảo Cương thần khí sáng láng, liền hỏi: “Thế nào? Thành sao?”

“Ừ.” Chu Bảo Cương nói danh nghiêm túc nhưng mà nhìn biểu tình lúc này của anh thì chắc chắn là làm rồi.

Không quá vài ngày, chỉ thị của cấp trên đã đến. Chu Bảo Cương không hài lòng bởi vì anh bị điều đến phân khu độc lập, nhận chức đại đội trưởng, nói cách khác là không có hồi tiền tuyến. Chung Linh thì lại cực vui mừng, cô có thể tùy quân, có thể cùng anh ở một chỗ. Nhưng mà cô không dám biểu hiện niềm vui đó ra ngoài mặt, hiện tại anh càng ngày càng cùng cô phát ra tính tình, giống như đứa nhỏ đang đổi. Dù sao cũng được hồi phương Bắc, mặc dù cấp bậc không tăng nhưng như vậy đã là tốt lắm rồi.

Bởi vì biểu hiện trên chiến trường của anh rất xuất sắc nên cấp trên muốn anh thành lập một đội ngũ mới và tổ chức huấn luyện. Chung Linh đoán có thể là vì tác chiến của bộ đội đặc chủng trên chiến trường đã được cấp trên khẳng định và coi trọng. Cô nghĩ đây chắc chắn là một hạng mục tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34

Ngô Chí Viễn bị phân đến cơ sở liên đội nhưng không xem như là đến tiền tuyến. Trương Mạnh khi nghe được tin này thì vui mừng ra mặt, sau bị chồng nhìn thấy lại bị mắng thành sắc cà tím. Thật là... sao lại có thể để bọn họ phát hiện ra ý tưởng trong lòng cơ chứ? Sau đó, Chu Bảo Cương nghe nói vậy cũng hung tợn trừng mắt với vợ mình:

“Em cũng vui lắm, đúng không?”

“Vui cái gì? Bất luận anh đến chỗ nào, em cũng ủng hộ anh.”

Chung Linh nói lời này đương nhiên là thật nhưng quả thực là cô cũng mừng vui lắm lắm.

“Anh sẽ đến chỗ mới, trước tiên cần thích ứng đã, em về nhà trước chuẩn bị, dần xếp mọi chuyện trong nhà, còn cả một ít thủ tục nữa.”

Chu Bảo Cương sắp khởi hành, cô cũng chuẩn bị về nhà nhưng lần này lại khác hoàn toàn, mang theo hy vọng cùng giấc mộng, cô cảm thấy vận mệnh của mình sắp đổi thay.

“Đại khái là cần bao nhiêu thời gian?”

Cô hi vọng có thể biết được thời gian xác thực, để còn biết mà chuẩn bị.

“Chắc khoảng một tháng, kiến tạo đội ngũ mới, cái gì cũng cần phải chuẩn bị. Hậu cần cũng đảm bảo cần thời gian.”

Từ trước đến nay chưa có một đội ngũ như vậy, ít nhất là lịch sử Trung Quốc không có, cái gì cũng mới, không có đường, phải dọn đường mà đi. Chung Linh nhìn biểu tình trầm trọng của anh, không biết nói gì cho phải nhưng bắt đầu mới là khảo nghiệm mới nhưng cũng là kì ngộ mới, không phải sao?

“Phải bắt đầu sinh hoạt mới, anh không vui ư? Không hưng phấn ư? Chuyện này đối với anh mà nói, không có tính khiêu chiến ư?”. Cô khuyến khích anh.

Nghe vậy, Chu Bảo Cương thấy trước mắt sáng ngời, vợ anh nói đúng, cuộc sống mới là khảo nghiệm mới, khiêu chiến mới mà từ trước đến nay anh

không hề sợ khiêu chiến.

Bác sĩ xác nhận anh khỏe mạnh hẳn thì sẽ rời đi. Anh và cô đều tự thu thập hành lý, chuẩn bị hướng tới nơi cần đến.

“Tiểu Linh, mấy ngày nữa chúng ta sẽ đi, em...”

Bộ dáng anh hiện tại chẳng khác nào trẻ nhỏ muốn ăn kẹo.

“Không được, em không muốn lại ở đây làm chuyện đó lần nữa. Đừng mơ nữa!”

Điều đó chẳng khác nào yêu đương vụng trộm, cô không cần, vạn nhất bị phát hiện thì chẳng phải anh mất mặt trước cả quân khu sao. Phiêu lưu quá lớn nhưng mà anh vẫn cứ nóng lòng muốn thử, dường như anh rất thích sự tình kích thích như vậy.

Tuy vậy, trước hôm phải rời đi, anh vẫn thực hiện được, không có biện pháp, ngày mai là bắt đầu chia lìa hơn một tháng, cô có chút luyến tiếc anh. Đối với anh sắp tới còn phải đối mặt với áp lực tương lai, cho nên lúc này anh bức thiết cần đến sự mềm mại, ôn tồn của người vợ.

“Đây là gì?”. Sau khi nhìn thấy nội y kiểu mới của vợ yêu, ánh mắt Chu Bảo Cương trừng lớn.

“Nội y kiểu mới, a...anh làm gì vậy?”.

Chu Bảo Cương làm sao đã gặp qua thứ này, nhưng mà anh thấy nó thực sự là đồ tốt, nhìn cô mặc nó trên người quả thực là kích thích.

“A, đừng xé nó!”.

Người đàn ông hoang dã này, không coi được thì trực tiếp xé. Cô biết anh, hơn nữa anh đối với bộ ngực mềm mại của cô luôn yêu thích không buông tay. Có lần trước kinh nghiệm, Chu Bảo Cương trực tiếp đè cô xuống, ép buộc một hồi khiến cô hỗn loạn.

“Vợ, em thật mềm mại.”

Chu Bảo Cương vừa ở bên tai cô nói vừa chậm rãi vận động, khiến cho cô không chịu được phải lắc lắc đầu.

“Anh...”

“Hừ...Anh đến đây.”

Chu Bảo Cương cười khê an ủi cô. Ai có thể nghĩ người đàn ông bên ngoài nghiêm trang như anh lại có biểu tình như vậy khi trên người vợ mình đâu? Nhưng mà cô thích như vậy, chỉ có mình cô có thể thấy, cô muốn coi điều duy nhất này trở thành sự duy trì đối với cả cuộc đời.

* * *

Cô vốn muốn đi nhờ xe quân đội đến nhà ga nhưng ông chồng bảo thủ nhà cô nói không được một cách rất kiên quyết. Cô ngẫm lại thấy cũng đúng, thế hệ quân nhân lúc ấy chính là như vậy, quân kỷ tuân thủ rất nghiêm ngặt. Trước khi đi, cô đưa cho anh năm mươi đồng, anh không muốn nhưng mà cô nói, đàn ông không thể không có một ít tiền để tiện cho giao tế, chẳng lẽ lúc ấy đi mượn. Thật là...anh chưa bao giờ quan tâm xem nhà mình có bao nhiêu tiền.

Ngồi xe hai ngày hai đêm, Chung Linh mệt mỏi về đến nhà. Tuy rằng trở về không cần quá vội vàng nhưng cô cũng không có thời gian mua này mua nọ, chỉ có thể ở phụ cận bệnh viện mua ít bánh kẹo cho ba mẹ chồng và Hoa Hoa nhưng có một thứ phải mua chính là bra (áo ngực), cô muốn đưa cho chị Bảo Cầm hai cái. Thấy cô trở về, người một nhà đều quan tâm Chu Bảo Cương, cô cũng từ tốn giải đáp hết vấn đề mọi người nghi vấn, phải giải thích rõ ràng để mọi người khỏi lo lắng.

“Tiểu Linh, Đình Vinh cần nói chuyện với con về vấn đề nuôi lợn.”

Đây là lần đầu tiên ba chồng cô nhắc đến vấn đề này, cô không biết dụng ý của ông là gì.

“Ba, mẹ, con phải nói cho hai người biết trước chuyện này, anh nói lần này con sẽ đi tùy quân, khoảng một tháng nữa sẽ đi.”

Lời này của cô khiến cho cả phòng tĩnh lại. Việc cô rời đi đối với bọn họ mà nói không phải là chuyện tốt, ít nhất là đối với vợ chồng Chu Bảo Cầm, hai người bọn họ không muốn cây tiền này rời đi. Nhưng mà chuyện này không ai có thể ngăn cản.

“Con phải đi, như vậy có nghĩa là con không thể tham dự vào sự nghiệp chăn nuôi của gia đình, tiền đầu tư vào đó con để lại cho ba mẹ và chị, coi như là tiền sinh hoạt phí cho ba mẹ và bồi thường cho chị.”

“Tiểu Linh, em không cần như vậy, ba mẹ có anh chị là được rồi, con gái cũng có thể dưỡng hai lão mà.”

Lời này của chị rất khó nghe, rõ ràng ám chỉ Chung Linh bỏ rơi bọn họ. Cô cũng đoán trước sẽ có phản ứng như vậy nhưng còn cách nào khác chứ? Vì bọn họ vứt bỏ anh ư?

“Cầm, con bớt tranh cãi đi.”

Chu Xuân Lai quát lớn con gái, ông biết Chung Linh lựa chọn như vậy là trong dự kiến nhưng thật không ngờ nhanh như vậy.

“Tiểu Linh, thời gian đã định rồi?”.

Bà Phùng Trân cảm thấy đây là chuyện tốt, con có thể cùng con dâu một chỗ, bọn họ có thể nhanh có cháu nội, con trai bà cũng lớn tuổi rồi.

“Vâng, đại khái còn một tháng nữa à!”

“Tiểu Linh, em là muốn ở riêng ư?”

Đình Vinh lo lắng khi Chung Linh đi rồi cũng mang theo nhiều ích lợi. Nếu không có Chung Linh cùng Nhậm Kim Trữ quen biết, không có thiết kế câu đối cùng tranh tết của cô thì chính nhà mình không thể có ích lợi lớn như vậy. Chuyện cô đi vốn là chuyện vắn đã đóng thuyền, chỉ có thể tranh thủ thời gian để đạt được lợi ích lớn nhất.

“Không thể nói như vậy, chúng ta vốn là người một nhà, tiền vốn em không cần.”

Chung Linh cũng nghĩ đến điều này, ở nông thôn đề xuất chuyện ở riêng chính là bất hiếu nhưng hiện tại chỉ có thể đi từng bước nhìn từng bước mà thôi. Trong mắt cô mục tiêu quan trọng nhất là sinh con, là nguyện vọng lớn nhất của cuộc đời cô. Mọi chuyện khác cô đều có thể buông tay, huống chi chút tiền còn con này.

“Ba, Tiểu Linh không thể tham dự chuyện chăn nuôi lợn, con đồng ý cho em ấy rút vốn.” Chu Bảo Cầm biết đây là đề cập đến chuyện lợi ích, một khi Chung Linh rút khỏi thì cho dù có ít đi một chút tiền vốn, chị cũng không sợ, hiện tại chăn nuôi lợn và thu mua gà kiếm được rất nhiều. Vốn kiếm được phải chia ba, bây giờ chỉ phải chia hai thôi.

“Lúc trước là Tiểu Linh đề xướng chuyện chăn nuôi lợn, liên hệ đều là Tiểu Linh, ba biết các con cũng tốn nhiều công sức nhưng con người không thể quên nguyên bản được? Tiểu Linh hiện tại muốn tùy quân, hai con để cho em đi không như thế? Thăng cương nó kiếm được bao nhiêu? Còn có việc câu đối, hai con có nghĩ đến không? Không có Tiểu Linh thì chúng ta được bao nhiêu ưu đãi?”

Những lời này nhắc nhở Đình Vinh, đúng là nếu không có Tiểu Linh thì anh không có được giá ưu đãi như thế. Một khi Chung Linh thực sự buông tay thì chính mình không có ưu thế, hơn nữa, năm nay hẳn là sẽ có nhiều người buôn câu đối.

“Tiểu Linh, con đem mọi việc xử lý cho tốt đi. Trước khi đi thì về nhà mẹ đẻ vài ngày. Còn về phần tiền vốn thì phải rõ ràng, phần của con vẫn là phần của con. Đúng rồi, con có học qua kế toán, Đình Vinh, con đem sổ sách cho Tiểu Linh nhìn xem, dù là anh em cũng phải sổ sách rõ ràng.”

Chu Xuân Lai quyết định như vậy, cũng không cho phép ai phản đối. Chung Linh có chút bất ngờ, cô thật sự không ngờ ba chồng cô cự tuyệt đề nghị của cô, có lẽ là vì con trai đang ở xa chăng? Tính tế ngầm nghĩ, ba chồng cô vẫn là hướng về con trai, nói cách khác là vì con trai tranh thủ, việc này ba mẹ chồng hẳn là nghĩ đến nhưng là ngày sau Chung Linh không có khả năng tham sự vào chuyện làm ăn trong nhà, dù vậy ba chồng cô vẫn lưu lại quyền lợi tham dự phần tiền. Chung Linh thật sự cảm động, thật không nghĩ tới ba chồng cô quả là làm cho cô nhìn với cặp mắt khác xưa. Ông là muốn cấp cho con trai đường lui.

* * *

Chung Linh còn phải ở nhà chờ Chu Bảo Cương phê duyệt được hộ khẩu cho người nhà tùy quân. Trong thời gian này, cô quyết định về nhà mẹ đẻ một chuyến. Anh trai cô cũng đã kết hôn được một thời gian rồi, không biết mẹ cùng với chị dâu có hợp không? Làm một người con gái, cô cũng nên đứng ở góc độ mẹ cô mà lo lắng. Nhưng chính cô cũng là dâu nhà người nên cô có thể lý giải được sự khó xử của chị dâu. Chu Bảo Cầm hiển nhiên là không có chấp nhận lắm. Những gì Chung Linh mua cho chị cô cũng vẫn chưa đưa cho chị ấy. Mẹ chồng cô vẫn còn đang khuyên chị ấy nên lo lắng cho em trai.

“Mẹ, mẹ và ba làm như vậy chính là bất công.” Chu Bảo Cầm giận khóc.”

“Con nói thế là ý gì, mẹ và ba là công bằng, hơn nữa, các con thường xuyên ở đây ăn uống, Chung Linh cho tới bây giờ cũng chưa nói một câu nào, thậm chí cả tiền vốn cũng không cần lấy lại, Cầm này, con nên ngầm lại cho kĩ đi.”

*

Chung Linh trở lại nhà mẹ đẻ. Ba mẹ cho vừa nghe cô phải tùy quân thì đều thay cô vui mừng nhưng cũng rất luyến tiếc cô.

“Mẹ, chị dâu thế nào?”

“Là người có khả năng, chỉ là dường như đầu óc không tốt lắm, không dễ nghe vào, cũng không biết dỗ người, cùng với anh con ở một chỗ cũng được.”

Có lẽ trong thiên hạ, mẹ chồng và nàng dâu đều là kẻ thù chăng? Chung Linh biết cô đi thì một năm cũng chưa chắc về được một lần, tình huống trong nhà như vậy thực sự khiến cô lo lắng.

“Mẹ, sao nhà mình không thể giống nhà chồng con? Phát triển chăn nuôi gia đình một chút?”

Chung Linh không phải chỉ một lần khuyên qua nhưng mà người nhà cô vẫn nguyên tắc, không sao lay chuyển được.

“Mẹ cũng đã nói nhưng làm sao được chứ? Ba con không đồng ý, không bỏ được sĩ diện của nhà giáo, anh con cũng muốn đi con đường này, chị dâu thì làm bán thời gian ở cung tiêu xaz, trong nhà chỉ có mình mẹ, có thể làm gì được?”

Nghe vậy, Chung Linh còn biết làm thế nào được. Nếu đó là cuộc sống mà ba mẹ chọn thì có nói gì cũng chẳng hữu dụng, cũng may mấy năm nữa tiền lương giáo viên cũng tăng lên chút.

“Con đã biết. Nếu thiếu tiền thì mẹ cứ nói với con.”

Chung Linh lo lắng cho ba mẹ, sợ hai người luyến tiếc tiêu tiền nên lần này cô đưa cho mẹ hai trăm

“Con thật là...ba con nói có nhiều tiền chính là theo tư sản, không có địa vị xã hội cho nên con không nên một lòng một dạ kiếm tiền, tốt nhất là nên học thêm cái gì thì hơn.”

Chung Linh gật gật đầu, ba cô lo lắng chính xác, có tiền không phải là vạn năng, chỉ cần nhân sâm trong tay cô đã có thể cả đời ăn mặc không lo bởi vì người Trung Quốc tôn sùng đối với nhân sâm là không thể khinh thương. Nhưng tương lai chính mình có tiền thì làm thế nào để sống tốt đây?

“Con muốn đi, sự tình gì đều phải tự mình làm chủ, đừng có mà tranh cãi với chồng con, biết không?”

Trương Ngọc Phượng rất lo lắng cho con gái, ra ở riêng không biết là hay hay dở nữa?

Lần đầu tiên, Chung Linh cảm thấy luyến tiếc người thân thế này, giống như đây mới là thực sự rời xa gia đình. Cô cũng đem thái độ nhà chồng cô đối với chuyện này cho mẹ.

“Tiểu Linh, nhà chồng con không sai, con muốn hiểu thuận thì viết nhiều thư cho bọn họ là được, người già mà, đều đau lòng cho con cháu.”

Chung Linh biết nhưng mà nói cho cùng nếu không phải vì mặt mũi của ba mẹ chồng thì cô cũng không đại đến nỗi tiền của mình mà mình không lấy.

“Con đã biết, con sẽ không để cho ba mẹ mất mặt.”

Ở nông thôn nếu truyền ra con dâu nhà ai bất hiếu thì nhà mẹ đẻ rất mất mặt.

Bảy ngày sau, Chung Linh trở về, cô cũng lo không biết anh có gửi tin gì về không, trong nhà còn rất nhiều việc chưa xử lý. Ba mẹ cùng anh trai, chị dâu đều đưa tiễn. Chị dâu cô cũng không phải là để ý chuyện này lắm nhưng cũng nhìn ra cô em chồng của mình ra tay hào phóng, cha mẹ chồng thích thì cô cũng nịnh bợ.

Chung Linh cũng thích chị dâu này vì chị ấy sống không phiền lụy. Còn một tin khác đó là chị ấy mang thai. Cô thực sự khó chịu, rốt cuộc là vì sao? Không phải cô không cố gắng, không chú ý mà sao lại không thể...Có đôi khi Chung Linh thực sự tin tưởng vận mệnh là thích trên cọt con người.

*

Không thể trách cô sốt ruột, Chu Bảo Cương người này có thể vì chuyện quân mà cái gì cũng có thể bỏ xuống. Cô lo anh có thể quên luôn chuyện tùy quân. Cô hi vọng đánh điện cho anh, thúc giục anh, không thể làm người trầm mặc sau lưng quân nhân được.

Sau khi Chung Linh trở về, Chu Bảo Cầm vẫn không hòa nhã gì với cô. Cô cũng không giải thích gì, cũng không có gì phải giải thích, chính cô cũng chẳng làm cái gì sai. Tin tưởng chị ấy sẽ thông suốt, cô tự nhận là mình chẳng có gì phải xin lỗi chị ấy.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Cố nhân

Chung Linh đi một chuyến lên huyện để gặp Lý Tiểu Vân. Vốn không muốn bỏ qua hôn lễ của cô ấy nhưng mà chồng cô bị thương nên không thể làm sao được, nguyên nhân này có thể lý giải. Lý Tiểu Vân vừa thấy Chung Linh là bắt đầu oán giận.

“Chị xem như đã trở lại, để cho em, một cô dâu mới chạy vạy chuyện nhà hòa táng, chị thật là nhẫn tâm.”

Nghe vậy, Chung Linh chỉ cười cười.

“Chị nghe đã có quyết định ra rồi, từ nay về sau người chết là phải hòa táng, như vậy công việc của em hẳn phải tốt lắm chứ?”

Lý Tiểu Vân đưa sổ sách cho Chung Linh xem. Chung Linh đã học kế toán, xem sổ sách là rất bình thường, có người muốn phá rồi cũng không dễ lừa

gạt cô nhưng mấu chốt nhất là cô tin tưởng Tiểu Vân.

“Đúng vậy nhưng mà áp lực rất lớn, chị có hiểu không? Vốn là rất tốt, ba mẹ chồng cũng cho chỗ dựa, huống chi còn có chị ra tiền vốn nhiều như vậy nhưng hiện tại chưa đến một tháng mà việc đã bù đầu, làm không hết. Hiện tại cuộc sống càng ngày càng đi lên, người có tiền cũng nhiều, ở mặt này lại càng tiêu tiền cho nên ba mẹ chồng hiện tại sợ chúng ta kiêu ngạo, nhất là kiếm tiền từ người chết, rất phản cảm”

Quả là áp lực cho Tiểu Vân là rất lớn.

“Sao vậy? Không giữ được? Hiện tại chắc có nhiều người đổ mắt lắm, đúng không?”.

Đây mới là điều Chung Linh lo lắng.

“Có , có rất nhiều nhưng ba chồng em là chủ tịch huyện, lại nói, lúc trước em nghe lời chị đã kí hợp đồng dài hạn.”

Lý Tiểu Vân cũng không tưởng buông tha cho công việc này.

“Vậy là tốt rồi nhưng em phải chú ý, nghiệp vụ không thể qua loa, còn có đãi ngộ nhân viên thế nào?”

“Đương nhiên là tăng cao, nhưng mà hiện tại nhân viên không đủ, em muốn nhận thêm người. Có nhiều người muốn đi cửa sau qua chỗ ba chồng em nhưng nhà em không đáp ứng, nhà em cũng có rất nhiều thân thích, em không biết nên làm thế nào bây giờ?”

Lý Tiểu Vân đang rất sâu lo vấn đề này.

“Công tác này không phải ai cũng có thể làm, nuôi một đồng ăn không ngồi rồi là không thể được. Đây là sự nghiệp đảng hoàng, tương lai tiền đường lâu cũng không phải lo. Ai cũng không được, thân thích nhà em cũng không được, người ba chồng em muốn cho vào cũng không được. Nếu em còn muốn làm cùng chị thì nghe chị. Công việc này không thể để dính tính chất gia tộc. Còn có nhà hóa táng liên quan rất lớn đến ngành dân chính, không được ánh mắt thiên cận.”

“Vậy chị nói nên làm thế nào bây giờ?”

Dù sao Tiểu Vân cũng còn trẻ , thiếu kinh nghiệm!

“Tuyển quân nhân xuất ngũ, đặc biệt là thương bệnh binh. Nói cho ba chồng em ý kiến này.”

Chung Linh là người nhà của quân nhân, đối với quân nhân giống chồng cô, cô đều có tình cảm đặc biệt. Nếu có khả năng cô muốn giúp họ. Cô biết trong suốt một thời gian dài, những người này đều không được an bài tốt, cuộc sống rất khó khăn.

“Có thể được không?”

“Việc này không những có thể giải quyết việc đi cửa sau mà còn không để ba chồng em đắc tội người khác, quan trọng hơn là, đây chính là ủng hộ quân đội, chính sách này rất quan trọng. Nếu làm tốt, hi vọng thăng chức của ba chồng em rất cao.”

Nghe Chung Linh nói như vậy, Tiểu Vân liền yên tâm.

“Chị biết em không thích công việc này nhưng mà em yên tâm, chờ tài chính của chúng ta đủ rồi thì chị khẳng định em không cần làm công việc này nữa.” Cô cam đoan với Tiểu Vân

“Thật ư? Vậy tốt quá, à, đúng rồi, chị đi rồi thì chúng ta liên lạc như thế nào?”. Tiểu Vân rất lo lắng vấn đề này.

“Chị sẽ viết thư cho em, hơn nữa cứ một thời gian chị sẽ gọi điện cho em, nếu chị có điện thoại thì chị cũng sẽ liên lạc.”

Cô không biết tùy quân là như thế nào nhưng cô nghĩ việc liên lạc không là vấn đề.

“Vâng, cứ làm như vậy đi. Chúng ta đi ăn cơm đi. Trong thị trấn mới mở một khách sạn, cũng rất được. Em mang chị đi.”

*

Chung Linh với Tiểu Vân đi vào khách sạn, thấy cũng được, rất sạch sẽ, ở đối diện ngay với tòa nhà huyện ủy. Vừa mới tiến vào liền phát hiện một bàn toàn người quen, là Cao Thần, Mạc Hoảng, còn có... kế toán Vương, Vương Hải Long.

“Là em sắp xếp?”.

Sắc mặt Chung Linh rất khó coi.

“Em thề. Tuyệt đối không có.”

Cao Thần thấy vợ mình cùng đối tác kiêm bà mối đến, sao có thể không tỏ vẻ cho được? Anh liền lôi hai người ngồi vào cùng bàn với mình. Dù sao cũng là hai người phụ nữ, không có vấn đề gì cả.

“Đây là vợ tôi, còn vị này là Chung Linh, là ân nhân, bà mối của hai chúng tôi.”

Cao Thần không có giới thiệu thân phận khác của Chung Linh, dù sao công việc làm ăn của vợ mình nên khiêm tốn thì tốt hơn.

“Đây là kế toán xã Trường Thanh Vương Hải Long, đây là...”

Gặp lại tình nhân cũ có cảm giác gì? Chung Linh không biết người khác nghĩ thế nào nhưng đối với cô, gặp lại Vương Hải Long không khác gì nuốt phải ruồi bọ. Cả người cô đều khó chịu, nghĩ đến nỗi xấu hổ phản bội chồng trước kia, rồi bị vứt bỏ, niềm hối hận tột cùng. Tóm lại là vô cùng khó chịu, cho nên sắc mặt cô âm trầm. Còn Vương Hải Long thì đang rất vui sướng, được ngồi cạnh người đẹp, thật sự là hiếm khi mới được!

“Hải Long, anh còn không biết Chung Linh là người xã anh đấy!”

“Thật ư? Thật là khéo, tôi và Cao Thần là bạn tốt mà chúng ta lại cùng xã, thật khéo, phải không?”

Chung Linh không có tiếp lời.

“Đã lâu không thấy em, em có việc gì vậy?”. Mạc Hoàng không để ý đến Vương Hải Long mà hỏi Chung Linh.

“Em đi chăm sóc chồng em, anh ấy ở chiến trường bị thương.”

Một câu này đã biểu lộ thân phận người nhà quân nhân của cô.

“Thế ư? Vậy em là vợ quân nhân ư? Có Cao Thần ở đây, về sau có chuyện gì cứ tìm anh, quan hệ của anh với chủ tịch xã cũng không tệ lắm.”

Nghe Vương Hải Long thổi phồng như thế, Chung Linh mới phát hiện năm đó cô nông cạn cỡ nào, nghĩ đến đây, cô liền cảm thấy đau đầu.

“Vâng.” Cô cũng không muốn làm mất mặt Cao Thần.

“Chị Tiểu Linh muốn tùy quân.” Tiểu Vân bỗng nhiên lên tiếng.

“Vậy việc kia...” Cao Thần không tiếp tục nói tiếp.

“Không cần lo lắng.” Tiểu Vân nháy mắt với chồng nói

Đây có thể nói là bữa cơm khó ăn nhất từ lúc chào đời tới nay đối với Chung Linh, phải đối mặt với tình nhân đời trước và một người cô tránh né theo đuổi, bảo cô làm sao nuốt nổi cơm!

“Em chừng nào thì đi?”

Mạc Hoàng uể oải, uống một chén rượu hỏi.

“Sớm thôi.”

Chung Linh không biết anh ta muốn làm gì nhưng mà không can hệ gì đến cô.

“Chung Linh, chúc lát em về với Vương Hải Long nhé. Anh ấy đi xe từ quê lên.”

Cao Thần nghe Chung Linh sẽ về ngay bây giờ thì lập tức đề nghị.

“Đúng vậy, chị Tiểu Linh, chị ngồi xe ô tô lớn mà về.”

Theo như lời Tiểu Vân thì xe ô tô lớn này chính là từ quê nhà đi lên, loại xe này chỉ là phương tiện giao thông công cộng trong thành phố bị báo hỏng, trong xe mùi xăng rất nặng, ngoại trừ loa không kêu ra thì chỗ nào cũng ra tiếng. Chung Linh không muốn đáp ứng nhưng không lay chuyển được nhiệt tình của vợ chồng Cao Thần, lại nhìn bộ dáng thất tình lưu luyến kia của Mạc Hoàng khiến cho cô muốn nhanh chóng rời đi một chút.

“Đi đi, tý nữa hai ta đều cùng trở về, anh sẽ đưa em về nhà.” Vương Hải Long lập tức đáp ứng.

*

Hóa ra xe ô tô này là xe quân dụng bị đào thải, Chung Linh phát hiện xe này hơn xe ô tô lớn kia rất nhiều, cuối cùng cũng là đáng để đi.

“Chung Linh, thấy thế nào, xe này được đúng không?”

Vương Hải Long nhìn Chung Linh, người phụ nữ này thật là đẹp, cho tới bây giờ hắn chưa nhìn thấy qua người nào đẹp như thế, làn da mịn màng, ánh mắt đen long lanh như bảo thạch.

“Vâng.”

Chung Linh không muốn nhiều lời với hấn ta.

“Em thật sự là xinh đẹp!”. Vương Hải Long nhin không được nói ra ý nghĩ trong lòng.

“Cái gì?”. Mày liễu của Chung Linh nhú lại.

“A, không có gì, nhà của em ở đâu, anh đưa em về.”

Vương Hải Long biết hấn đã làm người đẹp giật mình, thật sự là bởi vì Chung Linh quá đẹp nên hấn mới lỡ miệng, cộp mẹ trong nhà hấn không thể nào so được, cả quả phụ mà hấn đang cặp kè cũng không bằng với cô. Nếu người đẹp như vậy mà hấn được thoải mái một đêm cùng...

“Không cần đâu ạ, em đến xã còn có việc, không cần anh đưa nữa đâu.”

Nếu là đời trước, được người khác ngay trước mặt khen như vậy khẳng định là cô sẽ thẹn thùng không thôi nhưng mà nay khác rồi, cô không bao giờ là cô gái không hiểu sự đời nữa.

“Không sao đâu, anh chờ em xong việc cũng được mà, em không cần khách khí.”

Vương Hải Long làm sao có thể buông tha cơ hội như vậy?

“Em chỉ là có quen biết với vợ chồng Cao Thần mà thôi, thật sự là không muốn làm phiền anh, nếu anh cứ kiên trì thì phiền cho em lắm.”

Nghe Chung Linh cự tuyệt rõ ràng như vậy, cũng không thể miễn cưỡng nên Vương Hải Long chỉ có thể đồng ý.

Chung Linh xuống xe, nói lời cảm ơn với Vương Hải Long rồi vội vàng rời đi. Cô không muốn nhìn hấn ta lâu hơn nữa, thấy hấn chẳng khác nào nhắc nhở lại sai lầm cô đã phạm phải, vạch trần vết sẹo trong lòng cô.

“Tiểu Lý, cậu biết Chung Linh này không?”

Vương Hải Long nhìn người đẹp đi xa, trong lòng càng muốn có được, nhìn dáng người kia, khuôn mặt kia, lại còn giọng nói nữa, không cái nào là không làm cho hấn mê muội.

“A, có biết, lần trước ảnh rề cô ấy mang ảnh chụp đến xã để cho chủ tịch xã xem, muốn thu xếp công tác cho cô ta trong xã.”

“Thật ư?”.

Còn nói là muốn tùy quân, không phải là muốn tìm công tác sao? Vậy thì hấn lại càng nhất định phải nắm người đẹp trong tay.

“Nhà chồng cô ấy cùng thôn với em họ anh đấy.”

“Vậy ư?”. Vậy thì tốt lắm, em họ Thường Hồng Mai là một đứa ngốc, khẳng định có thể giúp mình hoàn thành chuyện này.

*

Chung Linh không biết ý nghĩ xấu xa trong đầu Vương Hải Long, trong lòng cô chỉ nghĩ làm thế nào cách hấn càng xa càng tốt. Nhưng vừa nhìn thấy người này khiến cho mấy ngày sau cô đều nghĩ về chuyện quá khứ, càng khiến cô khắc khoải thư của anh từ bên kia gửi về. Trong thời gian này, Đinh Vinh đưa sổ sách hơn một tháng này cho cô xem. Xem sổ sách này đối với cô mà nói là vì ba mẹ chồng nói. Tâm tư ba mẹ chồng cô hiểu được, không đơn giản là cảnh giác đối với cô mà cũng là để phòng con rề. Chung Linh cũng hi vọng không phát sinh chuyện gì, dù sao ngân ngữ nói rất đúng, đàn ông có tiền là trở nên hư hỏng, chị Bảo Cầm lại là người thẳng tính, không có ánh mắt xa, Chung Linh nói thế nào cũng nên ủng hộ ba mẹ chồng. Các khoản trong sổ sách không có vấn đề gì. Để ổn thỏa, cô nói với mẹ chồng, để thông qua mẹ chồng nói với chị Bảo Cầm. Hai cụ trong nhà không biết chữ nhưng chị Bảo Cầm vẫn có thể trông coi sổ sách được, chỉ cần trong lòng chị ấy biết là được, còn về phần hai anh chị có hòa hợp hay không, cô cũng không quản được.

*

Vương Hải Long tìm được nhà của em họ, Thường Hồng Mai tiếp đón rất nhiệt tình. Anh họ ở xã dù sao cũng là có tiếng, bộ dáng lại được, hiếm khi mới đến nhà mình càng làm cô cảm thấy có mặt mũi. Từ sau lần ở trong phòng bị người khác phát hiện mình hôn môi với trai làng, cuộc sống của cô rất khó khăn, chồng cô đối xử với cô rất lạnh nhạt, mỗi lần uống rượu say, nhớ đến sự kiến đấy thì lại đánh cô, ngay cả cha mẹ cô cũng không dám quản.

“Anh, anh nói anh yêu Chung Linh?”

Đây là sự tình cờ nào tốt đẹp!

“Đúng vậy, anh không còn biện pháp nào khác, nếu không thể có cô ấy, anh cảm thấy mình sống chỉ như cái xác không hồn.”

Vương Hải Long rất hiểu em họ của mình, em ấy đối với tình yêu có một sự sùng bái rất ngây thơ.

“Nhưng không phải là anh đã kết hôn rồi sao?”. Đây hiển nhiên là vấn đề lớn.

“Anh cùng với chị dâu kết hôn là do cha mẹ thôi, căn bản không có tình cảm gì, anh thật sự... thật sự sống mà không có Chung Linh.” Vương Hải Long giống như nước mắt sắp rơi ra vậy.

“Em có thể giúp anh nhưng mà em cũng không quá thân với cô ấy đâu vì lần trước chuyện Lâm Mỹ và chồng cô ấy, cô ấy với em có ý kiến.”

Thường Hồng Mai rất lo lắng, sợ không giúp được anh họ.

“Chuyện gì?”. Biết đâu lại là cơ hội.

“Chính là Lâm Mỹ cùng chồng Chung Linh trước kia có đính ước nhưng vì chuyện lễ hỏi mà chia tay. Lâm Mỹ muốn tìm chồng cô ấy nói chuyện, sau đó hẹn gặp ở nhà em nhưng mà chồng cô ấy không có tới mà cô ấy tới.”

Nghe vậy, Vương Hải Long chớp chớp mắt.

“Hồng Mai, xem ra cô ấy cũng là người bị ép duyên như anh! Trách không được cô ấy lại rầu rĩ không vui như vậy.”

Thường Hồng Mai nhú mày, có phải không vậy? sao chính cô không phát hiện ra?

Nhìn biểu hiện của cô em họ, Vương Hải Long càng tận tình nói thêm vào, chẳng khác nào ví chính mình như Lương Sơn Bá, khiến Thường Hồng Mai tưởng tượng ra anh họ và Chung Linh chính là Lương Sơn Bá và Chúc Anh Đài tái sinh, cảm động vô cùng.

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Thường Hồng Mai không biết giúp hai người thế nào.

“Em nói cho anh biết khi nào cô ấy rời nhà, hoặc tìm một cơ hội làm cho hai chúng ta ngoài ý muốn chạm mặt, anh tin tưởng chỉ cần có cơ hội là anh sẽ thành công.” Thấy Thường Hồng Mai đồng ý giúp, hần liền nói luôn mục đích của chính mình.

“Như vậy được không? Nếu cô ấy rời nhà, em không nhất định biết được, hai nhà chúng em cũng không cùng đường, không mấy khi chạm mặt, mà quan hệ của em với cô ấy cũng không tốt lắm, chúng em trước đây là bạn học, lớn lên cô ấy đi học trên xã, cũng không có liên lạc với em lắm, hay là em mới cô ấy đến nhà chơi?”.

“Không được, anh xem cảnh giác của cô ấy rất cao, nếu không...”. Vương Hải Long phát hiện tình hình không có tốt như hần tưởng tượng nhưng mà hần còn có chiêu gạo nấu thành cơm. Chồng cô ấy không có nhà, cô ấy lại còn trẻ, khẳng định là thủ không được. Nếu thật sự không được thì cứ bá vương ngạch thượng cung, chỉ cần một lần là cô ấy sẽ phải phục tùng, cho dù không muốn cũng không dám lộ ra, trừ khi cô ấy không sợ hồng thanh danh, không sợ mất chồng. Chỉ cần thành thì về sau mình muốn làm gì thì làm.

“Em cứ tìm một cơ hội, chờ chồng em không có nhà thì đánh điện cho anh.”

“Được, anh cứ chờ tin tức tốt đi”.

Thường Hồng Mai rất vui vẻ được nhìn thấy người có tình trở nên thân thiết.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Cái tát

Chung Linh lại bớt chút thời gian đi lên tỉnh nói chuyện với Nhậm Kim Trụ về chuyện làm ăn, lúc trở về thì ghé qua nói chuyện câu đối. Cô hứa hẹn trước năm mới sẽ gửi thiết kế mới về nhưng giá câu đối bán cho nhà chị vẫn phải như cũ.

Sau khi an bài hết mọi việc, cô tìm Chu Bảo Cầm nói hết tình huống cụ thể. Chị chồng cô dưới sự khuyên bảo của mẹ cùng chồng chị đã tiếp nhận chuyện Chung Linh phải đi. Xem ra mẹ chồng cô đã nói rõ hết quan hệ lợi hại trong đó để cho chị ấy hiểu cô vẫn hướng về chị, rốt cục vẫn là người nhà. Chung Linh đưa áo bra-quà lần trước mua, cho chị. Cầm lên nhìn một lát, khuôn mặt của Chu Bảo Cầm đỏ bừng.

“Đây là gì? Đây...có thể sao?”.

Ở nông thôn cũng không có người dám mặc như vậy!

“Cứ thế mà mặc thôi! Sao giờ chị còn phong kiến thế, hiện giờ mọi người đều mặc cái này, chị ngắm xem, mặc cái này thì nơi đó của chị sẽ không bị xệ xuống.” Chung Linh ra sức thuyết phục.

“Nếu người khác nhìn ra thì còn không cười chết mất”.

“Không có việc gì đâu, đây là xu thế, về sau mọi người đều mặc, chị thử nghĩ xem, nếu anh rể nhìn thấy ...”, cô đánh mắt cho chị ấy một cái.

“Được, cảm ơn em. Chị vẫn muốn sinh một đứa con trai nữa mà.”

“Chị vẫn muốn sinh con trai bằng được?”. Chung Linh không nghĩ tới chị ấy kiên cường như vậy, không hổ là chị của Chu Bảo Cương. Cũng may là bọn họ chỉ được phép sinh một, chồng cô cũng không có ý tưởng phải sinh con trai. Nếu không, cô mà không sinh được con trai thì chẳng phải cô sẽ trở thành heo mệ cho đến khi sinh được con trai sao.

“Biết làm sao được, không sinh được con trai thì sẽ bị trách mắng”

Đây là sự thật, nếu không có con trai thì sẽ bị mắng là tuyệt hậu, thậm chí là do không tích đức nên trời phạt, quan trọng nhất là đàn ông là lao động chủ yếu ở nông thôn, quan niệm này đã hình thành từ rất lâu rồi, cho dù hiện tại thời cuộc đã không giống ngày xưa nhưng trong thời gian ngắn sẽ không thay đổi quan niệm đó được.

“Chị, chị cũng nên cẩn thận, bây giờ quản nghiêm lắm đấy.” Chung Linh không thể không nhắc nhở chị ấy.

“Haizz, chị biết, lại nói, chẳng lẽ em không muốn con trai sao?”. Ngụ ý chính là em cũng thế thôi. Chung Linh không muốn cùng chị ấy so đo, so đo thì có ích lợi gì đâu? Chu Bảo Cầm thực sự không nghĩ đến lời nói của cô chính là đã kích động với Chung Linh.

“Tiểu Linh này, em nói xem hiện tại người chăn nuôi lợn càng ngày càng nhiều, cũng có người bắt đầu thu mua gà, việc làm ăn của chúng ta không tốt như xưa.”

Lời này của chị là sự thực, mọi người đều phát hiện việc này có thể kiếm tiền thì làm sao có thể không chế được cơ chứ?

“Đúng vậy, em biết thế nhưng là sao quản được?”

“Còn có người hỏi thăm chúng ta chăm nuôi thế nào? Bán tốt không?”

Nói đến chuyện này, Chu Bảo Cầm cực kì tức giận.

“Chị, chị nên thay đổi tư tưởng, nếu ngăn cản không được người khác thì sao phải bắt hòa như vậy, sao không cùng nhau làm giàu, cùng nhau mua thức ăn gia súc, cùng nhau bán. Cả thôn chúng ta cùng làm thì hoàn toàn có thể trở thành một trại chăn nuôi quy mô lớn, như vậy không phải là mọi người đều có thể kiếm được.”

“Em nói nghe mới dễ dàng làm sao?”

Chu Bảo Cầm cảm thấy việc gì ở trong mắt Chung Linh cũng liền biến thành đơn giản như vậy chứ?

“Em chỉ đề nghị thế thôi, chị cùng anh rể cứ thương lượng. Nhưng mà cạnh tranh về sau rất kịch liệt, nhất định là giá lợn hơi sẽ giảm xuống. Mình nuôi lợn cũng không quá nhiều, mỗi lần vận chuyển đều tốn kém, hơn nữa sau này, giá thu mua gà cũng tăng lên.”

Những lời Chung Linh nói, Chu Bảo Cầm đều có thể tưởng tượng ra nhưng mà chị vẫn không muốn chia phần lợi cho người khác.

Chung Linh nghĩ trong một khoảng thời gian ngắn chị chồng vẫn chưa tiếp nhận được mà cô cũng không cưỡng cầu.

*

Hôm nay Chung Linh sang nhà chị Bảo Cầm thăm Hoa Hoa, ngoài ý muốn đụng Thường Hồng Mai, cô gật đầu chào cô ta một cái. Cô ta lập tức đi tới hỏi: “Tiểu Linh, dạo này bạn bạn gì thế?”

“Không có việc gì.”

Cô không muốn tiếp xúc nhiều với cô ta, thân mật với một người có tiếng xấu như vậy cũng sẽ ảnh hưởng trực tiếp đến danh dự của cô.

“Buổi chiều đến nhà của mình chơi đi! Chúng ta lâu rồi không tâm sự cùng nhau.” Thường Hồng Mai trực tiếp đưa ra lời mời.

“Không được, mình còn có việc.” Nói xong, cô liền bước đi.

“Đội đã, mình có việc muốn nói với bạn mà.”

“Có việc gì thì nói luôn đi! Buổi chiều mình không rảnh.”

“Kì thật... kì thật là chuyện Lâm Mỹ lần trước, mình muốn tâm sự cùng bạn và xin lỗi bạn nữa.”

Không đề cập đến thì thôi, nhắc đến Lâm Mỹ làm cho tâm tình Chung Linh vô cùng kém, càng không có kiên nhẫn nghe cô ta nói.

“Chuyện Lâm Mỹ không có lời gì để nói nữa, lần trước ở nhà bạn mình đã nói qua, mình hi vọng bạn không bao giờ có chuyện như vậy lần nữa.”

Nói xong, cô lại bước đi nhưng bị kéo trở về. Cô thực sự rất ghét người khác chạm vào mình, đây là di chứng đời trước lưu lại. Đương nhiên, Chu Bảo Cương đối với cô thì khác, mỗi cái đụng chạm của anh đều là sự ngọt ngào đối với cô.

“Bạn nói như vậy vẫn là đang trách mình thôi. Chúng ta nói chuyện một chút không được sao? Bạn đến nhà của mình nhé, mình chờ bạn.”

Chung Linh nghe ra điều gì đó không đúng, sao không đến nhà của cô mà phải đến nhà cô ta.

“Mình sẽ không đi.”

Thường Hồng Mai thấy thái độ kiên quyết của Chung Linh thì bắt đầu bối rối.

“Được rồi, mình nói thật với bạn, là có người muốn gặp bạn.”

Chung Linh hiểu ra, hóa ra là có chuyện, nhưng cô nghĩ người chờ cô ở nhà Thường Hồng Mai ngoài Lâm Mỹ ra thì còn có thể là ai... không ngoại trừ khả năng chính là... Vương Hải Long.

“Tôi không có cần gặp người nào cả.” Cô không muốn dây dưa nữa. (Editor: Ở trên Chung Linh còn khách khí vì là bạn học ngày xưa nhưng giờ bắt đầu xưng tôi- cô để thể hiện sự bất mãn và cảnh cáo đối với Thường Hồng Mai).

“Bạn... sao lại như vậy? Sao lại có người không thông tình đạt lý đến thế cơ chứ?”

Chung Linh nghe vậy thì thực sự tức giận.

“Thường Hồng Mai, tôi chính thức cảnh cáo cô, cô là một người phụ nữ đã kết hôn, tôi cũng vậy. Cô không biết cái gì là trách nhiệm hôn nhân sao? Cô muốn một người đã kết hôn như tôi làm cái gì?”

“Tiểu Linh, sao bạn có thể như vậy? Không biết phân biệt tốt xấu, mình cũng chỉ vì tốt cho bạn, hôn nhân của bạn thực sự hạnh phúc hay sao?”. Thường Hồng Mai gấp gấp nói. Chung Linh này thật sự là đầu gỗ không hiểu chuyện.

“Cô cut cho tôi, từ nay về sau cấm cô nói chuyện với tôi. Tôi chán ghét cô, cô bớt xen vào việc của người khác đi.”

Đây đã là lời cảnh cáo nghiêm trọng, Chung Linh nghĩ cô không nên khách khí với người phụ nữ này nữa.

“Này... Mình chỉ muốn tốt cho bạn thôi, bạn không muốn có hạnh phúc sao? Không khát vọng tình yêu ư? Tiểu Linh, bạn đừng vì chuyện lần trước mà giận mình, hãy nghe mình nói này...”

“Chát!”. Chung Linh tát một cái khiến Thường Hồng Mai sững sờ. “Bạn điên rồi... vì sao đánh mình? Mình...”. Vừa định la khóc ồm ồm thì đã bị Chung Linh trừng mắt nhìn.

“Cô đây là muốn cho tôi gặp ai? Cô cho cô là ai? Không vì gì khác, chỉ vì cô xen vào chuyện của tôi thì cái tát này cũng không oan.”

Chung Linh mặc kệ cô ta, cái tát này là để xả giận, gom cả tức giận đời trước trút vào trong đó.

“Chung Linh, cô đứng lại, tôi sẽ không tha cho cô, cô cứ chờ xem. Tôi sẽ nhìn cô bất hạnh.”

Thường Hồng Mai không cam lòng gào lên ở phía sau nhưng mà cô ta không dám đuổi theo bởi vì trong lòng cô ta chột dạ, sợ chồng biết thì cô ta sẽ lại bị ăn đòn.

*

Thường Hồng Mai cố ý đi về quê một chuyến gặp Vương Hải Long. Vương Hải Long từ ngày đó đến giờ luôn khó chịu. Hình ảnh Chung Linh mỗi đêm đều xuất hiện trong giấc mơ của hắn, khiến cho hắn không thể tìm cạp mẹ để tiêu hóa, làm cho cạp mẹ nhà hắn mấy ngày nay cứ vui tươi hơn hớn, nhưng mà vẫn không hạ hỏa được, ngay cả tìm quả phụ kia cũng không dập được hỏa trong lòng hắn. Thấy Thường Hồng Mai đến đây, hắn ta vô cùng vui mừng, vội vàng nhiệt tình tiếp đãi.

“Sao rồi?”

Câu đầu tiên hắn đã hỏi tình huống.

“Anh nói xem, em còn chưa nói cái gì, chỉ mời cô ta đến nhà em một chuyện mà cô ta đã trở mặt, còn đánh em một tát đây này.”

Nghe vậy, Vương Hải Long vô cùng thất vọng, xem ra hẳn nhờ vả không đúng người. Lẽ ra không nên nhờ cô em họ việc thành không được, bại sự có thừa này.

“Được rồi, anh đã biết, trước cảm ơn em, chờ cho sau này chúng anh ở một chỗ, anh nhất định sẽ không quên em, em về trước đi. Anh sẽ tự nghĩ biện pháp, đúng rồi, em không có nói là anh muốn gặp cô ấy đó chứ?”. Hẳn quả thực lo lắng cô em này đánh rần động cỏ.

“Không có, em còn chưa kịp nói gì.”

Thấy thế, Vương Hải Long mới yên tâm, trấn an cô em họ rồi kêu cô ta trở về, cuối cùng còn không quên dặn dò nếu có tin tức hoặc cơ hội gì thì báo cho hẳn.

*

Chung Linh rốt cục đã nhận được đơn phê duyệt di chuyển hộ khẩu tùy quân của Chu Bảo Cương gửi đến. Nhận được giấy này, cô yên tâm, thu thập mọi thứ, nói một tiếng với ba mẹ chồng, đi lên xã một chuyến. Cũng may nhà cô thường xuyên mượn xe thu mua gà cho nên mượn xe cũng dễ. Vừa nghe có xe đi lên xã, nhiều chị nhiều thím trong thôn đề muốn đi dạo phố nên tranh thủ đi luôn xe này, động tĩnh lớn như vậy, đương nhiên Thường Hồng Mai cũng biết, cô ta vội vàng đến trụ sở thôn gọi điện cho Vương Hải Long, thông báo Chung Linh đã xuất phát đi lên xã.

Chung Linh cho rằng Đông Bắc thật sự là một địa phương tốt để an cư lạc nghiệp, chỗ này là bình nguyên, không có động đất, sóng thần, bão lớn, cho nên cơ bản là mưa thuận gió hòa. Chung Linh thích nơi này, ở nơi này sinh hoạt hai đời, cả Chu Bảo Cương cũng luyện tiết nơi này. Tương lai khi anh về hưu có lẽ bọn họ sẽ về đây dưỡng lão, nuôi mấy con gà, trồng vườn rau nhỏ, cùng vài cây ăn quả, ăn hành tây, tương trám, mặt trời lên thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ ngơi. Đó là cuộc sống thật tốt đẹp !

*

Ủy ban xã Trường Thanh là một tòa nhà hai tầng, cũng là tòa nhà hai tầng duy nhất trong xã. Nơi này ngoài trừ công chức trong ủy ban xã còn có công an xã, y tế xã và khuyến nông. Chung Linh trực tiếp đi đến bộ phận công an xã, đợi hơn nửa ngày mới phát hiện ra người phụ trách đã ra ngoài, thật sự là...

“Chung Linh? Em đến đây làm gì?”

Là Mạc Hoàng, Chung Linh cũng không có ngạc nhiên khi nhìn thấy anh ta.

“Là anh. Em đến xin chuyển hộ khẩu. Sao anh lại ở đây?”.

Chung Linh cũng chào lại, cô đang kì quái sao anh ta lại ở đây, anh ta không phải công tác ở trên huyện sao?

“Anh đến làm việc, vậy... vậy em cứ giao cho anh xử lý đi.”

Chung Linh đưa giấy tờ cho Mạc Hoàng. Anh ta rất nhanh chóng tìm người giúp làm thủ tục cho cô, xong xuôi thì đưa lại.

“Cảm ơn anh. Em đi đây.” Chung Linh mỉm cười, xoay người bước đi.

“Chung Linh, đợi chút, chúng ta nói chuyện một lát được không?”.

Giọng Mạc Hoàng gần như là cầu xin. Chung Linh cũng không muốn nhẫn tâm thương tổn anh ta nhưng mà nếu chính cô cứ cảm thấy anh ta đáng thương mà nói lời an ủi thì chỉ có thể hại mình hại người. Trong thời gian này, cùng một người đàn ông khác ra ngoài, nếu bị người khác nhìn thấy thì có há miệng giải thích cũng không rõ ràng được.

“Chúng ta tiếp xúc không nhiều, em nghĩ chúng ta không có điều gì để nói, hơn nữa em đã là vợ người ta, rất khó một mình gặp mặt người đàn ông khác.”

Chung Linh hi vọng lời này của mình có thể ngăn chặn tình cảm của Mạc Hoàng, không cho anh ta hi vọng gì nữa.

“Anh biết.”

Mạc Hoàng hiểu ý tứ của cô, không thể cổ ép người khác được. Anh cho dù có thích Chung Linh thế nào đi chăng nữa cũng sẽ không thể đánh mất tôn nghiêm của mình được.

Chung Linh bước đi không quay đầu lại. Mạc Hoàng nhìn theo bóng dáng của cô mà đau xót, người con gái tốt đẹp như vậy lại không phải là của mình, đó chính là tiếc nuối lớn nhất đời này của anh ta. Không biết sau này còn có thể nhìn thấy cô ấy lần nữa hay không, nghĩ đến đây, không biết tại sao, anh ta lại theo Chung Linh đi ra ngoài.

*

Ở trung tâm xã chỉ có một cái ngã tư đường, hai bên đường đều là cửa hàng, còn có cả bưu cục. Ngã tư đường không rộng lắm, xe của Chung Linh chỉ có thể đậu ở sau phố. Người khác còn chưa có trở về, người ở lại coi xe thấy Chung Linh trở lại thì vội vàng bảo cô trông xe còn anh ta thì đi ra ngoài. Mọi việc của cô đều đã làm xong nên cũng chỉ có thể nhìn quanh, thời đại này, quê mình chính là như vậy, trước kia cô chưa bao giờ nhìn kĩ, mai này rồi

khỏi, nhất định phải nhớ tâm tình lúc này, hoàn cảnh lúc này cùng với nhân sinh hiện tại.

“Chung Linh? Thật là em rồi, khéo quá!”

Là Vương Hải Long, áo sơ mi màu trắng, tóc tai chỉnh tề, giọng nói ôn nhu, đời trước Chung Linh bị chính những điều này mê hoặc, hay có khi chỉ cần là người khác biệt so với chồng mình đều là lang quân như ý.

“Ah, là kẻ toán Vương.” Chung Linh cũng ôn hòa nói.

“Đi, đến nhà của anh chơi. Để chị dâu làm cơm, giữa trưa ở nhà anh ăn bữa cơm nhé.”

Những lời này làm cho Chung Linh lập tức hiểu được mục đích của hắn ta. Vợ hắn ta làm ở kho lương của xã, cách nhà rất xa, giữa trưa không có khả năng trở về, chính hắn mới mình đến chơi thì mục đích xấu xa rõ ràng.

“Chúng ta không quen thân đến vậy. Kẻ toán Vương nhiệt tình thái quá rồi.” Trong lòng Chung Linh tràn đầy lửa giận.

“Nghe em nói này, anh là bạn tốt của Cao Thần, mà quan hệ của em với vợ chồng Cao Thần lại tốt như vậy thì sao lại không thân quen chứ? Đi, đến nhà của anh ngồi chơi một lát.”

Tên ngụy quân tử ra vẻ đạo mạo này!

“Anh làm cái gì vậy? Buông ra! Mau!”

Chung Linh không dám hô to, nếu bị người nhìn thấy thì vô luận sự thật là như thế nào, cô cũng không tốt. Nhưng chính cô làm sao địch nổi khí lực của một người đàn ông, hiện tại Vương Hải Long đã giữ chặt tay cô mà kếp đi.

“Tiểu Linh, em khách khí quá, cũng không phải là người ngoài mà.”

Mắt thấy mục đích sắp đạt được, ánh mắt Vương Hải Long đỏ đến hưng phấn. Hắn liệu định Chung Linh không dám hô to, thành công ngay trước mắt, chỉ cần lần này thành thì mỹ nhân này sẽ là “hậu cung” của chính hắn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

“Vương Hải Long, anh uy hiếp tôi sao? Tôi nói cho anh biết, anh sẽ hối hận”.

Hiện tại Chung Linh cũng bất kể mọi chuyện, nếu đến sân nhà hắn thì cô không thể nào giải thích rõ ràng được cho nên chỉ có thể liều mạng cùng hắn ta.

“Ah, Chung Linh, em làm gì vậy? Có chuyện gì từ từ nói. Khẳng định là em hiểu lầm anh gì đó, anh sẽ giải thích cho em nghe, em xem em làm gì vậy...”

Vương Hải Long hiện giờ hoàn toàn bị sắc dục công tâm, thấy bản thân sắp đạt được mục đích thì làm sao có thể buông tay.

Chung Linh nghe hắn nói như là cô có hiểu lầm gì hắn, như vậy cho dù người qua đường có nghe thấy được thì họ cũng sẽ không quan tâm đến cô, huống chi hiện giờ đang là giờ hành chính, trên đường vắng hoe.

“Anh là đồ súc sinh, tôi với anh liều mạng”

Chung Linh dường như phát điên đánh Vương Hải Long nhưng cô không phải là đối thủ của hắn. Mắt thấy sắp bị kéo đến nhà hắn, nếu để người khác biết, có thể hắn sẽ nói chính cô nguyên ý, cho dù hắn không nói thế thì thanh danh của cô cũng coi như xong. Cô giãy dụa đồng thời với vào trong túi quần lấy ra một chiếc bút máy, một tay bỏ nắp bút sau đó dùng sức đâm vào đùi hắn ta khiến hắn ta kêu to đau đớn.

“A! Cô làm gì vậy? Điên à?”

Vương Hải Long muốn động thủ giáo huấn Chung Linh nhưng đột nhiên phát hiện Mạc Hoàng đang chạy tới cho nên chỉ có thể giẫy giụa ôm lấy chân đang chảy máu.

Mạc Hoàng cũng ngây ngẩn cả người, Chung Linh thật sự là đủ độc, đùi Vương Hải Long đều là máu và mực bút máy.

Chung Linh nhìn Vương Hải Long mà tâm tình sáng khoái.

“Lần này là giáo huấn, nếu lần sau anh mà rơi vào tay tôi thì tôi nhất định sẽ khiến cho anh cả đời bất hạnh.”

Nói xong cô quay đầu nói với Mạc Hoảng.

“Anh đưa hân đến bệnh viện đi, nhưng mà em sẽ không chi trả tiền thuốc men đâu. Còn có, cảm ơn anh.” Vừa nói cô vừa mỉm cười cảm tạ.

Mạc Hoảng tìm một cái xe đạp, phụ giúp Vương Hải Long lên xe đi rồi. Không qua bao lâu, người trong thôn cũng bắt đầu lục tục quay về. Chung Linh nhìn cái bút máy dính đầy máu trong tay, nấp bút lại và tự nói với chính mình phải bảo tồn chiếc bút thật tốt, để nó nhắc nhở cô về sai lầm đã từng phạm phải.

*

“Mạc Hoảng, anh xem việc này, kì thật là Chung Linh hiểu lầm tôi, em họ của tôi với cô ấy có mâu thuẫn, cho nên mới...”

Sự tình bại lộ, Vương Hải Long chỉ còn cách thử vấn hồi xem.

“Tôi nghĩ anh không cần giải thích nữa.”

Mạc Hoảng cảm thấy nói chuyện với người như vậy chỉ tổ lãng phí tinh lực. Vương Hải Long cũng tự mình ngẫm lại, thấy bản thân quá xúc động, tình huống bây giờ rất xấu, vất vả lắm mới kết thân được cậu trẻ nhà chủ tịch huyện nhưng mà ra chuyện như vậy, Mạc Hoảng là bạn bè của Cao Thần, khẳng định sẽ đem việc này từ đầu chí cuối nói cho anh ta nghe. Đúng rồi, lúc trước Cao Thần còn giới thiệu Chung Linh là ân nhân, bà mối của hai vợ chồng nhà họ, hiện tại hân vô cùng hối hận sao mình lại kích động đến thế, đúng là sắc dục mê tâm mà.

Lúc này trong lòng Mạc Hoảng cũng một mớ hỗn loạn, nếu không phải chính anh vừa rồi đi theo cô thì sẽ xảy ra chuyện gì? Chung Linh thật sự không phải là người phụ nữ bình thường, nhìn cô xuống tay mạnh như vậy thật làm cho anh mở rộng tầm mắt. Nhưng mà tên cận bã Vương Hải Long này, anh phải “chiếu cố” cho hân thật tốt mới được. Mạc Hoảng anh muốn thu thập ai thì sẽ không cho hân biết, làm cho hân chết cũng không biết chết như thế nào.

*

Chung Linh trải qua lần này cũng hoảng sợ, nếu để cho tên Vương Hải Long kia thực hiện được ý đồ thì đời cô coi như xong, nói chi đến cuộc sống bình đạm hạnh phúc mà cô theo đuổi. Đáng lẽ Vương Hải Long không nên xuất hiện mới đúng, Chung Linh vốn nghĩ mình sẽ tùy quân, sẽ không đụng phải tên cận bã đó nhưng là vì quen biết Lý Tiêu Vân nên ngoài ý muốn gặp lại hân, không tránh thoát được, nhưng sự tình đã phát triển theo hướng đi khác với đời trước do chính cô đã khác trước. Chung Linh sửa sang lại tóc tai quần áo, cô không muốn cho người khác nhìn ra điều gì khác thường.

Vương Hải Long bị thương, về đến nhà bị vợ hân tra hỏi, hân không có cách nào đành nói mình bị ngã. Vốn có thể hàm hồ cho qua nhưng mà Mạc Hoảng lúc đưa Vương Hải Long đi bệnh viện đã nói với bác sĩ là hân lừa gạt con gái nhà lãnh nên bị người ta làm bị thương. Tuy rằng không biết là con gái nhà ai nhưng từ miệng vết thương quả thật có thể chứng thực chuyện này. Vợ Vương Hải Long là người đàn bà chanh chua có tiếng, khi nghe đến chuyện này thì về nhà cho hân một trận, ngay cả anh vợ cũng hung hăng thu thập hân. Công chức trên xã thường xuyên nhìn thấy Vương Hải Long mặt mũi bầm dập đi làm. Chồng gặp gỡ ai ở bên ngoài, người vợ luôn là người cuối cùng được biết, hơn nữa vợ hân là một người cực hung ác, nói thể là vì lúc đánh nhau cô ta còn lôi cả dao ra đánh. Sau đó, chuyện quả phụ cũng vỡ lở, vợ hân ở trong nhà quả phụ kia ra tay rất nặng, khiến cho cả xã, thậm chí là cả huyện đều biết, tiếng xấu của kẻ toán Vương xã Trường Thanh ai ai cũng biết.

Chung Linh lần này phát hiện bố chồng Chu Xuân Lai đối với con trai quả là rất tốt. Tiền được phân lần trước cô đều đầu tư vào nhà hóa táng rồi, lại chi không ít tiền trong hôn lễ của anh trai cho nên trong tay cô không còn bao nhiêu tiền. Cô không lo chuyện này, người khác đều như vậy thì cho dù cô không có gì cũng có thể dựa vào tiền lương của chồng mà sống. Nhưng mà bởi vì Chu Xuân Lai đau lòng con trai nên lần này đưa cho Chung Linh một ngàn, nói là hoa hồng dự chi. Chung Linh không muốn cầm nhưng hai ông bà cứ kiên quyết. Chị chồng cô cũng không nói gì, dù sao chị ấy cũng rất thương em trai.

Nếu theo ý mẹ chồng cô thì cả chum tương, bát đĩa, chậu, quần áo bốn mùa đều phải mang theo. Nhưng mà nếu thế thì cô phải thuê một cái máy kéo lớn mới cho thể tha đi bằng đầy đủ. Dưới sự ngăn cản hết mình của Chung Linh, bà Phùng Trần mới đồng ý để cô mang đi hai cái túi lớn. Tuy vậy hai túi này cũng khiến cô gánh đủ. Anh rể Đinh Vinh đưa cô ra bến xe lửa, sau đó đánh điện cho Chu Bảo Cương, bảo anh đi đón người. Hết thầy đều là sự khởi đầu mới, trong lòng cô tràn ngập hi vọng. Rất mau, cô sẽ được nhìn thấy anh.

*

Đi xe lửa vẫn thoải mái hơn ô tô nhiều nhưng toa xe lửa hiện giờ vẫn còn hơi bẩn. Chung Linh cố gắng mở cửa xe ra vì không khí trong toa có mùi khó chịu. Cô vốn muốn mua giường nằm nhưng hiện giờ hứng phấn như vậy, làm sao có thể ngủ?

Xe lửa dừng lại ở một nhà ga nhỏ trong thành phố, kì thật nó cũng không nhỏ mà lớn tương đương nhà ga của một huyện. Chung Linh xuống xe, nhìn chung quanh tìm Chu Bảo Cương của cô nhưng không phát hiện ra bóng dáng của anh, tuy vậy cô lại thấy trong tay hai người quân nhân có gói một tấm biển, trên mặt có ghi hai chữ Chung Linh. Thấy vậy cô hiểu được là anh bận quá, không có thời gian nên sai người đến đón cô. Chung Linh một đến nỗi cả người gần như không di chuyển nổi. Hai người đến tiếp đón cô nâng hai cái túi lớn lên xe, sau đó cả ba lên xe. Xe đi dần đến nơi, ở đó là một loạt nhà ở san sát nhau, mấy nhà này đều giống nhau, ngay cả cửa sổ cũng giống, như vậy thật khó tìm, Chung Linh lo lắng sau này có thể đi vào nhầm nhà mất.

Căn nhà phân cho Chu Bảo Cương là một nhà ngói tam gian ở nông thôn, chỉ khác ở chỗ nhà này cách nhà khác rất gần, chỉ cách một bức tường, mỗi nhà đều có sân riêng. Đối với Chung Linh mà nói nơi này chính là thiên đường trong cảm nhận của cô, cô thích con người lúc này, thích tinh thần phấn chấn lúc này, thích cuộc sống an tường như vậy.

Hai chiến sĩ giúp Chung Linh đưa đồ vào trong nhà rồi đi, cô biết họ còn nhiều việc khác phải làm. Hiện giờ cô có thể thở phào một hơi, chào đón cuộc sống mới. Căn nhà có ba phòng, một gian thư phòng, hai gian phòng ngủ cùng với nhà vệ sinh và bếp. Chung Linh vô cùng hưng phấn khi thấy nhà vệ sinh nơi này có bồn tắm lớn, nước nóng thì có phòng nồi hơi bộ đội cung cấp, còn có cống thoát nước, quả thực không khác gì nhà lầu cả. Thật tốt quá! Đã bao lâu rồi cô được ngâm mình trong bồn tắm, chính cô cũng nhớ không rõ. Đợt trước khi anh nằm viện, cô có điều kiện đi bể bơi phụ cận bệnh viện nhưng không có thời gian, hiện giờ thật là tốt, phải biết rằng niên đại tám mươi mà có thể ngâm bồn tắm là rất giỏi rồi!

Dụng cụ trong nhà là có sẵn, có giường, tủ quần áo, bàn học, phòng bếp có bếp lò, tóm lại càng xem càng vừa lòng. Chung Linh mang quần áo thu xếp cất vào trong tủ, sau đó mang chăn ra rồi bỏ nhào lên giường. Cô cực kì thích giường êm, lúc ở nhà đều trải mấy cái chăn làm đệm nhưng lập tức lại nghĩ đến có khả năng anh sẽ không thích. Anh có thói quen sinh hoạt của bộ đội mà bộ đội lại nằm giường cứng. Vẫn là nên theo thói quen của anh thì hơn! Dọn dẹp phòng ở, quét tước vệ sinh cả trong lẫn ngoài, ngay cả sân nhà cũng lau vài lần. Bát đĩa trong bếp đều có sẵn, cô cũng dùng nước sôi nấu qua để tiêu độc. Cuối cùng Chung Linh mới xả nước tắm rửa, đương nhiên vệ sinh bồn tắm lớn cũng rất quan trọng. Thật sự là một muốn chết, cô nằm ở trên giường, vừa mới mơ màng vào giấc ngủ thì bị âm thanh ở bên ngoài đánh thức. Chung Linh đi ra bên ngoài vừa thấy hóa ra là người ở căn nhà bên cạnh đến. Cô nghĩ có nên đi ra chào hỏi một chút không.

Từ trên xe đi xuống một người phụ nữ một chiếc váy liền rất mát, tóc uốn. Hai người chiến sĩ đang giúp cô ấy chuyển đồ đạc. Chung Linh nghĩ đồ của mình mang đến đã nhiều nhưng so với người phụ nữ này lại chẳng đáng kể.

“Xin chào, cô cũng là mới đến đúng không? Tôi là vợ của Vương Duệ trung đội hai, tên Hàn Minh Minh.”

Bộ dáng của cô ấy rất được, mắt to và có khí chất.

“Chồng tôi cũng là ở trung đội hai, tên Chu Bảo Cương, còn tôi là Chung Linh.”

Nghe vậy Hàn Minh Minh sững sốt.

“A, là chị dâu. Có rảnh thì chị sang chơi nhé, em đi thu dọn đây.”

“Ừ, em có rảnh thì cũng sang chơi nhé.”

Nghe thế, Hàn Minh Minh cười cười, Chung Linh biết nụ cười ấy có hàm nghĩa gì. Lúc cô nói chuyện là dùng khẩu âm vùng Đông Bắc. Sắc mặt Chung Linh không tốt. Nơi này là Đông Bắc, dùng khẩu âm địa phương thì đáng cười lắm sao. Mặc dù trong lòng mất hứng nhưng cô không lộ ra ngoài.

“Xin chào, tôi là Vu Nhã Tĩnh, là vợ của Chu Khải trung đội hai, đây là con gái nhà tôi.”

Phía sau lại xuất hiện một người phụ nữ ôm theo một đứa nhỏ, nhìn qua tính tình cũng tốt, đều là người nông thôn ra như Chung Linh.

“Xin chào, tôi là Chung Linh, chồng tôi cũng ở trung đội hai, tên Chu Bảo Cương.”

Chung Linh cười với Vu Nhã Tĩnh, ánh mắt nhìn đứa nhỏ được ôm trong lòng cô ấy, đứa nhỏ đang chu mỏ bắt mẫn, thật là đáng yêu!

“A, là trung đội trưởng, mau vào nhà tôi chơi, tôi đến từ hôm kia.”

“Được.”

Chủ yếu là Chung Linh thấy đứa nhỏ nên không chịu nổi hấp dẫn. Cô rất thích trẻ con.

Đi đến nhà Vu Nhã Tĩnh, trong nhà ngoại trừ bài trí khác biệt còn lại thì kết cấu giống hệt nhà cô. Cô thật sự là lo lắng Chu Bảo Cương có về nhầm nhà, nhầm vợ người khác hay không?

“Thế nào mà mấy nhà đều giống nhau thế này? Tôi lo lắng khi bọn họ trở về có khi đi nhầm nhà ấy.”

Chung Linh vừa nói vậy thì Vu Nhã Tĩnh cười lớn.

“Nếu không chúng ta nghĩ cách đi!”

“Tôi cũng nghĩ vậy, có lẽ nên thay đổi màu sắc gia cụ hay là treo mấy cái rèm màu khác nhau. Một thời gian nữa thì tốt rồi, chúng ta còn phải thêm nhiều đồ, khác biệt sẽ rất lớn.”

“Cũng đúng, tôi nghĩ cũng nên thay đổi vị trí gia cụ nữa.”

Vu Nhã Tĩnh thực sự có chút lo lắng, dù sao nhà của mình mà giống nhà người khác quả là không hay.

“Tôi giúp cô nhé. Để trở về tôi cũng biết đường sắp xếp.”

Nhưng Vu Nhã Tĩnh ngăn cản cô, không cho giúp.

“Em phải gọi là chị dâu nhĩ? Chúng ta cứ gọi theo đàn ông trong nhà vậy.”

Vu Nhã Tĩnh đặt con lên giường, đưa nhỏ cứ ngồi đấy chơi còn cô thì bê cái bàn ra chỗ khác.

“Vậy là được rồi. À mà em đã thấy chồng em chưa?”.

Chung Linh cảm thấy bọn họ bề bộn rất nhiều việc, ngay cả hai tiểu binh đi đón cô cũng vội vàng vàng, hỏi họ cái gì cũng không biết.

“Em cũng chưa thấy. Chỉ sắp xếp cho em ở đây, em nghĩ khẳng định công việc rất bận rộn.”

Xem ra thật sự là như vậy.

“Nhà em ở Đông Bắc sao? Nghe giọng rất giống.” Chung Linh hỏi.

“Đúng vậy, em cũng là người Đông Bắc.”

Hai người là đồng hương nên càng tán gẫu vui vẻ.

“Đưa nhỏ mấy tuổi rồi? Tên là gì vậy?”

Chung Linh ngồi vào bên cạnh đưa nhỏ hỏi.

“Mới mười sáu tháng thôi, còn chưa đặt tên chính thức, cứ gọi nó là Đại Nha thôi.”

Chung Linh vừa nghe thế thì ghen hòng.

“Cái gì vậy? Tên vậy rất khó nghe. Khi nó lớn lên thì người ta còn không cười nó. Cũng chỉ có người Đông Bắc chúng ta mới kêu như vậy, đưa nhỏ này lớn lên chắc rất xinh đẹp cơ mà.” Kêu tên như vậy rất thô !

“Thì biết vậy nhưng cũng chỉ là nữ danh thôi mà, chị có biết Chu Khải nhà em kêu là gì không? Là Nao Nao , em không thể kêu như thế được.”

Tên này quả thật là không thể được.

“Chắc chị không có nghe qua, đúng không? Chu Khải nhà em là người phía nam, đó là phương ngôn ở quê anh ấy.”

Hóa ra là như vậy.

“Vậy hai người một nam một bắc như thế nào lại quen nhau?”

Chung Linh thật sự không tưởng tượng được tại sao bọn họ có thể trở thành vợ chồng.

“A, đó là vì anh trai của em là đồng đội cũ của anh ấy, anh em giới thiệu, hơn nữa bọn họ có truyền thống như vậy. Quân nhân tìm đối tượng khó khăn nên bình thường trong nhà có người nào thích hợp đều giới thiệu cho đồng đội, nước phù sa không để chảy ra ruộng ngoài mà.” Vu Nhã Tĩnh cười nói.

“Này đúng là biện pháp tốt, quả thực như là đổi hôn nhưng mà có thể giải quyết được quân nhân lớn tuổi chưa kết hôn.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Hàng xóm

“Chị , nghe nói trung đội trưởng của chúng ta ở trên chiến trường lập được công lao lớn phải không?”.

“Chị cũng không biết, anh ấy chưa bao giờ nói về chuyện trên chiến trường.”

Lời này cô nói là thật, từ khi kết hôn đến giờ chưa bao giờ thấy anh nhắc đến chuyện ở trong quân đội cả.

“Thật sự? Cũng khó trách, nhiệm vụ của bọn họ nghe nói là nhiệm vụ đặc thù, đều phải giữ bí mật. A, đúng rồi, chị có nghe nói qua anh ấy đến đây làm nhiệm vụ gì không?”. Xem ra Vu Nhã Tĩnh còn biết nhiều hơn cả cô.

“Không có, cho tới bây giờ vẫn không biết, đúng rồi, làm sao em biết được?”

Chung Linh không rõ chính cô chẳng biết gì mà sao cô ấy cái gì cũng nghe nói, nghe từ đâu chứ?

“Em cũng không rõ ràng. Lúc Chu Khải xin đến đội này, anh nhà em nói, anh là bộ đội lục quân, nếu có thể tới nơi này thì chứng minh anh ấy là quân nhân tốt nhất. Anh ấy nói nếu có thể làm trung đội trưởng, đại đội trưởng thì đều là anh hùng chiến đấu, trên tay không biết có bao nhiêu mạng người.”

Chung Linh chưa bao giờ nghĩ đến điều đó, chỉ biết chồng cô là quân nhân, anh làm nhiệm vụ của anh, không biết cụ thể là gì, thực sự là đã từng giết rất nhiều người ư?

“Chu Khải nhà em không có tham gia chiến trường ư?”

Cô nghĩ nếu tới được trung đội này thì hẳn là phải có công lao chứ.

“Vâng, đương nhiên, Chu Khải nhà em chỉ là ở liên đội bình thương, hăm mộ thần uy của các anh hùng chiến đấu nên mới tới đây.”

Hóa ra là như vậy.

“Chính là anh ấy quá hiền. Tình tình hòa nhã, em có âm ỹ với anh ấy thì anh ấy cũng không quát to lấy một tiếng.” Cặp vợ chồng này như lửa kết hợp với nước, cũng hay.

Chung Linh lại hàn huyên với Nhã Tĩnh nhiều thứ, thích nhất là tán gẫu về đứa con gái nhỏ của cô ấy. Chung Linh nói đừng gọi cô bé là Đại Nha, rõ ràng là có một cái tên hay mà nhũ danh lại qua loa như vậy. Tốt nhất là nên gọi một cái tên có thể nam bắc kết hợp.

*

Sau đó hai người đến căn tin lấy đồ ăn. Ở đây có thể đến thị trấn phụ cận mua đồ ăn hoặc mua thức ăn có sẵn ở căn tin.

Chung Linh ở nhà làm mỳ sợi, lại có thêm thức ăn lấy từ căn tin, chuẩn bị Chu Bảo Cương về thì nấu cơm, cũng không biết khi nào thì anh về. Lúc chàng vạng, Hàn Minh Minh đến chơi, nhìn qua cách Chung Linh bố trí phòng, thấy cái rèm cửa sổ thì cười. Điều này làm cho Chung Linh không thích, nụ cười kia rõ ràng hàm xúc ý cười nhạo.

“Chị à, chị có cần thêm cái gì không? Ví dụ như rèm cửa sổ, chén trà,...em có mang rất nhiều đồ đến. Em đưa chị một ít nhé?”

Đây là gì đây? Lấy lòng hay là bố thí?

“Nếu chính mình dùng thì tất nhiên là theo thói quen của chính mình, mấy thứ này đều từ nhà mang đi, ý nghĩa khác biệt.”

Chung Linh phản kích, đồng thời bộc lộ sự yêu quý của mình đối với đồ đạc trong nhà.

“Chị à, em cũng không có ý tứ gì cả, hay chị đến nhà em chơi? Nhà em đã thu dọn xong rồi, chị sang xem nhé!”

“Không cần, chị hơi mệt, lần khác đi!” Thực sự thì Chung Linh không thích cô nàng này.

“Đi đi chị! Em đã chuẩn bị tốt rồi. Em cũng cho người đi mua rượu và thức ăn, đến nhà em chơi một lát đi. Em cố ý chuẩn bị cho chị mà. Đi đi!”

Hàn Minh Minh này thấy cô là vợ của trung đội trưởng nên đến nịnh bợ chăng? Không có cách nào từ chối, Chung Linh bị cô ấy kéo túm mang qua.

“Đây là...”

“Thế nào? Xinh đẹp đúng không?”.

Chung Linh nhìn phòng ở đã hoàn toàn biến đổi, chẳng khác nào phòng công chúa cả, rèm cửa sổ màu hồng nhạt, khăn trải bàn viền ren, trên đó còn bày bốn món ăn cùng một chai rượu son tra. Đúng là người thành phố có khác.

“Ừ, rất được.” Như thế này thì chồng cô chắc chắn không đi nhầm.

“Em mất bao công sức mới làm được thế này đấy!”.

Hàn Minh Minh cực kì đắc ý. Hai người ngồi xuống, bắt đầu vừa ăn vừa nói chuyện.

“Chị, trung đội trưởng là người như thế nào vậy?”. Dụng ý quá rõ ràng rồi đó!

“Trong mắt chị, anh ấy là một người chồng tốt.”

Ý tứ của Chung Linh là nói cô căn bản không biết trung đội trưởng của bọn họ là như thế nào, trước mặt cô Chu Bảo Cương chỉ là một người đàn ông mà thôi.

“Cũng đúng!”. Hàn Minh Minh cũng không biết mặt khác của chồng mình.

“Chồng em là?”

“A, anh ấy là Vương Duệ, là người Đông Bắc bọn chị đó, anh ấy là trung đội phó đội hai. Chính anh nhà chị điểm danh tới đây.”

Nói đến chồng mình, cô ấy lại càng đặc ý.

“Vậy ư? Chẳng lẽ bọn họ là chiến hữu ư?”. Sao cô không biết nhỉ?

“Đúng vậy, hai người họ có hợp tác. Lần đầu tiên gặp trung đội trưởng, em thực sự bị dọa sợ. Em thực sự kì quái làm sao có người gả cho anh ấy được?”

Cô ấy nói thế là ý gì?

“Sao vậy? Anh ấy đâu xấu đến như thế?”

“Không phải, em là nói lần đầu tiên gặp anh ấy, bọn họ đang huấn luyện. Không khác gì ma quỷ, nói chuyện với chiến sĩ đều là hô to, không đạt được yêu cầu thì nằng, thật sự làm em sợ muốn chết. Chưa bao giờ em gặp một người đáng sợ như vậy.”

Chung Linh không nói gì thêm, Chu Bảo Cương như vậy cô chưa từng thấy, bình thường nói chuyện với cô anh không hề như thế, vì thế cô luôn nghĩ anh là một người rất khoan dung.

“Cũng là vì tốt cho các chiến sĩ mà thôi, lúc luyện tập phải cố gắng thì khi chiến đấu mới bớt hi sinh.”

Việc thương con với thương binh lính có sự chênh lệch rất lớn.

Nhưng mà Hàn Minh Minh không nghĩ như vậy, lúc hai vợ chồng họ đến nơi huấn luyện, Chu Bảo Cương mắng cả hai người bọn họ.

“Mau ăn thôi!”

Chung Linh phát hiện mấy món này đều là cay, ngọt, không hợp với khẩu vị người Đông Bắc của cô. Từ phương diện này có thể nhìn ra Hàn Minh Minh là một người chỉ để ý bản thân, không giao thiệp sâu được.

“Hai anh chị quen nhau như thế nào? Người khác giới thiệu ư?”

Về phương diện này thì ai cũng tò mò.

“Có thể xem là như thế! Còn em?”

“Bọn em cũng thế, anh ấy là người Đông Bắc, em là người phía Nam.”

“Kết hôn lâu chưa?”

“Một năm, bọn em yêu nhau hai năm, nhưng mà anh ấy là doanh phó nên hai bọn em vẫn là gặp nhau thì ít xa cách thì nhiều.”

Đây là tình hình phổ biến mà!

“Hai người cũng chưa có con sao?”.

Chung Linh rất quan tâm đề tài này.

“Em vừa mang thai, hai tháng rồi, còn chị thì sao?”.

Đây là lần đầu tiên Chung Linh nhìn thấy vẻ thẹn thùng của Hàn Minh Minh.

“Chị chưa có, vẫn đang ngắm trông đây? Về sau có chuyện gì thì nói với chị, mọi người ở gần nhau nên chăm sóc quan tâm lẫn nhau.”

“Thật sự, vậy thì tốt quá. Về sau chúng ta có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Hàn Minh Minh lúc này rất vui mừng, vợ của trung đội trưởng quả thực rất dễ nói chuyện.

“Đương nhiên rồi, bên cạnh nhà chị là chính ủy Chu Khải của trung đội ta, chúng ta về sau thường xuyên đi lại, thân mình của em có gì không tiện thì nói với chúng ta nhé. Phụ nữ của trung đội hai cũng phải đoàn kết, đúng không?”

Chung Linh tuy không thích Hàn Minh Minh nhưng dù sao vẫn là hàng xóm, chồng cả hai là quan hệ tốt, tự nhiên không thể chỉ để ý đến cảm nhận của chính mình được. Chính cô phải nắm quyền chủ động trong chiến dịch các bà vợ chứ!

*

Cổ ăn nốt bữa cơm hơi khó nuốt này, lúc Chung Linh về nhà thì trời đã tối rồi. Bật đèn lên, nhìn căn phòng xa lạ, cô hít sâu một hơi, thật tốt quá, rốt cuộc hai vợ chồng cô có thể gần nhau. Ảnh chụp đầu giường còn chưa treo lên. Chung Linh đi tìm cái đinh nhưng không có búa, cô chỉ có thể lấy viên gạch ở trong sân. Chồng không có nhà, việc nhỏ như thế này tự cô cũng làm được. Đem gong treo ảnh đặt ở đầu giường, cô cầm gạch bắt đầu đóng đinh. Kiến trúc nhà của bộ đội rắn chắc thật đấy, có khi động đất cũng không ảnh hưởng nổi ấy chứ. Chung Linh đóng gạch một lúc lâu, sức đã cạn mà cây đinh chẳng sâu được là bao. Đang lúc mồ hôi nhễ nhại thì đột nhiên nghe thấy tiếng xe jeep, sau đó là tiếng nói chuyện, tiếng mở cửa. Chung Linh ngẩng đầu nhìn thấy anh, nở nụ cười.

“Anh đã về rồi!”

Cô vội vàng xuống giường, Chu Bảo Cương kéo cô qua, áp vào tường hôn sâu. Trên người anh còn nặng mùi mồ hôi, xem ra vừa mới xong việc về. Ngay lúc Chung Linh sắp hít thở không nổi thì anh buông cô ra.

“Em cầm gạch là muốn phang đầu anh ư?”. Chu Bảo Cương cười nhìn cô. Lúc này cô mới nhớ ra trong tay mình còn cầm gạch. Cô cười nói:

“Em đang đóng đinh nhưng không thành công!”

Nghe vậy, mặt anh biến đen.

“Ngốc!”. Anh lấy viên gạch trong tay cô, cầm lấy chiếc đinh, nhìn dấu vết trên tường cô vừa gây ra, rồi thử đóng ở một vị trí khác, sau đó đinh thuận lợi đóng trên tường. Đóng xong, anh đưa gạch cho cô, rồi thuận tay treo ảnh chụp lên, vỗ vỗ tay.

Ngắm ảnh chụp, Chu Bảo Cương cười nhìn Chung Linh:

“Gã cho anh khiến em vui vậy à?”

“Dạ?” Cô không rõ anh nói cái gì.

“Nhìn em cười trông ngốc lắm.”

Nghe lời này, Chung Linh thấy xấu hổ quá, trực tiếp đưa tay ra đánh anh nhưng mà với thân thủ của cô thì sao có thể tổn hại cọng lông nào của anh chứ, chỉ có thể là tự chui đầu vào rọ mà thôi. Viên gạch trong tay không biết rớt ra từ lúc nào, cô bị anh đặt lên giường, hai người khát khao hôn đối phương. Anh luôn tay vào quần áo cô, vuốt ve từ trên xuống dưới. Cô thuận thể ôm lấy vai anh, nhưng mà ngay lúc lửa chuẩn bị bùng nổ thì anh đột ngột dừng lại.

“Không được, nếu không buông tay thì sẽ xấu mặt.” Anh xoay người đổ sang một bên.

“Sao vậy?”

Đây không phải phong cách sắc lang của anh a! Lại nhìn phía dưới của anh đã lộ nguyên hình, sao lại dừng lại vậy?

“Chút nữa anh phải đi!”

Chu Bảo Cương giải đáp nghi vấn của vợ yêu. Trên người anh vẫn còn mặc quân phục, bộ dáng này của anh quả thật là quá đẹp trai. Chung Linh rất thích anh mặc quân phục, vô luận anh mặc quân phục nào cũng đều làm cho cô nhiệt huyết sôi trào, hiện tại cô có thể giải thích lý do vì sao đồng phục lại dụ hoặc như vậy.

“Em biết rồi, em còn đang kì quái sao lại không được thì ra...!”

Chung Linh tức lắm. Thấy vậy, Chu Bảo Cương xoay người ôm cô vào lòng.

“Chờ khi nào anh trở lại, xem anh trừng trị em thế nào, đến lúc đó đừng có mà khóc lóc cầu xin anh tha thứ.”

“Rồi rồi, em đầu hàng, em nói sai rồi được chưa?”

“Hừ!”

Đàn ông gì mà nhỏ nhen!

“Anh không cần lo lắng cho em, em đều chuẩn bị tốt rồi, mấy việc vặt như vậy, chính em làm cũng được mà.”

Chung Linh biết anh nhất định sẽ quan tâm đến cô, nhưng quân đội nơi này mới xây dựng, còn rất nhiều việc phải làm.

“Ừ, anh biết!”

Chu Bảo Cương biết vợ anh có thể hiểu cho công tác của anh. Hai người đang nói chuyện thì cách vách truyền tới thanh âm cãi nhau.

“ Là nhà Hàn Minh Minh, à chính là nhà Vương Duệ.”

Chu Bảo Cương không biết ai là Hàn Minh Minh, thật là ...người ta đã gặp anh một lần rồi đấy. Có vẻ như là Hàn Minh Minh đang phát giận vì Vương Duệ không đi đón cô ấy.

“ Cách âm không tốt lắm, em sau này ở trên giường nên nhỏ giọng chút nhé.” Chu Bảo Cương nghiêm trang nói.

“ Nói vậy, em kêu khi nào?”

Đây là vấn đề nguyên tắc, làm sao cô dám phát ra tiếng chứ, ở nhà thì có ba mẹ chồng, ở bệnh viện thì không nói, gần như bịt chặt miệng, thế mà anh còn dám nói.

“ Lúc em tới học viện quân sự, không phải là ...a a...”

Chung Linh vội vàng ngăn miệng anh lại, người đàn ông này, cái gì cũng dám nói, nếu để cho những người xung quanh biết còn không phải hù chết họ.

“ Được rồi, anh sẽ không nói.”

Kéo tay Chung Linh xuống chớp mũi, bàn tay cô thanh thản hương thơm. Thơm quá!

Chung Linh dùng sức ôm anh, hơn một tháng rồi mới được gặp anh. Tham lam ngửi hương vị trên người anh, hạnh phúc quá!

“ Trên người em sao lại thơm như vậy? Chờ anh tắm rửa trở lại. Anh muốn...”

Chu Bảo Cương vừa ở hôn cổ cô vừa bên tai cô thủ thủ.

“ Anh xấu lắm!”

Thật là! Sao cô không sớm nhận ra là anh lại sắc như vậy!

“ Được rồi, anh phải đi rồi, xe còn đợi ở bên ngoài.”

Trước khi rời đi, anh lại hôn sâu cô một lần nữa đến nỗi đầu lưỡi cô tê rần. Nhìn anh lên xe rời đi, chưa kịp nói gì thì xe đã xuất phát, chỉ để lại cô trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39

Lần này anh đi lại kéo dài mấy ngày liền. Buổi sáng hôm sau, Hàn Minh Minh đến chơi nhà, vừa vặn Vu Nhã Tĩnh cũng ở nhà cô. Ba người từ ngày hôm đó quen nhau đến giờ, phần lớn đều tụ họp ở nhà Chung Linh. Hàn Minh Minh thực tế là tốt hơn so với tưởng tượng của Chung Linh, trừ bỏ có hơi chút tùy hứng và ích kỷ thì con người cũng được, nhưng mà Vu Nhã Tĩnh cũng không cho cô ấy mặt mũi, nhất là cái biểu hiện tôi là người thành phố của Hàn Minh Minh, Vu Nhã Tĩnh không thích một chút nào. Hiện tại Hàn Minh Minh mang thai nên đối với con gái của Vu Nhã Tĩnh rất là yêu thích, Chung Linh cũng thích đứa nhỏ này cho nên Đại Nha là người chào đón nhất. Ba người ở một chỗ thường xuyên đàm luận về vấn đề mang thai và giáo dục con cái.

Bởi vì Vu Nhã Tĩnh là người Đông Bắc, lại còn phải chăm con cho nên thường xuyên đến nhà Chung Linh cạo com chứ không nguyện ý nấu com lắm. Chung Linh thì lại rất thích tự mình nấu ăn, thứ nhất là vì sở thích, thứ hai là vì Chu Bảo Cương lúc nào về cũng có thể ăn đến đồ ăn ngon và khác biệt. Hàn Minh Minh là người phía Nam cho nên thích ăn cay hoặc là ngọt, lúc nấu ăn thường cho đường, hơn nữa lại chưa bao giờ ăn rau mà không có nấu chín. Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh đều nói người Đông Bắc có thể ăn sùan xào chua ngọt hoặc cá chua ngọt nhưng món nào mà cũng cho đường thì hai người không thích ăn. Thêm vào đó, lúc Hàn Minh Minh nhìn thấy Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh ăn hành tây, tương thơm thì cô ấy còn chế cười khiến cho hai người còn lại không thích cùng cô ấy ăn com. Cho nên, lúc nấu com, Chung Linh cũng không để ý đến Hàn Minh Minh, cô không phải bảo mẫu, có thể cùng người có cùng khẩu vị ăn là hưởng thụ, còn vì người khác nấu com lại là chuyện khác.

“ Chị à, chị định công tác cái gì chưa?”. Hàn Minh Minh hỏi. Bình thường mà nói người nhà tùy quân đều được sắp xếp công việc cho.

“ Không có, sao thế?”. Chung Linh còn không biết có chuyện tốt như vậy.

“ Không biết họ sẽ sắp xếp cho chúng ta việc gì?”. Hàn Minh Minh vốn là có công việc đảng hoàng nhưng vì tùy quân theo chồng nên đành bỏ.

“Cứ theo sắp xếp của tổ chức thôi!”.

Công việc nào cũng được cả. Chung Linh nghĩ có lẽ cô nên học thêm gì đó, cho dù là bằng cấp linh tinh cũng được, dù sao có nhiều bằng cấp vẫn tốt hơn.

“Em không hy vọng làm gì, hiện tại con gái em còn nhỏ như vậy, em căn bản là không đi làm được.”

Chung Linh cũng nghĩ đến vấn đề này. Sau này có con, con quá nhỏ thì không thể đi làm bởi vì không có người trông nom. Để cho Chu Bảo Cương hoặc mẹ cô đến chăm nom thì có thể chăm nom đến khi nào, nếu thời gian dài thì phải để ba mẹ chồng đến, nhưng như vậy thì lại cả đại gia đình cùng nhau ở chung, vất vả lắm mới có thể ở riêng, tự do lại trở thành hư không. Hơn nữa vấn đề giáo dục con cái cũng là vấn đề lớn.

“Đừng lo lắng, sẽ có sắp xếp ổn thỏa thôi.” Chung Linh an ủi.

“Đúng rồi, chúng ta đến đây lâu như vậy mà chưa đi ra ngoài dạo , ba chúng ta đi đi!”.

“Như vậy được không? Em còn đang mang thai đấy!”

Chung Linh nhớ rõ gần nhà cô hồi trước có một người phụ nữ trẻ mang thai đã tám tháng nhưng còn cùng người khác náo nhiệt đi lên huyện nhưng ở nông thôn khi đó đường đi còn ghồ ghề, đi đường xóc nảy , khi trở về thì đẻ non, đứa nhỏ cũng không giữ được, khiến cho mọi người trách cứ cô ấy đã mang thai còn đi xem náo nhiệt.

“Không sao, em vừa vặn muốn mua thêm chút đồ ăn, từ nơi này đến thị trấn phụ cận cũng không xa, đường cũng bằng phẳng, xe của căn tin ngày nào cũng đi mua đồ ăn, chúng ta cũng đi đi.”

Nghe cô ấy nói như vậy, Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh cũng muốn đi. Thực sự là ba người bọn họ ở đây chán lắm, cho nên thu dọn một lát, cả ba đều chạy nhanh đến căn tin.

Ba người đến thị trấn phụ cận liền cùng với người của căn tin chia ra. Ước định thời gian gặp lại thì phân công nhau hành động. Hàn Minh Minh muốn đi mua quần áo. Vu Nhã Tĩnh cũng muốn đi mua quần áo và chút đồ ăn cho con gái. Sữa của cô ấy không đủ cho Đại Nha , phải mua sữa bột mà hiện thời sữa bột thật đắt tiền. Chung Linh cùng Vu Nhã Tĩnh thay nhau ôm đứa nhỏ, ba người đi dạo và ngắm nghía các cửa hàng nhỏ, quần áo bán sẵn không có nhiều lắm cũng không có kiểu dáng nào đẹp, Chung Linh không có mua nhưng thật ra có coi trong mấy khối vải bông, trong đó có một khối màu trắng. Chung Linh rất thích, vải dệt dày, lại là thuần vải bông, rất thích hợp làm áo ngủ. Vu Nhã Tĩnh không mua quần áo gì, quần áo của cô ấy cũng không mới, cô ấy chỉ mua sữa bột thôi. Chung Linh nghĩ chi phí cho trẻ con thật lớn, nhất là tình trạng sữa không đủ phải mua sữa bột. Xem ra cuộc sống của vợ chồng Vu Nhã Tĩnh cũng không dư dả gì. Nói thật hiện tại người có tiền dư dả cũng không nhiều lắm, như Hàn Minh Minh thì có thể bởi vì cha mẹ cô ấy đều là cán bộ cao cấp trong thành phố, lại chỉ có một đứa con gái cho nên khẳng định sẽ trợ cấp cho con gái.

Chung Linh cũng không thể giúp Vu Nhã Tĩnh cái gì, tuy vậy cô cũng mua cho Đại Nha mấy cân táo, mấy chai nước trái cây, coi như là đồ ăn phụ trợ cho nó. Hàn Minh Minh mua váy, là một chiếc màu hồng rất diễm lệ. Chung Linh cũng thấy nó rất đẹp, không thể không nói ánh mắt của Hàn Minh Minh cũng không tệ lắm. Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh đều khen chiếc váy, Hàn Minh Minh cực kì đắc ý nhưng Chung Linh chợt nghĩ đến một vấn đề, cô ấy có thể mặc váy được mấy ngày nữa đây?

Về đến nhà, Chung Linh vui sướng nhìn khúc vải, xúc cảm sờ vào cũng rất được. Cô tranh thủ thời gian làm thành một cái áo ngủ. Kì thật cũng đơn giản, chỉ cần thất lung một chút làm thì một chiếc váy liền, cũng chẳng cần dùng đến máy may. Sau khi làm xong, cô liền thử luôn, cảm giác cũng được lắm. Hiện tại trời dần trở lạnh, cô làm cả tay áo dài cho chiếc váy ngủ.

Mãi mà không thấy tin tức gì của anh. Hàng ngày cô ngoại trừ quét tước, nấu ăn thì chẳng có việc gì làm. Tháng Chín đến rồi, trời càng ngày càng lạnh, Đại Nha bị bệnh khiến cho Vu Nhã Tĩnh gấp gáp như đi trên than hồng. May mà Chung Linh có học qua kiến thức về phương diện này, có thể giúp cô ấy. Đại Nha phát sốt rất cao, vừa đến nhà Vu Nhã Tĩnh thì Chung Linh giúp đứa nhỏ hạ nhiệt. Cô mang cả rượu trong nhà cấp cho Chu Bảo Cương ra, chỉ hi vọng nhiệt độ giảm bớt. Đợi đến khi bác sĩ của quân khu đến khám, nói chỉ là cảm mạo bình thường, không có gì trở ngại, viết đơn thuốc. Dù sao đứa nhỏ cũng chắc nịch, khỏe mạnh, nhưng cứ việc bác sĩ cam đoan không sao cả thì Vu Nhã Tĩnh vẫn cực kì lo lắng.

“Em không cần sốt ruột, bác sĩ Ngô không phải đã nói không sao rồi sao? Chỉ là bị cảm thôi, đứa trẻ nào qua sáu tháng đều chả có khả năng sinh bệnh.” Chung Linh hết lời khuyên bảo, trẻ con hơn sáu tháng thì chất miễn dịch đến từ cơ thể mẹ mất đi hiệu lực, sinh bệnh là bình thường.

“Thật vậy ư?”. Vu Nhã Tĩnh rất hoang mang lo sợ, con cô đây là lần đầu tiên bị bệnh.

Đến nửa đêm, nghe thấy tiếng xe jeep, Chung Linh mặc váy ngủ liền đi ra ngoài cửa, đi dép lê, mở cửa nhà, nhìn thấy trước cửa nhà mình một chiếc xe jeep đang đỗ ở đó.

Chu Bảo Cương cùng với Vương Duệ và Chu Khải vừa xuống xe thì nhìn thấy đèn nhà trung đội trưởng liền sáng. Chu Bảo Cương hiểu ý nở nụ cười, nụ cười này đại biểu cho sự vui mừng, niềm kiêu ngạo. Nhưng mà ngay khi cửa phòng mở ra, mọi người đều ngấy ngấy cả người. Nhờ ánh đèn trong phòng, ba người nhìn thấy một người con gái như tinh linh, tóc dài rối tung, chiếc áo dài trắng , mơ hồ có thể nhìn thấy thân thể yếu ớt. Đến lúc cô ấy ôm lấy cánh tay Chu Bảo Cương, ba người mới giật mình phản ứng. Người phụ nữ này như tiên nữ, da thịt trong suốt như không thực. Chung Linh nhìn ba người sững sờ ở nơi đó, bọn họ làm sao vậy, cúi đầu nhìn váy ngủ của mình, chẳng lẽ bọn họ không tiếp thụ được?

Chu Bảo Cương phản ứng lại đầu tiên, thô lỗ ôm lấy vai Chung Linh, kéo nhanh cô vào nhà. Chung Linh căn bản là không theo kịp tốc độ của anh, dưới chân lao đảo theo anh đi vào nhà. Ngoài cửa Vương Duệ và Chu Khải vẫn sững sờ đứng đó, mãi đến khi tiếng cánh cửa nhà trung đội trưởng đóng rầm một cái mới tỉnh lại

“Đáng lẽ nên giới thiệu chúng ta một chút chứ nhỉ?” Chu Khải không rõ, đây không phải là lễ tiết tối thiểu hay sao?

“Không thấy là quần áo chị dâu không ổn à?” Vương Duệ cũng hiểu được, từ đầu đến chân chị dâu bao kín, nhưng mà trong lòng anh không thể không thừa nhận người ấy rất khá, ngũ quan xinh xắn, dáng người yếu điệu, khí chất thoát tục.

“Sao vậy?”. Chung Linh không rõ Chu Bảo Cương bị làm sao. Chẳng lẽ cô có làm điều gì không đúng ư?

“Em cứ mặc như thế này mà ra ngoài?”.

Thanh âm anh lớn đến nỗi tai cô ong ong, giờ thì cô đã tin tưởng lời Hàn Minh Minh nói, quân nhân nói chuyện đều không khác gì kêu to, nhưng đây là lần đầu tiên anh to tiếng với cô như vậy. Nhìn anh xoa thất lưng, bộ dáng tức giận, chẳng lẽ công tác của anh có vấn đề?

“Anh đang nói với em đấy, quần áo này là gì vậy?”

Chu Bảo Cương không biết mình bị làm sao, chuyện này căn bản không đáng để anh giận như vậy.

“Áo này..là em tự mình làm, khi đi ngủ thì mặc, sao thế?”

Áo này rất tốt mà, đơn giản và thoải mái.

“Đây là loại quần áo lót lãng gì? Để cho người khác thấy sẽ nói như thế nào? Em vậy mà còn không biết kiểm điểm ư?”

Chung Linh ngậy ngẩng cả người. Lời này của anh chẳng khác nào cắm sâu vào tim cô một nhát, động chạm đến nỗi khổ riêng không thể xâm phạm, huống chi những lời này do anh nói ra. Chung Linh rớt nước mắt, không để ý gì đến anh, trở lại giường nằm xuống.

“Này, Tiểu Linh.”

Lời vừa khỏi miệng thì Chu Bảo Cương đã hối hận, anh không biết mình đang nói cái gì nhưng chính mình chứng kiến cảnh người đàn ông khác nhìn thấy sự xinh đẹp, kêu gọi của cô thì anh cực kì khó chịu. Anh hoàn toàn không thể khống chế được cảm giác ghen tuông. Đến khi thấy cô rớt nước mắt, anh mới thanh tỉnh lại. Đây là lần đầu tiên cô ở trước mặt anh lạnh lùng xoay người, thực sự là khiến anh phát hoảng.

Chung Linh nằm trên giường, mặt hướng ra ngoài, dù nước mắt không rơi nữa nhưng cô vẫn rất đau lòng. Không nghĩ đến cô trong cảm nhận của anh lại là như vậy. Cô là gì chứ? Vì anh, cô đã trả giá nhiều như vậy, nhẫn nhịn nhiều như vậy, hơn nữa chẳng lẽ anh còn không biết và không hiểu cô là người như thế nào sao? Anh không biết tâm ý của cô đối với anh? Anh thật sự là quá đáng, không thể tha thứ cho anh lần này được.

Chu Bảo Cương cởi quần áo rồi chui vào trong chăn, nhìn Chung Linh quay lưng về phía mình, trong lòng cực kì khó chịu. Tuy rằng anh nói hơi nặng lời nhưng cũng không có gì nhiều mà. Anh thấy các đôi khác cãi nhau, vô luận là vợ chồng chị, hay là các chiến hữu có vợ đến thăm đều kịch liệt hơn so với thế này biết bao nhiêu lần. Phụ nữ là không thể nuông chiều, mọi người đều nói như vậy, anh không thể chịu thua nên chỉ có thể oán hận nằm ngù.

Đối với hai người mà nói đây là một đêm rất dài.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40

Sáng ra, Chung Linh thức dậy chuẩn bị đi làm. Chu Bảo Cương nói chuyện với cô, cô cũng không để ý. Lần này cô cực kì tức giận. Đến lúc này Chu Bảo Cương mới nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề.

Đối với Chung Linh mà nói, lần này đã kích rất lớn, khiến cho cô bắt đầu hoài nghi có nên tiếp tục yêu anh nhưng làm sao bây giờ? Làm sao có thể không yêu anh nữa? sao anh có thể đối xử với cô như vậy. Mỗi lần nghĩ đến là cô lại thấy đau, nước mắt cứ chảy ra.

Chu Bảo Cương ăn xong đi làm rồi đi, vốn muốn cùng cô nói chuyện nhưng căn bản cô chẳng để ý đến anh, anh chỉ có thể tỏ ra ung dung mà đi thôi.

Chung Linh có một thói quen, mỗi khi tâm tình không tốt thì thích làm việc, mấy ngày nay, đồ đạc trong nhà có gì cô đều lau một lần, mắt thấy lớp sơn đồ sàn nhà ngày càng mờ, cô bảo ban hậu cần mang đến hai thùng sơn để sơn lại nhà toàn bộ.

“Nhà chị ấy lau xong rồi, sẽ không đến lượt nhà chúng ta chứ?”. Hàn Minh Minh đang ôm Đại Nha, hỏi.

“Không đâu, không nghe chị ấy nói sao, mùi sơn không tốt cho phụ nữ có thai và trẻ nhỏ, cho nên chị ấy mới nói tạm thời chúng ta đừng sang nhà chị

ấy.”

“Hay là chúng ta nghĩ cách khuyên nhủ đi. Vương Duệ nhà em dạo này mệt không chịu được, anh ấy nói tâm trạng trung đội trưởng mấy ngày nay không tốt, hành hạ cấp dưới lắm.”

Không còn cách nào khác, Hàn Minh Minh cũng không muốn quản chuyện nhà khác nhưng lại có liên quan đến chồng cô thì phải quản thôi.

“Chị cũng biết vậy nhưng hỏi chị ấy thì chị không nói, Chu Khải nhà chị hỏi trung đội trưởng thì anh ấy cũng vậy, em nói xem chúng ta khuyên thế nào được?”

Thật sự là khó giải quyết! Huấn luyện của trung đội trưởng gần đây đều cực kì nặng nề. Chu Khải hôm qua về được một chuyến mà gầy hẳn đi

“Chung Linh, chị cãi nhau với trung đội trưởng ư?”, Hàn Minh Minh hỏi. Chung Linh không trả lời, việc này Vu Nhã Tĩnh cũng đã từng hỏi qua. Chu Bảo Cương vài ngày không có trở lại, hai người bọn họ cãi nhau căn bản không phải là bí mật gì

“Có chuyện gì thì cứ nói với chúng em, chồng chị Nhã Tĩnh không phải là chính ủy sao? Khẳng định có thể giải quyết cho chị.”

Chung Linh vẫn không lên tiếng, điều này sao có thể nói cho người khác nghe được.

“Đúng vậy, chị Chung Linh, chị có biết không? Chỉ vì anh chị cãi nhau, cả trung đội hai lâm vào nước sôi lửa bỏng. Mỗi ngày đều phải hành quân gấp, còn lại đủ mọi loại huấn luyện khác... tóm lại, chị à, xin chị thương xót cho bọn họ với!”. Hàn Minh Minh chỉ có thể nói như vậy.

“Đúng vậy, Đại Nha mấy ngày hôm nay đều tìm ba nó !”.

Đại Nha nhà cô mới mấy tháng mà biết tìm ba? Chung Linh không có để ý đến hai người nhưng từ miệng của hai người cô cũng biết hiện tại anh cũng rất khó chịu! Xứng đáng!

Chu Bảo Cương mấy ngày nay đều ngủ ở trung đội, anh đã tỉnh táo ngấm lại, biết lời ngày hôm đó có hơi nặng lời nhưng anh không nghĩ nó có gì to tát đến thế. Anh tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp, tuyệt đối không đầu hàng, Chu Bảo Cương anh từ khi sinh ra đến giờ chưa bao giờ biết đến đầu hàng đâu.

Chạng vạng, ba gia đình “đầu sỏ” của trung đội hai đều tập trung ở nhà chính ủy Chu Khải. Tuy nói là Chu Khải mời khách nhưng Vu Nhã Tĩnh bận trông con nên chân chính nấu cơm là Chung Linh. Bữa cơm sum vầy Nam Bắc nên đương nhiên phải có món ăn của cả hai miền, món thịt ngỗng miền Nam Chung Linh làm rất ngon, lại thêm vài món sỏ trường miền Bắc của cô nữa. Chung Linh cũng mang theo rượu trong nhà còn hôm trước dùng để hạ sốt cho Đại Nha. Hàn Minh Minh cũng mang theo chai rượu vang rất được. Nếu không phải sắc mặt Chu Bảo Cương từ đầu bữa đến cuối bữa đều không tốt thì bữa liên hoan này chắc chắn sẽ rất náo nhiệt mừng vui. Tâm tình Chu Bảo Cương không tốt là vì Chung Linh hoàn toàn không cho anh bậc thang nào để hạ, cũng không hề chủ động nói chuyện với anh, khiến cho anh cảm thấy mất mặt nếu chủ động trước. Tâm tình Chung Linh cũng không tốt, rõ ràng anh đã nói sai lại không chịu xin lỗi. Cô đã quyết định, nếu anh không biết kiểm điểm thì cô sẽ tuyệt đối không mở miệng trước.

Ăn xong bữa cơm, Chu Bảo Cương đã uống không ít rượu, mặt đỏ tung bừng. Vương Duệ nhìn Chu Khải mà cùng thở dài, thể này còn cần gì bọn họ ép rượu chứ, tự mình trung đội trưởng đã uống rượu giải sầu rồi.

Chung Linh nhìn anh uống liên tục như vậy cũng đau lòng, cô biết đây là anh muốn cho cô xem. Thật sự là hiềm mà! Rõ ràng là khổ nhục kế, nếu cô cứ mặc kệ anh thì thể nào anh cũng vin vào cớ đấy nói cô không quan tâm anh, không đau lòng anh, hóa ra là cô sai mới đúng. Nhưng nếu cô quan tâm anh thì tương đương là cô tha thứ cho anh. Cô không thể để chuyện này dễ dàng quên đi như vậy, bằng không về sau anh càng không coi cô ra gì.

Bữa cơm cứ nặng nề mà ăn xong như vậy!

“Thật sự là lãng phí rượu ngon này của em. Đáng lẽ nên để đến thời điểm mừng công lấy ra mới đúng.” Hàn Minh Minh tiếc nuối, Vương Duệ ở bên cạnh thấy vậy vỗ vỗ an ủi vò.

Dưới sự giúp đỡ của Chu Khải, Chung Linh cuối cùng cũng đỡ được Chu Bảo Cương về nhà.

Lúc Chu Khải trở về thì Vương Duệ túm lấy hỏi: “Thế nào? Thật sự say ư?” “Vương Duệ rất lo lắng không đạt được hiệu quả như mong muốn.

“Yên tâm đi, tư lượng của trung đội trưởng không chỉ có vậy đâu, vừa rồi anh ấy còn nháy mắt với mình.” Nói xong, cả hai cùng hục hặc cười dẫu.

Chu Bảo Cương cao lớn lại cường tráng như vậy mà chỉ có một mình Chung Linh loay hoay chiều cổ thật sự là rất vất vả, nhất là khi cô còn đang giận anh.

“Bà xã à..”

“Làm sao?”. Chung Linh tức giận đáp.

“Tiểu Linh!”

“Làm sao nữa?”

“Tiểu Linh...”

Chung Linh mặc kệ anh, cô còn đang mãi cời quần áo cời giày cho anh. Thật sự là quá nặng. Sau đó, cô lấy nước nóng từ phích vừa pha trà vừa chuẩn bị khăn nóng lau người. Chu Bảo Cương hiện tại bị Chung Linh cời quần áo chỉ còn sót lại quần lót, cô cứ lau người cho anh nhưng ý chí cũng rất kiên định, không hề hướng đến chỗ không nên nhìn, cô tự nói cho mình sắc dụ cũng vô dụng thôi, lần trước anh cũng làm như vậy, lần này tuyệt đối không thể để anh thành công được.

Sau khi thu thập xong đầu đầy, ngồi trên giường nhìn gương mặt anh đỏ bừng, cô thật sự không biết làm gì cho tốt. Cô đứng dậy cời quần áo rồi mặc áo ngủ vào, cô nghĩ, anh không muốn cô mặc cô càng mặc. Tháo dây buộc tóc, vừa chải tóc vừa nhìn vào gương, cô thực sự thương cảm, người yêu ở ngay bên cạnh nhưng khoảng cách trong tim lại rất xa. Vừa chải đầu một lát bỗng dung lại nhớ tới lời mẹ nói, buổi nói không được chải đầu, chải đầu buổi tối là cho quý xem. Chính cô hiện tại là để cho ai xem cơ chứ? Quay đầu lại nhìn anh đang ngủ, trong lòng cô thấy khổ sở, người ta đều nói phụ nữ muốn mình xinh đẹp là để cho người yêu ngắm, còn cô lúc này thì sao?

“Tiểu Linh...” Anh đang gọi cô, không còn cách nào khác cô chỉ có thể đến bên cạnh xem anh muốn gì.

“Em có pha trà anh muốn uống không?”

Dù cô đang tức giận nhưng vợ anh vẫn quan tâm anh, khiến anh rất cảm động, nhìn cô đang mặc chiếc áo ngủ màu trắng đầy, trong lòng anh thầm cười, cô ấy là đang giận dỗi với anh đây. Anh lập tức nở nụ cười kéo cô vào lòng.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh của anh.”

Chung Linh biết anh không có say rượu, tay anh còn đang luồn vào trong áo ngủ, tùy ý vuốt ve đây này.

“Không muốn.”

Cô dung sức bỏ tay anh ra, đừng nghĩ như vậy mà dễ dàng tha cho anh được.

Không có lối thoát ư? Chu Bảo Cương ý thế mượn rượu làm càn, hoàn toàn không để ý tới, chốc lát đã cời ra chiếc áo đầu sỏ gây nên tranh chấp, chính anh cũng cời nốt chướng ngại vật cuối cùng. Chung Linh thấy ngăn cản anh không được, cô liền mặc kệ, buông xuôi, để anh muốn làm gì thì làm. Nhưng mà Chu Bảo Cương cũng là kinh nghiệm đây mình, lập tức nhìn thấu ý đồ của cô, bắt đầu kiên nhẫn....

“Ừ...”. Chung Linh cắn môi dưới, không cho mình được phát ra tiếng rên rít, nhắm mắt không nhìn anh nhưng càng là như vậy, cảm giác càng nhạy cảm. Đôi môi nóng bỏng của anh cứ kéo dài từ ngực dần dần xuống dưới, sắp đến....

“Không được! A....! Không, nơi đó...”

Anh thế nhưng...

“Sợ cái gì? Không phải mỗi ngày em đều tẩy rửa sạch sẽ sao?”

Chung Linh ngậy ngẩng cả người, anh làm sao biết. Gian trá! Hận chết anh!

“Không.....”

Đây là cảm giác gì? Lưỡi của anh đang ở nơi cấm địa của cô. Cô lúc này hoàn toàn không biết phải làm gì. Hai tay cô cứ chơi với cào xung quanh.

Chu Bảo Cương thật không ngờ chính anh vì cô mà “phục vụ”, cảm giác thế nhưng cũng mãnh liệt, suýt khiến anh cảm cực không được. Nương theo ánh sáng của đèn ngủ, có thể nhìn đến màu hồng mềm mại nơi đó, đây chính là nơi anh được chìm đắm trong khoái cảm ư?

“Không được, anh không được nhìn...”

Chung Linh thấy anh không có động tác gì thì nhìn xem, thấy anh đang nhìn chăm chăm nơi đó của cô thì phát hoảng, xấu hổ quá cô bèn dung sức giãy dụa. Chu Bảo Cương thấy vợ yêu đang đỏ bừng hai má thì tìm anh mềm xuống. Anh không muốn thừa nhận là anh đang ghen, anh không chịu nổi khi thấy người đàn ông khác ngơ ngác nhìn vợ anh, thậm chí hiện tại anh nghĩ nếu có người nhìn thấy bộ dáng này của cô. Không được! Bắt lấy hai chân của cô, anh trực tiếp vọt đi vào. Chung Linh thật sự hoảng sợ, sự mãnh liệt này làm cho cô sợ hãi đồng thời khiến cô cảm thấy lạ lạ.

“A! Anh nhẹ chút...”

Càng nói thì anh càng mạnh hơn.

“Em là của anh, là của anh. A...”

Không biết có phải do tác dụng của cồn mà Chung Linh có cảm giác cái đó của anh biến hóa, càng to thêm. Điều này thật sự là khổ cho cô, lúc này anh hoàn toàn không thương hương tiếc ngọc gì mà tiến tới. Chung Linh chỉ có thể ả nẫn nhưng tiếng va chạm cùng thở dốc của anh khiến cô cảm thấy rất khản trương.

“Nhỏ một chút được không?”

Nhưng cô càng nói anh càng làm cần. Anh lật người cô lại, làm cho cô quỳ chống lên giường, như vậy càng tiện cho anh xâm nhập. Qua một lúc lâu sau thì rốt cuộc đã xong. Chung Linh phần hận nghĩ, nếu ngày mai hàng xóm đến cười nhạo cô thì cô nhất định cần chết anh.

“Tắt đèn đi.”

Chung Linh thật sự không còn chút sức lực nào nữa.

“Ừ, anh tắt ngay đây.”

Chu Bảo Cương nhìn thân mình vợ yêu trên giường, này thật là cảnh đẹp mà! Chung Linh xoay người sang chỗ khác, anh có thể nhìn thấy nơi mềm mại kia đang chảy là chất dịch màu trắng, đây rõ ràng là sự dụ hoặc không người đàn ông nào có thể cưỡng được.

“A! Không được, anh điên rồi.”

“Lại một lần nữa thôi, thật sự đây, ngoan, em cứ ngủ đi.”

“Không được, a... Em thực sự tức giận đây, giận thật đây.”

Cho dù cô nói gì thì cũng vô dụng.

Đến tận trưa ngày hôm sau, Chung Linh mới tỉnh lại, ngoài ý muốn phát hiện chiếc áo ngủ màu trắng đang ở trên người cô, anh đã sớm không thấy đâu. Thật không công bằng, rõ ràng là cùng nhau vận động nhưng vì sao chỉ có cô là không đứng dậy nổi. Nhưng mà cô nhớ rõ lúc ấy cô không còn một tý sức nào, làm thế nào có thể mặc quần áo, chẳng lẽ là anh mặc cho cô. Cái này tính là gì? Xin lỗi ư?

Có thể là nghe thấy bên nhà Chung Linh có động tĩnh nên hàng xóm đến thăm.

“Chị dâu, ngày hôm qua chị ngủ muộn hay sao mà giờ mới rời giường?”. Hàn Minh Minh cười hỏi.

Chung Linh đến giờ vẫn còn chưa nguôi giận mà giờ anh lại thêm tội nữa rồi. Hừ!

“Em thấy trung đội trưởng đi rất sớm, không phải hôm qua anh ấy say lắm sao?”. Vu Nhã Tĩnh cũng vô gộp vui.

Hai người này có phải quá nhân rồi hay không?

Thấy sắc mặt Chung Linh không tốt, Vu Nhã Tĩnh vội nói lảng sang chuyện khác.

“Chị Chung Linh, em nghe nhà em nói, có khả năng chị với Minh Minh sẽ được phân công tác dạy học ở trường tiểu học.”

“Dạy học? Là công tác chính thức ư?”

“Có mấy mươi đứa, toàn là con quân nhân trong khu, bởi vì tiểu học phụ cận quá xa nên tạm thời để cho an bài cho hai người trông nom.”

Quân khu này vừa mới thành lập không lâu, vấn đề này chỉ có thể chậm rãi tiến hành, dần dần thay đổi sau.

“Trời ạ! Làm giáo viên á? Em đang mang thai, nếu chẳng may mấy đứa nhỏ đụng phải làm sao bây giờ?”

Chung Linh thấy những lời này của Minh Minh cũng có lý.

“Nếu không thì em nói với Chu Khải nhà em tình hình này đi.” Chung Linh chỉ có thể nói với Nhã Tĩnh về nói chồng cô ấy. Chuyện của quân khu vẫn là nên ít nhúng tay vào, nếu không thì có thể bị chồng cho ăn mắng.

“Vâng, nhiều người nhà như vậy, chắc không có khả năng tất cả đều làm giáo viên được.”

Chung Linh chưa bao giờ nghĩ làm giáo viên, như vậy có thể dạy được không? Thôi cứ tới đâu hay tới đó. Mấy hôm trước Tiểu Vân gửi thư nói công việc bên đó tiến triển rất thuận lợi. Cô ấy nghe theo lời khuyên của Chung Linh nên sắp xếp công việc cho mười mấy chiến sĩ đã xuất ngũ, trong đó có hai người là thương binh. Chính vì việc này mà ba chồng cô ấy được cấp trên khen ngợi. Cuộc sống của ba mẹ chồng Chung Linh cũng không có gì biến hóa, lần trước gửi thư Đình Vinh có dặn cô bắt đầu chuẩn bị dạng câu đối. Anh ta không nói đến, đúng thực là cô đã quên, hẳn là nên bắt tay vào chuẩn bị đi thôi.

Ngày hôm sau, Chu Bảo Cương trở về, đúng lúc Chung Linh đang làm cơm chiều. Thấy anh đã trở lại, cô cũng không để ý đến. Chu Bảo Cương thấy vợ yêu vẫn còn chưa nguôi giận thì chỉ có thể cô gắng lấy lòng, giúp đỡ Chung Linh rửa rau, nhóm bếp. Bận bịu một lúc mà vẫn thấy cô không thèm liếc anh lấy một cái, anh thật sự sốt ruột. Trong lòng anh, cô là một người cực kì quan trọng, là người anh yêu nhất nhưng mấy lời nói như vậy có lẽ cả đời anh cũng chẳng nói nên lời.

“Tiểu Linh, em còn tức giận ư?”

Chu Bảo Cương thử hỏi một chút nhưng cô vẫn làm như không nghe thấy.

“Anh biết anh không nên làm mạnh như vậy nhưng thật sự là nhịn không được, lần sau...”

“Anh cầm miệng, anh... đừng tưởng có thể dễ dàng quên đi như vậy, em vì sao tức giận trong lòng anh rõ hơn ai hết.”

Định đục nước béo cò ư? Mơ tưởng!

“Nói vậy không phải là vấn đề “làm mạnh quá”? Vậy sau này...”

Thật sự là giảo hoạt, anh cố tình lơ đi hả? Chung Linh trừng mắt nhìn anh, nếu mà anh còn dám nói tiếp thì tối nay đừng nghĩ có thể tiến vào phòng ngủ. Tuy rằng kiểu trừng phạt này là tối kỵ đối với việc duy trì quan hệ vợ chồng nhưng anh xấu như vậy cần phải nhận được giáo huấn.

Chu Bảo Cương thấy không thể quá quan, đành phải sờ sờ cái mũi, khụ khụ nói: “Lần trước,... việc đó, anh xin lỗi.” Anh nghĩ anh đã nói một lần rồi nếu cô mà còn tức giận thì anh cũng mặc kệ.

Chung Linh nhìn dáng vẻ của anh, nhận sai mà còn khí thế như vậy, nhưng mà thật sự không thể không để ý đến anh được. Nếu làm không tốt cô còn phải quay ra dỗ thì khổ.

“Ăn cơm thôi.”

Chu Bảo Cương nghe vậy thì như được đại xá, vội vàng vui tươi hơn hờ ngồi xuống ăn cơm.

Vương Duệ cùng Chu Khải rốt cuộc là có thể về nhà với vợ con. Vợ chồng nhà trung đội trưởng không còn cãi nhau nữa, thật đúng là quá tốt.

“Anh nói xem thật sự là không có việc gì chứ?”. Vương Duệ hỏi Chu Khải.

“Khẳng định là không thành vấn đề, ...”, đang nói thì Chu Khải lại ghé tai nói nhỏ cho Vương Duệ nghe.

“Thật sự? không nghĩ tới trung đội trưởng cũng có bản lĩnh đối phó với phụ nữ đấy.” Vương Duệ tưởng anh ấy chỉ biết đánh giặc với huấn luyện thôi chứ.

“Cậu về sau học tập một chút, để còn xử lý vợ cậu, chứ đừng suốt ngày cãi nhau như thế.”

Vợ Vương Duệ không dễ quản nhưng đàn ông có bao giờ thừa nhận mình vô năng đâu. “Đó là cô ấy cứ thích làm âm lên ấy chứ!”

Chu Khải không để ý đến anh ta. Đội trưởng về nhà với vợ thế này thì bọn họ cũng có thể thờ một chút.

“Chuyện công tác cho người nhà thì thế nào? Cấp trên đã sắp xếp chưa?”. Hàn Minh Minh đang thúc giục anh là ở nhà rất buồn, lại chẳng có tiếng nói chung với hai người hàng xóm, thế mà hai ngày trước còn nghe nói ba người thân thiết lắm.

“Cấp trên nói là muốn tạm thời xây dựng một khu tiểu học, chuyện khác còn chưa nói gì.” Chu Khải đang lo lắng cho vợ anh, con còn quá nhỏ, như vậy áp lực sẽ rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Phụ nữ

Mấy người Chu Bảo Cương lại bắt đầu bận rộn. Lần trước về tới anh mệt đến nỗi lên thẳng giường nằm, còn đem về một bọc quần áo, trong đó là hai bộ quần áo toàn là bùn đất. Thiệt chẳng biết bọn họ đã làm cái gì. Chung Linh ngồi ở ngoài sân, mắt hết hơn tiếng đồng hồ mới có thể giặt sạch được hai bộ quần áo đó. Chu Bảo Cương nằm xuống là ngủ cả một ngày trời, chắc là mệt như người rồi. Chung Linh từ từ cũng quen với nếp sinh hoạt của lính. Lấy ví dụ như tiếng hiệu lệnh thức dậy buổi sáng. Dù cho có là ngày lễ gì đi chăng nữa, chỉ cần sau khi tiếng hiệu lệnh vang lên thì dù cô có muốn ngủ tiếp cũng ngủ không nổi. Bởi vì ngay sau đó là từng đợt những tiếng kêu hô, tiếng khẩu lệnh, ngủ được mới lạ! Không những thế, bé Đại Nha nhà Châu Khải kể bên, sau khi tiếng hiệu lệnh vang lên một lúc, rất đúng giờ đến gõ cửa nhà cô, kiếm cô cùng chơi đùa. Sau mấy lần Chung Linh làm bánh trứng cho con bé, nó cực kỳ quý cô, mỗi ngày con bé đều rất đúng giờ kêu mẹ dắt mình qua, đến cả bữa sáng cũng ăn ở nhà Chung Linh.

Đến nhà Chung Linh ăn cơm không phải chỉ có mẹ con Đại Nha, mà còn có Vương Duệ, cậu ta thật không thể nuốt trôi được thức ăn bỏ đường. Vì thế mà ba người đó thường xuyên ăn cơm ở nhà của Chung Linh. Người nào người nấy da mặt cũng dày thật!

Một buổi sáng, Vu Nhã Tĩnh lại đưa Đại Nha qua nhà Chung Linh chơi cơm. Vừa nhìn Chung Linh làm cơm, vừa đứng bên cạnh tám chuyện. “Chị dâu à, nói cho chị nghe một chuyện hay ho nè.” Nói ra điều này, Vu Nhã Tĩnh không nhin nổi bật cười.

“Có chuyện gì vậy? Xem cô kia!” Chung Linh thấy nước trong nồi sôi, vừa cho gạo vào nồi, vừa nhìn qua Vu Nhã Tĩnh.

“Chắc chị biết vợ chồng nhà Vương Duệ toàn cãi nhau chứ?”

“Ừ, vậy thì sao?” Chung Linh nhìn cô, vợ chồng nhà đó rất hay cãi nhau, không cãi nhau mới kỳ lạ!

“Anh Châu Khải nhà em thấy nhà họ toàn cãi nhau nên đã khuyên Vương Duệ là đừng có to tiếng với vợ nữa. Nói sao thì Hàn Minh Minh cũng đang mang thai đó! Sau đó Vương Duệ nói, anh ta cũng chẳng thích thú gì, nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dạng lớn lối của vợ thì khí lại bốc lên đầu. Nghe vậy, nhà em liền hiến một kế cho Vương Duệ: khi mà người ta đang cãi nhau với mình, thì hãy tưởng tượng trong đầu rằng người đứng trước mặt mình đang trần như nhộng, chỉ cần tưởng tượng như thế, thì sẽ chẳng thể nào tức giận được nữa, còn cảm thấy buồn cười nữa kia, vậy là không cãi nhau được rồi! Chị đoán thử sau đó ra sao nào?”

“Sau đó thế nào?” Chung Linh cũng có nghe qua cách này, không biết có dùng được hay không, bản thân cô từ trước đến nay chưa từng nghĩ qua là sẽ thử.

“Cuối cùng anh chàng Vương Duệ đó nói, chắc chắn là không xài được! Nếu như tưởng tượng Hàn Minh Minh trần như nhộng đứng trước mặt cãi nhau với mình, anh ta chắc chắn sẽ kéo cô lên giường ngay...” Càng về sau giọng nói càng nhỏ. Chung Linh nghe vậy cùng với Vu Nhã Tĩnh cười rộ lên.

Đúng lúc đang cười, Hàn Minh Minh xuất hiện! Hai cô vừa nhìn thấy Hàn Minh Minh, nghĩ đến những gì vừa nói, không nhịn được lại cười càng lớn.

“Mấy chị cười gì vậy?” Hàn Minh Minh thấy dáng điệu của bọn họ rất vui vẻ.

“Không có gì, sao mới sáng sớm đã đến vậy?” Bình thường Hàn Minh Minh sẽ không qua sớm thế này.

“Mấy chị còn chưa biết hả? Trung đội sắp mở tiệc nghênh đón đó!” Hàn Minh Minh cực kỳ hưng phấn.

“À, em biết, anh Châu Khải nhà em tổ chức mà. Những đội khác đều đã mở tiệc hết rồi, chỉ có đội của mình vì Đội trưởng không đồng ý, nên vẫn chưa tổ chức thôi. Cũng là do cấp trên nhắc, nên đội trưởng mới đồng ý đó.” Chuyện này Vu Nhã Tĩnh đã biết từ sớm.

“Vậy hả? Chị không nghe ai nói hết.” Chung Linh chưa nghe qua chuyện này. Chuyện Chu Bảo Cương không muốn tổ chức tiệc nghênh đón là hoàn toàn có thể, anh là người rất không thích mấy thứ màu mè. Hơn nữa, cái chuyện cổ chấp kia hoàn toàn giống với cá tính của anh.

“Biết tổ chức lúc nào không?” Hàn Minh Minh không biết cặn kẽ chi tiết.

“Chắc là tối mai?” Vu Nhã Tĩnh có nghe chồng mình nói qua.

“Vậy là phải chuẩn bị cho tốt mới được.” Hàn Minh Minh cực kỳ hưng phấn. Trong bữa tiệc chắc chắn sẽ có khiên vũ, có cơ hội để cô được thể hiện bản thân. Cô nàng còn có một bộ váy rất đẹp nữa cơ.

“Chị dâu, chị sẽ mặc gì?” Vu Nhã Tĩnh chẳng có quần áo gì đẹp để, gặp những dịp thế này, đã là phụ nữ thì sao không nóng lòng chứ.

“Đúng là chị có hai bộ váy, một bộ chị mặc không hợp lắm, em có cần không?” Chung Linh biết việc Vu Nhã Tĩnh không có quần áo gì bắt mắt ắt hẳn àm cô ấy khó xử, ở chung bao lâu nay, chẳng lẽ cô không thể nhận ra?

“Vậy ư? Cho em xem với.” Dù sao cũng là quần áo người ta mặc không hợp, chắc cũng không phải quần áo gì đẹp để. Vốn là dân quê, Vu Nhã Tĩnh chẳng có quần áo gì hợp mốt, những quần áo cô mặc thường hay bị Hàn Minh Minh cười nhạo.

“Cho em xem nữa với!” Có chuyện tốt như vậy, tất nhiên Hàn Minh Minh cũng muốn tranh thủ.

Thấy hai người bọn họ gấp gáp như vậy, Chung Linh chỉ còn cách dừng công việc lại, đi lấy quần áo cho họ xem.

Lúc Chu Bảo Cương nằm viện, Chung Linh có mua hai bộ váy, một bộ váy màu đen và một bộ sọc ca rô, cô muốn đưa cho Vu Nhã Tĩnh một bộ. Bình thường chẳng ai thích mặc màu đen hết, nhưng nếu kiểu dáng đẹp và cô thích bộ váy đó thì những chuyện khác cũng mặc kệ đi. Cô đem bộ sọc ca rô ra, là sọc cam pha đỏ và trắng, theo như gu thẩm mỹ của thời bấy giờ, đây là một bộ đầm liền thân rất đẹp, kiểu dáng trang nhã, màu sắc tươi sáng.

Vừa thấy bộ váy là Hàn Minh Minh mê ngay, “Đẹp quá à, cho em đi!” Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh bị câu nói làm cho sững sốt, cô nàng này thật quá ngang ngược! Chung Linh đã nói là sẽ tặng cho Vu Nhã Tĩnh, bây giờ mà kêu cô ấy đi tranh giành với Hàn Minh Minh thì chỉ có thua thôi.

“Vậy em đem bộ váy màu hồng của em cho Nhã Tĩnh đi. Lúc đầu chị tính tặng bộ này cho cô ấy, nếu như em thích, thì nhường bộ váy màu hồng của em cho cô ấy đi.” Chung Linh hiểu cái tính trẻ con của Minh Minh.

“Hả!” Hai bộ váy, bộ nào Hàn Minh Minh cũng muốn có.

“Chị em chúng ta đều có đồ để mặc mới được, nếu như em thích, sau này quần áo của chúng ta có thể cho nhau mượn. Dù sao thì ngày mai em cũng có mặc cả hai bộ được đâu!” Chung Linh chỉ còn cách khuyên như vậy.

“Vậy sau này chị có gì tốt cũng phải cho em nữa nha, sao mà chỉ có cho cô ấy, cùng là chị em với nhau chị không được thiên vị!” Đúng là những lời nói của con nít mà! Dù vậy Chung Linh vẫn cảm thấy thích tính cách thẳng thắn của cô, có nhiều người trong lòng thì nghĩ vậy nhưng ngoài miệng lại nói khác.

“Ngày tháng còn dài! Em đừng có nhỏ mọn nữa.” Chung Linh cầm lấy bộ váy đưa qua cho Vu Nhã Tĩnh, đón lấy đứa con trong tay cô, để cô đi thử đồ.

Một lát sau, Vu Nhã Tĩnh từ trong phòng bước ra, dáng vẻ vô cùng xinh đẹp, màu sắc tươi tắn của chiếc váy rất tôn màu da.

Buổi tối, lúc Chu Bảo Cương về, nhìn thấy Chung Linh đang nằm trên giường đọc sách nên tò mò đến gần. “Sách gì vậy?”

“Tiếng Anh.” Chu Bảo Cương chẳng thể nghĩ đến chuyện này, vợ của anh đúng là có chí cầu tiến.

“Em xem sách này để làm gì vậy?” Chu Bảo Cương phát hiện ra vợ mình có rất nhiều điều mà anh chưa hề biết đến.

“Em muốn thi lấy cái bằng.” Đây là lời thật lòng, bây giờ có bằng cao trung còn dễ kiếm việc, nhưng sau này thì lại khác. Tốt hơn vẫn cứ nên chuẩn bị trước.

“Vậy à? Vậy cũng tốt, anh cũng muốn học nữa!” Hiện nay quân đội cũng đang đề xướng việc hiện đại hóa quân sự, cũng chính là những điểm mới mẻ đối với lớp quân lính bọn họ.

“Thật vậy à? Vậy chúng ta cùng nhau cố gắng! Nhưng nếu có gì em không biết thì anh phải chỉ em nha.” Những lời Chung Linh nói ra không phải là những lời khách sáo, cô thật sự hy vọng có ai đó chỉ dạy cho cô. Bỏ sách vở lâu như vậy, giờ muốn học lại thật chẳng dễ chút nào. Tương lai sau này tiếng Anh trở nên rất thông dụng, từ bây giờ cô chỉ biết học lại từ đầu.

“Anh có thể chỉ dạy cho em, còn em khi nào mới chịu sinh con cho anh hả?” Lại là câu hỏi này, trong lòng Chung Linh thầm nói, em còn muốn hơn anh nữa đó!

“Đừng có hỏi em mãi thế chứ, mảnh đất của em sẵn ra đấy kia, là hạt giống của anh mãi không chịu nảy mầm chứ bộ, anh nói em biết làm sao?” Cô giận anh, chẳng buồn lật sách, thế mà cả nửa ngày trời anh chẳng có động tĩnh gì, vừa ngẩng đầu lên nhìn anh, nụ cười gian tà đang treo trên khóe miệng, ánh mắt chăm chú nhìn cô không chút hạo ý.

“Đợi đã, anh bình tĩnh đi, là em nói đùa đấy, em còn phải đọc sách nữa, thật đấy, không phải anh cũng ủng hộ em đấy sao? A... lần trước em còn chưa khỏe lại nha, đừng tay đi...” Trêu ghẹo Chu Bảo Cương hậu quả đúng là đáng sợ mà.

“Bây giờ anh sẽ chăm chỉ cày cấy cho em.” Chu Bảo Cương nói xong làm liền, trực tiếp đặt vợ nằm dưới thân mình. Chung Linh nhìn thấy vòm ngực của anh lộ ra, nuốt nuốt nước miếng, bàn tay nhỏ lần xuống bên dưới, bắt đầu khiêu khích bên tai anh.

“Anh có trữ đủ hạt giống không đó?” Tay cô dùng lực chà xát.

“Hum.. Hôm nay em có van xin thế nào cũng vô ích! Lần này anh nhất định phải cho em biết tay.” Cô gái này đúng là khó bảo mà, anh thì xót cô, vậy mà cô lại không hề biết sợ. Nếu sớm biết thế này, anh đã không cần phải kiềm chế.

Nhấc hai chân của vợ đặt lên vai mình, tay anh giữ lấy cái vật đã sớm phản ứng, nhẹ nhàng đưa giỡn xung quanh chỗ nhạy cảm nhất của cô. Chung Linh nhất thời nhin không được mà phát ra tiếng rên đầy mờ ám. Ngọn lửa trong cơ thể cô bùng lên, sự thèm muốn cũng dâng lên mãnh liệt, các giác quan chịu sự kích thích trở nên vô cùng nhạy cảm, động tác này của Chu Bảo Cương khiến cho cô khó lòng mà kiềm chế. Nhìn thấy vợ yêu hứng thú như vậy, Chu Bảo Cương vẫn tiếp tục dùng cái cương cứng của mình cọ xát ở bên ngoài nơi mềm mại nhạy cảm kia, Chung Linh thật sự là chịu không nổi sự giày vò này.

“Anh, nhanh chút đi..” Chung Linh vô thức cào lên vai của chồng, khiến cho cái tên xấu xa này nhếch miệng nở một nụ cười ngạo nghễ.

...

Ngày hôm sau Chung Linh lại dậy muộn, ngay đến cả tiếng hiệu lệnh buổi sáng cũng không nghe thấy. Sáng sớm, lúc Vu Nhã Tĩnh đến, Chung Linh mới luống ca luống cuống từ trong chăn bò dậy, sao mà cơ thể cô không mảnh vải nào vậy nè!

Nguyên cả ngày, Hàn Minh Minh đều cực kỳ chờ mong bữa dạ hội tối nay. Chung Linh thật không hiểu, cô bây giờ đang là bà bầu đó, hướng hồ còn có chồng đi theo nữa, vậy thì còn trung diện sắc sỡ để làm gì cơ chứ? Nhìn thấy cô hết vẻ lông mày lại thoa son, Chung Linh cũng bị sự hưng phấn của cô làm cho vui lây. Hàn Minh Minh còn trang điểm cho Vu Nhã Tĩnh, nhưng Chung Linh thì từ chối. Phong cách trang điểm của thời đại này đều là lông mày thì vẽ đậm lên, môi thì thoa cho đỏ chót, còn mắt thì bôi cho đen xì, không đẹp chút nào. Mà Chung Linh cũng không muốn làm cho hai người bọn họ mất hứng, nên chỉ đành bế Đại Nha đứng bên cạnh, còn phải liên mồm khen đẹp.

Chạng vạng tối, Vương Duệ lái xe đến đón bọn họ. Nhìn thấy người vợ xinh đẹp của mình, cái anh chàng phó đội trưởng kia chỉ biết nằm gục trên xe.

“Minh Minh à, trang điểm có đậm quá không vậy?” Vương Duệ thật không thể nào nhìn nổi nữa, trang điểm xinh đẹp như vậy, có hơi quá rồi thì phải?

“Đậm hả?” Vu Nhã Tĩnh cũng trang điểm không khác Hàn Minh Minh là mấy.

“Lau bớt một chút đi nhá.” Vương Duệ biết phụ nữ rất dễ ý những chuyện thế này, nhưng mà không thể không nói được. Xem Chung Linh kia, khoác lên bộ váy tuyền thân màu đen, không chút phấn son, nhưng dáng vẻ duyên dáng yểu điệu, ngũ quan tinh tế xinh đẹp, làm người ta khó mà dời mắt, vừa sang trọng, lại vừa trang nhã.

“Anh thì biết cái gì?” Hàn Minh Minh nghĩ, phụ nữ hiện nay đều như thế cả, ngay cả mấy cô gái trên phim ảnh cũng trang điểm như vậy. Chung Linh thấy Hàn Minh Minh trang điểm không đậm lắm, có thể là do Vương Duệ cảm thấy không quen thôi! Nếu đã không ngăn cản được, Vương Duệ cũng không nói nữa, có nói cũng vô dụng.

“Em cố mà học hỏi chị dâu đi.” Vương Duệ chỉ có thể nói như vậy với vợ mình.

Lúc Chung Linh thay bộ y phục này bước ra, Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đều nói rằng màu sắc của nó quá u ám, nhưng mà Chung Linh cũng chẳng còn cách nào khác. Muốn tặng đồ cho người ta thì phải tặng đồ tốt một chút, không thể nào đem bộ váy màu đen này đi tặng cho Nhã Tĩnh được! Mà cô thấy mình ăn mặc thế này cũng rất được, phù hợp với phong cách nhã nhặn của mình.

Tiệc hoan nghênh được cử hành ở nhà ăn lớn, người đến dự đều là sĩ quan bên đội hai và người nhà của họ. Trừ ba người Chung Linh ra, Châu Khải còn đặc biệt mời thêm vài vị phụ nữ, là các bác sĩ và y tá trong bệnh viện thuộc đại đội. Trong số đó cũng có vài chị bác sĩ tuổi trung niên, cũng chỉ mặc quân trang hay là âu phục, còn mấy cô y tá thì đều mặc những bộ váy liền thân đẹp đẽ. Trong số đó, Chung Linh nhận ra một người, người phụ nữ mà cô đã từng điên cuồng ghen ghét, người đã kết hôn với Chu Bảo Cương sau khi cô rời bỏ anh. Tình huống như thế này, chẳng lẽ khi cô và anh vẫn còn ở chung với nhau, Chu Bảo Cương đã phản bội cô rồi sao? Hay là anh bị người ta quyến rũ? Chung Linh tuyệt đối không nhận nhầm người. Cô ta so với với trước kia trẻ trung hơn rất nhiều, nhưng đáng về thì chẳng thay đổi gì cả, vừa nhìn một cái đã có thể nhận ra ngay. Cô ta rất xinh đẹp, mắt to tròn, môi hơi mỏng, da thì không trắng bằng Chung Linh. Cô ta mặc một bộ váy liền, họa tiết hoa nhũ, giày cao gót màu trắng, tóc để xỏa tự nhiên, rất dài, là kiểu tóc dài mà Chu Bảo Cương rất thích.

“Sao vậy?” Chu Bảo Cương vừa bước vào đã nhìn thấy bà xã mình. Trong một biển người như vậy mà anh chỉ cần liếc mắt đã tìm thấy Chung Linh của anh. Cô vẫn luôn chói mắt như vậy, khí chất riêng biệt, dung mạo kiêu diễm, khiến cho cô từ sớm đã trở thành trung tâm của bữa tiệc này. Nhưng cô thì vẫn thản nhiên chẳng nhận ra điều đó. Thật là không nên đề cho cô đến đây mà, cô xinh đẹp như vậy, không nên đưa cô ra cho mọi người nhìn ngắm thế này. Anh không cho phép người khác giành giật cô với anh. Thật ra Chu Bảo Cương cũng đã nghĩ đến tình huống như thế này, về xinh đẹp của cô dù có có giấu cũng không được, nên từ đầu anh đã không muốn tổ chức bữa tiệc này.

“Anh có quen với mấy vị bác sĩ, y tá đó không?” Chung Linh cũng không ngốc đến nỗi đi hỏi trực tiếp về người phụ nữ kia.

“À, quen vài người, sao vậy?” Sao mà vợ anh lại quan tâm đến mấy người trong bệnh viện vậy kia, hay là có ai ức hiếp cô chẳng? Nghĩ như vậy, sắc mặt của Chu Bảo Cương rất khó coi.

“Không có gì. Sao giờ này anh mới đến vậy?” Chung Linh nhìn qua chồng mình, anh mặc một bộ thường phục trắng thớm, cực kỳ anh tuấn. Nếu như là lúc thường thì cô đã chẳng kiềm chế mà trêu ghẹo anh rồi, nhưng hôm nay cô thật không có tâm trạng đó.

“Công việc kéo dài chút. Chúng ta qua bên đó ngồi đi.” Xem ra chắc chắn có người đắc tội với vợ yêu của mình rồi, nghĩ vậy khiến Chu Bảo Cương rất khó chịu. Anh kéo vợ mình đến chỗ khác ngồi, cách xa đám phụ nữ đó ra.

Trong tiệc hoan nghênh tất nhiên phải có phần diễn văn của lãnh đạo, nhưng Chu Bảo Cương đã đẩy hết việc này qua cho chính ủy Châu Khải, còn mình thì ngồi ở dưới với bà xã. Anh lúc thì đưa cho Chung Linh nắm hạt dưa, lúc thì dúm cho viên kẹo, sau đó còn giả bộ không thèm nhìn cô lấy một cái. Nhưng người mà Chung Linh để ý này giờ không phải là ông xã mình, mà là người phụ nữ kia. Đối với Chung Linh mà nói, đây mới thật sự là đối thủ của cô, còn những người như Lâm Mỹ thì chẳng làm cho cô bận tâm tí nào. Nhưng người phụ nữ này không giống, cuối cùng người có được Chu Bảo Cương là cô ta! Điều này có nghĩa là gì? Chính là Chu Bảo Cương cũng có thể đem lòng yêu cô nàng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Ngã bệnh

Bữa tiệc bắt đầu bằng bài diễn văn của chính ủy Châu, sau đó phó đội trưởng Vương Duệ hát một khúc quân ca. Nói thật thì bài hát rất hào hùng, mà giọng hát cũng khá hay. Sau đó, bác sĩ Vương đại diện đoàn người bên bệnh viện trình diễn một khoai bản Sơn Đông, nội dung liên quan đến những chuyện thù địch trong nhân gian, chính là câu chuyện về Võ Tông - Võ Nhị Lang. Còn có vài cán bộ mà Chung Linh không quen biết lên biểu diễn vài tiết mục. Sau đó, tiệc khiêu vũ mà mọi người háo hức mong chờ cũng đến. Hàn Minh Minh liền kéo Vương Duệ ra ngoài khiêu vũ. Chung Linh liếc nhìn Chu Bảo Cương, với cái dáng vẻ kia thì bảo đảm anh không biết cái gì gọi là khiêu vũ. Còn cô không những là biết, mà còn biết khá nhiều điệu nhảy nữa. Dù sao cũng đã từng là một gái hồng lâu (1) khá có tiếng, mấy chuyện này sao cô lại không biết chứ? Ôi, bây giờ không đề cập tới chuyện này nữa!

Sau vài bản nhạc, không khí dần dần sôi nổi hẳn lên, có vài anh chàng bạo gan đi mời các cô gái khiêu vũ. Nhưng Chung Linh từ đầu đến cuối chỉ quan sát mọi người, chẳng ai dám đến mời phu nhân của Chu đội trưởng. Mà cũng do này giờ ngài trung đội trưởng kia luôn dùng ánh mắt sắc lạnh ném lên những người muốn thử vận may, khiến cho không một ai dám tiến vào cái vùng tử địa ấy lấy một bước.

“Anh không nhảy hả?” Chung Linh hỏi chồng.

“Anh không biết nhảy, còn em?” Chu Bảo Cương nhìn vợ nghi hoặc. Mới từ quê lên đã biết khiêu vũ, như vậy cũng ít có kỳ lạ lắm nha.

“Em cũng không biết, nhưng anh không muốn nhảy một điệu với em hả?” Chung Linh cảm thấy khiêu vũ cùng nhau cũng khá là lãng mạn, có thể bồi đắp thêm tình cảm.

“Về nhà em muốn nhảy như thế nào cũng được, giờ em xem bọn họ đang ôm ôm ấp ấp, còn thành ra cái thế loại gì.” Chu Bảo Cương thật đúng là một

con người cổ hủ cứng nhắc.

“Anh đừng có quên rằng Mao chủ tịch, Chu thủ tướng, ngay cả tổng tư lệnh Chu Đức cũng biết khiêu vũ đó nha! Và lại đây cũng là một loại phép tắc xã giao mà.”

Mọi người dường như cũng mơ hồ cảm nhận được đội trưởng không mấy hào hứng, vậy nên ai cũng khá dè dặt.

“Anh chính là không biết đấy.” Cố chấp như đầu bò vậy!

“Vây, đội trưởng Chu, anh nhảy với em một bản nhé?” Chung Linh thành khẩn đứng dậy, vươn tay ra kéo lấy cánh tay của anh, “mời” ông xã mình nhảy. Mặc dù xung quanh hai người hơi tối, nhưng vẫn có không ít người chú ý đến bên này.

“Em không phải là không biết nhảy sao?” Chu Bảo Cương cũng cảm thấy sự chú ý của mọi người không muốn vợ yêu của mình bị mất mặt, nhưng mà bản thân anh không biết khiêu vũ, hơn nữa còn cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

“Không biết cũng không sao, chỉ cần đi chuyển theo tiết tấu là được rồi. Dù sao cũng có nhiều người không rành khiêu vũ mà.” Chung Linh nhận ra những người thật sự biết khiêu vũ không nhiều, đa số mọi người đều nhảy bừa.

Cũng mặc kệ ý kiến của chồng, cô lôi anh đứng dậy, kéo tay anh đặt lên eo của mình, hai người đứng rất gần nhau, từ từ nương theo tiết tấu, từng bước từng bước một mà xoay chân. Những người xung quanh nhìn thấy, có người thậm chí còn bắt đầu trầm trồ. Vương Duệ và Châu Khải cũng cảm thấy nhẹ nhõm, coi như đội trưởng cũng có “góp chút sức”.

“Anh, nếu như không có em, anh sẽ cưới người phụ nữ như thế nào?” Chung Linh thắc mắc vấn đề này.

“Anh chỉ cưới mình em thôi.” Câu này vốn không cần hỏi.

“Ý em là, nếu như em với anh ly hôn, thì anh sẽ yêu một người phụ nữ như thế nào?” Cũng không nên trách Chung Linh hỏi một câu vớ vẩn như thế, cô thật sự là không kiềm chế được, hỏi câu này trong lòng cô cũng chẳng thoải mái gì.

“Ý em là sao?” Bàn tay trên eo cô khẽ siết lại, chẳng lẽ cô ấy ghét cái cuộc sống đầy hy sinh của vợ lính rồi sao?

“Không, em chỉ muốn biết là ngoài em ra, anh còn có thể yêu người khác không, nói cách khác là, anh... có yêu em không?” Anh chàng giận rồi, cái siết vừa nãy cho cô biết điều đó.

“Toàn nói lời ngu ngốc, cả ngày hôm nay trong đầu em nghĩ đến gì thế hả?” Giờ Chu Bảo Cương mới thở phào. Sự quan tâm của anh đối với cô, lời lẽ không thể nói hết được, mà anh cũng không biết nói như thế nào. Chung Linh cũng biết con người anh, biết anh là một người tốt, nhưng một người đàn ông không thể yêu người khác và không biết yêu người khác rất khác biệt nhau. Không thể yêu là vì trách nhiệm, còn không biết yêu thì là vì tình cảm, mà cô thì tham lam muốn cả hai.

Cứ nghĩ sau khi khiêu vũ, cuối cùng hai người cũng có thể ngồi nghỉ ngơi chút xíu. Nhưng mà có người chẳng cho họ được toại nguyện. Đàn ông tuy không dám đến mời Chung Linh khiêu vũ, nhưng cô gái hâm mộ anh quả rất cam đảm, dù thấy phu nhân của anh thật sự rất xinh đẹp, nhưng cô không cam lòng. Cô gái đó đã qua đến đây,

“Đội trưởng Chu, có thể mời anh nhảy một bản không? Được chứ?” Cô ta đưa ra lời mời với Chu Bảo Cương, còn đưa mắt dò hỏi Chung Linh. Trong lòng Chung Linh tất nhiên là cực kỳ không thích, theo quan điểm của cô, rõ ràng cô ta làm vậy là muốn quyến rũ chồng của mình mà!

“Tôi không biết nhảy, hay là cô đi tìm... này, Vương Duệ, cậu qua đây.” Chu Bảo Cương không muốn khiêu vũ với người phụ nữ khác.

Vương Duệ trợn trừng mắt không dám tin vào tai mình, có cả cái thể loại này nữa sao? Bà xã đang ở bên cạnh nha, kêu qua đó, còn ra lệnh phải nhảy với người phụ nữ kia? Muốn đốt nhà người ta hả! “Ai ya, đội trưởng, em thấy hình như vợ em hơi mệt rồi, em phải đi xem cái đã. Minh Minh à, em sao vậy,...” Vương Duệ lặn cực nhanh. Chu Bảo Cương cũng không gọi anh ta lại.

“Đồng chí, vậy là hết cách.” Đối với Nghiêm Thu Sáng mà nói, dựa vào sắc đẹp của mình, từ trước đến nay chưa từng có người đàn ông nào có thể từ chối cô cả, vậy mà bây giờ, bị người ta cự tuyệt như thế này thật quá mất mặt.

Chung Linh nhận ra sự khó xử của cô ta. Một người con gái chủ động đi mời một người đàn ông thế này chỉ có hai khả năng, một là người đàn ông đó là trưởng bối hoặc cấp trên của bạn, còn không thì chỉ có thể vì bạn có thiện cảm với người ta, Chung Linh không thể nào thông cảm cho cô ta được.

“Ah, thì lần sau vậy!” Nghiêm Thu Sáng biến mất rất nhanh.

Không khí càng thêm sôi động, có mấy người lớn gan chủ động đến mời Chung Linh khiêu vũ. Tay của cô đang bị ông xã giữ rất chặt, chỉ cần có ai dám đến cầu may, anh sẽ vô thức bóp chặt tay lại, vì thế nên Chung Linh biết rằng anh rất không thích chuyện đó. Không lâu sau, Chung Linh phải theo anh về nhà, vì anh nói anh bị đau đầu. Lý do dở tệ! Nhưng mà cô cũng lo lắng anh thật sự không được khỏe, những kỷ ức khi anh nằm viện vẫn còn tươi mới lắm! Nhưng thật may mắn, Chung Linh lo thừa, chỉ có bệnh ghen tuông của Chu Bảo Cương bạo phát, còn lại chẳng có chuyện gì cả.

Mấy ngày sau, mấy người Chu Bảo Cương lại bắt đầu đi huấn luyện, chắc lại phải đi đến những nơi rừng núi hoang vắng, đất cát lầy lội đây. Mỗi lần trở về, trên mặt của anh là sự mệt mỏi vô cùng, toàn thân đất cát, dù có hỏi thế nào, anh cũng không nói cho cô biết họ đã đi đâu. Trong quân, các gia quyến đều đã được đặc biệt cấm dặn kỹ lưỡng rằng, đừng nên hỏi gì hết, đây là điều cơ mật.

Chung Linh cảm thấy gần đây cô rất mệt, không chỉ về mặt sinh lý, mà trong tâm cũng vậy. Trọng sinh lâu như vậy, Chung Linh luôn vô cùng cẩn trọng, một thời gian dài tinh thần của cô luôn căng thẳng, khiến cho lúc này cô cảm thấy mình vô cùng suy nhược, cơ thể thì khó chịu. Trong lòng cô lại suy nghĩ nhiều chuyện, nghĩ đến quá khứ thì dần vật, nghĩ đến hiện tại thì lại khẩn trương. Thậm chí cô bắt đầu hoài nghi những gì mình đã và đang làm liệu có thay đổi được gì hay không, và điều làm cô cảm thấy ức chế nhất chính là, Chu Bảo Cương chưa từng nói anh yêu cô. Đó là lý do làm cho cô luôn bận tâm không yên. Phụ nữ đều như vậy sao! Luôn suy tính thiệt hơn.

Hôm thứ hai, trung đội tổ chức cho gia quyến đến tham quan huấn luyện. Ngoài ba người bọn Chung Linh ra, những người tham gia còn có người nhà của các binh lính trùng hợp đến thăm nom con em họ. Họ đứng ở một sườn núi nhỏ cách trường bắn không xa, có thể nhìn rõ các đội viên đang tập luyện. Chung Linh nhìn thấy Chu Bảo Cương và Vương Duệ đang chỉ huy đội viên luyện tập bắn súng. Chu Bảo Cương và đội viên ăn mặc giống nhau, đều là đồ ngụy trang, thật đẹp mắt.

Một loạt tiếng súng vang lên, sau đó là tiếng thông báo kết quả xạ kích. Chắc là đối với thành tích vừa rồi rất không hài lòng, Chu Bảo Cương lớn tiếng khiển trách vài đội viên, dạy cho bọn họ mấu chốt của việc bắn súng. Chung Linh chưa từng thấy qua dáng vẻ này của anh, rất phong độ, rất khí phách!

Cũng có thể do ánh mặt trời ban trưa quá gắt, Chung Linh cảm thấy nóng nực, thậm chí cô còn thấy khó thở, đầu óc không được tỉnh táo.

Có vẻ do những người tham quan quá vui vẻ nên đã nói chuyện khá lớn tiếng. Chu Bảo Cương nhìn qua phía những người đó, kêu Vương Duệ đến gần, tỏ ý rất không hài lòng với việc có người xuất hiện tại nơi này, làm ảnh hưởng đến việc huấn luyện. Chu Bảo Cương nói với Vương Duệ mấy câu, anh ta liền chạy qua hướng này. Chung Linh nghĩ, thấy có mặt vợ mình ở đây mà anh cũng không nề mặt chút nào. Bỗng, trời đất tối sầm lại. Trước khi ngất đi, cô mơ hồ nghe thấy tiếng anh gọi lớn tên cô.

“Chung Linh!”

Nhìn thấy Chung Linh bị ngất đi, Chu Bảo Cương thật sự bị dọa cho khiếp vía. Anh sợ đến nỗi không biết phải làm như thế nào khi nhìn thấy cô từ trên sườn núi lăn xuống. Anh bỏ lại sau lưng một đám đội viên, chạy như bay đến trước mặt vợ mình. Mặt của cô bị sây xước, quần áo cũng lấm bẩn. Chu Bảo Cương bế xốc cô lên, vừa phân phó Vương Duệ chạy theo anh ở lại tiếp tục chỉ huy trung đội, sau đó ôm vợ chạy thẳng đến bệnh viện.

“Bác sĩ, bác sĩ, nhanh đến đây.” Chu Bảo Cương ôm chặt vợ, đi theo sau còn có Hàn Minh Minh và mấy người lính, một đoàn người hùng hùng hổ hổ xông vào bệnh viện. Nhìn thấy có người bị ngất xỉu, bác sĩ nhanh chóng để Chu Bảo Cương bế người đưa vào phòng chuẩn đoán.

“Cô ấy bị sao thế?” Không có chuyện gì chứ?” Cơ thể của Chung Linh từ trước đến nay rất tốt mà, tại sao lại bị ngất? Chu Bảo Cương lo lắng túm lấy bác sĩ hỏi dồn, làm cho bác sĩ chẳng thể nào kiểm tra thì sao biết được nguyên nhân chứ!

“Các anh ra ngoài trước đi, để tôi khám cho cô ấy, đừng có ở đây cản trở.” Bác sĩ đuổi hết cả đoàn người bọn họ ra ngoài.

Sắc mặt Chu Bảo Cương tái nhợt, anh sợ hãi không biết cô có giống như những chiến hữu của anh, từng người từng người ngã xuống, mãi mãi không thể tỉnh dậy. Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đi theo cũng đầy lo lắng nhìn Chu Bảo Cương, thật không ngờ là anh lại bị dọa cho thành ra thế này.

Cảm giác như thời gian trôi cực kỳ chậm chạp, cuối cùng thì bác sĩ cũng đi ra, nhìn Chu Bảo Cương, “Bệnh nhân không sao, anh là đội trưởng của đội hai?”

“Vâng, vợ của tôi thế nào rồi? Cô ấy...” Bác sĩ Vương vốn chỉ muốn nói qua loa vài câu, nhưng thấy bộ dạng của anh thế này, thôi đi vậy.

“Cô ấy bị cảm, thêm vào là suy nghĩ quá nhiều, lại mệt mỏi quá mức. Anh hãy để cô ấy nằm viện mấy ngày để truyền dịch, chớ hạ sốt, rồi đưa cô ấy về bồi dưỡng cẩn thận thì sẽ khỏe lại thôi.” Vị bác sĩ Lý này vừa dùng Trung y vừa dùng Tây y để chuẩn bệnh, ngoài những phương pháp khám bệnh thông thường ra, ông còn bắt mạch cho bệnh nhân, nếu không thì cũng không biết được vì sao Chung Linh lại bệnh nặng đến mức này.

“Tôi biết rồi, cô ấy tỉnh lại chưa?” Chu Bảo Cương rất đau lòng, vợ của anh ngã bệnh rồi, tự xét lại có phải là tại mình quan tâm cô ấy không đủ chăng? Có phải trong lòng cô ấy phải chịu đựng rất nhiều chuyện? Anh biết Chung Linh là người vợ vô cùng tốt. Công việc anh bận rộn không thể ở cùng cô mà cô cũng chẳng oán trách anh nửa câu. Chuyện trước kia anh cùng với người phụ nữ khác đính hôn cô cũng không để tâm. Cô cũng chẳng ở trước mặt anh mà than vãn về những cực khổ khi cô phải buôn bán vì cuộc sống gia đình. Mỗi khi anh về nhà, cô luôn chào đón anh với khuôn mặt vô vàn rạng rỡ, chăm sóc anh từng ly từng tí. Đều trách bản thân để cô phải chịu đựng quá nhiều.

Chung Linh nằm trên giường bệnh, trên tay là kim dẫn ống truyền dịch. Chu Bảo Cương ngồi trên chiếc ghế cạnh giường bệnh, nắm lấy cánh tay không truyền dịch. Cảm thấy tay vừa vợ đã thô ráp đi ít nhiều, dù rằng da thịt vẫn trắng mịn nhưng trong lòng bàn tay đã xuất hiện những nốt chai sần, điều đó làm lòng anh không khỏi chua xót. Lúc ở dưới quê em đã phải làm bao nhiêu việc nặng nhọc, giờ vừa phải làm việc nhà, vừa giúp người ta trông con, có khi lại phải tiếp đãi chiến hữu của mình. Giờ nghĩ lại, thật cực khổ cho em quá rồi!

Gương mặt cô vẫn tái nhợt, tuy rằng đã hạ sốt nhưng cô vẫn mê man.

Chung Linh cảm thấy dường như mình đã ngủ rất rất lâu, khi tỉnh lại thì trời đã sầm tối. Mở mắt ra, nhìn căn phòng màu trắng xa lạ, cô mới nhận thức được mình đang ở trong bệnh viện. Trên tay có ống truyền dịch, toàn thân vô cùng ê ẩm. Những người hiếm khi bệnh mà ngã bệnh một cái thì thường trầm trọng hơn những người bình thường rất nhiều. Quay đầu qua, cô thấy Chu Bảo Cương đang đứng bên cửa sổ, ánh mắt anh dán vào màn đêm bên ngoài, không biết đang suy nghĩ những gì.

Dường như là phát hiện ra cô đã tỉnh, anh bỗng quay đầu lại.

“Em tỉnh rồi à? Cảm thấy thế nào?” Anh vội lao đến bên cô, nắm chặt cánh tay của vợ.

“Không sao hết. Em... làm gián đoạn buổi huấn luyện của anh rồi.” Chung Linh không thích đáng về hiện tại của mình chút nào, cô luôn muốn giữ được đáng về khỏe mạnh và tinh thần phấn chấn khi đối diện với anh.

“Em đừng nghĩ về những chuyện đó, đã bệnh tới mức độ này rồi mà.” Chu Bảo Cương thật không biết nói như thế nào, phải may mắn tới mức nào thì mới có được người vợ như thế này! Từ giây phút thấy cô ngã xuống, anh đã tự nhắc nhở bản thân, phải bảo vệ cô, không được để cô chịu tủi thân, phải nắm giữ lấy hạnh phúc của cuộc hôn nhân này. Phải làm cho cô cảm nhận được sự hạnh phúc.

“Đừng lo, em không sao hết.” Nhìn thấy đáng về lo lắng của anh thế này, Chung Linh nghĩ, dù mình có thật sự bị bệnh nặng thì cô cũng chấp nhận.

“Đói chưa? Căn tin không còn ăn gì hết, anh mới về nhà nấu tí cháo.” Vốn dĩ Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh muốn nấu, nhưng Chu Bảo Cương từ chối, anh muốn chính tay làm chút gì đó cho vợ mình.

“Là cháo gạo kê, còn bỏ thêm trứng gà nữa à? Em không ngờ là anh biết nấu ăn đó.” Anh nấu cũng không tệ, nhưng cô cảm thấy đồ anh nấu giống nấu cho người ở cữ quá. Vậy là sau này cô sinh con, anh có thể chăm sóc cho cô trong tháng ở cữ rồi.

“Đi lính nhiều năm như vậy, gì mà không biết chứ?” Bản thân chưa từng vì vợ mà làm chút gì thế này, càng nghĩ anh càng thêm áy náy.

“Váy vá áo?” Chung Linh không quên trêu chọc anh.

“Em muốn anh vá áo cho em à?” Chu Bảo Cương cảm thấy chung sống với Chung Linh luôn rất thoải mái, không tí áp lực. Cô có lúc ngang bướng, có lúc khiến anh mệt mỏi, có lúc lại triều ghẹo anh. Nếu như không nhìn thấy cuộc sống vợ chồng của Chu Khải và Vương Duệ, anh thật không biết cuộc sống của vợ chồng anh đậm ảm đến nhường nào!

“Không đâu, sợ anh và hư mắt. Em nhớ, lần đầu tiên em vá quần áo, em khâu luôn cả đồ cần vá vào với quần của mình đó.” Chung Linh cười nói với chồng, cảm thấy không khí hiện giờ có chút kỳ lạ. Tưởng tượng ra đáng về lúc đó của vợ, Chu Bảo Cương cũng cười. Bà xã của mình, sao lúc nào cũng khiến cho người khác thương xót, sao lúc nào cũng lo nghĩ cho anh?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Có thai

Bệnh thì nhanh mà khỏi thì chậm. Ngày thứ hai nằm trên giường bệnh, Chung Linh luôn cảm thấy rất khó chịu. Chuyện khó tin nhất là Chu Bảo Cương luôn luôn bên cạnh chăm nom cho cô. Được quan tâm như vậy thật khiến cho cô có phần lo ngại. Công việc của anh bận rộn như vậy mà vẫn có thời gian đến chăm sóc cho cô hay sao?

"Anh à, em không sao, anh đi làm đi! Chừng nào em về nhà là ổn thôi." Chung Linh cảm thấy chẳng qua là cô bị cảm chút xíu, sao mà anh làm ra vẻ như cô bị bệnh gì nghiêm trọng lắm không bằng. Thêm vào đó là Chung Linh cực kỳ không thích nằm bệnh viện, nếu nói là vì giấu bệnh sợ thầy cũng không sai.

Hơn nữa vị bác sĩ Lý kia tính tình cũng không được tốt. Nghe cô nói muốn về nhà để dưỡng bệnh, không những bản thân bị mắng cho một trận, ngay đến Chu Bảo Cương cũng bị vạ lây. Vị bác sĩ Lý đó là một ông già hơn năm mươi tuổi, ấn tượng của Chung Linh về ông rất tốt, dù thái độ của ông có hơi tệ, nhưng quả thật ông luôn lo nghĩ đến lợi ích của bệnh nhân.

"Không sao, cũng không xa xôi gì, nếu có việc gì thì Vương Duệ sẽ đến tìm anh. Em đừng lo." Nghe anh nói vậy Chung Linh mới cảm thấy yên tâm đôi phần. Kỳ thực cô rất muốn anh ở bên cạnh cô, nhất là trong thời gian cô đau ốm thế này.

Chu Bảo Cương không rảnh mỗi ngày nấu cơm cho cô nên thường lấy cơm từ nhà cấp dưỡng đem qua. Tất cả mọi người trong trung đội hai đều biết phu nhân của đội trưởng đang nằm viện. Đối với một người nghiêm nghị như Chu Bảo Cương mà nói, người có thể gả cho anh đã khiến mọi người rất hiếu kỳ rồi, chứ đừng nói tới việc một Chu Bảo Cương nổi tiếng nghiêm khắc và "tôn kính" như vậy lại có thể xin nghỉ phép đi chăm vợ bệnh, thật khiến mọi người lác hết cả mắt. Các y tá thường đến ngòm ngó bàn tán, trong đó có cả người phụ nữ kia, nhưng Chung Linh mặc kệ. Chu bảo Cương có thể đến là cô đã mãn nguyện lắm rồi, anh không nấu cho cô ăn cũng được, nhìn thấy anh là đã đủ no!

Chung Linh nằm dựa vào đầu giường truyền dịch. Chu Bảo Cương ngồi kế bên giường, một tay bưng com hộp, một tay cầm muỗng đút com cho vợ. Đột nhiên Vương Duệ từ ngoài xông vào, quên cả chào hỏi Chung Linh, trực tiếp nói với Chu Bảo Cương, “Đội trưởng, không hay rồi, Vương Đại Quân đánh nhau với Tiền Hằng Viễn, còn gọi thêm một đám người nữa.”

Chung Linh cũng bị thất kinh, đánh nhau, mà còn kéo bè kéo lũ đi đánh nhau? Xem ra sự việc rất nghiêm trọng! Chung Linh nhìn qua ông xã, nhưng anh không có động tĩnh gì, tay vẫn cầm muỗng đút com cho vợ ăn. Chung Linh cũng bị anh làm cho ngáy ngốc mà mở miệng nuốt com. Anh không chút sốt ruột sao?

“Àm ĩ cái gì? Đánh nhau thì cho chúng đánh. Ai thua nói cho anh biết.” Nghe anh nói như vậy, cả Chung Linh và Vương Duệ đều há hốc mồm, anh không quản luôn à?

“Đội trưởng, em biết chị dâu đang bệnh, nhưng anh cũng nên qua xem xem đi! Tiền Hằng Viễn là người thân do đại đội trưởng giới thiệu đến, nếu hấn ta có chuyện gì thì phải làm sao?” Vương Duệ cực kỳ lo lắng.

“Nhìn cái vẻ cuống quýt của cậu kia, đánh nhau lạ lắm sao? Làm lính đánh nhau là cơm bữa, mà ở trong cái đội này thì càng khỏi phải nói. Anh chỉ biết bản lãnh, đánh thua là bọn nó không có bản lãnh. Trong quân ngũ của anh không chứa mấy đứa kém cỏi. Chỉ cần chúng nó không đụng đến vũ khí, không bị thương, mặc kệ chúng!”

Cách quản lý binh lính của anh và những gì Chung Linh biết về quân giải phóng thật khác biệt. Hiển nhiên đây cũng là lần đầu Vương Duệ nghe thấy những lời này.

“Đội trưởng, trước giờ chúng ta không quản lý quân đội như thế. Hơn nữa, nếu như bên đại đội trưởng biết được” Vương Duệ có chút bất an.

“Chúng ta không phải kiểu lính đó, anh yêu cầu những người có tư chất quân sự và trình độ nổi trội, nếu không được thì biến, đừng có để trên chiến trường liên lụy anh em.” Những lời Chu Bảo Cương nói ra rất vô tình. Anh yêu cầu như vậy, có thể thấy trong đội của anh phải cạnh tranh khốc liệt biết bao!

“Nhưng... hai mươi mấy người đánh nhau lận.” Vương Duệ chỉ lo lơ khi có chuyện gì xảy ra thì, thân là người lãnh đạo của một trung đội, phải chịu hết mọi trách nhiệm.

“Anh, anh đi xem đi!” Chung Linh cũng không mong muốn có chuyện gì xảy ra.

“Em ăn no rồi à?” Nhìn cái điệu bộ không thể nào lay chuyển của anh khiến Chung Linh càng thêm lo lắng.

“Em ăn no nấy giờ rồi, là anh bắt em phải ăn cho hết.” Chung Linh oán giận liếc nhìn, đáng về oán trách anh không biết thương hương tiếc ngọc gì cả.

“Vậy anh đi một lát rồi về.” Chu Bảo Cương đặt hộp cơm xuống, đứng dậy.

“Đừng lo cho em, anh cứ đi làm việc của anh. Ah đúng rồi, Vương Duệ, nhờ cậu nói với Minh Minh nhà cậu và Nhã Tĩnh đừng cứ đến bệnh viện thăm chị nữa, sức đề kháng của trẻ con và thai phụ yếu, bị lây bệnh thì khổ, biết chưa? Vài ngày nữa chị được về nhà rồi.” Chung Linh cũng là từ mình mà nghĩ cho người, nếu như cô mà có thai hay có con nhỏ, cô nhất định sẽ không đến bệnh viện thăm bệnh, vì thế cô cũng không hy vọng hai cô nàng hay kích động đó đến đây, chỉ thêm phiền.

Chung Linh nằm viện thêm mấy ngày nữa thì rốt cục cũng được cho phép xuất viện, sức khỏe cũng hồi phục tương đối. Mấy ngày này Chu Bảo Cương chăm sóc cho cô rất là tỉ mỉ, nấu cơm cho cô ăn, dọn dẹp phòng ốc, những chuyện mà trước giờ anh chưa từng làm qua, khiến cho Chung Linh cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Sau khi ăn tối, Chung Linh bị ông xã ép lên giường nằm. Nói thật thì cô cảm thấy bản thân đã khỏe lại khá nhiều, nếu như cứ bắt cô nằm suốt, cả người lại không có tí khí lực.

“Cái này là gì?” Chu Bảo Cương chỉ bức thư gửi cho Chung Linh đang đặt trên bàn, mặt đầy vẻ giận dữ. Chung Linh đọc thư, thì ra đây là thư của Lý Tiểu Vân gửi cho cô, có liên quan đến chuyện nhà hỏa táng, thu chi cùng những khoản mục dịch vụ mới.

“Đây là công việc làm ăn của em và Lý Tiểu Vân. Cô ấy là bạn học với em ở trường kỹ năng, cô...” Chung Linh giải thích với chồng. Đây chắc là những điều anh đã biết!

“Anh biết Lý Tiểu Vân là ai, anh đang hỏi em, chuyện nhà hỏa táng là như thế nào?” Từ trước đến giờ Chung Linh chưa từng thấy qua biểu hiện đó của chồng.

“Là em với cô ấy cùng nhau đầu tư vào, em tưởng là anh biết...” Chung Linh cảm thấy rất kỳ quái, rốt cục thì vì sao mà anh lại giận dữ như vậy?

“Đúng, anh biết em có kinh doanh những thứ khác, nhưng không biết em lại làm cái loại làm ăn này, em vậy là sao? Xe tang tốn nhiều tiền vậy à? Rồi ban nhạc... đây là cái gì? Sao em có thể moi nhiều tiền như vậy từ một người chết?” Chu Bảo Cương đập mạnh lá thư lên bàn. Hành động đó làm cho Chung Linh giật nảy mình.

“Những nhà hỏa táng khác cũng thu phí như vậy, còn nói” Cô không hiểu vì có gì mà anh lại phản ứng mạnh như vậy.

“Sao em lại muốn kiếm loại tiền này? Hay là em cho rằng tiền anh kiếm không đủ nuôi em?” Chu Bảo Cương lớn tiếng quát. Chung Linh từ trên giường ngồi bật dậy, đi đến bên cạnh anh.

“Em không có ý này, có chuyện gì thì anh từ từ nói đi.” Chung Linh kéo lấy cánh tay của chồng.

“Gi mà từ từ nói? Tiền của người chết mà em cũng kiếm. Trong nhà có người thân qua đời đã đủ đứt ruột rồi, em còn khiến họ phải uống phí biết bao nhiêu tiền thế này?” Chu Bảo Cương hất tay vợ ra. Nhìn sắc mặt trắng bệch của vợ, anh cũng không nỡ nói tiếp.

“Em.” Chung Linh òa khóc. Cô chưa từng nghĩ qua anh vốn không hề hay biết chuyện này, cô cứ nghĩ rằng chị chồng chắc chắn đã nói với anh. Chuyện

làm ăn này cô có thể chấp nhận, nhưng anh thì lại không. Nhưng nếu nghĩ kỹ lại thì có thể là anh không biết chút gì thật. Khi mà Chung Linh cùng Lý Tiểu Vân mở nhà hóa táng là lúc anh bị thương, phải nằm viện, mà cả nhà cũng rất hoảng loạn, đúng là không ai có cơ hội nói cho anh biết.

“Đội trưởng!” Đột nhiên Vương Duệ và Châu Khải không gõ cửa mà bước vào, chắc là có chuyện quan trọng.

“Ra ngoài nói.” Chu Bảo Cương liếc mắt nhìn vợ, thôi thì cứ để hai người kia ra ngoài.

Vương Duệ và Châu Khải nhìn thấy đôi mắt đỏ mọng của Chung Linh cũng lò mò nhận ra được là hai vợ chồng đội trưởng vừa mới cãi nhau xong.

Chung Linh không hiểu tại sao anh lại nổi giận như thế, lại còn trút giận lên cô. Xem ra quan điểm về giá trị của hai người bọn họ không tương đồng, những thứ mà cô có thể chấp nhận thì anh lại không thể.

“Cũng có nghĩa là bây giờ đã bước vào giai đoạn chiến tranh đặc biệt rồi phải không?” Chu Bảo Cương đánh mặt nhìn Vương Duệ.

“Vâng, không sai, tình hình hiện giờ rất phức tạp, sự khốc liệt trong chiến đấu vượt xa hơn tưởng tượng rất nhiều. Cấp trên ra lệnh cho chúng ta tuyển chọn ra những đội viên ưu tú nhất để tham gia chiến đấu. Ngày mai phải lên đường.”

“Anh biết rồi. Người thì chọn ra từ trong danh sách lần trước đã liệt kê, mấy cậu về nhà chuẩn bị đi!” Chu Bảo Cương để cho hai thuộc hạ về từ biệt người nhà. Vừa mới thích ứng với cuộc sống yên bình không bao lâu mà đã sắp phải ra chiến trường rồi.

Chung Linh vẫn còn đang nghĩ đến chuyện nhà hóa táng, chẳng lẽ phải kết thúc thiệt sao?

Không lâu sau, Chu Bảo Cương bước vào. Nhìn người vợ yếu đuối của mình, tim anh như thắt lại.

“Em đóng cửa nhà hóa táng đi!” Chu Bảo Cương không thích vợ mình kinh doanh những thứ này.

Nghe giọng điệu ôn hòa của anh, trong lòng Chung Linh cũng dễ chịu đôi chút, thôi không tranh cãi với anh về chuyện làm ăn nữa.

“Em hiểu rồi.” Vốn dĩ cô cũng không nghĩ sẽ kinh doanh lâu dài, nếu anh đã không thích đến vậy thì đóng cửa cũng không sao. “Em phải về một chuyến. Nhà hóa táng thuê khá nhiều lính giải ngũ. Đóng cửa rồi, phải an bài ổn thỏa cho họ mới được.”

Nghe những lời trên làm Chu Bảo Cương kinh ngạc. Anh không nghĩ là vợ mình tuyển dụng lính giải ngũ, là do cô đồng cảm với họ sao? Vợ anh vẫn thật tốt.

Anh đi đến bên vợ, đem cô ôm trọn vào lòng.

“Anh xin lỗi, lúc này anh nặng lời, đừng giận anh.” Cô ấy đã đủ tốt rồi, là do bản thân mình quá đáng, dù là cho mình hay gia đình mình, cô ấy cũng đã hy sinh quá nhiều rồi.

“Là em không nên làm chuyện buôn bán đó.” Kỳ thật Chung Linh là nóng lòng muốn kiếm tiền, nhưng với mức phí này thì cô cũng không mấy đồng tình.

“Chung Linh!” Trước đến nay Chu Bảo Cương chỉ gọi cô là Tiểu Linh, sao vậy chứ? Cô muốn ngẩng đầu nhìn anh nhưng lại bị anh ấn vào lòng mình.

“Anh yêu em. Rất yêu em. Đến chết vẫn yêu em.”

Chung Linh cực kỳ sững sốt, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị gì cả. Anh ấy rốt cuộc bị gì thế này? Vì đề xin lỗi sao? Chưa từng nghĩ đến là sẽ nghe anh nói ra những lời này, lại nói ra dứt khoát như vậy.

Chu Bảo Cương thuận tay tắt đèn, ôm vợ nằm lên giường.

“Được không?” Chu Bảo Cương biết cơ thể của vợ chưa khỏe hẳn, sợ cô chịu không nổi.

“Uh!” Nghe xong những lời nói đó của anh, Chung Linh cảm giác như mình đã hoàn toàn thuộc về anh rồi.

“Anh sẽ nhẹ nhàng.” Chu Bảo Cương hôn lên đôi môi run run của vợ. Chung Linh biết là anh lo nghĩ cho cô.

Nhưng nguyên cả đêm cô chẳng có thời gian để chợp mắt. Chu Bảo Cương đúng là tên lừa đảo. Dù rằng cả đêm anh rất ôn nhu, còn nói với cô rất nhiều câu tình cảm, nhưng cô thật không chịu đựng nổi sự tấn công của anh.

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Chung Linh có chút không tin được, có phải chuyện đêm qua là do cô mơ không? Nhưng, bức thư của Lý Tiểu Vân ở trên bàn, chứng thực rằng đó hoàn toàn không phải mơ.

“Chị dâu. Chị sao rồi?” Chung Linh vừa quét dọn xong thì Hàn Minh Minh đến.

“À, rất khỏe.” Dáng vẻ của Hàn Minh Minh như chực khóc đến nơi.

“Chị có biết các anh ấy phải đi làm nhiệm vụ không?” Chung Linh mơ hồ nhớ ra là anh có nói đến.

“Có biết, sao vậy?” Chẳng lẽ có gì không đúng?

“Chị có biết họ đi đến đâu không?” Hàn Minh Minh nhìn Chung Linh, nhất định là chị không hiểu.

“Không phải không cho hỏi sao?” Chung Linh không để ý.

“Là lên tiền tuyến đó.” Hàn Minh Minh kêu lớn.

“Em nói gì? Lên tiền tuyến? Không phải không phải.” Chung Linh hoàn toàn không nghĩ sẽ thế này. Cô biết chiến trận vẫn chưa kết thúc, nhưng anh mới chuyển từ tiền tuyến xuống, sao lại phải anh đi?

“Đúng, em nghe nói vậy. Là người bên hậu cần tiết lộ cho em biết.” Hàn Minh Minh vừa khóc vừa nói, cô còn đang mang thai đó! Nếu như chồng cô mà có chuyện gì thì cô biết làm sao?

Trong lúc này Chung Linh cũng không biết phải an ủi cô ấy như thế nào, tự cô còn không biết ai có thể đến xoa dịu cô nữa đây! Thảo nào mà anh không tranh cãi vụ nhà hỏa táng, thảo nào mà anh lại nói với cô những lời tình ý mặn nồng đó. Thì ra là như vậy.

Cả khu gia quyến đều chìm trong một bầu không khí quái dị. Đàn ông đi ra trận hết rồi, phụ nữ trong nhà đến cả cãi nhau cũng chẳng còn hơi sức, ngược lại lại thêm phần bao dung và thấu hiểu cho nhau.

Chung Linh thật không biết phải làm sao sống qua những tháng ngày này, chỉ biết ngày ngày xem lịch, chờ mong anh trở về.

Chung Linh viết thư cho Lý Tiểu Vân đề cô ấy chuẩn bị chuyển nhượng việc kinh doanh nhà hỏa táng và sắp xếp cho những người lính giải ngũ. Nhất định phải để cho họ trở thành nhân viên chính thức ở các đơn vị sự nghiệp, như vậy thì chẳng ai có thể đuổi việc bọn họ.

Hơn một tháng trôi qua, Chung Linh cảm thấy cơ thể mình càng ngày càng kém, cả cơ thể chả có tí sức. Mỗi buổi sáng, buồn nôn tới nỗi mặt cũng có thể nôn hết ra. Ngày nào cũng biếng nhác không có tí chút tinh thần. Bây giờ nhà cửa lộn xộn nhưng cô quả thật không có tinh thần mà cũng chẳng có tí sức lực nào để đi dọn dẹp. Chung Linh nghĩ rằng vì trận ốm lần trước nên cô vẫn chưa khỏe lại hoàn toàn, công thêm bây giờ Chu Bảo Cương đã ra trận, bản thân cô lại lo nghĩ quá nhiều nên mới như vậy.

“Chị dâu, em thấy sắc mặt chị càng ngày càng tệ, chị lại bệnh rồi hả?” Hôm nay Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đến tìm Chung Linh tán gẫu, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của cô, sắc mặt cũng rất khó coi, nên có chút lo lắng.

“Không sao, dạo này ăn cơm không đúng bữa thôi. Không sao hết.” Kỳ thật Chung Linh rất ghét đi bệnh viện.

“Chị nên đi khám đi! Nếu cứ thế này cũng không tốt đâu!” Vu Nhã Tĩnh cũng hiểu, chồng mình ra trận thì vợ sao mà vui vẻ nổi.

“Đừng vậy, chị gầy rộc đi rồi kia. Nếu không thì để em bồi bổ cho chị nhé! Chút nữa em đi mua con gà cho.” Hàn Minh Minh cũng lo lắng cho Chung Linh, đáng về tiêu tụy của cô làm người khác không thể làm lơ được.

“Oe ...” Vừa nghe nói đến gà là Chung Linh liên tưởng ngay đến việc cắt tiết gà, cảm giác nhồn nhợn nơi cổ họng.

Thấy bộ dạng như thế của cô, Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh không hện mà quay qua nhìn nhau.

“Em bé!” Cả hai người đồng thanh nói.

“Hả? Cái gì?” Chung Linh không hiểu hai người họ đang nói gì.

“Chị có thai rồi chẳng?” Vu Nhã Tĩnh vỗ đùi một cái.

“Em nói có thai?” Khả năng này làm cho Chung Linh ngây người. Cô đã mang thai rồi sao?

“Đúng đấy! Chắc chắn là chị cần thai rồi! Chị đi khám xem sao!” Chung Linh khản trương đứng phắt dậy, thật sao hả trời? Đúng là có thai rồi sao?

“Đi! Chúng ta đi bệnh viện khám là biết ngay mà. Chẳng phải chị cứ mong có em bé sao?” Hàn Minh Minh kéo tay Chung Linh đi.

Từ trong bệnh viện bước ra, Chung Linh thật không thể tin được. Đúng rồi, cô có thai thật rồi, cô đang mang thai đứa con của anh! Nước mắt không kiềm được tuôn trào.

“Đừng có khóc, đối với em bé không tốt đâu.” Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh cũng vui mừng không kém.

Chung Linh muốn được gặp chồng cô ngay lúc này! Anh cũng mong có đứa con này lắm mà!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Tặng hoa

Phụ nữ mang thai quan trọng nhất là giữ cho tâm trạng của mình thật thoải mái, nhưng Chung Linh không thể không lo lắng cho chồng của mình. Lâu như vậy rồi mà chưa có tí tin tức gì của anh. Gần như đã biến thành một vòng luẩn quẩn, Chung Linh càng tự khuyên nhủ mình phải vì đứa con mà đừng quá âu lo, thì cô lại càng lo âu hơn.

Những dấu hiệu của thời kỳ đầu mang thai càng ngày càng rõ ràng. Khẩu vị của Chung Linh gần đây không được tốt, cô chẳng ăn được gì, mà dù có miễn cưỡng ăn thì cũng nôn ra hết. Tối ngủ cũng không ngon. Càng ngày nỗi nhớ anh càng thêm da diết, cô còn rất thường xuyên mơ thấy anh, thấy anh bị thương, thậm chí là hy sinh. Cô muốn trực tiếp nói cho anh biết lần này cô thật sự là đã mang thai! Chung Linh ở trong lòng luôn không ngừng khẩn cầu ông trời hãy để cho anh được bình an trở về.

Đạo này Chung Linh không tiện ra ngoài, những thứ cô muốn đều nhờ người khác mua giúp, ví dụ như là những thứ rau dưa và trái cây mà cô muốn ăn. Bây giờ đã vào mùa thu, Chung Linh lại muốn ăn dưa chua, muốn ăn những thứ vốn không thể mua được, hay là những thứ trước giờ cô chưa từng thử qua.

Chung Linh gửi điện báo cho Lý Tiểu Vân, hỏi cô mau chóng đến đây. Cô cũng muốn báo cho cha mẹ chồng cùng nhà cô biết mình đã có thai, nhưng lại lo nếu như có chuyện gì xảy ra thì thật chẳng biết làm sao. Như vậy không phải để cho mọi người mừng huyệt sao?

Lúc rảnh rỗi, cô thường nằm trên giường nghỉ ngơi, mỗi buổi sáng và chiều tối đều đi tản bộ chung quanh. Trời vào thu, hoa màu đã có thể thu hoạch, sắc vàng lẫn sắc xanh. Chung Linh rất thích mùa thu, mùa của gặt hái, giống như cuộc sống lúc này của cô vậy, cũng đã đến lúc được thu hoạch rồi.

Lý Tiểu Vân cũng không quản đường xa lặn lội đến rất nhanh. Nghe Chung Linh có ý muốn đóng cửa nhà hỏa táng, tuy rằng rất tiếc nhưng thực ra cô đối với công việc này cũng không mấy mặn mà.

“Em đến nhanh thật đấy.” Chung Linh nhìn Lý Tiểu Vân từ trên xuống dưới, cảm thấy cô ấy đã thay đổi rất nhiều, cũng sáng lạn hơn trước, ăn mặc trang điểm y chang người thành phố, sang trọng lên nhiều.

“Tiểu Linh, sao đột nhiên chị lại quyết định như vậy? Không phải nói là đợi đến thời cơ thích hợp sao?” Lý Tiểu Vân rất muốn biết rốt cục là vì nguyên nhân gì.

“Anh nhà chị không đồng ý, muốn chị không làm nữa, em thấy tiếc hả?” Lần trước Chung Linh có nghe Tiểu Vân nói là cô không thích việc này mà.

“Em chỉ hơi tiếc tiền chút thôi, nhưng tốt hơn vẫn nên làm việc khác đi!” Dù sao thì cô vẫn còn trẻ, suốt ngày nhìn thấy mấy việc đó, tâm trạng không tốt, người có chút đỡ dằn, hơn nữa con người cũng dần dần trở nên tiêu cực.

“Vậy thì chuẩn bị thôi! Em chỉ cần đánh tiếng ra ngoài, khi có người tìm tới thì em hãy báo cho chị biết đó là người nào, ra giá bao nhiêu, trước thì đừng nhận lời ai hết. Hơn nữa, nhưng thỏa thuận giữa chúng ta với chính phủ, em tuyệt đối đừng để lộ ra. Còn một điều nữa, Bộ dân chính đã có biên chế cho những người lính giải ngũ chưa?”

“Vẫn chưa, hơn hai mươi người lận. Sao gấp được!” Lý Tiểu Vân cảm thấy chuyện này không cần vội, nên cũng không làm hết sức.

“Nhất định phải tranh thủ, nhanh chóng làm cho xong danh sách đó, khi nào họ vào được biên chế công nhân viên chính thức thì mới yên tâm được. Em qua bên Bộ dân chính chào hỏi một tiếng, cũng tiện thể nói với ba chồng em vài câu. Dù chúng ta có nghỉ thì cũng phải an bài ổn thỏa cho công nhân viên.” Chung Linh không thích làm việc có đầu mà không đuôi.

“Được, chị yên tâm, chuyện trên huyện em sẽ giải quyết ổn thỏa. Đứng rồi, vậy sau này chúng ta sẽ thế nào đây? Cứ nhàn rỗi đến đờ người ra hay sao?” Lý Tiểu Vân cũng lo sau này không có việc gì để làm.

“Chúng ta cứ từ từ mà kiếm, em ở nhà cứ chú ý một chút, nếu có hạng mục gì hay hay thì chúng ta cùng nhau xem xét. Bây giờ cải cách mở cửa, thứ chúng ta có thừa đó là cơ hội.” Chung Linh không vội vàng gì, giờ cô thích yên ổn một chút.

“Được, em nghe lời chị. Còn một chuyện này...” Nhìn dáng vẻ của Tiểu Vân, hẳn là chuyện gì đó khó nói.

“Em nói đi!” Chung Linh thắc mắc không biết đó có thể là chuyện gì?

“Thì là... Mạc Hoàng ... anh ta...” Vừa nghe thấy cái tên Mạc Hoàng, sắc mặt Chung Linh sa sầm, nhìn cũng biết là cô đang nổi giận. Nhưng mà, Lý Tiểu Vân cảm thấy vẫn nên nói ra.

“Chung Linh, thật ra em cũng không có ý gì khác, em thấy anh ta thật sự là rất thích chị. Mỗi khi đến nhà em đều muốn xem tấm hình chúng ta chụp chung.” Thời này, hình gia đình lồng kính là một món trang trí hết sức thịnh hành, hầu như nhà nào cũng có.

“Vậy thì sao? Chúng ta chẳng ai giúp được anh ta hết, nếu em vẫn xem chúng ta là bạn bè thì đừng để ý chuyện này quá, đừng có tăng bực anh ta như một kẻ si tình vậy.”

“Ý chị là, anh ta không thích chị lắm à?” Lý Tiểu Vân dường như hiểu ra một chút.

“Ít nhất cũng không có nhiều như em tưởng tượng đâu. Thôi được rồi, không nhắc đến anh ta nữa, em chúc mừng chị có thai chưa đó?” Lúc gọi Lý Tiểu Vân đến cô đã nói trước chuyện này với cô ấy.

“Có gì mà chúc mừng chứ? Chúc chị từ một viên ngọc minh châu biến thành con mắt cá há? Chẳng có gì đáng chúc mừng hết.” Thật ra Lý Tiểu Vân cũng đang rất mong được làm mẹ.

“Cái đồ vịt chết mạnh miệng.” (1) Chung Linh cười cô.

Chung Linh cũng không tiện giữ Lý Tiểu Vân ở lại mà để cho cô ra về, dù sao thì khu cô đang ở nghiêm hơn những khu khác rất nhiều.

Cuối cùng khi Chung Linh mang thai được hai tháng thì cô cũng đợi được chồng trở về. Trận chiến lần này không kéo dài lắm, xem ra phe ta sắp tuyên bố chiến tranh toàn thắng. Lúc sáng, Hàn Minh Minh chạy qua nói, “Các anh ấy về rồi”, làm Chung Linh ngỡ người ra một hồi lâu, cô có nằm mơ cũng không thấy chuyện này.

“Thật sao? Bây giờ đang ở đâu?” Chung Linh cực kỳ vui mừng, không biết anh có lành lặn không? Còn các chiến hữu của anh thì sao?

“Bọn họ đang ở bên đại đội, đại khái là họp tổng kết gì đó, chắc là sẽ về nhanh thôi.” Bụng của Hàn Minh Minh đã bắt đầu lộ rõ ra, người cũng mập lên. Còn bụng của Chung Linh thì có sờ cũng không thấy gì, nhưng đứa bé thì rất biết hành hạ cô. Đợi đến khi anh về, biết mình có thai, không biết anh sẽ như thế nào?

Chu Bảo Cương và các đội hữu của anh đều cảm thấy cực kỳ mệt mỏi. Việc giết chóc trên chiến trường không đơn giản như luyện tập hàng ngày, những trải nghiệm của họ cũng khó mà tưởng tượng ra được.

Vừa bước vào sân đã nhìn thấy cửa mở lớn.

“Về rồi à?” Chu Bảo Cương thấy vợ mình lại ốm đi, sắc mặt tái nhợt, dường như chỉ cần trận gió lớn một chút cũng có thể thổi cô bay mất.

“Em còn chưa khỏe hẳn sao? Sao sắc mặt xấu thế này. Em...” Chu Bảo Cương bắt đầu mắng yêu vợ, cứ như thể vì cô muốn anh đau lòng, nên mới để cho thân thể cô thành ra thế này vậy. Chung Linh cũng không thêm để ý tới cái dáng vẻ lóng ngóng khi anh thể hiện sự quan tâm với mình, cô cứ kéo thẳng anh vô trong nhà.

“Anh có khỏe không? Không bị thương chứ? Há?” Chẳng có việc gì khiến cô lo lắng hơn chuyện này.

Chu Bảo Cương ôm siết vợ vào lòng, thật chặt, cảm nhận lấy cái sự chân thật này. Cuối cùng cũng về đến nhà rồi!

“Không sao, anh vẫn khỏe. Em ở nhà thế nào? Lo lắng lắm hả?” Chu Bảo Cương cũng biết, vợ anh ở nhà chắc chắn là luôn lo lắng không yên, nhưng, đã làm vợ của lính, chuyện này muốn tránh cũng không được.

“Đừng lo cho em, Vương Duệ và Châu Khải đều khỏe cả chứ?” Nếu như chiến hữu của anh có chuyện gì thì anh cũng không yên lòng được. Tình bằng hữu trên chiến trường là thứ tình cảm sâu nặng nhất mà.

“Đều không sao hết. Sau này có thể còn bận rộn hơn nhiều, có thể sẽ phải đi thường xuyên.” Chu Bảo Cương nằm trên giường, anh rất muốn được nghỉ ngơi thoải mái trong chốc lát, nên kéo lấy Chung Linh ôm siết vào lòng.

“Còn phải đi nữa à? Ý anh là anh còn phải ra tiền tuyến sao?” Vậy phải làm sao đây?

“Không phải, bọn anh phải đào tạo những gì, em không hiểu đâu.” Nhìn dáng vẻ là biết anh đã cực khổ biết bao nhiêu. Nhưng đối với Chung Linh mà nói, chỉ cần không phải ra tiền tuyến là được.

Vẫn là ở nhà thoải mái nhất, mùi hương quen thuộc, chăn mềm khô mát, không gian an tĩnh, khiến cho Chu Bảo Cương hoàn toàn buông lỏng, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

“Anh, em có chuyện muốn.”

“Uhm...” Tiếp tục thiêu thiêu ngủ.

Chung Linh ngồi dậy, không biết nên bắt đầu thế nào.

“Em có thai rồi.” Chung Linh đợi phản ứng của chồng.

“Uhm...” Khoảng chừng mười phút sau, Chu Bảo Cương mới ngồi bật dậy. “Em nói cái gì?” Có phải là mình vừa mới nằm mơ không vậy?

“Em có thai rồi.” Cái dáng vẻ này của anh sao không có chút gì vui mừng vậy?

“Không phải em lại loạn báo quân tình chứ?” Chu Bảo Cương e ngại lần này lại giống như lần trước. Chung Linh cũng mặc kệ anh.

“Thật hả? Là thật đấy hả? Bao lâu rồi? Há em?” Nhìn anh có vẻ đã tỉnh táo lại rồi.

“Thật, em đi khám rồi, sắp được hai tháng rồi.” Chung Linh vừa cười vừa nói.

“Là lúc anh đi em, sao em lại gầy đi thế này, không bị sao chứ?” Chu Bảo Cương thấy vợ tiêu tụy hơn trước kia rất nhiều, cơ thể của vợ không có vấn đề gì chứ?

“Không sao, chỉ là dạo này ốm nhén dữ quá, qua vài ngày nữa sẽ ổn thôi.” Chung Linh rất hài lòng đối với biểu hiện của ông xã, cô biết rằng anh sẽ cực kỳ vui mừng mà.

“Không ngờ được là lâu nay không có chút tin gì, vậy mà trước khi anh ra đi lại có.” Chu Bảo Cương rưng rờ nhìn bụng của vợ, thật không biết phải làm thế nào để thể hiện được niềm hân hoan của bản thân, thật giống như là đang mơ vậy. Anh nhẹ nhàng đỡ cô nằm xuống, nhìn cô âu yếm như thể cô là một món bảo bối dễ vỡ vậy.

Buổi tối, nhận thấy người nằm bên đang mơ thấy ác mộng, cô đau lòng nhìn chồng mình, đây chắc là di chứng sau chiến tranh để lại cho anh. Cô nhớ sau này những tin tức về cuộc chiến này đều ghi nhận đây là một cuộc chiến vô cùng khốc liệt, chiến đấu cực kỳ oanh liệt. Mặc dù anh là một người có tinh thần bất khuất nhưng những thương tổn do cuộc chiến này để lại cho anh, cô cũng không thể nào tưởng tượng ra nổi?

Bây giờ Chung Linh vô cùng thoải mái, mỗi ngày đều được đối xử như một bà hoàng vậy. Chu Bảo Cương rất tranh thủ về nhà với cô, thái độ cũng cực kỳ dịu dàng, hơn nữa chuyện ăn uống của cô anh cũng cực kỳ để ý. Nhưng Chung Linh quả thật lực bất tòng tâm. Ai mà không biết thời điểm này sức khỏe của người mẹ rất quan trọng, nhưng mà quả thật là cô ăn không vô. Cô còn nhận ra bản thân mình dạo này rất mất ụt, hờ một chút là rơi nước mắt, rất dễ xúc động. Chỉ cần chuyện bé bằng móng tay cũng có thể khiến cho cô chảy nước mắt ngon ơ. Lần trước khi Chu Bảo Cương về nhà, nhìn thấy vợ khóc khiến anh hốt ha hốt hoảng, hỏi ra mới biết thì ra là Đại Nha làm nũng với cô. Vì chuyện này mà Chu Bảo Cương đã trách Vu Nhã Tĩnh gián tiếp khiến cho vợ anh phải khóc.

Dù ai ai cũng rất cẩn thận đối xử với Chung Linh nhưng vẫn có người chọc cho cô khóc. Người đó chẳng ai xa lạ, chính là Chu Bảo Cương.

Chuyện là, cô nàng Minh Minh hay mơ mộng tặng cho Chung Linh một cái bình hoa rất đẹp, nhưng vào thời này thì đi đâu mà kiếm ra hoa tươi chứ? Vì thế cái bình hoa xinh đẹp kia chỉ có thể an phận làm một vật trang trí bình thường, không cách nào mà phát huy được công dụng của nó. Một hôm, Chung Linh cũng chỉ tùy tiện nói một câu, nếu như có hoa cắm thì hay biết mấy.

Chỉ như thế, Chu đội trưởng cực kỳ thương yêu vợ như lãnh được thánh chỉ. Một hôm khi trở về từ buổi huấn luyện ở dã ngoại, anh thật sự mang về cho vợ một bó hoa lớn. Kỳ thực thì cũng chỉ là mấy loại hoa dại màu vàng bình thường thôi. Anh len lén giấu trên xe, khi về tới nhà liền trực tiếp đem về giao cho vợ.

Chung Linh nhìn qua một cái liền sững người, thật chẳng thấy ai đem hoa dại đi tặng, mà còn là hoa vàng nữa chứ. Nhưng nhìn thấy vẻ mặt ngại ngùng của chồng, cô cũng không dám chọc anh, chỉ mỉm cười nhận lấy, còn vui mừng cảm ơn anh. Nói sao thì, hành động này của anh rất đáng được khuyến khích mà.

Vì thế, Chu đội trưởng của chúng ta đi đã hợp với tâm trạng như đang trên mây.

Một tiếng đồng hồ sau anh về nhà. Tiếng xe Jeep kéo Chung Linh từ trong giấc ngủ trưa dậy.

“Aa...” Tiếng thét chói tai làm cho anh lao như bay vào trong phòng.

“Chuyện gì vậy?” Anh nhìn quanh thấy trong phòng không có gì khả nghi cả.

Chung Linh chỉ tay lên ghế và tường, run rẩy không thốt ra được tiếng nào.

“A... là sâu lông...”

Chung Linh nhìn lên bức tường nhà mình, lại liếc qua chiếc bình hoa đang bày trên bàn, thấy trên đó còn có hơn chục con sâu loại này, cả người không kiềm chế được mà da gà da vịt nổi hết cả lên. Cô cực kỳ sợ những thứ mềm mềm không xương sống như thế này.

“Đánh chết nó, nhanh lên!” Lần đầu tiên Chung Linh nói chuyện lớn tiếng như vậy với Chu Bảo Cương.

“Được, được rồi, em đừng sợ!” Vị lính đặc chủng Chu đội trưởng của chúng ta quả đúng là có tố chất đặc biệt, xông vào chiến đấu cực kỳ nhanh lẹ.

Nhìn thấy mấy con sâu đó một chốc đã biến thành một đám nhầy nhụa nhụa, cô không thể nào kiềm chế bản thân mình, bắt đầu nôn khan.

“Oe”

Chu Bảo Cương thấy vậy, lao vội đến bên thì bị cô ngăn lại.

“Anh xem kỹ lại xem, những chỗ khác còn không vậy? Mau lên đi” Cái sự chứng chặc của một phụ nữ năm mươi tuổi của Chung Linh đã bị đánh bay mất, giờ nhìn cô chẳng khác một đứa bị tâm thần là mấy.

“Hết rồi, không còn nữa, bảo đảm là hết sạch rồi. Không biết mấy con sâu từ đâu đến vậy kìa?” Sao mà trong phòng lại xuất hiện thứ này chứ? Cây cối ở khu đóng quân này đều phun thuốc hết rồi mà!

“Còn nói nữa, là tại anh hết, là từ trong bó hoa anh tặng đó.” Chung Linh cảm thấy như mình vừa thoát khỏi một kiếp nạn lớn, cũng chẳng lo lắng đến mặt mũi gì nữa, cứ thế mà khóc lớn.

Chu Bảo Cương thấy thế tay chân lại bắt đầu luống ca luống cuống, nhanh chóng đem bó hoa gây chuyện kia đi vứt. Lúc quay lại, nhẹ nhàng ôm lấy vợ mình an ủi.

“Được rồi, qua rồi, đều tại anh hết, được chưa? Em đừng có khóc nữa, như vậy sẽ không tốt cho em bé đâu.” Chung Linh vừa nghe nói thế, ngừng phát đầu lên.

“Anh chỉ quan tâm đến đứa con thôi sao? Vậy nếu như em không có thai thì anh đối xử với em như thế nào?” Câu hỏi này hình như người phụ nữ nào mang thai cũng muốn hỏi chồng mình, Chung Linh cũng không ngoại lệ. Ngoài ra, cô còn muốn trong khi mang thai được anh chăm sóc từng ly từng tí. Làm phụ nữ thì có khi chỉ có một lần cơ hội được làm nũng, thích làm gì thì làm và được tha thứ dễ dàng này thôi. Không thể dễ dàng bỏ qua được, nếu không thì không thể dùng từ “hối tiếc” để diễn tả thôi đâu.

Những nhẽo một hồi Chung Linh mới bảo là mình đói rồi, muốn ăn mì nóng, còn phải bỏ thêm trứng gà và dầu vừng nữa. Không lâu sau, hương thơm quyến rũ lan tràn trong không khí, Chung Linh hít sâu vào một hơi, không biết có phải do ông xã đích thân xuống bếp nấu cho cô ăn hay không mà cô cảm thấy con thèm ăn đang dâng lên.

Khi Chu Bảo Cương bung bát mì ra, trên hông buộc chiếc tạp dề hoa hòe của cô, Chung Linh rất muốn cười lớn, như vậy không phải là làm hỏng hình tượng cao lớn của đội trưởng Chu rồi hay sao?

“Ừi da, nóng!” Chung Linh thấy mình làm nũng cũng hơi quá, nhưng nhìn dáng vẻ của chồng, không phải anh cũng rất thích thú sao! Đây là chuyện duy nhất mà người cha tương lai kia có thể làm mà.

“Vậy à? Vậy em đợi một chút, để anh đi lấy cái chén nhỏ hơn, để nguội một chút rồi em hân ăn tiếp nhé.” Một người đàn ông ân cần biết bao, không có qua một câu đường mật, chỉ ân cần quan tâm chăm sóc.

Chung Linh nhìn bóng lưng của anh, cảm thấy đó là chỗ dựa ấm áp nhất của đời mình, công thêm đứa con trong bụng thì chắc chắn sau này giữa hai người sẽ không còn sóng gió gì nữa, có thể an tâm mà sống những ngày tháng bình dị rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Sự cố

Đôi vợ chồng trẻ thận trọng sống những ngày tháng ngọt ngào. Hôm Chu Bảo Cương đưa Chung Linh đến bệnh viện khám thai, bác sĩ nói cho anh biết Chung Linh có dấu hiệu của việc sinh non, vì thế nên ba tháng đầu tiên phải cực kỳ cẩn thận. Chu Bảo Cương cũng nhắc đến chuyện vợ mình ốm nghén khá nặng. Sau khi suy nghĩ một hồi, bác sĩ đề xuất là nên dùng một tí đường glucose để bổ sung năng lượng. Chu Bảo Cương đưa Chung Linh đến phòng nghỉ, đem đơn thuốc đặt trên bàn của y tá, chờ khi y tá qua về sẽ truyền thuốc cho Chung Linh.

Trong phòng còn có vài bệnh nhân khác, trong đó có một người thân của một đội viên trong trung đội đưa con đến truyền thuốc, là một bé gái. Con bé một hồi lại khóc ré lên, chắc hẳn là do sợ bị tiêm, cả y tá và người mẹ đều luôn ở bên trấn an nhưng chẳng có chút tác dụng gì. Chung Linh cảm thấy rất ồn ào, quay đầu nhìn chồng thì thấy anh đang thích thú nhìn bọn họ, khóe miệng còn hơi cong lên. Trong lòng cô nghĩ, nếu nh đội viên của anh mà thấy biểu hiện của anh bây giờ, chắc là cũng sẽ giống như cô lúc này, có chút e sợ. Sở dĩ nhân duyên của anh kém như vậy chắc chắn là có liên quan đến cái về mặt ấy.

“Chung Linh, người đó là?” Thật đúng là có duyên mà (1)! Lại gặp cô ta! Chung Linh vẫn chưa biết tên cô gái này.

“Là tôi!” Nhìn thấy hai người bọn họ, Nghiêm Thu Sáng cũng có chút bất ngờ. Từ sau khi bị Chu Bảo Cương từ chối, cô thấy mình càng để ý đến anh hơn. Anh là một anh hùng chiến đấu, trung đội anh dẫn dắt là quân bài chủ lực của cả đại đội, cách chỉ huy của anh vô cùng nghiêm khắc, anh là một người hà khắc vô tình... rất nhiều thông tin về anh chất chứa trong đầu của cô. Nhưng hoàn toàn không thể tin được rằng, cái con người đó lại đưa vợ đến đây truyền thuốc!

“Là đơn thuốc này à?” Nghiêm Thu Sáng liếc nhìn Chung Linh một cái, không thể nào không thừa nhận rằng Chung Linh rất xinh đẹp. Cô cầm lấy đơn thuốc trên quầy, đi vào bên trong chế thuốc. Một lát sau, Nghiêm Thu Sáng đi ra, trên tay cầm một cái bình thủy tinh, mặt trên có ông dẫn bằng cao su màu vàng. Đây là dụng cụ để truyền dịch trong thời đại này.

Thật chẳng còn cách nào, vì đứa con trong bụng, phải chịu đựng thôi!

Kỹ thuật của Nghiêm Thu Sáng cũng không tệ, rất mau chóng đã làm xong cho cô. Nhờ có chồng ở bên cạnh, Chung Linh cũng không cảm thấy buồn chán lắm.

Một lúc sau, nhìn thấy ba của mình đến, con bé cuối cùng cũng đầu hàng, ngoan ngoãn để cho tiêm. Chung Linh và Chu Bảo Cương nhìn nhau cười.

“Nếu như sau này con gái của anh cũng như vậy thì sao ta?” Chung Linh không khỏi liên tưởng. Chu Bảo Cương nghe vợ nói vậy, mỉm cười.

“Con gái của anh nhất định sẽ rất ngoan, hơn nữa, anh cảm thấy đứa bé này nhất định là con trai.” Chung Linh nghe vậy không đồng ý.

“Vậy nếu không phải thì sao? Anh muốn trả hàng hả?” Nhìn thấy vợ mình sắp sửa bốc hỏa đến nơi, Chu Bảo Cương vội tìm đề tài khác để nói, nhìn qua bình truyền dịch của vợ còn kha khá.

“Y tá!” Chu Bảo Cương lập tức đóng bình truyền dịch lại, thét lớn gọi y tá, mọi người trong phòng giật bắn mình.

“Có chuyện gì?” Sau khi nhìn thấy hai vợ chồng Chung Linh, tâm trạng Nghiêm Thu Sáng rồi rầm, nghe thấy có người lớn tiếng gọi y tá, liền từ trong phòng đi ra.

“Đơn thuốc của vợ tôi kê những gì?” Mặt Chu Bảo Cương xanh mét. “Gọi bác sĩ đến đây, nhanh lên!”

Chung Linh cũng không hiểu có chuyện gì, cô kéo lấy tay áo của chồng, anh cũng không để ý. Một lúc sau, bác sĩ đi đến, là vị nữ bác sĩ hơn bốn mươi tuổi vừa mới khám cho Chung Linh.

“Có chuyện gì vậy đội trưởng Chu?”

“Bác sĩ vừa kê thuốc gì cho vợ tôi?” Chu Bảo Cương hỏi.

“Đường glucose. Sao...” Vừa nói, bác sĩ vừa nhìn vào bình truyền dịch.

“Tiểu Nghiêm! Mau thay bình!” Lúc này Nghiêm Thu Sáng mới biết mình đã lấy sai thuốc, mau chóng rút kim ra.

“Đội trưởng Chu, anh và vợ anh đến phòng làm việc của tôi để tôi kiểm tra cho vợ anh một chút.” Chu Bảo Cương cùng Chung Linh đi theo vị bác sĩ kia.

“Bác sĩ, như vậy có ảnh hưởng gì đến vợ con tôi không ạ?” Chu Bảo Cương lòng thì như lửa đốt mà đầu thì hỏa đã bốc cao. Đây là đứa con mà anh mong ngóng đã từ rất lâu, thêm nữa hiện giờ vợ anh suy nhược như vậy, không thể có chút chuyện sơ suất gì xảy đến cho cô được!

Nghiêm Thu Sáng cũng đi theo bọn họ.

“Bác sĩ, em xin lỗi. Là em làm lộn đơn thuốc của chị ấy với người khác.” Nghiêm Thu Sáng biết mình đã mắc phải lỗi lớn, nhưng chắc cũng không có chuyện gì chứ? Hơn nữa lần trước anh ta để cho cô mất mặt trước mặt nhiều người như vậy, lần này coi như huê.

“Đối với một thai phụ có dấu hiệu sinh non mà dùng penicilin, thuốc giảm ho, hơn nữa trước đó còn chưa thử qua độ mẫn cảm với thuốc, cô nghĩ như vậy là chuyện nhỏ sao?” Bây giờ Chu Bảo Cương chả thèm để ý người trước mặt mình chỉ một cô gái trẻ, chỉ thấy cô ta như là hung thủ muốn mưu sát vợ con của mình vậy.

“Bác sĩ!” Dù sao thì tuổi còn trẻ, lại bị một người đàn ông, đặc biệt là người mà mình thích, lớn tiếng khiển trách không nể mặt chút nào, nước mắt không kiềm chế được mà rơi xuống. Nghiêm Thu Sáng giờ chỉ còn biết đưa ánh mắt cầu cứu nhìn vị bác sĩ kia, mong chị ta có thể nói đỡ giúp cô vài lời.

“Cô tốt nhất là xin lỗi vợ chồng đội trưởng Chu đi!” Bác sĩ cũng đã nghe qua danh tiếng của Chu Bảo Cương, anh là vị tướng được cấp trên yêu thích, nổi danh lạnh lùng vô tình, nghe nói chỉ có đối với vợ mình còn có chút tình người, quả nhiên không sai chút nào. Anh ta nổi giận đùng đùng như vậy, sợ rằng bản thân mình cũng không ngăn nổi.

“Em xin lỗi.” Nghiêm Thu Sáng chỉ còn cách cúi đầu nhận lỗi. “Em thật sự là đã nhìn nhầm, lúc đó có đứa bé đang khóc lớn, nhất thời em sơ ý” Lúc đó đúng là sơ ý thật, nhưng là vì để ý đến hai vợ chồng này mà thôi.

“Ngậm miệng! Làm sai rồi còn muốn ngụy biện sao? Tôi sẽ phản ánh chuyện này lên lãnh đạo của các người.” Chu Bảo Cương nhất định không thể tha thứ cho người y tá này được.

Chung Linh bị tình huống này dọa cho khiếp sợ. Trước tiên, cô không biết sự ảnh hưởng của những thứ vừa tiêm vào tĩnh mạch của mình sẽ lớn đến như thế nào, còn lại là, tại sao lại là người phụ nữ này? Chẳng lẽ do số phận trêu đùa sao?

“Bác sĩ, con của tôi có bị sao không? Có thể bị dị dạng gì không?” Cô rất lo lắng đến vấn đề này.

“Cái gì? Có thể bị dị dạng?” Chưa đợi bác sĩ trả lời Chu bảo Cương đã tức đến mức muốn đi bóp chết cô y tá kia. Chung Linh vội vàng ngăn anh lại.

“Chắc không có gì đâu, chỉ mới tiêm vào một chút thôi, đừng quá lo lắng.” Bác sĩ cũng không muốn làm to chuyện này. Đây là bệnh viện quân đội, để xảy ra những chuyện này sẽ bị phạt rất nghiêm khắc!

“Hy vọng là vậy!” Chung Linh còn có thể nói gì được chứ? Chuyện đã như vậy, chẳng lẽ cho cô ta một cái tát? Chuyện này nói lớn thì lớn mà nói nhỏ thì cũng nhỏ, đối với Chung Linh mà nói, nếu như là người khác, muốn xử lý như thế nào cô cũng không quan tâm, dù sao cũng đã phát hiện ra sớm, không có tồn tại gì nghiêm trọng cả. Nhưng nếu như là người phụ nữ kia thì phải suy nghĩ lại.

Bình tĩnh phân tích, cô ta chắc không phải cố ý làm vậy, vì cô ta chưa thể nào có tiếp xúc gì với Chu Bảo Cương. Chỉ có thể vì lần trước ở vũ hội xảy ra chuyện không mấy vui vẻ, nhìn thấy hai vợ chồng bọn họ nên cô ta phân tâm, để xảy ra chuyện như thế này.

Suy nghĩ kỹ càng hơn, nếu như bây giờ mình rộng lượng bỏ qua cho cô ta, thì chắc chắn cô ta sẽ cảm động đến rơi nước mắt, sau đó thì chắc chắn sẽ nhân chuyện này mà lấy cớ để qua lại với hai vợ chồng mình, kết thành bạn bè. Rồi sau đó thì sẽ ra sao? Chuyện sau đó ra sao thì Chung Linh chẳng thể nào không chế được! Nhỏ cô phải nhỏ tận gốc!

“Cơ thể tôi mang thai vốn không được ổn định, ốm nghén nặng đến mức bác sĩ cũng biết rõ. Trước đây tôi có nghe nói, trong lúc mang thai phải cực kỳ chú ý, nếu như uống thuốc bậy bạ sẽ ảnh hưởng rất lớn đến đứa bé. Nếu như đứa bé sinh ra có di chứng nào thì sao?” Chung Linh trực tiếp nói với bác sĩ.

“Nhưng, mới có truyền dịch có vài phút, không thể có chuyện gì được. Không phải cô vẫn khỏe mạnh đó sao?” Nghiêm Thu Sáng nhìn không nổi mà biện hộ cho bản thân mình.

“Cô...” Chu Bảo Cương đối với chuyện của vợ con mình khá nhạy cảm, không kiềm chế được.

“Tôi không có ý gì hết, y tế là công việc rất quan trọng, nhưng đây là trong quân đội, tôi không mong muốn binh lính của chúng ta không phải là bị địch giết trên chiến trường, mà lại chết trong tay của chính người mình.” Câu nói này của Chung Linh đã đẩy tính nghiêm trọng của sự việc lên một mức độ mới.

Vị bác sĩ kia cũng không hiểu nguyên do tại sao, chuyện này vốn dĩ có thể bỏ qua, nhưng sao đôi vợ chồng kia lại khẳng khái không chịu buông tha?

“Chuyện này, đội trưởng Chu, chúng ta qua đây nói chuyện.” Bác sĩ kéo Chu Bảo Cương vào một góc, tránh Chung Linh và Nghiêm Thu Sáng ra.

Chuyện gì vậy kia? Chung Linh đoán rằng chắc vị bác sĩ kia khuyên chồng cô nên bỏ qua chuyện này, vậy thì người phụ nữ này... có chỗ dựa! Khả năng này rất lớn, vì chỗ này là nơi được đãi ngộ tốt nhất trong quân đội mà.

“Cô nghĩ đây là đâu hả? Ai cũng có thể đến đây sao?” Chu Bảo Cương nhìn không được mà quát lớn tiếng, chứng minh cho những gì cô suy đoán. Vậy thì, chuyện cô suy tính này giờ đã thành công một nửa, ít nhất là anh đã có thành kiến với cô y tá kia.

Chu Bảo Cương chẳng thèm để ý đến người khác, nắm lấy tay vợ, dưới sự hướng dẫn của bác sĩ đi thẳng đến phòng khám. Vì Chung Linh đã bị truyền nhầm penicilin nên phải đến đây khám lại.

Nhìn thấy xung quanh không có ai, Chung Linh kéo lấy tay chồng.

“Anh à, sao anh lại giận dữ thế hả? Hồi này bác sĩ nói với anh những gì?”

“Không có gì, chỉ nói là cái cô Nghiêm Thu Sáng kia là con gái của tướng quân, muốn chúng ta tha cho cô ta một lần.”

Chung Linh nghe vậy mà thất kinh, thì ra cô ta có chỗ dựa lớn như vậy. Chuyện thăng chức của chồng cô sau này có quan hệ gì với chỗ dựa của cô ta chẳng? Nhưng thế thì sao? Cùng lắm thì về quê trồng rau, như vậy còn hạnh phúc hơn.

“Vậy thì chúng ta thôi đi! Nếu như sau này cha của cô ta gây phiền phức cho anh...” Cô thật sự lo lắng như vậy.

“Hừ! Em nghĩ anh là người thế nào?” Chu Bảo Cương không chỉ là một người có đầu óc quyết đoán, mà còn là một người thà chết chứ không chịu khuất phục (2). Chung Linh tin rằng anh không thể nào làm việc mà không suy nghĩ được.

Về tới nhà, sau mấy ngày Chung Linh cũng không thấy có gì dị thường, nhưng Chu bảo Cương vẫn vô cùng lo lắng, luôn để cô nằm trên giường. Thật ra Chung Linh vẫn còn rất sợ hãi, nhưng cũng không còn cách nào khác, cô đã sống qua hai đời rồi, đúc kết được sâu sắc nhất chính là phải cẩn thận. Đứa con này thật không dễ dàng gì mà có được, sao có thể để xảy ra chuyện gì được chứ!? Chung Linh biết nếu lần đầu mang thai mà bị xảy thai thì sẽ ảnh hưởng rất lớn đến sau này, vì thế càng phải cẩn thận hơn nữa. Nói sao thì đây quả thật may mắn, đứa con này không phải là đến với cô sớm hơn rồi sao! Tất cả mọi chuyện không phải đã khác hoàn toàn rồi sao!

Đang lúc Chung Linh nghĩ cách để giải quyết vấn đề ‘Nghiêm Thu Sáng’ thì Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đến, mang đến cho cô một tin tức.

“Chị dâu, chắc là do chị rồi!” Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đã rất thân với Chung Linh, lúc thì kêu chị dâu, lúc thì gọi là Chung Linh. Thường thì những lúc hai cô giận dữ thì sẽ gọi thẳng tên Chung Linh.

“Gi?” Chung Linh đang ngồi phơi nắng trong sân.

“Trong bệnh viện có một y tá, nghe nói vì tiêm thuốc sai cho một thai phụ nên bị phê bình.” Phụ nữ có thai không nhiều, có thể dễ dàng đoán ra được. Chung Linh chỉ lo lắng không biết chuyện này có đem lại phiền phức gì cho chồng mình hay không.

“Uhm, vậy là xem như nhẹ rồi hả?” Mục đích của Chung Linh chỉ là muốn cho Nghiêm Thu Sáng từ nay về sau tránh xa hai người bọn họ một chút.

“Đứa con này vợ chồng chị trông ngóng đã rất lâu, nên cũng tương đối để ý. Hơn nữa, thai phụ trong thời kỳ đầu mang thai phải cực kỳ cẩn thận khi dùng thuốc, nếu không thì đứa con sẽ không được khỏe mạnh.”

Nghe Chung Linh nói như vậy hai người bọn họ cũng hiểu ra. Nói sao thì hai người bọn họ một người cũng đã làm mẹ, một người thì sắp làm mẹ mà.

“Chỉ nói khi mang thai không được uống thuốc hả? Vậy nếu em bị bệnh, bị cảm thì phải làm sao? Đợi cho tự khỏi à?” Hàn Minh Minh rất lo lắng, chuyện này trước giờ chưa ai nói cho cô nghe hết.

Bây giờ trên thị trường chưa có sách báo gì liên quan đến việc chăm sóc sức khỏe thai phụ cả, mà dù cho có đi chẳng nữa thì họ cũng rất khó mua được. Bác sĩ trong quân đội thì phần lớn chỉ am hiểu về ngoại khoa chứ phụ khoa thì mờ mịt, hơn nữa, bệnh viện của họ cũng là mới thành lập.

“Đừng, không được dùng! Có bị bệnh thì cũng phải đợi tự khỏi, nếu không tự khỏi được thì dùng vài bài thuốc mẹo thôi. Nếu như thật sự không được nữa thì phải đi bệnh viện, vì vậy, em và chị đều phải cẩn thận, không được để bị bệnh. Đây đều vì đứa con trong bụng hết.” Chung Linh không phải là bác sĩ khoa phụ sản gì, nhưng nhiều năm kinh nghiệm công với thời gian huấn luyện quân gia, cô đã học hỏi được không ít. Mặc kệ đúng hay sai, cẩn thận vẫn là trên hết.

“Uhm, em biết rồi.” Hàn Minh Minh bây giờ đã ra dáng vẻ của một người mẹ, luôn đặt đứa con lên hàng đầu.

“Đừng rồi, những thức lạnh cũng không được ăn. Chị nhớ hình như là rau chân vịt, cua, rong biển, còn có thuốc lá và rượu nữa, nhớ nhắc nhở chồng của em nên chú ý một chút.” Chung Linh ân cần dặn dò Hàn Minh Minh.

“Đừng có chỉ nói em, ông nhà chị cũng hút thuốc dữ lắm đấy, có thể coi chừng không hả?” Chu Bảo Cương chắc cũng không hút nhiều quá chứ? Bản thân cô rất hiếm khi nhìn thấy anh hút thuốc, nhưng cô tin rằng vì đứa con anh sẽ không hút thuốc trước mặt cô.

“Bây giờ anh ấy coi trọng đứa con nhất rồi, vừa về đến nhà không có nhìn mặt chị qua một cái mà chỉ nhìn thẳng vào bụng thôi.” Chung Linh có chút ghen tị với đứa con rồi. Anh càng chú ý đến đứa con thì cô càng phải cho anh khổ cực một chút, thiết là người đàn ông không có lương tâm!

“Đàn ông đều thế cả, có con rồi thì sẽ chẳng quan tâm gì đến vợ hết. Châu Khải nhà em, về đến nhà chẳng thèm nhìn mặt vợ đến một cái, em hiện giờ giống như là một cỗ máy (3) biết chăm con vậy.” Vu Nhã Tĩnh cũng giận dữ.

Những chuyện như thế này, nếu như là người khác thì chắc chẳng có hứng thú gì để nghe tiếp đâu, nhưng với họ thì khác, họ hoàn toàn có thể thấu hiểu lẫn nhau.

“Vậy sao? Ngay cả đến tối nằm cùng giường cũng không thèm sao?” Hàn Minh Minh trêu cô.

“Hừ, sắp làm mẹ rồi mà còn như vậy.”

Chung Linh cũng không biết sao, cái tình trạng này làm sao có thể thay đổi đây? Cô nhớ đến có coi qua một vở kịch trên truyền hình, một đứa bé gái năm tuổi bị chính mẹ ruột thiêu chết, vì cô ta nghĩ rằng đứa con gái đã cướp hết tình yêu của chồng đối với cô. Lúc xem tới đó, cô rất phẫn nộ, nhưng nghĩ kỹ thì cũng không phải hoàn toàn vô lý. Người phụ nữ nào mà chả thể ghen tị với con cái của mình? Nhưng người phụ nữ đó hiển nhiên là quá bệnh hoạn rồi. Cô nghĩ, nếu như việc này có thể sắp xếp tốt đẹp thì cũng là một chất xúc tác để giúp cho tình cảm vợ chồng thêm mặn nồng.

Lúc tối khi về đến nhà, Chu Bảo Cương báo cho Chung Linh biết rằng anh đã viết thư gửi về nhà báo việc cô có thai, anh cũng đã gửi điện tín về nhà của cô, để gia đình cô đừng quá nhớ mong con gái.

Chung Linh vốn không muốn báo cho gia đình sớm vậy đâu, nhưng dù sao thì anh cũng đã báo rồi. Chắc là cha mẹ chồng của cô phải vui mừng lắm nhỉ? Họ cũng đã trông mong đứa cháu này rất lâu rồi mà. Chắc mẹ của cô cũng rất lo lắng cho đứa con gái này chứ? Chung Linh quyết định sẽ viết một bức thư về cho nhà để làm cha mẹ cô yên lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Mẹ chồng

Khi Chu Bảo Cương về đến nhà cũng không nói về chuyện của Nghiêm Thu Sáng, nhưng Chung Linh đoán Chu Bảo Cương nhất định có tác động phía sau. Cô nghe mọi người nói rằng, Chu Bảo Cương là người luôn bao che cho người của mình, binh lính trong đội gây rắc rối, anh nhất định sẽ nói giúp lính của mình. Giải quyết mọi chuyện xong mới tiến hành xử phạt người trong đội. Chuyện của Nghiêm Thu Sáng lại liên quan tới vợ con anh, hơn nữa là anh ghét nhất loại người không có trách nhiệm với những gì mình đã làm. Chung Linh cũng không hỏi thêm nữa, chuyện này xem như là cho qua đi.

Sau ba tháng mang thai, Chu Bảo Cương và Chung Linh mới có thể thở dài nhẹ nhõm, từ bây giờ trở đi là thời kì tương đối ổn định. Về cơ bản thì Chung Linh cũng không còn ốm nghén nữa, người cũng béo lên một chút. Nhưng do trước kia có một thời gian nguy hiểm, Chu Bảo Cương vẫn vô cùng lo lắng cho Chung Linh, chỉ sợ em bé không thể bình yên ra đời. Chỉ cần là lúc anh ở nhà, Chung Linh liền làm vẻ mặt đáng thương ngược nhìn anh, nói rằng đứa nhỏ trong bụng mình muốn ăn mì do cha nấu. Sau đó thì Chu Bảo Cương sẽ hớn ha hớn hở hấp tấp đi vào bếp nấu cơm. Chung Linh liền nhớ tới một bộ phim điện ảnh của Châu Tinh Trì, mỗi lần nam chính tức giận thì nữ chính sẽ nói “Anh có đói không? Em nấu mì cho anh ăn nhé?” Sau đó thì nam chính quên cả tức giận. Sở dĩ cách đó có hiệu quả như vậy chắc chắn là vì giữa hai người đó có một sự cộng hưởng cảm xúc hay gì gì đó, nên câu nói vừa này đã khơi dậy đoạn ký ức sâu đậm kia.

Tuy nói là như vậy, nhưng thật ra Chu Bảo Cương có rất ít thời gian ở nhà, với cả buổi tối cũng không thể miễn ăn được gì, làm anh chỉ có thể nhìn vợ mà nuốt nước miếng, kể cũng tội.

Số thành viên trong đội của anh gia tăng, nên việc huấn luyện cũng càng bận rộn. Chu Bảo Cương có ý muốn đưa mẹ mình đến, Chung Linh không dám vội vàng đồng ý, chỉ nói với anh rằng để mình suy nghĩ kĩ đã.

Nhà Chung Linh có gửi thư tới, anh cô được điều về làng làm thư kí. Trưởng làng hiện tại trước kia cũng là giáo viên. Ở thời kì đó, giáo viên cũng là cán bộ thuộc nhà nước, thường xuyên có người được điều chuyển lên chính phủ hoặc là đồn công an, trưởng làng hiện tại cũng là như vậy. Chung Linh nhớ rõ ông cũng từng dạy mình, mặt ông bị rỗ như hoa. Khi đó, học sinh đều ở sau lưng nói về gương mặt của ông rằng “Mưa nhỏ không thấm đất, gió nhẹ bụi mù trời”.

Tuy rằng anh cô không phải là giáo viên chính thức, nhưng cũng có tài, anh được đặc cách đề bạt như vậy, chắc là các thủ tục cần thiết cũng đã làm xong. Đây quả là một tin tốt.

Mẹ biết tin cô mang thai, cực kì vui mừng, nhưng cũng rất lo cho sức khỏe của cô. Chị dâu của Chung Linh cũng mang thai được sáu bảy tháng, bà không thể đi đâu xa được. Chung Linh hiểu được ý của mẹ là muốn tới chăm sóc cô. Cảm nhận được tấm lòng của mẹ, Chung Linh cảm động đến rơi nước mắt. Kể từ lúc mang thai tới nay, bị đứa nhỏ trong bụng hành hạ tới sức cùng lực kiệt, chẳng lẽ mẹ mình cũng đã từng trải qua như vậy sao? Mà lúc này cô cũng mới chỉ mới bắt đầu thôi đấy, làm mẹ quả thật là rất vĩ đại.

Khi Hàn Minh Minh cùng Vu Nhã Tĩnh mang theo Đại Nha qua chơi, Chung Linh nói chuyện Chu Bảo Cương muốn mang mẹ chồng tới chăm sóc Chung Linh cho các cô biết.

“Như vậy thật tốt, hay em cũng mời mẹ chồng em tới, có người chăm sóc không tốt sao?” Hàn Minh Minh sống ở thành phố, không sống cuộc sống ở nông thôn, cũng chưa từng sống cùng mẹ chồng, đương nhiên không hiểu sự lo phiền của Chung Linh.

“Em nghĩ hay là thôi đi” Vu Nhã Tĩnh trước kia đã sống cùng mẹ chồng một thời gian, lúc cô sinh con, mẹ chồng cô cũng tới.

“Vì sao? Có người không sóc không tốt sao?” Hàn Minh Minh vẫn ảo tưởng nghĩ tới quãng thời gian sung sướng khi có người chăm sóc.

“Chăm sóc, chỉ có mấy ông là có thể nói ra những lời như vậy thôi! Bụng của cô chưa quá lớn, chờ lúc mẹ chồng tới đây đi, xem cô có thể yên yên ổn ổn nằm trên giường chờ ăn sẵn không? Nếu mẹ chồng đối với cô dù chỉ một chút không hài lòng thì cũng sẽ đi nói với chồng cô, những ngày như vậy chẳng tốt đẹp gì đâu.”

Những chuyện này Vu Nhã Tĩnh từng trải qua, mà chính bản thân Chung Linh cũng lo lắng về điều này, chỉ sợ đến lúc ấy không phải là tìm người tới chăm sóc mình, mà là mình phải đi chăm sóc người khác. Mẹ chồng tới đây, chính cô sao có thể yên tâm chờ cơm bưng tận miệng, quần áo tận tay? Đến lúc đó, chỉ sợ chính Chu Bảo Cương sẽ tức giận với cô.

“Không phải là tới chăm sóc phụ nữ có thai sao? Không thì đến làm gì?” Hàn Minh Minh cuối cùng cũng hiểu ra một chút, nhưng vẫn còn quá ngây thơ.

“Chờ đến đây, mẹ chồng sẽ kể cho cô biết khi bà mang thai cực khổ như thế nào, khi mang thai bà còn phải ra đồng làm ruộng, phải dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp đâu vào đó. . . Tóm lại, là bà vô cùng kiên cường, khi đó so với điều kiện của cô hiện nay còn khổ hơn nhiều, cho nên cô cũng phải kiên cường, học tập bà, nếu không cô chính là yếu đuối, như vậy là không liên quan sao?”

Hàn Minh Minh bị dọa cho sợ rồi.

Chung Linh có thể tưởng tượng ra cảnh đó sẽ như thế nào.

“Còn nữa, hiện tại mới chỉ mấy tháng, mẹ chồng đã đến hầu hạ cô, tận đến lúc đứa con đầy tháng luôn hay sao? Nếu như sau khi đầy tháng bà không chịu đi thì thế nào? Trong thời gian dài như thế, mặc kệ bà làm cho cô được ít hay nhiều việc thì cô đều phải tỏ lòng biết ơn. Mỗi khi năm hết tết đến, lễ lạc các ngày, cô đều phải bày tỏ lòng thành, quà cáp thì không thể ít được. Ngày bình thường cô còn phải cho bà tiền tiêu vặt. Thời gian lâu dài, cô biết phải tốn kém bao nhiêu không? Quan trọng nhất là, hầu hạ cô lâu như vậy, bà chính là công thần rồi. Biết công thần có nghĩa là gì không? Chính là một khi cô cãi lời bà, cô chính là đồ vong ân phụ nghĩa. Mẹ chồng hầu hạ cô mấy tháng, cô nợ ân tình bà cả một đời đó!” Vu Nhã Tĩnh nói một hơi.

Chung Linh và Hàn Minh Minh cũng hiểu được, thật sự không thể để mẹ chồng tới đây.

“Nghe em nói vậy, chẳng lẽ em đã kinh qua?” Chung Linh nhận ra sự oán trách trong lời nói của Vu Nhã Tĩnh, suy cho cùng thì cả hai đều xuất thân từ nông thôn.

“Khi đó, em ngày nào cũng tức giận, sửa cũng chẳng đủ cho con bú, tận đến bây giờ cũng chẳng khá hơn là bao, chỉ thương cho Đại Nha. Hơn nữa lúc ấy Chu Khải nhà em luôn bệnh vặt mẹ, khuyên em rằng mẹ đã vì chúng em mà chịu nhiều vất vả.” Nhắc tới chuyện này, Vu Nhã Tĩnh vẫn còn tức giận. Chắc Cũng bởi vì chuyện này, mà vợ chồng cô thường xuyên cãi nhau tới sứt mẻ tình cảm chẳng?

“Mẹ chồng chị không phải người phương Nam sao?” Hàn Minh Minh nuôi hy vọng, cho rằng mỗi người một khác, thậm chí cô còn nghĩ người phương Nam có lẽ sẽ dễ chịu hơn chút.

“Dù là người ở đâu, thì đều cùng một đạo lý, xa thì thơm, gần thì khắm” Vu Nhã Tĩnh ôm lấy con, những ngày tháng bây giờ dễ chịu hơn ngày xưa nhiều.

“Đúng vậy, dù làm việc có cực nhọc cũng chẳng sao, chỉ sợ ở cùng thì nề nếp sinh hoạt không quen thôi.” Chung Linh cảm thấy rất thích cuộc sống hiện tại, mình làm chủ gia đình của mình. Nhà của mình thì sao mà chấp nhận nỗi việc để người khác làm chủ cơ chứ, dù có là mẹ chồng đi chăng nữa. Nhà của cô, thì phải theo những quy tắc của cô.

“Nếu mẹ chồng cô tới, thì cái vị nhà cô sẽ chẳng động móng tay giúp cô việc gì cả đâu.” Vu Nhã Tĩnh liếc mắt nhìn Hàn Minh Minh, cô biết kiểu người như Hàn Minh Minh chẳng giỏi làm việc nhà, ngoài việc trang trí cho phòng cô nàng hoa hoa mỹ mỹ ra thì mấy chuyện khác chả làm được ra hồn, để cho chồng cô nàng sau khi đi làm về ôm hết.

“Tại sao vậy? Em mang bầu không lẽ không giúp?” vậy thì không được. Hàn Minh Minh làm việc nhà theo kiểu tùy hứng, thích thì làm, không thì thôi, để cho Vương Duệ về nhà làm sau.

“Mẹ nào chẳng xót con, nếu chồng cô mà giúp cô thì nhất định bà sẽ tức giận!”

“Giờ em hiểu rồi, cho nên tốt nhất là không để mẹ chồng đến.

Chung Linh và Hàn Minh Minh nghe Vu Nhã Tĩnh nói như vậy thì hoàn toàn dẹp bỏ cái ý nghĩ này.

Chu Bảo Cương lúc trở về vô cùng mừng rỡ, anh nói với Chung Linh rằng mẹ muốn tới đây, nói là muốn chăm sóc Chung Linh. Phải làm sao bây giờ? Làm sao để từ chối đây?

“Đường xa như vậy, hay là thôi đi. Em hiện tại cũng tốt mà, Anh cần gì phải làm khổ mẹ như thế?” Trong lòng Chung Linh rất khản trương.

“Anh chưa nói gì với mẹ hết, là mẹ gửi điện báo tới, nói là sẽ lập tức tới đây. Anh đoán chắc bây giờ đang trên đường đi rồi” Hai người phụ nữ thân thiết nhất đều sắp ở bên mình, mặt anh tỏ ra rất rạng rỡ.

“Mẹ tự đi tới sao?” Phụ nữ nông thôn mà tới thành thị thì chắc chắn là ngay cả nhà ga ở đâu cũng tìm không ra.

“Mẹ đi cùng anh rồi” Chung Linh tròn mắt nhìn.

Trưa ngày hôm sau, bộ đội phái người tới lắp điện thoại, cũng chỉ là để tiện cho việc quân, muốn gọi ra ngoài cũng rất phiền phức, Chung Linh chẳng thấy vui vẻ như cô hằng tưởng tượng. Thêm vào đó là Mẹ chồng sắp tới. cuộc sống của đứa con dâu cô đây chắc chắn sẽ không thể nào thoải mái nổi rồi.

Chu đôi trường rất ít khi dùng đến xe công, đi đón Phùng Trần và Đình Vinh về. Hai người mang theo túi lớn túi nhỏ, người không biết còn tưởng là đang đi chạy nạn cơ đấy.

“Mẹ với anh rẽ đi đường vắng và rồi, hai người mau vào nhà đi.” Chung Linh nhanh nhẹ chạy ra đón, làm con dâu nhà người ta thì phải để ý một chút, cô đưa tay ra đỡ lấy cái túi của bà Phùng Trần.

“Ai ya, con đừng đụng vào, đang mang thai thì sao có thể cầm đồ nặng?” Chung Linh đành phải thu tay.

“Tiểu Linh, em khỏe không? Hoa Hoa nhà anh lúc nào cũng luôn miệng nhắc mẹ đấy.” Đình Vinh nhìn có chút khác xưa, có thể là do sức mạnh của đồng tiền chăng!

“Thật không? Em cũng rất nhớ con bé! Anh có mang ảnh con bé tới không?” Chun Linh cảm thấy sống mũi cay cay.

“Có mang, còn mang theo khá nhiều nữa cơ”

Chung Linh thật sự rất nóng lòng muốn nhìn thấy hình dáng của Hoa Hoa rồi.

“Vào nhà hẵng nói.” Chu Bảo Cương khá bận rộn, chào hỏi hai người xong liền đi ngay. Nhìn dáng vẻ không nở xa con của bà Phùng, cũng có thể thấy được tâm tình của bà lúc này.

Vừa ngồi nghỉ được một lát, Phùng Trần bắt đầu lục lọi mấy thứ đồ mà bà mang đến, từng món từng món giao cho Chung Linh đem đi cất. Có dưa chuột, táo, còn có đậu cô ve, thậm chí còn có cả khoai tây sấy (1) và cả bắp ngô. Hiện tại là cuối thu, có những thứ này là hiển nhiên.

“Đây là khoai tây sấy mẹ đặc biệt chuẩn bị cho các con đó, là chọn những củ khoai đầu mùa đem phơi khô đấy.” Chu Bảo Cương rất thích món này, nhất là khi hầm với thịt ba chỉ.

“Mẹ còn mang theo cả bí đỏ nữa sao.” Quả lớn như vậy, nặng biết bao nhiêu! Cô thật sự bội phục bà, vì con mà vất vả bao nhiêu cũng không sao.

Đến tối, Chung Linh muốn đi nấu cơm nhưng bị Phùng Trần ngăn lại. Nhưng Chung Linh cũng không dám một mình về phòng, chỉ có thể ở bên phụ giúp mẹ chồng làm việc. Phùng Trần làm món bí đỏ mà con bà thích ăn nhất, còn Chung Linh lại cực kì ghét bí đỏ, nhưng chẳng có ai hỏi cô có thích ăn hay không.

Mới ngày đầu tiên mẹ chồng tới, Chung Linh đã cảm thấy không thoải mái.

Vào thời gian ăn cơm tối, Chu Bảo Cương về. Một nhà vui vẻ ăn cơm. Phùng Trần hạnh phúc nhìn con trai bà ăn món mà nó thích nhất. Chu Bảo Cương

cũng rất vui khi thấy mẹ và anh rể đều ở đây. Hai người vui vẻ cùng uống chén rượu, nhưng vì buổi tối Chu bảo Cương còn phải đi huấn luyện nên không thể uống nhiều. Thấy hôm nay vợ mình ăn không bao nhiêu, anh quay qua hỏi Chung Linh: “Em sao vậy, cảm thấy khó chịu sao?”

“Không sao, em không sao cả.” Chung Linh không thể nói với chồng rằng cô rất ghét ăn bí đỏ, nói ra chỉ sợ làm mẹ chồng tức giận, anh rể thì sẽ nghĩ cô nhiều chuyện, còn ông xã thì sẽ nghĩ cô kén chọn.

Thực ra trước khi bà Phùng đến đây, trong lòng Chung Linh luôn buồn giận mâu thuẫn. Mà cô cũng biết rõ cái khuyết điểm này của bản thân, cho nên, cô không ngừng nhắc nhở chính mình, phải trưởng thành hơn nữa. Cho nên Chung Linh gắp 1 miếng bí đỏ vào miệng nhưng là . .

“Ừa...” Chung Linh ối ra. Thực sự là càng cố nuốt xuống thì lại càng tệ.

“Làm sao vậy? Không phải gần đây đã tốt hơn sao? Sao lại bị ối? Chu Bảo Cương vội vàng lấy nước cho Chung Linh.

“Tiểu Linh, có phải là em không thích ăn bí đỏ không?” Đinh Vinh vốn là người thông minh, quan sát cũng nhạy bén hơn người.

“Không phải” Chung Linh quả thật là cái gì cũng nuốt không trôi nữa.

Chu Bảo Cương quả thực không nghĩ tới chuyện này, còn cảm thấy anh rể rất có óc quan sát, vợ mình trước mặt mẹ chắc chắn rất gò bó. Nếu thật như vậy, chắc chắn là không nên để mẹ ở lại đây chăm sóc cho cô rồi.

“Con cũng thật là, sao lại không nói?”

Chung Linh chỉ cười, không nói gì. Chu bảo Cương cũng hiểu được sự khó xử của vợ.

Buổi tối Phùng Trân ngủ cùng Chung Linh, Đinh Vinh ngủ ở một phòng khác. Mẹ chồng nàng dâu nằm nói chuyện phiếm, Chung Linh nghe qua biết rằng hiện giờ ở nhà, Đinh Vinh đang là làm chủ. Chi tiết công việc và thương lượng giá cả đều do anh ta sắp xếp Đinh Vinh giờ đã không còn là ông chồng sợ vợ nữa. Chung Linh biết mẹ chồng nói với mình chuyện này nghĩa là sự tình đã khá nghiêm trọng rồi.

“Tiểu linh, thật ra mẹ nói với con cũng chẳng sao. Anh rể con luôn muốn có thêm một đứa con nữa, muốn có con trai. Mẹ và ba chồng con cũng sớm nhìn ra. Hiện nay cuộc sống anh chị con khá lên nhiều rồi, trong tay bắt đầu có tiền, trong lòng nó ngứa ngáy không yên, nó cứ giục chị con sinh thêm một đứa nữa. Mẹ thấy tình cảm của hai đứa cũng không còn thắm thiết như trước kia nữa rồi.”

Hóa ra là như vậy, ai cũng nói ‘vợ chồng nghèo trăm chuyện buồn thương’(2), nhưng khi cuộc sống đã khá lên rồi thì ngược lại lại lắm chuyện thị phi thế này.

“Tiền không phải vẫn là chị giữ hay sao?” Chung Linh hỏi Phùng Trân.

“Tuy nói là trong tay chị con, nhưng chẳng lẽ thằng Vinh nói cần dùng đến thì lại không đưa ra hay sao?”

Sau này Chung Linh cũng gặp qua nhiều đôi vợ chồng như vậy, có thể cùng chung hoạn nạn, nhưng lại không thể cùng hưởng phú quý. Hiện tại nếu Chu Bảo Cảm giữ tiền, Đinh Vinh cũng sẽ cảm bất mãn.

“Vậy đi, con suy tính rồi. Kỳ thật hai năm qua mức sống tốt lên nhiều, giao thông tiện lợi, thị trường mở rộng, chuyện làm ăn của chúng ta cũng chẳng thể tốt như trước kia được nữa, trước sau gì cũng phải chuyển nghề thôi. Để con tiếp tục suy nghĩ xem có thể tìm ra biện pháp gì được hay không. Chỉ cần anh rể không lằng nhằng bên ngoài thì sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Vậy con suy nghĩ đi.” Phùng Trân cảm thấy vui vẻ, vợ chồng bà cũng vì chuyện này mà buồn rầu, cũng không nghĩ ra cách gì để giải quyết. Vẫn là ông lão nhà bà nói đúng, nói với con dâu xem xem, cho dù không nghĩ ra cách giải quyết triệt để thì ít nhất cũng có thể nghĩ ra biện pháp giúp con gái giữ chặt cái gia sản này.

Chung Linh cảm thấy lo lắng, vợ chồng sống cùng nhau là phải tin tưởng, càng đề phòng chồng thì chồng càng có suy nghĩ khác. Tin tưởng lẫn nhau mới là quan trọng. Sống cùng nhau không nên để phát sinh chuyện này, thậm chí có thể làm chia rẽ vợ chồng. Chung Linh phải cân nhắc thật cẩn thận vấn đề này. Quan hệ giữa vợ chồng phải thật khéo léo, nếu bạn càng phòng bị anh thì anh sẽ càng ngày càng muốn thoát khỏi bạn. Tin tưởng lẫn nhau là chuyện vô cùng quan trọng. Nếu như trong lúc chẳng có chuyện gì xảy ra mà bạn lại chọn lựa những biện pháp tiêu cực thì chỉ có thể làm tổn thương tình cảm của cả hai, thậm chí còn có thể khiến bạn mất đi vòng tay của người ấy.

(1) Nguyên văn khúc trên là (土地干), xuống dòng dưới là (土豆干). Làm đọc xoắn hết cả não, tra google mò hết cả mắt mà không ra. Chắc là khúc đầu người post đánh máy nhầm.

(2) Nguyên văn: Bản tiện phu thê bách sự ai (贫贱夫妻百事哀): đây là một câu thơ trong bài Khiển bi hoài của Nguyên Chấn. Các bạn tra google để biết thêm thông tin nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Nói chuyện

Chung Linh trước nay cứ nghĩ rằng anh trai mình dựa vào khả năng của bản thân mà được làm thư ký, nhưng bức thư của Lý Tiểu Vân đã đánh tan ảo tưởng đó, là do có Lý Tiểu Vân giúp đỡ. Chung Linh cũng cảm thấy kỳ lạ, đời trước có nghe nói anh trai làm thư ký gì đâu chứ! Cũng chẳng biết chuyện này là chuyện tốt hay xấu nữa.

Chuyện của nhà hòa táng cũng có tiến triển. Trong thư của Lý Tiểu Vân có đề cập, có khá nhiều người làm ăn đã tiếp xúc với cô, nhưng cô vẫn còn muốn khảo sát thêm nữa, nếu như được thì sẽ đưa người đến chỗ Chung Linh bàn chi tiết việc chuyển nhượng sau.

Chung Linh vẫn cùng với mẹ chồng ở tại phòng ngủ của mình, ngủ cùng với người không quen thuộc, quả thực khó ngủ. Chung Linh rất muốn được sống những ngày tự tại như trước kia, nhưng sao mà cô có thể mở miệng nói với Chu Bảo Cương được chứ?

Cô nhớ ngày trước có nghe qua một câu chuyện, sủng thần của hoàng đế Càn Long – Hòa Thân – là một đại tham quan, mà đại tướng quân A Quế lại rất không ưa tên gian thần này, mỗi lần gặp được vua Càn Long, ông đều đi kể tội của Hòa Thân, nói Hòa Thân không tốt chỗ này, không được chỗ nọ... Nhưng còn Hòa Thân thì sao? Khi vua hỏi hán A Quế là người như thế nào, hán ta liền khen A Quế là một vị mãnh tướng, vị trung thần mà xưa nay hiếm thấy. Như vậy, trong lòng Càn Long sẽ có loại suy nghĩ gì nào? Tất nhiên là cái kẻ không nói xấu người khác kia phải tốt hơn rồi! Chung Linh không muốn biến thành một đại gian thần giống như Hòa Thân, nhưng từ trong câu chuyện trên cô rút ra được một đạo lý, nếu như đi nói xấu người thì những người khác cũng sẽ chẳng nói điều gì tốt đẹp về mình, thậm chí có khi còn bị phản ngược lại chính mình. Chung Linh không muốn vì quan hệ mẹ chồng nàng dâu mà ảnh hưởng đến tình cảm vợ chồng của cô và anh, chỉ có thể thờ dài một tiếng.

Mẹ chồng nằm bên cạnh ngủ rất say, còn ngáy khá lớn tiếng. Chung Linh khẽ trở mình, nằm ngửa mặt lên, nhờ vào ánh sáng trăng mờ mờ mà cô nhìn thấy bộ quần phục của chồng đang treo trên tường. Hiện nay anh đã có nhiều thành tích to lớn. Ở cái thời đại mà thăng cấp còn phải xét đến lý lịch các đời như bây giờ, mà anh đã thăng được lên chức vị hiện tại quả thực chẳng dễ dàng gì, tất cả đều đánh đổi từ mồ hôi và máu tươi của anh, phải dùng thực lực mà nói chuyện. Chung Linh ủng hộ anh. Chính cô cũng là vì khí chất quân nhân trên người anh mà sùng bái anh, yêu thương anh đến tận xương tủy. Dù cho anh không trở thành tướng quân thì trong lòng cô, anh vẫn là người tốt nhất. Không phải là không nên để cho vị anh hùng như thế bị vấy bẩn bởi thế tục hay sao? Vì thế, Chung Linh quyết định sẽ nhẫn nại, và cô cũng tin tưởng rằng, sự nhẫn nại này của cô tất sẽ nhận được hồi báo.

Bữa sáng hôm nay do Phùng Trân nấu, có món ‘đậu đắp mềm’, chính là dùng thịt khô làm mặn chung với đậu. Thịt khô làm mặn là do vào những ngày tết, người ta đem phần thịt ăn không hết quét tương lên, treo trong nhà kho để hong khô, đợi đến hè là có thể ăn được. Thịt khô làm mặn sau khi rửa sạch, xào sơ qua dầu, sau đó bỏ đậu và gia vị tương ứng, thêm nước dùng. Sau đó trên bề mặt trải lên lớp bột đã lên men kỹ, đợi khi đậu chín thì lớp bột bên trên cũng đã được.

Vương Duệ và Châu Khải cũng dẫn theo vợ con đến thăm Phùng Trân. Đặc biệt là Vương Duệ, nói là những món ăn do bà nấu có hương vị của quê nhà mà rất nhiều năm rồi chưa được thưởng thức lại. Thế là bản năng người mẹ nổi dậy, bà xuyết xoa, “Tội con quá!” Nhưng mà Chung Linh thừa biết, anh chàng là một kẻ dẻo mồm dẻo miệng, thích nịnh nọt.

Ăn xong cơm, mấy cô thì dọn dẹp phòng bếp, bà Phùng Trân giúp trông cháu, mấy anh đàn ông thì ngồi một đống nói chuyện. Vương Duệ và Đinh Vinh bắt đầu nói đến những thay đổi của quê nhà. Trong phòng không có thai phụ, mấy người đàn ông chẳng cần kiêng kị, hút thuốc. Châu Khải len lén kêu Chu Bảo Cương ra ngoài sân.

“Em nói nè đội trưởng, không phải anh tính để mẹ anh ở đây chăm sóc chị dâu đó chứ?” Châu Khải cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở người anh em của mình.

“Đúng là có nghĩ vậy, nhưng vẫn chưa nói qua với mẹ anh. Nhưng cũng phải xem ý Chung Linh thế nào đã.” Chu Bảo Cương cũng không còn quá kiên trì nữa, anh vốn nghĩ rằng, bản thân mình thường xuyên vắng nhà, cần phải có người chăm sóc cho vợ, hơn nữa, mẹ anh tất nhiên là lựa chọn hàng đầu. Nhưng cứ phải chờ xem tình hình hai người ở chung sao đã.

“Em khuyên anh cứ nên quên cái chuyện này đi!” Châu Khải lấy tư cách là người đã có kinh nghiệm để khuyên Chu Bảo Cương.

“Sao vậy?” Ý tứ của cậu ta như là của một người đã được lĩnh hội sâu sắc vậy.

“Lúc mà Nhã Tĩnh nhà em sinh con, cũng là lúc trong quân đội đang bận rộn việc huấn luyện, em cũng mới vừa lên chức phó doanh, công việc ngập đầu, thế là em đón ngay mẹ mình tới, nhưng, lại chẳng thấy đâu hết. Nhã Tĩnh thì nói với em là mẹ không tốt, còn mẹ thì lại nói Nhã Tĩnh không phải, em biết làm sao? Chỉ còn biết trước mặt người này thì nói giúp người kia một chút. Cuối cùng thì thắng ở cử của Nhã Tĩnh không được như dự định, còn mẹ em cho tới bây giờ vẫn còn oán trách em có vợ rồi quên mất mẹ đẻ, cả hai bên đều không thể chu toàn.” Châu Khải biết rằng vợ và mẹ mình đều là những người phụ nữ tốt, nhưng lại không nghĩ đến hai người họ không thể hòa hợp nhau.

“Mẹ anh rất dễ nói chuyện, mà Chung Linh cũng không có nhiều chuyện gì, chắc không sao đi?” Trong lòng Chu Bảo Cương vẫn nhen nhúm hy vọng.

“Chuyện đó không liên quan đến việc cư xử, cái chính là, một núi không thể có hai cọt, một gia đình chỉ cần có một bà chủ thôi. Anh không nhận thấy là khi có bác gái thì chị dâu rất e dè hả? Như vậy đối với phụ nữ có thai rất nguy hiểm!” Những lời Châu Khải nói ra không phải là để hù dọa suông.

“Nhưng khi còn ở quê, mẹ và vợ anh sống rất hòa hợp với nhau mà, ở đây...” Tuy rằng Chu Bảo Cương là một thiên tài quân sự, nhưng chuyện giữa mẹ chồng nàng dâu dù thế nào anh cũng không thể nào hiểu được.

“Lúc đó là vì không có anh ở bên cạnh, hai người họ phải dựa vào nhau, tương thân tương ái, nên quan hệ tất nhiên là tốt đẹp. Nhưng ở đây, có anh bên cạnh, vấn đề nảy sinh là, anh coi trọng ai hơn.” Châu Khải là một người khá tinh ý, nếu không thì cũng sẽ không nghĩ đến những chuyện này.

Nghe Châu Khải nói như thế, Chu Bảo Cương cũng không cố chấp giữ lấy dự định của mình nữa.

Chủ đề nói chuyện trong nhà bếp cũng là vấn đề này.

“Sao rồi? Em nói không sai chứ hả?” Dù cho Vu Nhã Tĩnh không nhắc nhở cô thì Chung Linh cũng không muốn tự nguyện ở chung với mẹ chồng một lần nữa, nhưng ở nông thôn có câu “Nuôi con dưỡng già”, Chu Bảo Cương lại là con trai, chuyện chăm sóc cho cha mẹ già tất nhiên phải là họ. Nếu như nói với chồng mình những câu như thế, thì hậu quả sẽ ra sao?

“Chả sao cả, đừng có nghĩ nhiều, chị vẫn làm chủ được mọi chuyện, Cha mẹ chồng đối xử với chị rất tốt, chị thật rất khó mở miệng.” Chung Linh biết hai người già bên Chu gia rất thương con trai, từ khi Chung Linh nhắc đến việc đi tùy binh là cô đã nhận thấy rõ ràng. Cha chồng cũng đã nói giúp cô để cô có thể nhận được phần lợi nhuận chính đáng thuộc về mình, dù cho người ở bên chăm sóc cho ông là Chu Bảo Cầm, chị chồng cô.

“Chị không nói à?” Hàn Minh Minh sốt ruột thay cho Chung Linh.

“Không thể nói, nói ra chẳng có gì hay ho, chị vẫn có thể chịu được.”

Nghe Chung Linh nói thế, Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh chỉ còn cách ngậm miệng, Chung Linh thật đúng là người thích chịu khổ, chết còn muốn si diện.

Thực ra trong lòng Chung Linh đã có suy tính, dù ai làm con dâu đi chăng nữa thì cũng không thể nào mở miệng đuổi người đi được.

Mấy người phụ nữ sau khi làm xong việc ở dưới bếp, đi vào phòng cùng ngồi nói chuyện. Khi nhắc đến đứa cháu sắp ra đời của mình, bà Phùng Trân liền có dịp mở mấy hất.

“Đúng rồi, suốt nửa thì mẹ quên mất, những thứ này mẹ để chung với quần áo mang đến, mẹ thật đáng trí, quên lấy chúng ra.” Bên trong cái bọc nhỏ đều là thứ này, đa số là màu hồng.

“Nhưng làm thế nào?” Hàn Minh Minh hơi kinh ngạc, nhìn cách ăn mặc và cuộc sống của Chung Linh, còn cả người mẹ chồng và anh rể này nữa, thế nào cũng không cảm thấy gia đình họ nghèo khó? Sao lại có thể cho đứa cháu vàng cháu bạc mặc những thứ quần áo tẻ thế này?

Chung Linh cũng nhìn thấy, trong lòng như hóa đá. Cô biết ở nông thôn có tục cho trẻ con mặc quần áo cũ, nhưng những thứ mà mẹ chồng mà đến... những bộ đồ màu hồng nhỏ xíu, cổ áo cũng đã bị sờn rách hết, trên quần áo còn có miếng vá lớn cỡ bàn tay, thậm chí còn có vết ố sữa không biết để từ năm tháng nào tới bây giờ! Bà Phùng Trân vừa mở ra, miếng tả lót bên dưới cũng lộ ra hết, bên trên cũng có mảnh vá. Không được! Những thứ quần áo như thế này tuyệt đối không thể mặc trên người con của cô được! Có chết cũng không được! Chung Linh hết cách, đành liếc nhìn chồng mình.

Dường như là cảm nhận được sự cầu cứu của vợ, Chu Bảo Cương liền hỏi mẹ, “Mẹ à, những thứ này mẹ từ đâu có vậy?” Anh cũng chẳng thích thú gì. Minh chỉ có một đứa con, tất nhiên phải cho nó những thứ tốt đẹp nhất, cố gắng hết khả năng của mình chứ.

“Mẹ chẳng dễ dàng gì từ trong thôn mà xin được đấy, trẻ con mặc vào thì sẽ khỏe mạnh, không bị bệnh.”

Trong lòng Chung Linh nghĩ, không bị bệnh mới lạ!

Những người còn lại đều là vai vế con cháu, cho dù không đồng ý thì cũng không thể phản bác gì.

Bây giờ Chu Bảo Cương đã lờ mờ hiểu được cảm giác của vợ.

“Đúng rồi, thằng Cương à, con đã chọn được tên cho đứa bé chưa? Ba con nói, nếu như vẫn chưa chọn được thì lấy tên do Lưu Bán Tiên đặt cho, là Chu Kim Khố, sao hả?”

Nghe xong những lời này, trừ Đình Vinh ra, những người còn lại đều dờ cả người, cái tên này quả thật là chà ra làm sao. Hàn Minh Minh nhìn qua Chung Linh với ánh mắt đồng cảm, Chung Linh cũng ai oán nhìn lại, cô thật sự rất muốn phản đối, lại nhìn qua chồng mình một cái.

“Chuyện đặt tên, lãnh đạo con có nói qua là sẽ giúp con chọn.”

Lần này Chung Linh nhẹ nhõm thở hắt ra, đây rõ ràng là một câu từ chối, cô chưa từng nghe qua trong quân đội của họ có truyền thống này.

“Nhưng nếu đứa bé là con gái thì sao?” Vu Nhã Tĩnh dè dặt hỏi.

“Ai ya, con đừng có nói bậy, Chu gia ta ba đời đều là đơn truyền, chỉ có một đứa con trai, sao có thể để tuyệt hậu! Nếu như thật sự sinh con gái, thì cha mẹ chết đi còn mặt mũi nào mà gặp tổ tông chứ? Đúng rồi, người ta đều nói, cứ nhắc tới cái gì thì sẽ không được, nên không được nhắc con trai.”

Chung Linh lòng dạ rối bời, cái chuyện đó sao mà có tác dụng chứ! Nếu như lần này thật sự sinh con gái, thì cả đời này, cha mẹ chồng cô thật sự sẽ chẳng coi cô ra gì.

Chu Bảo Cương cũng nhìn thấy sắc mặt vô cùng khó coi của vợ, mẹ chồng nói ra những lời này, đối với người con dâu như Chung Linh mà nói, áp lực thật sự vô cùng lớn.

“Khụ, di à, chắc đi có nhiều kinh nghiệm chăm sóc trẻ con lắm nhỉ?” Vu Nhã Tĩnh cố gắng nói sang chuyện khác.

“Còn phải nói, hai đứa con đều do một tay di chăm sóc hết. Thời của di ấy à, phụ nữ sinh con thật đúng là dạo qua quỷ môn quan một vòng. Chuyện sinh con của phụ nữ đều bị coi là dơ bẩn, khi nằm trên giường, đến cả chiếu cũng phải cuốn lên.” Phùng Trân cảm thán.

“Vậy phải sinh con ở đâu ạ?” Hàn Minh Minh vô cùng kinh ngạc, cô chưa bao giờ nghe qua những chuyện như thế này, cả Chung Linh cũng vậy.

“Thì ngồi trên đồng gạch sống trên giường đất. Lúc chúng ta còn trẻ so với các con bây giờ dai sức hơn nhiều! Thanh niên bây giờ càng ngày càng yếu ớt. Mấy ngày trước, trong xóm có một phụ nữ trẻ, lúc sinh con còn để cho chồng đi vào phòng, thật không may mắn! Cái việc có thể mang đến tai ương cho chồng mình, đã vào rồi thì thôi đi, đáng này còn cho chồng hai cái tát, mấy đứa nói xem đó là cái loại chuyện gì chứ?”

Nghe xong, Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh đưa mắt nhìn nhau, quả thật là không biết nói sao.

“Di à, vậy chắc đi có nhiều kinh nghiệm chăm sóc trẻ con lắm nhỉ? Đại Nha nhà con, lúc nhỏ thật sự rất khó chăm.” Vu Nhã Tĩnh biết đề tài vừa rồi Chung Linh không thích nghe, cô lại lái sang chuyện khác.

“Tất nhiên rồi, chẳng nói xa xôi gì, con bé Hoa Hoa nhà chị nó là do ta trông từ nhỏ đến lớn đấy. Lúc sinh Hoa Hoa là đầu mùa đông, điều kiện cũng rất tệ, chỉ có mấy cái tã lót phải thay đổi liên tục, dù có tè ướt cũng không thể đem giặt, chỉ có thể đem hong khô rồi dùng tiếp.”

Được rồi, Chung Linh quả thật là không muốn nghe nữa, cô choáng váng hết cả đầu rồi!

Mấy người đàn ông như nghe kể chuyện, thật không thể nào tưởng tượng được sẽ để cho vợ con mình sống những ngày như thế.

Chung Linh nghe thấy không được để chồng vào phòng sinh, cũng tốt thôi, nhưng nếu như để con mình lớn lên giống bé Hoa Hoa vậy thì tuyệt đối không được! Bản thân có điều kiện thì phải để cho con cái sống cho tốt chứ!

Buổi tối, Chu Bảo Cương ngủ cùng Đinh Vinh. Nằm trên giường, anh ngẫm lại những biểu hiện, những thay đổi của vợ từ lúc mẹ mình đến ở chung tới bây giờ, anh đã thấm được những lời Châu Khải nhắc nhở anh thật sự rất đúng lúc. Sự thuận hòa của mẹ và vợ đối với anh rất quan trọng, vì cả hai người anh đều rất yêu quý. Nhưng tại sao hai người đó lại không thể sống chung được? Nếu như thật sự không muốn có xung đột, thì bắt buộc Chung Linh phải chịu đựng rồi. Nhưng để một người phụ nữ mang thai phải chịu đựng như thế, quả thật là một yêu cầu quá đáng! Khi đối đãi với mẹ mình, thái độ của vợ luôn luôn rất biết điều, đây chắc chắn không phải vì hạn chế bởi vai vế, mà hơn hết là vợ không muốn mình phải khó xử.

Chung Linh suy nghĩ rất lâu, buổi tối trước khi đi ngủ, cô nói ra suy nghĩ của mình với mẹ chồng, đó là để cho Chu Bảo Cầm đem tất cả tiền bạc đổi thành công trái nhà nước hoặc là dùng để sửa nhà, mua đồ đạc.

“Tại sao vậy? Không phải trước đây con nói, không thể đem tiền sống biến thành tiền chết à?” Phùng Trân thật không hiểu nổi.

Chung Linh nghĩ phải giải thích thật cặn kẽ cho bà, có như thế thì có thể bà sẽ trở về nhà.

“Nhưng bây giờ thì khác, mẹ à, bây giờ trong tay anh rảnh có tiền, không phải là anh chàng nghèo hèn trước đây nữa rồi. Dù cho không dựa vào nhà chúng ta thì anh vẫn có thể tự lập. Bây giờ anh ta hoàn toàn có thể li hôn với chị, đi lấy người phụ nữ khác.” Lời này Chung Linh cũng không phải chỉ có ý hù dọa bà, những ví dụ cho trường hợp này sau này rất nhiều, thăng quan tiến chức liền vứt bỏ người vợ cơ hàn của mình.

“Con nói vậy là sao? Mẹ không tin nó dám!” Phùng Trân không tin là Đinh Vinh có gan làm vậy.

“Mẹ, bây giờ có thể không dám, nhưng mẹ thử nghĩ xem, tại sao bây giờ anh lại muốn có con trai? Mà còn quyết liệt như vậy? Một là anh ta thật sự rất muốn có con trai, hai là, đối với chị mà nói, ngày xưa ‘vô tự’ không phải là một trong những lý do để bỏ vợ sao? Dù bây giờ chuyện này không phổ biến, nhưng anh ta nhắc đến vấn đề này là có ý gì?” Chung Linh nhìn mẹ chồng.

“Rõ ràng là anh ta có cái suy nghĩ đó.” Trong lòng Chung Linh cảm thán, tại sao nhất định bắt mình phải sinh con trai? Con gái với con dâu làm sao mà giống nhau được!

“Không thể nào?” Phùng Trân chỉ nghĩ đơn giản là tình cảm giữa hai vợ chồng con gái thay đổi mà thôi, có tiền rồi, có thể đứng thẳng lưng rồi, không còn lo ngại bên nhà vợ nữa.

“Hiện tại anh rảnh là chủ lực lo liệu những việc bên ngoài, dù không có mọi người thì anh ta vẫn có thể tiếp tục làm tốt, vì thế mà thái độ của anh ta mới kiên quyết như vậy. Bây giờ mẹ về nhà bảo chị con sắp xếp sửa nhà cửa, mua xe, chỉ để lại một ít tiền để quay vòng vốn thôi, còn lại đều đem đi mua công trái nhà nước hết. Trong nhà không có tiền mặt, hay là nói đem tiền mua hết đồ đạc rồi, thì anh ta sẽ không dám làm gì nữa.” Chung Linh cũng nghĩ đây là cách tốt nhất.

“Có thể không?” Phùng Trân có chút bất an.

“Chuyện làm ăn bây giờ không thể được như trước đây nữa rồi, chỉ cần anh ta đồng ý chuyện sửa nhà, mua xe, nhất là mua công trái nhà nước, đến khi anh ta có muốn làm gì thì cũng không có tiền trong tay, vậy là cuộc sống của chị có thể yên ổn trong mấy năm rồi. Sau mấy năm nữa, có chút tuổi rồi, thì anh rảnh sẽ không muốn những thứ này nữa.” Cách này là cách hoãn binh của Chung Linh, cũng có thể nhất tiễn song điêu.

“Sửa nhà không phải tốn nhiều tiền sao?” Phùng Trân cũng hiểu rõ việc sửa nhà cửa là một việc lớn!

“Vâng ạ, mẹ có thể nói nhà chị liền với nhà chúng ta, làm cái sân rộng. Trước tiên thì năm nay cứ làm nền nhà cái đã, năm sau là có thể động công rồi. Nhưng phải tranh thủ, không bao lâu nữa là quê mình vào đông rồi mà.” Phùng Trần nghe những lời Chung Linh nói, cảm thấy rất khả thi, nếu như con gái bà mà li hôn thì chuyện quá sức tệ rồi. Đúng, phải sửa nhà, trước tiên cứ làm như thế, phải về nhà thương lượng với lão đầu mới được.

“Lần này mẹ tới đây là muốn chăm sóc con, như vậy...” Phùng Trần tất nhiên là lo lắng cho cơ thể của con dâu.

“Không sao đâu mẹ, quan hệ của con với hàng xóm rất tốt, bên bộ đội cũng có thể giúp đỡ, mẹ đừng có lo lắng quá.”

“Vây thì tốt, chắc mẹ sẽ tranh thủ về sớm để thương lượng với cha của con.”

Rốt cuộc thì, giấc ngủ này, Chung Linh cũng có thể ngon giấc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nỗi đóa

Ngày hôm sau, bà Phùng Trần nói ra chuyện muốn về nhà, lần này bà ở đây cũng chỉ được có bảy ngày. Cả Chu Bảo Cương và Đinh Vinh đều hết sức kinh ngạc, thậm chí Chu Bảo Cương còn nghi ngờ không biết có phải Chung Linh đã nói gì không phải. Nhưng bà Phùng Trần đã nhanh chóng thu dọn xong hành lý.

"Mẹ à, sao đột nhiên lại muốn về nhà vậy?" Chu Bảo Cương vừa nói còn nhìn liếc qua Chung Linh một cái, làm cho máu nóng của Chung Linh bùng phát. Vây là có ý gì? Muốn nói cô đuổi người hả?

"Giờ mà đột nhiên, mẹ với anh rể con đã đi mấy ngày rồi, trong nhà chỉ còn có cha và chị gái con, còn phải trông Hoa Hoa nữa, mẹ không yên tâm chút nào. Mẹ thấy sức khỏe của Chung Linh rất tốt, mọi người xung quanh cũng rất quan tâm chiều cố, vậy là mẹ yên tâm." Bà Phùng cũng lo con dâu nổi giận, bản thân bà vì chuyện của con gái mà vội vàng về nhà, không thể ở lại chăm sóc cho đứa con dâu đang bụng mang dạ chửa, có nói thế nào thì cũng không phải.

"Để cho một mình anh rể về không được hả mẹ?" Chu Bảo Cương vừa nghe nói mẹ muốn về nhà, cảm thấy không ổn. Không biết là do mẹ mình giận dữ hay là do Chung Linh nói gì đó với bà? Nếu như mà do vợ mình chọc cho mẹ giận, hay là đuổi mẹ đi, thì dù bất cứ giá nào anh cũng không thể nào để bà đi được.

"Vây sao được, trong nhà còn rất nhiều việc. Con đừng nên lo lắng, cứ chăm sóc Tiểu Linh cho thật tốt, giờ con bé mang thai, không thể để cho nó không vui được, con phải nhường nhịn nó một chút." Bà Phùng lo lắng chuyện trong nhà, nếu so ra thì chuyện của con gái mình vẫn cấp bách hơn. Nếu như thật sự phải sửa nhà, thì bà không thể nào ở lại thêm được nữa.

"Con biết rồi." Giờ này Chu Bảo Cương mới nhẹ nhõm chút.

Chung Linh nghe chồng nói vậy, trong lòng cũng hả vui vẻ hơn chút nào.

"Tiểu Linh, con nhất định phải chăm sóc cơ thể cho thật tốt, nhất định phải sinh cho Chu gia nhà chúng ta một đứa cháu trai mập mạp khỏe mạnh, phải trông cậy vào con hết đó. Nếu như con thật sự sinh ra một đứa bé trai, thì con chính là đại công thần của nhà ta đó. Nhất định phải thật cẩn thận chăm sóc cơ thể, cũng đừng có quên lời mẹ dặn đó, phải thường xuyên đọc nhảm 'con gái' nha." Bà Phùng thật không yên tâm.

"Con biết rồi, mẹ à, mẹ đừng lo." Chung Linh cũng nhìn thấu được tấm lòng lo lắng của bà dành cho con gái, thêm vào đó, ở nông thôn, sửa nhà cửa lại là chuyện lớn, phải xem phong thủy, xem ngày, mua vật liệu các thứ, phiền phức hết sức, bà Phùng không thể không về nhà được. Như vậy thì không thể tính là do cô đuổi mẹ chồng đi, là do bà tự mình nói ra.

"Cương Tử, Tiểu Linh, hai em cứ yên tâm đi. Khi nào về tới nhà thì anh sẽ gửi điện báo cho hai đứa biết." Đinh Vinh hiển nhiên cũng không nghi ngờ lý do mà mẹ vợ mình vội vàng muốn đi về như vậy, chỉ nghĩ là bà ở không quen.

"Vâng, vậy để em tiễn hai người. Tiểu Linh, em vào nhà đi."

Chu Bảo Cương đi lấy xe. Chung Linh cũng không nói gì với chồng, chỉ nói mấy câu từ biệt với anh rể và mẹ chồng, tiễn hai người họ ra đến xe.

Lúc ra khỏi nhà, cả Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh cũng đi ra tiễn.

Đợi khi xe đã chạy, Hàn Minh Minh vội đến trước mặt Chung Linh, "Chị dâu, làm gì mà mẹ chồng chị đi nhanh quá vậy?"

"Vi ở quê muốn sửa nhà, không thể không về." Chung Linh nhìn Hàn Minh Minh, nói một cách thành thật.

"Chỉ vậy thôi à? Sao hôm qua không nghe mẹ chồng chị nói gì hết vậy?" Vu Nhã Tĩnh có phần tinh ý hơn Hàn Minh Minh.

Chung Linh chỉ cười, không trả lời, Vu Nhã Tĩnh cũng không hỏi tiếp. Đầu là thân làm dâu, tất nhiên là cô cũng hiểu.

"Nhưng mẹ chồng của chị cũng thật là, đặt tên cho đứa bé, gì mà ... Chu Kim Khố, haha... thật buồn cười chết luôn được!" Hàn Minh Minh nhớ lại cái tên đó, cười hết nửa buổi.

"Đúng vậy, em nghĩ như vậy còn hay hơn cái tên Chu Nhất Chích, còn có Chu Mãn Khuyên nữa!" Vu Nhã Tĩnh cũng cười theo.

"Chị sẽ không để cho ai đặt mấy cái tên đó cho con của chị đâu, nhưng mấy đứa cũng nên suy nghĩ tên của con các em đi. Cũng nên đặt cái tên cho Đại Nha đi chứ, nếu không thì sao mà làm họ khẩu. Còn cô nữa, cô Vương, chị sẽ đợi xem cô đặt cái tên gì cho con của cô."

Chung Linh mặc kệ sự chê cười của bọn họ, cô nhất định sẽ chọn cho con của cô một cái tên hay nhất. Nhớ tới lúc nhỏ đi học, tuyệt đối không đặt tên là Ngụy Bảo Quyên(1) vậy chẳng khác gì gọi là heo, vốn dĩ là họ Chu (2), nhất định không thể để cho con mình bị cười nhạo được.

(1) Tên Ngụy Bảo Quyên (魏宝娟) có cách phát âm giống như (喂饱圈), có nghĩa là ăn no/ cho ăn no (喂饱) và bị giam lại (圈) => heo!

(2) Chu/Châu (朱 - họ) và Trư (猪 - heo) có cách phát âm giống nhau. Chu Kim Khố (朱金库): kho vàng bạc châu báu. Chu Mãn Khuyên (朱满圈) – châu báu đầy chuông (?) phát âm giống như (猪满圈) - heo đầy chuông! Và Chu Nhất Chích (朱一只) – giống với ~ (猪一只) à, một con heo.

Chung Linh mặc kệ hai người kia, một mình đi về nhà. Cô hít mạnh một hơi, cuối cùng cũng có thể nhẹ gánh rồi, nhưng mà Chu Bảo Cương, đợi khi anh về hai chúng ta tính sổ sau. Anh vậy mà không tin em, giữa vợ chồng mà không tin tưởng nhau thì sao được. Lần này phải để anh nhớ cho kỹ mới được.

Chu Bảo Cương là một người rất thông minh, nhưng đôi khi lại quá lý trí, hay nói cách khác là anh không hiểu phong tình. Lấy một ví dụ cũ rích để nói: một người vợ hỏi chồng, cả mẹ và vợ anh cùng bị rơi xuống nước, thì anh sẽ cứu ai? Bình thường thì khi ở trước mặt người nào, anh sẽ nói là cứu người đó trước. Nhưng đây là câu trả lời rất sai lầm, vì khi hỏi, người phụ nữ đã có sẵn câu trả lời trong lòng mình, nhưng anh có trả lời thế nào cũng không đúng. Cách trả lời thông minh nhất là: anh sẽ cứu mẹ, nhưng, anh sẽ chết cùng em. Còn nếu mà Chung Linh hỏi Chu Bảo Cương câu này, thì anh sẽ trả lời như thế nào đây? Chắc chắn sẽ nói rằng: anh sẽ cứu người có khả năng cứu được cao nhất! Tuy rằng biết rõ anh là loại người như vậy, nhưng mà, không thể nào bỏ qua được.

Tối nay, Chu Bảo Cương nghĩ thầm cuối cùng cũng có thể ôm người vợ thơm nức của mình đi ngủ rồi. Sau khi huấn luyện kết thúc, anh tắm gội sạch sẽ, đem quần áo bẩn của mình tự mình giặt sạch sẽ, đang định đi về nhà thì vừa vặn gặp người hàng xóm kiêm chính ủy Châu Khải.

"Đi về rồi à?" Châu Khải cũng đang vội vàng thu dọn đồ đạc, về với vợ con.

"Về rồi, cũng chẳng biết tại sao, nói về là về ngay, anh nghĩ chắc là Chung Linh đã nói gì đó." Chu Bảo Cương biết mẹ rất quan tâm chuyện của mình, sao mà mới nói đi là đi liền? Có khuyên thế nào cũng không chịu đổi ý. Vì con trai, không biết bà đã ở sau lưng anh làm bao nhiêu chuyện. Nếu nhưng lần này không phải do Chung Linh nói gì đó, thì sao lại dễ dàng đi về như thế?

"Đi có nói gì không?" Châu Khải hỏi. Phải nói người đội trưởng này là một chiến sĩ cừ khôi, mà mấy chuyện tranh đấu ngầm anh cũng chẳng bao giờ lép vế, sao mà đối với phụ nữ anh ta lại chẳng có chút sách lược gì vậy? Nếu không thì sao lại rồi ren thế này! Đúng là người trong cuộc thường hồ đồ mà!

"Chẳng nói gì hết, còn bảo anh phải chăm sóc Chung Linh thật tốt, chắc anh phải hỏi Chung Linh xem sao quá!"

Châu Khải vừa nghe Chu Bảo Cương muốn đi hỏi Chung Linh thì bật cười ra. Không bằng không chứng, hỏi cái gì chứ? Không phải là tự tìm phiền phức sao? Nghĩ đi nghĩ lại thì cứ để cho đội trưởng ném chút đau não đi! Chị dâu cũng là một người rất khéo léo tinh tế, chẳng bị mẹ chồng than phiền chê trách chính là do bản lĩnh của chị rồi. Cho nên mình khỏi cần nói gì hết, cứ để cho đội trưởng tự mình ngộ ra đi!

"Đúng rồi, Châu Khải, anh muốn hỏi cậu một chút chuyện." Chu Bảo Cương có chút không tự nhiên, không biết nên mở lời thế nào cho phải.

"Sao vậy? Đội trưởng, có chuyện gì à?" Châu Khải mỉm cười hỏi anh, nhìn cái dáng vẻ là biết chuyện anh muốn hỏi là gì rồi!

"Cái đó, khi vợ cậu có thai, hai người có" Chu Bảo Cương chẳng biết làm sao, ấp a ấp úng thế nào cũng không nói được hết câu.

"Ý của anh là, khi mà vợ em có thai, chúng em có hay không." Châu Khải rất muốn phá ra cười, nhưng lại e ngại sự uy nghiêm của đội trưởng.

Mà quả thật chuyện này Chu Bảo Cương cũng không biết hỏi ai cho tốt.

"Nghe nói sau ba tháng thì có thể rồi, thời gian cuối thì không được. Hơn nữa, còn phải xem cơ thể của chị dâu và cách anh..." Thấy đội trưởng trừng mắt nhìn mình, Châu Khải phải nghiêm mặt nói tiếp, "Chỉ cần kiểm chế chút là được. Sao rồi? Nhịn không nổi nữa sao?" Cuối cùng cũng không thể kiềm chế được mà trêu ghẹo anh ta.

"Cút! Cậu cũng đức hạnh lắm chắc!" Đúng vậy, ai cũng tám lạng nửa cân, chẳng thể nói ai được. Một người thì không biết xấu hổ đi hỏi, một người thì như đi guốc trong bụng, cũng chẳng khác nhau là mấy. Hai người đều hiểu rõ, nhìn nhau cười.

...

Trời đã tối đen có thể nhìn thấy rõ sao trên trời, Chung Linh lấy một cái ghế ngồi trước cửa sổ, không mở đèn đêm, cứ vậy mà nhìn ra ngoài cửa sổ, hồi ức của thời thơ ấu cứ thế ùa về. Lúc đó điều kiện của nhà cô rất kém, trong nhà, trừ cha cô ra thì mọi người đều lớn lên ở nông thôn, trong thôn chỉ chia

cho một ít đất, khi đó đa số mọi người đều trồng lúa mạch và bắp. Mỗi năm đến mùa thu, khoảng đất trống cạnh thôn sẽ được dành làm một cái sân phơi tam, người lớn sẽ đập lúa ở đó, làm việc cho đến tối mịt. Còn cô và mấy đứa nhóc trạc tuổi mình chơi đùa ở cách đó không xa, cho đến khi người lớn đi về hết thì mấy đứa con nít vẫn còn chưa dứt cuộc chơi. Trong đồng lúa mạch đôi khi sẽ xuất hiện một cái lỗ lớn, nếu như không may, có khi trong cái lỗ đó là cả một gia đình chuột lúc nhúc. Khi đó, bọn con trai sẽ lấy mấy con chuột đem dọa cho bọn con gái khóc thét lên. Nhớ có một lần, một đứa nhóc nghịch ngợm lên đem nền đến, tìm thấy một cái lỗ, thế là cứ thế dúi nền vào. Kết quả thế nào thì chả cần phải nói.

Chung Linh nhớ nhất là hồi đó rất thích cùng anh trai bò lên đồng lúa mạch vào lúc chập choạng tối, nằm trên đồng lúa ngắm sao trời. Bầu trời đêm thời đó còn rất trong, giống như là một tấm màn đen không lỗ treo trên khoảng trống trên thôn của cô vậy. Trên tấm màn đen đó chỉ chít là sao trời. Lúc đó cô chẳng biết chòm sao nào với sao nào cả, chỉ biết sao Ngưu Lang và Chức Nữ. Cũng là do nghe mấy người già kể chuyện nên đám trẻ con mới biết đến. Nhưng không biết là từ khi nào, bầu trời đêm chẳng còn cái vẻ đẹp đó nữa.

Chung Linh lại nghĩ đến Chu Bảo Cương, anh lớn hơn cô khá nhiều tuổi. Lúc cô còn là đứa bé mười tuổi thì anh đã là một người lớn rồi, mà còn là một người lớn đã có thể lấy vợ sinh con rồi ấy. Chắc lúc đó anh cũng chẳng nghĩ đến sẽ cưới một người vợ nhỏ tuổi hơn mình nhiều vậy đâu! Mà nếu như lúc đó anh gặp cô thì có thể sẽ yêu cô không?

Nghĩ đến chồng, cô lại nghĩ tới cuộc sống hiện nay, cuộc sống trước kia, cuộc sống của kiếp trước, không biết tại sao trong lòng lại ngọt ngào thế này? Chung Linh nhận thấy bản thân có khi thờ dài thườn thượt, có khi lại hít một hơi thật sâu, đây đều chứng minh rõ ràng lòng cô có một sức ép lớn. Mà cái nguyên nhân của sự đè ép kia, chẳng ai khác, chính là Chu Bảo Cương. Vì mình quá sợ đánh mất anh, quá dè dặt đến cách nhìn của anh.

Hôm nay, lúc mẹ chồng đi về, trong mắt anh, Chung Linh nhìn thấy sự hoài nghi và không tin nhiệm. Tuy rằng đối với việc mẹ chồng đi về, cô đúng là có tác động không nhỏ, nhưng anh là chồng cô mà lại nhìn cô như thế, ánh mắt thật vô tình, cảm giác cứ như cô đã làm hại đến người thân yêu nhất của anh vậy. Vậy thì trong lòng anh cô là cái gì chứ? Sao mà bản thân lại mệt mỏi đến thế này? Nếu như cô có thể quay về thời thơ ấu thì tốt biết mấy, cái thời hạnh phúc vô tận đó.

Lúc Chu bảo Cương về đến, thấy nhà mình đèn đóm tối om, còn chưa đến giờ ngủ sao mà bà xã không mở đèn? Hay là qua nhà hàng xóm rồi sao?

Nghĩ như thế, Chu Bảo Cương vẫn cứ quyết định vào nhà xem qua. Vừa bước vào nhà, nhờ vào tia ánh sáng nhàn nhạt bên cửa sổ, anh thấy Chung Linh đang ngồi đó. Mở đèn lên, vợ anh đang ngồi thẩn thờ một chỗ, mắt rơi lệ. Thấy vậy, Chu bảo Cương cảm thấy trong lòng khó chịu như có con mèo đang cào loạn.

“Tiểu Linh, em sao vậy? Sao lại khóc thế này? Há? Không khỏe ở đâu sao? Hay là con làm em khó ở?”

Đến khi Chu Bảo Cương mở đèn Chung Linh mới biết anh đã về. Nghe thấy anh lời nào cũng nhắc đến con, lòng lại càng đau, nước mắt cứ thế mà không ngừng rơi xuống. Cô chả thèm để ý đến anh, mặc nguyên quần áo cứ thế mà lên giường nằm thẳng, đắp chăn kín mít. Mặc kệ thằng cha đó!

Chu Bảo Cương quả thật là bị hành động của cô làm cho rối rắm hết cả lên, bà xã lại sao thế này? Không phải là từ trước đến nay đều rất tốt sao?

“Tiểu Linh, sao vậy? Em nói gì đi chứ, em cứ khóc thế này, làm con buồn thì phải làm sao?”

Lại là con! Sao mà chỉ biết đến đứa con thế này! Thế còn cô thì sao? Hôm nay cô dứt khoát phải hỏi cho rõ ràng.

“Anh chỉ biết đến con thôi hả? Còn em? Anh không quan tâm em tí nào sao?” Chung Linh ngồi bật dậy, gương mặt hầm hầm như muốn đòi nợ.

“Em làm sao vậy? Sao tự nhiên lại nổi giận? Là ai chọc giận em hả?”

Chung Linh đúng là bị cái người đầu gối này làm cho tức chết đi được! Nhưng, chắc nếu như cô có mà tức chết thì anh ta cũng không biết vì ai chọc cho cô tức đâu! Vợ chồng cãi nhau, điều khiến cho người vợ bức bối nhất là gì? Chính là lúc bạn đang rất tức giận ông chồng mình, vậy mà anh ta còn phải hỏi, là ai chọc cho bạn nổi sùng lên, tại sao bạn lại tức giận?!

“Anh, anh chỉ quan tâm đến mỗi đứa con hay sao? Có phải là, chỉ cần sinh con cho anh thì ai cũng có thể làm vợ của anh, hả? Tình cảm của em đối với anh, anh có nhìn thấy không? Em hy sinh cho anh nhiều như thế nào, chẳng lẽ không thể đòi lại được chút nào sự tin tưởng và tình cảm của anh hay sao?”

Chung Linh biết rõ bây giờ mà cãi nhau với chồng chẳng có tác dụng gì hết, cô cũng chẳng hiểu tại sao lại như thế này, có lẽ hôm nay cô đã suy nghĩ quá nhiều rồi, mất đi khả năng khống chế tình cảm và phán đoán sự việc.

“Em đang suy nghĩ bậy bạ cái gì vậy? Được rồi mà, đừng có khóc nữa. Nha?” Chu bảo Cương thật không hiểu Chung Linh làm sao lại thế này, sao mà cái sự dịu dàng thường ngày anh rất yêu thích đó biến đi đâu mất tiêu rồi?

“Anh nghi ngờ em đuổi mẹ anh đi phải không? Anh nghĩ em là loại người như thế à? Trong mắt anh, em đối xử với người nhà anh chẳng ra gì cả sao? Chẳng lẽ anh không hiểu em, không có tí lòng tin nào vào em sao?” Không nói thì chẳng thể hiểu, cái thái độ này của Chu Bảo Cương khiến cho Chung Linh không thêm dè dặt đến nữa.

“Sao anh lại không tin em được, em đừng có suy nghĩ nhiều nữa.” Chu Bảo Cương cũng chẳng nói được câu an ủi nào.

Chung Linh đối với thái độ đó quả thật rất thất vọng, đau đớn tuyệt vọng nằm lại xuống giường, nước mắt cứ lặng lẽ dâng trào. Cảm nhận rõ ràng lòng tin của mình đang sụp đổ, tình cảm cũng sụp đổ.

Chu Bảo Cương thật không muốn cãi nhau với vợ vào lúc này, anh cũng biết bà xã đã vì mình mà hy sinh rất rất nhiều, nhưng mà anh làm thế nào cũng

không thể nói ra miệng. Bảo anh nói những lời đường mật, có nghĩ nát óc anh cũng chẳng thể nhả ra được một chữ. Anh chỉ có thể bứt rứt không yên.

Rất lâu sau đó, Chung Linh vẫn còn khóc. Chu Bảo Cương sợ cô khóc đến là người đi mất, cứ thế nằm xuống bên cạnh Chung Linh.

"Anh sai rồi, thật đấy, anh sai rồi mà, anh sẽ không làm em thất vọng nữa đâu. Nha? Anh bảo đảm đó."

Chung Linh hoàn toàn không để vào tai mấy lời anh nói, hoàn toàn không cảm nhận được thành ý nhận lỗi của anh, thật đáng hận!

Chu Bảo Cương thấy xin lỗi cũng không có tác dụng, thật không biết phải làm sao thì mới tốt đây. Anh lẩn qua lẩn lại suốt nửa ngày trời cũng không nghĩ ra được cách gì, sốt ruột tới mồ hôi rịn đầy trán. Cơ thể của vợ lúc này không thể chịu kích động lớn được!

Người bên cạnh bị giày vò khổ sở, Chung Linh cũng không thêm quan tâm, nhưng mà...

"Aaa!" Chung Linh nghe thấy Chu Bảo Cương kêu lớn một tiếng, quay đầu qua, anh đang nắm chặt bả vai, gương mặt đau đớn nằm bên cạnh mình. Là giả vờ sao? Nhưng mà sao mặt chảy đầy mồ hôi thế này?

"Sao vậy? Anh bị sao vậy?" Chung Linh vội vàng ngồi bật dậy, chân tay luống cuống chẳng biết làm gì.

"Vết thương trên vai mới ngay nay... bị phạm rồi."

Lần trước Chu Bảo Cương bị thương, trên vai có mảnh đạn không lấy ra được, lúc đó bên bệnh viện cũng có nói qua với Chung Linh, có thể để lại di chứng. Tháng trước đã bị phạm một lần, sao bây giờ lại bị thế này.

"Anh lại huấn luyện quá độ sao?" Lần trước cũng như thế.

Chu Bảo Cương không trả lời, nắm chặt lấy vai, đáng vẻ vô cùng đau đớn.

"Anh đợi chút, em giúp anh tìm thuốc giảm đau." Chung Linh vội vàng vàng tìm thuốc trên giường.

Đêm khuya, đợi đến khi Chung Linh ngủ say, Chu Bảo Cương mới mở mắt ra, quay qua nhìn người vợ tay vẫn còn đặt trên vai mình, lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm. Sao mà cãi nhau với bà xã còn mệt mỏi hơn là ra trận giết địch thế này?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Báo thù

Ngày hôm sau, Chu Bảo Cương vui vẻ tỉnh dậy đi làm. Chung Linh nằm trên giường, từ từ suy nghĩ lại. Tại sao vết thương trên vai anh lại bộc phát đúng vào lúc cãi nhau như vậy? Chẳng lẽ ngoại thương cũng có thể vì bị kích động mà tái phát sao? Chưa nghe qua! Vậy thì chỉ còn có một khả năng: mình mắc lừa rồi!

Lần này Chung Linh hận lắm nha, hận bản thân mình thật chẳng có tí tiến bộ, sao mà vào cái lúc đó có thể bị mắc lừa ngon ơ vậy chứ? Đầu óc đi đâu mất rồi? Buồn phiền, cô cực kỳ buồn phiền. Tối qua còn cuống quýt tìm thuốc cho người ta nữa chứ! Hôm nay làm sao có thể mượn khí thế của ngày hôm qua tiếp tục nổi lửa nữa đây! Lần 'chiến dịch' vợ chồng này, cô thua rồi!

Nhưng mà Chu Bảo Cương làm sao có cảm giác thắng trận chứ! Ngay đến lúc cùng đội viên huấn luyện, anh vẫn còn cảm thán không thôi. Vốn dĩ hôm qua anh muốn hỏi vợ làm sao mà mẹ anh lại vội về nhà, nhưng nhìn thấy Chung Linh khóc lóc thế kia, làm anh loạn hết cả trận pháp, thậm chí còn phải dùng đến khổ nhục kế mới có thể thoát thân, thật không dễ dàng!

Vì thế mà nói, vợ chồng cãi vã, thật sự là chẳng có cái gọi là thắng thua.

Mấy ngày này, cuộc sống của Chu Bảo Cương chẳng thoải mái gì, hiện tại anh với Chung Linh đang chiến tranh lạnh. Nếu như trước đây, Chung Linh đối với anh như vậy, anh sẽ hoàn toàn không để ý, nhưng bây giờ cô đang mang thai, anh chỉ có thể chịu đựng thôi. Nói thế nào thì, không phải cùng qua ngày hay sao?

Chung Linh mang thai được hơn ba tháng, chưa đến bốn tháng, còn Hàn Minh Minh thì sắp được sáu tháng rồi, là lúc nên chuẩn bị đồ dùng cho em bé. Vì thế hai bà bầu quyết định bỏ Vu Nhã Tĩnh lại, cùng nhau đi mua đồ con nít. Những thứ cần chuẩn bị cũng không cần phải hỏi người khác, cũng không có bao nhiêu thứ. Trước tiên là bình sữa cho trẻ con, phải mua hai cái, một cái để uống nước, một cái thì khi cần thiết dùng để bón sữa cho em bé. Còn có quần áo em bé, mũ, tã lót, bông gòn, chăn đơn hoặc vải bông, còn cần có phấn rôm, đồ đặc cũng không ít. Cũng may là Châu Khải có phải một cậu lính bên cấp dưỡng đến giúp đỡ.

Thật ra thì Hàn Minh Minh chẳng biết gì hết, nhưng Chung Linh đã từng nuôi đẻ, tất nhiên sẽ biết phải chuẩn bị những thứ gì. Chung Linh còn mua một mảnh to vải xô dùng trong y tế, rồi còn mua cho Chu Bảo Cương một tá áo ba lỗ và áo ngắn tay. Mua vải xô là dùng để may quần áo cho em bé mới sinh. Con nít mới sinh da thịt còn rất non, mà mấy loại vải thời bấy giờ thì không đạt được cái độ mềm mại thích hợp. Còn mua nhiều quần áo cho Chu Bảo Cương là vì y phục của anh hiện giờ không đẹp chút nào. Những thứ áo ba lỗ và áo ngắn tay đẹp thế kia, không cần phải lưu lại dấu ấn của gì mà xạ thủ thiện nghệ hay là đại hội kỷ niệm gì gì đó đâu, thật khó coi. Cũng may là còn có thể để làm tá lót cho em bé. Chung Linh có chuyện để bận rộn rồi.

Hàn Minh Minh thấy Chung Linh chuẩn bị nhiều đồ như vậy, cũng muốn có những thứ giống như của cô. Cơ thể của Chung Linh bây giờ không được như xưa nữa, không thể nào chuyện gì cũng giúp cô ta được, cho nên, đơn giản là: muốn thì để thôi, dạy cho cô cách làm, nhưng cô phải tự mình làm lấy.

Hàn Minh Minh nhăn mặt bĩu môi.

“Cô Vương à, cô sắp làm mẹ rồi, may quần áo cho con mình là chuyện hạnh phúc nhất đó.” Chung Linh chỉ còn có thể khuyên cô như vậy. Cô nàng này cứ coi mình là người thành phố nên Chung Linh thích gọi cô như thế, để cho cô nàng vất vả một phen đi.

“Được thôi!” Thực ra thì trong thời gian qua, Hàn Minh Minh đã trưởng thành và thành thực không ít.

Thời gian không còn nhiều nữa, Chung Linh còn phải may mền và nệm em bé, nhưng Hàn Minh Minh hẳn là chuẩn bị không kịp. Cô nàng này cái gì cũng không biết làm, lại không có người thân ở cạnh bên, chắc là Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh phải giúp cô nàng một tay.

Ở chợ, Chung Linh và Hàn Minh Minh tách ra, hẹn sau nửa tiếng đồng hồ sẽ tập trung ở cổng chợ. Vì người đông mà bụng của Hàn Minh Minh lại lớn, Chung Linh để cho cậu lính kia đi cùng Hàn Minh Minh, tự cô đi chọn những đồ vật mình yêu thích. Hai người đã từng đi mua đồ chung nên cô biết tính khí của Minh Minh, cô nàng không thể cùng mình đi chọn đồ mình muốn mua, mà chỉ chăm chăm đi tìm đồ của cô ta thôi. Vì thế, Chung Linh quyết định không đi chung nữa.

Người lính Châu Khải phái đến tên Liễu Cường. Lúc mới đến, nhắc đến chuyện tên họ, cách đặt tên của gia đình anh ta quả rất thú vị: bố tên là Liễu Thụ Căn, chú tên Liễu Thụ Đôn, cô thì kêu Liễu Thụ Chi (1). Nghe xong, Chung Linh và Hàn Minh Minh nhin cười đến là cực. Biết cái loại chuyện cực kỳ cực kỳ buồn cười nhưng tuyệt đối không thể cười không? Chính là cái tình huống này đây! Hơn cả cực hình!

(1) Thụ Căn, Thụ Đôn, Thụ Chi: rễ cây, gốc cây, cành cây (theo thứ tự)

Liễu Cường là điển hình cho phẩm chất ưu tú nhất của đội viên đội hai: rất nghiêm túc. Trước mặt anh ta mà cười nhạo tên các vị trưởng bối nhà anh ta thì thật chẳng ra thể thống.

Chung Linh liếc nhìn Hàn Minh Minh, dạo này cô nàng vì chuyện đặt tên cho con mà xoắn hết cả lên, ở đâu cũng hỏi tên họ người ta, nhưng đến giờ vẫn chưa nảy ra được chút ý tưởng nào.

Đồ đạc mua đủ hết rồi, Chung Linh và Hàn Minh Minh cũng đã gặp lại nhau, nhưng đúng lúc thì Chung Linh phát hiện ra bên hông chợ có một con phố nhỏ bán nhiều quần áo rất đẹp. Hàn Minh Minh cũng trông thấy. Để Liễu Cường ở lại trông xe, hai người phụ nữ đi ngắm nghía kiểu dáng quần áo thể thao bắt đầu thịnh hành. Đây cũng là do ảnh hưởng của đội bóng chuyền nữ Trung Quốc “Ngũ Liên Quân” (2) mà ra. Những quần áo thể thao đa dạng về chủng loại và phong phú về màu sắc bắt đầu được ưa chuộng. Chung Linh vẫn còn đang suy nghĩ mình có nên mua hay không. Hầu như Chu Bảo Cương chẳng có mấy bộ thường phục, nếu như mua cho anh thì không thể mua cho bản thân mình nữa. Thậm chí Chung Linh còn nghĩ không biết nên mua một chiếc ti vi hay không, để còn xem chút chương trình gì đó. Một mình ở nhà làm cho cô rất buồn bực.

“Này, nhìn đi đâu vậy? Cái đồ lưu manh!” Chung Linh đang chăm chú ngắm quần áo thì đột nhiên nghe thấy tiếng cãi vã của Hàn Minh Minh. Quay đầu lại, Hàn Minh Minh đứng bên cạnh mình, đang đôi co với một thanh niên ăn mặc khá thời thượng.

“Này! Cô chửi ai đó? Tôi làm sao lưu manh? Đụng gì đến cô hả?” Người kia để tóc khá dài, dáng vẻ bình thường, nhưng mặc cái áo sơ mi rất sặc sỡ, bên ngoài khoác một cái áo jacket, nhất là cái quần ống loe màu lam sẫm, để lại cho người ta ấn tượng rất sâu sắc.

“Sao vậy?” Chung Linh kéo tay Hàn Minh Minh. Hai người bọn họ là bà bầu, tốt nhất vẫn nên bớt chuyện nào hay chuyện đấy. Liễu Cường lại đang trông xe ở xa nữa chứ!

“Chị dâu, mắt hấn ta cứ dán dính vào người chị, còn nhìn vào” Hàn Minh Minh muốn nói là ‘trước ngực’.

Chung Linh biết Hàn Minh Minh vì cô mà ra mặt, vô cùng cảm kích.

“Được rồi! Chúng ta đi thôi!” Chung Linh căn bản chẳng nhìn người đàn ông kia.

“Đi!” Hàn Minh Minh liếc xéo tên kia một cái, đang muốn cùng Chung Linh đi khỏi nơi này.

“Áy? Đi cái gì? Nhìn ngắm cả nửa ngày trời mà chẳng mua được cái gì, sắp đi còn chửi tôi là lưu manh, vậy còn gì là đạo lý nữa hả?”

Người kia e rằng cũng nhìn ra Chung Linh muốn nhân nhượng cho qua chuyện nên càng không thêm kiêng kị gì cả. Loại người này Chung Linh gặp qua nhiều, ức hiếp hai người phụ nữ! Mặc dù bụng của Chung Linh còn chưa nổi rõ nhưng bụng của Hàn Minh Minh đã khá to.

“Sao? Mua hay không là do tôi tự quyết định, thái độ của anh không tốt, chúng tôi không muốn mua nữa.” Lửa giận của Hàn Minh Minh một chốc đã bốc cao.

“Ai ya, mạnh mẽ quá, tôi chính là sợ cái loại này đấy.” Vừa nói, tên kia vừa kéo lấy Hàn Minh Minh.

Nhìn thấy hắn ta đứng tay đứng chân như vậy, Chung Linh cũng tức giận. Mặc dù gã đàn ông kia chẳng dám làm gì, chỉ muốn hù dọa hai cô, chém đẹp hai người một lần, nhưng mà Chung Linh lại là một người ngoại nhu nội cương.

“Tôi khuyên anh tốt nhất là nên buông tay ra, giờ anh là đang đùa giỡn phụ nữ đấy, mà còn là thai phụ nữa chứ. Anh muốn sao? Cướp tiền của chúng tôi hả?” Chung Linh bắt lấy cổ tay của gã đàn ông đang lôi kéo tay áo của Hàn Minh Minh, cảnh cáo hắn.

“Vậy cô làm thế này là sao? Quyền rũ tôi hả? Mọi người đến đây xem đi, đây là do cô ta chủ động nha.” Bên ngoài cửa hàng đã có khá nhiều người, còn có người bắt đầu ồn ào, chắc đều là mấy người quen biết với gã ở các cửa hàng bên cạnh.

Ba người lôi lôi kéo kéo, bản thân mình và Hàn Minh Minh đều đang bụng mang dạ chửa, đi đánh nhau với một người đàn ông, dù cả hai cũng không thể nào là đối thủ của một người. Chung Linh tức điên. Bên cạnh chẳng có người quen, không thể chịu thiệt thòi lớn được, nếu mình và Hàn Minh Minh xảy ra chuyện gì, không phải sẽ hối hận đến chết hay sao!

“Được, tôi đưa tiền cho anh, anh buông tay ra.” Chung Linh thầm nhủ bản thân phải bình tĩnh, không so đo với hắn, phụ nữ báo thù mười năm chưa muộn, cần chặt răng, vì con, nhin!

“Chung Linh, chị điên à, chị muốn mua quần áo của hắn?” Hàn Minh Minh tức đến bốc khói, tóc trên đầu cũng sắp bốc cháy đến nơi.

“Không phải là mua đồ của tôi, mà là bồi thường tổn thất. Mấy người ở chỗ tôi cãi vã lớn tiếng lâu như vậy, làm sao mà tôi còn có thể buồn bán hả!”

Chung Linh muốn bốc hỏa rồi, nhưng vẫn cắn răng hỏi.

“Anh muốn bao nhiêu?”

“Hai mươi đi!” Hắn ta giờ ra năm ngón tay.

“Đi cướp đi!” Hàn Minh Minh muốn nhảy chồm lên, Chung Linh vội vàng giữ cô lại.

“Được, tôi đưa. Chúng ta đi!” Chung Linh móc ra hai mươi đồng, ném cho cái tên khốn kia, nhanh chóng kéo Hàn Minh Minh rời khỏi.

Đến chỗ đậu xe, Liễu Cường đang đợi hai người, nhưng vừa nhìn thấy sắc mặt của cả hai, “Chị dâu, hai chị sao vậy? Sao mà”

Chung Linh cúi đầu nhìn, quần áo của cô hơi lộn xộn, chắc là vì giằng co với cái tên khốn kia mới như vậy. Còn Hàn Minh Minh thì đang âm ức khóc, thật chẳng nhin nổi nữa, bức bối quá, oan ức quá!

“Sao chị lại làm như vậy? Em tức chết đi được, tức chết đi được!” Hàn Minh Minh bức tức khóc lớn.

“Vì chúng ta đang mang thai. Đừng lo, chúng ta tìm hắn tính sổ sau.”

Khi đàn ông giải quyết những chuyện này, đa số là sẽ nói thẳng với đối phương, “mày đợi đấy”, nhưng sau đó thì thường thường chẳng làm tới đâu cả. Còn phụ nữ thì sẽ không phí hơi nói ra những lời đó, mà sẽ tự khẳng định trong lòng, nhất định sẽ báo thù.

“Chị dâu, các chị...” Liễu Cường cảm thấy có gì đó rất không đúng.

“Không sao, cậu chạy xe đi, chúng ta về trễ rồi.” Chung Linh giục Liễu Cường, cũng chẳng hỏi đầu mà lo cho Hàn Minh Minh đang khóc tức tưởi kia, trong lòng đang nghĩ làm sao để trừng trị cái tên lưu manh đó.

Về đến nhà, Chung Linh cũng rất buồn bức, Hàn Minh Minh thì khỏi phải nói. Cô nàng khóc rất lâu, Vương Duệ hỏi, cô cũng không mở miệng.

Nghĩ suốt mấy ngày, Chung Linh thấy mọi chuyện đã lắng xuống, đi tìm Hàn Minh Minh để bàn bạc chuyện trả thù. Vu Nhã Tĩnh nghe kể chuyện cũng tức giận không kém, chủ ý muốn để cho bọn đàn ông giải quyết. Nhưng Chung Linh không đồng ý, cô muốn để cho tên hèn hạ kia nếm thử sự lợi hại của phụ nữ. Vì thế mà ba người cùng thương lượng, giáo huấn tên kia thật cẩn thận, phải đem theo vài người nữa, tốt nhất là dẫn Liễu Cường theo.

Khi nhờ người kêu Liễu Cường tới để kể cho cậu ta nghe kế hoạch của các cô thì cậu ta lại nói, không cần nữa. Khi hỏi đầu đuôi sự việc, cậu ta áp a áp ứng không nói. Sau đó ba cô phải vừa dỗ vừa xoa, cậu ta mới cung khai. Thì ra khi nhìn thấy Chung Linh và Hàn Minh Minh có gì đó không bình thường, Chu Bảo Cương và Vương Duệ đã nhận ra sự khác biệt, phái Liễu Cường đi điều tra. Vừa trở về báo cáo, đội trưởng và đội phó đã đem theo mấy người bọn họ, thay thường phục, đi ra ngoài. Những chuyện về sau thì khỏi cần phải nói.

“Mấy cậu cứ thế mà đánh người à?” Hàn Minh Minh còn chưa tin được, đây thật chẳng giống phong cách của bọn họ chút nào!

“Đúng vậy, tên tiểu tử kia cũng gọi ra rất nhiều người, còn bọn em chỉ có năm, đánh mười mấy người bọn chúng, vậy mà vẫn dễ như trở bàn tay. Hắn ta cũng chẳng thèm nhìn xem bọn em là ai! Nhưng sau đó thì cảnh sát địa phương biết, bắt tội em theo về, nhưng lúc đó đội trưởng đang có nhiệm vụ, chỉ là tranh thủ đi, nên sau đó kêu chính ủy đi giải quyết. Chuyện là vậy đó.” Sau đó kết quả mọi chuyện là tên tiểu tử kia bị xử phạt.

Chung Linh nghĩ thầm, mấy người đó giết địch chỉ trong chớp mắt, lần này ra tay quả thật là đã hạ thủ lưu tình lắm rồi.

Khi Chu Bảo Cương hoàn thành nhiệm vụ trở về, thật hiếm có được gương mặt tươi cười của vợ đang chào đón mình.

Chung Linh giờ tay lên, “Đòi lại cho em hai mươi đồng rồi hả?”

Vừa nghe thấy những lời này, Chu Bảo Cương hiểu là vợ mình đã biết hết mọi chuyện.

“Sao em biết vậy?” Chuyện này Liễu Cường chắc chắn sẽ không nói với người khác được. Binh lính do tự tay anh dẫn dắt, tất nhiên anh hiểu rõ.

Chung Linh cười cười, không nói gì.

“Có phải là em tự đi trả thù không hả? Em quên hiện tại mình đang một thân hai người sao?” Anh tóm được cơ hội rồi.

“Em chỉ mới có suy nghĩ vậy thôi.” Chung Linh sao có thể ở trước mặt ông xã thừa nhận bản thân là một người nhỏ mọn được chứ?

“Hừm! Nhưng mấy em không có làm cứng tới cùng là đúng.” Còn cố tỏ vẻ.

Nhưng Chung Linh vẫn rất vui, người đàn ông mình yêu thương có thể bảo vệ mình, vì mình mà ra mặt.

“Đúng rồi, anh không bị thương chứ?” Chung Linh lo bọn anh mấy người mà đánh lại mười mấy người sẽ bất lợi. Chiến tranh lạnh suốt mấy ngày, cũng chẳng có cơ hội quan sát xem thân thể anh có bị thương gì không.

“Không sao, không gì hết.” Không sao? Chung Linh không yên tâm.

“Không được, em phải xem! Anh đến đây nằm xuống.” Chung Linh ấn Chu Bảo Cương xuống giường, cởi áo của anh ra. Trên thân thể anh trước đây có vết sẹo do mổ, các loại thương tích do súng, do đao mà ra, nay lại thêm một vết máu bầm.

“Sao lại bị như vậy? Anh như vậy...” Chung Linh chẳng biết lòng dạ mình như thế nào, trên thân thể chồng cô chỉ chút sẹo, đều là do đánh trận và luyện tập mà để lại! Nhìn mà xót cả lòng! Mà lần này là vì mình nên anh mới bị thương!

“Đừng có kinh ngạc như vậy nữa, em lại muốn mít ướt rồi kìa. Nếu sau này con trai em sinh ra là một đứa hay khóc nhè thì phải làm sao?” Chu Bảo Cương chọc chọc mũi của vợ. Từ khi mang thai đến nay, Chu Bảo Cương nhận ra bà xã rất dễ khóc, cũng sắp biến thành một đứa con nít rồi.

Mà cũng đúng, cô nhỏ hơn anh rất nhiều. Nhiều khi anh cảm thấy cô như là người yêu, là vợ, có lúc thì lại giống như em gái, còn lúc này, giống như con gái vậy.

“Nếu như em thật sự sinh ra một đứa con gái thì sao? Mẹ...” Mẹ chồng chắc chắn sẽ thất vọng vô cùng. Ở nông thôn có biết bao nhiêu ví dụ, chỉ vì con dâu không thể sinh cháu trai mà cả đời phải nhìn mặt mẹ chồng mà sống. Chung Linh rất sợ hãi.

“Em nói thử coi?” Chu Bảo Cương cười cười nhìn vợ.

“Thì em sẽ đem theo con rồi xa anh, li hôn với anh.” Nghĩ đến tình huống đó, Chung Linh đã phảng phất cảm nhận được sự khó chịu, cứ như là mình đã từng trải qua vậy.

“Im!” Chu Bảo Cương lập tức ngắt lời Chung Linh. “Anh sẽ không li hôn, dù cho em có sinh con gái hay con trai, anh đều thích hết, dù em có không sinh được thì cũng chẳng sao, anh không thể rời xa em được.”

“Cái gì mà không thể chứ, đến lúc mẹ anh...” Một người là mẹ ruột, một người là vợ mình, nếu như quả thật mẹ anh không thể nào chấp nhận cô, thì anh chỉ còn cách khuất phục. Chuyện này còn hiếm hay sao?

“Anh không thể rời xa em được, không cách nào, em hiểu không? Em nghĩ anh là người vô dụng vậy sao?” Chung Linh nghe được những lời này, lòng nhẹ nhõm. Chắc chắn không thể sai rồi, anh đã nói ra những lời như thế này. Chung Linh biết kiểu đàn ông như anh, lời nói đáng giá nghìn vàng.

Tối, cuối cùng thì Chu Bảo Cương cũng đã đạt được ước nguyện, nhưng tất nhiên là cực kỳ cẩn thận, chỉ sợ làm tổn thương vợ yêu. Nhưng cũng coi như là đã được giải khát rồi đi.

Nằm trên giường, những ngày gần đây, đây là lần đầu tiên cô được yên lành ngon giấc. Nhưng trong lòng Chung Linh vẫn canh cánh một điều, tuy rằng hiện nay thân thể cô chưa thay đổi hoàn toàn, nhưng một thời gian sau thì sao đây? Sẽ chẳng còn là mỹ nhân nữa đâu!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Tai tiếng

Tết Trung Thu là dịp để đến thăm hỏi những người bạn có quan hệ thân thiết hay là thủ trưởng của mình. Dù Chung Linh quen biết không nhiều nhưng cũng có vài người của đội hai đến nhà chơi. Họ đều nhân lúc Chu Bảo Cương không có nhà mới đến. Cũng chẳng trách được, những người không sợ Chu Bảo Cương đã ít, những thuộc hạ không sợ anh lại càng ít hơn. Quả mà Chung Linh nhận được cũng rất đơn giản, chỉ là mấy hộp bánh Trung thu. Phải nói là bánh Trung thu của thời này rất khó ăn, đều là nhân Ngũ Nhân, bên trong còn có những sợi xanh đỏ. Chung Linh đã sống qua 2 kiếp rồi nhưng tới bây giờ cô cũng không biết những sợi xanh đỏ đó là gì. Chung Linh muốn đem bánh tặng cho người khác, nhưng Hàn Minh Minh càng không thích loại bánh Trung thu này hơn cả Chung Linh. Cô ấy cũng được tặng bánh. Cũng may là Vu Nhã Tĩnh thích. Để dành mấy cái bánh cho Chu Bảo Cương xong, phần còn lại Chung Linh đều đem cho Vu Nhã Tĩnh hết.

Bụng của Chung Linh càng ngày càng lớn, ước chừng sẽ sinh vào mùa hè. Thai của Hàn Minh Minh lớn hơn cô vài tháng, chắc là sẽ sinh vào mùa xuân. Còn chỉ dẫu của cô chắc cũng là sau tết sẽ sinh. Có lẽ năm nay đúng là một năm tốt thật!

Gần đây Chu Bảo Cương thích nhất là sờ bụng vợ mình, vài ngày không gặp lại cảm thấy hình như bụng cô lại lớn thêm ra. Chung Linh cảm thấy bây giờ cơ thể mình rất tốt, ăn cũng được nhiều hơn trước, đó là còn chưa tính đến đồ ăn vặt nữa đây. Những thứ trái cây có thể ăn được cô đều ăn cả, nghe nói trong khi mang thai ăn trái cây, em bé sinh ra sẽ đặc biệt xinh đẹp, mà lông mi cũng sẽ rất dài nữa. Chung Linh rất chú ý đến vấn đề dinh dưỡng. Việc làm Chung Linh an tâm nhất là thời đại này phân bón và thuốc trừ sâu không được dùng phổ biến lắm, thực phẩm đa phần đều trồng bằng phân hữu cơ.

Lúc trong nhà không có người, Chung Linh kéo kéo quần áo soi soi gương, trời ạ, dáng vẻ xinh đẹp của mỹ nhân Chung Linh còn đâu nữa đây! Giờ chỉ còn là một bà thím bình thường thôi. Nếu như bây giờ Mạc Hoành có gặp cô, chắc chắn sẽ chạy mất dép. Lý Tiểu Vân lại gửi thư đến, trong thư cũng có nhắc qua về người bạn này của ông xã cô. Xoay người lại, nhìn nhìn sau lưng, eo ốt năm nào nay còn đâu, mông cũng chả còn cong nữa! Chung Linh cảm thấy sốc nặng. Thanh xuân ơi! Sắc đẹp ơi! Còn đâu nữa! Nhưng mà lại nghĩ đến việc tại sao Chu Bảo Cương đối với dáng vẻ hiện tại của mình vẫn có hứng thú đến vậy? Nhịn được nửa tháng đã là cực hạn rồi. Còn Chung Linh thì đối với việc này càng ngày càng mất hứng thú, haiz..., chắc là mang thai nên mới như vậy chăng?

Tối, mọi người lại tập trung ở nhà của đội trưởng để nói chuyện. Tất nhiên là đàn ông nói chuyện của đàn ông, phụ nữ nói chuyện của phụ nữ, cũng có khi cùng nói về một vấn đề. Chung Linh thích không khí này, trong nhà có mùi khói thuốc lá, còn có mùi hương thanh nhẹ của trà hoa nhài, đàn ông thì nói đến những chuyện to tát còn phụ nữ thì vừa cười vừa nói. Trong lần này, tên chính thức của Đại Nha cũng được công bố, là do cha mẹ con bé dốc hết tâm huyết mới nghĩ ra được, gọi là Châu Dao. Mọi người nghe xong đều bảo là rất hay, nhưng Vương Duệ và Hàn Minh Minh vẫn chưa chọn được cái tên nào cho con của họ.

“Đội trưởng, chính ủy, nghe nói trong trung đội của các anh có người bị kỷ luật phải không?” Hàn Minh Minh quen biết nhiều hơn Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh nên tin tức cũng nhanh nhạy hơn nhiều. Nghe câu hỏi này của cô, Chung Linh lo lắng nhìn Chu Bảo Cương, chẳng lẽ chuyện đó bị phát hiện ra rồi sao?

“Em làm sao mà biết?” Chu Bảo Cương cũng không phủ nhận, xem ra đúng là thật rồi.

“Phụ nữ không nên chuyện gì cũng hỏi, em quên luật rồi sao?” Vương Duệ ở trước mặt mọi người ra uy, nhưng tiếc là chẳng có chút tác dụng.

“Cái gì mà em không được hỏi, cả đại đội đều biết hết rồi kìa!” Hàn Minh Minh lớn tiếng với chồng mình, nhất thời làm mất đi dáng vẻ dịu dàng vốn có của phụ nữ phương Nam. Nhìn thấy bà xã ra oai, Vương Duệ một câu cũng không dám hó hé.

“Là chuyện đánh người hả anh?” Chung Linh nhỏ nhẹ hỏi Chu Bảo Cương, cô không muốn lớn tiếng nói về chuyện này.

“Gi chứ? Là chuyện trộm xe đó!” Hàn Minh Minh trực tiếp phủ nhận.

“Trộm xe?” Vu Nhã Tĩnh và Chung Linh cực kỳ kinh ngạc, là người nào chứ? Hay là nói “Là lính của ai chứ?” Dám phạm pháp!

“Là mấy đội viên thấy có mấy chiếc xe không hợp quy cách, mấy người đó cùng nhau bàn bạc, đi đến mấy cơ quan không xa ăn trộm xe. Điều tra xong, cũng đã xử phạt hết rồi.” Châu Khải giải thích một cách ngắn gọn.

“Ăn trộm? Vậy người ở bên đó sao mà phát hiện ra vậy?” Vu Nhã Tĩnh rất là kinh ngạc, là xe đó, làm sao mà thần không biết quỷ không hay mà ăn trộm chứ?

“Em tưởng chuyện này đối với bọn anh khó lắm sao?” Vương Duệ nói.

“Uhm, cũng chả có gì.” Câu nói này của Chu Bảo Cương làm cho Chung Linh mở to mắt, còn cảm thấy anh rất là đặc ý nữa.

“Các anh dùng tiêu chuẩn gì để đánh giá đội viên vậy?” Đội khi mọi người về hết, Chung Linh vừa dọn dẹp ly trà, vừa hỏi cái người lười biếng đang nằm trên giường kia. Thiệt là hết cách mà! Trừ những khi tâm tình của Chung Linh không tốt ra, nếu không thì cái con người kia chẳng bao giờ chủ động đi làm việc nhà cả.

“Uhm, thực lực là quan trọng.” Buồn ngủ rồi.

“Vậy còn nhân phẩm thì sao?” Đúng là một câu hỏi hay. Chu Bảo Cương cảm thấy bà xã đúng là có chút đầu óc.

“Nhân phẩm mà không tốt thì căn bản là không thể vào đội của anh được.” Nói vậy cũng đúng, muốn vào đội của họ đúng là như vậy.

“Vậy còn em? Anh đánh giá qua em chưa? Em đủ tiêu chuẩn chứ hả?” Vừa nghe câu này của Chung Linh, Chu Bảo Cương không dám vội vàng. Đây là một việc rất là quan trọng, nếu như trả lời sai, hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng! Ngay lúc này Chu Bảo Cương tự nhiên cảm thấy mình là một người sợ vợ.

“Đương nhiên là đủ tiêu chuẩn rồi. Ngay lúc mà em xuất hiện trước mắt anh là anh đã thấy đủ tiêu chuẩn rồi.” Trong mấy giây ngắn ngủi, đầu óc thông minh của Chu Bảo Cương xoay mấy vòng mới nghĩ ra được câu trả lời này. Nhìn thấy bà xã mình vui vẻ, Chu Bảo Cương thở phào một cái.

Nhà mẹ đẻ của Chung Linh gửi thư đến, nói là chị dâu sinh con rồi, tuy là sinh hơi sớm hơn dự kiến nhưng mà mẹ tròn con vuông. Chung Linh rất vui. Gia đình của anh trai và chị dâu chuyển đến ở trong làng, gia đình nhỏ sống chung. Nhưng bây giờ chị dâu sinh con rồi thì phải đưa chị dâu về nhà. Ở nông thôn, lúc con dâu ở cứ phải có mẹ chồng chăm sóc mới được. Trừ khi có lý do gì đó chấp nhận được, còn không thì cả mẹ chồng và con dâu đều sẽ bị mọi người cười chê. Nếu mẹ chồng không chăm sóc con dâu thì sẽ bị nói là đối xử với con dâu cay nghiệt, còn nếu con dâu không chịu để mẹ chồng chăm sóc thì sẽ bị nói là coi nhà chồng không ra gì.

Nhưng sau đó một tháng, cũng là lúc Chung Linh mang thai được bảy tháng hơn, mẹ của Chung Linh gọi điện thoại đến cho cô. Gọi điện thoại thiệt không phải chuyện dễ dàng gì, nhất là Chung Linh đã có dặn dò qua gia đình cô rằng nếu như không có việc gì gấp gáp thì đừng gọi điện thoại. Nhưng cuộc điện thoại này không những đã gọi rồi mà còn do chính mẹ của cô gọi đến nữa.

“Mẹ à, có chuyện gì hả mẹ?” Chung Linh hỏi thẳng vào vấn đề.

“Tiểu Linh à, con có thể về nhà một chuyến không? Mẹ bây giờ chẳng còn cách nào nữa. Mẹ biết hiện giờ thân thể con không tiện, nhưng mà mẹ thật không biết...” Đang nói thì mẹ của cô đột nhiên khóc lớn.

“Mẹ à, sao vậy hả mẹ? Mẹ nói nhanh đi!” Chắc chắn là có chuyện gì rồi, Chung Linh cực kỳ lo lắng.

“Trong nhà xảy ra chuyện rồi con ơi, anh trai của con muốn ly hôn, cha con lại ngã bệnh. Nếu như con có thể thì hãy về một chuyến đi! Bây giờ mẹ chẳng biết nên làm thế nào cho tốt nữa...”

Chung Linh đặt điện thoại xuống, đôi tay cô run rẩy không còn tí sức lực nào. Qua những lời nói lộn xộn của mẹ, cô cũng có thể hiểu được đại khái, cũng có thể nói rằng, anh trai của cô có quan hệ vụng trộm với một người phụ nữ đã có chồng thì bị chị dâu phát hiện, chị dâu muốn ly hôn, cha cô nghe vậy thì ngã bệnh. Bây giờ mẹ cô chỉ có thể kêu con gái về nhà để giải quyết.

Sao lại có thể như thế này cơ chứ? Sao mà anh trai lại có thể như thế này? Tại sao lại là anh ấy? Qua lại với một người phụ nữ đã kết hôn, lại còn muốn bỏ vợ của mình, đây mà là chuyện con người có thể làm ra sao? Thật là tội nghiệp cháu gái bé nhỏ của mình, nếu như cha mẹ nó thật sự ly hôn thì tội nghiệp nhất chính là đứa con. Vậy đứa bé tội nghiệp đó phải làm sao đây? Cha cô sống ngay thẳng một đời, con trai của ông lại làm ra cái chuyện không có lẽ nghĩa liêm sỉ này, kêu ông biết để mặt mũi chỗ nào chứ? Kêu ông làm sao mà đối mặt với học sinh của mình đây? Không bị tức chết mới lạ! Xem ra lần này cô không thể không về nhà! Nhưng bây giờ cơ thể của cô...

Đúng vào tối đó thì Chu Bảo Cương về nhà, thấy Chung Linh thất thần nằm trên giường liền qua hỏi han, “Làm sao vậy? Tiểu Linh, cơ thể em có chỗ nào không tốt hả?” Chu Bảo Cương rất là lo lắng cho vợ mình, dù rằng bây giờ cơ thể của Chung Linh rất tốt, nhưng dù sao đi chăng nữa thì cô cũng là bà bầu nha!

Chung Linh nhìn thấy ông xã mình về, chẳng nói lời nào liền ôm chặt lấy anh. Trong lòng cô hiện giờ rất hỗn loạn, không thể nào chấp nhận nổi cái loại chuyện như thế, càng không thể nghĩ đến loại chuyện này lại có thể xảy ra ngay bên cạnh mình. Cô lo lắng cho đứa nhỏ tội nghiệp đó, lo lắng cho cha mẹ của mình. Dem hết mọi chuyện kể cho chồng nghe, bây giờ cô thật sự rất cần sự an ủi của anh.

“Em cứ về nhà đi! Anh sẽ nghĩ cách xin nghỉ phép để về nhà với em, em về một mình anh không yên tâm.” Chu Bảo Cương nhìn sắc mặt vợ mình cũng hiểu được rằng hiện giờ chắc chắn là cô rất lo lắng về chuyện này, nếu như để cô ở đây suy nghĩ lung tung thì chỉ bằng với cô về nhà xem tình hình thế nào.

“Cám ơn anh.” Quả thực là Chung Linh rất cảm kích sự thấu hiểu của ông xã mình, cô biết rằng anh rất quan tâm đến con của mình, hiện giờ cô đang mang thai hơn bảy tháng mà anh còn cho phép cô về nhà mẹ, thật là hiếm có. Chuyện này không phải người đàn ông nào cũng có thể làm như thế được.

“Không sao hết, em đừng có suy nghĩ nhiều, chắc chắn sẽ có cách giải quyết thôi mà.” Chu Bảo Cương nằm lên giường, anh cẩn thận đắp lại chăn cho vợ, bây giờ trời đã trở lạnh rồi.

“Anh à, anh có sẽ phản bội hai mẹ con em không? Có sẽ yêu một người khác không?” Chung Linh chỉ vì muốn yên tâm nên muốn biết câu trả lời của anh.

“Không đâu, em với con là tất cả lẽ sống của anh, là những người quan trọng nhất đối với anh. Anh sẽ không bao giờ có người khác đâu.” Những lời này đối với Chu Bảo Cương mà nói là những lời thật lòng, là những gì anh nghĩ, cho nên trong lúc vợ mình bị cú sốc lớn này không chút giấu diếm mà nói ra.

Chu Bảo Cương xin nghỉ phép xong, lại dành ra một ngày để bàn giao công việc. Chung Linh thì ở nhà thu dọn hành lý, đem theo 1000 đồng tiền lúc cô đến đây Chu gia đã đưa cho cô, còn chọn ra hai cây nhân sâm tốt đem về cho cha. Cô nghĩ là có thể sẽ phải dùng đến.

Nghỉ đến cơ thể hiện giờ của Chung Linh, Chu Bảo Cương mua vé xe lửa tốc hành ghế mềm, anh còn lo trên đường đi cô cực khổ nên chuẩn bị thêm thức ăn và trái cây để ăn trên xe nữa. Anh cũng đem theo mấy bộ đồ dày một chút, ở nhà chắc chắn là lạnh hơn ở đây rồi.

Chung Linh và chồng cuối cùng cũng về tới nhà, vừa vào tới thôn là đã cảm nhận được không khí khác lạ, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng bàn luận của mọi người ở sau lưng họ. Chung Linh đoán đây chắc chắn là vụ tai tiếng lớn nhất trong vùng từ trước tới nay, thật không ngờ lại xảy ra trong gia đình của cô. Chung Linh vừa bước vào nhà đã phát hiện một người phụ nữ lạ mặt bước từ phòng phía Tây đi ra. Nhìn thấy Chung Linh và Chu Bảo Cương, cô ta liền ra ngoài tiếp đón.

“Là em gái và em rể đó hả? Về tới nhà rồi à?”

Chung Linh đã đoán ra người phụ nữ này là ai rồi. Cô không trả lời mà tỉ mỉ đánh giá cô ta, gương mặt cực kỳ bình thường, đôi mắt hơi nhỏ, cái thai trong bụng chắc là bốn năm tháng rồi, dáng vóc không cao, không thể nào sánh với chị dâu của mình được. Sau khi đánh giá xong cũng chẳng thèm để ý đến cô ta, cô cùng Chu Bảo Cương đi vào phòng của cha mẹ.

“Về rồi sao?” Trương Tú Phượng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng nhìn Chung Linh và Chu Bảo Cương.

“Mẹ, cha vẫn khỏe chứ ạ?”

Chung Ngọc Tú, cha của Chung Linh cũng biết là con gái và con rể đã về, nhưng vẫn nằm bẹp trên giường đất, đầu mảy nhú chặt, mắt cũng không mở ra. Chu Bảo Cương nhìn thấy cha vợ của mình như thế cũng không cần hỏi mà giúp Chung Linh cởi giày để cô ngồi lên giường đất.

“Cha, cha sao rồi? Mẹ ơi?” Chung Linh cũng chẳng còn lòng dạ nào chào hỏi nữa. Ở trên giường đất Chung Linh còn phát hiện ra một đứa bé nằm bên cạnh cha mình.

“Đây là ...” Chung Linh hỏi mẹ cô.

“Đây là Nữ Nhi, còn chưa được hai tháng tuổi nữa. Lần này cha con vì tức giận mà ngã bệnh, đại phu nói phải dưỡng bệnh cho tốt, nếu không sẽ không thể chữa dứt được.” Đang nói, nước mắt của bà lăn rơi xuống.

Chung Linh đến gần bên cha cô, nhìn kỹ đứa bé. Nhỏ quá đi! Con bé xinh xắn như vậy, dễ thương như vậy, nhìn một hồi mà trái tim cô như thất lại, thật đúng là tạo nghiệt mà!

“Cha, chúng con về nhà rồi, cha yên tâm đi, mọi việc sẽ qua đi thôi mà.” Nghe con gái nói như vậy, nước mắt của ông từ khô khan mà từ từ lăn xuống.

Ngay lúc đang nói thì người đàn bà kia đi vào phòng, cầm theo vài cái ly, còn cầm cả phích nước, trong ly có để sẵn lá trà, dáng vẻ như đang tiếp đãi khách vậy. Cô ta rót nước cho Chu Bảo Cương, nói “Em rể à, nào, chắc đi đường mệt lắm hả? Uống nước đi nào.”

Chu Bảo Cương là người như thế nào chứ? Sao có thể tôn trọng loại người này chứ, cho dù bản thân có là người sợ vợ đi chăng nữa thì với cái loại chị dâu như thế này, anh cũng không thể nào chấp nhận được, vì thế anh xem như chị ta là người vô hình, ngay đến mí mắt cũng không thèm nhắc lên.

Nhìn thấy phản ứng như thế của Chu Bảo Cương, người đàn bà đó cũng không thèm quan tâm, lại đến rót nước cho mẹ con Chung Linh. Chung Linh chẳng có rãnh để để ý đến cô ta, cô đáp lại chần cho cha, lại sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của cháu gái.

“Được rồi, cô đi ra trước đi!” Trương Tú Phượng lạnh lùng kêu cô ta đi ra ngoài, cô ta cũng vờ như không nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của bà, quẩy mông đi ra ngoài.

“Mọi chuyện sao lại như vậy?” Chung Linh cực kỳ tức giận. Trương Tú Phượng vừa khóc vừa nói. Khi chị dâu Lưu Đan của Chung Linh về nhà chồng để sinh con, anh trai của cô đi dạy ở trong làng hay ở lại nhà của hai người. Đợi đến khi con gái đầy tháng, vào một ngày, Lưu Đan vì sợ con gái bị lạnh nên đã một mình về nhà lấy vài món quần áo dày một chút cho con. Ai mà ngờ được, khi vừa vào tới nhà, đang giữa ban ngày ban mặt mà cô thấy chồng mình đang trần nhộng nhộng nằm trên giường. Chị dâu của Chung Linh cảm thấy có gì đó không phải, khi vừa lật tấm ván giường lên thì thấy người đàn bà này cũng trần truồng tròn ở phía dưới! Thế là ba người đánh nhau. Người đàn bà đó còn nói rằng ‘của tôi thơm hơn của cô nhiều, người Chung Cánh thích chính là tôi, dù tôi có lớn bụng thì anh ta cũng muốn đụng chạm với tôi!’ Không những như thế mà đứa con trong bụng của cô ta cũng là của Chung Cánh. Lưu Đan nổi giận đùng đùng, ôm tất cả quần áo, nội y của ả ta đem đến cho chồng ả. Cuối cùng, ả ta bị chồng đuổi khỏi nhà, Lưu Đan đòi ly hôn, đến con cũng chẳng cần, đi về nhà mẹ.

“Vậy còn anh trai? Anh nói như thế nào?” Trong lòng Chung Linh cực kỳ bức bối, cảm thấy bản thân mình cũng giống như chị dâu vậy, hận không thể đem ả đàn bà kia nghiền nát ra.

“Anh con nói, nó cũng chả biết làm thế nào, bây giờ con nhỏ đó, nó tên Vương Hải Anh, đang mang thai con của nó kia, mà cũng nói bây giờ không thể không ly hôn rồi.” Đây mà gọi là đàn ông sao?

Chung Linh nhìn sang Chu Bảo Cương, hai tay của anh đang nắm thành quyền, đặt lên trên đầu gối, anh cũng đang cực kỳ bất bình. Đối với một người chính trực như anh thì chuyện này thật không thể nào chấp nhận nổi. Chung Linh bất chợt nghĩ đến bản thân mình của kiếp trước, lúc đó anh cũng khó chấp nhận như thế này chăng? Nghĩ như thế, Chung Linh lại càng cảm giận bọn họ hơn.

Chương 51: Tiến thoái lưỡng nan

“Vương Hải Anh? Là người ở đâu vậy? Sao mà con chưa nghe qua?” Chung Linh lo lắng không biết là ả có quan hệ gì với cái tên Vương Hải Long đó không.

“Là người ở trong làng, anh con nói hồi trước cùng là bạn học.” Chắc không có quan hệ gì chứ.

“Anh con đâu? Cả nhà biến thành như thế này rồi, anh còn chạy đi đâu chứ?”

Hiện giờ Chung Linh chẳng hiểu được Chung Cảnh đang nghĩ như thế nào. Sao mà vợ của mình không cần mà lại giữ cái người đàn bà kia lại?!

Đang nói thì có người đẩy cửa đi vào, là dì của Chung Linh, Trương Tú Bình. Xảy ra những chuyện này, những người bà con thân thích đều cảm thấy mất mặt, người có thể đến hỏi thăm đều là những người thật sự quan tâm đến nhà họ.

“Tiểu Linh và Cang Tử về rồi đó hả?” Về mặt của dì cũng vô cùng ảm đạm. Mặt mũi của họ hàng thật chẳng thể nào mà tươi sáng nổi!

“Dì à, ngồi đi đi.” Chu Bảo Cương và Chung Linh cùng nhau lần lượt chào hỏi.

Một lúc sau, bác cả và bác gái cả của Chung Linh cũng đến. Giờ chỉ còn đợi Chung Cảnh về nhà nữa thôi.

Vương hải Anh nhìn thấy nhiều người bà con đến như vậy, cũng đại khái đoán ra được tình hình hiện tại. Đối với ả mà nói, chính là liên quan đến chuyện sống chết.

“Tiểu Linh à, giờ con đã về rồi, từ nhỏ con với anh con đã thân thiết với nhau, con khuyên nó thử coi. Bây giờ là chuyện gì kia chứ?” Bác gái cả trước nay vốn thẳng tính.

“Đúng vậy, Tiểu Linh à, mẹ của con bây giờ đang rất rối loạn, chỉ biết khóc suốt ngày.” Dì của cô rất đau xót cho chị gái ruột của mình. Mặt dù là thân thích họ hàng, nhưng chuyện của Chung Cảnh thì phải do gia đình họ quyết định, dù là ai cũng không tiện thay họ làm giải quyết được.

Người đàn bà đó lại bước vào phòng, rót nước bưng trà cho mấy người khách, dáng vẻ chẳng chút nhiệt tình.

Mọi người đối với cô ta đều khinh bỉ từ trên xuống dưới, cũng chẳng ai thêm nói chuyện với ả ta.

Mọi người mỗi người một câu, đều là chung ý kiến là đi đón chị dâu về và đuổi người đàn bà kia ra khỏi nhà. Chung Linh cũng nghĩ như vậy. Cô nhìn sang Chu Bảo Cương, thấy chân mày anh dồn lại thành một đường thẳng, không biết ý của anh là chuyện này không thể làm vậy hay là chuyện này không hề đơn giản đây?

Một lúc sau, Nữ Nữ dường như là đã tỉnh dậy, khẽ cựa quậy thân, không biết là do đói hay là do đói dầm dầy. Chung Linh liền bế con bé, mở bọc tã ra xem, không phải là dầm dầy, Chung Linh lại nhanh chóng quần tã lại, sợ con bé bị nhiễm lạnh. Cô bế con bé dậy, vỗ nhẹ nhẹ vào lưng nó. Mọi người đều đau lòng thở dài. Chung Linh nhìn qua Chu Bảo Cương, anh cũng đang nhìn cô, trong ánh mắt ẩn chứa tâm sự gì đó rất phức tạp.

"Mẹ, hình như Nữ Nữ đói rồi, con bé ăn sữa bột phải không?" Chung Linh nói với mẹ.

"Ái chà, chắc là đói rồi đây mà." Trương Tú Phượng lo nghĩ đến quá nhiều thứ nên nhất thời quên khuấy mất.

"Nhanh đi nào..." lúc này cha của Chung Linh, Chung Ngọc Tú mới yếu ớt mở mắt ra, hỏi vợ mình mau đi pha sữa cho cháu gái. Lúc Trương Tú Phượng vội xuống giường đi dép thì Vương Hải Anh đi vào, cô ta đã pha sẵn bình sữa cho đứa trẻ.

Chung Linh vừa nhìn thấy cô ta là cảm thấy căm ghét từ tận đáy lòng. Kiếp trước Chung Linh đã phản bội lại chính chồng của mình, kết quả là cả nửa đời sau của cô chỉ có hối hận và nhục nhã. Nhưng người đàn bà này, Chung Linh chẳng nhận ra cô ta có tí suy nghĩ như thế, tục ngữ có câu, cây mà không có vỏ cây thì chỉ có đường chết, người mà không cần thể diện thiên hạ vô địch. Một mình cô chắc sẽ rất khó mới có thể đuổi ả ta ra khỏi cửa, mấu chốt của mọi chuyện đều phải xem anh trai thôi. Nhưng mà Chung Linh cũng nhận ra, người đàn bà này rất giỏi quan sát ánh mắt, nhất định không phải là một người đơn giản.

Một lát sau, bà con họ hàng cũng về hết. Mục đích chính của họ là đến để an ủi cha của Chung Linh. Đợi mọi người đi hết, Chu Bảo Cương đến bên cạnh bà xã, nhìn cô bế em bé.

"Con bé ngoan quá." Chu Bảo Cương âu yếm nhìn ngắm Nữ Nữ, đối với con bé tội nghiệp này lòng anh cũng dâng lên một niềm thương cảm.

"Mẹ, mẹ hỏi đại phu thử xem bây giờ cha có thể dùng nhân sâm được hay không. Con có đem hai cây nhân sâm về đây." Trương Tú Phượng nghe nói vậy rất vui vẻ, nhân sâm quả thực là một thứ rất bổ dưỡng.

"Vậy hả? Chắc là tốn kém lắm phải không con? Con bé này, mẹ sẽ đi hỏi Vương đại phu thử xem, con đi đường cực nhọc quá rồi, mẹ cũng sẽ hỏi xem con có thể dùng hay không." Các bà mẹ dù trong bất cứ thời điểm nào cũng không thể nào quên đi con cái do mình dứt ruột đẻ ra được.

"Mẹ à, hay là mẹ cứ mời Vương đại phu đến một chuyến, như vậy tiện hơn." Chung Linh biết nhân sâm là một thứ bổ dưỡng, nhưng không phải người nào cũng dùng được.

"Được, để mẹ đi một chuyến." Lúc này Trương Tú Phụng mới vui vẻ lên được một chút, dường như bà có thể thấy được ngay trước mắt con gái và chồng mình đều đang khỏe mạnh vậy.

Đợi khi Trương Tú Phụng đi rồi, Chung Linh mới quay sang hỏi cha.

"Cha, ý của cha về chuyện này như thế nào?" Cha cô bây giờ ngã bệnh rồi, cơ thể tất nhiên là rất quan trọng, nhưng mà tâm bệnh thì thật khó chữa!

"Haiz... Ý kiến của cha còn quan trọng hay sao? Tiểu Linh à, hai đứa con xem làm sao thì làm đi! Nếu như có thể khuyên được anh con thì tốt, cha coi như là nó phạm sai lầm một lần, cha sẽ tha thứ cho nó, ai mà chẳng phạm sai lầm chứ? Còn nếu như khuyên không được, thì bỏ đi! Để chúng nó đi đi, sau này cha chẳng muốn nhìn thấy chúng nó nữa." Ý của Chung Ngọc Tú rõ ràng là không muốn gia đình nhỏ của con trai bị tan vỡ.

"Anh à, ý của anh thì sao?" Trong lúc này Chung Linh rất muốn nghe ý kiến của chồng mình.

"Anh nghĩ vẫn cứ là đợi xem chủ ý của anh trai như thế nào. Nhưng mà anh ấy đã để cho người phụ nữ kia vào nhà rồi thì chắc cũng đã có ý định sẵn rồi." Những điều Chu Bảo Cương nói, Chung Linh nghe xong cũng hiểu rõ, nhưng dù thế nào đi chăng nữa cô cũng phải thử khuyên anh trai mình xem sao.

Một lúc sau, Trương Tú Phụng đã mời được Vương đại phu đến. Vương đại phu là một ông cụ gần sáu mươi tuổi, vốn vẫn quan hệ khá tốt với Chung Ngọc Tú, hai người cũng nói chuyện rất hợp nhau, cũng có thể là do họ có cùng sở thích, đều thích đọc cổ văn.

Vương đại phu bắt mạch cho Chung Ngọc Tú, xong lại quay qua khám cho Chung Linh. Chung Linh rất tin tưởng vị đại phu này, ông là một vị đại phu giỏi chứ không chỉ hữu danh vô thực. Chung Linh lo lắng cho cơ thể của Chu Bảo Cương, anh phải luyện tập rất cực khổ, lại từng bị thương rất nặng nên cũng phải để Vương đại phu khám qua. Chu Bảo Cương muốn từ chối, nhưng cuối cùng đành chịu thua sự kiên trì của Chung Linh.

Đang lúc bắt mạch cho Chu Bảo Cương thì Chung Cánh về tới. Nghe tiếng của anh và người phụ nữ đó nói chuyện ở bên ngoài, sau đó hai người cùng bước vào phòng, đứng một bên chờ Vương đại phu khám bệnh xong mới nói tiếp.

Khám bệnh không có vấn đề gì hết, Chung Linh vẫn khỏe, căn bản là thể chất tốt, Chu Bảo Cương cũng rất khỏe mạnh, chỉ có Chung Ngọc Tú...

"Lão Chung nên dùng ít thôi, hai mẹ con Tiểu Linh thì có thể dùng một chút. Có điều, tôi thấy nhân sâm của Tiểu Linh quả là đồ tốt, chắc cũng phải cả trăm năm chứ chẳng ít, còn gốc này thì khỏi phải nói, mọi người để dành lại sau này từ từ mà dùng."

Chung Linh cất gốc to để dành cho cha cô, còn gốc nhỏ thì đưa cho mẹ cô, theo lời dặn dò của đại phu mà hàm canh gà. Ánh mắt của Chung Linh quét qua Vương Hải Anh, cô ta lén lút chạm vào Chung Cánh, không biết là ả ta đang muốn được khám bệnh, hay là ả ta đang thèm muốn nhân sâm nữa đây. Hai gốc nhân sâm mà Chung Linh cầm từ nhà theo này vẫn chưa phải là loại tốt nhất, cho dù là vậy, nếu như người đàn bà đó mà biết được giá trị của chúng, Chung Linh sợ là không biết ả ta sẽ nảy ra ý đồ xấu xa gì nữa.

"Ông Chung à, suy nghĩ thoáng một chút, đừng nổi nóng, ngày tháng sẽ qua thôi." Chung Ngọc Tú nghe xong gật gù đầu.

Vương đại phu nói xong thì ra về. Trương Tú Phụng muốn ra tiễn khách nhưng ông từ chối. Chu Bảo Cương đi bắt gà, Chung Cánh cũng muốn đi theo thì bị Chung Linh gọi lại.

"Cô đi ra ngoài." Chung Linh cũng không chút khách khí, trực tiếp đuổi người đàn bà kia đi ra ngoài. Vương Hải Anh nhìn Chung Cánh một cái mới đẩy cửa bước ra.

"Anh tính như thế nào, cứ nói thẳng ra đi!" Chung Linh cũng không gọi một tiếng anh trai, giọng điệu lạnh lùng.

"Tình huống hiện tại, bên ngoài đều bàn tán..." Chung Cánh ngập ngừng nói.

"Anh cũng biết nữa hả!" Trương Tú Phụng tức giận quát.

"Mẹ, mẹ để cho anh nói." Chung Linh ngăn mẹ lại.

"Anh nghĩ chỉ còn cách ly hôn thôi. Vương Hải Anh còn đang mang thai, ngày tháng sau này chắc chắn không dễ chịu gì. Dù sao thì hoàn cảnh của Lưu Đan cũng tốt hơn cô ấy." Ý tứ thật rõ ràng, thật chẳng khác những gì mà Chu Bảo Cương suy đoán. Chung Ngọc Tú nằm trên giường thờ dãi.

"Vậy còn đứa con thì sao? Nữu Nữu đó? Con bé sẽ như thế nào?" Chung Linh rất quan tâm đến đứa trẻ tội nghiệp đó. Con bé chính là người chịu nhiều tổn hại nhất trong chuyện này.

"Anh sẽ nuôi dưỡng con bé, nói sao thì nó cũng là con gái của anh." Chung Cánh vội vàng nói.

"Vậy còn chị dâu, anh thấy anh đối xử với chị dâu như vậy mà được à? Con đàn bà đó thì có gì tốt, khiến cho anh vứt con bỏ vợ như vậy? Làm trái với luân thường đạo lý?" Chung Linh tức giận chỉ trích anh trai.

"Anh biết anh đối xử tệ với cô ấy, anh đã đối xử không ra gì với một người phụ nữ rồi, anh không thể nào làm như vậy với Vương Hải Anh nữa, cô ấy cũng rất đáng thương, cô ấy thường hay bị chồng đánh đập, cuộc sống cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, Lưu Đan còn có thể đi kiếm cho mình một người khác tốt hơn anh, nhưng còn Hải Anh thì..." Chung Linh nhắm mắt lại, anh trai hiện giờ mất hết lý trí rồi! Dù có chín trâu cũng chẳng thể kéo anh quay trở lại.

"Anh nghĩ qua chưa? Đứa trẻ lớn lên với mẹ kế thì sẽ như thế nào? Anh đã từng nghĩ qua chưa? Anh đối xử vô tình với vợ mình như vậy, khiến cho cha vô cùng thất vọng, anh thật còn chẳng bằng cầm thú!" Chung Linh cực kỳ tức giận quát to.

"Tiểu Linh, bình tĩnh chút." Ngay lúc đó thì Chu Bảo Cương bước vào phòng, anh đã cắt tiết gà, cũng đã rửa sạch tay. Khi bước vào thì nghe thấy tiếng kêu cực kỳ kích động của vợ.

"Tiểu Linh, anh biết là anh sai, nhưng mà sự việc cũng đã như vậy rồi, Lưu Đan cũng đòi ly hôn, anh..." Bây giờ Chung Cánh muốn tìm một lý do thỏa đáng để được giải thoát, nhưng tìm đâu mà chứ?

"Tiểu Cánh, con nghĩ thật kỹ đi, giờ con muốn làm cho mọi người tức chết có phải không?"

Trương Tú Phụng mắt nhòa lệ nhìn con trai, cho dù là nó đã làm cho bà thất vọng như vậy thì cũng không thể không lo cho nó.

"Cha, mẹ, đời này con chỉ van xin cha mẹ lần này thôi, sau này con nhất định sẽ không để cho cha mẹ phải thất vọng." Câu nói này của Chung Cánh thật chẳng làm cho ai tin tưởng được.

"Anh kêu con bé đó phá thai đi, nếu không thì dắt nhau về nhà anh mà ở, không thể để nó ở trong nhà này được." Trương Tú Phụng nói với con của mình.

"Không được, mẹ à, chồng của cô ấy sẽ đánh chết cô ấy mất. Hơn nữa đứa con trong bụng lại là con của con nữa, mẹ!" Bây giờ Chung Cánh chẳng chịu để lọt tai lời nói của bất kỳ người nào hết.

"Đuổi nó đi, anh không làm được thì để tôi, cái nhà này không có chỗ cho thứ đàn bà vô liêm sỉ đó!" Trương Tú Phụng không thể để cho cái mầm họa này tiếp tục ở trong nhà được, hôm nay dù Chung Cánh có nói gì đi chăng nữa thì bà nhất định cũng phải đuổi cô ta ra khỏi nhà.

Vừa nói xong bà liền bước xuống giường, đi thẳng ra ngoài, Chung Cánh thấy thế liền kéo lại.

"Mẹ, mẹ đừng đi, mẹ." Nhìn thấy mẹ mình vừa nói xong liền xông ra ngoài, Chung Linh đang vội xuống giường thì Chu Bảo Cương cản lại.

"Để anh, em cứ đợi đó." Chu Bảo Cương theo ra ngoài, Chung Linh nghĩ cũng phải. Liền sau đó chỉ nghe thấy tiếng kêu khóc, cực kỳ lộn xộn, Chung Linh không thể chịu được nữa. Vừa mới mở cửa ra thì thấy chồng đang đỡ mẹ mình, còn anh trai thì đang ôm lấy người phụ nữ kia.

"Mẹ, thôi đi. Đều vào trong này hết đi." Chung Linh kêu mọi người vào nhà. Cô ra hiệu với chồng để anh dìu mẹ mình vào nhà. Làm vậy thì có tác dụng gì chứ, nhìn cái bộ dạng đó của anh trai, làm sao có thể đuổi cô ta đi được chứ.

Chu Bảo Cương dìu mẹ vợ vào nhà, "Mọi người bình tĩnh một chút, xung đột không thể giải quyết được chuyện gì hết." Dựa trên vị trí của anh thật không tiện để đưa ra ý kiến, mặc dù anh cực kỳ khinh thường cách làm của anh vợ.

"Anh đã nghĩ qua chưa? Anh mà giữ người phụ nữ này lại, anh sẽ mất hết tình thân, mất hết danh dự. Anh đối xử không ra gì với người vợ kết tóc xe tơ, đối xử tệ bạc với con gái anh, dù anh có làm việc gì thì người ta cũng không xem trọng anh nữa, anh, hay là nói các người, đời này sẽ luôn luôn bị cái chuyện bại hoại này đeo bám, các người có hiểu không hả?" Chung Linh nhìn anh trai chờ đợi, hy vọng anh mình có thể biết làm đường lạc lối mà quay đầu trở lại.

"Anh biết, nhưng bây giờ chỉ có thể làm vậy thôi." Chung Linh quá thất vọng rồi, chẳng lẽ anh thật sự hiểu rõ mình đang làm chuyện quái gì hay sao?

"Anh hãy nhớ rõ những lời mà hôm nay anh nói ra, anh làm tổn thương biết bao nhiêu người anh có biết không hả? Đừng bao giờ hối hận!" Những lời Chung Linh nói ra không ai trả lời, nhưng mà thực tế thì cũng coi như đã được đáp trả rồi.

"Tiểu Linh, con đừng nói nữa, nếu bây giờ nó đã quyết định rồi, chúng ta có nói gì cũng vô ích. Ngày mai hai con thay cha mẹ đến nhà thông gia một chuyến, còn thằng súc sinh này, chuẩn bị một ngàn đồng mà đưa cho Lưu Đan. Con gái nó thì để nó tự mình nuôi. Chúng ta từ nay về sau coi như chỉ có một đứa con gái là Tiểu Linh thôi." Chung Ngọc Tú cũng suy nghĩ kỹ rồi, con trai dù có nói thế nào cũng không thay đổi, qua nhiều ngày như vậy, nó vẫn giữ cái thái độ đó.

"Con đi một chuyến qua bên nhà Lưu Đan nha Tiểu Linh." Bây giờ Chung Ngọc Tú hoàn toàn tuyệt vọng rồi.

"Bố nó à, chúng ta chỉ có một đứa con trai này thôi, ông..." Trương Tú Phụng không kiềm được mà khóc lớn, đối với người mẹ mà nói, dù con cái mình có phạm phải lỗi gì, thì rốt cục cũng là con do mình dứt ruột đẻ ra.

"Ngày mai con sẽ qua đó."

"Nhưng mà con làm sao mà có bấy nhiêu đó..." Chung Cánh có điều khó xử.

"Vậy thì để cô ta chỉ ra, không phải cô ta đuổi người đi sao? Ta sẽ không chi tiền ra đâu." Chung Ngọc Tú cũng chẳng đợi con trai nói hết mà thẳng

thừng từ chối.

Chung Linh thấy anh trai nhìn qua mình, thiệt là khiến cô tức muốn chết mà. Lúc đầu anh vì cô mà sống chết cũng không cảm tiền sính lễ của cô, nhưng bây giờ lại vì con đàn bà đó mà đi mượn tiền của em gái.

"Dù bây giờ anh có đưa ra cái giá như thế nào thì em cũng không thể tha thứ cho anh." Chung Linh không phải là một người vô tình, nhưng cô cũng chỉ là một người phụ nữ bình thường, cũng có những chuyện mà cô không thể nào chấp nhận được. Mà cái loại chuyện này, chính là chuyện mà kiếp này cô không thể nào tha thứ. Chung Linh cũng đã nói rất rõ ràng rồi, cô sẽ không bao giờ giúp đỡ anh trai cô, dù là bất cứ chuyện nhỏ nhoi nào, đây coi như là sự trừng phạt đối với anh.

"Hừ..." Chung Ngọc Tú quả là không còn cách nào khác, nói cho cùng cũng là con trai của mình!

Bây giờ chẳng còn ai vui sướng hơn Vương Hải Anh nữa rồi. Chung Linh thật không cách nào chấp nhận nỗi loại chuyện này, cô ra ngoài để bình tĩnh lại. Chu Bảo Cương đi theo phía sau cô, cầm theo áo khoác. Chung Linh không mặc áo khoác.

"Tiểu Linh, đừng khóc nữa." Chung Linh nhìn người chồng phía sau mình, đau lòng òa khóc. Chu Bảo Cương vỗ vỗ lưng cô, ôm cô vào lòng ngực mình.

"Anh, anh có sẽ đối với em như thế không?" Chung Linh đồng cảm với chị dâu mình, thấy tội nghiệp cho Nữu Nữu.

"Không đâu." Chu Bảo Cương hứa rất kiên định.

"Nữu Nữu thật là đáng thương! Nếu như không phải vì em thì Lý Tiểu Vân cũng sẽ không đưa anh trai vào làng làm thư ký, cũng sẽ chẳng có chuyện ở cùng với người đàn bà kia. Bây giờ này sinh ra những chuyện này, em cũng có trách nhiệm trong đó. Em thật có lỗi với Nữu Nữu, là em gián tiếp hại con bé rồi."

"Không phải là lỗi của em, đừng có nghĩ như vậy. Em phải nghĩ đến sức khỏe của ba mẹ, sức khỏe của em, còn có đứa con trong bụng nữa." Chu Bảo Cương khoác áo cho vợ, lẳng lặng ôm lấy cô một lúc lâu.

Lúc quay về nhà, Chung Linh muốn phụ mẹ cô làm cơm, Chung Cánh và người phụ nữ đó cũng ra phụ. Trương Tú Phụng kêu Chung Linh và Chu Bảo Cương đi vào nghỉ ngơi. Hai người họ hôm nay đã rất mệt mỏi rồi. Chung Linh cũng không tiếp tục khách sáo với mẹ mình nữa, cứ để cho anh trai và người phụ nữ đó làm đi.

Trương Tú Phụng theo hướng dẫn của Vương đại phu, dùng một con gà nhỏ để hầm canh nhân sâm. Đợi khi nấu xong cũng là đã sau bữa cơm tối. Cơm tối chỉ có mấy món đơn giản. Chung Linh cùng với cha và chồng ăn chung một mâm, Chung Cánh với người phụ nữ kia ăn riêng ở một phòng khác. Trương Tú Phụng ra ngoài lấy canh gà hầm nhân sâm, một lát sau thì nghe thấy bà kêu to, "Cái đồ thối nát đó, đứa con trong bụng cũng chẳng biết là của ai, vậy mà cũng muốn ăn canh nhân sâm à? Ta nhớ!"

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Trừ hại

Chung Linh không cần đi ra ngoài, chỉ cần nghe cũng đủ hiểu. Một lát sau, Trương Tú Phụng tức giận quay trở vào.

"Nó còn muốn uống, thiệt là vô si. Tham lam quá đáng." Không ai tiếp lời bà. Cũng chẳng ai mong chờ người đàn bà đó sẽ là một người tốt lành.

"Mẹ, mẹ cũng bớt giận đi! Cô ta sắp thành con dâu của mẹ rồi, mẹ cũng không thể nào đối xử với cô ta như vậy cả đời được, và lại, mẹ như thế này, anh sẽ oán hận mẹ đó. Cha cũng vậy, cả cha mẹ cũng đừng có tức giận nữa, cứ để bọn họ sống theo cách họ muốn đi, còn đứa bé này..." Chung Linh nhắm mắt nhìn Nữu Nữu vừa tỉnh lại, thật không thể yên tâm được. Cô cứ do dự mãi không biết mình có nên...

"Em cũng vậy, đừng suy nghĩ nhiều quá, những chuyện mà chúng ta có thể làm thì đều làm cả rồi." Chu Bảo Cương thấy hết những chuyện xảy ra tại Chung gia, trong lòng quyết định, tuyệt đối sẽ đối xử tốt với vợ và con của mình, không bao giờ để cho những chuyện này xảy ra. Anh nhìn vợ mình, muốn biểu hiện sự kiên định của mình cho cô thấy. Chung Linh nhìn vào đôi mắt của anh liền hiểu rõ, đó chính là sự đảm bảo, một sự đảm bảo đầy trách nhiệm.

Ở nông thôn, nhà xí thường đặt bên ngoài, Chung Linh muốn ra ngoài đi vệ sinh. Chu Bảo Cương không yên tâm nên đi theo. Lúc ra ngoài cùng vợ, anh nói, "Anh còn tưởng em sẽ làm cho anh trai và người phụ nữ kia biết mặt chứ." Chu Bảo Cương nói ra nghĩ vẩn trong lòng, đây thật chẳng giống cách làm việc của vợ anh chút nào.

"Em vẫn còn nhiều điều chưa nói ra lắm! Những điều nếu nói ra có thể làm cho họ ghi nhớ suốt cả đời này, nhưng mà nói thì có tác dụng gì chứ! Rốt cuộc thì cha mẹ em vẫn phải sống cùng với họ, nếu như anh trai không ly hôn, em có thể tự xử lý người phụ nữ kia, nhưng với tình trạng hiện nay, dù em có làm gì thì sau này đều liên quan đến cha mẹ em cả. Vì thế, em phải nhịn." Chung Linh cũng là vì nghĩ đến cha mẹ mình, nên cô phải nhịn!

Khi quay về phòng, nhìn thấy cha đang nung nịu Nữ Nữ, trong lòng Chung Linh chợt cực kỳ khó chịu.

"Mẹ, Hải Anh nói cô ấy bị đau bụng, chuyện này chuyện này làm sao đây?" Chung Linh nhìn bộ dạng của anh trai, lại quay nhìn mẹ mình.

"Có phải anh cho cô ta uống canh nhân sâm rồi phải không?" Chung Linh hỏi.

"Chuyện đó... sao vậy? Anh cho cô ấy uống hai bát." Chung Cánh nhìn em gái, giọng nói nhỏ dần.

"Lúc Vương đại phu đến có dặn, thai phụ có thể dùng một chút, nhưng tốt nhất là không nên dùng, anh không nghe thấy hả?" Chung Cánh ngáy ra, sao mà mình lại không nghe thấy chứ!

Nhưng việc anh ta không nghe thấy những lời dặn đó cũng là bình thường, Vương đại phu thấy đáng về lo lắng của Trương Tú Phụng, nên mới nói là Chung Linh có thể dùng được, sau này mới len lén dặn dò lại Chu Bảo Cương, khi về thì nói cho cô nghe. Cho nên cô chỉ cho cha cô dùng chứ bản thân chẳng hề đụng đến. Do Vương Hải Anh tham ăn, còn Chung Cánh thì len lén trộm canh nhân sâm, chẳng thể nào trách bọn họ được.

Vương đại phu lại đến, bận rộn cả nửa ngày trời, còn trách mắng Chu Bảo Cương để cho chuyện này xảy ra. Thân là đại phu, ông không thể lựa chọn bệnh nhân cho mình được. Nhưng chuyện này có thể trách ai được chứ? Chỉ tiếc là cô ta không làm sao.

"Em biết mà, bọn họ không yên tâm, chỉ ước gì em bị xảy thai thôi. Chung Cánh, anh nói đi, trong bụng em là con anh đấy, là máu mủ Chung gia nhà anh đấy, bọn họ thật không có nhân tính mà...." Vương Hải Anh ở trong phòng nói năng lớn tiếng, tinh thần quả là quá tốt! Trương Tú Phụng nghe vậy muốn chạy qua, liền bị Chung Linh kéo lại.

"Vừa nghe chúng ta chịu tiếp nhận cô ta, chưa gì đã muốn kiểm chuyện! Vậy những ngày tháng sau này phải làm sao chứ?" Trương Tú Phụng vừa nói, nước mắt lại rơi.

"Anh, miệng em đắng quá, anh mua giúp em một lon đồ hộp nhé?" Nghe Chung Linh nói xong, Chu Bảo Cương khoác vội áo, đi mua đồ.

"Em muốn ăn vị gì? Vị Sơn Tra nhé?" Chu Bảo Cương biết vợ mình không mấy thêm ăn, nghe cô nói muốn ăn gì, liền vội đi mua.

"Được, anh có biết tiệm tạp hóa nhỏ ở trong xóm không?" Những tiệm tạp hóa trong thôn xóm hiện giờ đều là những tiệm buôn bán trong nhà, trước cửa chỉ treo một biển hiệu nhỏ.

"Anh biết, lúc đến có nhìn thấy." Chu Bảo Cương nói xong liền đi ngay. Chung Linh nhìn chồng đi khuất, vội kéo lấy mẹ mình, nhỏ giọng hỏi.

"Mẹ, con có cách này, có thể khiến cho cô ta biến đi, chỉ không biết cha mẹ có tiếc đứa cháu trong bụng cô ta không."

"Hừ, có gì mà tiếc chứ, ai mà biết đứa con trong bụng cô ta thật ra là giống của ai, con cứ nói đi, sao cũng được." Trương Tú Phụng đồng ý ngay. Chung Linh nhìn qua cha, ông cũng đang chờ cô nói.

"Phải viết một bức thư, mẹ mau nhờ đi cho người gửi thư lên huyện, phải nhanh lên, muộn nhất ngày mai sẽ có kết quả." Chung Linh không thể đến nhà chị dâu đưa tiền ép người ta ly hôn được.

"Vậy là sao?" Chung Ngọc Tú không biết đây là biện pháp gì mà có thể hiệu quả đến vậy.

"Con nhờ chồng của Lý Tiểu Vân đến bắt giam cô ta lại, chỗ chúng ta không phải đang cần quét tệt nạn xã hội sao? Để người ta cứ người đến bắt cô ta, bắt nhốt lại rồi, sau này dù kết quả như thế nào cũng mặc kệ." Nông thôn thời này cần quét tệt nạn xã hội rất nghiêm, chỉ cần bên trên ra lệnh, thì những người phụ nữ không đứng đắn trong thôn sẽ không thể thoát khỏi lưới pháp luật, dù tội không lớn, nhưng cũng sẽ bị xử nặng. Chỉ dựa vào những chuyện mà Vương Hải Anh làm, vậy là quá đủ.

"Vậy anh con..." Chung Ngọc Tú lo con trai mình sẽ oán hận, càng lo hơn nữa là nó sẽ bị dính líu vào.

"Cha yên tâm, không có gì đâu, anh sẽ không sao hết, anh cũng sẽ không biết gì hết, con sẽ nghĩ cách chuyển công tác của anh." Chung Linh tin vào khả năng của Lý Tiểu Vân, cũng hiểu rõ thời thế lúc này.

"Vậy con mau viết thư đi." Trương Tú Phụng liền tìm bút cho con gái. Chung Linh lại nhìn cha một lát, cũng không thấy ông có phản ứng gì, xem ra là đã đồng ý rồi, có lẽ cách làm này không được quang minh, nhưng cũng đành chịu.

Trong thư cô nói sơ qua về tình hình gia đình mình, nhờ Lý Tiểu Vân phải giải quyết cho ổn thỏa, nhất là đừng để cho Cao Thần ra mặt. Cô lo anh trai biết được sau này sẽ oán cô. Chung Linh viết rất nhanh, cô lo Chu Bảo Cương biết được, không muốn để lại ấn tượng xấu cho chồng mình.

Lúc Chung Linh đang viết thư, Trương Tú Phụng đã thay sẵn quần áo, đợi con gái viết xong, liền vội đi. Đợi Trương Tú Phụng đi ra ngoài, Chung Ngọc Tú nhìn con gái, ánh mắt sắc bén.

"Tiểu Linh, con đã tính toán để cô ta uống canh nhân sâm à?" Nhìn sắc mặt của cha, Chung Linh cũng có chút chột dạ.

"Cô ta muốn uống, còn kêu anh đi trộm, tự làm tự chịu, không thể trách con được." Chung Linh biết mình làm vậy chẳng tốt đẹp gì, nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, cô không muốn gia đình mình không có lấy một ngày bình yên.

"Tiểu Linh, đây là lần cuối cùng, làm người không nên như vậy, chỉ có lần này thôi, đừng làm chuyện hại người như vậy nữa." Chung Linh chột dạ, năm đó khi cùng một đám phụ nữ tranh giành vị trí tiểu tam, chuyện bản thủ gì mà chưa thấy qua, chuyện tàn nhẫn gì mà chưa từng làm, nhưng bây giờ cô đã bỏ ác phục thiện rồi, nếu không phải vì Nữ Nữ, thì sao phải vậy chứ? Nhờ cô ta có gì không may, lương tâm cô cũng chẳng thể yên. Nhưng mà, cô là bị ép, vì Chung gia, cũng vì Nữ Nữ nữa.

Không phải người đàn bà nào làm ra mấy chuyện nhơ nhuốc đó đều do hoàn cảnh đưa đẩy, dù thời đại nào thì cũng sẽ có cái loại người thích sống cuộc sống buôn bán lương (1). Nông thôn thời đó cũng ngấm tòn tại những người làm nghề này. Những người phụ nữ đó cũng có người có chồng, nhưng người chồng cũng ủng hộ họ làm cái chuyện đó. Một đêm ba mươi, năm mươi, giá cả công khai hết. Mỗi khi có khách, người chồng sẽ tránh mặt. Loại đàn ông đó, sau lưng sẽ bị mọi người gọi là thằng bị cầm sừng. Nhưng cũng có người vì tiền. Chỉ cần là người thì tất nhiên sẽ vô cùng hứng thú với chuyện này, trong nhà có tiền, có chồng thương yêu, thậm chí có cả con cái. Chung Linh nhớ một người đàn bà như thế, cực kỳ xinh đẹp, cha là thôn trưởng, nhà cũng rất giàu có. Trong lúc cần quét tề nạn, cô ta bị bắt. Cô ta cũng thật vô dụng, cảnh sát mới tra hỏi một chút, cô ta đã khai ra khá nhiều người có quan hệ với cô, không dưới hai mươi người, trong đó có cả những chính nhân quân tử không bao giờ ngờ tới được. Sau này, người đàn bà đó ly hôn, dù cho chồng cô rất mực thương yêu cô, nhưng cũng không thể nào chịu đựng nổi. Cô ta bị giam hơn một năm trời. Nói chung thời đại này cũng có chỗ tốt, mọi người cực kỳ ghét loại chuyện này.

Lúc Chu Bảo Cương về tới có hỏi mẹ vợ đi đâu, nhưng Chung Linh là người nào chứ, cô kinh nghiệm đầy mình, sắc mặt không để lộ ra chút gì. Lúc Trương Tú Phụng quay về, bà nháy mắt với Chung Linh. Xem ra mọi chuyện đều ổn thỏa.

Khi phương Bắc vào mùa đông, trời tối rất nhanh, mới sáu giờ hơn một chút mà trời đã tối sầm lại. Bên ngoài vọng lại tiếng xe Jeep quen thuộc, Chung Linh biết, xe đến là để bắt người. Vài người mặc cảnh phục bước vào, có cả người mặc thường phục, Chung Cảnh cũng bước đến. Xe Jeep mà xuất hiện ở trong thôn là chuyện lạ, huống hồ là tới nhà mình?

"Vương Hải Anh ở đây phải không?" Cảnh sát nói chuyện rất uy nghiêm, ngoài Chu Bảo Cương ra, ai cũng khiếp sợ.

"Đúng, cô ấy ở đây." Chung Cảnh trả lời.

"Để cô ta đi theo chúng tôi một chuyến." Cảnh sát nói.

"Chuyện này là sao?" Chung Cảnh bị dọa tới dờ người ra.

"Anh là Chung Cảnh? Tôi là người bên huyện ủy. Báo cho anh biết, tạm thời anh bị đình chỉ công tác, ở nhà tự kiểm điểm lại đi!" Người mặc thường phục chắc là người bên huyện ủy cử đến. Trong lòng Chung Linh thầm nghĩ, Lý Tiêu Văn làm việc quả là mau lẹ.

"Cô ta ở trong phòng." Trương Tú Phụng đưa cảnh sát vào bắt người. Chung Linh ở trong phòng nghe ngóng động tĩnh bên ngoài, Chu Bảo Cương muốn ra ngoài liền bị vợ ngăn lại.

"Anh đừng ra. Chuyện của địa phương, anh cũng chẳng thể giúp gì được." Chu Bảo Cương nhìn vợ một cách hoài nghi. Bị anh nhìn như vậy, Chung Linh cũng chột dạ, nhưng cô vẫn không chút hoang mang mà nhìn thẳng vào anh.

Không lâu sau truyền đến tiếng ồn ào, là tiếng la hét của Vương Hải Anh, liền đó là tiếng xe Jeep nổ máy.

Một lúc sau Chung Ngọc Tú bước vào, "Nó vẫn không chịu đón Lưu Đan về." Chung Linh tức tối đứng dậy đi tìm Chung Cảnh.

"Mẹ đừng nói gì cả, để con suy nghĩ." Chung Linh cũng đã nghĩ đến, nhưng chẳng thể ngờ được anh mình lại biến thành như vậy.

"À ta có gì tốt, sao anh lại muốn ở chung với ả? ả có đẹp không? Có hiền lành không? Anh giữ ả lại, chồng ả sẽ không buông tha cho anh đâu." Chung Linh thật nhin không nổi nữa.

"Lúc đầu anh cũng chẳng nghĩ sẽ thế này. Nhưng mà đã vậy rồi. Anh cũng không muốn ly hôn để đến với cô ta, nhưng mà mọi chuyện đã đi đến nước này... cô ấy cũng thật đáng thương, hay bị chồng đánh đập, mỗi lần đánh đều rất dã man, thậm chí còn đá ở... phía dưới, dù cô ấy có mang thai thì vẫn bị đánh đập như cơm bữa." Đàn ông cũng có thể vì thương hại mà yêu một người phụ nữ, nhưng Chung Linh nghe những lời anh trai nói chột ruột ra.

"Cô ta làm ra những chuyện gì mà bị đánh? Là chồng cô ta nát rượu hay là biến thái? Đá vào chỗ ấy, anh còn không hiểu là tại vì sao hả? Có thai rồi mà vẫn còn bị đánh? Ha, chồng cô ta không nghĩ ngờ lai lịch của đứa con chắc?" Chung Linh quả thật không muốn nói ra những lời này, nhưng suy nghĩ của anh trai thật quá ngây thơ.

"Tiểu Linh, cô ấy không phải loại người này, đứa con nhất định là của anh, hơn nữa, cô ấy còn là chị dâu của em đây." Chung Cảnh còn muốn dùng lý do này để áp chế em gái. Chung Linh cảm thấy thật buồn cười.

"Chị dâu? Một người đàn bà nổi tiếng đến mức ai cũng biết đến như vậy, tôi mà dám nhận làm chị dâu sao? Ngay đến một gian phụ tử vợ bỏ con như anh tôi cũng không dám nhận làm anh trai kia, huống chi là cô ta?" Chung Cảnh biết mình khiến cho cha anh tức giận đến nổi ngã bệnh, đến em gái cũng cực kỳ tức giận, nên chẳng thể hó hê gì, trong lòng thầm nghĩ, sau này sẽ ổn, mọi chuyện sẽ qua đi hết.

"Hai người các anh cả đời này cũng đừng mong kết được bạn bè, cũng chả có ai ưa nổi hai người đâu. Còn cha mẹ, cũng chẳng thể tha thứ hoàn toàn cho hai người! Mai này Nữ Nữ lớn lên, thậm chí đứa bé trong bụng cô ta lớn lên, cũng sẽ thấy hổ thẹn vì các người, anh có nghĩ đến chưa?" Chung Cảnh trợn trừng nhìn em gái, ánh mắt chứa đầy oán giận đối với những lời cô nguyên rủa mình.

"Khỏi phải trừng mắt với tôi, đây là sự thật. Làm em gái của anh tôi chẳng hy vọng anh sống không ra gì, ở chung với cô ta, anh chỉ có thể làm nông dân,

anh chẳng có tí tương lai nào hết, đại trượng phu lo gì không kiếm được vợ? Cô ta đi rồi, anh đi mà rước chị dâu về, chuyện trước đây cứ coi như phong lưu nhất thời, làm sao có thể bỏ được người vợ Tào Khang (2) của mình đi chứ, còn nếu như anh muốn lấy cô ta, thì nhân phẩm của anh thật quá thấp kém, vĩnh viễn không thể ngóc đầu dậy nổi! Làm cán bộ kỳ nhất là hai việc, một là tham ô hối lộ, còn chuyện thứ hai chính là tác phong có vấn đề. Chuyện này đủ để lấy cái mạng nhỏ của anh, anh cứ nghĩ kỹ lại đi!" Chung Linh quay lại, cô vô cùng bức tức, nói với mẹ mình.

"Mẹ, đi, đem Nữ Nữ giao cho anh ta, con gái của mình thì tự đi mà chăm sóc. Đem cả sữa bột qua cho anh ta đi."

Chu Bảo Cương nhìn thấy Chung Linh như vậy thật muốn cười. Vợ của mình thật là thông minh. Tuy rằng việc cô làm hơi quá đáng, nhưng người phụ nữ kia cũng chả oan uổng gì. Nếu như cô đã không cùng anh bàn bạc, thì cứ làm như không biết đi, cô giấu giếm anh thế này, thật là xem nhẹ anh rồi.

Trương Tú Phụng nghe con gái nói vậy, không nói lời nào, liền bế Nữ Nữ qua đó. Buổi tối, Chung Linh cùng chồng và cha mẹ ở bên phòng phía đông. Phòng phía Tây của Chung gia vốn là sau này mới nói thêm, không âm bằng phòng phía Đông, hai ông bà già thật lo lắng cho đứa cháu gái, mãi mà không ngủ được yên, vợ chồng Chung Linh cũng vậy. Nửa đêm con bé khóc, nghe tiếng Chung Cảnh dỗ dành con bé, chắc cũng phải thức dậy vài lần.

Trong phòng không có khí ấm, vào thời đại này, vào ban đêm, ở nông thôn đều là đốt giường sưởi. Phía đầu giường đắp thêm một cái lò, trong nhà vào lúc nửa đêm về sáng, chỉ có ở trong chăn mới ấm, phần dưới thân thể thì nóng, phía trên thì lạnh, đắp chăn còn phải phủ thêm một lớp áo bông. Chung Linh có chút không quen, Chu Bảo Cương đem chăn của mình đắp thêm lên chăn của cô.

Hai ngày sau, đi lại qua nhà, đem đến tin tức mới, rằng Vương Hải Anh bị người ta giam lại, đứa con trong bụng cũng bị phá rồi.

"Cái gì? Có còn công lý không vậy? Sao lại phá bỏ đứa bé?" Chung Cảnh nổi khùng.

"Công lý cái rắm! Là chồng của Vương Hải Anh đồng ý cho làm, nếu không thì không thể làm thủ tục ly hôn được. Nếu sinh đứa bé ra trong trại, mà cô ta cũng chả biết chừng nào mới được thả ra, thì đứa bé còn phải giao cho nhà chồng cô ta nuôi, bên họ làm sao mà chịu?" Nghe đi nói những lời này, Chung Cảnh chỉ biết cúi gằm mặt, cả buổi trời chả nói được lời nào. Hai ngày này anh ta cũng yên tĩnh đi ít nhiều.

"Tiểu Cảnh à, đi có coi cho con một quẻ rồi, quẻ nói con với Lưu Đan là có số vợ chồng, không có chia lìa được đâu. Còn nói nếu hai con ở chung thì cuộc sống sẽ càng ngày càng tốt."

Hiện tại ở các vùng quê rất tin những thứ này, mỗi khi gặp chuyện gì cũng phải đi tìm thầy xem cho một quẻ.

"Tiểu Linh, không phải em ở trên huyện có người quen sao? Em có thể ...?" Chung Linh trừng mắt, khiến anh trai chả thể nói hết câu. Anh trai đúng là người không có lập trường.

"Người ta nói, con đàn bà đó còn đang dúi với mấy người kia, cảnh sát tra ra hết rồi. Bây giờ đang là thời điểm càng quét tặc nạn nghiêm ngặt, chả biết bị giam bao lâu." Những lời này Chung Cảnh nghe thấy hết.

Sau đó Trương Tú Phụng mới hỏi con gái, "Có thể không vậy? Cô ta đang dúi với tận mấy người?" Thật là không dám tin vào tai mình.

"Có lẽ vậy, bị bắt đến chỗ đó, có muốn chối cũng không được." Vậy còn không phải là nghe theo ý của người khác mà đến sao?

Chung Linh cũng không cần thiết phải lưu lại nhà nữa, đến thời điểm phải đón chị dâu về rồi. Cô lên huyện đón xe để đi lên tỉnh, lần này dù thế nào cũng phải đến chỗ Lý Tiểu Vân một chuyến. Trước khi đi Chung Linh cũng đã có gửi thư báo trước rồi.

Lúc xuống xe, Lý Tiểu Vân đã cho một chiếc xe đến đó cô. Khi đến nhà Lý Tiểu Vân, rốt cục cũng phát sinh chuyện ngoài ý muốn, Mạc Hoàn cũng đang đợi Chung Linh.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Bộ đội

Hành vi của Chung Linh ngay thẳng, đoan chính, chẳng có tí gì mờ ám với Mạc Hoàn, nhưng cô lo không biết Chu Bảo Cương sẽ nghĩ thế nào đây? Dù cho anh có nghĩ gì thì cũng chẳng hề mối với Chung Linh nửa lời, nhưng trong lòng nhất định sẽ ghi nhớ, thật đúng là nhỏ mọn.

"Để tôi giới thiệu hai người với nhau, vị này là đồng sự của tôi, Mạc Hoàn, còn vị này là chồng của Chung Linh, Chu Bảo Cương." Không khí có chút lúng túng, hai người đàn ông bắt tay, hơi lâu.

"Này, Chung Linh, hai chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi!" Lý Tiểu Vân vội vã kéo Chung Linh vào trong phòng, để cho mấy anh đàn ông trực diện chiến đấu.

"Sao em lại kêu Mạc Hoàn đến đây? Là chê cuộc sống của chị quá dễ thờ rồi chắc?" Chung Linh rất ghét những chuyện mai mối như thế này, mà đây cũng không phải lần đầu Lý Tiểu Vân làm như thế.

"Lần này chị đừng có nói oan cho em nha. Đó là tại vì đúng lúc anh ta đang ở nhà em, nghe nói là chị với chồng sắp tới nên mới ở lại, chứ không phải là do em nói với anh ta đâu."

Chung Linh nghĩ chắc là Mạc Hoàn chỉ muốn nhìn thấy Chu Bảo Cương, muốn biết rốt cuộc người mà Chung Linh gả cho có mặt mũi như thế nào thôi, chứ thật ra Chung Linh chẳng tin Mạc Hoàn đối với cô là tình thâm như biển gì hết, ngược lại chỉ cảm thấy anh ta có vẻ như không cam tâm chịu thất bại thì đúng hơn.

"Chuyện nhà chị sao rồi?" Lý Tiểu Vân thấy bụng Chung Linh lớn như vậy mà còn phải về nhà, chắc chắn là cô rất lo lắng chuyện trong nhà đây.

"Sẽ ổn thôi, cảm ơn em đã giúp đỡ, nếu không thì nhà chị phải để cho cô ta ở lại rồi." Chung Linh vô cùng cảm kích Lý Tiểu Vân đã giúp cô lần này.

"Chuyện nhỏ, có gì đâu chứ. Nếu cô ta không làm những chuyện đó thì chúng ta cũng không bắt được nhược điểm của cô ả. Phải nói là cô ta quá vô si đi! Mà chị muốn để ả ở trong đó bao lâu?" Theo Lý Tiểu Vân thì tất nhiên là muốn giam cô ả càng lâu càng tốt. Nếu để cái loại đàn bà đó ra ngoài, chính là mối nguy hại của xã hội, mối nguy cho các gia đình.

"Đợi bên anh chị ổn định đã rồi tính sau! À đúng rồi, cô ta ở trong đó sao rồi?" Chung Linh cảm thấy chuyện mình làm có chút quá đáng.

"Ai da, nghe Cao Thần nhà em nói là, ...(1) đàn bà ở trong đó, bị khinh bỉ nhất chính là cái loại này, chị nói xem có thể tốt được sao?" Chung Linh thở dài một hơi.

"Qua một thời gian nữa sẽ điều anh trai chị đi nơi khác, không lâu sau sẽ ổn thôi." Lý Tiểu Vân làm việc gì cũng là rất chu đáo.

"Ừm, cứ làm thế đi! Cảm ơn em nhé!" Chung Linh cầm lấy tay của Lý Tiểu Vân.

"Không nói những chuyện này nữa, đúng rồi, có mấy người liên hệ với em rồi đấy, em vẫn còn đang xem xét, khi nào có kết quả, em sẽ dẫn người qua bên chị. Còn nữa, trong huyện muốn mở một xưởng thuốc lá, chị thấy thế nào? Đầu tư vào được không?"

Chung Linh suy nghĩ một hồi, cảm thấy có thể đầu tư. Nếu như về sau này mà nói thì ngành công nghiệp này không thể nào làm được, quản lý rất nghiêm ngặt. Bây giờ chỉ cần làm tốt thì sẽ rất có tiền đồ.

"Được, lần này chính phủ cũng góp vốn sao?" Chung Linh chợt nghĩ đến điểm này.

"Đúng, sao thế?" Nghe lời Chung Linh như là có ý chưa nói hết.

"Đầu tư vào xưởng thuốc lá rất tốt, chỗ chúng ta trồng thuốc lá rất phổ biến, người Đông Bắc đều rất thích món này. Phải quan hệ tốt với dân trồng thuốc, có giống thuốc lá tốt, chất lượng sản phẩm tốt. Còn việc nữa là, nếu sau này công việc phát triển, chúng ta chỉ cần tìm người quản lý là được rồi, tìm một người đủ tiêu chuẩn để thay chúng ta quản lý. Mà đừng để cho cha chồng em tham dự vào quá nhiều nhé, chuyện kinh doanh kinh tế rất dễ trở thành điểm sơ hở của ông. Tiền chúng ta kiếm được thì có thể chia cho ông, nhưng đừng để cho ông dính dáng gì đến chuyện của xưởng thuốc hết."

Những chính sách ở thời đại này còn rất lỏng lẻo, nhưng sau này cũng có rất nhiều lỗ hổng. Ví dụ như quyền tài sản, có rất nhiều quan chức đều trong thời kỳ xây dựng địa phương làm việc không minh bạch, tự chặn đứng tiền đồ chính trị của bản thân. Chung Linh cũng không muốn che che giấu giấu gì Lý Tiểu Vân, dù sao thì hai cô giờ này cũng đã rất thân thiết rồi.

"Em hiểu rồi, vẫn là chị suy nghĩ thấu đáo. Em biết rồi, trước tiên em sẽ tìm người thích hợp."

Lý Tiểu Vân đã hiểu rõ ý tứ của Chung Linh, thực ra chuyện làm ăn của cô dựa rất nhiều vào bố chồng, nếu như bố chồng chẳng may mà bị mất chức, thì chắc chắn chuyện làm ăn của các cô không thể thuận lợi.

"Đạo này em thế nào rồi? Cao Thần đối với em tốt không?" Chung Linh quan tâm đến cuộc sống của hai vợ chồng họ, nói như thế nào thì chính cô cũng là bà mai mà.

"Ừm, anh đối với em rất tốt, suốt ngày cứ lo em giận dỗi, rồi cứ dỗ ngọt em. Nhưng em cũng nghe lời của chị, trước giờ không có làm mình làm mẩy với anh. Với lại, bây giờ em cũng mang thai rồi. Từ khi có thai đến giờ, mẹ cứ hỏi em phải giải quyết chuyện nhà hòa táng cho nhanh, nói là sợ đem điềm gở đến cho đứa con trong bụng." Lý Tiểu Vân nói đến chuyện mình đang mang thai, có chút không được thoải mái.

"Vậy cũng tốt, cũng sắp xong hết rồi, nhà hòa táng cứ xử lý đi!"

"Được, em sẽ liệu mà làm."

Chung Linh và Lý Tiểu Vân ở bên trong nói chuyện khá lâu, sau khi nói xong, Chung Linh vội vàng ra ngoài xem xem, sợ ba anh đàn ông gây chuyện gì đó không hay lại không thể vui vẻ gặp lại. Nhưng hiển nhiên là cô lo lắng thừa, ba anh chàng đang nói cười rất hòa thuận, thấy hai cô đi ra liền chuẩn bị ra ngoài ăn cơm. Nhìn về mặt của Mạc Hoàn và Cao Thần, có thể thấy được sự kính nể của cả hai đối với Chu Bảo Cương.

Phải nói là ông xã mình quá bản lĩnh, thu phục lòng người cũng chẳng phải chỉ nói chơi. Đây chẳng phải là sức mê hoặc riêng thì còn là gì nữa!

Chung Linh vừa nhìn ông xã vừa mỉm cười, anh cũng nháy mắt với cô một cái, làm cô suy tí nữa thì cười ra tiếng. Cô đoán thầm trong bụng, chẳng lẽ là vì Cao Thần và Mạc Hoàn đều từng đi lính, vì thế khi đối mặt với Chu Bảo Cương, một người đậm chất quân nhân, nên đã nảy sinh lòng sùng kính hay

sao?

Lần này Chung Linh và Chu Bảo Cương là giấu cả nhà Chu gia mà về, nếu như người nhà biết cô bụng chứa vượt mặt mà còn về như vậy nhất định sẽ rất không hài lòng. Thêm nữa là thời gian nghỉ phép của Chu Bảo Cương cũng có hạn, vì thế sau khi đôi vợ chồng gặp Lý Tiểu Vân xong, liền vội vội vàng vàng về nhà. Nếu sau này biết được cũng không sao, chỉ cần đứa con không xảy ra chuyện gì là tốt rồi.

Về đến nhà, Chung Linh mệt là cả người, nằm xuống là ngủ liền hai ngày. Chu Bảo Cương dạo này cũng không phải là quá bận, nên thường xuyên về nhà coi sóc vợ. Tất nhiên, việc anh thích làm nhất là sờ sờ bụng của bà xã mình.

Phải nói đứa bé trong bụng Chung Linh rất rắn rỏi, mà cũng khỏi phải nói, tố chất của con người thời này rất tốt, mà Chung Linh cũng làm việc luôn tay, trước nay cơ thể cô cũng rất mạnh khỏe, mà giờ cô chỉ ở nhà làm chút đỉnh việc nhà. Nếu như ở nông thôn, ở cạnh mẹ chồng, đừng có nói bây giờ mang bầu bảy tháng hơn, cho dù là sắp sinh đi nữa thì việc vẫn cứ phải làm, chỉ là không làm những việc phải dùng sức thôi. Những ngày tháng thế này tốt hơn nhiều rồi!

Chung Linh nằm ngửa, bụng nhô cao, Chu Bảo Cương ngồi xếp bằng bên cạnh chăm chú nhìn ngắm.

“Tiểu Linh, em xem, con gò lên kia!” Đứa bé trong bụng thật nghịch ngợm mà.

Chung Linh mơ mơ màng màng nghe tiếng Chu Bảo Cương gọi cô, anh đã ngấm hơn nửa tiếng đồng hồ rồi, Chung Linh cũng sắp ngủ mất tiêu luôn.

“Ừm...” Anh chàng này có phải phát rồ rồi chẳng, không có chuyện gì làm lại đi ngắm bụng bầu. Cách một lớp áo len nên anh cũng có nhìn thấy được gì đâu.

“Aa... Tiểu Linh, Tiểu Linh...” Chung Linh cũng cảm nhận được, đứa bé trong bụng mình vừa mới lật người một cái. Nhìn cái dáng vẻ mừng quýnh của ông xã, thật là hạnh phúc!

“Con ở trong vừa làm gì vậy em? Con nó...” Chu Bảo Cương nhìn thấy bụng vợ vừa cộm chỗ này lại chuyển sang cộm chỗ khác. Đây thật sự là một sinh linh sao?

“Con ấy hả, vừa mới ở trong bụng em duỗi lưng, lật người một cái. Cái đứa bé này, càng ngày càng nghịch ngợm” Chu Bảo Cương nghe vợ nói như vậy, đôi mắt anh mở to tròn, thật là muốn được tận mắt nhìn thấy quá.

...

Làm vợ lính là chuyện chẳng dễ dàng gì, dù là tùy quân đi chăng nữa thì cũng không được thường xuyên gặp mặt chồng. Người phụ nữ nào mà không hy vọng chồng của mình có thể luôn ở bên cạnh cơ chứ? Đến những ngày lễ ngày tết, những người đi tùy quân không chỉ có nhớ nhà, nhớ cha mẹ người thân của mình, mà còn phải chịu đựng sự cô đơn và trống vắng. Vì các chiến sĩ cũng phải xa nhà và người thân mà, cho nên, những lúc như thế này, các vị cán bộ và chiến sĩ cũng đón tết với nhau.

Cô đơn trống trải đúng là cái cảm giác đáng sợ, đặc biệt là đối với phụ nữ, hơn nữa lại là phụ nữ có chồng đi lính. Họ phải học cách chịu đựng, học cách thưởng thức mùi vị hạnh phúc ít ỏi trong sự chờ đợi dằng dặc.

Các thiết kế và kế hoạch cho tranh tết, Chung Linh đều đã gửi hết về nhà rồi. Năm ngoái, bên nhà gửi đến cho cô 500 đồng, Chung Linh suy nghĩ rồi cùng với Chu Bảo Cương bàn bạc mua một cái tivi. Hiện tại chỗ của cô còn chưa ai có, Chung Linh lo không biết như vậy có khiến người ta nói ra nói vào không nữa, nhưng Chu Bảo Cương nói, cô một mình ở nhà không có gì thú vị hết, thế là cùng với Châu Khải đi mua luôn. Lúc về nhà, Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh đều qua xem.

Thời bấy giờ chưa có sẵn ăng ten, cũng may mà trong bộ đội của họ, nhân tài về mặt này nhiều như nấm. Chỉ cần tìm một cây gỗ lớn, dùng mấy cái ống mà Chung Linh không biết làm từ chất liệu gì để tạo thành một cái ăng ten đơn giản.

Cuối cùng thì Chung Linh cũng có thể xem truyền hình bằng cái loại tivi cổ lỗ rồi, ba người phụ nữ cộng thêm một đứa trẻ đều tập trung ở nhà Chung Linh để xem truyền hình. Thời bây giờ chỉ có hai kênh, mà cũng không có nội dung gì đặc sắc, nhưng xem thì cũng không đến nỗi. Chỉ có điều vào chiều thứ ba, có thể do nhà đài nghỉ nên chẳng có tiết mục gì để xem trước tiên trên màn hình xuất hiện một vòng tròn lớn, bên trong là những sọc màu, sau đó thì màn hình toàn những đốm trắng đen.

Vu Nhã Tĩnh bế Đại Nha ngồi trên băng ghế, còn Chung Linh và Hàn Minh Minh thì nằm trên giường. Thú vị nhất chính là đôi khi còn có thể nghe được tiếng từ kênh truyền thanh phát ra từ cái tivi kia, còn có tín hiệu liên lạc qua lại không rõ ràng bên bộ đội. Tín hiệu của các tiết mục không được ổn định, đôi lúc rất chậm chạp. Những lúc ấy Vu Nhã Tĩnh sẽ ra bên ngoài xoay xoay cây ‘ăng ten’. Mà cái công việc này cũng phải dùng sức lắm nha, cây gỗ nặng như thế mà!

Năm mới, Chung Linh chuẩn bị cho Đại Nha một bao lì xì. Cơ thể cô bây giờ đã khá nặng nề, nhiều việc không tiện tự làm, nên chỉ còn cách nhờ người khác lấy về chút hàng tết. Ngoài những đồ ăn dùng trong dịp tết ra, Chung Linh còn nhờ người mua cả pháo hoa và pháo nổ. Những thứ này trẻ con đều rất thích. Đại Nha tuy rằng vẫn còn nhỏ, nhưng con bé nhất định cũng sẽ rất thích. Hơn nữa pháo hoa pháo nổ là thứ tốt nhất để tô đậm không khí của ngày lễ ngày tết, phải cho mấy chị em vợ lính đón tết thật vui vẻ chứ.

Quả nhiên, vào ngày Trừ Tịch, cả Chu Bảo Cương, Châu Khải và Vương Duệ đều bận đến chẳng thấy bóng dáng đâu. Chung Linh, Hàn Minh Minh và mẹ con Vu Nhã Tĩnh đón tết với những món ăn rất đơn giản. Mấy người đàn ông đều không có nhà, hai người phụ nữ thì nặng nề, thôi thì cứ chấp nhận như vậy.

Tối, cả ba cô đều đã buồn ngủ điu cả mắt, còn Đại Nha thì đã ngủ từ lúc nào. Nếu như không phải bên ngoài treo đèn lồng đỏ và có tiếng pháo từ xa xa truyền đến, thì cũng chẳng biết là đang đón giao thừa.

Cuối cùng cũng chờ được đến 11 giờ rưỡi, mấy người Chung Linh thay quần áo dày sụ, bế Đại Nha ra ngoài đốt pháo. Phải công nhận là Vu Nhã Tĩnh can đảm nhất, cô đốt một điếu thuốc lá mà mấy ông đề trong nhà, bắt đầu mồi lửa đốt pháo. Lúc đầu mấy cô đốt pháo ở trong sân nhà, đốt một bánh pháo xoay, chính là một loại pháo hoa loại nhỏ xoay chuyển rất nhanh, nhưng sân không đủ rộng, mấy cô bị pháo xoay đuổi chạy nhón nháo khắp nơi. Đại Nha nhìn thấy thế cứ cười ha hả không ngừng, làm người lớn nghe cũng vui lây.

Pháo hoa Chung Linh mua khá nhiều. Lúc ra ngoài đốt pháo, mấy đứa bé rất nhanh chóng bị hấp dẫn, chạy đến xem. Nghe bọn trẻ xung phong nhận việc đốt pháo giúp, thế là Chung Linh đưa pháo cho đám nhóc.

Người càng ngày tụ tập càng đông, đến khi đốt hết pháo hoa cũng tới lúc ăn bánh chèo, có bánh nhân rau hẹ và nhân rau cần, không khí vô cùng đầm ấm. Chung Linh rất thích náo nhiệt, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng bản thân mình có thể sinh bảy tám đứa con.

Ăn xong cơm tất niên, mọi người đều về nhà ngủ, không cần thiết phải thức đêm (2), mà điều kiện cũng không cho phép.

Bây giờ Chung Linh ngủ không được ngon như trước kia, phải nằm ngửa, rất mệt, nhưng không thể nào nằm sấp được, chỉ có nằm nghiêng thì còn được. Giữa hai đùi kê một cái gối để được thoải mái một chút. Nhưng dựa theo tần suất cử động của đứa con trong bụng, càng ngày cô càng bị thức giấc thường xuyên hơn.

Lúc Chu Bảo Cương về nhà, Chung Linh mơ mơ hồ hồ cảm nhận được, nhưng cô không tỉnh dậy. Biết được anh nhẹ tay nhẹ chân sợ làm mình thức, trong lòng cô cảm thấy ấm áp. Không lâu sau, cảm giác anh nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh mình, còn mang theo mùi rượu khá nồng. Đàn ông Đông Bắc đều rất hào sảng này, mà đàn ông Đông Bắc đi lính còn được mệnh danh là hào kiệt về rượu nữa.

Chu Bảo Cương từ phía sau vòng tay ôm lấy vợ, tay nhẹ đặt lên bụng của cô. Hành động gần gũi này làm cho Chung Linh cảm thấy hạnh phúc. Đây chính là phu thê, là gia đình, đây chắc là hạnh phúc mà cô vẫn luôn theo đuổi chẳng? Đây là lần đầu tiên, ông xã không phải vì muốn an ủi mình hay là muốn gì gì đó nên mới ôm lấy mình, anh chỉ đơn giản muốn được gần gũi vợ và con mà thôi. Chung Linh nghĩ, có lẽ anh cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc này chẳng?

Mùng một tết, đàn ông trong nhà đều đã về đầy đủ. Ba gia đình tụ tập lại, người càng đông càng náo nhiệt hơn mà. Mấy anh chồng chơi bài tú lơ khơ, trò thường hay chơi nhất là “Năm mươi K”, là một cách chơi bài tính điểm. Nhìn thấy ba ông chồng của mình chơi cứ như con nít, ba bà vợ chỉ biết lác đác.

Mùng năm là ngày hàng xóm láng giềng tặng lễ vật cho nhau. Mặc dù đàn ông đều không để ý mấy chuyện đó, nhưng phụ nữ từ khi ở quê đã quen với tập tục này. Chung Linh ba người bọn họ chỉ ít cũng phải đến nhà đại đội trưởng thăm hỏi phu nhân đại đội trưởng chứ! Đây chính là cách ‘ngoại giao’ của các vị phu nhân, vào những thời khắc then chốt, có khi có thể thu được hiệu quả không ngờ ấy chứ!

Lễ vật ba cô mang theo cũng không có gì nhiều nhặn, mà cũng chẳng gọi là quý giá gì: Hàn Minh Minh mang theo bánh ngọt nhà cô gửi từ phương Nam tới, Chung Linh thì mua hai bình rượu ngon, Vu Nhã Tĩnh mua theo hai cây thuốc thơm.

Phu nhân của Vương đại đội trưởng là một người vô cùng dịu dàng. Chung Linh thấy chị ta chẳng có dáng vẻ của một người mạnh mẽ gì, nhưng vẫn cảm thấy được đây là một người phụ nữ cực kỳ thông minh. Đại đội trưởng Vương Cường Quốc đeo mắt kính, người khác nhìn vào liền cảm thấy đây là một người vô cùng nho nhã, nhưng ai mà có thể nghĩ được, đây là một cao thủ chỉ cần nghe thấy tên của ông thôi mà quân địch đã sợ mất mật. Chu Bảo Cương có thể được coi là ái tướng của ông, do ông một tay dẫn dắt, không cần nghĩ thì cũng biết có vài phần ưu ái. Chung Linh cùng với Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh, thực tế cũng như đại diện người của cả trung đội hai rồi, thậm chí có thể nói là đại diện cho cả Chu Bảo Cương và cả tập thể của anh. Vì quan niệm tập thể của quân lính vô cùng mạnh, nên mấy cô cũng coi như là người của anh vậy. Vương đại đội trưởng ưu ái Chu Bảo Cương, vậy thì phu nhân Hà Văn tự nhiên đối với Chung Linh cũng có vài phần biệt đãi.

“Thời gian xây dựng đội ngũ của chúng ta tương đối ngắn, công việc của ba em chắc vẫn chưa được ổn thỏa nhỉ?” Hà Văn mời mấy cô ngồi xuống, bốn người phụ nữ bắt đầu trò chuyện.

“Vâng ạ, không biết là bên quân đội có an bài gì không ạ?” Chung Linh thử dò xét.

“À, thì có bên hội phục vụ, nếu không thì bên nhà trẻ hay là trường học đó. Các em cứ tùy chọn đi.” Ý của Hà Văn đã rất ưu ái cho các cô.

“Nhưng mà, đến lúc phải đi làm thì con của hai bọn em vẫn còn rất nhỏ, phải làm sao ạ?” Hàn Minh Minh chắc chắn sẽ không đi đến hội phục vụ đâu. Có câu “dùng đầu óc làm sếp, dùng tay chân làm lính”, cái hội phục vụ đó chắc chỉ là làm công nhân thôi, phải lao động mệt nhọc, đâu có giống làm cô giáo, tuy rằng cũng chẳng dễ dàng gì, nhưng nói gì cũng là làm cán bộ. Dù rằng hiện giờ không phải chính thức nhưng sau này thì chắc chắn có khả năng.

“Chuyện này không sao hết, trong đại đội của chúng ta cũng có mấy gia đình có con nhỏ, ở phía sau trường tiểu học chúng ta cho mở một nhà trẻ, sắp xếp người trông coi là được.” Ý của Hà Văn là chuyện này đã có sắp đặt hết rồi, hay nói cách khác, chị ta đã sớm quyết định ai làm việc gì rồi. Lời này coi như là mệnh lệnh vậy.

“Trường học của chúng ta có nhiều người không ạ?” Chung Linh khá quan tâm về vấn đề này. Thật ra người của đại đội không hề ít, ngoài ba trung đội ra, còn có hậu cần bảo hộ, truyền tin giao thông, còn có các loại đơn vị mà Chung Linh chẳng biết gọi là gì, mà những người này chắc cũng mang cả gia quyến theo nữa.

“Toàn bộ khoảng chừng trên năm sáu mươi người!” Thật không hề ít mà.

Chương 54: Khó sinh

15 tháng giêng cũng giống như ngày Trừ Tịch vậy, mấy ông chồng đều không có nhà, chỉ phụ nữ và trẻ con. Xét thấy hiệu ứng mà lần trước pháo hoa mang lại cực kỳ tốt nên lần này Chung Linh cũng nhờ người mua về không ít. Buổi tối ngoài trừ thức ăn ngon hơn một chút, còn có một loại thức ăn đặc sắc của Đông Bắc, đó chính là bánh Nguyên Tiêu. Nguyên Tiêu của phương Bắc, bánh trôi của phương Nam. Thật ra hai món này có điểm khá khác biệt nhau, bánh trôi của phương Nam là được luộc bằng nước, còn của phương Bắc thì lại là dùng dầu chiên. Bánh Nguyên Tiêu được chiên thành một màu vàng óng, cực kỳ đẹp mắt. Chung Linh chỉ ăn mấy cái, không dám ăn nhiều, còn bé Đại Nha thì rất khoái khẩu.

Hân Minh Minh là người phương Nam, nói là muốn ăn bánh trôi. Nhưng chỗ này dù sao cũng là phương Bắc, đâu có mà ăn. Nhìn cái dáng vẻ tủi thân sắp khóc đến nơi của cô nàng, Chung Linh nghĩ, chưa chắc gì cô nàng thật sự muốn ăn bánh trôi, chắc chỉ là nhớ nhà thôi. Cô nàng cũng sắp đến kỳ sinh nở, mà chồng ở thời kỳ quan trọng này lại không ở bên, nhớ nhà là chuyện bình thường. Ngay cả Chung Linh cũng nhớ nhà mà.

Từ lúc sáng sớm, truyền hình đã phát những tiết mục có liên quan đến truyền thống của tết Nguyên Tiêu và các truyền thuyết liên quan. Đến lúc ăn cơm, bên ngoài pháo bắt đầu nổ, không khí tràn ngập mùi thuốc pháo, cảm giác thật quen thuộc.

Những năm trước đón tết ở nông thôn, sau khi ăn xong cơm, vào lúc trời tối, thôn xóm mất đi cái sự yên tĩnh của ngày thường, mọi người đều ra ngoài đi bách bộ. Nghe nói vào tối của tết Nguyên Tiêu, ra ngoài đi bộ một trăm bước có thể sống đến 99 tuổi. Nhà nhà dùng mật cưa trộn với dầu hỏa hay là xăng đốt ở trong sân thành từng đống nhỏ, đốt dọc từ trong sân ra đến bên ngoài. Đàn ông thắp một ngọn đèn nhỏ đơn giản làm bằng pin, hay là dùng những vỏ bình để làm đèn lồng, đi đến mộ phần của gia đình ở ngoại ô, như vậy cũng coi như là đi rước đèn.

Mấy đứa bé thì ở nhà đốt pháo hoa, đốt ở nhà mình xong lại chạy đến nhà họ hàng hay là mấy nhà hàng xóm xung quanh. Thậm chí có mấy đứa bé chạy khắp hết cả thôn chỉ để xem đốt pháo hoa.

Trời vừa nhá nhem, khá nhiều trẻ con đã vây quanh phía ngoài sân nhà Chung Linh. Chắc mấy đứa bé biết đêm Trừ Tịch nhà cô đã đốt không ít pháo hoa nên lần này đều tập trung lại mà xem đốt pháo đây mà.

Mấy người Chu Bảo Cương vừa về tới, nhìn thấy bên ngoài sân nhà lóc nhóc lỏ nhỏ toàn mấy đứa bé xem xem tuổi nhau, còn tưởng là có chuyện gì xảy ra nữa kia! Những người khác biết tình hình ở nhà Chu bảo Cương nên đã cho bọn họ về sớm một chút.

Tuy rằng nhìn thấy cả hai nhà kia đèn đóm sáng trưng, nhưng cả ba đều đoán ra, lúc này mọi người chắc hẳn đang ở nhà Chung Linh, nên khi về cả ba đều nhắm hướng nhà đội trưởng mà đi. Đại Nha nhìn thấy ba đã trở về, vui mừng tới mức nhảy cẫng lên trong lòng mẹ.

“Đi thôi, mấy đứa bé bên ngoài chắc đợi sốt hết cả ruột rồi. Biết mấy nhà chúng ta có nhiều pháo hoa nên đều đứng đợi bên ngoài này giờ đó, đừng để cho mấy đứa chờ đến chóng hết cả người nữa.”

Chu Bảo Cương thúc giục mấy người Chung Linh nhanh mặc áo khoác vào, sau đó anh còn đội mũ và đeo khăn quàng cổ cho vợ.

Vương Duệ ôm pháo bông, vuông có, tròn có, thật không hề ít. Châu Khải ôm một bó pháo hoa ống dài, gọi là Hỏa tinh liên châu, chính là cái loại bắn ra những viên đạn pháo hoa lên trên trời, cực kỳ được yêu thích.

Chung Linh vốn cũng muốn đưa vài cây pháo hoa cho mấy đứa bé, nhưng suy xét đến vấn đề an toàn thì lại thôi. An toàn là trên hết mà!

Một đám đông trẻ con nhìn thấy pháo hoa được đem ra mừng tới nỗi xem chút là hét toáng cả lên.

Châu Khải chịu trách nhiệm đốt pháo, Vu Nhã Tĩnh thì bế Đại Nha, còn hai anh chồng kia thì đứng cạnh bên ‘bảo vệ’ vợ mình.

Tiếng pháo hoa, hòa lẫn với tiếng trẻ con hò reo vui mừng, tiếng người nói cười xung quanh, đây đúng là âm thanh của lễ tết.

“Lạnh không?” Chu Bảo Cương lo lắng nhìn vợ, thấy thần sắc của cô rất tốt, trên môi là nụ cười ngọt ngào hạnh phúc, hình như anh cũng bị lây niềm hạnh phúc của bà xã rồi. Từ sau khi thành niên, anh chẳng còn cảm nhận được sự vui vẻ của tết nhất nữa, nhưng mà lần này lại thật không giống chút nào.

“Không lạnh, ở đây so với ở thôn quê còn kém xa.” Chung Linh nở nụ cười ngọt lịm với ông xã, sau đó quay đầu nhìn pháo hoa. Tuy rằng có người nói pháo hoa rất ngắn ngủi, là biểu hiện của sự đau thương, nhưng mà Chung Linh vẫn rất thích, giống như là những đóa hoa nở rộ dịp tết vậy, xinh đẹp làm sao, đem đến cho người cảm giác rất hạnh phúc.

16 tháng giêng đàn ông trong nhà lại đi làm, bọn họ chẳng có cái gì gọi là ‘nghỉ lễ’ cả. Chung Linh đang chuẩn bị một chiếc chăn con nít. Những thứ này cô đã chuẩn bị khá khá rồi nhưng vẫn cảm thấy không đủ.

Điện thoại reo, là Hàn Minh Minh, cô ấy nói là đau bụng, chắc sắp sinh tới nơi. Chung Linh nghe vậy vội vàng chạy qua nhà Hàn Minh Minh, trên đường gặp Vu Nhã Tĩnh đang ôm Đại Nha cũng đang chạy tới.

“Mấy chị đến rồi, em thật đau chết mất thôi, làm sao đây?” Bây giờ Hàn Minh Minh đang sợ hãi cực độ.

“Gọi điện cho Vương Duệ chưa?” Chung Linh đi đến bên giường, lo lắng nhìn Hàn Minh Minh đang nhăn nhó đau đớn.

“Gọi rồi, ảnh sắp về rồi.” Ba người phụ nữ đều rối loạn. Vẫn là Chung Linh phản ứng trước tiên.

“Đi đến đâu sinh? Đến bệnh viện của chúng ta hay là ra bên ngoài?”

“Em muốn ra bệnh viện ngoài.” Hàn Minh Minh kiên quyết.

“Vậy đồ đạc đã thu dọn xong chưa?” Chung Linh đã biết quy củ của việc nằm viện.

“Gi đồ gì?” Hàn Minh Minh không biết gì hết. Vu Nhã Tĩnh ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“Quần áo của em, quần áo, chăn mền, tả lót của em bé.” Bây giờ Chung Linh cũng chẳng buồn lên lớp cô ta, dù sao thì đây cũng là một cơ hội, sinh xong thì cũng chẳng cần phải dạy dỗ gì nữa.

“Trong tủ áo.” Hàn Minh Minh chỉ vào tủ áo.

Chung Linh mở tủ áo nhìn vào, sững sốt mất một hồi, sau đó xoay người nói với Vu Nhã Tĩnh, “Em ở đây trông chừng, chị về nhà lấy đồ.” Nói xong liền đi về nhà.

Vu Nhã Tĩnh cũng nhìn vào tủ áo, chỉ có cái bộ đồ con con mà Chung Linh giúp cô ta làm, mấy miếng tả lót, cũng chẳng nhiều hơn bốn bốn miếng, cũng có phấn rôm và bình sữa, một chiếc chăn con nít mới làm được một nửa. Vu Nhã Tĩnh cầm lên xem, thật chả ra hình dạng gì hết.

“Thời gian lâu như vậy cô làm cái gì hả?” Vu Nhã Tĩnh quát lớn.

“Em... thật sự là em muốn làm mà, nhưng mà mẹ em nói để bà làm dùm, mà chưa có gửi đến thôi!” Hàn Minh Minh cảm thấy tủi thân, Chung Linh không làm giúp cô, Vu Nhã Tĩnh thì không rảnh, còn bản thân thì thật sự là không biết làm, vì thế nên mới phải nhờ đến mẹ ruột.

Không bao lâu sau Vương Duệ đã về đến, cả Châu Khải cũng về. Nhưng nhìn tình hình chắc Chu Bảo Cương phải ở lại rồi. Chung Linh rất nhanh đã thu dọn xong đồ đạc, giao cho Vương Duệ. Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh không tiện đi theo, chỉ có thể ở nhà sốt ruột chờ đợi.

Nhưng phải nói là Hàn Minh Minh rất may mắn, chỉ mất nửa ngày vất vả đã có tin tức tốt lành truyền đến, cô sinh được một đứa con trai mập mạp, nặng đến 3,5kg! Vương Duệ liền đặt tên cho con là Vương Hạo Đình, cái tên cũng thật hay. Chung Linh đoán chắc hai vợ chồng nhà này hẳn đã bàn bạc không biết bao nhiêu lâu rồi, tới hôm nay mới công bố cái tên này ra.

Mẹ của Hàn Minh Minh cũng tới, phải nói đây chính là điểm tốt khi nhà mẹ đẻ có thể lực, khi con dâu ở cữ có thể để cho mẹ ruột đến chăm sóc.

Hàn Minh Minh sinh mổ, phải nằm viện mất 10 ngày. Khi cô về nhà, cả Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh cùng đến thăm em bé. Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh đều chuẩn bị bao li xi cho em bé. Nếu như đây là ở nông thôn, chỉ cần tặng một chút đường trắng và quần áo con nít là được. Mẹ đẻ của Hàn Minh Minh cũng có nhà, đang làm món trứng nấu đường, đặc sản ở quê cho con gái. Bà cho hai cô thử một chút, vị ngọt, là dùng đường đỏ để nấu. Nghe nói là ở quê của họ, khi sinh con đều dùng thứ này, nhưng Chung Linh không thích mùi vị này.

Em bé ngoài cái mũi có thể nhìn ra là giống Hàn Minh Minh ra, còn lại đều không nhận ra được, gương mặt toàn lông măng, mắt còn chưa mở ra hoàn toàn, chẳng nhìn ra được là mắt một mí hay là hai mí nữa.

“Đồ của chị cô có trả không đó?” Trong lòng Chung Linh thật có chút tức giận, con bé này thật là đáng giận mà, nhìn cái vẻ đắc ý đó.

“Đồ gì chứ?”

Trời ạ, cái loại mặt dày không có lương tâm này, phải giáo huấn cô ta mới được mà.

“Chăn mền em bé, quần áo em bé của chị; tả lót, khăn tay chị chuẩn bị. Bây giờ toàn thân con trai cô mặc đều là đồ do chị làm đấy, chị cho cô mượn, không phải cô nói mẹ cô chuẩn bị sẵn đồ cho cô hết rồi sao?” Chung Linh nhìn cái bộ dạng giả vờ giả vịt của cô ta thì biết là tình hình không tốt rồi.

“Há? Đây không phải do tự con chuẩn bị hay sao?” Người nói là mẹ đẻ của Hàn Minh Minh.

“Không phải cô nói là thím chuẩn bị giúp à?” Chung Linh không thích tình cảnh này, như vậy thì khác gì là bị cướp chứ! Tuy rằng đúng là do cô tự mình mang đến cho họ, nhưng đây đều là tâm huyết của cô, vì đứa con của mình mà chuẩn bị đó!

“Nó nói để thím làm bách gia y (1), cũng chẳng nói là chưa chuẩn bị được gì hết mà?”

Hai người phụ nữ bắt đầu trừng mắt nhìn Hàn Minh Minh. Chung Linh thờ dãi, vậy là có nằm mơ cũng khỏi đòi được quần áo về rồi.

“Em thấy cô ta từ đầu đã tính kế với đồ đạc của chị rồi.” Vu Nhã Tĩnh đổ thêm dầu vào lửa... Chung Linh giận dữ trừng mắt nhìn cái người mập mạp đang chui rút vào trong chăn.

“Cô sao vậy, vết mổ còn đau hả?”

Chung Linh nghĩ đi nghĩ lại, thấy bây giờ cũng chẳng còn cách nào nữa, thôi mặc kệ đi. Dù sao đồ thì cũng cho rồi, tránh gây thêm chuyện không hay ho.

“Ui da, chị đừng có nhắc nữa, đau chết em được, còn đau hơn sinh thường nữa quá? Sinh thường nhiều nhất chắc chỉ đau một trận, sinh xong là khỏe, còn cái đau của sinh mổ là cái đau kéo dài, ngày nào vết mổ cũng đau.”

Chung Linh nghe nói vậy trong đầu không ngừng tính toán, không biết là mình nên sinh thường hay là sinh mổ giống như Hàn Minh Minh đây? Xem ra vấn đề này phải suy nghĩ thật kỹ mới được.

Hàn Minh Minh cũng cho con bú sữa mẹ, nhưng sau khi làm phẫu thuật sinh mổ xong, lúc cho con bú rất không tiện, vết mổ cũng rất đau, nhìn dáng vẻ của cô thật sự rất cực khổ.

“Lúc đó em như thế nào?” Chung Linh xoay người hỏi Vu Nhã Tĩnh, cô ấy là sinh thường.

“Lúc đó em tốt hơn cô ta bây giờ, ít nhất là không bị đau đến tận lúc này.” Vu Nhã Tĩnh âu yếm nhìn đứa bé.

“Chị nghĩ chắc chị cứ nghe lời bác sĩ thôi. Đến lúc sinh nở rồi tính sau.”

Chung Linh có nghe qua lợi ích của sinh thường, nhưng cũng có người nói sinh mổ phần đầu của em bé không bị dồn ép nên bé sẽ thông minh hơn. Nhớ ngày trước nhìn thấy mấy đứa bé nông thôn sinh theo lối tự nhiên, bởi vì lực ép khi sinh quá mạnh nên đầu của đứa bé bị nhọt ra.

Một tháng sau mới đến ngày dự sinh của Chung Linh, nhưng bắt đầu từ lúc này cô đã chẳng có được một ngày dễ chịu. Trước hết là chân bắt đầu phù nề, kế đó là thai càng ngày đập càng thường xuyên. Chu Bảo Cương cũng cố gắng về nhà thường xuyên nhất có thể, nhìn thấy dáng vẻ của bà xã cũng rất lo lắng, chỉ cần Chung Linh xuống đất đi lại là anh liền theo trước theo sau không rời. Mà anh cũng chẳng nói được lời quan tâm nào hết, nhưng từ hành động của anh là có thể nhìn thấy rõ ràng sự lo âu và quan tâm không hề ít.

“Anh đã nghĩ ra tên cho con chưa?” Chung Linh hỏi.

“Vẫn đang nghĩ, còn em?” Chu Bảo Cương đã nghĩ đến rất nhiều cái tên, nhưng cũng chưa biết nên chọn cái tên nào thì tốt.

“Em mong tên của con sẽ do anh đặt, anh là cha mà.”

Chẳng phải do Chung Linh phong kiến gì, chỉ là cô mong tên của đứa con tượng trưng cho hy vọng mà người cha gửi gắm vào. Chung Linh rất yêu thương đứa con bé bỏng trong bụng, không chỉ vì đứa bé là sự mong chờ của cả hai đời người của cô, mà hơn nữa đây là cốt nhục của người đàn ông mà cô hết mực yêu thương.

“Ừm, anh biết rồi.” Chu Bảo Cương nhìn Chung Linh, hôn nhẹ một cái lên trán vợ, anh cảm nhận sâu sắc hạnh phúc của mình chính là vì hai mẹ con cô.

Người già nói rằng, tháng cuối cùng của thai kỳ chính là thời gian em bé lớn nhanh nhất, mỗi ngày có thể nặng thêm cả một lạng! Chung Linh cũng phát hiện ra, dường như bụng bầu ngày càng lớn lên nhanh chóng.

Thư của Chu gia ngày càng đến thường xuyên hơn, có lúc cũng chẳng ngại phiền phức gọi luôn điện thoại tới. Bà Phùng cứ khuyên Chung Linh nên làm cái này, không nên làm cái nọ... Chung Linh chỉ biết vâng dạ. Cô biết ý của Chu gia là khi cô ở cử thì mẹ chồng sẽ đến chăm sóc, có thể cả cha chồng có cũng đến luôn. Dù sao đây cũng có thể là đứa con duy nhất của Chu Bảo Cương, hai ông bà có khả năng chẳng còn thêm cháu để bế nữa, đứa cháu duy nhất này tất nhiên là cực kỳ trân quý rồi.

Chuyện buôn bán nhỏ của Chu gia vẫn rất thuận lợi, nhưng từ khi Chung Linh đi thì cũng không có phát triển gì thêm nữa, mà trong thôn, cuộc sống của mọi người cũng dần thay đổi nên điều kiện của Chu gia trong mắt người khác cũng không phải là quá sung túc như trước nữa.

Chung Linh rất không muốn Phùng Trân đến chăm cô ở cử, nhưng bây giờ mẹ đẻ cô đang bận giúp chị dâu chăm sóc em bé, không đến được. À đúng rồi, chị dâu của Chung Linh đã quay về rồi. Chị dâu còn có thể làm gì khác chứ? Con còn quá nhỏ, nếu như anh trai có thể quay đầu chuyển ý thì chuyện này cũng là chuyện tốt. Ở nông thôn, đặc biệt là những năm 80, li hôn cực kỳ hiếm gặp, dù là bây giờ thì chuyện li hôn cũng rất hiếm. Gã nhà này lại làm dâu nhà khác là điều đại kỵ của phụ nữ, mà li hôn thì luôn gắn liền với việc không hạnh phúc.

Mà dù cho mẹ ruột của mình có rảnh rồi đi chăng nữa thì cũng chẳng thể đến, cô không thể so với Hàn Minh Minh được, làm sao có thể vì chuyện ở cử mà gây bất hòa với nhà chồng được chứ?

Cách ngày dự sinh của Chung Linh còn khoảng hai mươi mấy ngày, Chung Linh bắt đầu đau bụng. Khi sắp đi ngủ, Chung Linh cảm thấy rất mệt mỏi, bụng cũng đau từng cơn một. Cô chỉ nghĩ là do em bé vận động nhiều quá nên mới như vậy, nên cũng chẳng có gì. May mà tối đó Chu Bảo Cương về nhà, đến lúc 10 giờ hơn, Chung Linh cảm thấy tần suất cơn đau ngày một tăng, hơn nữa lần sau lại đau hơn lần trước.

“Anh, anh...” Chung Linh vội vàng gọi chồng mình.

“Sao vậy?” Chu Bảo Cương bật dậy ngay lập tức, nhanh chóng thấp đèn, nhìn qua thì thấy trán của vợ đã lấm tấm mồ hôi.

“Hình như sắp sinh rồi.” Câu nói này của Chung Linh khiến cho Chu Bảo Cương đứng không vững.

“Ha ha, nếu như lúc đánh nhau mà anh hoảng loạn như vậy thì chắc khiến người ta cười chết mất.” Trong lúc này mà Chung Linh còn có tâm trạng nói đùa. Kỳ thật là vì cô không muốn chồng mình căng thẳng quá thôi.

“Em... em sao rồi?” Chu Bảo Cương nghe nói qua, phụ nữ sinh con giống như là cận kề cái chết vậy, vô cùng nguy hiểm, có khi còn không bảo toàn được người mẹ.

“Còn ổn, anh mau đi gọi xe, chuẩn bị đồ đạc đi bệnh viện.” Chung Linh nhắc nhở chồng.

Chu Bảo Cương cũng chẳng hỏi lại, nhanh chóng gọi điện thoại, tìm một cái túi lớn rồi nhét tất cả những đồ đạc mà vợ đã chuẩn bị ở trong túi áo vào trong túi. Sau đó thì anh giúp vợ thay quần áo.

Không lâu sau, Châu Khải và Vương Duệ đã đến, đưa cả Chu Bảo Cương và Chung Linh lên xe, nhanh chóng tiến thẳng đến bệnh viện. Khi đến bệnh viện, bác sĩ kiểm tra cho Chung Linh, làm nội chẩn.

Nói thật, Chung Linh rất ghét làm nội chẩn, cảm giác chẳng dễ chịu chút nào, không chỉ là về mặt sinh lý, mà tâm lý cũng vậy.

Nhưng bác sĩ lại báo cho cô một tin xấu: cô sinh sớm hơn dự định.

Vì lo lắng cho tình hình của em bé, cộng thêm những thiết bị liên quan đến khoa nhi gần như là không có nên bác sĩ kiến nghị cô chuyển viện, đến một bệnh viện khác lớn hơn. Nhưng bác sĩ cũng đảm bảo rằng, vì sinh môn vẫn chưa mở ra hết nên đi đường thêm hai ba chục phút nữa cũng không sao. Nhưng Chu Bảo Cương không thể nào yên tâm được, cứ thế kéo thêm một bác sĩ theo lên xe để có thể chăm sóc cho Chung Linh kịp thời.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Sinh con

Thời gian để mọi người đi đến bệnh viện trong thành phố cũng không mất quá lâu, vị bác sĩ đi theo xe cũng không có cơ hội để ra tay. Xe lao như bay trên đường, đến bệnh viện, mấy người đàn ông liền dùng xe lăn đẩy Chung Linh vào phòng chuẩn đoán. Trong phòng ngoài một người nữ bác sĩ trung niên ra còn có một bác sĩ nam, nhìn dáng vẻ còn rất trẻ, chắc là một thực tập sinh mới đến chưa được bao lâu.

Tần suất và cường độ đau bụng của Chung Linh hiện giờ vẫn còn có thể chịu đựng được. Bác sĩ để Chung Linh nằm trên giường, cởi quần ra, chuẩn bị làm nội chẩn. Nội chẩn chính là việc bác sĩ dùng tay thăm dò tình hình sinh môn, xem sinh môn đã mở ra đủ hay chưa, hay là đã mở được đến mức nào. Việc này rất đau đớn, hơn nữa còn cực kỳ khó chịu, cả xấu hổ nữa, Chung Linh quả thực rất ghét chuyện này. Nhưng sao mà cái vị bác sĩ thực tập nam kia còn chưa có ý dời khỏi vậy, hay là muốn để cho anh ta ra tay hay sao?

“Anh còn không ra ngoài sao?”

Hiện giờ Chung Linh bị sự đau đớn cấu xé nên tâm tình cực kỳ tệ. Tuy rằng cô hoàn toàn có thể hiểu được sự cần thiết của việc để cho thực tập sinh vào tham dự khi khám bệnh, cô cũng biết sự vĩ đại của hành động đó, biết rằng các bác sĩ thực tập sẽ có cơ hội thực hành trực tiếp... nhưng cả hai kiếp của cô, nhất là với những tủi hổ đã trải qua ở kiếp trước, khiến cho cô đã chịu đựng đủ cái sự dằn vặt này rồi. Kiếp này, cô thật sự không mong muốn có bất kỳ một người đàn ông nào nhìn thấy, hay là đụng chạm đến thân thể của cô nữa, trừ khi là lúc cô chết. Nhưng lúc này không phải là cái loại tình huống nguy cấp đến tính mạng, nên hãy thử lỗi cho sự ích kỷ của cô đi.

Kiếp trước cô có đọc qua một bài báo như thế này, có một người phụ nữ chưa chồng đến bệnh viện để phá thai. Nhưng trong lúc cô hôn mê, bác sĩ đã cho gọi đến hơn hai mươi bác sĩ thực tập, cả nam cả nữ. Sau này, khi người phụ nữ đó biết chuyện đã kiện bệnh viện đó ra tòa.

“À, vậy cậu ra ngoài đi.” Nữ bác sĩ đuổi bác sĩ thực tập nam đó ra ngoài. Chị ta cũng nhìn ra được sự quyết liệt của Chung Linh. Mấy chuyện này cũng rất thường hay gặp, bệnh viện nào mà chẳng có bác sĩ thực tập chứ.

“Bây giờ chỉ mới mở ra được khoảng hai ngón tay thôi, trước tiên cứ dùng thuốc thúc sinh đã.”

Chung Linh được đưa vào phòng bệnh, cho thở mặt nạ oxy. Chu Bảo Cương, Vương Duệ và Châu Khải cùng vây trước giường bệnh của cô, còn có rất nhiều bác sĩ và y tá khác nữa.

Chung Linh nhìn thấy dáng vẻ lo lắng không yên của chồng đứng ở phía cuối giường, tay bấu chặt lấy thành giường. Tuy gương mặt anh không có biểu tình gì đặc biệt, nhưng từ trong mắt của anh, Chung Linh có thể nhìn thấy được sự lo lắng và sợ hãi. Thực ra Chung Linh cũng sợ, cô rất rất rất sợ.

Y tá tiêm thuốc truyền dịch cho cô. Chưa đến một phút sau, Chung Linh cảm thấy hô hấp vô cùng khó khăn, cảm giác cứ như là mình sắp sửa chết đi vậy. Cái sự nghẹt thở này làm cho Chung Linh muốn gỡ bỏ mặt nạ oxy ra. Hành động của cô làm cho các bác sĩ đều phát hoảng, còn Chu Bảo Cương

càng bức bối hận không thể nào lao đến bên cô được.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh.”

Chung Linh nghe thấy tiếng gọi của anh.

“Có phải là sốc tiêm rồi chẳng.” Một y tá nói.

Chuyện này hoàn toàn có thể xảy ra, nếu như một người lúc tiêm quá căng thẳng thì sẽ dẫn đến hô hấp khó khăn.

“Gỡ mặt nạ oxy ra.” Bác sĩ bây giờ cũng đã bình tĩnh lại.

Chung Linh nghe xong lời bác sĩ, điều tiết hô hấp của mình, dần dần cũng cảm thấy khá hơn nhiều. Kỳ thực Chung Linh vốn miễn cảm với việc tiêm chích nhưng trước nay chưa hề nghiêm trọng như lần này. Những lần trước, nhiều nhất chỉ là khi chích thuốc xong bị khó chịu vài phút.

Cứ như thế đã nửa tiếng đồng hồ trôi qua. Bụng của Chung Linh vẫn còn rất đau đớn. Lúc này bác sĩ cũng có nói, em bé không tính là lớn, nhưng có thể vì nhau thai đã lão hóa nên phải sinh trước ngày.

“Gỡ bình truyền dịch xuống, đưa vào phòng sinh.” Bác sĩ đưa ra tuyên bố cuối cùng.

“Vâng.” Y tá gỡ bình truyền dịch xuống.

Nhìn thấy Chung Linh bị đẩy đi, Chu Bảo Cương lo lắng sốt vó, chỉ sợ hai mẹ con cô xảy ra chuyện gì không may nên đi theo.

“Tiểu Linh, anh đi cùng với em.” Chu Bảo Cương đã từng nghe qua chuyện này.

“Không cần đâu, một mình em ổn mà.” Chung Linh đã từng nghe mẹ mình nói qua, lúc sinh con không nên hét quá lớn tiếng, càng kêu la thì càng khó sinh. Cũng không nên để cho bố ruột hay là chồng mình vào theo. Vì lúc đó thấy có chỗ dựa, ý chí sẽ trở nên mềm yếu, quá trình sinh đẻ sẽ càng kéo dài thêm. Mà mẹ cô còn cho thêm vài cái ví dụ, rằng trong thôn có mấy người phụ nữ đều như thế, kêu la càng lớn tiếng thì sinh nở lại càng chậm, hơn nữa còn khiến người ta cười chê là quá yếu ớt. Chung Linh đã có quyết định từ trước, nhất định phải một mình sinh nở, cô có sẵn phẩm chất ưu tú nhất của vợ lính đó chính là sự mạnh mẽ.

Còn điểm quan trọng nhất chính là tính cách của Chung Linh, cô không muốn kiếp này, trong lúc khó coi nhất của mình lại để cho chồng nhìn thấy. Cứ để anh không nhìn thấy, chỉ tưởng tượng thôi, như thế không phải đối với cô mà nói thì tốt hơn sao?

“Anh đừng quá lo lắng, em có thể mà!” Chung Linh còn cười với chồng một cái. Trán của cô đã ướt nhẹp mồ hôi chẳng biết từ lúc nào.

Bây giờ Chu Bảo Cương chẳng còn chú ý gì nữa. Dù Châu Khải và Vương Duệ luôn ở bên cạnh an ủi nhưng anh cảm giác như tim của mình đã rơi đâu mất rồi.

...

“Cởi quần ra rồi nằm lên trên giường.”

Chung Linh nghe lời bác sĩ, nằm xuống. Xét ra thì cô khá là may mắn, hôm nay sản phụ chỉ có một mình cô, còn trực ban thì có đến hai vị nữ bác sĩ trung niên.

“Bác sĩ, tôi muốn đi vệ sinh.” Chung Linh cũng chẳng biết mình đang như thế nào nữa, vào lúc này mà bụng lại đau, muốn đi vệ sinh. Nhưng cô từng nghe qua chuyện có một người phụ nữ đi vệ sinh rồi đẻ rớt con ra, thật là đáng sợ mà.

“Không sao đâu, chuyện bình thường, có muốn cũng không được xuống giường, cứ nằm đó đi! Muốn bớt đau đớn thì phải nghe lời!”

Chung Linh chỉ còn biết vâng lời nằm xuống. Cô chẳng biết người khác thì như thế nào, còn cơn đau bụng của cô giống như là tiêu chảy, đau đớn cứ theo đà mà gia tăng. Chung Linh nhịn không nổi mà rên rỉ, hai tay nắm chặt lấy song sắt phía đầu giường. Nghĩ tới mẹ của mình cũng đã phải chịu như vậy, tự nhiên cô lại nhớ mẹ.

“Đừng la!” Giọng của bác sĩ chẳng có chút dịu dàng.

Chung Linh liếc mắt nhìn họ, thấy họ đang đọc báo, ăn quà vặt. Tình huống gì thế này? Chuyện sinh con đối với họ mà nói đơn giản lắm sao?

Bây giờ Chung Linh thật chẳng có thời gian so đo với bọn họ, cơn đau cứ gián đoạn từng hồi, lại buồn ngủ nữa chứ, thật là muốn ngủ quá. Chỉ cần được ngủ vài phút cũng được rồi. Cô chưa kịp nhắm mắt lại thì một trận đau đớn dữ dội lại ập tới. Bây giờ Chung Linh chẳng còn ước mong gì khác, chỉ mong muốn sinh con càng nhanh càng tốt.

Đợi đến khi các cơn đau của Chung Linh đến dồn dập không khác với dự tính là bao thì cô lại được đưa đến phòng phẫu thuật. Đợi trước cô ở đây làm phẫu thuật phá thai, còn lần này là đến để sinh con, đúng là trời cao đã cho cô một ân huệ rất lớn!

“Dùng sức vào, cố rặn thêm lần nữa nào.” Cuối cùng thì sau hai giờ đồng hồ, các bác sĩ cũng đã ra tay. Một vị bác sĩ đi ra ngoài lấy đồ đạc và chặn mền

của nhà cô đưa đến, chuẩn bị cho em bé dùng.

“Nhanh thêm tí nữa, dùng sức, em bé bị kẹt thì nguy hiểm lắm.”

Sức lực của Chung Linh vốn đã cạn kiệt, nhưng nghe con mình có thể sẽ gặp nguy hiểm liền nhanh chóng vực dậy tinh thần. Không thể để con gặp phải chuyện gì được. Dồn hết sức lực toàn thân, dù bản thân có ra sao thì cũng không thể để cho con gặp nguy hiểm. Sau đó cô liền cảm thấy như tắt thở được giải thoát, thứ gì đó từ trong cơ thể trượt ra ngoài. Nhưng cô đợi một lúc lâu sau cũng không nghe thấy tiếng con khóc.

“Sao vậy? Sao con tôi lại không khóc?” Chung Linh bắt đầu lo lắng, nghe nói trẻ con sinh ra đều khóc mà.

“Không sao, phải hút đàm.”

Chung Linh lại chờ đợi một hồi mới nghe thấy tiếng khóc oa oa.

“Là con trai hay con gái?” bây giờ Chung Linh mới nhớ ra để hỏi.

“Cô hy vọng là con trai hay con gái?” Bác sĩ dè dặt trả lời, sợ ảnh hưởng tới tâm tình của cô. Có người vì tâm tình bị kích động mà xuất huyết, như thế thì rất nguy hiểm.

Trong lúc một bác sĩ đang ấn lên bụng của Chung Linh thì một bác sĩ khác đang lo liệu cho đứa bé. Một hồi sau, một bác sĩ cầm một ly máu loãng đến trước mặt Chung Linh.

“Cô muốn uống máu cuồng rón không?”

Chung Linh đã từng nghe qua chuyện này, rằng sau khi uống máu cuồng rón thì nguồn sữa sẽ dồi dào. Thà tin là có thật, vì con.

“Tôi uống!” Chung Linh nhắm nghiền mắt nuốt xuống.

“Là con trai, nhưng chỉ có 2,5 kg, đem đến lồng kính giữ nhiệt nha?”

Bác sĩ bế em bé đến trước mặt Chung Linh. Nhìn thấy cái vật nhỏ nhỏ của con khiến cho Chung Linh rất kinh ngạc, đây chính là con trai của cô sao?

“Sẽ không có chuyện gì chứ?” Chung Linh ngấm nhìn đứa con, trên mặt có thứ gì đó trắng trắng, mắt vẫn chưa mở ra, nhưng có thể dễ dàng nhìn ra được cái mũi của thằng bé giống ba nó như khuôn như đúc. Trên người thằng bé mặc quần áo làm bằng vải gạc do chính tay cô may, quần trong cái chăn mà cô dồn hết tâm trí chuẩn bị.

Em bé được đưa ra ngoài trước. Sau khi bác sĩ lo liệu xong cho Chung Linh cô cũng được đẩy ra ngoài. Vì con đã được đưa đến lồng kính giữ nhiệt nên chỉ một mình Chung Linh về phòng bệnh trước. Chu Bảo Cương đang đi thăm con, trong phòng chỉ có Châu Khải và Vương Duệ.

“Chị dâu, vậy, bọn em về kêu Nhã Tĩnh đến thay, chị cứ đợi một chút.” Châu Khải hiểu rõ hoàn cảnh hiện tại, Chung Linh mà không có ai chăm sóc là không được.

“Không cần đâu, chị không sao. Nếu như Nhã Tĩnh đến thì lại chẳng ai chăm sóc Đại Nha.”

Bây giờ Chung Linh rất lo lắng tình hình của con trai, sao đến giờ vẫn chưa có tin tức gì hết vậy?

Châu Khải và Vương Duệ chẳng để vào tai lời phản đối của Chung Linh, sau khi nhờ một y tá để ý Chung Linh một chút liền vội vàng vàng đi mất. Bây giờ Chung Linh rất tỉnh táo, chẳng còn tí chút buồn ngủ nào, trong lòng thì lo cho con không yên.

Không lâu sau, Châu Khải quay về, người được đưa đến không phải là Vu Nhã Tĩnh mà lại là mẹ của Hàn Minh Minh.

“Thím... sao thím lại đến?” Chung Linh cực kỳ ngạc nhiên.

“Minh Minh kể qua rồi, lúc thường đều là do con chiếu cố nó, giờ nó nói dù thế nào cũng không thể để cho con một mình không ai chăm sóc được.” Mẹ của Hàn Minh Minh cười cười nói.

Con gái của mình bà hiểu rõ, vừa nhỏ mọn lại vừa ích kỷ, nhưng nó có thể đối đãi với Chung Linh rộng rãi như thế này thật không phải dễ dàng gì, nghe nói Chung Linh không có ai chăm sóc thế là vội vàng giục bà đến đây. Thử nói xem một người ngoài thì sao có thể chăm người ở cữ được chứ, hơn nữa bà với Chung Linh cũng không quen không thân, nhưng con gái thì cứ nặng nề đòi bà phải tới.

“Nhưng như vậy thì đâu có được? Hơn nữa Minh Minh cũng đang ở cữ mà!” Chung Linh hiểu rõ việc chăm người ở cữ là một cái ơn nghĩa rất to lớn, cả đời này cũng khó mà trả được hết.

“Thím cũng biết các con sẽ có rất nhiều lý do, nhưng Minh Minh đã nói là nó không thể trông mắt nhìn con không ai chăm lo được, con bé nói là nó có thể tự mình trông con.”

Chung Linh nghe xong lời này, hai mắt tròn trĩnh, Hàn Minh Minh tự mình trông con? Thật là phải nhìn cô với con mắt khác quá. Chung Linh cũng biết Hàn Minh Minh là người yếu đuối thế nào mà. Phải nói là trong cái thời điểm quan trọng này, cô ấy cũng rất tốt, nói thật thì Chung Linh rất cảm động.

“Con đợi chút nhé, thím đi xem em bé cái đã.” Nói xong liền ra ngoài.

“Thím Hàn, thím Hàn!” Đi nhanh như gió cuốn vậy.

Qua một hồi sau, Chu Bảo Cương xông vào phòng.

“Tiểu Linh, em sao rồi? Hà?” Chu Bảo Cương lo lắng nhìn bà xã, sắc mặt của cô nhợt nhạt.

“Em rất tốt, còn con? Thăng bé sao rồi? Không có chuyện gì cả chứ?” Chung Linh vội kéo lấy tay của chồng. Cô mới nhìn mặt con có một lần, giờ cô rất muốn đi thăm con.

“Không sao hết, bác sĩ nói trước tiên cứ để nằm trong lồng kính một đêm đã. Không có chuyện gì thì có thể ra ngoài rồi.” Lúc này Chung Linh mới nói lỏng bàn tay đang nắm chặt tay chồng ra.

“Vậy thì anh đi trông con đi, em không sao hết, em rất khỏe. Anh phải chăm sóc cho con thật tốt đấy.” Bây giờ trong đầu Chung Linh chỉ có con trai. Cảm giác như là cả thế giới này ngoài mình ra cô chẳng thể yên tâm giao con mình cho bất kỳ ai khác.

Chu Bảo Cương cũng cảm nhận được, trong lòng có phần không vui. Nhưng người để cho bà xã mình để tâm nhiều như vậy chẳng phải là con trai của mình sao?

“Được, anh biết rồi, em cứ nghỉ ngơi thật tốt. Có chuyện gì thì nói với thím Hàn nhé, biết chưa?” Chu Bảo Cương không ngừng dặn dò.

“Em biết rồi, anh yên tâm, đi nhanh đi!” Chu Bảo Cương bị Chung Linh hỏi thêm lần nữa phải ra ngoài, nhưng mới đi được vài bước lại quay về.

“Cảm ơn em nhiều, vợ yêu.” Nói xong, anh cúi người hôn lên trán vợ một cái, làm cho Chung Linh bất giác mỉm cười. Người đàn ông này đúng là!

Chu Bảo Cương lại đi thay cho thím Hàn trở về, tự mình anh chăm sóc con.

Cả một đêm Chung Linh cứ mơ mơ màng màng chẳng ngủ được yên, trong đầu cô toàn nghĩ đến con. Chu Bảo Cương sắp xếp cho Chung Linh nằm phòng đơn, trong phòng có hai cái giường, Chung Linh để cho thím Hàn nằm một cái. Thím Hàn cứ kể cho Chung Linh nghe về con gái của bà, nói nó không tốt như thế nào, tùy hứng làm sao, nhưng đối với cô thì lại vô cùng ngưỡng mộ. Chung Linh nghĩ, chắc là thím Hàn cảm thấy rất xấu hổ đối với những hành động tùy tiện mà con gái đã làm. Tuy rằng Chung Linh giận Hàn Minh Minh nhưng chỉ là trong nhất thời mà thôi. Những người đã sống lâu rồi thì sẽ học được cách không tính toán nữa, cô cảm thấy những chuyện đó đều là chuyện nhỏ, hơn nữa không chỉ vì có quan hệ đến công việc của ông xã, mà hơn hết ‘bà con xa không bằng láng giềng gần’ nữa.

Ngày thứ hai, Chu Bảo Cương bế cục cưng về phòng. À, Chung Linh quyết định sẽ gọi con là cục cưng, trước khi đặt tên chính thức cứ tạm gọi như vậy đã đi.

“Nhanh đến xem nè, con em nhìn xinh quá đi mất.” Chu Bảo Cương đúng là mèo khen mèo dài đuôi. Con của cô không phải là con của anh hay sao?

“Bé đến đây cho em với.” Chung Linh nhanh chóng nhận lấy con trai từ tay chồng, cuối cùng thì con cũng đã về. Con đúng là nhỏ quá, con của người ta toàn là trên 3,5kg vậy mà con của mình chỉ có 2,5kg, sau này phải chăm cho con thật tốt mới được, đứa trẻ đáng thương này.

Chu Bảo Cương nhìn vợ con, thời khắc này chính là giây phút hạnh phúc nhất trong cuộc đời này của anh.

“Ai da, đứa bé này đúng là rất giống con nha.” Thím Hàn nói với Chung Linh. Chung Linh ngắm nhìn con tỉ mỉ, trong lòng hoài nghi, giống ở điểm nào ta? Rõ ràng là thăng bé giống bố mà!

“Giống ở điểm nào ạ? Sao con không có nhìn ra nh?” Chung Linh lại quay nhìn thím Hàn, cả Chu Bảo Cương cũng đến bên để nhìn kỹ gương mặt nhỏ xíu của con trai.

“Nhìn cái ót này, giống lắm nha!”

Ót? Chung Linh tròn tròn mắt, có thể nhìn ra được điểm giống sao?

“Con thì thấy giống bố hơn, thím nhìn cái mũi kia, giống như là lấy từ trên mặt của anh gắn vào vậy đó.” Chung Linh giương đôi mắt oán hận nhìn chồng, Chu Bảo Cương bối rối cười ha ha một tiếng. Anh chồng của mình hình như càng ngày càng đáng yêu ta!

Thật ra thì Chung Linh rất thích con trai mình giống anh, nhìn thấy con trai cứ như là nhìn thấy bản sao nhí của ông xã vậy, thật tốt biết bao! Tình yêu là không thể nói rõ ràng được, từ trước đến nay Chung Linh chưa từng nghĩ qua tại sao cô chẳng ngần ngại gì mà làm tất cả mọi chuyện vì anh, phải chăng tất cả những người phụ nữ có chồng đều như vậy? Yêu anh, trước nay chưa từng hỏi nguyên do, chỉ biết rằng, tình cảm tựa như năm tháng, từ từ tích lại, ngày càng nhiều, ngày càng sâu nặng.

“Anh, anh chọn được cái tên nào chưa?” Chung Linh không biết được ánh nhìn của cô ôn nhu tựa như được phủ một màng nước. Chu Bảo Cương nhìn qua cảm thấy mặt mình hơi nóng, bất giác nói ra.

“Chu Lăng Vân!”

“Chu Lăng Vân, có ý nghĩa gì đặc biệt sao?” Chung Linh hỏi.

“Trắng chỉ lăng vân (*chỉ khi ngút trời*), anh nghĩ tên này không riêng gì con trai mà con gái cũng là cái tên hay, em thấy sao?” Chu Bảo Cương có chút lo rằng bà xã sẽ không thích.

“Rất hay, em thấy rất có ý nghĩa. Mong sau này con lớn lên sẽ không làm chúng ta thất vọng!” Chưa gì mà Chung Linh đã bắt đầu lo lắng rồi, nhưng hy vọng thằng bé sẽ là một đứa trẻ ngoan ngoãn.

“Chuyện này còn phải nói, con của chúng ta từ nhỏ phải dạy dỗ nghiêm khắc, lớn lên để thằng bé đi lính, làm tướng quân.”

Chung Linh nghe chồng nói vậy không mấy tán thành. Cô mong con có thể trở thành học giả, hay là nghệ sĩ piano, họa sĩ, chứ nhất định không muốn con làm quân nhân. Một gia đình mà cả chồng và con trai đều đi lính, muốn lấy mạng của cô luôn chắc?

“Sao vậy? Em không thích con làm lính à?” Chu Bảo Cương nhìn sắc mặt của Chung Linh, có vẻ như cô không đồng ý.

“Em mong sẽ theo ý của con, anh thấy sao?” Chung Linh cũng không muốn tranh cãi với chồng, chuyện này còn lâu lắm, cô sẽ từ từ dạy dỗ con trai, tránh quân đội xa một chút.

“Em yên tâm, con của anh nhất định sẽ là một người lính tốt.”

Nhìn thấy bộ dạng hăng hái của ông xã, Chung Linh chỉ có thể thâm cầu nguyện trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56: Ở cũ

Ba ngày sau vợ chồng Chu Xuân Lai mới đến nơi. Ba ngày này, đều là một tay thám tử Hàn giúp đỡ chiếu cố, khiến cho Chung Linh rất cảm kích. Ngày thứ hai, Chung Linh bắt đầu bị căng sữa, rất đau đớn, thám tử Hàn lấy khăn giúp cô chườm nóng, vừa chườm vừa xoa nắn, đau đến nỗi Chung Linh phải cắn chặt răng lại. Bụng của cô cũng bị các con co thắt mà thỉnh thoảng nhói đau, thật đúng là cực hình.

Chung Linh nhớ lần đầu tiên cho con bú, bụng cô đau, ngực bị con bú cũng đau tức, nhưng lại cảm nhận được hạnh phúc tràn ngập. Mình đã thật sự làm mẹ rồi sao? Đứa bé đang nằm trong lòng là con của mình đây sao? Thật sự muốn rớt nước mắt.

Chu Bảo Cương ngồi kế bên cô, ánh mắt tràn ngập yêu thương. Vợ à, hạnh phúc lớn nhất của đời anh là đây.

"Anh nói coi con có phải là hơi đã mạn không vậy? Giống một con sói đói vậy đó." Chung Linh cười nói với chồng.

"Đứa nhóc này sau này chắc chắn không tồi đâu. Còn nhỏ mà đã lợi hại như vậy rồi. Haha..." Chung Linh phát hiện ra giữa hai vợ chồng có cách nhìn khác nhau.

"Sau này con muốn làm gì thì để tự nó quyết định, chúng ta làm cha mẹ không nên thay con cái quyết định những chuyện này."

Trước nay Chung Linh chưa từng nói như vậy với Chu Bảo Cương. Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc của vợ, Chu Bảo Cương cũng giật mình, chả lẽ bà xã bị mình ép nên nói vậy? Được rồi, anh sẽ dùng sách lược vu hồi (1) vậy.

"Ừ, được rồi, để cho con quyết định." Sau này anh sẽ từ từ giáo dục con sau.

Chung Linh biết làm vậy có phần hơi quá đáng, vì một chuyện không có gì rõ ràng mà tranh cãi với chồng. Nhưng cô cũng mong muốn con mình có thể đạt được hạnh phúc, đừng có giống như cha nó, vết thương đầy người, phải chịu mưa bom bão đạn.

"Anh không có bận chuyện gì à?" Hai ngày nay thám tử Hàn luôn ở bên cạnh chăm sóc cho cô, Chu Bảo Cương cũng rất thường xuyên chạy về nhà, xem ra thật sự phải cần người đến giúp rồi.

"Đội ba mẹ đến rồi anh sẽ về sau, em đừng có lo lắng những chuyện khác, chỉ cần chăm sóc con cho tốt là được rồi." Chung Linh nghe vậy gật gù đầu.

Nguồn sữa của Chung Linh bây giờ rất dồi dào, bình thường không cho con bú cũng chảy ra. Thám tử Hàn còn dùng một mảnh vải bố dài màu đỏ để làm cho cô một dây đai lưng, bảo cô dùng nó để quấn quanh bụng, như vậy bụng sẽ tiêu bớt lại, nếu như để cho có bụng thì sau này sẽ rất khó “xử lý”. Chung Linh cũng biết chuyện này, tự cô cũng sợ mình có bụng dưới, vậy sẽ rất khó coi.

Lúc Chu Bảo Cương ra ngoài hành lang hút thuốc, nhìn thấy khoa nhi phòng kế bên mới có thêm một bệnh nhi mới. Khi về anh kể cho Chung Linh nghe: đó là một đứa bé mập mạp hơn 3,5 kg, mới vừa sinh ra đã bị suy tim cộng thêm suy thận, đang cấp cứu khẩn cấp. Nghe nói mẹ đứa bé là người bán vé trên xe công cộng, bụng chứa lớn mà vẫn đi làm.

Thời đó ý thức dưỡng thai của người ta còn chưa được phổ biến lắm, vẫn hay xảy ra những chuyện này, mà cũng chẳng thể nghĩ được tại làm sao. Nhưng Chung Linh đối với những chuyện như thế này nghe qua thấy qua tương đối nhiều, nghĩ chắc là có quan hệ với việc khi bà mẹ trong lúc mang thai tiếp xúc nhiều với khói xe.

Bà nội và cha của đứa bé đều ở bên cạnh chăm sóc, bác sĩ và y tá cũng chạy qua chạy lại không ngừng.

Đến buổi trưa, từ hành lang truyền đến tiếng khóc. Chung Linh kêu chồng ra ngoài xem sao.

Một lát sau anh quay về, sắc mặt rất khó coi.

"Sao rồi?" Chung Linh sốt ruột hỏi, xảy ra chuyện gì rồi ư?

"Cha của đứa bé đó từ bỏ việc cấp cứu rồi, còn bà nội thì không chịu. Nghe nói ngày hôm nay bọn họ đã tốn mất hơn 1000 đồng vào việc cấp cứu cho đứa bé đó." Chu Bảo Cương nói xong, trầm mặc ngồi xuống bên cạnh Chung Linh, ngơ ngẩn nhìn ngắm con trai mình.

Chung Linh nghe xong cũng cảm thấy khó chịu. Đã làm cha làm mẹ rồi, nghe những chuyện này rất khó chấp nhận.

"Vậy đứa bé chết rồi sao?" Chung Linh lo lắng hỏi.

"Vẫn chưa, nhưng đã gỡ các dụng cụ ra rồi, cũng ngưng thuốc luôn rồi. Nghe nói đưa cho cô vệ sinh 10 đồng để đem đi rồi" Chung Linh chẳng biết đây có thể xem là bi kịch của nhân gian không.

"Nếu bây giờ đứa bé đó có qua được thì chắc cả đời này cũng không khỏe nổi, nói không biết lúc nào lại ra đi." Thím Hàn an ủi hai người họ.

"Nhưng đó rốt cuộc cũng là máu thịt của mình mà." Chung Linh nghẹn ngào.

"Ai da, chuyện này cũng chẳng còn cách nào khác. Tiểu Linh à, con đừng khóc nữa, cẩn thận bị mất sữa đó."

Chung Linh nghe thím Hàn nói, nhanh chóng ổn định tâm lý. Đứng vậy, bản thân cô cũng chẳng có cách nào khác.

Chu Bảo Cương khó chịu nên nuốt không trôi được cơm tối. Anh cũng cảm thấy khó mà chấp nhận những chuyện như thế này. Chung Linh chỉ ăn được một chút, trong lòng cô thầm nghĩ, không biết có thể đưa bé về tự mình nuôi dưỡng hay không.

"Con đừng suy nghĩ nữa, đứa bé bệnh nặng như thế mà, không thể cứu được đâu." Thím Hàn khuyên hai người họ nên bớt đau buồn, đừng suy nghĩ quá nhiều.

Trên đời này không hiếm những người cha như vậy, có thể lúc ra tay thì trong lòng chẳng ngần ngại gì cứ thế mà từ bỏ cốt nhục của mình, nhưng sau này đều là cả đời không được yên ổn.

Chu Bảo Cương lại đi ra ngoài, lúc về anh nói cho Chung Linh biết là không thấy đứa bé đáng thương kia nữa. Sự việc này đối với những người trong cuộc mà nói là một sự đã kích rất lớn.

8 giờ sáng bác sĩ đi thăm khám bệnh nhân, đến xem tình hình của Chung Linh như thế nào, lại xem xét em bé. Bác sĩ để cho em bé nắm lấy hai ngón tay của bà rồi cứ như vậy mà nhắc đứa bé lên, làm cho Chung Linh sợ tới ngã lăn từ trên giường xuống đất. Nếu không thì bà lại dùng ngón tay búng vào lòng bàn chân của bé làm cho bé cứ thế mà ngoác lớn miệng khóc rống. Chung Linh thấy thế xót như xát muối. Lúc này Chu Bảo Cương phản ứng càng nhanh, giành lấy con từ tay bác sĩ. Sau cùng bác sĩ đưa ra kết luận: em bé rất khỏe mạnh.

Cuối cùng thì vào ngày thứ hai sau khi vợ chồng Chung Linh về nhà thì hai vợ chồng Chu Xuân Lai cũng đã đến, còn đem theo rất nhiều đồ đạc. Bây giờ vẫn còn chưa hết tháng giêng, sinh nhật của đứa bé vào ngày 22 tháng giêng, lúc vợ chồng Chu Xuân Lai đến vẫn chưa vào vụ gieo trồng mùa xuân, đợi khi Chung Linh qua hết tháng cử thì chắc hai ông bà cũng không thể ở lại bao lâu nữa. Nghĩ như vậy khiến cho Chung Linh nhẹ nhõm đi rất nhiều.

"Ai da, cháu yêu bảo bối của ông/ bà ở đâu vậy?"

Hai ông bà vừa bước vào cửa liền đi thẳng đến chỗ đứa bé, nhìn trái ngó phải, bà Phùng liền bế đứa bé lên.

"Ông nó à, ông xem, giống y chang thằng Cang luôn này. Thật sự là giống thằng Cang lúc nhỏ y đúc luôn, không khác miếng nào, ông mau đến xem."

Phùng Trần vui mừng nói, hơn nữa bà còn cố ý hạ thấp giọng nói như sợ làm đứa bé bị giật mình.

"Đúng thật đấy, giống y chang! Bà xem cái mũi của nó này, cả cái miệng nhỏ nữa, thật giống quá luôn."

Hai ông bà cứ như là phát cuồng đến nơi. Chung Linh chờ người ra nhìn, trong lòng thầm nghĩ: đứa cháu bảo bối của hai ông bà là do ai sinh ra vậy nè? Cô đứng một đồng chỗ này mà hai ông bà chẳng nhìn thấy, mà ngay cả khi cô lên tiếng chào hỏi hai ông bà cũng không nghe thấy gì luôn.

Chu Bảo Cương nhận ra, vội nói “Ba, mẹ, mau nghỉ ngơi chút đã!” Hai vợ chồng Chu Xuân Lai mới lưu luyến không nỡ mà đặt cháu xuống giường.

“Tiểu Linh, con sao rồi?” Chu Xuân Lai hỏi Chung Linh một câu.

“À, rất tốt ạ. Ba, mẹ, đi đường chắc cực nhọc lắm nhỉ?” Chung Linh nghe thấy tiếng Chu Bảo Cương chuyển đồ vào nhà, đoán chắc rằng đồ đạc bố mẹ chồng đem theo cũng không ít.

“Nhưng mà, Tiểu Linh à, không phải nói tháng sau mới sinh sao? Sao mà sinh trước rồi? Có phải là con không nghe lời mẹ? Lúc đầu mẹ đã nói rồi, phải thật cẩn thận. Giờ con xem, thằng bé ốm thế này đều là do không đủ tháng đó.”

Chung Linh nghe những lời Phùng Trân nói mà trong lòng không khỏi buồn phiền, cứ như là đang chỉ trích cô không đủ tư cách làm mẹ vậy. Mà cô cũng không biết phải trả lời thế nào cho tốt, dù sao thì cô cũng đã sinh con thiếu tháng rồi, nói sao đi nữa thì nguyên nhân cũng là do cô mà ra. Cô chẳng thể nói gì hết. Nhưng quả thật là Chung Linh đã rất cẩn thận rồi mà, nếu như biết được lý do gì khiến cho con cô bị sinh non thì tuyệt đối cô sẽ tránh xa.

“Mẹ, bình thường Tiểu Linh vô cùng cẩn thận.” Nghe con trai nói đỡ cho con dâu, ngược lại lại khiến bà Phùng không vừa ý.

Mà Chung Linh đối với tình huống này đã thấy nhiều tới thuộc lòng.

“Mẹ à, chắc là đôi lúc con quên mất, nếu như có mẹ ở bên cạnh nhắc nhở thì tốt rồi. Nhưng mà mẹ còn phải bận việc trong nhà, không thể đến ở với con được.”

Nghe Chung Linh nói vậy, sắc mặt của bà Phùng liền tốt lên, tiếp đó lại hiện vẻ áy náy. Chu Bảo Cương nhìn mà vô cùng kinh ngạc, thật đúng là phục bà xã mình, vô cùng mềm mỏng.

“Tiểu Linh à, nghe nói thời gian trước các con có về nhà mẹ?” Chu Xuân Lai nhìn Chung Linh, Phùng Trân cũng nhìn cô, đợi cô trả lời.

Chu Bảo Cương cảm thấy cứ nên để cho vợ nói thử xem sao, nếu như không ổn thì lúc đó anh sẽ can thiệp, không thể để cho vợ bị làm khó được.

“Vâng ạ, trước đây không lâu nhà con xảy ra chuyện, ba con ngã bệnh, vì thế nên con mới về nhà một chuyến. Nhưng mà thời gian nghỉ phép bên bộ đội không được bao lâu nên không về nhà được. Sao ạ? Cha cũng biết nhà con có chuyện nên đã qua thăm chăng?”

Chu Bảo Cương phát hiện ra Chung Linh không giống trước đây, lúc trước cô sẽ không trả lời gay gắt như vậy.

Câu nói của Chung Linh một mặt thừa nhận là mình thực tế đã về qua nhà, nhưng lại nêu ra một câu hỏi: nhà mẹ đẻ của cô có chuyện, là thông gia, vợ chồng Chu Xuân Lai có qua thăm hỏi hay không? Chắc chắn là không. Trong lòng Chung Linh rất rõ, Chu Xuân Lai tự cảm thấy gia cảnh của nhà mình tốt hơn nhà Chung Linh, tuy rằng không thể hiện rõ ra nhưng Chung Linh vẫn cảm nhận được.

“Chuyện đó, ba và mẹ cũng muốn đi, nhưng con cũng biết đấy, đó không phải là chuyện về vang gì, chúng ta sợ cha mẹ con sẽ thấy ngại.” Lời này của Phùng Trân vô tình lại chạm đến nỗi đau của Chung Linh. Xem ra cha mẹ chồng muốn ra đòn phủ đầu mình đây mà! Làm vậy là có ý gì? Chính là sau lưng còn có mục đích khác nữa.

“Cũng không có chuyện gì lớn, con về nhà giải quyết xong rồi.”

Chung Linh là người có bản lĩnh đó. Chu Xuân Lai nghe lời Chung Linh nói, lại nghĩ đến những tin đồn xung quanh, nói đều là do chính hai vợ chồng Chung Linh giải quyết người đàn bà kia, xem ra đúng là con bé làm thật rồi. Cách làm này quả thật ác độc. Chỉ hy vọng con bé sẽ không dùng những tâm kế này với người trong nhà ông.

“Đúng rồi, mẹ à, cha mẹ còn đem nói tới làm gì vậy? Nặng như thế mà!” Chu Bảo Cương chuyển vào một cái nôi.

Nôi của miền Bắc là loại nôi treo lên. Đông Bắc trước đây có ba chuyện kỳ lạ: giấy dán cửa sổ dán phía bên ngoài; các cô gái, phụ nữ có chồng hút ống điếu; muốn nuôi được con thì phải treo lên. Hai chuyện trước thì không thường gặp nhưng cái nôi dạng này thì đã thấy qua. Nhưng mà, nhà của họ bây giờ cũng chẳng có chỗ nào có thể đặt đòn dông để treo nôi lên được!

“Còn phải nói, nhưng chuẩn bị cho cháu yêu thì nặng hơn nữa cũng phải mang đến. Trong nhà còn một cái nữa đấy! Con với chị con cách nhau không bao nhiêu tuổi vì thế nhà ta có hai cái nôi.” Phùng Trân cười nói. Chu Bảo Cương cũng lơ mơ nhớ về chuyện lúc nhỏ. Lúc đó Chung Linh chẳng biết tâm tình của cô đang ra sao, cô cứ có cảm giác không yên.

Lúc cơm tối, Vương Duệ và vợ chồng Châu Khải đều đến để chào đón hai ông bà Chu Xuân Lai. Chung Linh vẫn còn nằm trên giường còn mọi người thì ở ngoài sảnh ăn cơm. Ở trong phòng Chung Linh có thể nghe rõ được tiếng họ nói chuyện.

“Chú thím dự định ở đây bao lâu vậy?” Người hỏi là Châu Khải. Nếu như hai vợ chồng Chu Bảo Cương mà khơi ra vấn đề này thì chắc chắn sẽ dẫn đến nhiều chuyện không hay ho.

“Xem tình hình rồi tính sau.”

Chung Linh nghe vậy trong lòng rất không vui, chẳng lẽ hai ông bà muốn ở đây trường kỳ sao? Chuyện này không thể được, bố chồng vẫn chưa đến tuổi cần con cháu phụng dưỡng mà, hơn nữa hai người cũng không nỡ xa con gái, vậy... chính là muốn cô về quê? Nếu không được thì sẽ đem con cô về? Nếu là như vậy, chuyện mới đến đã đánh đòn phủ đầu, giờ cô đã hiểu rồi. Từ đầu Chung Linh đã nghĩ đến tình huống xấu nhất này, nhưng dù thế nào đi

chẳng nữa, đối với chuyện con trai mà nói, cô nhất định sẽ không chịu khuất phục bất cứ người nào.

Những ngày sau đó, hai vợ chồng Chu Xuân Lai không hề nhắc lại chuyện về nhà, cũng chẳng nói đến những chuyện liên quan đến cháu trai. Chung Linh thấy hai người không nói gì, tâm tình cũng vui vẻ nhẹ nhõm đôi chút. Hiện tại tâm tình của cô rất quan trọng, nếu như tâm lý không thoải mái thì sẽ không đủ sữa, vậy thì con trai cô sẽ phải chịu khổ rồi.

Đồ ăn mỗi ngày của Chung Linh đều là cháo gạo, trứng gà luộc, thỉnh thoảng cải thiện thêm chút thức ăn, nhưng trong thức ăn không bỏ chút muối nào. Đây là tại vì nếu như đồ ăn của mẹ quá mặn thì môi của con sẽ trắng bệch. Phùng Trần quan tâm đến cháu như vậy, vì thế nên trong thức ăn không hề có một hột muối nào, mà ngay cả Chung Linh cũng không bỏ muối. Nếu như cho Chung Linh cơ hội được sinh con thêm một lần nữa thì cô chẳng ngại ngần sự đau đớn khi sinh nở đâu, nhưng, cô thật sự chết khiếp đồ ăn tháng cữ rồi.

Cho đến ngày hôm nay, bà Phùng đã chính thức xen vào tất cả mọi chuyện liên quan đến đứa trẻ.

Chung Linh cho con bú sữa xong, sau đó bế lên để vỗ vào lưng bé, đợi thẳng bé ợ một cái mới đặt nằm xuống lại. Một lát sau, thẳng bé tè dầm. Chung Linh thay tã mới cho thẳng bé, đang lúc quần tã lại thì Phùng Trần đưa tay qua.

“Con cứ nằm đó, để mẹ.” Nói xong, bà đã cầm ra một món dây đai không biết lòi từ đâu ra mà lần trước bà mang tới, bắt đầu quấn cho thẳng bé. Đó là một tấm vải đỏ rộng chừng một gang bàn tay, trên miếng dây đai màu đỏ ấy còn đính thêm bốn cái dây đeo nhỏ, có tác dụng giữ chặt lấy cánh tay của em bé. Chung Linh nghĩ bình thường mình cũng quấn cánh tay của con vào chần nên thấy thế cũng chấp nhận được.

Buổi tối, em bé khóc. Chung Linh yêu thương nhìn con, thẳng cu này, mình mới chạm tay một chút, thay tã cho nó trước là nó đã không vui rồi.

Phùng Trần nghe tiếng cháu khóc liền đẩy cửa bước vào.

“Cháu yêu của bà sao vậy? Sao mà khóc lớn quá vậy nè?”

Chu Bảo Cương cũng theo vào, vốn ra anh ở trong phòng của ba mẹ nói chuyện với hai ông bà.

“À, thẳng bé dỗi đó mà, muốn bú lắm rồi đây.” Chung Linh cười nói.

“Muốn bú lắm rồi? Cô đang làm cái gì vậy, sao lại để cho thẳng bé khóc? Cô có phải là mẹ không?”

Phùng Trần lớn tiếng trách mắng Chung Linh. Chu Bảo Cương nghe thấy cũng rất bất ngờ.

“Chẳng ai có thể phủ nhận con là mẹ của nó hết, nếu muốn nói đến tư cách làm mẹ, con có đủ!” Nói câu này ra hiển nhiên là Chung Linh chẳng còn sợ đụng chạm đến ai, giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, không phải câu nào Chung Linh cũng có thể nín nhịn bỏ qua được.

“Tiểu Linh!” Chu Bảo Cương nhắc nhở vợ chú ý đến lời nói.

“Con là mẹ của thẳng bé, con của con, con tự quyết, chẳng ai có thể thay thế con hết, không phải sao? Con đã làm gì khiến mẹ cảm thấy con không đủ tư cách làm mẹ? Chỉ vì con thay tã cho thẳng bé trước chứ không phải cho bé bú trước hay sao?” Chung Linh là một người mẹ, mà chẳng có người mẹ nào lại bỏ rơi con mình cả. Cô vỗ nhẹ vào lưng con, lúc này thẳng bé đã dịu đi bớt.

“Cô nói như vậy là có ý gì? Cái gì mà cô tự quyết? Nó là cháu đích tôn của Chu gia nhà chúng ta!” Phùng Trần bị Chung Linh cự lại như vậy, vô cùng tức giận, đúng là không coi trọng bối ra gì mà!

“Thẳng bé tuy là họ Chu nhưng là do con sinh ra, con trai của con thì con tự quyết định. Cha mẹ tính đem thẳng bé đi sao? Vậy thì con xin nói thẳng, con trai của con tự con nuôi dưỡng, không dám làm phiền đến cha mẹ hai người.”

Chung Linh dám nói như vậy cũng là do trong lòng chất chứa đã lâu. Từ khi hai ông bà đến đây, mỗi hành động cử chỉ đều tỏ ra muốn chiếm lấy đứa bé, chuyện này thì Chung Linh không thể nào chịu đựng nổi. Mỗi lần Chu Bảo Cương từ phòng cha mẹ bước ra, sắc mặt đều rất u ám, như vậy cô còn không nhìn ra được nữa hay sao?

“Cang Tử, ý con là sao?” Chu Xuân Lai cũng đã bước vào phòng, hiển nhiên là do nghe thấy lời nói lớn tiếng của bà Phùng, đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra.

“Chúng con nhất định sẽ giữ thẳng bé bên cạnh, tự mình nuôi dạy, cảm ơn ý tốt của cha mẹ.” Chu Bảo Cương nhìn cha mình, lời nói vô cùng kiên quyết.

“Anh...” Phùng Trần tức giận chỉ tay vào mặt con mình.

“Chúng ta biết rồi, về thôi bà nó!” Chu Xuân Lai thấy ý tứ của con trai như vậy, vội kéo vợ đi khỏi.

Đợi khi hai ông bà đi rồi, Chung Linh mới lo lắng ngẩng đầu nhìn chồng.

“Anh không nghĩ em lại...” Chu Bảo Cương nghiêm khắc nhìn vợ.

“Thái độ của em hôm nay đối với mẹ không tốt tí nào, lần sau nhớ để ý.”

Chung Linh cũng biết lần này cô xử sự quả thật là quá vội vàng hấp tấp.

“Xin lỗi, em...” Chu Bảo Cương đến bên cạnh vợ mình, đặt gối lên trên đùi cô. Làm như vậy, những lúc bé con cô sẽ có điểm để tựa vào, tránh bị quá mỏi mệt.

“Anh biết rồi.”

Câu nói đơn giản nhưng lại làm Chung Linh cảm động rơi nước mắt. Anh hiểu cô, anh thật sự hiểu cô.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Khêu gọi

Ngày hôm sau, sau khi Chu Bảo Cương đi làm, bà Phùng lại qua phòng Chung Linh. Có được sự tín nhiệm của chồng, Chung Linh rất vui, đối với những lời anh nói, cô can tâm tình nguyện nghe theo, phải chú ý thái độ đối xử với cha mẹ chồng.

“Mẹ.” Chung Linh chào mẹ chồng, không có lấy một chút thiếu tự nhiên.

“A, Tiểu Linh à, mẹ có chuyện muốn bàn kỹ với con.” Bà Phùng không còn sự bức tức của ngày hôm qua.

“Mẹ nói đi ạ.” Chung Linh cũng tùy theo tình huống mà ứng phó.

“Mẹ và cha chồng con đã thương lượng, tốt hơn hết vẫn là để hai chúng ta đem đứa bé về nhà nuôi, con thấy...” Phùng Trân mềm mỏng.

“Mẹ sợ tụi con nuôi không nổi sao? Hay là con bệnh hoạn đến mức không thể nuôi được con mình? Con cái nhà ai mà không ở bên cạnh cha mẹ chúng chứ. Cha mẹ muốn giữ thẳng bé bên cạnh, chuyện đó là không thể.” Chung Linh trực tiếp ngắt lời bà.

“Nhưng những gia đình tùy quân khác đều là đưa con nhỏ về quê hết.” Xem ra vợ chồng Chu Xuân Lai từ lâu đã có cái suy nghĩ này, vì thế hai ông bà cũng đã tính toán kỹ, nhưng không ngờ Chung Linh lại không nghĩ như thế.

“Con trai của con, dù có khổ có khó hơn nữa thì con cũng sẽ nuôi. Hơn nữa thằng bé còn nhỏ như vậy, không thể rời xa mẹ được. Cả hai đứa con đều không đồng ý. Mẹ à, mẹ đừng có nhắc đến chuyện này nữa.” Thái độ của Chung Linh vô cùng kiên định.

“Tiểu Linh, con vẫn cứ nên suy nghĩ thật kỹ vào, thằng bé chung quy cũng là con của con, cha mẹ nuôi dùm con có gì là không tốt chứ.”

Chung Linh hiểu, nếu như mà giao con trai cho cha mẹ chồng, sợ có một ngày cũng đừng có mơ đến việc đem được con về nhà nữa. Mà dù cho con trai có về nhà thì sợ rằng nó đối với cha mẹ cũng giống như đối với người lạ thôi. Chuyện này cô không thể nào chịu được. Đứa con mà cô không dễ dàng gì mà có được này, cô không thể buông tay.

“Mẹ đừng nói nữa.” Chung Linh cứ thế mà kết thúc chủ đề này.

Cứ thế bình lặng được mấy ngày thì Phùng Trân lại tìm Chung Linh để nói về việc con rể Đinh Vinh muốn mua xe.

“Là muốn mua xe tải ạ?” Chung Linh đang cho con bú.

“Không phải, mà là xe hơi lớn, nhưng là xe chạy đường trường. Anh rể con nói, nếu như đem tiền đi mua công trái quốc gia thì mua xe không tốt hơn sao? Nó nói giá cả ở miền Nam được hơn, chúng ta có thể chờ heo con đi bán xa một chút. Nếu như có xe thì sẽ tiết kiệm được không ít tiền. Nếu như nhà không dùng tới thì cũng có thể chạy xe kiếm tiền thêm.”

Chung Linh đoán kinh tế trong nhà chắc có vấn đề, vừa muốn nói thêm nhà, lại vừa muốn mua xe tất nhiên là không đủ. Đây là ý gì? Chẳng lẽ không chỉ là muốn tranh con mà còn muốn đoạt tiền nữa sao?

“Mua xe? Mọi người đều đồng ý rồi ạ?” Trước hết Chung Linh cứ tìm hiểu tình hình cụ thể, phân tích xem đây là chủ ý của ai, mục đích là gì đã.

“Mẹ và cha đều cảm thấy nó nói có lý, thấy tốt hơn mua công trái quốc gia nhiều.”

Xem ra cả hai ông bà đều đã đồng ý.

“Mua xe à? Mua xe lớn phải tốn nhiều chi phí lắm, nhưng cha mẹ đã nghĩ qua chưa? Xe cần phải được bảo dưỡng, chi phí bảo dưỡng sửa xe không hề ít, hơn nữa chạy đường trường mà chỉ một động cơ thì không được. Quan trọng nhất là, nếu xe không gặp sự cố gì thì còn đỡ, nhưng nếu có thì toàn là chuyện lớn, dù có tán gia bại sản cũng không đủ. Những chuyện này cha mẹ đã nghĩ qua chưa ạ? Hơn nữa, nếu chạy đường trường thì một năm bốn mùa anh rể ở nhà chẳng được bao nhiêu ngày, vậy chị và Hoa Hoa phải thế nào? Còn nếu như anh không muốn chạy xe nữa thì chiếc xe vốn có giá bảy –

tám vạn chỉ bán được có bốn – năm vạn mà thôi, như vậy thì lỗ biết bao! Nếu mẹ không tin thì hỏi anh Cang xem”

Chung Linh rất lo lắng, nếu như mà mua xe chạy đường trường thì chắc chắn trong nhà sẽ không có được ngày yên ổn.

“Con nói là thật à?” Phùng Trân trước nay chưa hề nghĩ đến những chuyện này.

“Đúng vậy, anh rể mà đi xa, cả nhà đều không thể yên tâm được. Những ngày tháng thấp thòm lo sợ như thế làm sao mà sống?” Chung Linh thật chẳng phải hù dọa gì bà, thôi thì cứ giống như hai vợ chồng họ mà yên yên ổn ổn qua những ngày tháng đạm bạc đi.

Phùng Trân nghe xong lời của con dâu thì quay về nói lại với Chu Xuân Lai, kể đó hai ông bà lại đi xác nhận với con trai. Sau đó việc này chẳng được đề cập với Chung Linh nữa. Một mình cô dù có nói vạn lời thì cũng không bằng Chu Bảo Cương nói một câu. Chung Linh không đợi mẹ chồng nói ra chuyện mượn tiền đã trực tiếp gạt bỏ sự việc này đi.

Hai ông bà Chu Xuân Lai nhất định sẽ nghe kiến nghị của con trai mình. Đem toàn bộ gia sản của hai nhà đặt vào một chiếc xe thật sự là quá mạo hiểm. Hai vợ chồng Chu Xuân Lai và Đinh Vinh cũng mong là cô có thể bỏ ra một chút tiền, san sẻ rủi ro, hoặc có thể bỏ ra phần lớn tiền. Chung Linh cũng không muốn nghĩ xấu cho họ như thế, vì nếu như có kiếm ra tiền thì cô nhất định cũng không phải chịu thiệt. Nhưng từ sau vụ giành con, trong lòng Chung Linh không thể không có cảm giác dè phòng.

Khi em bé được hai tháng tuổi thì hai ông bà Chu Xuân Lai cuối cùng cũng phải về nhà. Chẳng thể khác, cũng sắp tới vụ xuân rồi, hai ông bà không yên tâm ruộng đất của mình vì thế phải về nhà. Chung Linh biết rõ trước nay hai ông bà chưa từng từ bỏ ý nghĩ đem con trai mình theo, vào khoảng thời gian này, không biết hai ông bà đã nói chuyện riêng với Chu Bảo Cương hết bao nhiêu lần. Nhưng Chung Linh cũng không lo lắng, chồng cô là ai kia chứ? Anh chính là đại diện cho ý chí kiên định của người lính, không gì có thể lay chuyển được.

Bà Phùng thì cứ hết lần này đến lần nọ nhắc nhở Chung Linh, nói cô phải chăm sóc cho đứa cháu bảo bối của Chu gia cho thật tốt. Ý đó cứ như nói Chung Linh là mẹ kế không bằng!

Cứ như thế, hai ông bà Chu Xuân Lai dù lưu luyến không nỡ, vừa đi vừa ngoái lại, đã về quê. Chung Linh mỉm cười tiễn hai ông bà ra tới cửa, nhìn hai người họ lên xe, sau đó thì vẫy tay tạm biệt. Lần này Chung Linh không cần phải chịu ảm ức rồi, họ chẳng đạt được mục đích nào cả.

A... bầu trời sao mà trong xanh, không khí sao mà tươi mát, cuộc sống sao mà tươi đẹp quá đi!

Trưa hôm đó, tiết trời rất tốt, Chu Bảo Cương vội vội vàng vàng về chạy về nhà, xông thẳng vào phòng, nhìn thấy Chung Linh đang thay tã cho con.

“Tiểu Linh em xem nè, anh mới mượn được máy ảnh, thấy sao hả?” Giương mặt Chu Bảo Cương cực kỳ hưng phấn.

“Vậy hả? Nhanh lên anh, chụp cho con vài tấm hình đi. Anh xem con lớn nhanh chưa này!” Chung Linh nghe thấy chuyện tốt này, nhất định phải chụp nhiều tấm một chút.

“Được, em nhanh chuẩn bị đi nào.” Miếng tã lót còn chưa quần đoàng hoàng lại kia!

“Ừ, anh đợi một chút, em đi kiểm bộ đồ thật đẹp cho con.”

Chung Linh từ trong tủ áo lôi ra tất tần tật những món quần áo đã làm cho con, chọn ra được kha khá bộ vừa ý muốn cho con mặc. Nhưng cô lại nghĩ, nếu như mà thay đi thay lại nhiều bộ đồ như vậy thì không phải con sẽ bị cảm lạnh hay sao? Thôi thì chọn ra một bộ đẹp nhất để thay vậy. Sau đó thì Chu Bảo Cương chụp hình, lúc thì để trên ghế, lúc thì để nằm trên giường. Hai vợ chồng rất là vui vẻ.

Chỉ một lát sau, cả Châu Khải và Vương Duệ đều dẫn cả nhà mình qua để chụp hình. Nào là ảnh tập thể, ảnh cả gia đình, ảnh ba tỷ muội các cô, ảnh ba huynh đệ các anh, ảnh Chung Linh chụp với Đại Nha. Máy chụp hình giờ chỉ chứa được có 32 tấm hình gần như là đã chụp hết sạch, lúc đó hai gia đình kia mới kéo nhau đi về.

Dường như là do người đông đúc mà thằng cu cũng rất vui vẻ. Nhưng cũng do chụp hình khá lâu nên giờ nó cứ dúi dúi vào ngực mẹ, nhìn đáng vẻ chắc là ngửi được mùi thơm của sữa mẹ rồi đây. Chung Linh nhanh chóng thay bộ đồ ra để cho con bú.

“Á!” Chung Linh giật mình một cái, thấy Chu Bảo Cương đang chụp hình cô.

“Anh đang làm gì vậy?” Chung Linh trừng mắt nhìn chồng.

“Chụp hình á! Em không cảm thấy cảnh mẹ cho con bú rất đẹp hay sao? Rất vĩ đại!” Nhìn đáng vẻ của anh còn lộ ra vẻ cảm động kìa. Chung Linh mở to miệng, nhìn anh với vẻ mặt thật không tin vào mắt mình.

“Nhưng mà...” Chung Linh vội muốn đứng dậy để ngăn anh lại, nhưng vừa cử động là con lại mè nheo, khiến cô phải vội vàng ngồi xuống. Thằng nhóc này đúng thật là, bú mà chưa no thì chẳng bao giờ chịu rời miệng, nếu như không cho bú thì sẽ khóc tới không đỡ được mất thôi.

“Có gì mà nhưng nhị chứ, Tiểu Linh à, em rất đẹp.” Chu Bảo Cương nhìn vợ càng lúc càng thấy cô hấp dẫn, cảm thấy như toàn thân căng cứng lên. Đã mấy tháng rồi, con cũng đã được hai tháng tuổi, vậy mà bà xã lại chưa chịu cho anh đụng chạm gì hết, thật chết mất thôi. Nhưng mà, lúc bà xã sinh con cũng đã dọa cho anh một phen, chỉ sợ làm tổn thương đến vợ yêu.

“Cái mồm anh!” Nghe anh nói như vậy Chung Linh cũng cảm thấy chút ngượng ngùng, trước nay anh có biết nói mấy câu dễ nghe vậy đâu. Không đúng,

chuyện quan trọng không phải là chuyện này.

“Nào, ôm con cho chắc vào.” Chung Linh đã quen nghe lời anh.

“Không đúng, anh... anh có biết rửa hình không vậy?” Chung Linh hỏi như vậy làm cho Chu Bảo Cương ngẩn ra một hồi.

“Anh đưa cho bọn họ rửa là xong ngay, không cần phải vội. Không đến hai ngày là có ảnh rồi.” Chung Linh thật sự không muốn hình của mình bị truyền ra bên ngoài, dù rằng cũng chẳng lộ ra chỗ nào nhạy cảm, nhưng cái mông da thịt trắng muốt kia ngay cả ông xã mình còn nhìn ngáy ngẩn ra.

“Vậy anh muốn cho bao nhiêu người xem hình lộ ngực của em hả? Nếu mà cho người ta rửa, chẳng phải là mỗi người trong đại đội một tấm hay sao?” Đoán chắc là hậu quả cũng phải ngang ngửa với ảnh nóng ấy chứ.

Chu Bảo Cương nghe xong như tỉnh ra, nhìn nhìn áo cánh không chỉnh tề của bà xã, lại nhìn nhìn máy chụp hình.

“Anh nghĩ cho kỹ đi, để cái loại hình chụp này lưu truyền ra ngoài thì em chẳng biết để mặt mũi vào đâu nữa. Hơn nữa, để cho người đàn ông khác thấy những tấm ảnh như vậy thì trong lòng sẽ nghĩ gì, bọn họ sẽ nghĩ đến tình yêu mẫu tử chắc?”

“Được rồi.” Chu Bảo Cương hét lớn một tiếng. Chung Linh nhìn thấy sắc mặt anh đã biến đổi hoàn toàn, tay anh mở máy chụp hình, muốn rút cuộn phim ra.

“Anh, đừng có nếu anh làm hỏng hết ảnh thì chúng ta làm sao mà ăn nói với hai nhà Châu Khải Vương Duệ?”

Lăng xăng hết cả buổi trời, bây giờ mà dứt đầu ra nói với người ta chẳng chụp được cái gì cả thì có phải bị giận chết không?

“Vậy anh” Chu Bảo Cương hết nhìn máy ảnh lại nhìn bà xã, sau đó thì vội vội vàng vàng đi khỏi. Sau này lại nghe nói dạo gần đây đội trưởng Chu mê mẩn chụp ảnh, suốt ngày vui mình trong phòng tối.

Qua vài ngày, Chu Bảo Cương lại hí hà hí hửng đem ảnh về nhà, trong đó có cả tấm ảnh nóng “lộ hàng” kia. Những tấm ảnh khác anh đều giao hết cho Chung Linh, còn tấm ảnh “nóng” thì giữ lại một mình thưởng thức.

Chung Linh nhìn thấy anh thích thú đến như vậy, nhịn không được phải lên tiếng.

“Anh, anh nói xem nếu như sau này tấm ảnh vì không cẩn thận mà bị người khác phát hiện, hay là con trai lớn rồi, không cẩn thận lấy ra chơi, hay là”

Chu Bảo Cương không đợi cho cô nói xong. Vội vàng xé rách tấm ảnh.

“Vậy còn âm bản...” Cái này Chung Linh cũng không quên.

“Cái đó anh đốt từ sớm rồi.” Lúc này Chung Linh mới yên tâm.

Sau này có rất nhiều những chuyện tương tự như thế này, bởi vì bản thân nhất thời nổi hứng chụp một số hình không đứng đắn, nhưng vì bất cẩn mà bị phát tán ra bên ngoài, tạo thành tai họa không thể nào ngờ tới.

Dù rằng tấm hình cũng chẳng có gì quá lớn. Mà nguyên nhân thật sự khiến cho Chung Linh không muốn lưu giữ lại nó cũng không phải chỉ vì cô không thích tấm hình này: tấm hình chụp không được đẹp. Lý do khác nữa đó chính là đề thử mức độ đề ý của anh đối với cô, kết quả thu được khiến cô rất hài lòng.

Nhưng phải nói rằng dạo gần đây cuộc sống của Chu Bảo Cương rất thiếu thốn, không đủ hoàn mỹ. Nguyên nhân rất đơn giản: anh không được thỏa mãn. Người vợ xinh đẹp của mình không biết vì sao mà cứ né tránh anh, mà anh chỉ biết tự mình an ủi, rằng chắc là bà xã chưa hoàn toàn hồi phục.

“Thật xin lỗi, anh Cương, tôi yêu anh ấy, chúng ta ly hôn đi!” Giọng nói của Chung Linh khi nói ra những lời này vô cùng xinh đẹp yêu kiều, nhưng cũng tràn ngập vẻ khẩn trương, sợ hãi.

“Không được, em có thai rồi, hãy rời bỏ hắn, nghe thấy chưa?” Chu Bảo Cương giữ chặt bả vai của vợ.

“Chúng ta tốt nhất vẫn nên ly hôn đi! Tôi thật sự là hết sống nổi với anh rồi. Tôi chịu hết nổi người nhà anh, chịu hết nổi bố mẹ anh, chịu hết nổi cái chuyện cả nhà chị chồng cứ đến ăn chực, còn cả con bé suốt ngày dơ dáy bẩn thỉu. Mà việc tôi chịu không thấu nhất chính là chuyện cả năm chẳng thấy mặt chồng mình được mấy lần. Anh buông tha cho tôi đi! Kiểu hôn nhân như thế này dù có thêm một ngày nữa tôi cũng không chịu nổi. Anh mà không chịu ly hôn, tôi đưa ra tòa.” Chung Linh hất cánh tay của anh ra.

“Anh sẽ không ly hôn đâu, em có nghe rõ không?” Chu Bảo Cương đẩy Chung Linh ra, khiến cho cô suýt ngã, càng khiến cho lửa giận của cô bùng phát.

“Không ly hôn? Tôi nói cho anh biết, tôi với anh ấy chuyện gì cũng làm hết rồi, con tôi cũng bỏ rồi, anh muốn sao mặc kệ.”

Đột nhiên cổ của Chung Linh bị bóp nghẹt, ánh mắt của Chu Bảo Cương nổi vằn đỏ, như sắp giết người đến nơi. Chu Bảo Cương nhìn người vợ yêu kiều của mình, cô xinh đẹp nhường này, anh đã từng nghĩ rằng khi có được cô, anh chính là người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian. Nhưng, cô lại mang đến cho anh nỗi nhục nhã ê chề này, trái tim của anh như đã bị xé tan thành ngàn mảnh.

“AAA.”

Cổ của Chung Linh đã được nói lỏng, nhưng tiếng hét bị thương của Chu Bảo Cương vẫn khiến tim cô lỡ mất một nhịp. Anh đau đớn che mặt lại. Chung Linh biết, anh khóc rồi. Tuy rằng anh vô cùng kiềm chế, không phát ra bất kỳ âm thanh nào, nhưng từ bờ vai của anh, Chung Linh có thể nhìn ra

Buổi sáng thức dậy Chung Linh đã nhận ra gương mặt trầm lặng của chồng, mà ánh mắt anh nhìn cô cũng ngập tràn suy tư, cứ như cô là ăn trộm không bằng.

“Sao vậy? Anh có chuyện gì hả?” Không phải hôm qua còn tốt sao?

“Không có gì.” Nói xong anh liền đi mất.

Chung Linh nghĩ, chắc có lẽ là trong công việc anh gặp phải chuyện gì rồi. Cái người kín như hũ nút này, có chuyện gì cũng không nói.

Nhưng liên tiếp mấy ngày anh cũng không về nhà. Chung Linh thật sự nhện không nổi nữa. Cô đợi lúc con ngủ say, nhờ Vu Nhã Tĩnh đến trông giúp một chút, một mình đi đến phòng làm việc của Chu Bảo Cương tìm anh.

Thấy người chị dâu xinh đẹp tìm đến, nguyên cả trung đội hai sôi trào. Đóa hoa đẹp nhất của đại đội nhưng lại rất ít khi gặp được, vì từ trước đến nay cô rất hiếm khi đi đến trung đội.

Thật ra thì chẳng ai biết được, đều là do Chu Bảo Cương nhiều lần nặng nề nhắc nhở rằng Chung Linh không nên đến, nói cái gì mà nếu người nhà đến thì sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của lính tráng, bọn họ sẽ nhớ nhà. Thật ra phải nói là nhớ vợ mới đúng! Chung Linh cũng chẳng cãi lại anh. Đàn ông ấy à, rất cần thể diện, lúc nào cần giả khờ thì phải giả khờ thôi.

“Đội trưởng, chị dâu đến rồi!”

Chu Bảo Cương vừa quay đầu đã nhìn thấy Chung Linh đến, anh rất không vui. Lại nhìn thấy sau lưng Chung Linh có rất nhiều người len lén đi theo, còn giấu giấu núp núp nữa chứ, tưởng qua được mắt anh sao?

Cũng chẳng chào vợ lấy một tiếng, anh cứ thế mà hét lớn ra bên ngoài.

“Đi về hết ngay! Nếu như phát hiện ra ai còn ở lại đây sẽ bị phạt chạy 20 km” Nói xong, anh đóng sập cửa. Chung Linh nghe thấy bên ngoài náo loạn như một đàn ong, mấy cậu chiến sĩ này cũng tẩu thoát.

“Sao em lại đến đây?” Chu Bảo Cương ngồi xuống ghế, cũng không quay lại nhìn vợ.

“Em nhớ anh. Anh sao vậy? Giận gì em hả?” Chung Linh thật sự là nghĩ không ra, cô đã làm gì mà chọc cho anh giận dỗi như thế?

“Em ra ngoài một mình thế này còn con thì sao?” Trốn tránh không trả lời, rốt cục là sao vậy?

“Em nhờ Nhã Tĩnh trông giúp một lát.”

Chu Bảo Cương đang mặc đồ rằn ri, a, thật là... Chung Linh sờ lên cánh tay của anh, bấp tay đó, thật. Chung Linh ngồi lên đùi của chồng mình.

“Xuống đi, người ta thấy.” Chu Bảo Cương vội vàng nhìn ra cửa chính và cửa sổ.

“Ai mà không có mắt vậy chứ?” Chung Linh trêu chọc ôm lấy cổ anh, mờ ám hôn lên cánh môi anh, “Anh... sao mấy ngày nay anh không về vậy? Em làm gì khiến anh tức giận sao?”

Chu Bảo Cương nhìn bà xã mà thật sự chẳng biết nên nói thế nào với cô.

“Ừm...” Nói sao đây? Chẳng lẽ nói mình nổi con ghen?

“Anh không nói, em đi về.” Chung Linh thấy dùng sắc không dụ dỗ được anh, cũng chẳng thèm để ý nữa. Tự mình không thẹn với lương tâm, mặc kệ thẳng chả!

Chung Linh đứng dậy muốn rời khỏi, Chu Bảo Cương mới vội kéo cô lại.

“Anh... hôm đó nằm mơ, mơ thấy em với người khác” Chu Bảo Cương nói năng ngập ngừng đứt quãng.

“Ý anh là, anh nằm mơ thấy em ở chung với người khác, vì thế nên mới làm mình làm mẩy với em?” Chung Linh thật sự bị anh làm cho tức chết mất! Cô đẩy anh ra, tức giận dỗi bỏ đi.

“Tiểu Linh, Tiểu Linh.” Chu Bảo Cương ở đằng sau réo gọi, Chung Linh cũng mặc kệ. Thằng cha này đúng là chiều riết đâm hư mà, chỉ vì mơ thấy ác mộng mà giận dỗi cô suốt nhiều đó ngày luôn sao?

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Chương 58: Làm mẹ

Chung Linh rất tức giận. Vừa bước vào cửa nhà Vu Nhã Tĩnh thì đã nghe thấy tiếng xe Jeep ở đằng sau, không cần phải quay đầu nhìn cũng biết là Chu Bảo Cương đuổi theo.

“Nhã Tĩnh, thằng bé dậy chưa vậy?” Hình như nhóc Tiểu Lăng Vân nhà cô đã ngủ được một tiếng đồng hồ rồi.

“Chưa. Sao mà chị về nhanh vậy?”

Đang nói thì Chu Bảo Cương đã bước vào nhà, nhìn Chung Linh, cúi người một cái liền nhấc bổng cô lên.

“A... anh điên à, làm gì vậy?” Chung Linh giật mình, vừa muốn hét lên, lại nghĩ đến con trai đang say ngủ nên chỉ có thể vừa đấm chồng, vừa nói nhỏ tiếng lại.

“Nhã Tĩnh, em trông thằng bé giúp.” Chu Bảo Cương nói với Vu Nhã Tĩnh một câu xong liền bế bà xã đi mất.

Về đến nhà, Chu Bảo Cương đề Chung Linh xuống giường, chẳng nói lấy một câu. Mất đến nửa ngày Chung Linh mới có phản ứng, “Anh định làm gì?” Chu Bảo Cương như nghĩ đến gì đó lại lật đật bỏ dậy, đi chốt cửa, kéo rèm cửa sổ lại. Chung Linh lúc này mới ngớ ra, cái tên háo sắc này.

“Trời còn sáng trưng, người ta biết thì có mà cười chết. Một đội trưởng như anh vậy mà um...” Hiển nhiên là lời nói vô hiệu lực.

Chu Bảo Cương một chốc đã lột được áo của Chung Linh ra, nhìn hai bầu ngực căng sữa mà càng thêm đầy đặn tròn trịa, khiến anh lại càng yêu thích không thể rời tay.

“Chiều nay anh phải đi rồi.” Anh nói một câu làm Chung Linh sững sốt, quên mất giãy dụa.

“Đi đâu?” Trong chớp mắt Chung Linh đã tỉnh táo lại. Cô nâng mặt ông xã lên, lo lắng hỏi.

“Đi huấn luyện.” Xem ra lại là bí mật.

“Vậy lúc nào về?” Câu hỏi này chắc không sao chứ?

“Không biết.” Mặt Chung Linh lại xụ xuống ngay lập tức. Đối với bất kỳ người nào mà nói thì tin tức kia thật chẳng phải tin gì tốt đẹp. Bất chợt Chung Linh ôm chặt lấy chồng, cô thật không muốn xa anh.

Những chuyện tiếp theo tất nhiên là thuận theo tự nhiên. Cơ thể Chung Linh ánh lên lấp lánh vì mồ hôi, trong mắt Chu Bảo Cương, cô cứ như là một yêu tinh mê hoặc lòng người, mỗi một cử động của cô đều làm cho trái tim anh rung động. Tiếng hai người thì thầm, hòa cùng với khát vọng, như quên hết mọi thứ.

“Anh... anh...” Cô như đang xác nhận xem có phải đây chỉ là một cuộc gặp gỡ trong mộng.

“Đây anh ở đây!” Người sắp ra đi cũng chất đầy sự luyến tiếc không nỡ.

Sau cơn kích tình, Chung Linh nằm gọn trong ngực Chu Bảo Cương.

“Anh mơ thấy gì vậy?”

“Anh mơ thấy em mang thai nhưng lại đòi ly hôn với anh, còn phá thai nữa.” Nhớ lại những gì trong mơ, Chu Bảo Cương vẫn còn thấy khó chịu.

“Em đã sinh con cho anh rồi, chúng ta sẽ mãi mãi ở bên nhau, đúng không nào.” Chung Linh nghe chồng kể lại giấc mơ của anh, giống y như là tình cảnh kiếp trước của cô, trong lòng lại lo lắng không yên, nhưng bây giờ tất cả đều không giống trước đây rồi. Cô cũng muốn được anh xác nhận, muốn nghe thấy lời hứa hẹn của anh.

“Đúng, một đời này chúng ta sẽ mãi không chia lìa. Đời anh nghỉ hưu rồi chúng ta sẽ về quê, tận hưởng cuộc sống bình dị.” Chu Bảo Cương nhìn Chung Linh, lòng lại nghĩ tới tương lai.

“Nhưng anh cũng quá đáng lắm, chỉ vì mơ thấy ác mộng mà đối xử với em như vậy, trong lòng anh em không quan trọng tí nào sao?” Chung Linh thấy rất tủi thân, cô hoàn toàn trong sạch mà, từ trong ra ngoài, cô đều không làm gì có lỗi với anh cả.

“Được rồi mà, là anh sai. mấy ngày này tâm trạng anh thật sự rất không tốt, không phải anh giận gì em đâu, đừng trách anh nhé, được không?” Chu Bảo Cương biết mình có chút cố tình gây sự nên cũng không biết nói sao cho tốt.

“Nếu như mà lần sau anh còn đối xử với em như thế thì em sẽ bỏ anh, xem lúc đó anh như thế nào.” Chung Linh nói cứ như chuyện đó sẽ xảy ra vậy.

“Không được, nếu em mà dám bỏ anh thì anh nhất định sẽ cho em biết tay. Nghe chưa hả?” Chu Bảo Cương cũng mặc kệ cô nói thật hay giả, anh tuyệt đối không để cho chuyện như thế xảy ra.

“Vây phải xem biểu hiện của anh đó.”

Nghe vợ yêu nói như vậy, Chu Bảo Cương mới hiểu ra một đạo lý, nhất định không thể có điểm sơ hở nào và lại để cho phụ nữ nắm được.

“Đợi khi anh về hưu rồi chúng ta sẽ về quê, trồng mảnh đất, ươm chút hoa, em ở nhà nuôi mấy con gà con vịt, được không?” Chu Bảo Cương mơ tưởng đến lúc bản thân mình nghỉ hưu, cuộc đời như vậy còn gì đẹp để bằng, “hái cúc dưới giậu đồng, thơ thối nhìn núi Nam”. (1)

“Được, đến lúc đó chúng ta sẽ về quê.” Cuộc sống điền viên thật là cuộc sống mỹ mãn của tuổi xế chiều.

Chu Bảo Cương và Châu Khải ra đi, để Vương Duệ ở lại trông coi mọi thứ. Chung Linh cũng không biết bọn họ đi đâu. Đến khi con trai được bốn tháng tuổi, Chu Bảo Cương vẫn chưa trở về.

Bên trường học đã sắp xếp được kha khá, nhưng vẫn luôn thiếu một giáo viên lớp một. Hà Văn luôn không ngừng thúc giục Chung Linh qua, ngay cả Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh cũng đã đi làm, nhưng chỉ có Chung Linh không yên tâm con trai, nhất định phải ở nhà chăm bé.

Vào một buổi sáng, cũng chẳng biết là tại sao mà Chung Linh cảm thấy ngực căng tức rất khó chịu, bên ngực trái còn xuất hiện một mảng cứng, có thể là tối qua nằm ngủ bị đè lên. Nhưng lúc sau, cả bên ngực trái đều sưng phù lên, chính là bị viêm tuyến sữa cấp tính. Đây là bệnh mà phụ nữ cho con bú thường hay gặp. Chung Linh biết bệnh này, vì thế nhanh chóng uống thuốc tiêu viêm.

Cục cựa bây giờ mới bốn tháng tuổi, thức ăn dặm thêm cũng chỉ có táo say nhuyễn và nước cốt cam, bây giờ bản thân lại bị viêm tuyến sữa thể này thì không thể cho con bú được. Chỉ mong đứa nhóc bá vương này có thể uống được sữa bột.

Vào buổi chiều, Chung Linh sốt cao. Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh đều đã đi làm, con cái đều gửi qua nhà trẻ. Vì thế Chung Linh dùng nhiệt kế đo thử, đã sốt tới 39,4 độ rồi! Uống thuốc cũng không có tác dụng. Không được. Bây giờ bản thân đang mơ mơ hồ hồ, phải gọi người đến giúp nhanh mới được.

Nghĩ thế, Chung Linh bỏ dậy gọi điện cho Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh, nhờ hai cô đến giúp.

“Nhã Tĩnh, em về nhanh đi. Chị sốt rồi, đến 39,4 độ lận. Đúng vậy, em nhớ gọi xe nữa, chị không còn sức để cử động nữa.”

Đặt điện thoại xuống, trong lòng Chung Linh lúc đó rất lo lắng. Chu Bảo Cương không có nhà, cô lại phát sốt, con trai bây giờ lại không có ai trông giữ, đứa trẻ đáng thương, chắc thằng bé lại sắp đổi rồi. Bây giờ cô thật sự rất muốn khóc, vì sự lo lắng, vì sự bất lực.

Em bé khóc, Chung Linh rất muốn bỏ dậy để xem sao, nhưng mới cử động một cái đã cảm thấy xây xẩm mặt mày. Thằng bé khóc đến xé ruột xé gan, nhưng lúc này Chung Linh lại không thể nào dậy nổi. Lúc này đây, cô thật hy vọng có chồng ở bên cạnh mình. Con của cô, con của cô đang khóc kìa. Tiếng khóc kia cứ như là hàng ngàn mũi kim đang châm vào tim cô vậy.

“Ông trời ơi, sao lại ra nông nỗi này?” Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh bước vào, nghe thấy tiếng em bé khóc nhưng Chung Linh lại nằm trên giường không nhúc nhích nổi. Nhìn thấy cảnh đó mà trong lòng cũng chua xót.

Bây giờ Chung Linh chẳng còn sức mà nói nữa. Xe của bệnh viện đã đến, theo xe còn có một y tá. Vu Nhã Tĩnh và y tá dìu Chung Linh lên xe, Hàn Minh Minh ở lại chăm em bé.

Chung Linh nằm trên giường bệnh, mơ mơ màng màng, đang được truyền dịch. Mà cũng kỳ lạ, khi Chu Bảo Cương không ở bên cạnh, chứng sốc tim của cô lại khá lên nhiều. Chung Linh được tiêm thuốc chống viêm, con sốt cũng hạ rất nhanh, nhưng vẫn chưa hoàn toàn khỏe hẳn. Con trai vẫn còn đang ở nhà đợi cô, Chung Linh biết lúc này không phải là lúc cô sắm cái vai yếu đuối bệnh hoạn. Miễn cưỡng vực dậy tinh thần, cô nhờ bác sĩ tìm cho mình một chiếc xe để về nhà.

Nhìn thấy dáng vẻ của cô, bác sĩ cũng rất lo lắng, cứ dặn dò cô nếu nhớ có chuyện gì thì phải mau chóng đến bệnh viện ngay.

Về tới nhà, thấy Hàn Minh Minh và Vương Duệ đều đang ở nhà mình. Hàn Minh Minh đang cho con cô bú.

“Sao vậy? Em cho thằng bé bú sữa bột là được rồi, cho con chị bú rồi, Tiểu Hạo Đình nhà em thì sao?” Tâm trạng Chung Linh hiện giờ rất phức tạp.

“Em vốn không đủ sữa cho Tiểu Hạo Đình nhà em bú nên đã cho bé bú sữa bột rồi. Nhưng trước nay con chị chưa có bú qua sữa bột, nên em chỉ còn cách cho bé bú sữa mẹ thôi.” Cả nửa ngày trời Chung Linh chẳng thốt ra được một câu. Tình nghĩa như vậy, dù Hàn Minh Minh có giành của Chung Linh thêm mấy bộ quần áo cũng không sao.

“Mấy hôm nữa chị không thể cho con bú được. Truyền dịch rồi, trong sữa cũng sẽ có thuốc. Con chị tạm thời phải nhờ em giúp.” Chung Linh không nói ra mấy loại như cảm ơn này nọ, vì giao tình của các cô không cần phải dùng những lời khách sáo này nữa.

“Được, chị cứ yên tâm!” Hàn Minh Minh chẳng nói đến lời thứ hai.

Mất của Chung Linh cay cay, người giúp bạn vào lúc bạn khó khăn nhất, bạn sẽ vĩnh viễn ghi tạc.

“Chị dâu, tui em đưa Lăng Vân về nhà, chị cứ nghỉ ngơi cho khỏe.” Vương Duệ nói xong, cầm lấy tã lót, quần áo của em bé trên giường, đỡ Hàn Minh Minh về nhà.

“Vậy Tiểu Hạo Đình nhà em thì sao?” Con của người ta phải làm sao đây?

“Không sao, thằng bé ở nhà Châu Khải. Chị cứ yên tâm đi! Chị Nhã Tĩnh sẽ cho bé bú mà, buổi tối hai đứa đều có thể ở nhà em.”

Chung Linh nhìn hai người đi về, nước mắt tràn ra khóe mi.

Ngày hôm sau, Chung Linh lại đến bệnh viện. Hôm nay đã đỡ hơn hôm qua rất nhiều rồi. Chung Linh sợ sữa ít đi, chịu đựng đau đớn mà vắt sữa từng chút một. Thật sự rất đau! Cả trán đều đã ướt nhẹp mồ hôi rồi.

Hàn Minh Minh nói là hôm nay sẽ đưa Lăng Vân đến nhà trẻ, cô sẽ đến cho con của Chung Linh bú. Vu Nhã Tĩnh xin nghỉ để đưa Chung Linh đến bệnh viện, Chung Linh lại đuổi cô về đi làm.

...

Lần này Chu Bảo Cương ra đi không chỉ có huấn luyện mà còn là tuyển chọn. Người ghi danh rất nhiều, nhưng lãnh đạo của các đơn vị không hề dễ ứng phó, đều không chịu giao ra chiến sĩ tài giỏi nhất trong đội của mình.

“Bà nó! Cái thằng Chu Bảo Cương thật cố chấp. Lưu tham mưu, cậu nói xem, những chiến sĩ ta đưa cho hần hần đều không ưng, nhất định đòi lấy mấy tay át chủ bài của ta, thật là”

Vương đoàn trưởng nộ khí xung thiên, đập mạnh vào ghế. Đối với cái tên Chu Bảo Cương chẳng khác gì giặc cướp kia thật hết cách.

“Được rồi, đoàn trưởng. Ngài đừng giận nữa. Em đã nghe qua cái tên Chu Bảo Cương có danh “đội trưởng mặt lạnh” kia rồi. Đừng nói đến đoàn chúng ta, đoàn nào mà chẳng oán thán dậy trời chứ. Hần ta là tên cơ hội, ngài tranh không lại hần đâu.” Lưu tham mưu chỉ còn cách khuyên nhủ cấp trên của mình, vì chuyện tranh không lại là sự thật. Cho dù có không giao người ra thì người ta cũng sẽ có cách, cái đó gọi là thủ đoạn.

“Ta không tin hần không gì có thể khuất phục. Đây đã là lần thứ mấy rồi? Há?” Tội nghiệp Vương đoàn trưởng, oán hận chất chứa không biết đã bao nhiêu.

"Nhiều lần lắm rồi." Lưu tham mưu cũng rất không can tâm

"Ta càng nhìn hần càng thấy ngứa mắt, nếu như có thể nhìn thấy hần thất bại một lần cũng sướng!" Vương đoàn trưởng cũng thật xấu xa.

"Thất bại? Em nghĩ chắc khỏi mong! Đại đội trưởng đối với tên Chu Bảo Cương này chính là huynh đệ sống chết có nhau."

"Chẳng lẽ hần không có nhược điểm?" Họ Vương kia không tin.

"Có, nghe nói có, chính là vợ của hần. Bình thường Chu Bảo Cương rất ít lời, dù ai có nói gì hần cũng mặc kệ, nhưng tuyệt đối không được đem vợ hần ra làm trò đùa, lúc đó thì đừng trách hần trở mặt. Hần yêu vợ vô cùng, ra ngoài lúc nào cũng cầm theo ảnh của vợ." Đây là tin tức trong nội bộ.

"Sao có thể đem vợ ra làm trò đùa được!" A! Vương đoàn trưởng này cũng là người hiểu chuyện.

Chu bảo Cương vừa về đến đội đã nghe tình hình của vợ con mình. Đội trưởng cũng không giữ anh lại để báo cáo tình hình, chỉ giữ Châu Khải lại, để cho Chu Bảo Cương về nhà trước.

"Tiểu Linh, Tiểu Linh..." Chu Bảo Cương chạy như bay vào nhà, nhìn thấy Chung Linh ốm yếu đang nằm trên giường. Chung Linh nhìn thấy chồng mình xuất hiện ở cửa nhà, nước mắt lại sắp rơi.

"Em sao rồi? Còn con đâu?" Chu Bảo Cương nhìn gương mặt ửng đỏ của vợ, chắc cô lại sốt rồi.

"Ở nhà trẻ. Minh Minh và Nhã Tĩnh cũng ở đó. Giờ em khỏe nhiều rồi. Anh, anh về thật tốt." Khi người ta bị bệnh, tinh thần cũng rất yếu đuối, cần nhất chính là sự quan tâm của người thân.

"Trán em sao mà nóng quá vậy? Đi! Anh công em đi bệnh viện." Chu Bảo Cương không nói thêm lời nào, liền muốn công Chung Linh đi.

"Em khỏe nhiều rồi, thật đấy." Chung Linh nghĩ chứng viêm đã được đẩy lui ít nhiều, phải nhanh chóng cho con bú sữa. Sữa của Hàn Minh Minh không nhiều, con trai cô thật sự ăn không đủ.

"Em giống gì vậy, không tiêm thuốc sao khỏi được?" Chung Linh thấy Chu Bảo Cương nổi giận, cô cũng lo sợ.

"Anh, mấy ngày nay con không được bú sữa của em mà đều là đi nhờ Minh Minh, mà sữa của Minh Minh thì lại ít, con ăn không đủ gây rộc cả rồi. Em toàn nghe thấy tiếng con khóc." Tiếng khóc của con đối với mẹ mà nói là sự dày vò vô cùng tận.

Nghe lời vợ nói, Chu Bảo Cương trầm mặc một hồi. Anh biết trước nay vợ mình là một cô gái tốt, nhưng tự mình nghe xong những lời cô nói lại rung rung cảm động.

"Đừng có quá lo lắng cho con nữa, để con cố gắng với Minh Minh vài ngày. Em cứ trị khỏi bệnh trước đã, biết chưa hả? Đi chúng ta đi tiêm thuốc." Chu Bảo Cương không đợi Chung Linh kịp phản đối, bế cô dậy liền đi. Chung Linh bấu lấy vai chồng, cảm nhận sự ấm áp từ chỗ dựa vững chãi của cô.

Đến bệnh viện, Chung Linh được truyền dịch. Cuối cùng thì cô cũng có thể an ổn ngủ một giấc, tinh thần cũng được thả lỏng, ít nhất cái cảm giác ưu thương cũng bớt được phần nào. Anh đã trở về, dường như là tất cả mọi chuyện đều có thể giải quyết, chuyện gì cũng không cần lo lắng nữa.

Chu Bảo Cương thay khăn lạnh đắp lên trán vợ. Nhìn gương mặt say ngủ của vợ, anh thấy mình nợ cô thật nhiều.

Hai ngày sau, cuối cùng thì Chung Linh cũng khỏi hẳn, nhưng cô lại phát hiện ra nguồn sữa của mình ít hẳn. Chuyện này cô đã sớm dự liệu nhưng Chung Linh vẫn vô cùng lo lắng. Mỗi ngày cô đều ra sức mà ăn trứng gà chiên bằng mỡ heo, canh xương hầm Cũng chẳng thêm quan tâm đến vóc người gì nữa, giờ đây con mới là quan trọng.

"Chung Linh, chị nói xem sao mà em cứ rụng tóc hoài vậy nè!" Hàn Minh Minh đau lòng nắm lấy tóc của mình, tình hình đã nghiêm trọng rồi.

"Đây là chuyện bình thường mà, chị cũng bị rụng rất nhiều. Đạo gần đây Tiểu Lăng Vân hay thức vào nửa đêm, giấc ngủ của chị bị ảnh hưởng, tóc lại rụng càng nhiều hơn."

Thậm chí Chung Linh còn mơ thấy tóc mình rụng sạch hết, chỉ còn lưa thưa mấy cọng. Nhưng cũng chẳng có cách nào. Chung Linh còn muốn cắt ngắn tóc đi, nhưng chuyện này mình cô mãi chẳng dám quyết định. Chu Bảo Cương rất thích mái tóc của cô, mỗi khi không có gì lại hay sờ vuốt. Mà anh cũng rất thích dáng vẻ xòa tóc của cô nữa.

"Chị nói xem chuyện này nên làm sao đây? Em đã nhìn thấy mấy người phụ nữ tóc thưa thớt rồi, khó coi lắm." Trong ba người, Hàn Minh Minh là người coi trọng nhan sắc nhất.

"Đừng có lo lắng nữa, hồi đó tóc chị cũng rụng rất nhiều, sau đó thì ổn rồi." Vu Nhã Tĩnh dùng thân phận của người từng trải an ủi hai cô.

...

Chung Linh kéo kéo quần áo, nhìn xuống bụng của mình, lại nhìn vào eo, trước đây khoảng 63 cm, chắc bây giờ đã 70 cm. Lúc mang thai, bụng cô cũng không quá lớn, bây giờ đã gần như hồi phục được tương đối. Chung Linh nghĩ đến bụng của Hàn Minh Minh, vậy mới thật thê thảm: chính giữa là một đường mỡ dài, da hai bên rìa vết mỡ đều nhăn nhúm lại, cứ như da dẻ của một bà già vậy. Chung Linh lại tỉ mỉ nhìn gương mặt mình: mặt vẫn còn trông được, chỉ hơi có chút sắc vàng. Chắc là biểu hiện của việc cơ thể mình không được khỏe mạnh.

"Sao vậy? Em đang ngắm gì đó." Chu Bảo Cương vừa về tới đã nhìn thấy bà xã đứng trước tấm gương lớn chỗ tủ áo, soi trước soi sau, ngay cả anh về mà cũng không biết.

"Suyt, nhỏ tiếng chút, tiểu quý vừa mới ngủ say." Đây là cái tên gọi yêu mà Chung Linh đặt cho con trai, không biết cái đứa tiểu quý xấu tính đó giống ai nữa.

"Anh, em muốn cắt tóc." Chung Linh dồn hết dũng khí nói với ông xã. Thật ra cô cũng chẳng muốn như vậy, phụ nữ nguyện vì người biết thương thức cái đẹp của mình mà chăm chút mà, ông xã thích mái tóc dài của cô nhường ấy, thì sao cô có thể nỡ cắt đi chứ?

"Sao vậy?" Chu Bảo Cương không chút giận dữ, anh biết Chung Linh không phải là người ham mới lạ.

"Giờ em cho con bú, tóc rụng đi rất nhiều nên em muốn cắt ngắn đi, tóc có thể ra nhanh một chút." Chung Linh nín lấy tay áo của chồng, dáng vẻ có chút giống như con gái làm nũng với bố.

"Được." Chu Bảo Cương vỗ vỗ tay cô.

"Anh, anh nói xem có phải em xấu đi rồi?" Chung Linh rất lo lắng điều này, trên đời ai mà chẳng yêu thích cái đẹp chứ.

"Vẻ đẹp của con người, lâu dài nhất, thu hút nhất không phải ở gương mặt." Câu nói của Chu Bảo Cương làm cho Chung Linh ngẩn ra một hồi. Thật ra cô muốn nghe anh nói là cô vẫn còn rất xinh đẹp, nhưng, câu trả lời này lại càng làm cô vừa ý.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Con trai

Cuối cùng vì không từ chối nổi những lời vừa ấm vừa xoa của Hà Vân mà Chung Linh cũng đi dạy. Những người khác mong còn không được, Chung Linh cũng không thể nào phụ ý tốt của Hà Vân mãi.

Lớp Chung Linh dạy là lớp một, có bảy học sinh nam và sáu học sinh nữ. Toàn trường cộng lại cũng chỉ có hơn 50 học sinh. Giáo trình của lớp một rất đơn giản, chính là dạy phép cộng trừ trong phạm vi 10, còn lại là dạy các chữ nhân, khẩu, thủ, thượng, trung, hạ... Chung Linh giảng một sợi dây ngang qua bảng, trên đó treo các tấm thẻ do cô tự làm. Buổi sáng giờ tự học, cô sẽ gọi một đứa bé đọc mẫu. Chung Linh cũng thử đọc truyện cho các bé, đề cao tính tích cực của bọn trẻ.

Nhưng khó khăn nhất vẫn là toán học. Bọn trẻ hỏi: tại sao mà 1 cộng 1 lại là 2 vậy cô? Chung Linh thật sự nghĩ nát óc ra cũng không giải thích nổi, chỉ còn cách dạy từ đầu, chắc phải bắt đầu từ cách đếm số. Chung Linh cứ nghĩ là những điều này bọn trẻ ở nhà phải biết, hoặc ít nhất lúc học nhà trẻ cũng phải được dạy qua chứ! Nhưng chẳng có mấy đứa biết được, trừ con gái của Vương đội trưởng – Vương Tuyết – ra, mấy đứa còn lại đều không hiểu. Chung Linh chỉ còn cách dạy cho bọn trẻ từ những thứ đơn giản nhất, mà như vậy lại làm chậm trễ tiến trình dạy học. Nhưng Chung Linh cho rằng nền tảng rất quan trọng. Nếu như từ đầu bọn trẻ đã không hiểu, sau này học hành cũng sẽ không có hứng thú. Làm thi phải làm cho tốt, bọn trẻ đều là con cháu của binh lính trong quân đội, người lớn trong nhà đều quen biết hai vợ chồng cô. Nếu như dạy không tốt thì thật quá bề mặt, mà cũng thấy có lỗi với người ta.

Mỗi buổi sáng, Chung Linh chuẩn bị đầy đủ đồ đạc rồi đưa con đến nhà trẻ. Nhà trẻ có ba cô trông trẻ, Vu Nhã Tĩnh được sắp xếp làm một trong số những cô trông trẻ ở đó. Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình là hai đứa nhỏ nhất đám, mỗi ngày Chung Linh đều tranh thủ thời gian đến trông con, tiện thể cho con bú.

Chung Linh thích sạch sẽ vì thế nên thường ngày Chu Lăng Vân ở nhà cũng rất tươm tất gọn gàng, đây đều là công lớn của Chung Linh. Nhưng khi đến nhà trẻ rồi thì cái ưu điểm này lại bốc hơi mất. Mỗi ngày, bên miệng của thằng bé dính nào là bột cơm, vết dầu mỡ, còn cả nước miếng nữa... Chung Linh chỉ còn biết để cho con bị đồng hóa thôi.

Chung Linh cảm thấy Chu Lăng Vân nhà cô là một đứa bé hư. Tính tình cáu kỉnh thì khỏi nói, mà còn suốt ngày giờ trò với người mẹ tốt là cô đây. Vì như, thằng bé vừa bú sữa vừa ngo ngoáy cái chân nhỏ của mình. Khi cô kéo chân của con lại, để cho con tập trung một chút thì cánh tay nhỏ xíu của nó sẽ ở dưới nách cô mà giờ trò, cào tới cào lui. Lúc đầu Chung Linh cũng không chú ý tí nào hết, nhưng khi Chu Bảo Cương “kiểm tra” thân thể cho Chung Linh mới phát hiện ra trên người cô toàn là những lần xước. Thằng nhóc hư hỏng!

Thằng bé đang tuổi tập đi. Thời đại này còn chưa có xe tập đi cho con nít nên Chung Linh chỉ còn cách dìu thằng bé, phải cúi gập lưng lại. Hết một ngày, cô mệt đến nỗi eo muốn gãy đôi ra.

“Con trai à, đến đây, mẹ con mình ăn chút rau nhé. Con nhìn này, cải thìa này xanh biết bao, mẹ vất vả nấu cho con đấy.” Tiểu quý xoay đầu một cái, bày ra cái dáng vẻ chẳng thèm đếm xỉa.

“Đến nào, ăn cải thìa nào!” Chung Linh hầm canh xương, sau đó bỏ thêm tí rau cải thìa vào nồi. Tiểu quý nhà cô chỉ thích ăn thịt, chẳng thèm ngó ngang đến rau củ. Thằng bé mới mọc bốn cái răng nhỏ mà chỉ thích ăn mỗi thịt. Chung Linh không biết là do nhóc con nhà cô tập quen khẩu vị của người Đồng Bắc hay là do tính di truyền từ khi mới sinh ra, mà chỉ thích ăn những món mặn chứ không thích ăn món ngọt, thiệt là chẳng nề mặt mấy món ăn do di Minh Minh làm.

Ngoài món chả trứng ra, Chung Linh còn nấu cháo thịt cho con. Thịt sau khi nấu chín, xé nhỏ ra, sau đó bỏ vào nấu với cháo. Nhưng nếu như muốn cho thằng bé ăn chút rau thì thật sự là cực khổ. Dù cô có cắt nhỏ cỡ nào thì thằng nhóc cũng không chịu động đến.

“Chu Lăng Vân, mau ăn rau, ngay!” Khi nào Chung Linh gọi thẳng tên con trai bảo bối là lúc cô đã rất tức giận.

Chu Bảo Cương ở bên cạnh đọc sách cũng mặc kệ trận chiến của hai mẹ con cô.

Chung Linh nghĩ đến vì tiểu quý này mà cô chẳng có cách nào để học hành tử tế, nhưng nhóc con lại chẳng nề mặt mẹ, càng làm cho cô nổi giận hơn. Cô dứt khoát trực tiếp đưa com đến miệng con.

“Ba!” (1) Chu Lăng Vân ngoẹo đầu, nhất định không chịu ăn.

“Con nói gì vậy?” Đường như Chu Bảo Cương nghe thấy con nói chuyện, đặt vội sách xuống, đi đến bên cạnh.

“Em không biết.” Chung Linh cũng thấy kỳ lạ, thằng bé biết nói rồi sao?

Cô lại đem rau cải đến bên miệng con, nhưng tiểu quý cứ thế mà nhích cái mông tròn nhỏ của mình qua một bên, không thèm ăn! Chung Linh xoay con lại, lại đưa miếng tới.

“Ba! Aaa” Ngoài một tiếng “ba”, thằng bé cứ thế mà giận dỗi hét lên, cánh tay nhỏ quơ quơ, hất đổ luôn cái miếng trên tay Chung Linh.

“Em biết rồi, nó đang nói ‘không’. Giờ thì Chung Linh đã rõ.

“Không phải trước tiên nên học gọi ba, mẹ sao?” Chu Bảo Cương cũng thấy rất kỳ lạ.

“Ai mà biết chứ! Xem ra thằng nhóc này từ nhỏ đã muốn tạo phản rồi, lớn lên nhất định phải đề ý.” Chung Linh rất lo con trai mình sẽ hư hỏng.

“Em yên tâm, con trai của anh sẽ không hư hỏng đâu.” Chu Bảo Cương ngược lại lại rất vui vẻ, đáng vẻ rất tự tin. Con trai giờ được 11 tháng tuổi mà đã

biết nói khá nhiều, thật thông minh.

Một chủ nhật mùa đông, ba người phụ nữ họp lại với nhau, ba đứa bé trên giường chơi đùa, Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình bắt đầu giành nhau một món đồ chơi.

Hiện tại đồ chơi con nít rất ít, chỉ là con nai nhỏ bằng nhựa dẻo được thổi hơi vào, bóng da, còn có món đồ là con ếch nhỏ xiu biết nhảy. Món hai đứa nhóc tranh giành chính là con ếch nhỏ đó.

Chu Lăng Vân thấy ếch con của mình bị người ta túm lấy, chẳng thèm nói nhiều liền đi giành lại. Vương Hạo Đình cũng không phải là đứa dễ dàng chịu từ bỏ. Hai đứa nhóc đứa này giành qua, đứa kia giật lại. Ba người phụ nữ nhìn đến mà thú vị. Nhưng Chu Lăng Vân nổi giận, liền cho ngay một chưởng lên mặt Vương Hạo Đình. Chung Linh muốn ngăn lại cũng không kịp. Như vậy còn chưa đủ, Vương Hạo Đình oa lên một tiếng liền há miệng khóc lớn, vừa muốn giơ tay đánh trả lại. Thằng bé bị Hàn Minh Minh ôm lại, khóc càng thêm oan ức.

“Cục cung, không được đánh người! Đưa ếch con cho anh chơi đi, anh là khách mà, được không hả?” Chung Linh vừa nói vừa muốn gỡ lấy đồ chơi trên tay con đưa cho Vương Hạo Đình.

“Aaa” Tiếng thét chói tai của nhóc con này đúng là chẳng ai chịu nổi.

“Lấy...” Nhóc con họ Vương cũng không thèm buông tha. Hàn Minh Minh liên tục vỗ về con trai.

“Chuyện gì xảy ra vậy?” Ba người Chu Bảo Cương vừa bước vào cửa đã thấy tình cảnh hỗn loạn.

“Đánh trận đấy!” Vu Nhã Tĩnh thích thú cười nói.

Chung Linh thật là bị đứa nhóc ngang bướng này tức chết mất. Một đứa nhất định muốn có, một đứa thì nhất định không đưa, cả hai cô đã toát hết cả mồ hôi rồi.

“Hả? Haha... Con trai của ba nhỏ như vậy mà đã biết đánh nhau ghê thế kia à?” Vương Duệ rất vui vẻ, nhanh chóng ôm lấy con trai yêu của mình.

“Hay, giống anh?” Mặt Chu Bảo Cương cũng lộ vẻ vui mừng.

Chung Linh kinh ngạc nhìn chồng, cuối cùng cũng đã tìm ra căn nguyên của việc con trai sao mà khó trị đến vậy rồi. Thì ra là giống anh!

Thật hết cách! Chung Linh lấy ra hai miếng sườn chuẩn bị trước cho bữa trưa, đưa ra để bịt miệng hai đứa nhóc. Đại Nha nhìn thấy miếng sườn, mắt cũng nháy nháy nhìn Vu Nhã Tĩnh. Chung Linh quay đầu đứng ngay lúc nhìn thấy cảnh đó.

“Ai da, quên mất Đại Nha đáng yêu nữa. Đợi tí, mẹ lấy cho con.” Đại Nha gọi Chung Linh là bác gái, nhưng Chung Linh không thích nên kêu Đại Nha gọi cô là mẹ. (2)

Chung Linh thích cảnh người đông thế này, rất náo nhiệt. Mỗi cuối tuần, ba người phụ nữ được nghỉ, đều tập họp lại với nhau. Ba đứa trẻ cũng rất thân nhau, con nít mà, rất thích chơi chung với bạn đồng lứa.

“Anh, năm nay chúng ta có về quê không?” Buổi tối nằm ở trên giường, rúc vào trong ngực của ông xã.

Thời này vốn không có chăn đôi, hơn nữa mỗi lần Chu Bảo Cương về nhà thì nhất định phải đắp chung một chiếc chăn với Chung Linh. Mà cô cũng vì nghĩ đến tình yêu của chồng dành cho mình nên mới bắt tay làm một chiếc, lấy vải hoa làm vỏ chăn.

“Không về nữa, con còn quá nhỏ, quê nhà thì quá lạnh, em gửi tí đồ về nhà cho ba mẹ thôi.” Chung Linh cũng nghĩ như vậy. Phụ nữ thích có một chỗ dựa, hay ít nhất cũng thích cái cảm giác như vậy.

Đang nói chuyện thì nhóc Lăng Vân tỉnh dậy, vịn lấy đầu cái giường nhỏ của nó mà đứng dậy, cũng chẳng thèm kéo quần xuống, cứ thế mà hướng về phía giường lớn nơi hai vợ chồng Chung Linh “làm mưa”.

“A, cái thằng nhóc hư hỏng này, không thể đợi một tí sao?” Chung Linh chỉ là chậm một bước lấy bỏ cho con.

Giải quyết xong, thằng nhóc lại tự mình nằm xuống ngủ tiếp.

Chung Linh vặn đèn bàn. Giường ướt hết trơn! Chu Bảo Cương thân thủ nhanh nhẹn, trên người không bị dính “mưa”.

“Anh phản ứng nhanh thật đó!” Chung Linh nói, nhìn cái bộ dạng quần đùi áo ba lỗ đứng trên mặt đất của anh, thật buồn cười.

“Còn cười nữa, mau thay đi!”

Chu Bảo Cương giúp vợ thay khăn trải giường, sau đó thì nằm ôm vợ ngủ tiếp. Lúc ngủ, Chu Bảo Cương có cái tật kỳ lạ, đó chính là thích sờ ngực vợ. Dù có nói thế nào thì anh vẫn không thay đổi. Chung Linh nhớ trước kia có xem qua một quyển tạp chí, trong đó viết, đàn ông đều có một loại tình yêu thái quá, ví dụ như tình yêu đối với mẹ (3), tình yêu đối với ngực. Về điểm này thì con trai thật giống bố nó.

Năm nay, dường như Chung Linh luôn ở nhà trông con. Hai ngày trước, nhà mẹ có gửi thư đến, nói rằng anh trai trên cương vị công tác mới biểu hiện rất

tốt, chị dâu cũng được điều động đến kho lương thực trong làng anh trai đang công tác làm. Nữ Nữ cũng rất khỏe mạnh, trước nay ở cùng với cha mẹ để hai ông bà nuôi dưỡng, vì phải đến cuối tuần thì anh trai và chị dâu mới về nhà thăm con được. Theo như lời mẹ cô nói, anh trai và chị dâu sống rất hòa thuận nhau, mà anh trai có hơi sợ vợ, có thể là do trước đây làm chuyện có lỗi với chị dâu nên bây giờ muốn bù đắp lại. Cha mẹ Chung Linh thấy cũng làm như không thấy, cảm thấy đây là kết cục mà con trai đáng phải chịu. Trái tim chịu tổn thương làm sao có thể dễ dàng khép miệng?

Năm nay mùa màng cũng rất khá, Đình Vinh ở nhà cũng tương đối yên phận, cuộc sống của Chu gia cũng rất tốt. Hai vợ chồng Chu Xuân Lai cũng thỉnh thoảng viết thư cho Chung Linh, trước tiên là muốn hỏi thăm tình hình của cháu đích tôn, kể đến nữa là cũng có chuyện muốn nghe xem ý kiến của Chung Linh. Sau khi nhà cô cùng với thôn xây một trang trại nuôi dưỡng, Đình Vinh lên làm trại trưởng, Chu Bảo Cẩm phụ trách quản lý nhân viên, sự nghiệp của hai vợ chồng cũng coi như là đã lên một giai đoạn mới.

Đầu hè năm thứ hai, cũng tức là lúc bạn nhỏ Chu Lăng Vân đã sắp tròn một tuổi, nhưng thằng bé vẫn chưa cai sữa. Thằng bé mỗi ngày đều ăn cơm đúng cỡ, mỗi bữa một chén cơm, mà mỗi bữa cơm đều phải có thịt. Không phải là là mấy lát thịt mỏng lúc xào rau, mà là những món thịt đúng nghĩa. Cái gì mà thịt kho tàu, thịt sườn, gà con, vịt lớn, Chung Linh phải thay đổi liên tục. Vì thế mà bây giờ, so với Vương Hạo Đình, Chu Lăng Vân có phần cao lớn hơn hẳn. Dù rằng thằng bé đã ăn khá nhiều rồi, nhưng sữa mẹ thì vẫn bú đúng cỡ như cũ, giống như là một loại thức uống vậy. Chung Linh cũng đã muốn cai sữa cho con nhưng nếu không cho nó bú thì ngay cả cơm nó cũng không chịu ăn. Có một lần, Chung Linh và tiểu quý độ sức hết một ngày trời, cuối cùng thì Chung Linh phải thỏa hiệp. Nhưng, lần này là do Chu Bảo Cương cương quyết muốn cô cai sữa cho con. Chuyện là như thế này.

Một lần Chung Linh ở một tiệm bán đồ cũ mua được một cái nồi lẩu bằng đồng, nhất thời cô nổi hứng muốn bắt tay vào kế hoạch nấu lẩu. Trước hết là nhờ nhà cấp dưỡng liên hệ mua dê, làm sạch sẽ, sau đó bỏ vào tủ đông đông lạnh, sau đó thì dùng dao bào bào thành từng miếng mỏng. Chuẩn bị thêm mì tươi sợi dẹt, rong biển, mộc nhĩ, tôm. Chung Linh còn mua thêm bia tươi, nhất định phải đem bia đi ướp lạnh. Bên nhà cấp dưỡng có một cậu chiến sĩ biết làm món chả cá. Chung Linh chưa ăn qua chả cá bao giờ, nhưng chắc là có thể bỏ vào trong lẩu được. Còn có dầu mè, cháo, hoa hẹ, Chung Linh thật sự rất nhớ món lẩu này. Vào thời này, lẩu và thịt nướng hình thành nên nét đặc sắc của Đông Bắc, cực kỳ ngon lành, đây đường đều là những tiệm cơm kiểu này, Chung Linh thật sự đã lâu rồi chưa ăn qua.

Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh nhìn thấy Chung Linh hưng phấn như vậy cũng bắt đầu mong chờ. Đợi tất cả đã chuẩn bị đầy đủ, Chung Linh thông báo cho cánh đàn ông về nhà sớm một chút. Nếu như mà có chuyện không thể về, vậy thì đành phải xin lỗi thôi, phụ nữ mấy cô không thể nào dời ngày được đâu, cứ thế mà với bọn nhỏ giải quyết sạch sẽ đây. Nói như vậy với mấy ông thật sự là gọi lên sự hiếu kỳ của bọn họ.

Ba anh vừa về tới đã ngửi thấy mùi thơm quyến rũ. Chung Linh may mắn mua được mấy con cua và một kg tôm lớn, bỏ cả tôm và cua vào trong nồi lẩu. Nước lẩu là do Chung Linh dùng xương lợn hầm, sau đó bỏ thêm khá nhiều đồ gia vị vào.

Ba anh chàng thay đồ xong liền ngồi ngay ngắn trên bàn đợi. Chẳng bao lâu sau, bên nhà cấp dưỡng đã đưa bia và thịt đến. Mấy người đàn ông bắt đầu ngấu nghiến ăn thịt. Chung Linh, Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh dứt cho con ăn trước tiên, bóc vỏ tôm cho con. Ai nấy đều bận rộn, ngay cả năng lượng để nói chuyện cũng không có. Đã có chút ló dạ, mấy người đàn ông bắt đầu uống bia.

Nhưng phải nói là một con dê cũng không có được bao nhiêu thịt, mà ba anh chàng này lại đặc biệt ăn được. Đến sau cuối, ba người Chung Linh chỉ có thể nấu mì ăn, nhưng cũng rất là ngon lành.

“Woa... trời hè uống bia ướp lạnh đúng là đã thiệt.” Vương Duệ uống rất khá.

“Đúng vậy. Không biết đến khi nào thì được ăn một bữa nữa đây.” Châu Khải mới ăn xong đã muốn ăn thêm một lần. Chung Linh nghĩ, lần sau hãy nói đi, lần này đúng là một chết người rồi. Nếu không phải là do các cô thèm ăn thì cũng đừng hòng các cô làm.

“Chỉ là khó dọn dẹp.” Hàn Minh Minh nói lời thật lòng.

“Đúng vậy đây. Mấy anh mà giúp dọn dẹp thì còn được.” Vu Nhã Tĩnh cũng nghĩ như vậy, mấy ông chỉ toàn lo ăn, cũng chả thèm nghĩ đến mấy cô đã tốn hết bao nhiêu công sức.

Chu Lăng Vân bú sữa đã nghiện thành thói, chạy đến bên Chung Linh. Chung Linh cứ tưởng con đến tìm mình để chơi, nên cũng không để ý, tiếp tục nói chuyện với Vu Nhã Tĩnh. Nhưng cái thằng tiểu quý này thoáng cái liền vén áo của Chung Linh lên.

“A! Ra chỗ khác!” Mặt Chung Linh đỏ không còn lời nào để miêu tả. Cô không biết là có ai nhìn thấy hay không, nếu như thấy thì Trong nhà không chỉ có phụ nữ đâu, còn có đàn ông nữa chứ!

Tình huống xảy ra đột ngột như thế khiến cho căn phòng bất chợt rơi vào yên tĩnh. Tuy rằng Châu Khải và Vương Duệ không chú ý nhưng cũng có thể đoán ra đã xảy ra chuyện gì. Lại nhìn sang Chu Bảo Cương, mặt anh đen như vậy, hai người liếc nhìn nhau một cái. Bọn họ đều biết lão đại của mình để ý đến vợ nhiều như thế nào rồi, biểu hiện cụ thể đó chính là hay ghen.

Hai nhà nhìn thấy đáng về lúng túng không nói chuyện của Chung Linh, nhóc tiểu quý thì vẫn còn đang âm ỉ đòi bú sữa, gương mặt thâm trầm của Chu Bảo Cương.

“Nó lớn vậy rồi mà còn đòi bú nữa. Mau cai sữa cho nó đi.” Thật là quá đáng rồi.

“Không phải cai không được hay sao?” Thật ra thì Chung Linh cũng không nỡ, lời phản bác cũng không có mấy sức lực.

“Con hư tại mẹ, em chiều riết con đâm hư.” Chung Linh cũng biết việc này tại mình là nhiều. Không phải nói chuyện mất mặt, mà là cô đối với con có hơi cưng chiều thật. Nhưng cô lại nghĩ, chồng mình cũng có tốt hơn mình bao nhiêu đâu, cũng chẳng phải rất nuông chiều con trai hay sao?

“Vậy thì chị lánh đi chỗ khác một thời gian, em với Minh Minh trông bé mấy ngày dùm chị.” Vu Nhã Tĩnh đề ra một phương án.

“Vậy phải cần bao lâu? Thằng bé có chịu được không?” Thật sự là Chung Linh rất lo cho con. Lúc Hàn Minh Minh cai sữa cho con thật sự là chẳng cần phải phí sức, sữa của cô vốn không đủ, thêm vào nữa là Vương Hạo Đình trước nay bú sữa bột. Tình hình bây giờ của Chung Linh và cô ta hoàn toàn không giống nhau. Nhưng, nhìn sắc mặt của ông xã, thật chẳng còn cách nào khác.

“Chắc phải bảy tám ngày đó, đợi khi chị tắc sữa rồi, thằng bé có muốn bú cũng không còn mà bú nữa. Nhưng chắc chị phải đi khoảng mười ngày đó, sữa của chị dồi dào mà.” Vu Nhã Tĩnh nói.

“Con trai à, hết cách rồi. Đây là do con tự làm tự chịu nhé!” Chung Linh nói với con trai vẫn còn đang mè nheo.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Nhân tài

Chuyển ngữ: ~M~

Chỉnh lỗi: rosy_rosy

Nhân dịp nghỉ hiếm hoi mới có được này, Chung Linh hẹn Lý Tiểu Vân gặp mặt ở trên tỉnh. Hai người phụ nữ tìm một quán ăn tương đối yên tĩnh, vừa ăn vừa nói chuyện.

"Chuyện bên xưởng thuốc sao rồi?" Chung linh hỏi Lý Tiểu Vân.

"Vẫn ổn, ngày kiếm chẳng ít, nhưng những người ngựa mất cũng không ít. Cũng may là em nghe lời chị, đã quan hệ tốt với chính phủ, nhưng như vậy cũng có điểm không tốt. Giờ cha chồng của em được điều lên thành phố làm phó thị trưởng rồi, ông xã cũng được điều đi luôn. Lãnh đạo hiện nay của huyện thường xuyên nhân cơ hội qua xưởng lấy thuốc lá. Em không cho thì không được, cho rồi thì lại sợ tạo thành thói quen cho bọn họ, trước sau gì cũng bị bọn họ lấy sạch." Lý Tiểu Vân cũng rất khó xử.

"Ừm, có thể chuyện này càng về sau càng khó giải quyết, hôm nay bọn họ có thể đến đòi thuốc thì ngày mai sẽ đến đòi tiền, sau này chắc chắn sẽ đến đòi chia phần. Như vậy, chúng ta trước tìm đến xưởng thuốc của tỉnh, đem tất cả cổ phần của chính phủ mua sạch, sau đó thì làm chi nhánh của xưởng thuốc trên tỉnh." Chung Linh cảm thấy thời thế không giống nhau, mọi chuyện ắt có sự thay đổi rất lớn. Bây giờ mà để xưởng thuốc ở huyện thì rất có khả năng sẽ gây cản trở đến sự phát triển sau này, hơn nữa sẽ còn tạo thành cái cục diện cá nằm trên thớt, mặc người chia phần nữa.

"Xưởng thuốc kiếm ra tiền như vậy, bọn họ có thể buông tay được hay sao?" Lý Tiểu Vân lo rằng kế hoạch này không có tính khả thi.

"Cổ phần không thể biến thành tiền trong túi của bọn họ, nhưng trực tiếp đưa tiền mua đứt hết cổ phần của bọn họ, dù lỗ một chút nhưng chắc chắn bọn họ sẽ lấy. Ngược lại, xưởng thuốc ở trên tỉnh phải giao thiệp thật tốt, chuyện này có thể từ từ tính sau." Chỗ dựa của các cô không phải là hùng hậu gì, nếu như không tính đến phương cách tự bảo toàn thì sẽ rất khó mà sinh tồn.

"Tiểu thư nhà em sao rồi?" Chung Linh nhắc đến con gái của Lý Tiểu Vân.

"Rất tốt, càng lớn càng xinh." Đúng là trong mắt của mẹ, con của mình luôn là nhất.

"Tên gì vậy?" Chung Linh rất hiếu kỳ.

"Cao Viễn."

"Cao Viễn? Đây là tên con gái sao?" Chung Linh nghĩ công lực đặt tên của nhà họ cũng chẳng làm sao.

"Ai ya, không thể nào đặt là Cao Hưng (1) chứ? Nè, sau này chúng ta có thể làm thông gia được đó." Lý Tiểu Vân có tư tưởng phong kiến.

"Nếu như chúng ta mà làm thông gia, chị sợ em hận chị chết mất thôi. Lại không có thù oán gì."

"Hả? Sao vậy?" Lý Tiểu Vân cũng đoán được trong lời còn ý.

"Con của chị chính là một tên thổ phỉ, tính tình rất là khó chiều." Chung Linh bắt đầu tố khổ với Lý Tiểu Vân, đem tất cả những chuyện xấu của con ra kể. Chung Linh đâu dám kể với Chu Bảo Cương những chuyện này, có nói thì anh chỉ (sẽ) trách cô nuông chiều con.

"Haha... chị lo lắng gì chứ? Chưa nghe qua câu ‘trẻ con càng nghịch ngợm thì tương lai càng xán lạn’ sao? Yên tâm đi!" Lý Tiểu Vân lại cảm thấy đứa bé này thật là đặc biệt.

"Hy vọng vậy! Nếu không thì kiếp này chị sống uống phí rồi!" Nếu như con trai hư hỏng, thì thật đúng là bi kịch của cô và ông xã.

Ăn xong, Chung Linh và Lý Tiểu Vân đi dạo phố. Trước tiên cô đến tiệm thuốc, mua muối natri, băng gạc và măm lúa mạch, những thứ này đều dùng để tiêu sữa. Dùng băng gạc bọc muối natri lại rồi đặt trên ngực, có thể làm giảm đau mà cũng tiêu sữa nhanh hơn. Trên đường đến đây Chung Linh đã dùng phương pháp này.

Ban đầu Chung Linh là muốn cùng Lý Tiểu Vân đi dạo, nhưng bây giờ ngực cô đang căng trướng, phần ngực cũng rất đau, mà tâm tình cũng cực kỳ buồn bực. Nhìn bộ dạng đó của Chung Linh, Lý Tiểu Vân còn nói bản thân cô khá là có phúc, chuyện ăn uống của con cũng chẳng có gì, không cần phải chịu cực hình như Chung Linh.

Cứ như vậy mà Chung Linh phải nằm bẹp trong khách sạn suốt hai ngày, không dám ăn thứ gì ngon, cũng không dám đụng đến các món canh món nước, thật sự rất khó chịu nhưng vẫn đau gần chết. Lý Tiểu Vân luôn ở bên cô, hai người nói khá nhiều chuyện, từ chuyện phương hướng phát triển sau này đến cụ thể vấn đề quản lý.

"Tiểu Linh, em thật muốn mua cho Cao Thần một chiếc xe, chị thấy sao?" Có tiền rồi, Lý Tiểu Vân muốn cho ông xã hưởng thụ một chút.

"Mua xe? Chị nghĩ em nên nghĩ lại đi, hiện giờ chồng với ba chồng em đang là nhân viên công chức đó, khoe khoang như vậy không gây phiền phức cho họ hay sao?" Chung Linh liếc cô.

"Vậy hả?" Lý Tiểu Vân dường như cũng đã hiểu ra.

Không tính đến phần vốn của chính phủ, phần của Chung Linh và Lý Tiểu Vân hiện đang là ba – bảy. Theo kế hoạch góp vốn lúc đầu sẽ là chia hai – tám, nhưng Chung Linh suy nghĩ kỹ lại, nghĩ rằng bản thân mình không thể nào ra mặt quản lý nên đã cho Lý Tiểu Vân thêm một phần nữa, mà Lý Tiểu Vân cũng không có gì bất mãn. Hầu như mọi chuyện đều do Chung Linh điều khiển, mà quyết sách của Chung Linh đưa ra cũng rất chính xác và vô cùng ổn thỏa, ngay cả ba chồng cô cũng để cho cô và Chung Linh làm.

"Em vẫn còn tư tưởng của tiểu nông, có tí tiền là muốn khoe khoang." Chung Linh nói lời thật tình.

"Vậy chết à? Có tiền không được xài hay sao?" Chuyện này cũng rất bình thường.

"Bây giờ còn chưa đến lúc em xài tiền đâu. Giờ em làm người khác chú ý quá, người ta ghen tị với em, làm không khéo lại khiến cho cả nhà xui xẻo. Tài sản của em em nói là do tự mình kiếm, nhưng người ta lại nói là do chồng với ba chồng em tham ô mà có đấy! Nếu không thì sao chị phải vạch rõ ranh giới giữa xương thuốc và ba chồng em chứ!" Tiết chế đi. Hai năm nay cô nàng này đã để cho Chung Linh phải thay đổi cách nhìn, nhưng vẫn còn phải rèn luyện nhiều lắm.

"Em biết rồi." Lý Tiểu Vân hiển nhiên là khá bất ngờ.

"Yên tâm đi, qua hai năm nữa ba chồng em nghỉ hưu rồi, mà người có tiền cũng nhiều lên, sẽ chẳng ai để ý nữa đâu." Chung Linh an ủi cô.

"Đúng rồi, người chị kiếm đó, em thấy thế nào?" Chung Linh đang nói đến người mà cô đã giới thiệu cho Lý Tiểu Vân.

"Chị nói Triệu Hưng Quốc? Còn phải nói, đúng là một tay quản lý tốt, rất được việc. Em theo lời chị, trả lương cao cho anh ta."

Phải nói là Chung Linh cũng chẳng biết đến người tài như thế này, đây đều là do công đức của kiếp trước. Triệu Hưng Quốc này là thuộc hạ của vị ân nhân là cô đây, vị ân nhân này chính là dựa vào anh ta mà kiếm tiền. Năng lực của anh ta rất tốt, nhưng vì nợ một cái ơn nghĩa cứu cha cho nên anh ta đành phải chịu cực chịu khổ.

"Cha của anh ta sao rồi?"

"Khỏe nhiều rồi. Thật ra ông bị bệnh lao phổi."

Thời này thuốc thang không thông dụng, rất đắt. Bệnh lao phổi trước đây được gọi là bệnh lao, cần phải bồi bổ nhiều, còn bị truyền nhiễm nữa. Bệnh này đối với những nhà bình thường mà nói có tỷ lệ tử vong rất cao, nếu như là người già thì càng hết cách. Chung Linh không những nhờ Lý Tiểu Vân kêu người đi mua thuốc tốt, mà còn đưa cho họ không ít tiền, như vậy mới làm cho bệnh tình của cha anh ta ổn định lại. Nhưng căn bệnh này sau này để điều trị hơn rất nhiều, nhà nước cũng cho tiến hành điều trị miễn phí.

"Anh ta có thể đến gặp một lần không vậy? À mà chị cũng có thể qua đó." Chung Linh suy nghĩ xem có nên về nhà xem một chuyến hay không. Từ lúc đến đây đến giờ đã khá lâu rồi, cô cũng lo lắng cho con trai mình, không biết ở nhà như thế nào rồi nhưng mà cô còn muốn cùng Lý Tiểu Vân khảo sát thị trường nữa.

"Vừa hay ngày mai anh ta qua đây, bàn bạc với xưởng thuốc trong tỉnh vài chuyện. Em có nói với anh ta là chị đến đây, anh ta rất muốn gặp vị ân nhân của mình đấy!" Chung Linh cười cười, cũng không đề ý đến lời trêu chọc của Lý Tiểu Vân.

Bây giờ Chung Linh rất khó chịu, lại rất nhớ con trai của mình nữa. Lý Tiểu Vân cũng nhớ con gái của cô. Hai người phụ nữ nhớ con thật có rất nhiều chuyện tương đồng để nói, đều là kể về những chuyện vui của con cái mình.

Đời trước Chung Linh không được làm mẹ nhưng bây giờ đã trải nghiệm rồi, cô thấu hiểu cái sự vĩ đại của tình yêu mẫu tử. Vì làm mẹ, người đầu tiên mà cô luôn nghĩ đến không phải là mình, mà là con trai. Vì con trai của mình, dù cho có hy sinh chính tính mạng của mình thì cô cũng không ngần ngại. Con

mình nhỏ bé như thế, yếu ớt như thế, cô làm sao có thể nở để con chịu dù chỉ một chút tải cực chứ!

Ngày hôm sau, Chung Linh cảm thấy khỏe lên nhiều, tuy rằng vẫn còn căng trướng nhưng dù sao thì mình cũng không thể uổng phí một chuyến đi được!

Đến buổi chiều, Triệu Hưng Quốc mới đến. Chung Linh và Lý Tiểu Vân tranh thủ thời gian đi lên phố.

Lần này Chung Linh đã có mục đích, trước đây cô đã từng bán vật liệu xây dựng ngũ kim, nếu như có thể mở một cửa hàng vật liệu xây dựng tại thành phố thì cũng có thể xem là một nguồn thu nhập.

“Tiểu Linh à, cái tiệm vật liệu xây dựng ngũ kim này một năm có thể kiếm bao nhiêu tiền đây?” Lý Tiểu Vân hiển nhiên là không hứng thú với cái loại buôn bán nhỏ nhặt này.

“Lúc mới làm thì phải tìm đường đi, đợi khi đường thông rồi, bán sỉ vật liệu xây dựng kiếm được chẳng ít hơn xưởng thuốc của em là mấy đâu. Hơn nữa, chúng ta không thể chết treo trên một cái cây được, tho không có ba hang mà! Nếu như em không muốn làm thì chị sẽ tìm người khác.” Chung Linh khiêu khích cô.

“Như vậy không được. Chỉ là em thấy bán vật liệu xây dựng rất bản.” Vẫn là cách nghĩ của đàn bà con gái.

“Đợi chị mò ra được phương cách rồi thì em sẽ không cần phải ở đây trông coi mọi thứ nữa.”

Bản thân Chung Linh không muốn ra mặt mà cũng không thuận tiện xuất đầu lộ diện, nhưng cô vẫn hy vọng sự nghiệp có thể thành công, chuyện này không phải chỉ vì một mình bản thân cô.

Trước tiên, hai cô đến một vài xưởng liên quan để xem xét. Thời này, nếu nói đến ngũ kim thì người ta sẽ nghĩ đến linh kiện xe đạp, công tắc và ổ cắm, đèn đóm, những loại dây nhợ thường dùng. Còn vật liệu xây dựng chính là thép, xi măng, vôi, nhưng những thứ này cũng vô cùng khan hiếm. Ở mặt này thì Chung Linh và Lý Tiểu Vân không thu hoạch được gì nhiều, xem ra nhất định phải tìm phương cách nào đó mới được.

Buổi chiều, cuối cùng thì Chung Linh cũng đã gặp được Triệu Hưng Quốc. Anh ta vẫn còn rất trẻ, kỳ thật nếu như so ra thì anh ta cũng chỉ lớn hơn Chung Linh có vài tuổi mà thôi. Anh ta đối với ơn nghĩa to lớn của Chung Linh vô cùng cảm kích. Có câu “Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ” (2) sự tín nhiệm và giúp đỡ của Chung Linh đối với Triệu Hưng Quốc khiến anh ta rất cảm động. Từ trước anh ta đã muốn gặp vị ân nhân này, cuối cùng thì hôm nay cũng có cơ hội rồi. Đối với người phụ nữ trong truyền thuyết này anh ta cũng rất hiếu kỳ nhưng không ngờ rằng người phụ nữ đó lại trẻ trung, xinh đẹp nhường này.

Triệu Hưng Quốc có dáng vẻ khiến người khác rất an tâm, thân hình không cao, gương mặt luôn nở nụ cười, cũng là một người rất chính trực. Lúc đó, cô là vợ nhỏ của ông chủ của anh, nhưng anh ta lại đối với cô chẳng chút rào đón. Ngược lại, điều này lại khiến Chung Linh cảm thấy con người anh ta rất được. Hơn nữa, ông chủ của anh ta lúc đó chỉ là một tên tầm thường háo sắc, nhưng anh ta lại không chê bai cũng chẳng rời bỏ, còn giúp cho ông chủ có đủ tiền tiêu xài. Điều này cũng chứng minh con người của anh ta tuyệt đối có thể tin tưởng được.

“Là giám đốc Chung phải không ạ? Tôi là Triệu Hưng Quốc.” Chung Linh là người đại diện pháp luật của xưởng thuốc.

“Không cần phải gọi em là giám đốc gì đâu, anh gọi em là Chung Linh được rồi, em gọi anh là anh Hưng Quốc nhé.” Chung Linh cười chào anh chàng Triệu Hưng Quốc có phần câu nệ này.

“Cũng được, tôi gọi cô là Chung Linh.” Chung Linh thấy anh ta dè dặt như vậy, trực tiếp bàn chuyện công việc thôi!

Trước đây Triệu Hưng Quốc là trưởng phòng tiêu thụ của một xí nghiệp quốc doanh lớn, có năng lực, tất nhiên cũng có mối quan hệ. Chung Linh nói với anh ta về cách nghĩ của cô, anh rất tán thành, anh ta có thể ra mặt và đàm phán. Chung Linh cũng nói cho anh ta biết những hạn chế của cô.

Tất nhiên là còn một tin tức tốt lành, đó chính là Triệu Hưng Quốc có quen biết trong ngành vật liệu xây dựng. Anh ta và một số nhà xưởng có mối quan hệ. Những thứ Chung Linh cần, anh ta hoàn toàn có thể kiếm được đầy đủ. Đây chính là thu hoạch lớn nhất trong chuyến đi này của Chung Linh!

“Mục đích của em anh cũng biết rõ, đứng vững bằng chân của mình, sau đó thì từng bước phát triển. Kinh doanh vật liệu xây dựng, em sẽ chia cho anh một phần.”

Chung Linh nói với anh ta như vậy tức là sẽ không nuốt lời. Chuyện này cô và Lý Tiểu Vân đã bàn kỹ với nhau.

“Chuyện này... chuyện này không nên.” Đối với Triệu Hưng Quốc mà nói, đây chính là một ơn huệ lớn bằng trời bằng bể. Không chỉ tương lai mà ngay tại hiện tại, mở một cửa hàng buôn bán vật liệu tương đối coi được cũng phải tốn rất nhiều tiền.

“Anh đừng có ngại ngùng gì hết, chuyện buôn bán này còn phải dựa vào anh nhiều. Nếu như làm tốt thì em còn phải đền đáp ấy chứ.” Chung Linh không phải là người nhỏ nhen. Nếu như muốn giữ nhân tài thì tiền thù lao tương xứng cũng đáng.

Từ khi có con trai, Chung Linh đã có ý nghĩ mở rộng sự nghiệp. Cô hy vọng có một ngày, khi con trai cần sự giúp đỡ cô có thể ra tay, cô không muốn con trai mình chịu thiệt thòi trong cái xã hội coi trọng vật chất ở tương lai. Tất nhiên là cô cũng không đem con mình nuôi dạy thành một đứa con nhà giàu chỉ biết hưởng thụ.

“VẬY... tôi phải cảm ơn trước thôi. Cô cứ yên tâm, yên tâm tuyệt đối, tôi nhất định sẽ làm tốt, làm lớn.” Bấy giờ thì Triệu Hưng Quốc có thể dốc hết toàn lực ra.

Thật ra cách làm ăn của Chung Linh như vậy cũng không có phúc hậu gì, nhưng làm một người lãnh đạo biết dùng người cũng chẳng dễ dàng gì, chứ đừng nói đến mấu chốt thành công.

Cuối cùng thì Chung Linh cũng về nhà. Vừa vào đến nhà Hàn Minh Minh thì đã nghe thấy tiếng nói chuyện của Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh. Còn có tiếng cười tiếng ồn của ba đứa bé nữa. Chung Linh liền vội đặt các túi hành lý lớn nhỏ xuống, đi thẳng vào nhà để gặp con trai mình.

“Con trai bảo bố, mẹ về rồi nè, nhanh đến đây nào, cho mẹ ôm cái.” Chung Linh cũng đã đi mất mười ngày. Chu Lăng Vân sau khi nhìn thấy mẹ mình, thái độ khác lạ, chẳng thèm để ý mà cứ tiếp tục chơi đùa.

“Tiêu rồi, xem ra thằng bé giận chị rồi, không cần chị nữa kia.” Hàn Minh Minh nhìn thấy chuyện vui của hai mẹ con Chung Linh, cười nói. Vu Nhã Tĩnh cũng cười.

“Vậy sao? Vậy thì được thôi, chị đi đây, mai mốt cũng không trở về nữa đâu.” Chung Linh vừa nói vừa cầm lấy túi lớn túi nhỏ mà cô mang về, định bỏ đi.

“A, mẹ ơi, mẹ ơi.” Chu Lăng Vân nhìn thấy mẹ mình xách túi muốn đi, lúc này mới vội vàng đầu hàng.

“Ôn trời, cuối cùng thì chị cũng về. Thằng bé đúng là hành hạ chúng em đến chết mất. Nhóc đó thật nghịch ngợm, chỉ cần rời mắt một cái là chẳng biết nó đã làm cái gì, tất cả các học tử ngăn kéo trong nhà em đều là do con chị kéo ra hết đó, con em cũng bắt chước làm theo nữa chứ. Em mới đi nấu cơm một chút mà căn nhà cứ như vừa mới bị trộm vậy.” Hàn Minh Minh thật đã phải chịu đủ mọi sự hành hạ.

“Vậy hả? Con trai? Con không nghe lời sao?” Thật ra thằng nhóc mà nghe lời mới kỳ lạ, Chung Linh âu yếm thom lên đôi má nhỏ nhắn của con trai.

“À phải rồi, sao mà em không biết thằng bé nhà chị lại có cái tật sờ ti nhỉ? Buổi tối đi ngủ, cái tay cứ phải đặt lên ti mới chịu.” Buổi tối nhóc Lăng Vân ngủ chung với Vu Nhã Tĩnh. Đây là một tật xấu. Nhưng Chung Linh lại nghĩ, đó có phải do di truyền không vậy trời?

“Chị sẽ sửa cho nó. Thật ra trước khi cai sữa nó cũng chẳng có như vậy.” Lúc đó thằng bé không có ý sờ ti, chỉ là bú no sữa rồi, bàn tay nhỏ tiện thể sờ thôi, nhưng mà bây giờ lại thành thói quen xấu.

Khi Chung Linh về nhà, nhóc tiểu quý cứ lẻo đẻo quần theo mẹ. Lúc cô thu dọn đồ đạc mang về, thằng nhóc cũng theo sau giúp đỡ. Dù cô có đặt thằng bé sang một bên thì nó cũng sẽ tự mình lủi qua. Tiểu quý Chu Lăng Vân ‘dọn’ đồ đến là vui vẻ, nhưng vừa mới quay đầu lại đã không thấy mẹ đâu cả.

“Mẹ, mẹ ơi... oa...” Chung Linh vừa từ phòng vệ sinh đi ra đã nghe thấy tiếng con trai gọi mẹ.

Vừa nhìn thấy Chung Linh, đứa bé khóc hu hu liền chạy đến ôm chặt lấy chân của mẹ, không thèm dọn đồ nữa, chỉ có ôm chặt mẹ mà khóc nức nở, cứ như là đem tất cả nỗi nhớ mẹ những ngày vừa qua ra tỏ khổ vậy.

Chung Linh thấy con khóc như vậy cũng rất đau xót, đứa con tội nghiệp này, nhớ mẹ rồi kia. Chung Linh cũng thật muốn khóc quá. Đứa con trai bảo bố của cô, nhớ mẹ lắm rồi.

“Sao vậy nè?” Nhìn thấy bà xã đã về nhà, Chu Bảo Cương vô cùng vui mừng. Anh sợ con trai mình không quen được chuyện không có mẹ bên cạnh nên ban ngày hay về nhà ở cùng con, nhưng đứa nhóc này đúng là chẳng thèm nề mặt ba nó lấy một miếng, nhìn thấy anh lại càng làm ầm ĩ. Đúng là có bà xã ở nhà là tốt nhất! Anh cũng như con trai mình, nhớ vợ nhớ đến héo hắt cả ruột gan. Gần đây mấy đội viên cứ trốn anh như trốn hổ, đến cả Châu Khai và Vương Duệ cũng không thấy bóng dáng đâu.

“Không có gì. Anh biết em về nhà à?” Chung Linh hoài nghi, sao mà anh về nhà sớm vậy nè?

“Anh đâu có biết, anh về nhà chăm con, nghe Minh Minh nói là em đã về. Em sao rồi, còn đau không?” Vừa nói vừa đưa tay lên xoa trước ngực Chung Linh.

“A... của con... của con...”

Nhóc Chu Lăng Vân đối với những ai ngăn cản, hay là nhầm nhe “thức ăn ngon” của nó cực kỳ nhạy cảm, cứ thế mà ra sức vỗ vào tay ba mình. Chung Linh nhìn thấy liền bật cười. Lúc này lại xuất hiện mâu thuẫn rồi, Chu Bảo Cương không vui mà tiểu quý cũng khó chịu.

Cu cậu chợt nghĩ ra gì đó liền vén áo của mẹ lên nhìn.

“A... hông thấy rồi.”

Chung Linh cười thầm, cũng may là cô đã có chuẩn bị trước. Khi này vào phòng vệ sinh cô đã dán lên một miếng băng dính, ở giữa đặt một miếng băng gạc, bốn phía dính băng keo. Như vậy xem thằng bé sao mà bú nào.

Những lần trước Chung Linh không thể nào cai sữa cho thằng nhóc. Nếu như cô mà bôi thuốc tím lên, thằng bé nhìn thì sợ đấy nhưng mà lại kêu mẹ mình tắt đèn đi, sau đó vẫn cứ bú. Nếu như cô mà bôi Hoàng Liên ấy hả, người ta cũng không sợ đâu nha, vẫn nhăn mặt nhăn mày mà bú đó, dù sao thì bú một hồi là hết đắng ngay í mà. Nhưng mà lần này nhìn cu cậu hình như là hết cách rồi đây.

Chu Bảo Cương nhìn thấy con trai kinh ngạc như vậy, cực kỳ vui vẻ, chẳng chút kiêng nể cứ thế mà ngoác miệng cười ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Trường học

Chuyển ngữ: ~M~

Chỉnh lỗi: rosy_rosy

Sau khi Chung Linh quay về, biểu hiện của con trai và ông xã khiến cô rất hài lòng. Thằng bé vẫn khỏe, giống như một con ruồi theo cô đến một tác cũng không rời. Còn biểu hiện của Chu Bảo Cương thì chỉ đơn giản một câu, Chung Linh chính là đang sống trong những năm tháng lứa mặn tình nồng! Cuộc sống bình yên nhưng cũng rất tốt đẹp, bây giờ chỉ cần con trai không nghe lời Chung Linh liền nói muốn đi xa, thằng bé sẽ lập tức nghe lời ngay.

Nhưng bên trường học thì lại không được tốt đẹp như vậy. Bởi vì xây dựng tạm thời nên chất lượng giáo viên yếu kém, chất lượng của trường học cũng rất thấp. Sau kỳ thi chung cùng các trường học khác trong khu vực, kết quả cho thấy trình độ của cả trường rất kém, ngoài 13 học sinh trong lớp của Chung Linh có thành tích cao một chút, thành tích của những lớp còn lại so với các trường khác trong địa phương có khoảng cách rất chênh lệch. Sau khi phụ huynh biết chuyện, có rất nhiều người lựa chọn cách đem con cái của mình gửi về cho đi học ở quê nhà, ngay cả lớp của Chung Linh cũng có đến bốn học sinh về quê.

Kỳ thực, quân đội ở các nơi khá đều đưa con cái đến các trường học ở địa phương. Riêng quân đội của bọn họ, khoảng cách từ nơi đóng quân đến huyện thành khá xa, lãnh đạo của đại đội mới nghĩ ra cách thành lập một ngôi trường nhỏ. Nhưng theo tình hình bây giờ thì ngôi trường tạm thời này chắc không thể nào tiếp tục được bao lâu nữa.

Cuối cùng, vào tháng chín năm học thứ hai, lúc khai giảng năm học mới, trường học của bọn họ và một trường tiểu học trong huyện đã hợp nhất lại với nhau. Trong nhóm mấy giáo viên của Chung Linh, những người có trình độ học vấn phù hợp yêu cầu cũng được điều qua đó. Chức vụ hiện tại của họ là giáo viên dạy thay, hiện tại muốn giữ con cái bên cạnh mình cũng là chuyện không thể.

Mỗi ngày sáu giờ dậy, bảy giờ thì leo lên xe đưa rước, ba mươi mấy đứa trẻ và bảy giáo viên cùng nhau đến trường. Vốn là Vu Nhã Tĩnh bị cho nghỉ việc, nhưng Chung Linh đến tìm Hà Vân nhờ cô ta giúp đỡ, vì thế nên Vu Nhã Tĩnh mới được giữ lại, ở nhà trẻ dạy mấy bé từ năm đến sáu tuổi.

Bây giờ Chung Linh là giáo viên của lớp 2-2, vẫn dạy 9 đứa học sinh cũ của cô, cộng thêm với 16 đứa học sinh vốn có, cho nên lớp của cô có 25 học sinh tất cả.

Chung Linh và Hàn Minh Minh giao con cho Vu Nhã Tĩnh trông. Chuyện này khiến hai cô rất yên lòng. Dù gì thì hai đứa bé vẫn còn quá nhỏ, chưa đủ tuổi, nhưng trường học vì thông cảm cho hoàn cảnh của hai cô nên đồng ý cho hai đứa bé đi học nhà trẻ.

Điều kiện của ngôi trường tiểu học trên huyện kia cũng không phải quá tốt, nhưng dù sao cũng hơn ngôi trường của bọn họ nhiều. Tổng số giáo viên công chức trong trường là 35 người, chia làm sáu khối, từ lớp 1 đến lớp 6, mỗi khối lại chia ra làm 2 lớp.

Phòng làm việc cho giáo viên có bốn phòng, còn có một phòng cho hiệu trưởng, phòng đọc sách còn có mấy món đồ rách nát. Bàn ghế ở đây cũng đã lâu lắm rồi, bàn dày đến 7-8 cm, hình dáng cũng không đồng nhất, cao thấp hoàn toàn không giống nhau, thậm chí trên mặt còn có lỗ hổng.

Cũng có thể do cảm thấy những người mới đến là mối uy hiếp, Chung Linh có thể dễ dàng nhận thấy những giáo viên mới các cô không được hoan nghênh gì. Đây là nơi tụ tập của các thành phần trí thức, cho dù không thích bọn họ cũng sẽ không để lộ ra mặt. Họ vẫn sẽ chào hỏi bạn, nhưng bạn lại chẳng thể nào kiếm ra nổi một chút thật tâm đón chào từ họ. Họ vẫn sẽ vì bạn mà truyền đạt chỉ thị của cấp trên, nhưng bạn vẫn có thể cảm nhận được rằng họ đang chờ đợi bạn gặp phải xui xẻo đấy. Khi bạn dạy xong tiết, đi vào phòng làm việc, tiếng nói tiếng cười nhộn nhịp vui vẻ của mọi người đột ngột dừng lại, bạn sẽ có cảm giác như thế nào? Nhưng Chung Linh chẳng chút lo lắng, khả năng chịu đựng của cô rất tốt, đây chẳng qua cũng chỉ là nhất thời thôi, hy vọng không lâu sau, đoàn thể mới này sẽ vì những lợi ích bất đồng mà có sự cải cách, những người cùng chung chí hướng sẽ đến với nhau, mọi chuyện lúc đó sẽ không còn giống bây giờ nữa.

Mấy ngày sau, cô giáo dạy lớp ba có tư tưởng và phẩm cách - Hàn Minh Minh - nói với Chung Linh một chuyện: cái lớp 2-2 của cô thật ra là tập hợp của những học sinh có thành tích kém nhất của khối lớp hai. Đây chẳng phải giao cho cô một cái lớp khó nhằn hay sao! Thật không nghĩ rằng người ta lại dành cái bầy như thế này cho cô, mà cũng dễ hiểu thôi, đó chính là đòn ra oai phủ đầu dành cho người mới.

Làm giáo viên chủ nhiệm rất mệt, phải dạy cả ngữ văn và toán học, còn phải quản lý lớp học nữa, chỉ những giáo viên có nhiều năm kinh nghiệm mới đồng ý nhận làm chủ nhiệm lớp. Chung Linh vừa mới đến đã có thể đảm nhận vị trí giáo viên chủ nhiệm này chính là ý của phụ nhân đại đội trưởng. Bây giờ Hà Vân làm chức chủ nhiệm của phòng giáo vụ, là một vị trí rất có thực quyền. Cô để cho Chung Linh làm chủ nhiệm lớp cũng là vì suy xét con gái của mình. Vương Tuyết dưới sự chỉ dạy của Chung Linh, thành tích học tập tiến bộ rất nhanh.

Đối với người mới vào cương vị giảng dạy mà nói, không chỉ người ngoài nghi ngại mà chính bản thân mình cũng có cảm giác hoài nghi, trong lòng Chung

Linh cảm thấy rất hoang mang. Nói sao thì ngày trước cô cũng là một người tốt nghiệp cấp ba, hơn nữa còn học kế toán, dù sao cũng tương đối hài lòng với bản thân. Nhưng nếu đem so với giáo viên ở trường tiểu học này thì cô thật sự còn kém lắm, sự chênh lệch rất lớn. Mà quan trọng nhất chính là phương pháp giảng dạy, dù dạy học sinh tiểu học đi chăng nữa thì vẫn phải chú trọng phương pháp. Trong số những người đến từ quân đội bên cô cũng xuất hiện cảm giác nguy cơ mà trước nay không hề có.

Nhớ lại ngày xưa ba cô từng nói, nếu như anh muốn đưa cho học sinh một chén nước thì trước tiên anh phải có một thùng nước. Chung Linh cũng bắt đầu học tập, từ ngữ văn, toán học, rồi đến những bộ sách có liên quan. Cô cảm thấy tri thức của mình không đủ dùng, kinh nghiệm dạy học cũng không đủ.

Dưới sự sắp xếp của chủ nhiệm Hà Văn, những người mới đến các cô bắt đầu quá trình nghe giảng, cũng chính là quan sát những người khác giảng bài như thế nào.

Vào cuộc họp thường lệ của mỗi sáng thứ hai, Hà Văn công bố quyết định đó của trường học. Trước nay Hà Văn là cán bộ của trường học, điều đến đây cũng không gặp khó khăn gì trên phương diện công tác, nhưng khi đưa ra quyết định này cũng đồng nghĩa với việc chỉ ra rằng những người mới đến các cô không đủ năng lực! Chuyện này thật là mất mặt.

Chung Linh cũng thử đi nghe giảng mấy buổi, nhưng cô lại quá dễ dàng nhận ra điểm không đúng: khi giáo viên nêu ra câu hỏi, tất cả học sinh trong lớp đều giơ tay, nhưng giáo viên chỉ gọi hai ba học sinh trả lời câu hỏi. Bài giảng viết trên bảng đen rất ngay ngắn gọn gàng, toàn bộ nội dung bài giảng cũng được học sinh tiếp thu rất nhanh, nhưng Chung Linh vẫn cảm thấy có điểm không đúng, nói thẳng ra, chính là quá mức hoàn mỹ. Cô cảm thấy nghe giảng như thế này thật không có ý nghĩa.

Vào một ngày, Chung Linh không nói trước cứ thế mà vào phòng học, ngồi vào vị trí phía sau cuối nhất, trên tay cầm một cuốn vở và một cây bút. Chung Linh chọn vào lớp của giáo viên này cũng là có nguyên nhân, cô giáo họ Thái, hình như tên là Thục Phương, là một người trên 50 tuổi, là một giáo viên tiên tiến của thành phố.

Cô Thái khi nhìn thấy Chung Linh ngồi ở phía cuối phòng học cũng khá sửng sốt, nhưng bà không thể giảng lại bài giảng đã chuẩn bị trước kia nên chỉ có thể kiên trì giảng một bài khác. Sau khi hết tiết, Chung Linh gật đầu một cái với cô Thái rồi đi thẳng ra khỏi lớp học. Không ngờ vừa mới ra khỏi cửa lớp đã bị người giáo viên kiêu ngạo kia gọi lại.

"Này, cô Chung, nghe giảng sao rồi?" Nói thế nào thì Chung Linh cũng xuất thân từ nhà giáo, ông nội, cha cô đều là thầy giáo.

"Rất tốt ạ." Chung Linh nói xong, cười với cô Thái rồi đi mất.

Chắc! Cái gọi là chênh lệch cũng chỉ có thế thôi! Xem ra chính là buộc mấy đứa bé học vẹt cho thuộc lòng. Vậy thì bản thân cô phải học tập cho tốt, còn phải chăm chỉ tìm tòi ra một cách tốt hơn để bọn trẻ tiếp thu tri thức! Cho dù là học tập, cũng phải làm thành làm thật, không được giả dối mới đúng chứ.

Buổi trưa, Chung Linh cùng mấy em học sinh và các giáo viên khác trong quân đội đơn độc ăn cơm ở trường học. Vì trường học cách nhà quá xa nên bên quân đội đã thương lượng với trường học, tìm hai gian phòng trống để nấu bữa trưa và có chỗ cho bọn trẻ ăn cơm. Việc nấu cơm là do mấy giáo viên thay phiên nhau phụ trách. Hơn 30 đứa trẻ, cộng thêm mấy người lớn nữa cũng không phải là ít, cần phải có hai người lo chuyện nấu nướng. Buổi sáng khi đến trường, rau trái cần dùng được đem từ bên phòng cấp dưỡng qua hết.

Nói thật thì thức ăn của mọi người cũng rất ngon lành, đây đều là vì đại đội trưởng của các cô đặc biệt đãi ngộ mới được vậy. Nhưng, đây cũng có liên quan đến chuyện chiến sĩ trong quân phải huấn luyện với cường độ cao, lại hay phải đi làm nhiệm vụ bất chợt. Ất chủ bài của lực quân mà!

Mấy đứa trẻ ăn cùng nhau cũng thật là ngon miệng. Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình còn ăn nhiều hơn mấy đứa trẻ lớn hơn hai đứa. Trên bàn ăn, nhìn thấy hai đứa nhóc ăn nhiều như vậy, Chung Linh còn lo lắng là hai đứa ăn quá no nữa.

Thú vị nhất là mỗi lần các cô ăn cơm đều có thể bắt gặp rất nhiều đứa bé khác ở ngoài nhìn vào, thèm thường đến chảy cả nước miếng. Con nít đều như vậy cả, đều cảm thấy đồ ăn của người khác ngon hơn của mình. Nhưng mà cái nhà ăn nhỏ của các cô cũng chẳng phải tầm thường, ngày nào cũng có rau có thịt. Mỗi buổi trưa, mùi thức ăn lan đi khắp trường, không chỉ có học sinh mà ngay cả giáo viên cũng dạy học không nổi. Những người đến xem các cô ăn cơm vào buổi trưa lại càng ngày càng nhiều. Cuối cùng thì những lời oán trách than phiền cũng dần tích tụ lại. Vào một ngày, trên xe đưa rước của quân đội, Hà Văn đã nói với mấy người các cô sự việc này. Rằng có rất nhiều phụ huynh phản ánh vấn đề này, nào là trường học quan tâm đến mấy đứa bé từ quân đội quá mức đặc biệt, lại còn cung cấp cơm canh cho bọn họ. Mà trường học cũng phải đối mặt với sức ép rất lớn. Thậm chí còn có người đem sự việc này báo lên Hội đồng giáo dục nữa. Cho nên, tình huống xấu nhất chính là, dẹp luôn cái nhà ăn.

Nghe tin này, tất cả giáo viên đều rất tức giận, như vậy thì bọn họ biết làm sao chứ? Buổi trưa đều phải ăn lương khô hết sao? Mức sống của bọn họ đâu có cho phép bọn họ ra ngoài ăn cơm tiệm đâu!

Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh cũng rất phiền não. Các cô đều biết trước nay Đại Nha không chịu ăn cơm là mấy, cơ thể cũng không được khỏe mạnh, dễ sinh bệnh hơn Vương Hạo Đình và Chu Lăng Vân. Nếu như buổi trưa con bé không được ăn cơm đảng hoàng thì sẽ ảnh hưởng không ít đến sức khỏe của nó. Trước nay Chung Linh đều biết rõ tình trạng của Vu Nhã Tĩnh, cô chỉ dựa vào một mình Châu Khải. Người thân ở quê đều sống ở nông thôn, dù là một người Nam một người Bắc, nhưng cũng không phải là giàu có gì cho cam. Nghĩ như vậy, ngược lại Chung Linh lại nghĩ ra một phương pháp vẹn toàn đôi bên.

Sau khi xuống xe, ba người Chung Linh đưa con về nhà. Chung Linh không đợi Hàn Minh Minh, trực tiếp hỏi, "Nhã Tĩnh, chị nói với em chuyện này."

"Chuyện gì vậy?" Hàn Minh Minh cũng rất hiếu kỳ nhìn Chung Linh.

“Em có từng nghĩ qua là, học vấn của em không cao, làm ở trường học cũng không thể lâu dài.” Chung Linh nói ra mấu chốt của vấn đề.

“Chung Linh, chị bị chạm dây nào à?” Hàn Minh Minh lớn tiếng hỏi Chung Linh, trong lòng rất kỳ lạ, bình thường chị ấy đâu có nói ra những lời chói tai vậy đâu, chẳng lẽ là bị mấy giáo viên trong trường làm tức giận đến phát điên rồi sao?

“Em biết, nhưng trước mắt cũng đâu có cách nào?” Tuy rằng trong lòng Vu Nhã Tĩnh chẳng dễ chịu gì nhưng cô cũng biết những lời Chung Linh nói đều là sự thật.

“Ý của chị là, bây giờ chị có một cách, không biết em nghĩ như thế nào?” Chung Linh cũng không biết là cô ấy có đồng ý hay không.

“Chị nói đi.” Vu Nhã Tĩnh vội vàng hỏi, chân cũng dừng bước.

“Em nhận thầu nhà ăn đi! Vừa có thể cho bọn chị ăn ngon một chút, lại vừa có thể kiếm tiền. Chị thấy những người buổi trưa muốn ở lại trường ăn cơm cũng không ít đâu. Cộng thêm bên quân đội có thể cung cấp cho em một phần đồ ăn... hay là thêm phần phụ cấp gì đó...” Chung Linh cũng không nói hết câu. Cô tin là Vu Nhã Tĩnh có thể tự mình tính toán tiếp.

“Thật sao? Vậy sao chị không cho em làm?” Hàn Minh Minh lại ghen tị rồi. Cô cứ cảm thấy Chung Linh đối xử với Vu Nhã Tĩnh vẫn là tốt hơn mình.

“Em có biết rằng nấu cho mấy chục người ăn vất vả thế nào không? Dù có tìm người giúp đỡ thì cũng mệt đến chết ấy. Nếu như em làm được thì chị cũng cực kỳ ủng hộ, chỉ cần em từ bỏ cái cơ hội làm giáo viên kia.” Chung Linh đưa ra lựa chọn cho cô. Cái con bé ngốc này, cô thì thiếu gì tiền chứ!

“Hàn Minh Minh suy nghĩ một hồi, quyết định vẫn là từ bỏ thì hơn. Nhưng cô vẫn cảm thấy chắc không thể nào đơn giản như Chung Linh nói chứ!

“Vậy Hà đại tỷ kia có thể quyết định chuyện này không? Còn hiệu trưởng có đồng ý không ta?”

“Chuyện này nhất định Hà đại tỷ có thể giúp đỡ rất nhiều. Bên quân đội chúng ta đâu có hộ nào có thể cạnh tranh chứ, mà nếu như có thì chỉ cần Hà đại tỷ đồng ý cho em làm thì em có thể làm rồi. Nếu như người ngoài mà làm cái này thì... chúng ta vẫn là nên để Hà đại tỷ giúp đỡ, tranh thủ một chút. Nếu thành thì tốt rồi.” Chung Linh nghĩ, bây giờ phải làm sao mở miệng nói với Hà Văn đây?

“Vậy em có cần biếu chút quà trước không?” Vu Nhã Tĩnh đã động lòng.

“Trước tiên cũng không cần. Em về thương lượng với Châu Khải đi, chị cũng về thương lượng với cái vị ở nhà chị một chút, sau đó hẵng nói tiếp.”

Chuyện này vẫn là nên nghe ý kiến của cánh đàn ông, nếu không phạm vào điều cấm kỵ gì thì mới tính đến phương cách của cánh chị em.

Hàn Minh Minh cũng rất vui vẻ, sau này buổi trưa có thể ăn cơm là tốt rồi.

Hôm nay về đến nhà cô rất bất ngờ, nhà cô cửa lớn mở toang. Tất nhiên không phải là trộm cắp gì cả. Chung Linh đẩy cửa ra, nhìn thấy ông xã nghiêm khắc cổ hủ của mình là vậy, thế nhưng lại quần cái tạp dề hoa hòe của cô, nấu cơm cho hai mẹ con!

“Mệt rồi phải không? Hôm nay anh không bận, về nhà từ sớm rồi.” Chung Linh ngại ngùng bị chồng kéo đi rửa tay.

Hai mẹ con Chung Linh rửa tay xong, ngồi vào bàn ăn. Món chính hôm nay gồm có cơm trắng, rau cải trắng hầm, thịt xào với gừng sợi. Đây là món ăn rất được ưa thích ở quê nhà của cô.

“Anh nấu xong cơm rồi à?” Chung Linh cảm giác trái tim mình ấm áp, thật chẳng nghĩ đến.

Chu Bảo Cương trước tiên bôi cho con trai một bát cơm, sau đó thì đến Chung Linh. Nhưng đâu có ngờ Chung Linh vẫn còn đang chìm đắm trong sự cảm động, nhất thời không phản ứng kịp, Chu Bảo Cương vừa lỏng tay, cô chẳng kịp đưa tay ra đón, bát cơm gạo trắng rơi xuống cạnh bàn, rồi ụp xuống đất mất tiêu. Hai người dờ dật hết cả người.

Chu Lăng Vân nhìn thấy thế, bay nhanh từ trên ghế xuống đất, ưỡn ạch chạy vào trong phòng. Một lát sau lại chạy ra, đưa cây chổi lông gà của mẹ cho cha mình.

“Ba ba, đánh!”

Chung Linh tròn tròn cả mắt. Chu Bảo Cương thì ha hả cười lớn.

“Cái thằng nhóc vô ơn này!”

Con nít đều học rất nhanh. Lần trước Chung Linh đã dùng cách này để cho thằng bé nhớ rõ là không được lãng phí thức ăn.

Ăn xong cơm, tiểu quỷ chạy ra ngoài sân nghịch đất cát. Chung Linh nói với Chu Bảo Cương về vấn đề cơm trưa ở trường học.

“Em thấy như thế nào?” Chu Bảo Cương muốn nghe xem ý kiến của bà xã mình.

“Em thấy nếu như muốn cho Nhã Tĩnh bao thầu nhà ăn thì cần Hà đại tỷ giúp đỡ không ít. Còn chuyện chị ấy có thương lượng được với lãnh đạo của trường học hay không thì cũng không thể nói trước được.” Chung Linh cảm thấy nếu như có thể làm tốt chuyện này thì đối với ai cũng là một việc tốt.

“Nhà của Châu Khải cũng chẳng giàu có gì. Hai năm gần đây ba của cậu ấy sức khỏe không được tốt, cậu ấy cũng đã gửi không ít tiền về nhà. Anh biết là em cũng muốn giúp đỡ hai người họ.” Chung Linh gật gật đầu.

“Nhưng hai vợ chồng nhà đó cũng tự trọng lắm.” Giúp đỡ quá mức chỉ làm tổn thương hai người họ thôi.

“Hà đại tỷ vốn là hiệu trưởng ở một trường tiểu học tại địa phương của bọn họ, giờ điều qua đó làm chủ nhiệm phòng giáo vụ cũng là chịu thiệt thòi rồi. Lòì chị ấy nói, hiệu trưởng của em tất phải suy xét, nhưng mà... Anh vẫn là nên qua bên đại đội trưởng một chuyến xem sao! Anh ấy có người quen ở đây.”

Lòì Chu Bảo Cương nói tất nhiên là Chung Linh tin tưởng, nếu như không có người quen thì con cái của bọn họ có mà về quê học hết!

Chu Bảo Cương đi qua tìm Vương Duệ, hai người đi rất lâu mới về nhà, nói là chuyện cũng tạm ổn, nhưng mà vị lãnh đạo ở địa phương kia nói, tất cả các thủ tục đều không thể bỏ qua. Chuyện này không thể vội vàng gấp gáp được.

Mấy ngày sau, chuyện bao thầu nhà ăn vẫn chưa có tin tức gì thêm, khiến cho Vu Nhã Tĩnh rất nóng lòng. Cô về nhà thương lượng với Châu Khải, đại khái là tính toán lại, nếu như chuyện này có thể làm được thì nhà họ chẳng mấy chốc là được đổi đời!

Chung Linh cũng khuyên cô đừng có quá sốt ruột, nhẫn nại một chút. Cô cũng chẳng nói với Vu Nhã Tĩnh chuyện Chu Bảo Cương và Vương Duệ đi tìm đại đội trưởng.

Vào một ngày, thật hiếm có mà Chu Bảo Cương gọi điện thoại đến trường, nói là hai vợ chồng Ngô Chí Viễn sẽ đến vào buổi chiều, bảo cô tranh thủ về nhà sớm một chút. Chung Linh cảm thấy rất kỳ lạ. Bình thường đều là liên lạc qua thư từ, mà công việc của mọi người cũng rất bận rộn, có chuyện gì mà phải xa xôi khó nhọc chạy đến đây một chuyến vậy kia?

Cũng không kịp suy nghĩ gì thêm, cô xin phép cho con trai và mình nghỉ sớm hai tiết buổi chiều, nhanh chóng kiểm xe về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Xa chốn

Chuyển ngữ: ~M~

Chỉnh lỗi: rosy_rosy

Hai vợ chồng Ngô Chí Viễn là do Chu Bảo Cương đón về. Dù đã lâu không gặp, nhưng dáng vẻ của hai người dường như chẳng thay đổi gì.

“Chị dâu,” Hai vợ chồng vừa xuống xe đã vội chào hỏi Chung Linh.

“Đến rồi à? Mau vào nhà ngồi chơi đi! Đây là nhóc Chu Lăng Vân nhà chị.” Chung Linh giới thiệu con trai cho hai vợ chồng Ngô Chí Viễn.

Tiểu quý cũng vô cùng biết điều.

“Con chào chú thím ạ.” Chu Lăng Vân ngoan ngoãn chào hỏi hai vợ chồng.

Chung Linh cảm thán trong lòng, nếu như những lúc không có khách mà cũng được như vậy thì tốt biết bao! Bây giờ cái nào mới là đáng về thật của thằng nhóc đây!

“À, đây chính là tiểu Lăng Vân sao? Ngoan quá ta ơi!” Trương Manh cúi đầu nhìn đứa bé miệng dè quẹo, một đôi mắt phượng, sống mũi rất thẳng, nhìn tổng thể rất giống ba thằng bé, chỉ là còn mang dáng vẻ con nít thôi.

“Bé nhà em sao rồi?” Chung Linh quan tâm hỏi Trương Manh, nếu tính ra thì con gái nhà đó còn lớn hơn Chu Lăng Vân nữa. Thú vị nhất là, nếu như tính ngày tháng một chút thì hình như là lúc ở bệnh viện có em bé.

“Ở nhà bà nội ấy. Bây giờ con bé nghịch chịu không nổi!”

Con gái của Trương Manh hay được ông bà nội đón đi. Đương nhiên là tại vì hai vợ chồng cô đều làm trong quân đội, công việc rất bận rộn.

Hai người phụ nữ có rất nhiều chuyện để nói, tất nhiên là về chủ đề con cái.

Sau bữa ăn, Chung Linh và Trương Manh ở trong phòng nói chuyện. Chu Bảo Cương và Ngô Chí Viễn thì đến thư phòng, cũng là phòng khách.

“Con gái em tên gì vậy?” Chung Linh thật sự nhớ không ra.

“Tên Ngô Dịch. Là ông nội con bé đặt đó.”

Chung Linh nhớ đến một câu nói, “cô độc nhất là người anh hùng, cô quanh nhất là kẻ vô địch” (Ngô Dịch) (1)

“Tên hay.” Khen ngợi một chút cũng cần thiết.

“Cái con bé xíu này ầy hử, cũng chẳng biết là sau này lớn lên sẽ như thế nào mà bây giờ đã biết thích đẹp, thích mặc quần áo mới rồi. Lúc nào không để ý là con bé lại lục hết quần áo trong tủ ra uớ lên người hết một lượt, có khi còn mặc quần áo của em nữa chứ!” Đối với dáng vẻ xinh xắn của con gái, Trương Mạnh rất tự tin.

“Thật sao? Thật đáng yêu quá! Không biết chừng nào mới gặp được con bé nữa.” Chung Linh thật muốn gặp cô tiểu công chúa này.

“Sắp rồi, chúng em sắp được điều về rồi.” Tin tức này thật hay ho.

“Sao vậy? Điều về à?” Chung Linh thăm dò hỏi. Chẳng biết là chuyện này có tiết lộ được hay không?

“Đúng vậy. Nhưng em cũng không biết cụ thể là về đâu. Chắc là thực hiện hệ thống quân hàm gì đó. Ông xã nhà chị được định cấp bậc nào vậy?” Trương Mạnh rất hiếu kỳ.

“Cái này chị cũng không biết, anh không nói với chị.” Chung Linh cũng rất hiếu kỳ. Cái miệng của ông xã mình cũng thật là kín.

“Không thể chứ! Cái này không phải là đã sớm báo lên rồi sao?” Trương Mạnh cảm thấy rất kỳ lạ.

“Ai mà biết chứ!” Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh thì có thể đã biết, nhưng nói mấy cái chuyện vô căn cứ, hay là mấy chuyện liên quan đến lợi ích này nọ, họ đều có chút che che giấu giấu, chỉ có Chung Linh là không quan tâm đến.

Nhưng nếu nói thật thì Chung Linh cũng không phải không quan tâm, cô càng quan tâm đến cảm nhận của ông xã mình hơn.

“Cũng đúng, chúng ta đâu có quản được chuyện này.” Trương Mạnh cũng biết chuyện này liên quan đến rất nhiều phương diện.

“À phải, cha mẹ chồng em sao rồi? Sức khỏe tốt cả chứ?” Chung Linh nhìn lướt qua sắc mặt của Trương Mạnh.

“Cũng khỏe. Nhưng dù sao các cụ cũng đã 60 tuổi hết rồi, cơ thể khó tránh được có chút suy yếu. Mẹ chồng em trước nay đều như vậy, suốt ngày cứ nói chỗ này không khỏe, chỗ kia khó chịu.” Trương Mạnh nhỏ tiếng, sợ rằng Ngô Chí Viễn nghe thấy.

“Vậy sao? Cụ không khỏe chỗ nào vậy?” Chung Linh cũng nhỏ giọng hỏi.

“Theo em thấy, thật ra là do hoạt động quá ít, suốt ngày cứ ngồi trong phòng làm việc. Còn nữa chính là hy vọng có người quan tâm cụ thôi.”

Có nghĩa là trong lòng của bà trống trải sao? Phụ nữ giống kiểu Lâm Đại Ngọc? Chung Linh suy đoán.

“Này... chị có hai cây nhân sâm, em đem về biếu cho bà cụ một cây đi!” Chung Linh nhỏ giọng nói. Nếu như Chu Bảo Cương mà biết được thì chắc chắn là anh sẽ đoán ra được toan tính của cô.

“Bao nhiêu tiền vậy chị? Mẹ chồng em thật sự rất thích thứ này, nhưng bây giờ chẳng biết đâu là thật đâu là giả. Lần trước bà tốn hết kha khá tiền mà mua phải một cây giả, tức giận đến nổi ngã bệnh một trận.” Trương Mạnh nghe Chung Linh nói như vậy thật sự rất vui mừng.

“Đây là trước kia chị mua được. Dựa vào tình cảm huynh đệ của hai người họ, chị làm sao mà lấy tiền của em được! Nói đến tiền bạc chỉ làm mất tình cảm. Hơn nữa, khi ở bệnh viện quan hệ của chúng ta cũng thân thiết mà. Một lát em lên bọc nó lại, nhất định đừng để cho hai người kia biết, coi như là chuyện bí mật giữa hai chị em chúng ta thôi.”

Chung Linh vừa nói vừa lấy nhân sâm cho Trương Mạnh. Chung Linh để nhân sâm ở trên nóc tủ quần áo, cô phải dùng đến một chiếc ghế mới có thể với tới được. Chỉ có bỏ ở chỗ này thì tiểu quỷ mới không thể lục đến.

“Như vậy thì đâu có được. Em...”

Chung Linh lấy một gốc nhân sâm thông thường. Nhưng cho dù là thông thường thì ở bên ngoài cũng khó mà kiếm được.

“Nhớ nhé, nhất định không được nói cho hai người bọn họ, biết chưa?” Chung Linh lại dặn dò thêm một lần.

“Nói ra sẽ thế nào?” Trương Mạnh có chút không hiểu.

“Bọn họ sẽ nghĩ chúng ta làm như vậy là coi thường tình bạn của họ. Em biết chưa?”

Chung Linh tin rằng nếu Trương Mạnh nhận cây nhân sâm này thì mục đích của cô sẽ dễ dàng đạt được hơn.

“VẬY ĐƯỢC RỒI! CẢM ƠN CHỊ NHIỀU.” LÚC NÀY TRƯƠNG MẠNH MỚI ĐEM NHÂN SÂM NHÉT VÀO TÚI CỦA MÌNH.

Ngày hôm sau, hai vợ chồng Ngô Chí Viễn vội vàng ra đi, như vậy càng chứng minh lần này hai người họ đến không phải là vì chuyện bình thường. Chung Linh cũng không hỏi Chu Bảo Cương là có chuyện gì, nhưng từ biểu hiện của chồng, cô có thể cảm nhận được chuyện này dường như rất nghiêm trọng.

...

Com trưa của trường học vẫn được tổ chức. Mỗi ngày, những đứa trẻ đến xem cũng không hề giảm đi, ngược lại còn có xu hướng gia tăng. Hai tên tiểu quỷ sứ Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình còn bụng to com nhỏ của mình đứng trước cửa nhìn mấy bạn nhỏ trong lớp mẫu giáo, từ từ ăn com. Có một đứa bé thật sự là thèm thuồng đến nhìn không nổi, đến xin hai đứa quỷ sứ một ít. Sau đó bạn nhỏ Chu Lăng Vân cũng rất có lòng nhân ái, cho bạn mình một muỗng.

Đồ ăn hôm nay có com gạo trắng, thịt heo chưng miến, tuy rằng thịt không nhiều nhưng cũng không phải là ít, miến thì chưng mềm nhừ. Còn có món nấm chiên giòn, rất là ngon. Đồ ăn hôm nay quả thật là không thể nào chê.

Hôm nay Chung Linh phát hiện ra hiệu trưởng và phó hiệu trưởng cũng đến đây, ngồi cùng với Hà Vân ở một cái bàn nhỏ ăn com.

Vu Nhã Tĩnh cũng rất tinh ý mua mấy chai đồ uống. Nhưng không ngờ hai đứa tiểu quỷ Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình nhìn thấy, không cho chúng uống thì chúng cứ đứng ở trước cửa, nếu kéo chúng qua một bên thì một lát chúng lại đứng về vị trí cũ, thật là bướng bỉnh không chịu nổi! Vương Hạo Đình cũng y chang Chu Lăng Vân, đứng cùng chiến tuyến với tiểu huynh đệ của mình.

Chung Linh cũng không phải là không nỡ cho hai đứa nhóc uống, mà là đồ uống của thời này toàn là đường hóa học, sao mà yên tâm cho chúng uống được chứ? Còn kèm xa mấy chai nước ép cô mua nữa. Sau đó cũng là do Chung Linh nói với bọn trẻ, nếu như hai đứa ngoan ngoãn ăn hết com, không đòi uống nước ngọt nữa thì sẽ cho hai đứa ăn đào, rất là ngon đó nha! Nhờ thế, hai tên nhóc mới chịu bỏ.

Gần đây Chung Linh phát hiện ra một chuyện khiến cho cô không biết phải xử lý thế nào, không biết tại sao mà quần của con trai lại rách nhanh đến vậy? Phần quần chưa đến hai ngày rách một cái lỗ lớn rồi. Đã là cái quần thứ ba rồi nha. Chung Linh càng nghĩ càng thấy không đúng, đi hỏi Vu Nhã Tĩnh thì cô lại nói với Chung Linh rằng, “Đều là tại cu cậu nhà chị hết, nếu như là đứa khác em đã sớm cho về nhà rồi.” Sau đó nhìn Chung Linh với ánh mắt bất đắc dĩ.

Chung Linh nhìn thân xác của cô nàng cũng cảm thấy rất là kỳ lạ. Một ngày, nhân lúc không có tiết, Chung Linh đi đến sân sau của nhà trẻ, len lén nhìn từ ngoài cửa sổ vào. Vu Nhã Tĩnh đang dạy bọn trẻ hát mấy bài hát nhi đồng, một cô dạy trẻ khác đang dỗ dành một đứa bé, mà đứa bé đang khóc kia lại ngồi kế bên Chu Lăng Vân. Còn tiểu quỷ sứ Chu Lăng Vân thì đang mài dũa quần của nó trên ghế. Ghế bằng gỗ, cứ mài như vậy mà quần không rách mới lạ! Chung Linh hít sâu một hơi, nghĩ đến lúc về nhà phải cùng cây chổi nói chuyện với con trai một phen mới được.

Vu Nhã Tĩnh nói nhỏ với Chung Linh, chuyện bên nhà ăn cuối cùng đã có tin tức, chắc là không có vấn đề gì nữa. Chung Linh nghe vậy cũng mừng cho cô. Chung Linh cũng hỏi Vu Nhã Tĩnh về chuyện liên quan đến cấp bậc, nhưng cô ấy cũng không rõ lắm. Chuyện như thế này, chắc là mấy ông cũng tính toán giởng nhau, không nói ra.

Sau bữa com tối, Chu Bảo Cương kêu Chung Linh đưa con trai qua nhà Hàn Minh Minh.

“Sao vậy? Có chuyện gì à?” Hai ngày nay Chung Linh có hơi khàn trương.

“Không có gì. Chúng ta đi xem phim đi. Nghe nói có một bộ phim của Hồng Kông, chúng ta đi xem đi!”

Chung Linh có hơi kinh ngạc, đây là hẹn hò hả? Thật đúng là hiếm có nha. Người như anh mà lại nói ra chuyện hẹn hò xem phim, thật đúng là chuyện không sao tưởng tượng nổi!

“Vậy nếu về nhà mượn thì...” Chung Linh lo là không vào nhà được.

“Anh có nói qua rồi.” Vậy là có thể đi rồi.

Chung Linh tỏ ra có chút xúc động, vừa dỗi vừa dụ để con trai chịu qua bên nhà Hàn Minh Minh, sau đó nhanh chóng thay quần áo, chải tóc.

Chu Bảo Cương cũng thay xong quần áo. Bộ quần áo này của anh là do Chung Linh mua cho, giá cả cũng không có rẻ. Nhưng mà đồ tốt đúng là đồ tốt! Áo sơ mi và jacket nhìn bình thường như vậy nhưng khi mặc lên người anh thì thật...! Còn cái quần kia, Chung Linh cũng phải khen mình đúng là có mắt nhìn. Nhìn đường chỉ, chất lượng thì khỏi phải bàn cãi rồi, nhưng quan trọng nhất vẫn là người mặc kia! Mỗi khi cử động, có thể mơ hồ nhìn thấy đường nét của đôi chân rắn chắc của anh.

“Nhìn gì vậy?” Chu Bảo Cương nheo mắt cười hỏi Chung Linh.

Lúc này cô mới có phản ứng, nãy giờ cứ mê mẩn nhìn đôi chân của anh, bất giác mặt cô ửng đỏ lên. Cũng chẳng biết là vì cái gì, con trai cũng đã lớn nhưng này rồi, tuổi tác của cô cũng đã đủ nhiều rồi, vậy mà bị anh cười trêu mà cô vẫn đỏ mặt.

Lúc hai người ra ngoài cũng đã hơi muộn. Khởi động chiếc xe mượn được, trước tiên cứ đến một rạp chiếu phim đã đi.

Rạp chiếu phim trong huyện thành này không lớn, nhưng vì hai người đến trễ nên vé đã hết mất tiêu, hai người chỉ có thể đi nơi khác, đến một rạp chiếu

bóng. Chỗ này không bị hạn chế về thời gian, hai người đưa tiền rồi đi vào.

Trong rạp chiếu bóng rất tối, chỉ có thể miễn cưỡng tìm chỗ trống. Bộ cục bên trong cũng rất đơn giản, phía trước là một tấm màn, chỗ ngồi bên dưới đều có những vách ngăn cao khoảng một thước.

Chu Bảo Cương và Chung Linh chọn ngồi ở một mé. Không gian xung quanh ngập tràn khói thuốc, còn loáng thoáng tiếng nói chuyện. Phim đang chiếu là một bộ phim Hồng Kông mà Chung Linh chưa từng xem qua, phim đã chiếu được một lúc rồi. Chu Bảo Cương cảm thấy thú vị, xem rất chăm chú, một lát sau cũng rút một điếu thuốc ra châm.

Ông xã rất ít khi hút thuốc ở trước mặt cô, như vậy chắc chắn là trong lòng có tâm sự. Nhưng anh không muốn nói, Chung Linh cũng không hy vọng có thể ép anh nói được.

“Sao vậy? Đột nhiên lại nghĩ đến đi xem phim?” Chung Linh hỏi chồng, xem xem anh có nói gì không.

“Không có gì. Anh nghe người ta nói qua thôi. Kết hôn lâu như vậy rồi mà chúng ta vẫn chưa có hên hò qua.” Chu Bảo Cương cảm thấy mình thật sự là nợ bà xã rất nhiều thứ.

“Anh nói gì thế! Hai chúng ta có thể ở bên nhau là em đã thấy hạnh phúc lắm rồi.”

Chu Bảo Cương nhìn vợ mình, ánh mắt kiên định của cô làm cho tim anh rung động.

“Nếu như anh không làm lính nữa, em có đồng ý về quê với anh không?” Chu Bảo Cương nghĩ ngợi một hồi, trước tiên cứ hỏi vợ cái đã.

“Chỉ cần anh thích là được, làm gì cũng được, về quê cũng được, dù sao cũng ở chung với nhau, không phải sao?” Chung Linh cảm nhận được tính nghiêm trọng của sự việc.

“Anh biết em đưa nhân sâm cho Trương Mạnh rồi. Anh cứ nghĩ là em mong anh có thể lên chức.”

Chung Linh bị dọa thật rồi.

“Chuyện đó... Em đâu có nói gì với Trương Mạnh đâu. Mà sao anh biết vậy?” Chung Linh biết rằng anh không thích như vậy.

“Anh thấy túi cô ấy lộ ra mấy cái rễ nhân sâm” Thì ra là vậy. Mắt của anh thật tinh quá!

“Chuyện nghiêm trọng lắm hả? Anh muốn giải ngũ sao?” Chung Linh biết chuyện này đối với anh là như thế nào.

“Không phải. Nhưng mà gần đây ai cũng bàn luận về chuyện cấp bậc, nếu như cấp bậc có được không giống như những gì mình mong đợi thì chắc sẽ có nhiều người lựa chọn giải ngũ. Bởi vì đến một tuổi tác nhất định, đến một cấp bậc nhất định, chuyện thăng chức sẽ bị hạn chế.” Thì ra là như vậy, Chung Linh thật sự giật mình.

Sau một tiếng đồng hồ, bộ phim cũng đến hồi kết. Thật ra hai người cũng không để tâm đến bộ phim lắm, có thể hên hò ầm ập như vậy thật không dễ dàng gì. Nhưng bộ phim tiếp theo lại khiến Chung Linh ngồi không được yên, vì đó là một bộ phim mà phụ nữ tốt không nên xem.

Chu Bảo Cương thì vừa xem phim vừa nhìn qua Chung Linh xem cô đang làm gì. Phim chưa chiếu được mười phút đã vào chủ đề chính. Qua một hồi nữa thì chỉ còn có thể nghe thấy tiếng thờ đóc cùng tiếng rên rĩ. Phòng chiếu bóng cũng không còn tiếng nói chuyện, xem ra bộ phim này được hoan nghênh hơn bộ phim khi nãy nhiều.

“Này anh, chúng ta đi thôi, thiệt đấy!”

Lúc vách ngăn kế bên bắt đầu phát ra một hồi tiếng rên rĩ, Chung Linh thật sự là không thể nào khống chế bản thân được nữa.

Chu Bảo Cương nhìn về ngai ngừng của vợ mình, cũng không nói tiếng nào, nhưng Chung Linh lại thấy khóe miệng anh đang cong lên.

Cầm lấy áo khoác, hai người đi khỏi phòng. Chung Linh nắm chặt vạt áo của ông xã, cúi thấp đầu đi. Cô sợ lúc đi ra ngoài sẽ nhìn thấy gì đó không phải.

Ra bên ngoài, Chung Linh mới phát hiện ra không khí bên trong thật là hết nói nổi. Đây là loại phim gì vậy, cần phải dọn dẹp mới đúng chứ!

“Chúng ta về nhà đi!” Mặt Chung Linh vẫn còn nóng.

“Phim không hay à?” Chu Bảo Cương không chịu buông tha vợ.

“Anh có ý phải không? Biết là có loại phim này?” Chung Linh thẹn quá hóa giận.

“Ha ha...” Chu Bảo Cương không trả lời, chỉ cười.

Trên đường về nhà hai người cũng không nói gì. Nhờ vào chút ánh sáng từ đèn xe, Chung Linh nhìn qua Chu Bảo Cương, không biết là anh đang như thế nào nhỉ?

Nhìn ông xã, lại so với diễn viên chính trong bộ phim hồi nãy, anh ta đâu có được bằng chồng mình đâu. Thân hình không bằng, cả nước da màu đồng của chồng cũng quyến rũ chết người.

Đột nhiên, xe rẽ vào một khúc cong, ngừng lại.

“Sao vậy?”

Chu Bảo Cương ngã ghế phụ xuống, đề lên vợ.

“Cả tối nay không phải em đang quyến rũ anh sao? Giờ anh sẽ cho em được toại nguyện.”

Vừa nói anh vừa quay cửa kính xe lên, khóa cửa xe lại. Chung Linh ngậy ngốc, thân thể bị giữ chặt.

“Em đâu có!” Thật oan uổng cho cô quá, cô có nói gì đâu.

“Em có. Đừng có nói xạo, nếu không tội thêm một bậc!” Chu Bảo Cương cực kỳ cương quyết.

“Đừng mà... chỗ này không được...”

Chu Bảo Cương dứt khoát, nâng chân của Chung Linh lên. Cả buổi tối nay, anh đã muốn làm như vậy.

“Lần sau sẽ nghe theo em”

Đàn ông vào những lúc này thật không có nhân tính. Nhưng trong hoàn cảnh như vậy, chuyện bất ngờ như vậy lại khiến cho Chung Linh thêm phần hứng thú. Hèn gì có người thích ‘rung xe’ đến vậy, thật sự là rất khác biệt.

“Em thật sự rất ngon mất.”

Mất nửa ngày Chung Linh mới phản ứng lại, sau đó hiểu ra, ra sức bám vào hông chồng một cái.

“Hừ... anh đúng là cần phải chinh đốn lại.”

Giữa chốn đông không mông quạnh, Chung Linh cũng không quan tâm nữa, vứt bỏ đi những gò bó, nương theo tiếng va chạm, sự rung động của chiếc xe.

Trong xe truyền đi tiếng rên rỉ của phụ nữ, tiếng thở hổn hển của đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Bạo lực gia đình

Chuyển ngữ: ~M~

Chỉnh lỗi: rosy_rosy

Cuối cùng thì cấp bậc quân hàm cũng được quyết định, Vương đội trưởng là thượng tá, Chu Bảo Cương là trung tá, còn Vương Duệ và Châu Khải là thiếu tá. Coi như tất cả đều vui vẻ! Trên mặt mấy anh cũng giãn ra nét cười.

Trường tiểu học của Chung Linh cuối cùng cũng để cho Vu Nhã Tĩnh bao thầu cơm trưa. Cô còn tìm thêm một người phụ việc, mới bắt đầu mà đã có khá nhiều người đến đặt cơm. Chung Linh và Hàn Minh Minh cũng đến giúp đỡ. Không chỉ có hai cô mà mấy chị em trong các gia đình quân nhân khác cũng đến đỡ đần.

Tuy nói rằng Vu Nhã Tĩnh là kiếm tiền, nhưng đối với những người từ bên quân đội đến, cô chẳng thu một đồng tiền cơm.

Bạn nhỏ Chu Lăng Vân đáng yêu lanh lợi, lúc ở cùng với đám bạn đồng lứa trong nhà trẻ náo loạn như là cá gặp nước vậy. Vào mùa thu, trường học mở đại hội thể thao. Chung Linh dẫn lớp của mình đứng thành một hàng, ngẩng đầu nhìn sang phía con trai. Cô trông trẻ của lớp Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đã thay đổi. Con trai cô hôm nay mặc một cái quần yếm, đầu đội một cái nón rộng vành. Bây giờ thẳng nhóc cảm thấy chiến sĩ rất oai phong, nhưng Chung Linh thì lại buồn bực, nhóc con còn vác theo cây súng gỗ mà ba Chu Bảo Cương làm cho, nói cái gì mà súng trường bắn tia gì đó, thẳng bé muốn làm tay súng thiện xạ. Vương Hạo Đình cũng vác theo một cây, đội mũ cũng không khác Chu Lăng Vân là mấy, quả thực nhìn hai đứa y chang như sinh đôi vậy.

“Mọi người xem kia!”

Không biết là ai nói, mọi người đều đồng loạt nhìn về hướng lớp mẫu giáo. Thì ra là các bé dưới sự dẫn dắt của cô trông trẻ đang dậm chân tại chỗ. Nhưng khi mọi người nhìn kỹ lại, không nhìn được mà cười lên. Thì ra lúc dậm chân, cô trông trẻ của các bé cứ nhảy nhảy lên, kết quả là mấy chục bé cũng bắt chước theo, lúc dậm chân cũng nhảy nhảy lên.

Năng lực mô phỏng của con nít đúng là rất mạnh mẽ. Chung Linh nhìn thấy con trai mình cũng y chang các bạn của nó, thật không biết là có nên cười theo mọi người hay không nữa. Về nhà phải để cho ông xã sửa lại tư thế mới được, chỉ sợ lớn lên rồi có muốn cũng không sửa nổi.

Giáo viên trường tiểu học có đến 90 phần trăm là nữ, nhưng ngẫu nhiên cũng có một giáo viên nam. Đó là một cậu trai vô cùng hiếm hoi, mới có 22 tuổi, tốt nghiệp trường Sư phạm mẫu giáo trên thành thị. Cậu ta không tham gia kỳ thi cao đẳng đại học nhưng trải qua cuộc thi tốt nghiệp nên vào được trường. Vào thời này, trường Sư phạm mẫu giáo cũng bố trí luôn chỗ dạy.

Phải nói là cậu này nhìn rất xinh trai, môi hồng răng trắng, vóc dáng không cao lắm, lúc nói chuyện hay xấu hổ, lúc chào hỏi mọi người cậu ta cũng sẽ đỏ mặt. Nhà cậu ta không xa trường học lắm, tên cậu là Lưu Văn. Trong trường, các cô giáo đều gọi cậu ta là Tiểu Văn, nghe rất thú vị.

Là thầy giáo duy nhất trong trường, cậu ta gần như là phục vụ viên cho tất cả các cô giáo. Hơn nữa, tuổi của cậu cũng nhỏ nhất, mọi người cũng rất yêu mến và chiều chuộng cậu ta.

Mỗi giáo viên trong trường đều kiêm nhiệm, thầy Lưu là giáo viên thể dục kiêm hội họa. Giáo trình của hai môn này cũng khá đơn giản. Môn thể dục chính là cho bọn trẻ ra ngoài chơi đùa, còn giờ họa chính là vẽ một vài loại ly chén gì đó.

Nhưng dạo gần đây thầy Lưu khá được mọi người để ý. Chuyện là cô Thái vô cùng thích cậu trai trẻ này, nhiệt tình giới thiệu một cô giáo khác trong trường cho cậu ta. Cô giáo này tên là Ngô Xuân Hồng, 25 tuổi, lớn hơn thầy Lưu 3 tuổi. Nhưng chuyện tuổi tác không phải vấn đề, trong lòng của Chung Linh các cô cảm thấy cái đôi này không được tương xứng, cũng không hòa hợp với nhau lắm. Ngô Xuân Hồng trước nay đã từng đính hôn. Tự mình có công việc, sau đó được người khác giới thiệu và đính hôn với một người có gia đình cũng tương đối. Nhưng không may là vị hôn phu của cô lại mang theo con gái nhà khác bỏ trốn, cả nhà tìm cũng không ra. Người con gái bỏ trốn là bạn học hồi tiểu học của anh ta. Không biết vì sao mà cô ta lại từ bỏ thông báo trúng tuyển đại học đã đến tận tay mình nữa. Phải nói là thời đó tốt nghiệp đại học cũng đồng nghĩa với việc có công ăn việc làm, nhưng vì tình yêu mà hai người bỏ đi một tháng trời. Kết quả chính là hủy hôn.

Thật ra Ngô Xuân Hồng là một người rất mạnh mẽ, thành tích công việc cũng có, nhưng tính cách thì quá quật cường, nước da cũng hơi ngăm đen, cũng không gọi là xinh xắn. Hai người thế mà đi chung với nhau, một Lưu Văn không giỏi ăn nói và một Ngô Xuân Hồng đáng vẻ như muốn gây sự, nhìn thế nào cũng thấy thật tương phản quá!

“Chị nói hai người họ có thể thành không?” Hàn Minh Minh nhỏ giọng hỏi Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh.

“Chị thấy không được. Thế nào thì nhìn bọn họ cũng không giống một đôi.” Vu Nhã Tĩnh cũng thấy rất không được.

“Còn chị thì sao?” Vu Nhã Tĩnh muốn xác nhận một chút với Chung Linh xem cách nghĩ của mình chính xác tới đâu.

“Chị cũng không biết, có thể do cả hai khác biệt nhau quá nhiều mà lại cảm thấy đôi bên hấp dẫn thì sao?” Chung Linh có nói gì cũng không phải, chuyện giữa nam và nữ ai có thể nói rõ ràng được chứ.

“Em có nghe có một câu như vậy, ‘hào hán vô hảo thê, lại hán thú hoa chi.’” (1) Hàn Minh Minh thấy thật không công bằng, thật tiếc cho mỹ nam quá.

“Câu này là chị nói mà. Nhưng, cô cảm thán như vậy là nói cô là hoa đẹp, hay nói Vương Duệ nhà cô là hảo hán hả?”

Ha, Chung Linh cho rằng câu hỏi này rất có sức mạnh nha.

“Hừ, chúng em là trai tài gái sắc!” Hàn Minh Minh vẫn là cho rằng chồng của mình là nhất.

Ba người phụ nữ vừa rửa chén vừa bàn luận chuyện của người khác. Đến khi dọn dẹp xong, Chung Linh và Hàn Minh Minh đi về phòng làm việc ở phía trước. Đột nhiên, hai cô nghe thấy tiếng cãi nhau truyền ra từ một phòng học. Chung Linh và Hàn Minh Minh liếc nhìn nhau một cái, hai người không hẹn mà cùng đi qua bên đó.

“Cô...” Là giọng của Lưu Văn.

“Tôi như thế nào.”

Chung Linh và Hàn Minh Minh cuối cùng cũng nhìn thấy, là Lưu Văn và bạn gái của anh ta, hai người đang đầu đầu vào nhau, ngôn ngữ thông dụng chính là đánh lộn.

Đáng vẻ của hai người cũng thật nhếch nhác. Tóc của Ngô Xuân Hồng tán loạn, khóe mắt bầm xanh. Đáng vẻ của Lưu Văn còn thê thảm hơn, quần áo rách hết, khóe mắt cũng bầm đen, trên mặt còn có vết cào, so với Ngô Xuân Hồng còn thê thảm hơn. Nhìn thấy Chung Linh hai cô, hai người mới buông nhau ra, nắm lấy bàn tay bị trật.

“Hai người hai người làm gì vậy?” Hàn Minh Minh dùng ngón tay run rẩy chỉ vào bọn họ. Tình huống này đúng là chưa từng thấy qua.

Chung Linh cũng dùng tay che miệng lại. Sau đó ngó xung quanh xem có người hay không. Vì là buổi trưa, bọn trẻ đều ở trên sân trước chơi đùa, giáo

viên thi đều ở trong phòng làm việc, chỉ có Chung Linh và Hàn Minh Minh đi qua đây.

“Còn không buông ra? Nhìn giống cái gì chứ!” Chung Linh thật nhìn không thấu mà. Đây là đầu chứ? Trường học đó! Ở trong trường mà cũng đánh nhau như vậy, thật quá cần quấy rồi!

“Hai người đang làm gì hả?” Hàn Minh Minh thật không hiểu, là hai vợ chồng đánh nhau hả? Nhưng mà hai người còn chưa kết hôn nha.

“Hai người biết đây là đầu không? Biết hai người đang làm cái gì không hả? Có nghĩ qua khi người ta biết chuyện này, mọi người sẽ nói hai người như thế nào không?”

Chung Linh quả thật chẳng biết nên cười hay khóc, sao lại có chuyện hai người lớn như vậy rồi mà còn đánh nhau y chang con nít vậy chứ!

“Hai người còn không mau dọn dẹp, đi rửa mặt đi!” Chung Linh kéo Hàn Minh Minh đi khỏi. Dù sao cô với hai người đó cũng không mấy thân thuộc, cảnh cáo bọn họ vài câu là được rồi.

“Hai người đó cũng quá đáng thật. Chưa kết hôn mà đã đánh nhau thành ra thế kia, bọn họ muốn đi tong hay sao?” Hàn Minh Minh cảm thấy dự cảm của mình vô cùng chính xác.

“Chuyện này em đừng có nói với người khác, đừng nói chúng ta nhìn thấy. Nhưng với dáng vẻ đó chắc mọi người cũng đoán được ra.” Trên đời cũng có một đôi nam nữ như vậy nữa chứ.

“Nhưng đây là đánh người, còn đánh phụ nữ nữa, cái này...” Hàn Minh Minh mơ cũng không thấy, cái chỗ văn minh như thế này, những người văn minh như thế này, vậy mà lại làm ra cái chuyện chẳng chút văn minh gì.

“Ngô Xuân Hồng cũng có lỗi gì đâu, hai người còn có thể nói gì chứ!”

Chung Linh và Hàn Minh Minh vì chuyện này mà bị dọa một trận, đúng là chẳng thể nào ngờ được.

Buổi tối, khi nằm trên giường, Chung Linh hỏi ông xã.

“Anh, anh có sẽ đánh em không?” Chung Linh biết rằng năm đó, lúc đó anh cũng chẳng đánh cô. Cô cũng chẳng hiểu sao mình lại hỏi như vậy, có thể vì cô mong muốn một đáp án khác.

“Không biết.” Chu Bảo Cương cảm thấy câu hỏi này của vợ rất nhảm chán. Anh muốn làm chuyện khác, tốt nhất vẫn là để cô chủ động

“Dù thế nào cũng không biết hả?” Chung Linh cảm thấy có gì đó không phải.

“Ừ.”

Chu Bảo Cương đưa tay qua, nắm lấy eo nhỏ của vợ. Bà xã nhỏ bé của anh đúng là cực phẩm, da trơn láng, thân thể mềm mại, anh luôn luôn không tự chủ được mà muốn nhích tới gần cô.

“Nếu như anh thật sự quan tâm em rất nhiều thì sao mà trong tình huống này lại lạnh lùng quá vậy?” Chung Linh đẩy tay của chồng ra. Bây giờ tâm tình của cô không tốt.

“Em nói gì?” Chu Bảo Cương giận rồi, hậu quả nghiêm trọng lắm đây.

“Em nói anh không quan tâm em.”

Lời vừa thoát ra khỏi miệng, Chu Bảo Cương đã dè lên Chung Linh.

“Vi em... anh có thể vào nơi dầu sôi lửa bỏng, vậy còn không đủ sao? Mỗi lần ra ngoài làm nhiệm vụ, chỉ cần rảnh ra một chút là lòng anh chỉ nghĩ tới em với con. Em như vậy là tham lam quá.”

Nghe anh nói như vậy, Chung Linh rất vui vẻ mà bộc lộ tình cảm qua lời nói.

“Anh là nhớ con trai chứ gì?”

Đúng là miệng nói một đằng mà tâm nghĩ một nẻo.

“Cái người không có lương tâm này...”

Chu Bảo Cương đối với vợ mình thật hết cách, trực tiếp hành động xem ra nhanh hơn.

Trong lúc Chung Linh tâm trí mơ hồ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, người đàn ông này tuy rằng chẳng nói gì đến tình, đến yêu, nhưng cô vẫn cảm nhận được rất chân thật.

Ngày hôm sau, cả trường học đều biết chuyện của cặp đôi đó, vì khoe mắt bầm xanh của hai người làm sao mà giấu nổi mọi người chứ. Theo tiết lộ của

người biết chuyện, hai người vì chuyện tổ chức hôn sự như thế nào mà nảy ra bất đồng ý kiến. Mọi người đều suy đoán hai người kia đánh nhau đến thế này, đoán chừng là khó mà kết hôn rồi. Thế nhưng qua vài hôm, khi mọi người nghĩ bọn họ thật sự đã kết thúc thì hai người lại làm lành với nhau.

“Em nói hả, vẫn là cô Ngô Xuân Hồng kia có thủ đoạn, nói hai ba câu đã lôi kéo được người ta.” Hàn Minh Minh ngồi trong sân nhà Chung Linh. Trong sân nhà Chung Linh đặt mấy cái bàn ghế đơn giản. Ba đứa trẻ đang chơi với nhau, còn ba người phụ nữ đang tám chuyện.

“Đúng vậy đó, làm mù quáng cậu chàng Lưu Văn tốt như vậy.” Vu Nhã Tĩnh cảm thán, đúng là lam nhan bạc mệnh mà.

“Chị thấy chưa chắc là chuyện xấu. Lưu Văn nhìn đáng về trịnh trọng như vậy nhưng tính cách cũng có khuyết điểm. Trên phương diện đối nhân xử thế, Ngô Xuân Hồng vẫn khá hơn cậu ta. Còn Ngô Xuân Hồng chắc chỉ có thích mỗi ngoại hình của của Lưu Văn, hay là cảm thấy tính cách của Lưu Văn như vậy mới ở chung được.”

Chung Linh cảm thấy hai người ở cùng nhau rồi, đánh nhau một trận lớn như vậy, còn có thể làm lành như lúc đầu chính là chứng minh bọn họ rất hợp nhau.

“Tính cách có khuyết điểm, chị nói thật đúng, người bình thường thật chịu không nổi phụ nữ hút thuốc.” Cô Ngô Xuân Hồng kia cũng không quan tâm đến cách nhìn của người khác là mấy, đôi khi y chang như đàn ông.

“Không sai, đúng là có chút khiến người ta không thể chịu nổi.” Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh giống nhau, đối với những người phụ nữ quá khác biệt với họ, mức độ chấp nhận của hai người đều có hạn.

“Rất là quả quyết mà!” Chung Linh lại rất thích người phụ nữ dũng cảm như vậy.

“Hả? Em nói chứ, nếu như chúng ta cũng giống Ngô Xuân Hồng, đánh nhau với chồng của chúng ta thì sao nhỉ?” Hàn Minh Minh nghiêm túc nghĩ về vấn đề này.

“Khụ... Cô đang nói đùa sao?” Vu Nhã Tĩnh bị sặc.

“Em có thể chịu nổi một quyền của chồng sao?” Không phải Chung Linh đã kích hai cô, cái chuyện này cũng đừng có nghĩ đi. Bộ đội đặc chủng nha, lá bài chủ chốt của lực lượng Trung Quốc nha, một quyền cũng có thể lấy mạng người, gãy xương như chơi ấy chứ. Vậy mà cô nàng này lại dám nghĩ như vậy!

“Đúng vậy, chị thì không chịu nổi. Không biết Vương Duệ nhà em thì thế nào, em biết không, Châu Khải nhà chị tung chị lên chơi chơi thôi mà dễ dàng như tung Đại Nha vậy.” Vu Nhã Tĩnh cũng biết sức mạnh của chồng mình.

“Còn chị?” Hàn Minh Minh hỏi Chung Linh, có khi Chung Linh lại là một người phụ nữ có kỹ năng dạy chồng thì sao.

“Chị sao? Chị không có ngốc như vậy.” Chung Linh không phải là người biết động thủ đánh người.

“Sao lại ngốc? Những lúc tức giận chị không có động thủ đánh người sao?” Hàn Minh Minh muốn tìm người có cùng tiếng nói.

“Cô có động thủ qua rồi sao? Cô đúng là không biết tự lượng sức.” Vu Nhã Tĩnh xem thường cái người tự cho mình là đúng kia.

“Sao lại không tự lượng sức?” Hàn Minh Minh không phục.

“Chị khuyên em nên đánh tan cái suy nghĩ đó đi, em như vậy cũng là bạo lực gia đình đó. Chị có nghe qua đàn ông cũng bị phụ nữ đánh chết lên chết xuống đó.” Chung Linh không thích chuyện như thế này.

“Đúng vậy. Đàn ông nhà chúng ta trên chiến trường giết địch còn nhiều hơn cô giết gà đó.” Đây không phải Vu Nhã Tĩnh dọa Hàn Minh Minh.

Chung Linh cũng nghiêm mặt nhìn Hàn Minh Minh.

“Nếu như em động thủ một lần rồi thì sẽ cảm thấy không quản nổi bản thân nữa. Nhất định không được bắt đầu chuyện này, dù là đàn ông hay đàn bà thì cũng tuyệt đối đừng có động thủ.”

Chuyện này rất quan trọng, chỉ cần có một lần thì sẽ không thể nào hãm lại được nữa.

“Sao mà nói giống như là em hành hạ Vương Duệ vậy, em mới chỉ cho anh ta hai đấm thôi mà.” Hàn Minh Minh rất oan ức.

“Nếu như chỉ là làm nũng thì cũng chẳng có gì. Đàn ông nhà chúng ta chịu đựng giỏi hơn Lưu Văn.”

Chung Linh nói xong câu này, ba người phụ nữ đều ha ha cười lớn. Không biết mấy anh đàn ông mà biết vợ của mình bàn luận về mình như thế này thì sẽ nghĩ gì đây?

Cuối cùng Lưu Văn và Ngô Xuân Hồng cũng kết hôn, nhưng hai người vẫn hay đánh nhau. Mỗi lần nhìn thấy mặt mày của hai người, Chung Linh chẳng biết nên cười hay là cảm thán. Làm đàn ông sao có thể đánh vợ của mình chứ? Còn đánh đến sưng mặt sưng mày thế kia nữa. Đây đâu phải là hành vi của đàn ông, hay ít nhất đây đâu phải là chuyện mà đàn ông tốt nên làm.

Chung Linh kể cho chồng nghe chuyện của hai người Luru Văn, anh chỉ nói, kiểu đàn ông như vậy tuyệt đối không thể nào đặt chân vào bộ đội được.

Hỏi Chu Bảo Cương đối với phụ nữ như Ngô Xuân Hồng thì cảm thấy thế nào, lúc đó anh đang mặc bộ quân phục Chung Linh mới ủi xong, “Đó mà là phụ nữ sao?”

Chung Linh vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, tiếp tục hỏi anh, nếu như là cô động thủ thì sao? Chu Bảo Cương nhìn nhìn người vợ xinh đẹp nhỏ nhắn của mình, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô, “Anh sẽ khiến cho em không còn sức mà cự quậy.” Chung Linh giận dỗi đấm chồng một cái, nhưng đối với Chu Bảo Cương thì đó chỉ giống như gãi ngứa, vô cùng dễ chịu.

Chung Linh vẫn thấy Ngô Xuân Hồng rất hay ho, nhưng mỗi lần nhìn thấy gương mặt đẹp đẽ của Luru Văn bị cô cào cho y chang như khoai tây bào sợi, Chung Linh cũng phải lắc đầu.

Chung Linh rất coi trọng bộ quân phục mới của Chu Bảo Cương. Thường phục, áo sơ mi của anh cô đều đem đi ủi thật thẳng thớm. Châu Khải và Vương Duệ còn hoài nghi không biết quân phục mà quân đội phát cho họ có cùng chất lượng hay không.

Ngày đó Chung Linh đang ủi đồ cho Chu Bảo Cương thì nghe “Aa...” một tiếng, Chung Linh quay đầu lại nhìn, hoảng sợ đến hồn phi phách tán. Lúc cô dùng bàn ủi, chỉ rút sợi dây điện của bàn ủi ra, kết quả là tiêu quý nhà cô đứt ngón tay nhỏ của nó vào chỗ kết nối giữa dây điện và bàn ủi, nơi có hai cái lỗ nhỏ, vừa đủ để thẳng nhóc đứt ngón tay út vào.

“Con sao rồi? Há? Con ơi, đừng có dọa mẹ.”

Chu Lăng Vân xòe ra hai ngón tay cho mẹ nhìn, tỏ ra rất là tủi thân. Chung Linh nhìn thấy không có chuyện gì mới yên tâm. Sớm muộn gì cũng bị tên nhóc này hành hạ đến chết mất.

“Lần sau không được đụng đến cái này nữa, biết chưa? Đụng nữa thì sẽ để cho bố phạt con.” Đứa nhóc này vẫn là sợ bố nó.

Người thấy mùi khét, Chung Linh nhanh chóng xem xét quần áo, xong rồi, mất toi một cái khăn lông, cũng may là quần áo không bị gì.

Buổi tối, Chung Linh kể chuyện này với Chu Bảo Cương, sau đó tiểu Lăng Vân đáng thương bị ba nó xách đến thư phòng dạy dỗ.

Chu Bảo Cương đối với việc bà xã mình bị chuyện này làm cho sợ đến tái mét hết cả mặt mày, vô cùng tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Bám đuôi

Tuy rằng Chung Linh đã không thể coi là cô dâu mới cưới, nhưng về xinh đẹp, điềm tĩnh, ôn nhu, đặc biệt là khí chất của cô luôn trở thành tiêu điểm chú ý của đàn ông. Những cô giáo trẻ trong trường học rất thích nói chuyện với Chung Linh, nhưng mỗi khi đi ra ngoài hay lúc đối diện với người ngoài, sẽ tuyệt đối cố gắng hết sức giữ khoảng cách với cô, sẽ cố gắng hết mình để không biến mình thành lá cành tô điểm. Dĩ nhiên cũng có ngoại lệ, đó là Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh.

Lớp Chung Linh dạy có điểm không giống với lớp của người khác, đó chính là cách cô giảng bài. Đối với toán học, Chung Linh không phải chỉ dạy mỗi kiến thức trên sách vở, cô cảm thấy giáo trình bây giờ so với giáo trình sau này mà nói thật kém quá xa, thế nên cô hệ thống lại rồi dạy học sinh. Cô phát hiện ra, sau khi học sinh tiếp thu những tri thức khó hơn thì những kiến thức và cách tính toán dù là không mấy am hiểu cũng nắm rất vững. Chung Linh rất tranh thủ thời gian lên lớp, bài tập của học sinh cô cũng không lơ là. Đối với những em nghịch ngợm hay học yếu một chút, cô đều cầm tay chỉ bảo. Còn trong tiết ngữ văn, cô chú trọng đến kiến thức ngữ pháp, cho học sinh thử viết về cái gì đó. Đương nhiên, cái sự đột phá này cũng là do Chung Linh đã tốn không biết bao nhiêu tâm lực mà có.

Vào cuối năm học, lớp của Chung Linh, thậm chí có hai học sinh rất nổi trội về mặt toán học. Một em chính là Vương Tuyệt. Vì thế, Hà Văn vô cùng hài lòng với cô. Thậm chí cô còn nghĩ thành tích của con mình xuất sắc như vậy chính là vì nể mặt cô và chồng mới được như vậy.

Cuối tuần hiếm hoi, Chung Linh và Hàn Minh Minh hẹn nhau lên thành thị dạo phố. Nơi đây xa hơn huyện lỵ, ít nhất cũng phải đi mất một tiếng đồng hồ. Chung Linh muốn mua quần áo, vì tiêu quý nhà cô thật sự mặc quần hao quá! Chung Linh muốn mua vài may đồ lao động để may cho cu cậu vài cái quần. Thật muốn khâu thêm miếng da bò lên đũng quần của thằng nhóc nữa!

Hàn Minh Minh là một người thích chạy theo mô-đen, nhìn thấy những thứ mới mẻ thì vô cùng hiếu kỳ. Còn Chung Linh, có thể là do tuổi tác của mình mà cô thích những thứ đồ xưa hơn, vì thế cô nhất định muốn đi đến chợ đồ cũ.

Có những người phụ nữ thích tham gia vũ hội, đi xem triển lãm tranh, hoặc là đi dạo công viên ngắm hoa, nhưng cũng có người thích đi chợ đồ cũ, đi chợ rau củ, thích mua đồ gia dụng. Hàn Minh Minh là loại phụ nữ thứ nhất, còn Chung Linh là loại thứ hai. Sự khác biệt này dẫn đến việc, vừa mới xuống xe, hai người phụ nữ đã chia ra, mỗi người đi một ngã.

Chợ đồ cũ có rất nhiều thứ khiến Chung Linh cảm thấy thích thú. Có sách vở, cũng phải kha khá ‘tuổi’ rồi, ngay cả người ngoài nghề như Chung Linh cũng có thể nhìn ra sự cổ xưa của chúng. Trong số đó, có mấy quyển sách cổ trên trang bìa còn có chú giải của người xưa. Chung Linh không phải là người có ‘nội công thâm hậu’ trong việc rèn luyện trau dồi văn hóa hằng ngày, nhưng cô có thể mua những cuốn sách này để dành lại cho con trai, đây có khả năng đều là những món đồ tốt khó mà có được.

Trong chợ đồ cũ này, Chung Linh thật sự cũng tìm được mấy món đồ hay ho: tượng Bò Tát bằng đồng xanh – cũng chẳng biết là vị Bò Tát nào, nhưng Chung Linh thấy kỹ nghệ tạo tác của bức tượng rất tinh xảo, có thể đem về nhà trưng bày. Còn có một hộp sơn mài lớn cỡ cái mâm, cực kỳ đẹp đẽ. Trong một tiệm đồ cổ, cô mua được một bình hoa nhỏ có họa tiết hoa lan trắng, rất xinh xắn. Cuối cùng, Chung Linh mua một bức tranh, là tranh sơn thủy. Trên tranh có đóng một con dấu, dù Chung Linh nhìn không hiểu nhưng đó là một bức tranh đẹp, ai cũng sẽ thích.

Người bán bức tranh này cho Chung Linh hình như đến từ nông thôn, trong căn tiệm nhỏ của anh ta còn có khoảng năm mười hay sáu mười mấy món đồ chơi, đều là những bức tượng gốm nhỏ trông vô cùng sống động. Chung Linh cũng không biết là gì, nhưng người đàn ông kia nói, nếu như cô mua hết thì anh sẽ bán rẻ cho cô. Thế là cái tính ham rẻ của phụ nữ trong cô phát tác, đưa cho anh ta tới hơn 50 đồng, sau đó cô mới hải lòng mà rời đi.

Tha thứ cho cái tư tưởng tiểu sản của cô đi, dù gì thì những thứ này cũng không phải mắc lắm, dù có là đồ giả thì cũng không vấn đề gì, nhưng những thứ cô mua đều rất xinh xắn, tinh xảo, mua về nhà để trưng cũng vui vui.

Chợ đồ cũ cũng có bán rất nhiều loại tiền xưa, nhưng Chung Linh không mua những thứ này vì cô nhớ là trong nhà mình có rất nhiều. Cô có thấy bà Phùng lấy từ trong tủ áo ra một xâu khá lớn, từ trong đó lấy ra vài đồng để làm cầu đá cho Hoa Hoa chơi. Nhưng Chung Linh cũng mua vài đồng tiền ngoại quốc.

“Này, vị đồng chí kia.” Chung Linh bị một người mang giày Tây ngăn lại. Cách ăn mặc của anh ta dường như không phải là người ở nơi này, khẩu âm của anh ta cũng có chút âm điệu của tiếng Anh, thân hình rất cao lớn, dáng vẻ có chút giống con lai. Nói tóm lại là rất anh tuấn.

“Có việc gì?” Chung Linh đã qua cái tuổi nhìn thấy soái ca là ngáy giấc ra rồi, bị một mỹ nam cản đường như thế này, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: người này không có hảo ý.

“Tôi thấy cô mua được một bức tranh, tôi cũng vừa muốn mua, nhưng tiền không mang đủ, khi tôi trở về thì chủ tiệm nói đã bán nó cho cô rồi.” Như vậy là anh ta muốn bức tranh trong tay cô.

“Sau đó thì sao?” Chung Linh thờ ơ đáp lại, khiến cho Lý Mặc không biết phải làm sao.

“Cô có thể bán lại cho tôi không? Người đó ra giá với tôi là 300 đồng, tôi sẽ trả thêm 100, cô thấy sao?”

Chung Linh mua hết ba món mới có 300 đồng, nhưng cô không thích dáng vẻ phô trương của người đàn ông này. Lúc này, người đàn ông bán đồ cho Chung Linh cũng đuổi đến nơi.

“Này, vị đồng chí kia, vật này tôi không bán nữa, tôi trả lại tiền cho cô, cô thấy sao?” Nhìn dáng vẻ vội vàng của anh ta, Chung Linh biết là anh ta nhất định là đang hối hận.

“Hai người không thấy mình hơi quá đáng à?” Chung Linh cảm thấy hai người này đến đây là cố tình gây sự.

“Chúng ta một người muốn mua, một người chịu bán, tôi không thiếu tiền của anh, tiền mua hàng tôi đưa hết cho anh rồi, anh cũng đã đồng ý, bây giờ lại nói đổi ý, có nói thế nào cũng không đúng. Còn anh nữa, anh xem bộ dạng của tôi là muốn bán đồ hay sao? Tôi muốn mua về treo trong phòng để ngắm!”

Chung Linh chẳng thèm để ý hai người, đi thẳng, nhưng hai người đàn ông này đều không chịu từ bỏ, chặn đường của cô. Những người đứng xem càng ngày càng nhiều, lòng nhân nại của Chung Linh dần dần tan biến.

Lý Mặc biết mình hơi quá đáng nên cũng không dám nói thêm gì với Chung Linh. Nhưng người đàn ông bán đồ kia cứ khẳng khái muốn đòi lại món đồ trong tay cô.

Không biết là ai mời đến một cảnh sát và nhân viên công thương quản lý chợ. Hỏi rõ chuyện, thì ra là người đàn ông vừa bán đồ kia nhìn thấy Lý Mặc không lâu sau quay lại, cảm thấy đồ mình bán bị hớ rồi nên muốn đòi về.

Chung Linh và bọn họ dằng dụa lâu như vậy, lại giống như một con khỉ bị người ta nhìn chòng chọc vào, dù lúc đầu cô có muốn trả cho anh ta thì giờ cũng không thể nữa. Cảnh sát và người bên cục công thương cũng không có cách gì, cuối cùng chỉ có thể để cho Chung Linh hiên ngang rời khỏi.

Trước tiên Chung Linh đến tiệm đồ trẻ con mua quần áo cho con trai. Cô nhận ra bây giờ cô chẳng cần phải mua vải may quần cho con nữa: giờ đã có quần jean cho con nít. Chung Linh cũng mua cho mình một chiếc quần jean, chắc là hàng nhập khẩu. Chiếc quần jean mua trong cửa hàng này tuy rằng không tốt lắm, có thể là do đường may hơi cường điệu, nhưng Chung Linh rất thích. Sau khi mua được, cô thương lượng với nhân viên bán hàng, đi vào bên trong quầy mặc thử, cô còn mua thêm một cái áo sơ mi sọc caro nữa.

Dưới sự thay đổi của Chung Linh, Lý Mặc bám theo cô này giờ nhìn mà ngẩn tò te. Người phụ nữ này quả rất xinh đẹp, nhưng sau khi mặc lên bộ quần jean và áo sơ mi sọc, cô lại càng làm người khác rung động hơn, giống như một mỹ nữ từ trên tạp chí đột nhiên xuất hiện trước mặt vậy.

Mua được đồ mình yêu thích có thể khiến cho lòng của chị em phụ nữ như đang lâng lâng vậy, nhưng đồ của Chung Linh mua thật sự là quá nặng, không thể nào không về trước được. Lúc cô xách hai giỏ đồ lên chuẩn bị đến chỗ hẹn với Hàn Minh Minh, vô tình phát hiện ra cái tên vô lại theo dõi cô này

giờ, Chung Linh lạnh lùng nhìn hấn ta.

Dưới ánh mắt của Chung Linh, Lý Mặc lúng túng chẳng biết nên bỏ tay mình ở đâu.

“Anh muốn làm gì?” Ánh mắt của Chung Linh vô cùng sắc bén.

“À,... tôi tên là Lý Mặc, tôi... tôi đến từ Hồng Kông, um, tôi mới vừa học xong tiến sĩ ở Mỹ, tôi...”

Chung Linh là ai chứ? Vừa nghe những lời anh ta nói và bộ dạng hiện tại cũng có thể đoán ra.

“Tôi không có hứng thú với bối cảnh xuất thân của anh, tôi muốn biết rốt cục thì tại sao anh lại theo dõi tôi. Đừng có nói với tôi chúng ta gặp nhau trong cửa hiệu đồ nữ chỉ là trùng hợp.” Không đợi anh ta nói xong, Chung Linh liền ngắt lời.

“Chuyện ở chợ đồ cũ thật xin lỗi cô, tôi muốn... muốn mời cô ăn một bữa cơm, cô xem...”

Lý Mặc nhìn người con gái xinh đẹp kia chẳng có lấy một chút thẹn thùng hay là vui vẻ, xem ra cô đúng là một người phụ nữ có cá tính, hoàn toàn không gì lay chuyển được.

“Không xem gì cả, nếu như anh muốn bức tranh đó thì dù cho tôi có xé nát nó cũng không muốn đưa cho anh. Còn nếu anh có ý gì với tôi, tôi nói cho anh biết, chuyện đó cũng không thể, tôi đã là mẹ của một đứa con trai rồi, kết hôn cũng mấy năm rồi. Vì thế, xin anh cách xa tôi một chút.”

Chung Linh cự tuyệt không chút ngại ngùng. Đối với đàn ông nên giải quyết dứt khoát, không nên để cho anh ta bất kỳ con đường nào hết.

“Cô đừng có nói đùa chứ, nhìn dáng vẻ của cô cũng chỉ hơn 20 tuổi thôi.” Lý Mặc cho rằng một phụ nữ mới hơn 20 tuổi thì không thể nào kết hôn nhiều năm và đã có con được.

Chung Linh nhận thấy chẳng thể nào dùng lời lẽ để nói chuyện rõ ràng với người đàn ông này, thôi thì không cần giải thích nữa.

“Nói cho tôi biết số điện thoại cũng được, hay là địa chỉ nhà, có cơ hội tôi sẽ đến thăm hỏi.” Lý Mặc thấy dáng vẻ nổi giận của cô cũng thật đáng yêu quá, môi bĩu lên, nhìn mà tâm tình nhộn nhạo.

“Anh đừng có nằm mơ! Để cho mình một chút tôn nghiêm đi!” Chung Linh đã nói chuyện không còn chút khách khí, tên này đúng là dai như giân!

“Chỉ cần cô nói cho tôi biết cách thức liên lạc là được.” Một cô gái mạnh mẽ như vậy càng dễ dàng gọi dậy dục vọng chinh phục.

..

Chung Linh đứng ở đó chờ Hàn Minh Minh. Nếu như cô nàng này gặp phải thứ mình thích thì sẽ tiêu sạch hết tất cả tiền mà mình đem theo mới chịu về nhà. Nếu như không xu dính túi mà cứ tiếp tục đi dạo, cô nàng chắc chắn sẽ đau lòng mà chết mất. Nhưng, Hàn Minh Minh phát hiện ra một sự việc.

“Người đàn ông đẹp trai kia sao mà cứ nhìn chị vậy?” Hàn Minh Minh cảnh giác nhìn anh ta.

Lúc đối mặt với kẻ vô lại thì hai cô vợ của lính đặc chủng chẳng có chút ưu thế nào. Hai cô có thể ‘đàn áp’ được đội trưởng và phó đội trưởng của đội đặc chủng, nhưng đối với người xấu thì lại chẳng có tí dũng khí.

“Một kẻ thần kinh, đừng để ý.”

Hàn Minh Minh vẫn không yên tâm. Hai cô lên xe trở về, nhưng có vẻ như tình hình không mấy lạc quan.

“Chị xem, có phải là tên thần kinh đó không?”

Chung Linh kinh ngạc muốn rót cả quai hàm, thì ra ra là tên Lý Mặc kia đang ngồi trong một chiếc xe con. Xem ra là muốn dây dưa với cô tới cùng đây mà.

“Đúng là thằng điên!” Chung Linh ghét người này.

“Lúc xuống xe chúng ta còn phải đi bộ một đoạn đường nữa kia! Nếu như hấn ta mà theo sau thì chúng ta phải làm thế nào? Với khổ người của hấn, dù có chôn cả hai chúng ta xuống đất cũng chẳng phải nói đùa.”

Không phải là Hàn Minh Minh nói chuyện cường điệu gì, lúc nào cũng vậy, cho dù là những năm 50 – 60 thì tội phạm giết người cũng không phải là đã hoàn toàn biến mất.

“Em chạy đến trạm điện thoại công cộng bên kia gọi về nhà mau.” Chung Linh không muốn dính dáng gì đến hấn ta.

Trên xe, Chung Linh cứ lo lắng mãi mấy món đồ chơi nhỏ cô mua bị vỡ mất, trong lòng run sợ mà nâng niu cho đến khi xuống xe. Cô cảm thấy thật may khi nhìn thấy ba chiếc xe jeep ở trạm xe, Chung Linh thật sự đã lo lắng đến choáng váng mặt mày.

Ngoài ông xã của mình, Vương Duệ và Châu Khải ra còn có khoảng bốn hay năm đội viên, Chung Linh biết hai người, đều là thân tín của Chu Bảo

Cương.

Hai người được Chung Linh gọi là thân tín của chồng chính là Từ Khôn và Vương Học Đông, tố chất quân sự nổi trội, hơn nữa đối với Chu Bảo Cương cũng nhiệt liệt sùng bái.

Tất cả mọi người đều một thân đầy bụi bặm và mồ hôi, trên mặt còn bóng dầu. Nếu như không phải Chung Linh hiểu rõ chồng mình đến nỗi chỉ cần quét mắt một cái thôi, thì cũng thật bị dọa cho sợ.

Xe buýt đi mất, Chung Linh và Hàn Minh Minh vẫn cầm lấy túi ngậy ngốc đứng ở đó. Bên này Lý Mặc đang tính quay đầu xe lại. Xem ra đúng là đã xác nhận được cô ấy đã có chồng, nhưng cũng đã đạt được mục đích là biết được giai nhân ở đâu. Sau này anh sẽ thường xuyên đến đây. Ngồi trong xe, anh ta tự tin cười mỉm.

Nụ cười của anh ta đã lọt vào trong mắt của toàn bộ đám người Chu Bảo Cương. Tất cả mọi người đều nắm chặt nắm đấm, cánh tay và ngực đều căng lên.

Chung Linh sợ sẽ xảy ra chuyện gì không hay.

Chu Bảo Cương ra hiệu cho hai người bên cạnh, hai cậu lính liền đi về phía hai cô, đón lấy đồ đạc của hai người.

“Hắn muốn đi kìa.” Châu Khải nhắc nhở mọi người.

Chung Linh nhìn thấy Chu Bảo Cương dẫn theo mấy người, nhanh chóng lên xe. Trong nháy mắt bánh xe nghiêng trên mặt đất, bụi bay mù trời. Chung Linh muốn ngăn cản cũng không thể.

“Trong điện thoại em nói như thế nào?” Chung Linh vội hỏi Hàn Minh Minh.

“À, thì em nói là chị bị một người đàn ông bám đuôi, chúng ta rất sợ hãi, tên đó có thể là sẽ theo tới tận nhà, muốn bọn họ đến đón chúng ta. Nhưng người nghe điện thoại là một nhân viên truyền tin, lúc đó bọn họ đi ra ngoài luyện tập rồi.”

Trong lòng Chung Linh thầm nhủ, lần này thì tiêu rồi, lúc về không biết Chu Bảo Cương có xử lý cả cô luôn không.

“Sao em không nói là cả hai chúng ta bị bám theo?” Chung Linh bực bội quát lớn Hàn Minh Minh, làm cô sợ đến giật bắn mình.

“Sao lại phải nói cả em nữa?” Hàn Minh Minh không hiểu được sự khác lạ này của Chung Linh.

“Ngốc! Cô nghĩ chị về nhà có bị xử lý không hả?”

Chung Linh hồi hộp nhìn theo chiếc xe hơi đang phóng như bay ở trước mặt, hai chiếc xe quân đội điên cuồng đuổi theo một chiếc xe con phía trước. Cũng may là hai cô đang đứng trên đỉnh dốc, tạm thời còn có thể nhìn thấy bọn họ.

Một chiếc xe quân đội vượt qua chiếc xe con, ép nó dừng lại.

Lý Mặc buộc phải dừng xe, xem đám binh lính ngang tàng này muốn làm cái gì.

“Này, chị nói như thế thật chẳng phúc hậu, chẳng lẽ chị muốn em về nhà bị xử luôn hay sao?”

Tuy rằng bình thường Hàn Minh Minh rất có ‘uy lực’ trong nhà, nhưng nếu Vương Duệ nhà cô mà nổi giận thì cô cũng bị giống như con trai, phải đứng vào góc tường thôi.

“Thôi đi, không nói với em nữa. Em xem bọn họ có xảy ra chuyện gì không hả?”

Từ xa nhìn thấy mọi người đều đã xuống xe hết rồi, nhưng không nhìn rõ được tình hình cụ thể gì cả.

“Em không biết.”

Cái này thật khó nói, đối mặt với kẻ dám tơ tưởng đến bà xã của mình thì làm sao mà ôn hòa nhã nhặn được chứ! Sau hơn mười phút, mấy anh đàn ông mới quay về.

“Đi thôi!” Chu Bảo Cương đón lấy túi của vợ từ tay đội viên của mình, cũng không biểu hiện ra là vui hay không vui.

“Còn không đi mau à?” Sắc mặt của Vương Duệ thì lại rất kém.

“Sao rồi?” Hàn Minh Minh không hiểu gì cả. Sao mà giống như cô vừa mới gây họa vậy chứ?

Chung Linh cười gian với cô một cái, chắc là lúc truyền lời nhân viên truyền tin đã có nhầm lẫn.

Trên đường đi, chẳng ai nói gì với ai. Chung Linh vội vàng nhận lấy đồ đạc từ tay chồng mình. Anh mới vừa nói với Châu Khải là hôm nay sẽ để cho nhóc Tiểu Lăng Vân qua nhà anh ta, hay nói cách khác, hôm nay anh sẽ từ ‘nói chuyện’ với bà xã mình.

“Anh, người đó. không nói gì chứ?” Chung Linh đánh liều thăm dò.

“Hắn ta nói theo đuổi phụ nữ là quyền lợi của mỗi người đàn ông, cho dù người phụ nữ đó đã có chồng đi chăng nữa thì cũng có quyền theo đuổi hạnh phúc. Anh nghĩ người phụ nữ hắn ta nói là em chẳng?” Chu Bảo Cương vừa nói vừa đánh giá từ trên xuống dưới bộ quần áo mà Chung Linh đang mặc.

“Chuyện đó em cho rằng hắn ta là một tên điên.” Thừa nhận thì thật không sáng suốt, nhưng phủ nhận lại càng không thông minh.

“Em đừng nói với anh là người này theo Hàn Minh Minh chứ.”

Thật là một người thông minh mà.

“Người đó em không quen hẳn, là Hàn Minh Minh chuyện này Em đi cắt đồ cái đã.”

Chung Linh nhìn thấy ánh mắt đáng sợ của anh, muốn nhanh chóng chạy trốn.

“A buông em ra.”

Tất nhiên là cô không được như ý. Liền sau đó là tiếng vỗ bôm bốp và tiếng cầu xin tha mạng của Chung Linh truyền ra từ nhà của Chu đội trưởng.

“Xem em còn dám nói xạo không.”

Chung Linh không thể nào tin nổi, mình thế mà lại bị đối đãi giống như con trai, bị tét mông! Mà nguyên nhân chính là nói xạo Chu đội trưởng.

“Nghe nói bọn em bị người khác bám theo, anh sợ tới nỗi vứt bỏ nguyên cả một trung đội chiến sĩ, việc huấn luyện cũng ngừng lại. Có phải là bộ đồ này gây họa hay không hả?” Chu Bảo Cương nhìn bộ y phục này rất không vừa mắt, nhất là cái quần này, thật là quá .. gì kia chứ!

“Anh là lo lắng cho em đó hả?” Còn may là không ghen tuông bậy bạ.

“Chứ em còn tưởng là gì? Lần sau anh đi với em, biết chưa?”

Chung Linh cảm động đến nước mắt nước mũi tèm lèm, làm cho Chu Bảo Cương sợ tới vội vàng đỡ cô, còn tưởng cô bị tét mông đau quá nữa chứ.

Nhưng chuyện đâu có như vậy, nếu như Chung Linh biết trong lòng anh thực sự đang nghĩ gì thì chắc sẽ không cảm động đến như vậy đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Say rượu

Chung Linh thật sự rất thích những đồ mình mua, cô kéo ông xã đến bên cùng mình thưởng thức. Chu Bảo Cương cũng rất thích những món đồ mà Chung Linh mua, những bức tượng bằng gốm đúng là rất tinh xảo, giống y chang như người thật vậy. Dù là những chi tiết nhỏ nhất cũng làm rất tỉ mỉ.

“Những thứ này mắc lắm sao?” Trước nay Chu Bảo Cương không hề hỏi đến chuyện tài chính trong nhà, hai người họ có bao nhiêu tiền anh cũng chẳng biết.

“Chỉ là mấy món đồ chơi nhỏ, chúng ta có thể mua nổi. Sao vậy? Anh có thích không? À đúng rồi, bên kia còn có rất nhiều sách cũ đấy, rất là hay nha, anh có muốn thử nhãn quang của mình không hả?” Chung Linh khuyến khích chồng.

“Vậy à? Vậy thì đáng để xem chút.” Cũng biết là có thể hấp dẫn anh mà. Vì những đồ mà Chung Linh mua về nhà, anh ngắm lâu nhất vẫn là đóng sách cũ.

“Vậy tuần sau chúng ta đi cùng đi, anh thấy sao?” Lòng dạ của Chung Linh đều đã đặt lên những thứ này.

“Em quên tên kia rồi sao? Còn muốn tìm phiên toái nữa?” Chu Bảo Cương nhẹ nhàng nói một câu đã khiến cho Chung Linh tỉnh táo lại. Mới vừa xảy ra chuyện như thế mà còn muốn đi ra ngoài, đúng là biểu hiện của người vô tâm vô tư mà.

“A, anh à, cho nên em mới muốn anh đi cùng em mà!” Chung Linh cẩn thận nghĩ một chút, chắc cũng không sao chứ, bản thân cô sẽ không thêm để ý tới tên kia đâu.

“Để anh xem.” Thời gian của các anh không phải là tự mình quyết được.

Ngày hôm sau là chủ nhật, vừa mới sáng sớm Hàn Minh Minh đã qua thăm.

“Này, đều tại chị hết, chị có biết là hôm qua về nhà, em giải thích đến nửa đêm mà Vương Duệ cũng không tin. Anh ấy nói, sau này trừ phi là anh ấy đi chung, còn không thì sẽ không cho em đi mua sắm nữa. Em mặc kệ, chị phải giúp em giải thích cho rõ ràng.” Hàn Minh Minh bị oan mà, đến phổi cũng bốc hỏa rồi.

“Giải thích? Giải thích tức là che giấu! Chị đi giải thích giúp em, em nghĩ là Vương Duệ sẽ tin em sao?” Bây giờ Chung Linh đã qua được cửa ải khó khăn nhất, cũng chẳng quan tâm đến chuyện không biết xấu hổ nữa. Nếu như Hàn Minh Minh thật sự muốn cô giải thích, cô hoàn toàn có thể thỏa mãn yêu cầu này.

“Vậy chị nói phải làm sao?” Hàn Minh Minh nghĩ vậy cũng phải. Nếu như Chung Linh đi giải thích thay mình, không khéo còn khiến cho Vương Duệ nghĩ là mình kêu Chung Linh qua nói dối nữa chứ.

“Không làm gì cả. Chúng ta gần đây cũng thực sự là không có mấy thời gian ra ngoài. Đợi đến khi em có thời gian rồi thì anh ta cũng sẽ quên chuyện này thôi.” Chung Linh chuẩn bị đi giặt đồ.

“Chị biết không? Biết hôm qua cái tên truyền tin ngu ngốc đó nói sao không?” Hàn Minh Minh nghĩ đến tên cầm đầu của mọi tai họa.

“Hả? Nói sao?” Chung Linh cười cười hỏi, nghĩ chắc là cái cậu kia gấp quá nên truyền tin sai rồi chẳng?

“Sau khi nhận điện thoại, tên đó chạy cấp tốc đến sân huấn luyện phía sau núi, báo cáo với đội trưởng và đội phó, rằng chúng ta bị một tên háo sắc bám theo, tính là đến khi chúng ta xuống xe sẽ bắt cóc đi, chị nghe rõ nha, là chúng ta đó. Sau đó mấy anh ấy lái xe như bay về đây.” Hàn Minh Minh nghĩ có thể đều là do một câu nói của cậu kia gây nên chuyện.

“Dù sao thì chuyện cũng qua rồi.” Tâm tình của Chung Linh rất tốt, hoàn toàn không bị ảnh hưởng từ chuyện ‘tét mông’.

Biểu hiện của cánh đàn ông như vậy, có thể nói là rất được!

“Chị biết bọn họ làm gì tên kia không?” Hàn Minh Minh cười hi hi hỏi.

Đây cũng là chuyện mà Chung Linh rất muốn biết, nhưng lại không dám hỏi Chu Bảo Cương.

“Không phải tên kia lái một chiếc xe sao? Bọn họ mỗi người lưu lại một dấu ấn bằng nắm đấm trên nắp capo, khiến cho tên kia sợ chết khiếp, còn nói cái gì mà muốn kiện bọn họ nữa chứ!”

Chung Linh nghe vậy cũng cười. Đáng vóc to lớn như vậy nhưng lá gan thì lại không lớn chút nào! Chung Linh xem thường tên đàn ông đó, rất coi thường.

“Mẹ ơi, mẹ ơi...”

“Mẹ ơi. ưm...” Là Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình.

Chung Linh và Hàn Minh Minh ở bên ngoài nói chuyện còn hai cu cậu ở trong nhà chơi.

Chung Linh hai cô nghe thấy bọn trẻ kêu gọi mẹ, hình như là muốn khóc đến nơi. Nhưng từ sau khi hai tên tiểu quỷ này biết nói chuyện, chưa bao giờ khóc nhè, dù cho có bị ba chúng nó dạy dỗ thì cũng không khóc. Hai cô mau chóng chạy vào phòng, nhìn thấy hai đứa nhóc đang ngồi xồm dưới đất.

“Chuyện Chuyện gì vậy? Con trai?” Chung Linh trước giờ chưa từng khăn trương như thế này, chuyện này là sao vậy, sao mà cả hai đứa đều ngồi dưới đất thế này?

“Nói đi!” Hàn Minh Minh cũng rất sợ hãi.

“Bụng. bụng đau.” Hai đứa nói đứt quãng.

“Hai đứa ăn cái gì rồi? Hả?” Đây là phản ứng đầu tiên của Chung Linh.

Cô nhìn xung quanh, phát hiện ra ở trên ghế có một bình thuốc đang đổ, bên cạnh bình còn có mấy viên thuốc màu vàng. Chung Linh nhìn lại cái bình, là vitamin C.

“Hai đứa ăn bao nhiêu rồi?”

Hai đứa nhóc không biết là không nhớ hay là đau đến nói không nổi, đều không nói gì hết.

Vitamin C này là Chung Linh mua cho con trai, bên ngoài vỏ thì ngọt, bên trong thì chua, Chu Lăng Vân rất thích ăn, nhưng Chung Linh không dám cho con ăn nhiều, nhưng lại không ngờ hai đứa nhóc lại lục ra được.

Hai đứa nhóc đau quá chịu không nổi, Chung Linh và Hàn Minh Minh nhìn nhau một cái, chẳng nói lời nào, vội vã ôm con trai chạy đến bệnh viện. Làm mẹ, quan tâm nhất vẫn là con cái.

Trên đường đi gặp được mấy người quen, họ hỏi hai cô có chuyện gì liền giúp đưa hai đứa bé đến bệnh viện, còn có người đi thông báo cho mấy người Chu Bảo Cương biết.

Mấy người Chung Linh chạy đến vuốt mồ hôi. Bác sĩ nhìn thấy một đoàn người hùng hùng hổ hổ cũng vội vàng đón lấy hai đứa trẻ. Đại khái hỏi rõ mọi chuyện, bác sĩ liền kiểm tra một thể, sau đó mới nói cho Chung Linh và Hàn Minh Minh yên tâm hai đứa bé chỉ cần nghỉ ngơi một chút là ổn.

Hai người mẹ đều mồ hôi thấm ướt hết cả áo rồi. Bây giờ sau khi chuyện đã qua, ngồi ngẫm lại, phải chăng hoàng mà giáo huấn hai tên tiểu tử kia mới được! Nhưng mà, nhìn thấy dáng vẻ đau đớn của tụi nhỏ thì lại thấy đau lòng.

Chu Bảo Cương và Vương Duệ cũng không đến thăm con, Chung Linh và Hàn Minh Minh hiểu, chắc hai anh vì có chuyện quan trọng nên không thể đi được.

Chung Linh bế con về nhà, dỗ thằng bé ngủ. Nhìn sắc mặt nhợt nhạt của con trai, trong lòng cô cũng rất đau xót. Cô dùng tay vuốt nhẹ trán của con trai. Chu Lăng Vân có thói quen này, đó là thích được mẹ vuốt nhẹ trán của mình, hơn nữa cũng sẽ ngủ rất say.

Lần này Chung Linh thật sự rất sợ. Lúc đó, thậm chí cô còn nghĩ là sẽ mất con nữa kia. Cô cứ nhìn con như thế, cho đến tận khi Chu Bảo Cương về nhà.

“Sao rồi?” Chung Linh nhìn thấy chồng về, tâm trạng mới bình tĩnh một chút.

“Không sao. Chỉ là ăn quá nhiều vitamin, không có gì hết. Nghỉ ngơi một chút là ổn.”

Chu Bảo Cương nghe tin con mình bệnh phải đưa đến bệnh viện cũng rất sốt ruột, nhưng mà, anh thật sự là không cách nào bỏ đi được! Lúc đó bọn họ đang ở phía sau núi tiến hành chọn lựa đội viên mới.

“Đều tại em, không trông coi con cẩn thận. Em thật sự xin lỗi, anh lo lắm phải không?” Chung Linh rất áy náy, là cô không trông con cẩn thận.

Tâm tình buồn lòng được một chút, nước mắt của cô rơi xuống.

“Không có chuyện gì hết, em đừng có lo lắng nữa. Xem em kìa, đừng có khóc nữa, mau nằm xuống nghỉ ngơi chút đi!”

Chu Bảo Cương biết bà xã mình hiện tại nhất định là rất lo lắng.

Chung Linh thấy ông xã không trách cứ gì mình, ngược lại lại càng cảm thấy khó chịu. Anh về rồi, cảm giác sợ hãi cũng biến mất.

Chu Bảo Cương ôm vợ mình, nhìn con trai. Bình thường đều là một tay vợ chăm sóc con trai, còn mình lại ít khi nào để ý, giờ sao có thể trách cô được chứ?

Sau chuyện đó, cả Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đều bị phạt, để cho hai đứa nhóc biết được cái hại của việc lấy trộm thuốc uống. Nhưng sau đó, Chu Lăng Vân vẫn nói là mình bị đau bụng, Chung Linh nghĩ con vì nguyên nhân trước nên lại vội vã đưa con vào bệnh viện.

Sau khi bác sĩ làm chuẩn đoán thì nói rằng bụng của thằng bé có giun. Bác sĩ đưa cho Chung Linh hai thìa đường, sau khi Chu Lăng Vân ăn xong còn nói là mùi vị rất ngon, hỏi mẹ là chừng nào thì có thể được ăn lần nữa.

Buổi sáng ngày hôm sau, bạn nhỏ Chu Lăng Vân muốn đi nhà xí. Chung Linh vốn quen tính tự mình giải quyết mọi chuyện, nhưng hôm nay, khi vừa mới đi tới cửa phòng vệ sinh thì đột nhiên cô ngừng phát lại. Ngộ nhờ con trai kéo con giun ra thì

“Anh, anh ơ?”

Chung Linh rất tàn nhẫn đánh thức vị Chu đội trưởng tới nửa đêm mới về đến nhà. Phải nói tư chất của cái người Chu Bảo Cương này làm Chung Linh rất khâm phục, mới ngủ có mấy tiếng đồng hồ ngắn ngủi mà khi tỉnh dậy lại chẳng có một chút đáng về của người vừa thức dậy. Thế là Chung Linh giao cái công việc khó khăn này cho chồng.

...

Ngày nhà giáo, Chung Linh và các giáo viên trong trường tổ chức tiệc liên hoan, quyết định là làm ở nhà ăn của trường học. Đây là lần đầu tiên tổ chức. Quy mô của trường đang mở rộng, lãnh đạo cũng cảm thấy công việc càng ngày càng có triển vọng nên năm nay đặc biệt chiêu đãi các công thần nguyên lão một chút.

Mấy đứa bé đều giao cho Vu Nhã Tĩnh trông coi. Sau khi chuẩn bị xong đồ ăn cho giáo viên, Vu Nhã Tĩnh nhanh chóng về nhà trông mấy đứa nhóc, còn chuyện thu dọn sau bữa tiệc thì có thể giao cho người công nhân làm thuê.

Vì mọi người đều đã thân nhau, với lại đại đa số đều là giáo viên nữ nên mọi người ăn uống rất thoải mái. Trong bữa tiệc, hiệu trưởng, phó hiệu trưởng và giáo viên chủ nhiệm luân phiên nhau mời rượu, sau đó đến lượt các giáo viên khác.

Dù tửu lượng không tệ nhưng cuối cùng thì Chung Linh cũng bị say rượu, Hàn Minh Minh thì càng khỏi phải nói. Sau cùng, ai cũng đi đứng xiêu vẹo, Hà Vân phải tìm một chiếc xe quân đội để đưa các cô về.

Chu Bảo Cương và Vương Duệ đang ở nhà Châu Khải ăn cơm uống rượu. Các anh cũng không tính là ăn cơm mà thật sự chỉ có uống rượu, đang rất say sưa. Nhưng khi nhìn thấy Chung Linh và Hàn Minh Minh lao đảo đi vào, tất cả đều ngây cả người.

Vu Nhã Tĩnh nhanh chóng chạy ra nghênh đón. Chung Linh nhìn thấy Chu Bảo Cương cũng ở đây, mắt sáng lên, anh đã mấy ngày rồi không về nhà. Cô cũng biết là bản thân mình đã say rồi. Những người say rượu đều luôn biểu lộ nội tâm của mình quá lộ. Chung Linh cứ nghĩ là chồng không về nên mới qua bên nhà Vu Nhã Tĩnh để xem con trai mình như thế nào, nhưng không ngờ là lại gặp được chồng mình ở đây.

Chung Linh không để ý đến anh chồng đang ngồi sững sờ của mình, xiêu xiêu vẹo vẹo đi vào trong phòng thăm con một chút. Thằng nhóc đang ngủ. Còn Hàn Minh Minh thì đi lại ngồi xuống một cái ghế, ngơ ngơ nhìn mọi người.

Khi Chung Linh đi ra, Vu Nhã Tĩnh nhanh chóng ấn cô ngồi vào một chiếc ghế kế bên Chu Bảo Cương.

“Sao mà uống nhiều thế này?”

Chu Bảo Cương lo lắng nhìn bà xã. Dù rằng trong lòng anh rất muốn kéo bà xã vào ngực, nhưng ở trước mặt người ngoài như thế này, không thể làm ra những chuyện như thế được.

Nhưng có người đang say xin thì lại làm được như thế. Chung Linh dựa vào bả vai của Chu Bảo Cương.

“Anh, anh không nhớ em à? Anh đã bao nhiêu ngày không về nhà rồi?” Chung Linh nũng nịu.

Chu Bảo Cương thì lúng ta lúng túng.

Vương Duệ đang đỡ lấy bà xã ngủ gả ngủ gật bên cạnh, buồn cười nhìn hai người bọn họ.

Về mặt của hai vợ chồng Châu Khải thì như đang đợi xem trò náo nhiệt.

“Tiểu Linh, em say rồi, chúng ta về nhà thôi!”

Vừa nói, anh vừa ôm lấy vợ, tính đưa về nhà. Nhưng con sâu rượu kia lại không chịu phối hợp.

“Không .. anh à, anh nói đi, em xem anh là cục cưng của em, còn anh thì sao? Anh có xem em là cục cưng của anh không?”

Châu Khải phun rượu tại chỗ.

Vu Nhã Tĩnh chẳng hề kiêng kị, ha ha cười lớn.

Vương Duệ cúi đầu xuống bàn, bả vai run dử dội.

Chu Bảo Cương biết là lần này cái mặt này có thể ném đi luôn rồi, chẳng thèm quan tâm đám người này nữa, nhanh chóng ôm lấy Chung Linh đi về nhà.

Anh vừa mới bước khỏi cửa, một tràng cười nổ ra bên trong.

Nguyên một đêm, đối với Chu Bảo Cương mà nói, đúng là được tiêu dao sung sướng. Chung Linh không ngừng quần lấy anh, nói với anh là cô yêu anh nhiều như thế nào, nhớ anh cỡ nào, nói mãi không ngừng. Lại còn ‘gặm’ anh sạch sẽ từ đầu tới chân. Chu Bảo Cương không biết là sau này có nên để cho cô say nữa hay không. Có điểm xấu, nhưng điểm tốt cũng nhiều lắm nha.

Sáng sớm, Chu Bảo Cương thức dậy, nấu cơm cho bà xã. Nhìn gương mặt ngủ say ngọt ngào của vợ, trong lòng ngực như tích lũy rất nhiều rất nhiều cảm xúc, không nói nên lời, hạnh phúc và thỏa mãn không gì sánh được. Nhưng mà, cũng may là thể lực của mình tốt nha.

Khi Chung Linh tỉnh lại đã là buổi trưa, cũng may là hôm nay không cần đi làm. Cô cảm thấy như đầu vô cùng, miễn cưỡng gắng ngồi dậy nhưng lại phát hiện trên người mình hoàn toàn trống trơn. Hình ảnh của đêm qua đột nhiên thoáng hiện, những lời cô nói cùng ông xã, những lời trêu chọc, những động tác quyến rũ sau khi về nhà, chắc chắn khác mấy người chuyên nghiệp ở bar rượu là mấy.

Chung Linh xấu hổ vùi đầu vào trong chăn, không biết khi gặp Chu Bảo Cương có bị anh ấy chọc ghẹo không nữa. Nếu mà như thế thật thì, hừ... nhất định sẽ không bỏ qua đâu!

Nhưng Chung Linh lại không nghĩ tới, người bị chọc ghẹo không phải là cô, mà là Chu Bảo Cương.

Vừa mới đến quân đội, Châu Khải và Vương Duệ đã không ngừng nháy mắt điên cuồng với anh. Thật muốn nổi sùng lên quá, nhưng mà lại sợ mấy tên thối tha đó nói:

“Anh à ~”

“Không đúng, là cục cưng... ha ha ha”

Vương Duệ và Châu Khải một tung một hứng, cơ hội khó có được như vậy, bọn họ làm sao mà bỏ qua được chứ?

“Hai người rồi hơi quá rồi phải không?”

Chu Bảo Cương hiển nhiên là thẹn quá hóa giận. Tuy rằng bà xã yêu của mình biểu lộ tình yêu khiến cho anh vui sướng còn không hết, nhưng mà bị hai tên này lấy ra làm trò cười thì cũng chẳng tốt tí nào.

“Ai da, Châu Khải à, hôm qua cậu ngủ có được không? Còn ta nửa đêm vẫn còn thức, toàn là nghe thấy âm thanh kỳ quái.”

Sắc mặt của Chu Bảo Cương thay đổi liên tục. Nhưng mà có thể hôm qua đúng là hơi quá ‘máu lửa’ một chút, chỉ mong là không có ai nói với Chung Linh những lời này, nếu không thì sẽ ảnh hưởng đến phúc lợi của anh đó.

“Châu Khải, Vương Duệ!” Chu Bảo Cương nghiêm nghị nhìn bọn họ.

“Có!” Hai người ngay lập tức đứng nghiêm lại.

“Anh quyết định hôm nay tập thêm, trong vòng ba mươi phút, chạy đến sau núi rồi chạy về. Lập tức xuất phát.”

“Vâng.”

Vương Duệ và Châu Khải liếc mắt nhìn nhau, đây rõ ràng là báo thù mà! Thật là nhỏ mọn! Nhưng mà, ai khiến bọn họ đi chọc vào cái điểm yếu đó chứ?

...

Gần đây, nguyên đại đội bị bao phủ trong một bầu không khí quỷ dị. Đại đội trưởng sắp được điều đi, người kế nhiệm chưa được quyết định. Theo cách làm cũ, người kế nhiệm rất có khả năng được tuyển ra từ mấy vị trung đội trưởng. Vì cả đại đội trưởng chính thức được nhận lệnh và người kế nhiệm đều không có nền tảng huấn luyện này đủ để khiến cho nhân tâm nhộn nhạo, các loại minh tranh ám đấu từ mọi nơi trong quân ngũ cũng dần dần nổi lên trên mặt nước.

Chung Linh cũng là từ người khác mà biết được tình hình này. Gần đây Chu Bảo Cương cũng lộ ra vẻ tâm sự ngổn ngang, Chung Linh chẳng biết khuyên như thế nào cho phải.

“Anh, có phải anh đang nghĩ đến việc đại đội trưởng bị điều đi?” Chung Linh cảm thấy không thể tiếp tục như vậy nữa, nhìn dáng vẻ của chồng, cô rất lo lắng.

“Ừm.” Chu Bảo Cương không muốn vợ lo.

“Anh nói thử coi? Anh muốn lên làm đại đội trưởng?” Anh cũng không phải không tự tin đến vậy chứ?

“Hiện giờ anh lo không phải những thứ này, chức đại đội trưởng không phải nói giành thì giành được ngay.” Chu Bảo Cương có thể đi đến vị trí này, không phải chỉ có mỗi dựa vào chiến công.

“Vậy là cái gì?” Chung Linh không hiểu.

“Đội trưởng mới có thể là một trong những người bọn anh, nếu như anh làm đội trưởng, tư cách và kinh nghiệm của những người khác cũng chẳng kém gì anh, họ có thể phục không? Nếu như không phải anh, vậy thì đội trưởng mới có thể giữ anh không? Tân quan nhậm chức ba mồi lửa (1), sợ là sẽ bị bói lông tìm vết.”

Từ trước đến giờ, Chung Linh chưa từng nghĩ ông xã mình lại là một người có nhiều suy tính như thế.

“Anh có thể lên làm đội trưởng không? Không có cách gì biết được à?” Chung Linh muốn biết thêm nữa.

“Vương đội trưởng tiến cử là điểm rất quan trọng, mà ý kiến của mọi người cũng rất quan trọng. Hiện tại, dù là bản thân mình tranh giành hay là tiến cử người khác cũng là chuyện tiến thoái lưỡng nan.”

Thì ra là vậy. Thật sự rất phức tạp.

“Vậy... chúng ta tránh đi thôi!” Chung Linh nghĩ đến một biện pháp.

“Em muốn nói, chúng ta tránh cái thế cục trước mắt này?” Chung Linh gật gù đầu. Chu Bảo Cương cũng đã hiểu, cũng chỉ còn cách này thôi.

...

Chú giải

(1) Tân quan thượng nhiệm tam bả hỏa (新官上任三把火) tạm dịch: tân quan nhậm chức ba mồi lửa. Giải thích: sau khi quan mới nhậm chức thường sẽ làm ra vài chuyện để biểu thị tài cán và quyết tâm trừ bỏ cái xấu cái cũ. Nói trắng ra chính là ra oai phủ đầu, để cho thuộc hạ trên dưới tâm phục khẩu phục. Câu này từ một điển cố trong Tam quốc diễn nghĩa mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Hồi hương

Vì đã quyết định, hai vợ chồng cùng đạt đến một sự đồng thuận., vậy thì tốt nhất là mượn có nghỉ phép về thăm thân nhân đi, hai người bọn họ cũng rất lâu rồi chưa về quê qua mùa. Chu Bảo Cương đi xin phép trước. Hành động như vậy hiển nhiên là bị đánh đồng với việc rút lui khỏi cuộc đấu tranh giành chức đại đội trưởng, tránh xa tranh chấp.

Hai người muốn về quê thật phải xem xét nhiều thứ. Chung Linh đã mua rất nhiều đồ đặc, ngoài quà cho người nhà ra còn có một bọc đồ ăn để dành cho nhóc con ăn trên xe, còn mua cho Nữu Nữu và Hoa Hoa nữa.

Chu Bảo Cương mặc thường phục, nhưng khí chất của quân nhân vẫn vô cùng thu hút, cộng thêm Chung Linh trẻ trung xinh đẹp, con trai đáng yêu hoạt bát, một nhà ba người này thật sự rất thu hút ánh mắt của người khác.

Họ quyết định đi sớm một chút, đồng thời tiện thể chuẩn bị dùng cơm trưa luôn. Đi qua một tiệm cơm, nhóc tiểu quý ngửi được mùi thơm, ba người liền đi vào. Chu Lăng Vân đã lớn như vậy rồi nhưng đây mới là lần đầu tiên ăn cơm ở bên ngoài đó nha! Nhìn cái dáng vẻ ăn như hổ đói này, cứ như là từ trước đến nay thẳng nhóc chưa bao giờ được ăn qua một bữa no vậy. Nhưng làm cha mẹ, Chu Bảo Cương và Chung Linh rất vui vẻ, vì ăn được tức là khỏe mạnh mà.

Ra khỏi tiệm cơm, Chu Bảo Cương cầm lấy hai túi lớn, Chung Linh một tay nắm tay con trai, một tay xách một cái bọc nhỏ, trên vai còn đeo thêm một chiếc ba lô nhỏ.

Cả nhà đi đến quảng trường trước ga xe lửa, vừa muốn đi vào, đột nhiên Chung Linh bị người ta đụng phải. Chung Linh liền biết ngay đây không phải là chuyện tốt, nhưng chưa đợi cô kịp phản ứng gì thì Chu Bảo Cương đã bắt lấy tay của người đó.

“Đưa tiền ra đây.”

Chu Bảo Cương nắm lấy cổ tay của người đàn ông đó.

Chung Linh theo phản xạ sờ vào túi của mình. Trời ơi! Bị rạch mất rồi!

“Làm gì hả? Cái gì mà đưa ra?”

Lúc này lại có thêm một người đàn ông đến.

“Ồi chào, chuyện gì thế này?”

Nhưng khi hắn vừa đi đến, Chu Bảo Cương đã một cước đá ngã hắn, túi tiền của Chung Linh bị rớt xuống đất, xem ra là muốn chuyển đi nhưng lại bị Chu Bảo Cương biết được. Hai người nhìn thấy chuyện bị bại lộ, một người liền rút con dao găm ra.

Chu Bảo Cương không muốn mình lỡ tay mà làm bị thương bọn chúng, một quyền của anh cũng có thể lấy mạng người. Nhưng khi anh nhìn thấy một tên muốn chạy về phía vợ con mình, anh ra tay cũng mạnh hơn, chỉ chốc lát đã đánh hắn ngã lăn trên mặt đất.

Xung quanh còn có một đám người vây xung quanh, thậm chí nhìn thấy tình cảnh như thế còn cho Chu Bảo Cương một tràng pháo tay. Ngay cả nhóc con nhà anh cũng hưng phấn vỗ tay bôm bốp.

Cảnh sát cũng đến rất nhanh. Nhìn thấy tình cảnh như vậy, nhanh chóng đưa hai kẻ kia đi, nhưng cảnh sát còn muốn cả nhà Chu Bảo Cương lên sở để trợ giúp điều tra. Mà như vậy thì không biết phải mất bao lâu, sợ rằng thời gian của bọn họ không đủ, nhưng những người cảnh sát này lại không chịu cho họ đi. Chung Linh rất tức giận, là bản thân mình bị trộm đồ cuối cùng kết quả lại là mình phải chịu. Sắc mặt của Chu Bảo Cương cũng không tốt tí nào.

Khi đến trước đồn công an, anh đi gọi một cú điện thoại. Cuối cùng, khi họ sắp sửa bị trả chuyển xe thì một cảnh sát mặc thường phục đi tới, vừa nhìn thấy Chu Bảo Cương đã vội hành quân lễ với anh.

“Đội trưởng!”

Chu Bảo Cương gật đầu với anh ta. Chung Linh nhìn cảnh trước mắt. Chu Bảo Cương nói với anh ta tình hình đại khái.

Người đàn ông này nhìn cũng đã 30 tuổi, dáng người rất vạm vỡ, mặt mũi khá là hung hăng.

“Đội trưởng, ngài yên tâm, giao cho em xử lý mọi chuyện.”

Chung Linh thấy anh ta rõ ràng đối với Chu Bảo Cương rất kính trọng.

“Giao hết cho cậu đó, bọn anh còn vội lên xe, phải đi trước đây. Khi về sẽ liên lạc với cậu sau.”

Chu Bảo Cương vỗ vỗ vai anh ta, sau đó đưa vợ con đi khỏi.

Sau khi họ đi rồi, cảnh sát phụ trách thụ lý vụ án vội vàng hỏi đội trưởng cảnh sát hình sự của họ.

“Cái này hai người kia bị thương không hề nhẹ, nếu như anh ta đi rồi”

Đây rõ ràng không phù hợp với trình tự phá án.

“Bị thương? Bị thương thế nào?”

Mã Trung Khuê nhìn theo bóng dáng mấy người Chu Bảo Cương rời đi, hoài niệm về tình cảnh lúc trong quân đội.

“Gãy xương sườn!”

“Mới có gãy xương sườn? Cậu có biết là một quyền của anh ấy có thể khiến cho người ta nát xương sọ không? Xem ra chỉ là mâu thuẫn nhỏ, ra tay nhẹ nhàng quá rồi.” Mã Trung Khuê cười một hồi.

“Đây mà gọi là ra tay nhẹ sao? Vậy anh ta là ai?”

Câu hỏi này, khiến cho tất cả cảnh sát phá án đều tò mò.

“Là cấp trên trước đây của ta, một người lăn lộn trên chiến trường.”

Câu nói này làm cho mọi người đều không thể ngậm miệng lại được. Tuy rằng không nói người này lai lịch thế nào, nhưng họ đều biết Mã đội trưởng là lính đặc chủng trong thời kỳ chiến tranh với nước Việt, hơn nữa lại là lá bài chủ chốt của lực lượng, lúc làm nhiệm vụ cũng rất bảo mật, không thể tiết lộ.

...

“Chắc em sợ lắm?” Chu Bảo Cương lo lắng nhìn vợ yêu.

“Đồ có mắt em cũng không sao, nhưng mà em không muốn nhìn thấy anh liều mạng với người ta.”

Chu Linh nhớ lại cảnh tượng vừa diễn ra, tim như muốn nhảy cả ra ngoài rồi. Nếu như mà nhìn thấy anh trên chiến trường có phải là cô sẽ sợ đến chết không!

“Có vậy mà gọi là liều mạng? Em xem thường anh quá rồi.”

Nhìn cái dáng vẻ dũng dũng của anh kia.

“Tóm lại là anh đừng có như vậy nữa, em rất lo lắng đấy. Đừng có để bản thân mình lâm vào tình cảnh nguy hiểm.”

Chung Linh nói những lời này với dáng vẻ rất nghiêm túc. Chu Bảo Cương nhìn vợ, gật gù đầu. Mặc dù có thể nuốt lời nhưng anh không muốn vợ mình lo lắng.

“Đúng rồi, người ban nãy là ai thế anh?”

Chung Linh rất tò mò về người đến giúp đỡ ban nãy, sao mà chưa gặp qua bao giờ? “Là người trong đội trước đây, sau đó vì một số chuyện nên đã giải ngũ. Anh có giúp anh ta chút chuyện.”

Xem ra ông xã có rất nhiều bí mật mà cô không biết tới!

...

Chu Gia đã sớm biết hôm nay họ sẽ về đến nhà. Hai vợ chồng Chung Linh ngồi xe tải đến thôn. Vừa mở cửa xe đã thấy hai ông bà Chu Xuân Lai và cả nhà chị gái, cùng rất nhiều người không quen biết.

Hai ông bà Chu Xuân Lai căn bản là chẳng thèm để ý đến lời chào hỏi của hai vợ chồng con trai, cứ thế mà chạy đến bên cháu trai, luôn miệng gọi ‘cháu trai bảo bối’.

Chu Bảo Cầm vội vàng kéo em trai và em dâu vào nhà. Theo vào nhà còn một đám người mà Chung Linh chẳng còn tí ấn tượng nào hết, ngay đến cả Chu Bảo Cương cũng chỉ nhớ được vài người, toàn là bà con xa.

Sau khi vào nhà, cả đám người gần như đều tìm chỗ ngồi, hoặc là ngồi trên giường đất, hoặc là ngồi trên băng ghế, còn mấy thanh niên trẻ tuổi thì chỉ đứng.

Là con dâu trong nhà, Chung Linh không thể nào nhàn nhã ngồi không được. Cô cởi áo ngoài, xắn tay áo lên, cùng với Chu Bảo Cầm ra ngoài nhà bếp

pha trà, rửa ly, sau đó bung vào trong phòng mời khách. Chu Bảo Cầm đối với Chung Linh vẫn thân thiết, không có chút khoảng cách.

“Sao em không thấy Hoa Hoa vậy?”

Chung Linh rất muốn gặp Hoa Hoa, đã lâu rồi cô không được gặp con bé.

“Con bé đi học rồi. Sao hả, một mình trông con chắc em vất vả lắm?”

Chu Bảo Cầm nghĩ là vì có liên quan đến mình nên Chung Linh mới nhất định muốn tự chăm con.

“Rất tốt ạ. Con của mình, dù như thế nào cũng không cảm thấy cực khổ, chị đừng lo lắng. Còn Hoa Hoa, con bé sao rồi? Cao đến đâu rồi?”

Có lẽ vì Chung Linh đã sinh con rồi nên cô rất thích Hoa Hoa và Nữ Nữ.

“Con bé cao lắm rồi, nó vẫn còn nhớ em đấy.”

Chu Bảo Cầm nói như vậy khiến Chung Linh rất bất ngờ.

“Con bé mới năm tuổi thôi mà? Còn nhớ em luôn sao?” Chung Linh rất vui.

“Thật ra con bé không nhớ rõ hình dáng em lúc ở nhà đâu, nhưng em cứ gửi quần áo, đồ chơi rồi cả đồ ăn cho con bé, con bé lại thường xuyên nhìn hình của em nữa, ngày nào cũng mong em về nhà đấy!”

Tình cảm của con nít rất chân thành, Chung Linh vô cùng cảm động.

“Thương con bé thật chẳng uống phí.”

Chu Bảo Cầm thấy Chung Linh thật lòng yêu thương con gái mình như vậy, là một người mẹ, cô cũng rất cảm động.

“Đúng rồi, em biết tại sao nhiều người đến nhà mình như vậy không?”

Chu Bảo Cầm nhìn Chung Linh với ánh mắt sâu xa.

“Chẳng lẽ là vì chúng em?” Chung Linh cũng rất nhanh trí.

“Còn phải nói. Một số người là muốn em sắp xếp cho họ một công việc ở xưởng thuốc lá hay là công ty xây dựng. Còn một số người thì muốn Cang Từ sắp xếp cho một chỉ tiêu để đi lính. Bây giờ xét duyệt để đi lính rất nghiêm ngặt, muốn làm lính, nhất là được bố trí ở những nơi tốt, thì phải có cửa sau.”

Một lời của Chu Bảo Cầm đã nói ra hết mấu chốt của vấn đề. Chung Linh nghe xong, trong lòng thấy nặng trĩu, như vậy chẳng phải là làm khó hai người bọn họ rồi sao?

“Vậy bố mẹ nói sao? Không có đồng ý chứ?”

Cái Chung Linh lo chính là việc này. Những người đó không thể dễ dàng từ chối được, nếu không thì người ta sẽ nói Chu gia phát đạt rồi là quên hết gốc rễ, chẳng thèm nhận người thân. Nhưng Chung Linh lo lắng nhất vẫn là vợ chồng Chu Xuân Lai, hai ông bà cũng không thể dễ nói lời thoái thác được.

“Ba mẹ chưa nhận lời ai cả. Cho dù là vậy thì cũng có vài người họ hàng không thể dễ dàng từ chối, nhưng nếu mà em nhận lời một người thì lại đắc tội với những người khác, như là con trai của nhà dì hai, con gái của cậu lớn. Những người đó đều không tiện từ chối.”

Chu Bảo Cầm chẳng nghĩ ra cách gì cho em đâu.

“Em sẽ bàn bạc với Cang Từ xem sao.”

Chung Linh có thể ngờ lo bất kỳ ai nhưng lại không thể không quan tâm chồng mình, chỉ cần Chu Bảo Cầm nói một câu thì dù có khó khăn hơn nữa thì Chung Linh cũng sẽ giải quyết ổn thỏa.

“Ồi chao, cháu đích tôn bảo bối của ta, gọi ông nội, bà nội đi nào.”

Hai vợ chồng Chu Xuân Lai khẩn trương chờ cháu của mình lên tiếng.

“Thưa ông nội, bà nội.”

Đứa nhóc lanh lợi này vào lúc quan trọng rất biết để mặt mũi cho Chung Linh, thằng bé rất giỏi quan sát nét mặt người khác.

“Ồi, cháu ngoan của bà, cháu không biết bà nhớ cháu nhiều thế nào đâu!”

Phùng Trân vừa nói, nước mắt vừa rơi. Chu Xuân Lai xoa dịu bà một hồi.

“Lần này về đâu có dễ dàng gì, bà khóc lóc gì chứ?”

Vừa nói, ông vừa kéo đứa cháu qua bên mình.

“Đúng vậy, thằng bé đẹp trai quá, giống y chang ba của nó.” Họ hàng của Chu gia đều khen ngợi thằng bé, nói cho cùng thì nó cũng không giống với mấy đứa bé nông thôn.

Cứ như thế mà nói chuyện hết nửa ngày trời. Chung Linh lo lúc mình chưa nói chuyện với ông xã thì đã có người đưa ra yêu cầu, cũng may là cô đã lo xa, những người họ hàng này chỉ ngồi chơi một lát liền đi khỏi. Có thể mục đích chủ yếu của họ chỉ là đến chào đón hai vợ chồng họ trở về, mấy ngày sau mới quan trọng.

Bạn nhỏ Chu Lăng Vân thật không cam lòng ngồi trong lòng ông bà nội mình, nó nhìn thấy trong vườn nào gà nào vịt, còn có một con chó nhỏ nữa. Chung Linh còn rất ngạc nhiên, con chó này cô chưa từng thấy qua. Lúc này khi vào nhà, Chu Bảo Cảm còn sợ con chó sẽ cắn cả nhà ba người Chu Bảo Cương, vậy mà con chó đất bình thường này rất khôn, chạy thẳng đến bên ba người quấy đuôi mừng.

Nó vừa mới sinh một con chó con xong. Theo cách nói của nông thôn thì ‘mèo sinh hai chó sinh một’ thì không thể đem cho người ta được. Cũng tức là, bình thường chó nhà đẻ chó con, cho hay không cho người khác, cho bao nhiêu con đều tùy vào người chủ. Nhưng nếu chó mẹ chỉ đẻ một con thôi thì phải để lại, không thể đem cho.

Nhìn thấy thế, tiểu quý Chu Lăng Vân liền hiện nguyên hình, cầm lấy một cây gậy không biết tìm ở đâu ra, chạy khắp vườn đuổi theo gà vịt. Chu Bảo Cảm ở bên cạnh vui vẻ nhìn, còn Chung Linh thì chạy theo sau thằng bé, chỉ sợ thằng bé vấp ngã.

Tiếng ồn ào bên ngoài làm cho ông bà Chu Xuân Lai và Chu Bảo Cương đều đi ra ngoài. Nhìn thấy Chung Linh chạy theo con trai như thế, Phùng Trân không nhìn được.

“Tiểu Linh! Con chạy theo thằng bé làm gì? Nhanh vào nhà đi!”

Chung Linh chỉ có thể lo lắng nhìn con trai mình mà đi vào nhà.

“Tiểu Linh à, con trai không thể nuông chiều như vậy được. Thôn của chúng ta nuôi dạy con theo cách ‘trời sinh trời dưỡng’, chưa từng thấy ai trông con như con cả.” Phùng Trân nhìn không quen bộ dạng của con dâu.

Nhưng mà sân vườn ở nông thôn đều là đất đá, Chu Lăng Vân không cẩn thận bị vấp ngã, Chung Linh ngay lập tức chạy ngay đến bên con, cực kỳ đau lòng. Trong vườn còn nuôi gà nuôi vịt, thằng bé ngã xuống, trên người còn dính chút phân gà vịt. Phùng Trân đi theo sau, đau lòng phui phui cho cháu mình.

“Con trai mà, không sao hết!”

Thằng nhóc lại không khóc, nhìn phân gà trên người mình mà nói với mẹ.

“Mẹ ơi, thay quần áo.”

Đây là thói quen của thằng bé. Chung Linh thích sạch sẽ nên con trai của cô cũng rất sạch.

“Ai ya, không cần thay, phui chút là sạch ngay mà.”

Phùng Trân không thích chiều chuộng con trẻ như vậy. Chu Xuân Lai nhìn cảnh này cũng không mấy vui vẻ.

“Thay!”

Thằng bé cứ khẳng khái. Nó cảm thấy đây không phải là bụi đất bình thường bị dính vào ở nhà trẻ, mùi cũng khó ngửi.

“Mẹ, để con thay đồ cho thằng bé.”

Chung Linh đưa con vào trong phòng.

“Cang Tử, con phải chú ý, không nên tập quen cho thằng bé như thế.”

Thường ngày Chu Xuân Lai không nói nhiều, nhưng những lời nói ra vào lúc then chốt thì không thể nào bỏ qua. Chung Linh cũng nghe thấy.

Vào lúc Chu Bảo Cương về phòng thay áo, Chung Linh nói với anh về chuyện họ hàng muốn cô an bài công việc, còn muốn anh sắp xếp cho chuyện đi lính.

“Anh xem chuyện này nên làm sao?”

Chung Linh nóng lòng muốn nghe ý kiến của Chu Bảo Cương.

“Anh không thể đồng ý chuyện này được, còn bên em thì sao?” Sắc mặt của Chu Bảo Cương rất khó coi.

“Chuyện bên xưởng thuốc và công ty xây dựng đều giao cho mấy người Lý Tiểu Vân, em không nhúng tay vào chuyện sắp xếp nhân viên. Nếu như nhất định phải làm thì em có thể nói vài câu với cô ấy. Nhưng em chỉ lo là nếu sắp xếp một hai người thì sẽ làm mất lòng nhiều người khác. Hơn nữa, sau này chắc chắn sẽ còn chuyện tương tự.”

Chung Linh cũng chẳng che giấu gì chồng mình, cứ thế nói thẳng ra những gì mình lo lắng.

“Vậy thì đừng sắp xếp nữa. Anh sẽ nói chuyện với cha mẹ.”

Nghĩ một hồi, Chu Bảo Cương lại nhỏ giọng nói với vợ.

“Thói quen sinh hoạt của cha mẹ và chúng ta không giống nhau, em phải nhẫn nại một chút, không nên tức giận, cũng đừng nên tranh cãi. Chúng ta ở không lâu đâu, biết chưa hả?”

Lời của ông xã khiến cho lòng Chung Linh rất ấm áp.

“Vậy anh cũng thấy em nuông chiều con quá hả?”

Chung Linh không nghĩ là ông bà nội lại không nuông chiều cháu mình, ngược lại, lại lo con dâu quá cưng chiều đứa cháu. Có thể là do thói quen và cách sinh hoạt của cô và họ không giống nhau chăng?

“Em đừng có quá lo lắng, tính cách của con rất kiên cường. Những tật nhỏ đó đợi sau khi con lớn thêm một chút anh sẽ huấn luyện con cho thật tốt.”

Chu Bảo Cương chẳng có chút lo lắng rằng con trai sẽ biến thành một cậu ấm.

“Huấn luyện?” Thằng bé còn nhỏ như vậy mà huấn luyện á?

“Anh à?” Chung Linh cho rằng chuyện này hai vợ chồng nên đạt được đồng thuận.

“Được rồi. Con trai thì nên để anh dạy dỗ.” Chu Bảo Cương một câu định càn khôn.

Được thôi, đúng là cô có chút nuông chiều con trai. Nhưng mà Chu Bảo Cương như vậy là ý gì chứ? Chẳng lẽ muốn nói, nếu như là con gái sẽ do cô nuôi dạy sao? Nhưng mà ai cho cô sinh con gái chứ? Thật quá đáng mà. Nhưng mà, lý do này đúng là có thể thuyết phục được cô.

Buổi tối, nhóc Chu Lăng Vân ngủ chung với ông bà nội. Cái quan hệ huyết thống đúng là kỳ lạ, Chu Lăng Vân chẳng có chút cảm giác xa lạ nào với ông bà nội mình. Đứa nhỏ biết rất rõ ai yêu thương nó.

Nằm trên chiếc giường kết hôn ban đầu, Chung Linh có cảm giác như đã trải qua mấy đời rồi. Đắp chiếu chán lúc tân hôn, ngủi thấy mùi tươi mới của chăn đệm, cô nghĩ, chắc là trước lúc gia đình nhỏ của cô về nhà, mẹ chồng đã đem chiếc chăn này đi giặt và phơi qua chẳng? Thật ra bà vẫn rất tốt, chỉ có điều cách sinh hoạt của cô và bà không giống nhau, lập trường cũng không giống nhau mà thôi.

“Anh à, về nhà rồi, lại nằm trên chiếc giường này, anh có cảm giác như thế nào?”

Chung Linh cảm thấy có chút hưng phấn.

“Giống như hồi mới cưới vậy.”

Đáp án này Chung Linh không hề nghĩ đến.

“Sao vậy? Lúc mới cưới anh cảm thấy thế nào?”

Chung Linh rất hiểu kỳ, không biết lúc đó anh có cảm giác thế nào.

“Anh không dám tin rằng, chúng ta đã kết hôn.”

Lúc đó Chu Bảo Cương cảm thấy rất hồi hộp, rất hạnh phúc, vợ của anh thật sự rất xinh đẹp, cô đã thuộc về anh rồi.

Chung Linh nghe vậy, len lén cười. Anh cũng có cái dáng vẻ của một cậu chàng mới lớn, có cái dáng vẻ của người lúc mới biết yêu. Không đúng, không phải anh nghĩ đến Lâm Mỹ chứ?

“Không phải anh lại nghĩ tới Lâm Mỹ chứ?” Chung Linh nguy hiểm tiến đến gần ông xã.

“Đoán mò cái gì vậy?”

Chu Bảo Cương kéo bà xã vào lòng. Gian phòng này cũng giống như trước đây, trên tường còn treo hình của họ. Trong hình, Chung Linh cười ngây ngô.

Chung Linh đưa tay vào trong quần áo của chồng, bắt đầu tính toán gì vậy?

“Anh không có vừa về tới đã nghĩ đến chuyện gì sao?”

Giọng nói quỵn rũ ở bên tai Chu Bảo Cương làm cho anh chợt nhớ ra, lâu rồi chưa có nhận được sự giầy vò vừa ngọt ngào vừa đau khổ như vậy rồi. Đây là cách duy nhất có thể khiến cho một Chu đội trưởng khí phách mạnh mẽ bị đánh bại không còn mảnh giáp nào.

“Hửm?”

Chung Linh cảm thấy ý chí của ông xã đang dao động. Tiếp tục cố gắng, xuống dưới, xuống dưới nữa

“Anh từng thích Lâm Mỹ không vậy?”

Câu hỏi này không dễ dàng mất đi.

“Không có.”

Nhược điểm đều bị nắm chặt trong tay người khác rồi, sao có thể nói có được chứ?

“Vậy sao? Thôi được rồi, hôm nay mệt quá, ngủ thôi.”

Chung Linh vừa nghe thấy đã biết anh chàng rất tỉnh táo.

“Anh không mệt, em ngủ đi.”

Tuy rằng nói thế nhưng tay và môi bắt đầu bần rợn rồi.

“Không được, không...”

Thật ra Chung Linh nên biết từ sớm, con người của Chu Bảo Cương thù rất dai. Chung Linh bị giầy vò toàn thân đầm đìa mồ hôi, cô còn phải cắn chặt áo gối, không thể để phát ra tiếng động được. Vậy mà thẳng chả lại càng hành hạ cô, thật là thâm độc quá.

Khi mưa bão qua đi, xuyên qua màn ngủ Chung Linh có thể nhìn thấy bên ngoài trời đã mờ mờ, lúc đó tên háo sắc ấy mới thỏa mãn mà bỏ qua cho cô. Nhưng anh vẫn vô cùng thô lỗ, ôm lấy cô vào lòng như ôm một cái gối ôm vậy, còn dùng chân quấn lấy cô, tay còn để ở trước ngực cô nữa chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chiến hữu

Chung Linh đối với Chu Bảo Cương rất tốt, một lòng lo nghĩ cho anh. Về mặt sinh hoạt, cô chăm sóc anh rất tỉ mỉ chu đáo, về mặt tình cảm cũng không hề thay đổi. Thậm chí, từ những tiểu tiết nhỏ nhất nhất trong cuộc sống cũng có thể nhìn ra được dụng tâm của cô. Nhưng mà, Chung Linh biết đây là chuyện mà mọi người phụ nữ đều có thể làm cho người mình yêu thương, nên cô hoàn toàn không cảm thấy tủi thân hay là không cam tâm gì hết. Những việc làm này lại khiến cho cô cảm thấy rất hạnh phúc. Mà thật ra, Chung Linh cũng biết, những chuyện mà Chu Bảo Cương làm cho mình đâu chỉ dừng lại ở những chuyện có thể thấy được thôi đâu? Chẳng hạn như chuyện làm ăn của cô, anh cũng đã rất bao dung rồi.

Chuyện làm ăn của Chung Linh càng làm càng lớn, cô không tin là Chu Bảo Cương không nhận ra điều đó. Chỉ riêng những đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, quần áo mặc thường ngày mà cô mua, không phải ai cũng có thể dùng được, chứ đừng nói tới những món đồ cổ giá cả không hề rẻ mà cô cứ liên tục mua về nhà, vậy mà anh chẳng nói lời nào. Chuyện này đâu phải người đàn ông nào cũng có thể làm được đâu.

Trong chuyện nuôi dạy con cái, Chu Bảo Cương cũng có ảnh hưởng rất lớn. Hầu hết mọi gia đình trong quân đội đều lựa chọn đưa con nhỏ về quê để nuôi dưỡng, ăn học. Ngay cả vợ chồng Chu Xuân Lai từ đầu cũng đã biết việc này, vì thế nên từ sớm đã tính đến chuyện nuôi dưỡng cháu đích tôn. Nhưng Chu Bảo Cương đã thay Chung Linh gạt bỏ quyết định đó của cha mẹ. Chuyện này đều làm cho Chung Linh rất cảm kích, càng cảm thấy người mà mình yêu thương cũng thương yêu mình sâu đậm. Nếu không thì một người theo chủ nghĩa đàn ông mạnh như anh làm sao có thể để cho vợ mình làm ăn buôn bán lớn như thế. Cũng phải nói là dựa vào thu nhập hiện nay của Chu Bảo Cương và Chu gia, anh hoàn toàn có thể để cô an phận mà ở nhà quán xuyến chuyện nhà.

Hoa Hoa tan học về nhà, nhìn thấy cậu mẹ mang theo em trai trở về. Chung Linh có thể nhìn ra được con bé hay xấu hổ đó rất vui mừng, ánh mắt con bé cứ dán dính vào hai người bọn cô, còn rất thích nhìn qua đứa em trai đang ngồi cạnh ông bà ngoại mình. Chung Linh đem quần áo và bánh kẹo cô đem về cho Hoa Hoa ra, cô bé rất vui mừng. Trời sắp trở lạnh, Chung Linh biết mùa đông ở đây rất lạnh, vì thế nên đã mua cho Hoa Hoa một cái áo lông. Cái áo này là mẫu mới, áo lông có mũ màu xanh, còn có một chiếc váy bằng ni dầy màu đen điểm những đóa hoa màu đỏ, rất xinh xắn. Phải biết rằng, những thứ quần áo này ở nông thôn không thể mua được. Trong thôn cũng không thịnh mặc váy đầm, trừ phi là những bé gái không đi học, vào mùa thu đông càng không có người mặc. Bánh kẹo mà Chung Linh mua cũng là những thứ ở đây không thể mua được, bánh kẹo được đựng trong hộp sắt. Vậy là con bé có thể khiến cho chúng bạn hâm mộ rồi đây. Nhìn dáng vẻ của con bé rất vui mừng.

Ngày hôm sau, Chu Bảo Cương ở nhà giúp việc vặt, còn Chung Linh muốn đến xem tình hình của trại chăn nuôi nên cô dẫn theo con trai đi về hướng trước đây là nhà của Chu Bảo Cầm. Trại chăn nuôi đặt ở đó. Nhưng khi gần đến nơi, Chung Linh gặp một người mà cô cực kỳ không muốn gặp – Lâm Mỹ. Nhìn dáng vẻ của cô ta không được tốt lắm. Người ta đều nói ‘trường tùy tâm sinh’, mặc dù cô ta ăn mặc rất tốt nhưng Chung Linh lại thấy vẻ mặt của cô ta rất đau buồn.

Lâm Mỹ nhìn thấy Chung Linh cũng giật mình một cái, sau đó thì nở một nụ cười khinh bỉ.

“Chào, tôi còn tưởng là ai kia chứ! Quan bà về rồi đấy à, còn đem theo quý tử nữa chứ! Sao rồi? Không nhận ra tôi rồi sao?” Cách nói chuyện của Lâm Mỹ vẫn như cũ, đầy giễu cợt và khiêu khích.

“Đúng vậy, về thăm người thân. Cuộc sống của cô hình như cũng không tệ nhỉ!” Chung Linh thật sự cực kỳ không thích con trai mình nhìn thấy cảnh này.

Lâm Mỹ nhìn thấy đứa bé trong lòng Chung Linh, sắc mặt vô cùng phức tạp. Đứa bé đó đáng nhẽ phải do cô sinh ra mới đúng.

“Nhờ phúc của cô, tôi sống rất tệ.”

Chung Linh không hiểu ý của cô ta.

“Phúc của tôi? Tôi đã làm gì cô sao?” Chung Linh hiểu loại người như Lâm Mỹ, dù cô ta có sống thế nào thì thù oán với Chung Linh cũng sẽ chẳng bao giờ thay đổi.

“Cô còn nói không có? Cô cướp chồng của tôi, cướp đoạt cuộc sống hạnh phúc vốn là của tôi, cô còn nói không làm gì? Tôi ghét cay ghét đắng cái vẻ mặt đạo đức giả của cô!”

Nếu như không rõ nội tình mà nghe những lời này của Lâm Mỹ, người nghe nhất định còn nghĩ Chung Linh là kẻ thứ ba ấy chứ. Trước mặt con trai, Chung Linh không muốn tranh cãi với cô ta. Hơn nữa, có nói cũng không có nghĩa lý gì, cô ta vốn chẳng thể dùng đạo lý để nói chuyện.

“Cô nghĩ như vậy thì tôi cũng chẳng còn cách, tùy cô.” Chung Linh dẫn con trai đi qua trước mặt cô ta.

“Cô sợ con trai cô biết hành vi vô sỉ của cô sao?”

Chung Linh thật sự rất mệt khi đối diện với loại phụ nữ như thế này.

“Tôi nghĩ rằng chẳng ai nghĩ tôi như thế cả, chỉ có cái loại phụ nữ đầu óc không bình thường như cô thôi.” Chung Linh không muốn bị cô ả làm ảnh hưởng đến tâm tình của mình.

“Tôi sẽ không để cô sống yên ổn đâu. Chỉ cần tôi còn sống, tôi nhất định sẽ không để cho cô yên.”

Chung Linh rất ghét bị Lâm Mỹ quấy rầy như thế này.

“Cô tưởng cô là ai? Cô năm lần bảy lượt làm phiền chúng tôi, quấy rầy cuộc sống của chúng tôi. Tính nhẫn nại của tôi có hạn, cô nên biết là tôi hoàn toàn có thể khiến cho cuộc sống của cô cực kỳ tồi tệ đấy.”

Chung Linh chẳng phải chỉ dọa suông. Phụ nữ, vào lúc bảo vệ gia đình và người yêu của mình, chuyện gì cũng tuyệt đối có thể làm ra.

Lâm Mỹ không tiếp tục khiêu khích nữa, nhưng nhìn thấy ánh mắt của Chung Linh thì cô ta càng thêm thù hận.

...

Ở trại chăn nuôi, Chung Linh gặp được vợ chồng Đinh Vĩnh và Chu Bảo Cầm. Đinh Linh ôm Chu Lăng Vân ra ngoài chơi. Chu Bảo Cầm nhìn thấy vẻ mặt của Chung Linh không tốt, không nhịn được liền hỏi cô.

“Sao vậy?”

Chung Linh cũng không giấu giếm chị ta.

“Em mới gặp Lâm Mỹ, cô ta nói rất nhiều câu nghe không lọt tai. Em thật không hiểu, vì sao lâu như vậy mà cô ta vẫn oán hận nhiều như thế.”

Chung Linh không muốn bị người đàn bà đó ảnh hưởng, nhưng cuối cùng vẫn bị ảnh hưởng.

“Cô ta ấy hả, em cũng mặc kệ cô ta đi. Bây giờ cô ta sống không được tốt lắm, chị đoán là ai cô ta cũng oán hận hết.” Chu Bảo Cầm khuyên Chung Linh.

“Em thấy quần áo cô ta mặc cũng đẹp đấy mà.” Chung Linh thấy rất kỳ quái.

“Bây giờ cô ta làm việc trong thôn, thu nhập cũng khá lắm, nhưng cuộc sống gia đình thì không được như ý.” Chu Bảo Cầm ngồi xuống bên cạnh Chung Linh.

“Cuộc sống gia đình? Không phải là cô ta đã lấy chồng rồi à?” Chung Linh quay đầu lại hỏi Chu Bảo Cầm, cô muốn biết nhiều chuyện hơn.

“Đúng vậy. Nhưng mà số của cô ta cũng thật không tốt. Chị biết em ghét cô ta nên cũng không nói với em. Cô ta gả cho một người tên là Vương Đại Hải, là một tên du thủ du thực, rượu chè, gái gú, bài bạc cái gì cũng dính vào. Mẹ chồng của cô ta còn tráo trở hơn nữa, vào ngay đêm tân hôn liền đến đòi tiền sính lễ của Lâm Mỹ, nói là muốn dọn ra ở riêng. Thế là nhà họ dọn ra riêng vào ngay ngày đó. Mà đã ra riêng rồi thì Lâm Mỹ với chồng chỉ có quay về sống ở nhà mẹ đẻ thôi. Mà cái tên Vương Đại Hải đó mỗi lần uống vào là lại lôi cô ta ra đánh, chắc là vì có nghe qua chuyện đính hôn trước đây giữa cô ta và Cang Tử. Đến nỗi khi cô ta mang thai năm tháng rồi mà vẫn bị đánh tới sảy thai luôn.”

Chung Linh nghe xong những chuyện này cũng rất thông cảm cho Lâm Mỹ.

“Ngay ngày tân hôn mà còn tới đòi sính lễ à?”

Lẽ ra sính lễ chính là cho cô dâu, sao mà còn đòi lại kia chứ?

“Đúng vậy đấy. Nói là chia nhà dọn ra riêng gì đó.”

Chung Linh thở dài một tiếng. Gặp phải mẹ chồng thế này thì ai cũng bó tay.

“Anh rể sao rồi chị?” Chung Linh nhỏ tiếng hỏi Chu Bảo Cầm.

“Vẫn như vậy, bụng dạ hẹp hòi quá, cứ đòi phải sinh cho bằng được đứa con trai. Em nói thử xem, bây giờ nghiêm như vậy, sinh con trai gì chứ! Không cho ảnh mua xe ảnh cũng không vui. Cuộc sống bây giờ không dễ dàng nữa rồi, quy mô của trại chăn nuôi mở rộng ra, nhưng mà hiệu quả và lợi ích thì lại giảm xuống.”

Hiện tại Chu Bảo Cầm vẫn còn rất hài lòng với tình hình cuộc sống của mình, nhưng vẫn không tránh khỏi vì lo lắng cho mai sau mà rầu rĩ.

“Nếu không được thì chị đem trại chăn nuôi đổi cho thôn đi. Làm cái này vừa mệt, mà thu nhập cũng không bao nhiêu.”

Chung Linh biết ở trong thôn này, thu nhập từ nuôi heo cũng không phải là cao, hơn nữa, cạnh tranh cũng bắt đầu ngày một khốc liệt.

“Vậy phải làm gì chứ?”

Chu Bảo Cầm cũng biết làm nghề này chẳng thú vị gì, nhưng cũng chẳng có hạng mục gì tốt hơn.

“Thu mua sỉ đi! Bây giờ thị trường phụ phẩm nông sản đang mở rộng, chắc chẳng bao lâu sau sẽ cho phép người dân chúng ta thu mua sỉ đó chị.”

Chung Linh biết hạng mục này kiếm tiền rất khá, nhưng không biết là Đình Vinh có thể làm được hay không.

“Thật sao? Chuyện này có thể làm sao?” Chu Bảo Cầm chưa từng làm qua nghề bán buôn.

“Đương nhiên rồi ạ, lợi nhuận rất lớn đó. Nhưng em vẫn phải cảnh giác trước cho chị biết, nếu như làm được rồi, trong tay có nhiều tiền mà chị không giữ chặt được anh rể, mà anh rể có tiền rồi, không cần cái nhà này nữa thì lúc đó chẳng phải em hại chị rồi sao?”

Chu Bảo Cầm nghe xong những lời này của Chung Linh, suy nghĩ hết cả buổi trời.

“Tiểu Linh, chị cũng nhìn ra em là một người thông minh, chị nghe em hết. Em nói chị phải làm sao? Nếu như chuyện này mà thành, em chính là thiết tỷ muội (1) của chị, cả đời này chị nguyện hầu hạ cho em.”

Nghe Chu Bảo Cầm nói như vậy, Chung Linh không thể nhịn được mà cười.

“Nghe chị nói kia. Em cũng là phụ nữ mà. Đối với chị em chúng ta mà nói, tiền tuy rằng quan trọng, nhưng mà gia đình vẫn là quan trọng nhất. Nếu như chuyện này chị muốn thành thì chỉ cần một câu nói thôi: tự mình làm chủ, nắm chặt tiền trong tay. Em sẽ bỏ vốn cho chị. Nhưng mà, em phải nói thật, trừ chị ra em chẳng yên tâm giao cho ai hết.”

Đối với Chung Linh mà nói, Chu Bảo Cầm là người thân thiết với chồng mình nhất, trừ chị ấy ra, Chung Linh chẳng yên tâm giao tiền của mình cho ai cả. Mà cũng chỉ có Chu Bảo Cầm cầm tiền thì Chung Linh mới có thể yên tâm được. Bởi vì Chung Linh cho rằng, người đó phải như thế nào đó thì mình mới có thể đem tiền của mình cho người ta được.

“Được, Tiểu Linh, chị nghe em.”

Chu Bảo Cầm cũng là một người giỏi giang, nhưng ở nông thôn, phụ nữ đã kết hôn thì không nên quá tài giỏi.

“Chuyện này còn phải đợi. Chuyện này chị đừng nói cho ai hết, ngay cả anh rể chị cũng không được nói, chị biết chưa?” Chung Linh lo lắng Chu Bảo Cầm không giữ kín chuyện được.

“Em yên tâm, chị biết rồi.”

Chu Bảo Cầm rất biết ơn Chung Linh. Những lời Chung Linh nói lần này, tuy rằng có chút đề phòng đối với chồng mình, nhưng quả thực mọi chuyện đều

vì cô mà suy nghĩ hết.

...

Chu Bảo Cương nói với Chung Linh là anh muốn thăm chiến hữu của mình, chính là hai người ngày trước hay qua lại nhà mình, một người là Hình Bân, một người là Lý Chí Huân. Hai người họ ở cách nhà Chu Bảo Cương cũng không xa.

Vốn dĩ Chung Linh muốn về nhà mẹ, nhưng anh đã nói thế thì cô chỉ đành ngày sau hẳn về thôi.

Lúc chiều tối Chu Bảo Cương trở về, sắc mặt rất tệ. Chung Linh gọi anh ra ăn cơm, anh cũng mặc kệ, cứ thế mà đi về phòng. Hai vợ chồng Chu Xuân Lai cũng không yên tâm, Chung Linh càng không thể yên tâm, trước giờ có thấy anh như vậy đâu. Cô lập tức bỏ dở việc đang làm, theo anh vào phòng “Chuyện gì vậy anh?”

Chu Bảo Cương nằm trên giường, vắt tay lên trán.

“Không có gì.”

Ngữ khí của anh vô cùng chán chường, điều này lại càng làm cho Chung Linh lo lắng.

“Anh, rốt cuộc là anh bị gì vậy? Đừng có dọa em mà, anh sao vậy? Không phải là đi thăm bạn chiến đấu sao?” Chung Linh nằm xuống bên cạnh chồng.

“Lý Chí Huân mất rồi.”

Một câu của Chu Bảo Cương làm cho Chung Linh sững người.

“Sao mà trước đây anh không biết sao?”

Chung Linh biết Lý Chí Huân là chiến hữu của Chu Bảo Cương, cũng là bạn học của anh trong trường quân đội.

“Sau khi anh bị thương thì không có liên lạc với cậu ấy. Sau này cậu ta cũng bị điều đi nơi khác nên đã mất liên lạc.”

Lúc này Chu Bảo Cương chỉ muốn tĩnh lặng nghỉ ngơi một chút, nhưng nhìn thấy nét mặt lo âu của vợ nên vẫn là nói cho cô biết.

“Chuyện khi nào vậy?” Chung Linh biết rằng tâm tình của anh lúc này rất khổ sở.

“Hơn hai năm rồi. Anh đến nhà Hình Bân trước, người nhà của cậu ta nói cậu ta hiện giờ ở nhà của Lý Chí Bân, kết hôn với vợ của Lý Chí Bân rồi.”

Tin này làm cho Chung Linh rất kinh ngạc.

“Chuyện này là sao vậy?”

Chẳng lẽ đằng sau bi kịch này còn có chuyện xấu xa gì hay sao?

“Là sau khi Lý Chí Huân hy sinh, Hình Bân bắt đầu đến chăm sóc cho cha mẹ và vợ của Lý Chí Huân.”

Thì ra là như vậy. Chung Linh cảm thấy xấu hổ vì những suy đoán của mình.

Chu Bảo Cương ôm lấy Chung Linh, chôn đầu của anh vào ngực cô. Chung Linh biết là anh đang khóc.

Nước mắt của đàn ông đâu có dễ rơi, anh nhất định là rất đau khổ.

...

Sáng ngày hôm sau, Chu Bảo Cương cùng Chung Linh đi đến nhà Lý Chí Huân. Chu Bảo Cương có nói qua cho Chung Linh biết, vào thời này, tiền từ tuất chỉ có hơn 100 đồng, đối với cô nhi quả mẫu mà nói thì chẳng giải quyết được vấn đề gì cả. Chung Linh cũng nhớ rằng, sau khi trở về từ chiến trường, Chu Bảo Cương hay lấy tiền phụ cấp của mình gửi cho gia đình các chiến hữu đã hy sinh.

Dưới sự chỉ dẫn của người trong thôn, hai người cũng đến được nhà của Lý Chí Huân, bây giờ nên nói là nhà của Hình Bân mới đúng. Còn chưa bước vào nhà đã nghe thấy tiếng mắng chửi truyền ra từ trong sân.

“Cái loại dê tiện không biết xấu hổ nhà cô, chồng chết chưa bao lâu mà đã kết hôn với bạn của chồng. Không biết là ở sau lưng cô đã dụ dỗ bao lâu rồi. Nói không chừng ngay cả đứa con cũng không phải là của con trai ta.” Nghe ra là mẹ của Lý Chí Huân đang mắng chửi.

Nhìn thấy vợ chồng Chu Bảo Cương bước vào, bà nhanh chóng rời khỏi. Nhìn thấy Chu Bảo Cương bà còn hừ một tiếng.

“Bà không nhận ra anh à?” Chung Linh khó hiểu nhìn chồng mình.

“Anh chưa từng đến đây.”

Đi vào trong sân, hai người liền nhìn thấy một gian nhà nửa ngói bình thường, sân nhà rất sạch sẽ, cửa phòng mở toang. Hai vợ chồng Chu Bảo Cương cứ thế mà đi vào, nhìn thấy một người phụ nữ đang ôm một đứa bé gái khoảng hai, ba tuổi, ngồi khóc trên giường.

“Xin hỏi đây là nhà của Lý Chí Huân phải không?” Chu Bảo Cương mở miệng hỏi.

Người phụ nữ đó ngẩng đầu nhìn hai người bước vào. Lúc này cô mới lau lau nước mắt, đứng dậy, đặt đứa con xuống giường.

“Hai vị là?” Tôn Đình không quen biết đôi nam nữ mới đến, ăn vận không hề tầm thường này.

“Tôi là chiến hữu của Lý Chí Huân và Hình Bân, đây là vợ của tôi.”

Nghe Chu Bảo Cương nói vậy, Tôn Đình vội mời hai người ngồi. Ba người ngồi xuống từ từ nói chuyện.

Thì ra, lúc biết tin Lý Chí Huân hy sinh là khi Tôn Đình đang mang thai được bốn tháng. Biết chồng không còn nữa, cô cũng không nhẫn tâm bỏ đứa con trong bụng. Sau khi Hình Bân trở về, biết được tình hình gia đình của cô nên rất thương qua giúp đỡ. Mẹ chồng của Tôn Đình biết được con dâu thứ hai sinh con gái nên cũng chẳng quan tâm đến cái gia đình nhỏ đã đổ vỡ này nữa. Hình Bân thấy cô tội nghiệp nên rất thương lui đến. Hai người họ thắm trước đã đăng ký kết hôn. Nhưng mẹ của Lý Chí Huân rất gai mắt chuyện con dâu trước kia của mình bước tiếp bước nữa, mà người đó lại chính là chiến hữu trước kia của con trai mình, tâm trạng càng thêm khó chịu. Những khi không có chuyện gì bà lại hay qua để mắng nhiếc một trận.

“Hình Bân đâu?”

Chu Bảo Cương nhìn quanh thấy gia đình này quả thật chẳng giàu có gì, các loại vật dụng sinh hoạt đều đã cũ kỹ.

“Anh đi làm công ở kho lương thực rồi.”

Chung Linh biết cái gọi là làm công chính là đi khiêng bao tải cho người ta, công việc rất cực khổ. Chu Bảo Cương nhất định cũng biết điều đó, đau lòng nghĩ đến tình cảnh khó khăn của chiến hữu mình, chân mày đều nhăn hết lại.

Trưa, Hình Bân trở về, anh không ngờ là lại gặp được Chu Bảo Cương và Chung Linh. Chiến hữu gặp nhau, hai người ôm chầm lấy nhau. Chung Linh và Tôn Đình cũng không nhịn nổi, vành mắt đỏ hoe.

“Sao cậu không đến tìm anh, anh có thể giúp mà.” Chu Bảo Cương trách người chiến hữu của mình, vì sao không liên lạc gì với anh hết.

“Giúp gì chứ? Sao cũng phải sống mà, hiện giờ cũng tốt rồi.”

Chung Linh nhìn không được mà cảm khái, có người chỉ cầu mong sự giúp đỡ của người khác, còn có người thì chỉ muốn dựa vào sức lực của chính bản thân mình. So với những thân thích bên Chu gia, sự chênh lệch này lớn biết bao!

“Cậu không coi anh là huynh đệ à? Sao đến cả chuyện Lý Chí Huân hy sinh cậu cũng không nói cho anh biết?” Chu Bảo Cương vẫn không nhịn được oán trách Hình Bân.

“Không phải là không muốn nói cho anh biết, nhưng lúc đó nghe tin anh cũng bị thương phải nằm viện, em có thể nói ra sao? Sau này nghĩ kỹ, thôi cũng không nhắc đến nữa, dù sao thì trước sau gì anh cũng biết thôi.” Thì ra đây đều là vì nghĩ cho Chu Bảo Cương.

Chung Linh quan sát Tôn Đình và đứa con của cô. Sắc mặt của Tôn Đình vàng vọt mà đứa bé trông cũng rất gầy yếu. Nghe hai người ấy nói thì đứa bé còn phải lớn hơn cả Chu Lăng Vân, nhưng bây giờ xem ra đứa bé nhỏ hơn Chu Lăng Vân nhiều. Đồ dùng trong nhà cũng chẳng còn mới, tấm rèm cửa bằng vải bông trên cửa đã giặt đến bạc thếp ra, đồ vật trong nhà cũng không nhiều, tất cả đều chứng tỏ rằng cuộc sống của cái gia đình nhỏ này chẳng dễ chịu gì.

Tôn Đình sợ sệt nhìn Chung Linh, đứa bé cũng như vậy, lộ ra cái vẻ thẹn thùng và nhút nhát. Chung Linh rất thích cô Tôn Đình này, cô có dáng vẻ rất bình thường, hay ngượng ngùng, chắc là có liên quan đến việc tinh thần bị chèn ép lâu ngày, nhưng Chung Linh cảm thấy người phụ nữ này rất kiên cường và thiện lương. Từ việc cô không nhẫn tâm bỏ đi đứa con của Lý Chí Huân có thể thấy rằng cô là một người phụ nữ rất tốt. Ngay cả khi này bị mẹ chồng trước mắng nhiếc trong sân, nhưng cô vẫn nhẫn nhịn. Cô ấy nên có được hạnh phúc mới phải.

Vốn ra Chu Bảo Cương và Chung Linh phải đi về, còn Hình Bân cũng phải đi làm tiếp. Nhưng Hình Bân và vợ cứ nặng nề đòi hai người ở lại ăn cơm. Cơm nước cũng chẳng phải thịnh soạn gì, nhưng nhìn là có thể thấy được rằng hai người họ cũng đã rất cố gắng.

Tất cả mọi người đều không có tâm trạng ăn cơm, chỉ có cô bé con Lý Ngọc Ánh, ăn đến là ngon miệng. Lúc đầu Tôn Đình và con gái không muốn ngồi ăn cùng, nhưng Chung Linh không chịu. Bây giờ nhìn con bé ăn ngấu nghiến thế này, cảm giác thật chua xót.

Trên đường về nhà, Chu Bảo Cương và Chung Linh trầm mặc rất lâu. Cuối cùng Chu Bảo Cương lên tiếng phá vỡ sự im lặng. “Tiểu Linh, chuyện này anh giao cho em.” Một câu nói rất đơn giản.

Chung Linh biết rằng đây là yêu cầu rất hiếm khi Chu Bảo Cương đặt ra cho cô, đây cũng là tín nhiệm mà anh dành cho cô.

“Anh yên tâm đi, em biết rồi.” Dù cho Chu Bảo Cương không nói thì Chung Linh cũng sẽ không thể ngồi yên không lo được. Cô rất khâm phục đôi vợ chồng này. Cô nhất định sẽ làm cái gì đó cho họ.

Chu Bảo Cương đưa cho Hình Bân 500 đồng, nhưng hai vợ chồng đó nói cái gì cũng không cần. Cuối cùng thì Chung Linh nói, đây là tiền dành cho con gái của Lý Chí Huân, lúc này hai người mới nhận lấy. Nhưng 500 đồng thì có thể giải quyết được chuyện gì chứ? Nhà cửa phải tu sửa rồi, đứa bé cũng nên bổ sung dinh dưỡng. Cha mẹ của Lý Chí Huân tuy rằng vẫn còn một người con trai nhưng vẫn rất hay đến hỏi hai người họ tiền sinh hoạt phí, Hình Bân và Tôn Đình đều nhần nhện mọi thứ. Tất cả đều vì Lý Chí Huân, đều vì cái tình cái nghĩa.

(1) Nguyên văn: thiết tỷ muội nhi (铁姐妹儿) – Từ “thiết” trong “sắt thép” – nghĩa là quan hệ tình cảm rất tốt, rất có nghĩa khí. Đây là một cách nói của người Đông Bắc Trung Quốc, giống như là hảo tỷ muội vậy. Minh phải nói thêm là đa số các món ăn được đề cập đến trong truyện cũng là món ăn đặc trưng của vùng Đông Bắc Trung Quốc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Em gái họ

Chu Bảo Cương đã rất lâu chưa về thăm nhà, hai vợ ông bà Chu Xuân Lai kêu Chu Bảo Cương cùng vợ đi viếng mộ mà của ông bà nội. Nhưng bởi vì Chu gia chuyển từ huyện khác đến, nghĩa địa ở khá xa, tận huyện kế bên nên chỉ có thể đốt hương, giấy ở nhà.

Trời tối, Chu Bảo Cương và Chung Linh đến tiệm tạp hóa nhỏ để mua giấy vàng mã. Sau khi về nhà, gói giấy được mở ra trên giường đất, lại dùng một tờ tiền mặt huơ huơ trên đồng giấy đó rồi gấp lại. Sau đó, ghi địa chỉ và họ tên lên trên mặt phong bì, còn tờ trong xấp giấy đó lấy ra vài tờ.

Chu Bảo Cương và Chung Linh cầm xấp giấy vàng mã đi đến ven thôn, tìm đến một cái ngã tư đường. Chu Bảo Cương vẽ một vòng tròn trên mặt đất, sau đó châm mấy tờ giấy vàng mã khi này, ném đến bên ngoài vòng tròn. Nghe nói đây là để hối lộ cô hồn dã quỷ. Sau cùng mới đến lượt người già cả đốt giấy, lúc đốt còn phải niệm vài câu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Chung Linh cùng chồng và con, cầm theo túi lớn túi nhỏ, chuẩn bị về nhà mẹ. Tâm tình của Chu Bảo Cương mấy ngày nay đều không tốt, chủ yếu là vì chuyện của hai vợ chồng Hình Bân. Nhưng, áp lực từ phía gia đình cũng là một trong số những nguyên nhân làm cho tâm tình anh thêm xấu. Chung Linh hiểu ông xã mình, nếu như không có chuyện của Hình Bân thì anh cũng không bị ảnh hưởng bởi chút chuyện nhỏ trong nhà.

Mấy ngày này, không chỉ tam thân lục cố (1) thường xuyên đến nhà nói này nói nọ mà bà Phùng Trần cũng rất thường xuyên ở trước mặt hai vợ chồng cô cảm râm. Bà nói gì mà vào lúc bản thân gặp chuyện, nhà cậu và dì hai đã giúp đỡ như thế nào, rồi lúc Chu Bảo Cương còn nhỏ, vì bà thiếu sữa nên anh còn bú nhờ sữa của dì hai.

Nếu như bình tĩnh xem xét lại, điều kiện cuộc sống của nhà mình tốt rồi thì không nên quên đi những người thân này. Nhưng chuyện này liên quan đến rất nhiều người, Chu Bảo Cương không thích cái kiểu cạnh tranh thế này. Anh rất ghét chuyện đi nhờ cửa sau như thế, nên rất có ác cảm.

Còn Chung Linh lại phải suy xét đến một phương diện khác. Bây giờ, chuyện làm ăn của cô đều là thuê người để quản lý, thậm chí bây giờ cô cũng để cho Lý Tiểu Vân làm, còn mình thì từ lui về hậu đài. Làm như vậy, mục đích của cô chính là không phải việc gì cũng cần cô đích thân ra mặt. Mặt khác, chính là để tránh khỏi biến thành kiểu doanh nghiệp gia tộc, vì như thế sẽ có hạn chế rất lớn đến sự phát triển của các cô. Thay vì để cho bọn họ đi vào nội bộ của doanh nghiệp, sau đó càng ngày chức vị bọn họ đòi hỏi sẽ càng cao, vậy thì chỉ bằng bây giờ cứ trực tiếp cho bọn họ một khoản tiền cho xong chuyện.

Bây giờ về nhà mẹ cũng chính là để có một khoảng thời gian để nghỉ ngơi.

Chung gia cũng đã sớm nhận được thư. Ngay lúc Chung Linh cùng Chu Bảo Cương đưa theo con trai xuống xe, ngay lập tức liền chán chường cúi đầu. Nếu như hai người là những người ham hư vinh thì khi nhìn thấy cảnh trước mắt nhất định sẽ liên tưởng đến cảnh áo gấm vinh quy, nhưng mà Về đến Chung gia, vấn đề mà bọn họ phải đối mặt cũng chẳng khác gì bên Chu gia: một nhà của di cã, rồi bác cả, còn rất nhiều thân thích khác nữa!

Đây là lần đầu tiên cha mẹ Chung Linh gặp cháu ngoại của mình, ánh mắt cứ dán dính lên người đứa cháu. Đúng là bà ngoại vẫn thương cháu ngoại mình nhất.

Anh trai của Chung Linh, chị dâu và bé Nữ Nữ cũng có mặt. Chung Linh phát hiện ra rằng thì ra Nữ Nữ lớn lên rất giống cô. Điều này làm cho cô và cả Chu Bảo Cương đều thấy rất thú vị. Lúc nhìn hình thì không nhìn ra, nhưng khi nhìn thấy người thì càng nhìn càng thấy giống. Chu Lăng Vân cũng rất thích cô chị gái nhỏ của mình, ngồi xuống bên cạnh chị gái nhỏ, nghiêng đầu nhìn cô bé.

“Nếu không biết thì người ta còn tưởng Nữ Nữ do em sinh ra ấy chứ.” Chung Linh nói với Chu Bảo Cương.

“Đúng vậy, thật không ngờ là con bé lại giống em như vậy. Nếu như chúng ta mà có đứa con gái thì tốt quá.”

Chu Bảo Cương tưởng tượng, nếu như mình có một cô con gái giống y chang vợ thế này thì tốt biết bao.

“Nếu như chúng ta mà có con gái thì anh cũng dạy dỗ con bé như vậy sao?”

Hiện tại Chu Bảo Cương đã bắt đầu nghiêm khắc với con trai rồi, nếu như có con gái, không biết anh sẽ dạy dỗ theo kiểu nào đây?

“Con gái là để cưng chiều mà, tất nhiên là phải yêu chiều chứ. Nếu như chúng ta mà có con gái thì anh nhất định sẽ rất thương yêu con bé.”

Chu Bảo Cương nhìn Nữ Nữ, tưởng tượng nếu như mình mà có con gái thì anh nhất định sẽ rất yêu thương con.

Chung Linh nghe những lời anh nói thì tim cũng nhộn nhạo. Nếu như mà cô sinh con gái, xem ra ông xã của mình nhất định sẽ cưng con bé như trứng mỏng quá.

“Anh đừng có mơ mộng nữa. Nếu không thì cứ coi em như con gái mà cưng chiều em đi, sao mà anh không biết chiều chuộng em hả?” Chung Linh cũng cảm thấy có chút ghen tị.

“Anh còn không chiều em à? Cái đồ không lương tâm!”

Có đôi khi, Chu Bảo Cương thật sự xem vợ mình như con gái mà nuông chiều đó chứ.

Chung Linh nghe xong, khúc khích cười.

Ở nông thôn, bất kể là chị hay em gái chồng, đối với con dâu mà nói cũng có thể coi như là một nửa mẹ chồng vậy. Bởi vì lời của con gái mà nói, đối với phụ mẫu hai người còn có tác dụng hơn cả lời nói của con trai và con dâu nhiều. Nếu như gặp phải một cô chị - em gái chồng điều ngoa hay nhiều chuyện một chút thì quả đúng là bất hạnh.

Xét ra thì Chung Linh khá là may mắn, Chu Bảo Cầm là một người rất thực tế, Chung Linh cũng không so đo nặng nề gì với chị. Đối với chuyện chị ta thường hay về nhà ăn chực uống chùa, cô cũng không có lấy nửa lời oán thán, đối với chuyện chị ta thường xuyên nhờ nhà mẹ để giúp đỡ, cô cũng vô cùng bao dung rộng rãi, vì thế nên trước giờ quan hệ giữa hai người đều rất tốt. Chung Linh cũng cảm thấy có tình cảm với người chị chồng này. Nhưng mà Chung Linh cũng là em gái chồng của người ta.

Vừa mới về nhà không bao lâu, Chung Linh đã nhìn ra được chị dâu mình có chút điên khùng. Sở dĩ nói chị dâu điên khùng vì điều đó rất dễ dàng nhận ra. Nữ Nữ là một đứa bé còn chưa tới ba tuổi, vậy mà lúc chị dâu Lưu Đan tức giận lên tiếng thét mắng rất lớn, chẳng chút mảy may quan tâm đến cha mẹ chồng có nghe thấy gì hay không.

Cả nhà Chung Linh cùng bố mẹ và anh trai đang ngồi trong phòng nói chuyện, Lưu Đan dẫn con gái đi nhà xí.

“Mây đúng là ngu chết được, đã lớn thế này rồi mà còn đái dầm hả?”

Lẫn trong tiếng mắng của chị dâu còn loáng thoáng tiếng khóc nhỏ của Nữ Nữ.

Chung Linh và Chu Bảo Cương đều nhìn qua người cha đang ngồi im lìm, ông mày nhíu mắt nhăn, nhưng lại chẳng có chút động tĩnh. Anh trai Chung Cánh cũng ngồi không yên.

Cháu gái Nữ Nữ gần như là do một tay ba mẹ Chung Linh chăm sóc từ nhỏ đến lớn, nhưng bây giờ biết cháu gái bị mẹ nó trách phạt mà lại chẳng dám làm gì, xem ra trong nhà cũng chẳng yên bình gì a!

Người khác có thể không ra tay, nhưng Chung Linh và Chu Bảo Cương trước nay đối với con trẻ đều rất thương yêu. Dù là Chu Lăng Vân hay Vương Hạo Đình có làm sai chuyện gì thì cả hai đều không để dàng gì mà tùy tiện đánh đập hai đứa.

Chung Linh nhìn chồng một cái, sau đó đứng dậy ra ngoài.

“Thật chẳng hiểu bà ngoại làm sao mà dạy dỗ mày, lớn thế này mà còn đái dầm.”

Lưu Đan vừa thô bạo ngắt con gái, vừa đánh con bé mấy cái.

Chung Linh nhìn thấy mà lửa giận xông lên tới tận đầu, cảm giác những cái đánh kia như đánh vào thân thể mình, những cái ngắt thô bạo kia như đang đánh thẳng vào mặt mình. Cô hít một hơi thật sâu, cố gắng đè xuống, không thể lỗ mãng được.

“Tiểu thì cũng đã tiểu rồi, cô cô khó khăn lắm mới về một lần, để cô rửa cho nha. Bây giờ cời quần áo bản ra, vừa hay thay đồ mới cô mua về cho nè, được không hả?”

Chung Linh cười cười đi qua, nhẹ nhàng kéo Nữ Nữ qua bên mình.

Sắc mặt của chị dâu Chung Linh rất khó coi, không biết có phải vì cô đã ngăn cản chị ta dạy dỗ con gái hay không.

...

Chu Bảo Cương và Chung Cánh mang theo hai đứa trẻ đi chợ. Chung Linh nhìn người chị dâu đang quét dọn ở trong sân, quay đầu hỏi mẹ mình.

“Bây giờ tinh thần của chị dâu sao rồi mẹ? Người phụ nữ đó không phải là được thả ra rồi chứ? Cô ta không đến quấy nhiễu nữa chứ hả?”

Chung Linh khó có được cơ hội nói chuyện riêng với mẹ mình.

“Chắc! Cũng chẳng tốt lắm. Hai đứa nó cũng không thường hay về nhà, mà về rồi thì sắc mặt của chị dâu con cũng chẳng tốt gì. Chuyện của người đàn bà kia mẹ cũng không biết, ai mà biết được cô ta với anh con thế nào. Mẹ và cha con có muốn quản cũng có quản được đâu.”

Trương Tú Phượng vừa nói, vành mắt cũng đỏ lên.

“Hai anh chị đối với con bé có tốt không ạ?”

Chung Linh chỉ có thể hy vọng còn có điểm tốt khi cuộc hôn nhân của anh mình còn duy trì.

“Cũng vậy thôi. Nếu như lúc tâm tình của chị dâu con không tốt thì đối xử với con bé cũng chẳng ra làm sao.”

Chung Linh biết rằng mình hiếm khi về nhà, nếu như chuyện không phải thực sự nghiêm trọng thì chắc chắn mẹ cũng không nói với cô những chuyện này.

“Nữ Nữu ngoan không mẹ? Mẹ chăm sóc con bé có cực không? Hai năm nay sức khỏe của mẹ còn chịu được chứ ạ?”

Trước giờ đều do bà Trương chăm sóc cháu gái của mình, mà tuổi tác của bà cũng đã lớn rồi.

“Nữ Nữu rất ngoan, chỉ có hơi lười tí. Không cần quan tâm đến sức khỏe của mẹ, mẹ không yếu đuối đâu.”

Khi nhắc đến cháu gái mình, bà Trương rất vui vẻ. Bà là bà nội của cháu mình nhưng lại gánh vác nghĩa vụ của một người mẹ, tất nhiên là so với những người bà khác, tình cảm của bà dành cho cháu nội mình cũng nhiều hơn.

Chung Linh nghe vậy còn có thể nói gì? Suy đi xét lại không biết có phải là do mình đã giúp sai rồi hay không, khiến cho anh trai phải tiếp tục sống chung với người vợ mà anh không yêu thương? Hay là nên trách hành vi của mình đã làm cho cha mẹ phải gánh chịu thêm nhiều đau khổ, để cho Nữ Nữu đáng thương vẫn như cũ, phải trải qua cuộc sống không có cha mẹ bên cạnh, không được cha mẹ yêu thương. Chung Linh cảm thấy từ khi trọng sinh đến giờ chưa từng thất bại như vậy, chẳng lẽ là do cô thật sự đã quá tự cao khi cho mình là làm đúng sao? Cô tự cho mình là thông minh nhưng vận mệnh của những người trong nhà thì vẫn như cũ, cô chẳng thể thay đổi gì hết...

...

Lúc làm cơm tối, Chung Linh cũng tìm được cơ hội nói chuyện với chị dâu.

“Chị dâu, chị không trách em chứ?”

Chung Linh nói ra những lời này là thật lòng. Cô nói lời này không phải đứng trên lập trường của một người em chồng, mà là trên lập trường của một người phụ nữ.

“Trách em? Sao chị lại trách em chứ?”

Lưu Đan đối với em chồng của mình vẫn là rất kính nể. Đối với một người có bản lĩnh kinh người, lại có tiền có thế thì ai mà không có cái ý nghĩ như vậy chứ.

“Trách em kéo chị về cái nhà này.” Chung Linh nói rõ ra.

“Không có. Chị rất cảm kích em, thật đó.”

Lưu Đan cũng biết Chung Linh đã nhìn thấy cảnh cô đánh con gái, ấn tượng của cô với em chồng chắc chắn là không tốt rồi.

“Nhưng mà chị sống cũng chẳng hạnh phúc gì, không phải sao? Chị không thể nuôi nấng con mình đẻ ra, lại hay gây lộn với chồng mình, chị cũng không có lòng dạ đối xử với cha mẹ chồng của mình, chị lại thường xuyên nổi giận. Tất cả những điều đó đều chỉ ra rằng chị không mấy hạnh phúc. Nếu như chị không muốn sống chung với người chồng đã từng phản bội mình nữa thì chẳng có ai trách chị cả đâu. Nếu như chị muốn ra đi, em nghĩ chị nhất định sẽ nhận được một khoản đền bù xứng đáng. Nhưng nếu như chị vẫn còn tình cảm với anh trai em, vẫn còn muốn sống cùng anh, em khuyên chị tốt nhất nên xem lại lại cách làm của mình một chút.”

Chung Linh cũng không quanh co lòng vòng gì, lời nói ra có thể không khách khí nhưng đều là những lời thật lòng. Cuộc sống như thế này chính là một sự hành hạ đối với tất cả mọi người.

“Em nói chuyện đó, là mẹ nói gì à? Hay là anh trai em...”

Lưu Đan cũng hơi nổi giận rồi, Chung Linh rõ ràng là đang dạy dỗ cô mà.

“Không phải, em chỉ là muốn chị sống vui vẻ thôi. Thôi được rồi, dựa trên vị trí của mình thì em không nên nói những lời đó, nhưng em cũng không phải là có ác ý gì.”

Chung Linh nghĩ chị dâu trong chốc lát chắc cũng không hiểu mình đang nói gì, nhưng cuối cùng thì chị sẽ hiểu ra.

“Đừng có nghĩ mình giống như một thánh nhân vậy. Cô không phải là chị.”

Câu nói này của chị ta làm cho Chung Linh rất khó chịu, trước giờ Chung Linh đâu có ý dạy dỗ người khác. Nếu như người trước mặt cô không phải là chị dâu của mình, hơn nữa chị ta còn không hề kiêng dè làm tổn thương những người xung quanh mình, thì Chung Linh cũng không nói gì đâu. Nhưng hóa ra sự khuyển nhũ của mình lại thất bại đến vậy.

Chung Linh không nói gì nữa. Lưu Đan dường như là đang trả thù tất cả mọi người. Chung Linh biết là chị ta đau khổ, bị chồng phản bội giống như là hàng ngàn mũi kim đâm vào tim vậy. Vì thế nên chị ta oán hận tất cả mọi người, thậm chí ngay cả đứa con gái do chính mình đẻ ra.

Ăn xong cơm tối, Chung Linh và Chu Bảo Cương còn phải đối mặt với một vấn đề cũ rích: sắp xếp công việc cho bà con thân thích.

Chung Cảnh cứ nói xa nói gần rằng công việc của mình không được như ý như thế nào, cấp trên chèn ép ra sao. Chung Linh trực tiếp mặc kệ, bản thân cô không cần phải giúp anh nữa. Có nhiều người, giúp đỡ chính là hại người đó. Không có được bao nhiêu bản lĩnh mà cứ muốn người khác nâng lên cao thì chỉ khiến cho bản thân mình ngã càng đau. Thực tế chứng minh, Chung Cảnh thật sự là không đủ mưu trí. Không phải nói anh không thông minh, chỉ là anh ta không thích hợp để làm quan.

Đi cả cũng đến, còn dẫn theo cả em họ. Sau khi nói xong chuyện của em họ, mẹ cô còn ở bên cạnh lên tiếng ủng hộ. Lưu Hiểu, em họ của Chung Linh, là một cô bé rất xinh đẹp, mắt ngọc mây ngài. Cũng có thể do xinh đẹp như thế nên con bé có một chút tự kiêu.

Trương Ngọc Phượng kêu Chung Linh vào Tây phòng, bảo hai vợ chồng Chung Cảnh ra ngoài.

Thì ra hồi học cao trung, em họ của Chung Linh yêu đương với một nam sinh, bị trường học phát hiện, sau đó còn bị đuổi học. Lúc đó Lưu Hiểu cũng chịu một cú sốc rất lớn. Bực bội nhất là, nhà của nam sinh đó còn đến hỏi cưới. Hai đứa mới 17, 18 tuổi mà phải cho chúng nó kết hôn. Nhà bên đó còn bày ra cái thái độ vô cùng cao ngạo trước mặt đi cả, nói là do con trai mình cứ kiên quyết đòi đến làm thân. Ngay cả chuyện bị đuổi học nhà đó cũng đổ hết lỗi lên đầu Lưu Hiểu. Còn bày ra cái dáng vẻ bất đắc dĩ, ý tứ cứ như là, trừ con trai nhà họ ra thì sẽ chẳng còn ai muốn lấy Lưu Hiểu nữa.

Đi cả cũng chịu sự kích động rất lớn. Ở nông thôn, đi học mà để xảy ra chuyện này, bất kể là người lớn hay con nít đều sẽ bị mọi người cười cho thúi mặt. Hơn nữa, còn chuyện bị nhà trường đuổi học nữa chứ.

Đi cả nói, có chết thì cũng không muốn con gái mình phải gả cho loại người như vậy. Vì thế, lần này Chung Linh về nhà, bà muốn Chung Linh có thể tìm người sắp xếp cho con bé một công việc, nếu không thì sắp xếp cho con bé làm công nhân trong xưởng thuốc cũng được.

Nếu như là người khác, Chung Linh nhất định sẽ như cũ, hoàn toàn mặc kệ. Nhưng đây là đi cả của cô, bà đã làm rất nhiều chuyện cho chính bản thân cô và gia đình cô. Hơn nữa, đi với Chung Linh cũng rất thân thiết. Chung Linh không thể nói ra lời từ chối được.

“Hiểu Hiểu, ý em thế nào? Em đồng ý gả cho cái người đã đính hôn trước đó hay là muốn làm công nhân?”

Chung Linh vẫn nghĩ là nên nghe xem ý kiến của em họ thế nào.

“Em không muốn kết hôn, cũng không muốn làm công nhân.” Lưu Hiểu cúi đầu nói.

“Vậy con còn bày trò yêu đương với bạn học làm gì? Không kết hôn thì đi làm công nhân. Tóc mẹ vì con mà bạc hết cả rồi!”

Đi cả rất kích động. Xem ra thời gian này, em họ cũng chịu không ít sự trách mắng.

“Dù sao thì con cũng không kết hôn với kẻ bỏ đi đó đâu. Con muốn đi học, con không muốn làm công nhân. Con muốn đi học!”

Lưu Hiểu cũng bắt đầu kích động. Xem ra để xảy ra chuyện này, đối với cô mà nói cũng là một khó khăn trong quá trình trưởng thành.

“Thành tích của em thế nào?”

Chung Linh chen vào đúng lúc, ngăn cho cuộc chiến của hai mẹ con leo thang.

“Trung bình. Nhưng em sẽ cố gắng mà.”

Lưu Hiểu hiển nhiên biết rằng chị họ của mình có thể tác động to lớn đến chuyện này. Cô không cam lòng đời này chỉ như thế này, nhất là sau khi xảy ra chuyện như vậy.

“Đi cả, đi không muốn con bé lên đại học à?”

Chung Linh cũng cảm thấy để cho em họ tiếp tục việc học là chọn lựa tốt nhất. Nhất là cả con bé cũng có ý muốn này.

“Chủ yếu là chẳng có trường để nó học. Đi cũng đâu còn cách nào.”

Đây quả là vấn đề vô cùng thực tế. Cho dù là sau này, vấn đề học bạ cũng có hạn chế rất lớn. Nếu như không có trường học nào chịu thu nhận anh thì anh chẳng có cách nào tiếp tục đi học cả.

“Chuyện này chị có thể giúp. Chị sẽ giúp em tìm được một trường học phù hợp. Còn có vấn đề nào khác nữa không?”

Bà Trương Ngọc Phụng và em họ đều không nói gì nữa. Chung Linh hiển nhiên là đã quyết định chuyện này. Lư Hữu vui vẻ mỉm cười.

“Nếu như em có thể thi đậu đại học, thì toàn bộ chi phí chị sẽ chi trả. Nhưng nếu như em không thi được, vậy thì số mệnh của em chỉ có thể giống như những cô gái khác trong thôn này, chờ người đến hỏi cưới. Hơn nữa, có thể em còn gặp nhiều khó khăn hơn những người khác. Ở cái chỗ nhỏ bé này, những điều được cho là vết nhơ sẽ gây rất nhiều hạn chế cho em đấy.”

Chung Linh cảm thấy dường như Lư Hữu cũng đã học được một bài học. Thêm một chút áp lực thích đáng cũng là tốt cho cô.

Nụ cười của Lư Hữu lại biến mất. Tất cả mọi người đều biết rõ, vì yêu đương mà bị đuổi học, chính là một vết nhơ sẽ làm ảnh hưởng không ít đến chuyện tìm đối tượng sau này của cô.

“Tiểu Linh, vậy con sắp xếp cho con bé đi học ở đâu vậy? Giờ con bé mới học lớp 11, cũng không thể đi học bỏ tức được!”

Lớp bỏ tức có thể xếp lớp, nhưng mà lúc thi được rồi vẫn phải về nơi cấp học bạ trước đây. Nhưng bây giờ có lẽ là Lư Hữu chẳng còn gì nữa! Di cả lo lắng không biết lần này mình và con gái có phải sẽ mừng hụt hay không nữa đây.

“Con sẽ sắp xếp cho con bé đến một trường cao trung trong thành phố. Nhưng mà, chi phí con cũng sẽ chịu trách nhiệm. Em xem liệu mà làm đi!”

Chung Linh nhìn lướt qua em họ, nhắc nhở cô tốt nhất là nên học hành cho đàng hoàng vào.

Lư Hữu rất vui mừng, không những cô có thể trở lại trường học mà chuyện chi phí cũng không cần phải lo lắng nữa. Hơn nữa, còn là trường học trong thành phố, điều kiện học hành ở đó tốt hơn trên huyện rất nhiều! Cô rất hâm mộ chị họ của mình, vừa xinh đẹp, lại vừa thông minh. Cô nhất định sẽ giống như chị ấy, sau này nhất định sẽ tạo dựng được sự nghiệp vẻ vang, cô không muốn vĩnh viễn bị mắc lại tại cái vùng núi hẻo lánh nhỏ bé này.

(1) Tam thân lục cố: Tam thân – họ hàng thân thích, bên nhà ngoại và vợ. Lục cố – những người quen, thân thuộc bên cha, mẹ, cha vợ, mẹ vợ, bản thân và vợ. Tóm lại là tất cả các mối quan hệ bà con bạn bè.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Đại thần

Buổi tối, Chu Bảo Cương ra ngoài hóng mát, Chung Linh cũng đi theo anh.

“Em tính như thế nào?”

Chung Linh biết là anh đang hỏi đến vấn đề an bài công việc cho họ hàng.

“Anh đừng có lo. Lần tới khi tuyển công nhân, em sẽ nhờ Lý Tiểu Vân qua bên này. Ai được, ai có thể làm, ai không đủ tiêu chuẩn thì chúng ta cũng hết cách. Anh nghĩ sao?”

Chung Linh chỉ có thể làm đến đây thôi. Chỉ cần không để cho họ làm chức cao trong xí nghiệp thì cũng chẳng sao. Dù sao cũng không thể để cho người ta nói rằng bọn họ có tiền rồi liền quên hết gốc rễ.

“Cứ vậy đi. Anh nghĩ cũng không còn cách nào hay hơn nữa. Nhưng anh thật sự cực kỳ không thích như vậy.”

Chu Bảo Cương thất vọng ném đầu thuốc.

“Được rồi, đây chỉ là chuyện nhỏ, anh đừng nên để chuyện này ảnh hưởng đến tâm tình của mình. Anh hùng của em không nên vì chuyện thế tục nhỏ nhoi này phiền lòng được.” Chung Linh mỉm cười an ủi anh.

“Anh là anh hùng à? Trước nay anh chưa từng nghĩ thế, anh chỉ là một người lính thôi.”

Tuy rằng được vợ mình tôn sùng khiến cho anh cảm thấy tâm tình rất tốt, nhưng Chu Bảo Cương vẫn đem suy nghĩ thật trong lòng nói cho Chung Linh biết.

“Anh chính là anh hùng của em.” Chung Linh tựa vào ngực chồng.

“Bé gốc này!”

Tuy rằng hai người đã sớm không còn là vợ chồng son nữa, nhưng Chu Bảo Cương vẫn vô cùng, vô cùng thích những hành động thân mật của bà xã. Dù rằng anh cũng có chút lo ngại bị người ta nhìn thấy.

Thấy ánh mắt anh cứ đảo đảo nhìn tứ phía, dựa theo sự thấu hiểu của Chung Linh đối với chồng, tất nhiên là cô biết anh đang nghĩ cái gì. Cô đưa bàn tay nhỏ về phía sau của anh, dùng sức bấm vào hông anh một cái.

“Uhm”

Người kêu lên chính là Chung Linh.

Từ trước đến nay, Chu Bảo Cương đều không hề nương tay với người chủ động tập kích anh. Anh đem bà xã chôn chặt trong lồng ngực.

“Em là một tiểu yêu tinh.”

Chung Linh nằm gọn trong lòng anh, cười rộ.

Chung Linh lâu lắm mới về nhà mẹ, hơn nữa về nhà mẹ cũng không giống với về nhà chồng. Ở đây cô cảm thấy rất nhẹ nhõm, không có gì phải bận tâm cả, cũng không cần phải làm rất nhiều việc nhà, cũng không cần lo lắng người nào đó không vừa lòng cô.

Lúc này là lúc nông nhàn. Chung Linh nhận ra bây giờ bắt đầu rộ lên trò mạt chược, mỗi lần chơi đặt một hoặc hai hào. Lúc trước Chung Linh cũng rất ưa chuộng trò này, nhưng dựa vào tiền tài ngày một tăng lên trong tay cô, muốn tìm một đối thủ thích hợp cũng không dễ dàng gì.

Nhưng bây giờ cả mẹ cô cũng bắt đầu cách dăm ba bữa lại cùng với mấy bà bạn tụ tập lại. Bây giờ ngay cả Nữu Nữu cũng biết mạt chược rồi, cả Chu Lăng Vân, hai ngày nay cũng bị cuốn theo làn sóng này.

Trong điều kiện đó, Chu Bảo Cương cũng bắt đầu tham gia chơi mạt chược với người nhà Chung gia. Nhưng mà phải nói rằng người thông minh lúc nào cũng có lợi thế. Lúc bắt đầu, Chu Bảo Cương chỉ toàn chơi cho đủ tay, nhưng sau đó thì lại trở thành một tay cao thủ, mà vốn vẹn chỉ trong vòng có một ngày trời. (1)

Nhìn dáng vẻ hút thuốc vô cùng đặc ý của Chu Bảo Cương, Chung Linh thật muốn cắn anh một cái. Dùng thổ ngữ để nói chính là cô muốn ‘âu yếm’ anh một xiu. Cái tay đó lâu lâu còn ‘mất bay tứ tán’ với cô, hay dùng từ ngữ thông thường chính là ‘liếc mắt đưa tình’. (2)

Cũng may là tính cảnh giác của Chu Bảo Cương rất cao, mà anh cũng không sợ bị người khác nhìn thấy, làm tổn hại đến hình tượng uy nghiêm của anh.

Thời gian tận hưởng cuộc sống ở nhà mẹ thật ngắn ngủi. Chung Linh chưa tận hưởng cuộc sống tươi đẹp được mấy ngày thì đã phải về nhà chồng rồi. Chung Linh lại phải bắt đầu những ngày làm con dâu nhỏ của mình, chăm sóc cho cha mẹ chồng.

Bây giờ vợ chồng Chu Xuân Lai chẳng làm việc gì cả, suốt ngày cứ ôm cháu nội đi khoe khoang khắp nơi. Nhưng có một chuyện khiến cho Chung Linh rất khó chịu: Chung Linh phát hiện ra con trai bắt đầu biết chữ mớ người! Khả năng bắt chước của trẻ con rất nhanh. Người lớn, lúc nói chuyện mà không chú ý, trẻ con sẽ học theo rất nhanh, thậm chí còn nhanh hơn học nhận biết mặt chữ nữa. Chung Linh và Chu Bảo Cương đã mấy lần dạy dỗ nhưng thằng bé vẫn không chịu nghe lời. Trước mặt ông bà nội của mình, ngay cả lời nói của người thẳng bé sợ nhất - ba nó – nó cũng không thèm nghe rồi. Chung Linh và Chu Bảo Cương cùng nhau bàn bạc, đợi sau khi về nhà sẽ xử lý thằng bé cho thật tốt. Tuy rằng đây là một chuyện rất quan trọng nhưng bây giờ sau lưng Chu Lăng Vân có chỗ dựa rồi. Chung Linh nghĩ, dù sao thì thời gian cả nhà cô ở đây cũng có hạn, có muốn dạy dỗ con cái cũng không nên dạy dỗ ở đây.

Vào một ngày, Chung Linh đang chuẩn bị làm cơm thì Phùng Trần tức giận dẫn theo cháu nội về nhà.

“Sao vậy mẹ?”

Chung Linh vội vàng hỏi. Nhóc Chu Lăng Vân cũng giận dỗi mà mặt mày cau có, không nói tiếng nào. Cái dáng vẻ đó của thằng nhóc thiệt y chang cha của nó.

“Sao vậy? Con trai, ông nội con đâu rồi?”

Chung Linh biết chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì đó.

“Đứa trẻ này quả thật là bó tay rồi. Cô nói cô dạy con như thế nào hả?”

Chung Linh biết con trai mình đúng là rất bướng bỉnh. Lúc ở nhà với cô, thằng bé đúng là làm cô mệt chết đi được, nhưng mà cũng may là tiểu quý khá là sợ cha nó. Trước nay Chung Linh cũng không cảm thấy con mình có gì không đúng. Đứa trẻ bé chút xíu thể kia thì chỉ có thể từ từ mà dạy dỗ, không thể nào giống như bà Phùng Trần nói, cứ mỗi lần không nghe lời là lại dùng gậy gõ để ‘hầu hạ’ được. Nếu mà như vậy, dựa vào những chuyện mà Chu Lăng Vân đã làm thì thằng bé đã sớm ‘ra đi’ trước sự ‘hầu hạ’ đó rồi. Chung Linh cũng cảm thấy bé trai mà nghịch ngợm một chút cũng không sao.

Một lát sau, Chu Xuân Lai cũng về đến nhà, sắc mặt cũng rất khó coi.

Chu Bảo Cương nghe thấy, liền vội vàng đi từ phòng ra.

“Bà già này thật chẳng nghiêm chỉnh, còn dẫn thằng bé đi xem đại thần gì chứ?”

Chu Xuân Lai không để ý Chung Linh chào hỏi ông, trực tiếp tính sổ với vợ mình.

Chung Linh nghe lời ông nói cũng hiểu được mẹ chồng mình vừa làm chuyện gì, chính là dẫn con trai mình đi xem đại thần. Chung Linh vội vàng theo hai ông bà đi vào nhà. Sau đó thì Phùng Trân bắt đầu kể chuyện bà dẫn cháu nội đi xem đại thần.

“Cái thằng nhóc này, tôi dẫn nó vào phòng, để tiền lên, thắp hương, vừa mới muốn đứng dậy thì đứa nhóc này đã chạy lên kéo râu của đại thần, kéo đến người ta ngã lăn xuống đất. Miệng nó còn mắng người ta, “Ta # mẹ ông, ông còn lên thần cái gì, ta đánh chết ông. Ta không có bệnh, không cần ông xem”. Vừa nói nó vừa đánh người, tôi chỉ biết ở bên cạnh kéo nó ra. Ông lão tức giận quá còn nói, đứa trẻ nhà bà còn xem cái gì? Ai cũng không xem cho nó được hết.” (3)

Chung Linh nghe mẹ chồng kể xong, cười đến đau cả bụng, thật là không thể nào nhịn nổi. Đứa nhóc này, đúng là lợi hại, đứa bé còn nhỏ như vậy sao mà không biết sợ người lớn kia chứ! Chu Bảo Cương triu mến nhìn con trai của mình, sờ sờ đầu thằng bé biểu lộ vẻ tán thưởng.

“Bà xem bà kia, đứa bé khỏe mạnh thế này bà dẫn nó đi xem thần thánh gì chứ?”

Chu Xuân Lai quát vợ mình. Thiết tình, bà chưa gì đã lén lút dẫn đứa bé đi, chẳng thèm thương lượng với ông một tiếng.

Phùng Trân nhìn thấy ngay cả con dâu của mình cũng đang cười mình, bà cũng cảm thấy hơi hơi mất mặt.

“Còn không phải vì đứa nhóc này nghịch quá hay sao? Tôi đoán chắc là xung đột với thứ gì đó rồi.”

Đây không phải điều là vì tốt cho cháu mình hay sao? Đứa bé này, chẳng chịu nghe lời ai cả, Chung Linh cũng không nói, nó nghịch phá cũng không đánh đòn. Mấy cái bề cá trong nhà nó bỏ đất cát vào hết, còn cầm gậy chạy đuổi gà đánh chó khắp cả sân vườn. Đây đều là do cách dạy dỗ của con dâu có vấn đề.

Chung Linh chẳng biết nên nói làm sao, nhưng mẹ chồng chưa bàn bạc gì với cô đã đưa con trai cô đi xem đại thần, đây chẳng phải là không thèm đếm xỉa đến cô hay sao! Thậm chí Chung Linh còn nghi ngờ không biết là trong lòng bà có đang tính toán gì không nữa. Phàm là bị đại thần nói gì đó không phải thì cũng sẽ khiến cho người ta cực kỳ kiêng kỵ.

Từ trước đến nay, ở nông thôn có cái tập tục như thế này, cái gọi là đại thần chính là ở nhà mở hương đường cúng bái Bảo Gia Tiên. Bảo Gia Tiên có năm loài không cố định, đại loại gồm ma quỷ, cáo, chồn, rắn, bò cạp, vân vân. Mỗi vị đại thần thờ cúng cũng không giống nhau. Bọn họ ngồi ở nhà, xem bói, chữa bệnh cho mọi người. Chữa bệnh cũng là chữa tà bệnh, còn giúp cho trẻ con “bắt” con kinh hãi, xua đuổi ma quỷ gì gì đó. Những người đến đó trước tiên đem tiền cúng cho đại thần đặt bên dưới lư hương, sau đó thì đại thần sẽ đốt hương, đốt giấy vàng mã, uống rượu, để cho yêu ma quỷ quái nhập vào người. Đây cũng là nguồn gốc của cái câu “lên thần”.

Xem ra Chu Lăng Vân rất không vui khi bị bà nội nói là mình mắc bệnh, bị bà dẫn đi xem đại thần.

Cũng may chuyến đi của hai bà cháu không thành công. Nhưng sau chuyện này, tất cả mọi người đều biết nhà Chu gia có một đứa bé nghịch ngợm chẳng biết sợ ma quỷ là gì.

Phùng Trân vẫn cảm thấy cháu nội của mình nghịch ngợm quá sức chịu đựng. Bây giờ xem thần xem thánh không thành, bà lại bắt đầu trách Chung Linh nuông chiều quá làm hư mất con.

Chung Linh cũng không cho là vậy, cô thấy con của mình rất bình thường. Nhưng đối với việc mẹ chồng đưa con mình đi xem đại thần gì gì đó, ít nhiều cô vẫn có chút lẩn tránh. Sau chuyện này, khi nghĩ lại, nếu như đại thần mà nói cô và con trai xung đột nhau vậy thì cha mẹ chồng hoàn toàn có thể giữ con trai cô lại rồi.

Đừng có thấy bây giờ Chu Xuân Lai quờ trách vợ mình mà lầm. Nếu như hai bà cháu ở chỗ đại thần nghe phán điều gì đó thì có thể hậu quả sẽ khó mà lường trước được.

Mặc kệ là đi xem thần thánh hay là đi xem bói toán, đại khái có thể chia làm ba loại người. Một loại là người theo chủ nghĩa vô thần một cách triệt để, đối với chuyện quỷ thần trước nay đều vô cùng căm ghét. Còn một loại người thì cực kỳ tin tưởng, trong nhà dù có xảy ra chuyện lớn chuyện nhỏ gì thì cũng phải đi cầu thần xem bói. Còn có một loại người, thả tin là có chứ không nên không tin, Chu Xuân Lai chính là kiểu người như thế.

Mà cái gọi là quẻ bói đó, sau này rất có thể sẽ trở thành một trở ngại rất lớn đối với chuyện chăm nuôi con cái của Chung Linh, thậm chí có thể chính cô cũng bị ảnh hưởng bởi nó. Nếu sau này, một khi có chuyện gì không hay xảy đến thì không chỉ bản thân bị chê trách, mà chính cô cũng có thể bị chìm sâu trong đó. Không hỏi được gì vẫn là tốt nhất.

Nếu như mà đại thần nói cô khắc chồng, vậy thì tất nhiên là người cô lấy sẽ luôn luôn trong trạng thái cực kỳ căng thẳng. Còn nếu phán cô xung khắc với con cái thì coi như chắc như đinh đóng cột là cô sẽ phải đối mặt với chuyện mẫu tử phân ly. Tuy rằng sẽ có rất nhiều người cho rằng chuyện này là vô căn cứ, nhưng cũng không thể hoàn toàn không tin được. Chuyện trọng sinh vốn đã là một chuyện vô cùng lạ lùng rồi, nên cũng khó mà trách Chung Linh dè chừng.

...

Xét thấy đã lâu rồi Chung Linh chưa đích thân đến thị sát sản nghiệp của mình, vì thế nên cả nhà họ chuẩn bị lên tỉnh thành sớm một chút. Trước lúc đi, hai vợ chồng Chu Xuân Lai cứ lưu luyến mãi, thậm chí Chung Linh còn cảm nhận được rằng hai ông bà muốn giữ cháu nội mình ở lại. Chung Linh có thể hiểu cho tình cảm của hai ông bà nhưng vợ chồng cô tuyệt đối sẽ không để con ở lại đâu.

Chu Bảo Cầm cũng nói giúp cho hai vợ chồng cô. Đối với đề nghị thu mua nông phụ phẩm của Chung Linh, Chu Bảo Cầm đã suy đi xét lại mấy ngày nay, cô lưu ý các phương diện, càng nghĩ càng cảm thấy đây là một hạng mục có thể phát triển rất lớn. Hơn nữa, nếu như cô có thể gây ảnh hưởng to lớn trên loại hình kinh doanh như thế này thì... Mới nghĩ mà cô đã cảm thấy ham muốn rồi. Dùng một câu nói để hình dung thì chính là ‘hăng hái vô cùng tận’. Cuộc đời của cô thì ra cũng có thể thay đổi hoàn toàn.

Chung Linh khó có thể mà về được một lần. Lý Tiểu Vân và Triệu Hưng Quốc biết cô trở về liền phái xe ra đón. Hai người còn nói là Chung Linh trước nay chỉ làm bà chủ bàn giao (4), lần này không dễ dàng gì mà về đây, nhất định phải tận lực làm việc. Vì thế nên Chung Linh bị Lý Tiểu Vân cưỡng chế ở lại kiểm tra sổ sách luôn.

Lợi nhuận của xưởng thuốc hiện tại cực kỳ tốt, Đông Bắc chính là thị trường tiêu thụ thuốc lá thơm lớn nhất. Trong mấy năm phát triển này, xưởng thuốc đã có nhãn hiệu riêng cho mình, cũng bắt đầu phát triển một dòng thuốc lá thơm cao cấp, từ từ hình thành nên một mạng lưới bao trùm khắp vùng Đông Bắc và đang có xu hướng lan rộng ra toàn quốc. Còn về phần công ty vật liệu xây dựng, tốc độ phát triển cũng rất nhanh. Thành tích này không thể chỉ nói là do thiên thời mà phải nói là do con mắt tinh anh của Chung Linh biết nhìn nhân tài. Triệu Hưng Quốc quả thật là một nhân tài hiếm có. Từ cái cửa hàng vật liệu xây dựng nhỏ mà Chung Linh giao cho anh, anh ta đã từ từ mở rộng quy mô của nó, từ bán lẻ chuyển qua bán sỉ, và gần đây còn chuẩn bị thu mua một nhà máy xi măng của huyện. Cửa hàng vật liệu xây dựng cũng chính thức trở thành công ty vật liệu xây dựng rồi.

Chung Linh ở lại trên thành phố mấy ngày. Thời gian này, Chu Bảo Cương dẫn theo con trai nói là đi thăm chiến hữu. Chung Linh thật sự không biết là Chu Bảo Cương còn có một người chiến hữu như thế, nhưng cũng không thể nào để hai cha con anh suốt ngày ở trong khách sạn được. Mà hai cha con cũng không thích đi dạo phố. Chung Linh biết những người bạn chiến đấu có ý nghĩa như thế nào đối với anh.

Lần này gặp được Lý Tiểu Vân, Chung Linh đặc biệt dặn dò cô chuyện của Hình Bân, hoặc là để cho Cao Thần sắp xếp cho anh ta một công việc trong cục công an, hoặc là sắp xếp cho anh một công việc trong xưởng thuốc hay trong công ty vật liệu xây dựng cũng được. Tóm lại là nhất định phải sắp xếp cho thỏa đáng. Chung Linh còn lo là Hình Bân không chịu nhận sự giúp đỡ từ hai vợ chồng cô, vì thế nên còn đặc biệt dặn dò Lý Tiểu Vân nhất định phải chú ý đến phương thức làm việc.

Lý do mà Chung Linh quan tâm chuyện của Hình Bân đến như thế, một mặt là vì tình cảm và sự quý mến của cô đối với quân nhân và gia đình quân nhân, còn mặt khác, chính là vì thương chồng của mình. Nếu như Chu Bảo Cương mà biết cuộc sống của hai vợ chồng Hình Bân phải chịu nhiều khổ cực thì anh sẽ rất đau lòng.

Chuyện của em họ cũng phải phiền bọn họ giúp đỡ rồi. Dù sao thì tuổi tác của Lưu Đan cũng còn quá nhỏ, Chung Linh cũng muốn cho cô bé một cơ hội.

...

Khi về đến quân đội, Chung Linh rất nóng lòng muốn biết tình hình trước mắt nên liền trực tiếp họp mặt với Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh. Hồi hết nửa tiếng đồng hồ thì cuối cùng Chung Linh cũng có thể xem là hiểu được vấn đề. Hiện tại khả năng chiến thắng cao nhất chính là chồng của cô và một trung đội trưởng khác, lệnh bổ nhiệm sẽ mau chóng được truyền xuống, hơn nữa họ có muốn tránh cũng không được.

Chung Linh không hề để ý đến chuyện Chu Bảo Cương có được thăng chức hay không, nhưng quân đội là nơi thích hợp nhất với anh. Quân đội có một quy định, nếu như không phải ở một độ tuổi nhất định nào đó mà đã lên đến một cấp bậc nhất định thì anh chỉ có mỗi con đường về quê thôi.

Chung Linh cũng hiểu, bây giờ tất cả mọi chuyện bản thân mình không thể nắm giữ được rồi. Chính vì nguyên nhân này mới khiến cho cô lo lắng.

Nếu như nói Chung Linh sùng bái chồng mình như một vị anh hùng, nếu cô muốn giữ nguyên cái sự sùng bái này thì cần phải bỏ lơ vô số tình tiết, mà những tình tiết này dù cho là kịch truyền hình dài tập thì chắc cũng không có. Có thể kể đến như: anh hùng cũng ngủ nướng nè; anh hùng cũng không thích làm việc nhà nè; khi trở về, toàn thân của anh hùng đều là mùi chua loét của mồ hôi nè; còn có quần áo giống như là đã bị ngâm trong bùn nhão nè... đây đều là những chuyện mà vợ của anh hùng phải chịu đựng.

Trở về chưa được bao lâu thì đúng lúc quân đội có đợt huấn luyện dã ngoại. Thời tiết bên ngoài vẫn còn rất lạnh, thật không biết tại sao lại phải đi huấn luyện dã ngoại nữa. Bình thường thì mấy người Chu Bảo Cương cũng không hay về nhà, nhưng lần đi này không biết là mấy anh sẽ phải chịu khổ cực gì nữa đây.

Hơn một tuần lễ sau, Chu Bảo Cương trở về. Chu Lăng Vân thấy ba mình trở về cũng lo ngại theo sát bên. Thăng nhóc nhìn thấy bình nước của ba vẫn còn, thế là mở ra uống một ngụm, sau đó thì oa oa khóc lớn. Chu Bảo Cương và Chung Linh vội vã chạy qua xem.

Chu Bảo Cương nhìn thấy con trai đang cầm bình nước liền biết là đã xảy ra chuyện gì.

“Sao vậy?” Chung Linh còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra.

“Không sao đâu, chỉ là trưởng thành sớm chút thôi mà.”

Chung Linh cảm thấy rất kỳ lạ, tiểu quỷ Chu Lăng Vân này rất lý lợm, sao mà khóc thê này. Cái bình nước này...

Chung Linh cầm bình nước lên ngửi ngửi, là rượu trắng, còn là rượu rất nặng nữa chứ. Cái gì mà trưởng thành sớm chứ! Nếu như sau này con trai có trở thành lưu manh thì nhất định là do cách giáo dục của Chu Bảo Cương có vấn đề.

“Sao lại là rượu trắng vậy?” Chung Linh cảm thấy rất kỳ lạ.

“Trời lạnh quá rồi cho nên trong lúc ra ngoài huấn luyện bọn anh đều mang theo rượu trắng.”

Chung Linh cứng họng, mấy người đàn ông này đúng là quá nam tính đi.

Chung Linh phát hiện ra đế giày của Chu Bảo Cương bị ẩm hết rồi, chân của anh cũng bị thương do trời quá rét, thậm chí còn bị nứt ra nữa chứ. Chung Linh thấy vậy rất đau lòng. Thoa thuốc của bệnh viện kê cũng chẳng có mấy tác dụng. Thật hết cách. Chung Linh lại đi hỏi thăm khắp nơi ra một phương thuốc cổ truyền: cái gì mà dùng sơn tra nấu chín, nghiền nát ra, sau đó trét lên. Chờ đợi. Cũng chẳng có tác dụng gì! Trời lạnh một cái là vết nứt nẻ trên chân của Chu Bảo Cương lại bị phạm. Sau cùng, Chung Linh chỉ có thể dùng nước ọt cho anh ngâm chân. Nhưng, cách này quả thực là quá hành xác rồi. Chu Bảo Cương không thể nào ngủ yên nổi, chân anh nóng đến là ghê gớm. Chung Linh cứ thế mà không ngừng dùng khăn ướt xoa cho anh, cô phải làm như thế rất lâu thì anh mới ngủ được.

Từ hơn một tuần nay, lần này anh mới thật sự được ngủ trọn một giấc.

(1) Nguyên văn cả câu (朱宝刚从一开始的牌架子, 到后来的净是做大牌) Trong câu có từ (牌架子) mình tra bác Gúc, tra anh baidu hoài cũng không ra nên dựa vào từ (大牌- nghĩa là người có trình độ cao, thực lực mạnh) để đoán nghĩa cả đoạn. Nếu bạn nào thấy sai thì báo lại để mình sửa hen. >”

(2) Đoạn này tác giả dùng hơi nhiều từ địa phương (thổ ngữ) vùng Đông Bắc nên mình cũng chém một chút. Trình chém có hạn nên chỉ được nhiều đó thôi, aiz

(3) Từ chữ của nhóc Lăng Vân được thay bằng ký hiệu #. Mình không biết bản VIP ở trên trang Tấn Giang thì như thế nào nhưng bản mình đọc, những từ nhạy cảm đều được thay bằng ký hiệu. Mà nói chung từ ngữ trong truyện này cũng đúng mực lắm.

(4) Hand-off boss: Người sếp để cho nhân viên làm hết mọi việc còn mình thì không làm gì hết.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Phản hủ

Vì chân của Chu Bảo Cương bị thương nên Chung Linh rất đau lòng, luôn cẩn thận chăm sóc cho anh từng chút một. Mấy ngày này, ngay đến bạn nhỏ Chu Lăng Vân cũng bắt đầu phát hiện ra địa vị của mình đã bị giảm xuống.

“Bà xã ơi, lấy cho anh quả táo.”

Chu Bảo Cương cứ như một vị lão gia, ngồi trên xích đu mà Chung Linh mua, chân đặt trên trà kỷ. Còn Chung Linh thì giống như một tiểu nha hoàn, suốt ngày bận rộn chạy theo anh.

Chu Lăng Vân ngồi trên chiếc ghế cạnh ba mình, nó cứ nhìn ba với vẻ mặt hậm hực. Dù sao thì mấy ngày nay tâm tình của thằng nhóc cũng không được tốt gì.

“Chân còn ngứa không?”

Chung Linh ngồi xuống chiếc ghế sofa bên cạnh, đặt mâm trái cây xuống trà kỷ. Cô nhìn chân của Chu Bảo Cương, đau lòng nhưng lại chẳng biết làm sao cho tốt.

“Ừ, ngứa muốn chết luôn.”

Chu Bảo Cương nhú chặt đôi mày.

“Vậy em đi lấy chậu nước ấm, anh ngâm chân chút nhé!”

Chung Linh có hơi hơi nhớ tới cái bồn ngâm chân sau này.

“Không cần đâu.”

Chung Linh chỉ còn có thể cẩn thận gọt vỏ táo.

Chu Lăng Vân nhìn thấy mẹ gọt vỏ táo cho cha, thẳng bẻ càng thêm khó chịu.

Chung Linh gọt xong vỏ táo, cắt đôi, một nửa đưa cho Chu Bảo Cương, nửa còn lại bỏ vào tay của Chu Lăng Vân.

“Con không cần.” Cậu nhỏ giận dỗi, phùng mang tròn mắt.

Chung Linh không hiểu là đưa nhỏ này lại giờ trò gì nữa đây. Chu Bảo Cương cũng không quan tâm, anh vui vẻ ăn táo, còn vói tay qua lấy nốt nửa trái táo còn lại trong tay Chung Linh.

“Quả táo này ngon thật, hình như không phải giống Quốc Quang (2) thì phải.”

Chu Bảo Cương phát hiện ra trái táo này ngon hơn những trái táo mà anh đã từng ăn qua.

“Đây là giống táo Phú Sĩ, ngon lắm đó.”

Chung Linh cũng không nói cho chồng biết trái táo trong tay anh mắc cỡ nào. Thật ra có rất nhiều chuyện mà Chu Bảo Cương có thể cũng không chú ý, hoặc có thể nói là không để ý. Thức ăn và thức mặc của Chu Bảo Cương, Chung Linh đều chọn thứ tốt nhất, như là trái cây dùng hàng ngày, trà lá mà anh mang đến bộ đội, hay là để lột giày... đều là những thứ tốt nhất. Chung Linh tiêu tiền cho chồng còn nhiều hơn cho con nữa. Thứ Chung Linh để ý nhất chính là sức khỏe của chồng, còn với con trai chính là giáo dục.

“Con muốn ra ngoài chơi.”

Chu Lăng Vân không dám làm mình làm mẩy trước mặt bố mẹ nên chỉ có thể trốn ra ngoài.

“Ừm, nhưng đừng đi xa quá nhé.”

Chung Linh vội vàng dặn dò con trai.

Thấy xung quanh không có người, Chung Linh nhẹ nhàng ngồi vào trong lòng của Chu Bảo Cương. Chu Bảo Cương cũng thuận thể mà bỏ cái chân đang đặt trên trà kê xuống, chờ đợi Chung Linh chủ động thân mật.

Cũng lâu lắm rồi nha, điều này đối với anh thật chẳng khác nào một sự hành hạ đầy đau khổ vậy. Tuy rằng giữa ban ngày ban mặt cũng chẳng thể làm được gì, nhưng mà, có chút gì làm dịu con đói cũng tốt.

Không khí mờ ám bao lấy hai người. Trước tiên, Chung Linh cực kỳ nhẹ nhàng thăm dò, khiêu khích anh, sau đó, cô nhiệt tình quên mình mà thâm nhập. Vào lúc hơi thở của Chu Bảo Cương càng lúc càng nặng nề, cô nhanh chóng rút quân. Nhưng mà, theo tính cách của Chu Bảo Cương thì đâu thể dung tha cho hành vi càn rỡ đó của cô! Anh ghim chặt gáy của bà xã, hôn xuống thật sâu.

“Đội trưởng!”

Là Châu Khải.

Chu Bảo Cương nghe có tiếng người đến, phản xạ có điều kiện, nhanh chóng đứng dậy, quên mất tiêu luôn bà xã yêu đang ngồi trong lòng mình.

“Em không sao chứ?”

Chu Bảo Cương vội vàng đỡ bà xã của mình dậy, vừa dáo dác nhìn về phía cửa. Dáng vẻ đó cứ như là sợ chết khiếp bị người khác nhìn thấy cảnh vừa rồi vậy! Không biết là bởi vì anh không muốn trở thành trò cười cho các anh em hay là sợ tổn hại đến sự uy nghiêm của mình nữa đây.

Tóm lại là, Chung Linh tội nghiệp bị ngã xuống đất, tâm tình như đưa đám, ngổn ngang đủ vị. Lần đầu tiên, cô oán giận tròn trĩnh mắt nhìn về phía ông xã mình.

“Em có chứng nhận đây.”

Chu Bảo Cương nhất thời nghe không hiểu, ngẩn người ra.

“Chị dâu có chứng nhận gì?”

Châu Khải tò mò hỏi.

“Chứng nhận kết hôn.”

Chung Linh phát bực với cái người phá đám giây phút thân mật của hai vợ chồng họ, trả lời cũng không dịu dàng.

Lúc này Chu Bảo Cương mới hiểu ra những gì bà xã mình nói, nhin không được ha hả cười lớn. Thì ra là bà xã nhỏ bé của mình đang trách anh, bọn họ là vợ chồng hợp pháp đó, còn sợ cái gì nữa chứ?!

“Sao vậy?”

Châu Khải có biết nội tình trong chuyện này đâu nên chỉ có thể nhìn Chung Linh đi vào trong phòng, sau đó hạ giọng hỏi Chu Bảo Cương.

“Không có gì.”

Làm gì có chuyện Chu Bảo Cương đem mấy cái chuyện đó chia sẻ cho chiến hữu biết chứ.

Sau một hồi, có thể là biết được hồ trong núi đã đi rồi nên Chu Lăng Vân liền quay về nhà. Chung Linh nhìn con trai của mình, cái đứa nhóc này, đi ra ngoài chưa được bao lâu mà khi về nhà đã biến thành chẳng khác gì một đứa trẻ hoang dã vậy.

Chu Lăng Vân mặc chiếc áo bông đem từ nhà nội về, bên ngoài còn khoác thêm một cái áo khoác màu xanh quân đội, đầu đội mũ len. Đôi bao tay bằng len bà nội làm cho nó cũng chẳng còn trên tay, mà vắt về phía sau chẳng khác nào sợi thừng được bện từ len. Hai gấu tay áo cũng bẩn cực kỳ, chắc chắn là toàn bộ nước mũi thẳng nhóc đều quẹt lên đó hết.

Chung Linh dùng tay đỡ lấy trán, sao mà lại biến thành như vậy chứ? Cô rõ ràng là đã đeo bao tay cho đứa nhóc này rồi mà! Suốt ngày chỉ biết theo Vương Hạo Đình và mấy đứa nhóc chơi bắn bi, đôi tay nhỏ của thằng bé bị cồng đến đỏ hết cả lên rồi, mà lại còn đen xỉ nữa chứ, có rửa thế nào cũng không sạch. Thậm chí còn có dấu hiệu bị nứt da nữa!

Chung Linh vừa tức giận vừa xót con, nhưng mà cô cũng chịu bó tay. Xem ra chỉ còn có thể trông cậy vào cách tìm một thứ gì đó để kiềm chế thằng nhóc lại. Nhưng ngay sau đó cô lại bức bối suy nghĩ, đáng ra phải nghe lời bà nội của thằng bé, đem tóc của nó cạo thành hình quả đào luôn, nghe nói làm vậy thì tính nghịch ngợm sẽ theo đó mà mất đi. Lúc đó, bản thân cô cảm thấy kiểu tóc đó quá buồn cười nên mới kiên quyết không đồng ý, nếu không thì đã thử ngay lập tức rồi!

...

Dù là trong thời đại nào, từ trước đến nay, các cán bộ làm việc trong cơ quan của Đảng và Chính trị hoặc là trong quân đội đều luôn luôn vô cùng cảnh giác với hai vấn đề: tác phong trong cuộc sống và tham ô hủ bại. Có điều là, hai vấn đề này bình thường đều luôn có liên quan đến nhau. Nhưng mà, ở trong quân đội thì tình cảnh này sẽ không thể nào xảy ra. Thứ nhất, chính là thời gian không cho phép. Vì thế nên Chung Linh không hề lo lắng sẽ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. Bởi vì, việc Chu Bảo Cương có thể nhìn thấy sinh vật sống giống cái cũng rất hạn chế nữa là. Mà cái còn lại cũng không cần lo lắng, anh ấy cũng chẳng quan tâm đến chuyện tiền bạc.

Hiện tại là một thời kỳ rất là nhạy cảm. Lúc này đáng nhẽ phải công bố người được chọn cho chức đại đội trưởng rồi, nhưng mà, vì đang sự bắt đầu của một đợt phản hủ mới nên cũng chỉ có thể để cho phó đội trưởng giữ quyền thay đội trưởng.

Công việc phản hủ lần này rất được coi trọng, cấp độ của công việc cũng được tăng lên. Nói tắt cả mọi người trong đại đội đều cảm thấy bất an cũng không phải, nhưng cũng chẳng sai khác là bao nhiêu. Đại đội này trực thực bộ đội, những trang bị thường ngày, tiếp tế hậu cần, thậm chí là phúc lợi của đội viên cũng là cao nhất. Nếu như nói có người nào đó tẩy máy tay chân thì có thể nghĩ rằng, đó chính là do yếu điểm của bản tính con người.

Mấy ngày sau, Chung Linh cuối cùng cũng phát hiện ra có điều gì đó không đúng, vẻ mặt của Chu Bảo Cương luôn có một vẻ trầm trọng không thể che giấu nổi. Chung Linh hy vọng có thể từ chỗ Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh lấy được chút tin tức gì đó. Các cô cũng đã sớm phát hiện tình hình hiện giờ có điều gì đó không đúng, nhưng mà miệng của mấy ông chồng rất kín, Vu Nhã Tĩnh và Hàn Minh Minh rốt cục cũng chẳng thể biết được chuyện gì. Có lẽ là các anh sợ mấy cô lo lắng.

Nhưng mà mấy anh chồng càng làm như thế thì lại càng khiến cho Chung Linh lo lắng hơn.

“Nếu không thì chúng ta tìm đại tỷ Hà Vân hỏi xem sao?”

Hàn Minh Minh đưa ra một kiến nghị.

“Đúng đó. Chắc chắn chị ấy phải biết gì đó.”

Vu Nhã Tĩnh cảm thấy đây là một ý tốt. Vương đội trưởng đã bị điều qua quân khu nhưng tạm thời thì Hà Vân vẫn chưa bị điều khỏi trường học của các cô, tình báo bên ấy chắc chắn vừa nhanh lại vừa chính xác.

“Bây giờ là thời kỳ hết sức đặc biệt, không nên hành động thiếu suy nghĩ. Chúng ta làm việc gì cũng có rất nhiều người nhìn vào, chẳng lẽ các em muốn có người đoán rằng chúng ta đã ngồi không yên rồi sao? Vậy khác nào lấy phân trét lên người chồng mình chứ?”

Sự từng trải của Chung Linh so ra khá là phong phú. Nghe cô nói như vậy, hai người phụ nữ còn lại cũng bình tĩnh lại.

Mặc dù Chung Linh ra vẻ trấn tĩnh nhưng cũng không che giấu được hết vẻ lo lắng của cô. Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh cũng biết, chồng của họ và chồng của Chung Linh như là anh em ruột thịt vậy. Nếu như Chu Bảo Cương bị kéo đổ thì, vua triều nào thần triều nấy, cho dù là Châu Khải và Vương Duệ không bị liên lụy thì cũng rất khó có thể phát triển được. Bây giờ không chỉ có mỗi con bão phản hủ, mà thêm vào đó còn phải đợi việc chọn người kế nhiệm chức đại đội trưởng được quyết định. Thời cuộc lại càng thêm mù mịt.

Mấy ngày sau, Chu Bảo Cương mang gương mặt lo lắng đến tiểu tụy trở về nhà. Chung Linh nhìn sắc mặt của anh, vội vàng hỏi.

“Sao rồi? Xảy ra chuyện gì rồi ư?”

Chung Linh nhận lấy quần áo anh đưa qua.

Chu Bảo Cương cũng không trả lời vợ ngay lập tức, anh trầm mặc một hồi lâu, sau đó mới cẩn thận hỏi một câu.

“Nhà chúng ta có tiền lắm phải không?”

Chu Bảo Cương cẩn thận nhìn nét mặt của vợ, hy vọng cô sẽ không hiểu lầm. Dù đây là công việc của anh nhưng giờ lại dính líu đến chuyện nhà, ít nhiều anh cũng cảm thấy hồ thẹn với vợ.

“Nhà chúng ta có thể coi như là cũng có tiền, hàng năm đều có khoản thu vào. Trừ đi lợi nhuận từ trại chăn nuôi, còn có lợi nhuận từ công ty vật liệu xây dựng và xưởng thuốc nữa. Nếu như muốn con số cụ thể thì em cũng chưa từng tính qua, nhưng trong nhà có mấy cuốn sổ tiết kiệm, anh có muốn xem không?”

Chung Linh cố gắng trả lời cặn kẽ cho chồng, tất nhiên cô cũng chẳng có nghĩ vì Chu Bảo Cương muốn nắm quyền tài chính trong nhà nên mới hỏi đâu, nhất định là anh đã gặp phải chuyện gì đó rồi.

“Không cần đâu, anh chỉ cần biết vậy là được rồi. Đúng rồi, lúc năm hết tết đến những người tặng quà cho nhà mình có nhiều không? Lễ vật có đắt lắm không?”

Chu Bảo Cương hơi lo lắng về chuyện này. Nếu như trong nhà có khách thì chắc chắn là do Chung Linh tiếp đãi. Tặng quà khi năm hết tết đến cũng là truyền thống từ trước đến nay, có khi sẽ có món quà tương đối quý trọng. Nếu như không chú ý thì có thể sẽ biến thành chỗ sơ hở cho người ta bắt.

“Anh yên tâm, nhà chúng ta trước giờ không nhận lễ vật. Đây là quy củ của trung đội hai. Em cũng đã nói từ trước với Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh rồi, các cô ấy cũng làm như thế. Dù cho có đến nhà đại đội trưởng thì chúng em cũng chỉ cầm theo chút đặc sản quê nhà thôi, không có gì đáng tiền hết.”

Chung Linh trả lời một cách tỉ mỉ, chắc chắn là không có chuyện gì ngoài ý muốn.

Chung Linh rất coi trọng chuyện này, thứ nhất là vì cái danh. Nếu như muốn bản thân mình và chồng có được tiếng tốt với mọi người thì chuyện này rất quan trọng. Không thể để lộ ra về bất đồng với người khác, cũng không thể thông đồng làm bậy được. Thứ hai là vì cái lợi. Cho dù là Chung Linh không tự kiếm tiền thì cuộc sống của bọn họ cũng không tệ, tội gì phải cầu thứ tiền tài bất nghĩa đó chứ?

“Em đừng có quá lo lắng.”

Chu Bảo Cương chỉ có thể an ủi vợ như vậy.

Chung Linh biết anh sẽ không nói quá nhiều thứ với cô, cô đành đi nghe ngóng từ người khác.

Không lâu sau đó, Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh đã đến. Chắc là biết rằng Chu Bảo Cương có nhà nên hai cô kéo Chung Linh ra ngoài, nhỏ tiếng hỏi.

“Cái vị nhà chị đã nói gì rồi?”

Vu Nhã Tĩnh thái độ khác thường mở miệng trước. Hàn Minh Minh cũng nôn nóng nhìn Chung Linh.

“Không có gì, sao vậy? Hai em đã nghe gì rồi?”

Chung Linh nghĩ chắc là hai cô cũng biết một chút tình hình gì đó.

“Vị nhà em chẳng nói gì cả, nhưng mà lại lén nghe được người khác nói, nói rằng bây giờ đang khôi xưởng công cuộc dẹp bỏ cái hủ bại và đề cao sự liêm chính (3). Những lãnh đạo quan trọng trong đội, chỉ cần nhà có điều kiện tốt thì đều sẽ bị chú ý, hơn nữa còn có cái gì mà thời hạn cuối cùng nữa.”

Giao thiệp của Hàn Minh Minh rộng, biết nhiều hơn so với Chung Linh và Vu Nhã Tĩnh một chút, nhưng cũng chỉ là những tin tức bên lề. Tin tức như thế này đối với Chung Linh mà nói thì cũng không có ích lợi gì.

Buổi tối cực kỳ yên tĩnh. Sau khi Chung Linh chỉ bài xong cho con trai đã để cho thằng nhóc đi ngủ từ sớm. Thằng nhóc nghịch ngợm này có một điểm đặc biệt khiến cho mẹ nó rất biết ơn, đó chính là nó đi ngủ khá sớm và ngủ rất sâu. Điều này chủ yếu là bởi vì ban ngày nó chơi quá mệt rồi, hơn nữa cả buổi trưa nó cũng không ngủ. Cũng may là hiện giờ Chung Linh còn thấy mình còn trẻ, nếu như thêm vài năm nữa thì, đứa trẻ nghịch ngợm này dễ hành cho người khác mệt chết cũng nên.

Chu Bảo Cương nằm trên giường xem tivi, không biết là anh có để ý xem hay không mà suốt cả đêm cũng chẳng nói chuyện gì. Chung Linh biết là trong lòng anh có chuyện.

“Chúng ta có cần đi kiểm người giúp không?”

Chung Linh thử dò hỏi Chu Bảo Cương. Cô nghĩ, không chừng có thể ở bên trên biết được tin tức gì đó chẳng, ví dụ như từ bên Ngô Chí Viễn chẳng hạn.

Nhưng nghe xong lời Chung Linh nói, Chu Bảo Cương liền nhìn chằm chặp vào cô mà nói.

“Em yên phận một chút cho anh. Người ngay không sợ bóng nghiêng, anh sẽ không đi tranh thủ quan hệ cửa sau đâu. Cho dù có phải về nhà làm ruộng thì anh cũng không đi cầu cứu người khác đâu, em đem mấy cái suy nghĩ đó nuốt vào trong bụng đi.”

Chu Bảo Cương nói những lời này với ngữ khí cực kỳ không tốt, khỏi cần phản bác.

Đây là lần đầu tiên Chung Linh bị chồng mình đối xử như thế, cảm giác cứ như là anh đã biết từ trước cô là một người vô cùng thấp hèn vậy. Điều này làm cho cô rất giận. Nhưng cô cũng không thể không thừa nhận rằng Chu Bảo Cương quả thực là một người rất chính trực, anh sống rất ngay thẳng. Bảo vệ cái sự chính trực này của anh, không phải là việc trước giờ cô vẫn làm hay sao?

“Em biết rồi, anh đừng để ý quá. Là anh không có lòng tin vào bản thân hay là không có lòng tin với em chứ?”

Chung Linh không bao giờ can chân của chồng, cô đã cẩn thận từ trước khi đi tùy quân rồi, nếu không thì làm sao mà dễ dàng bỏ qua cho cái sự lớn lối quá thể của Lâm Mỹ được chứ!

Chu Bảo Cương biết là lời nói của mình có phần hơi nặng, nhưng anh cũng không thể xuống nước để xin lỗi cô được, anh chỉ có thể lặng im nhắm mắt lại.

Chung Linh biết bây giờ không phải là lúc tranh hơn thua với chồng mình. Trước mắt có thể anh chẳng nói gì cả, nhưng Chung Linh hiểu đây là thời gian khó khăn nhất của anh. Tâm tình của anh không được tốt, cực kỳ lo âu, thậm chí còn nổi giận với cô, đây là chuyện trước giờ chưa từng có. Nhưng điều này cũng chứng minh rằng anh coi cô là người thân thiết nhất của mình.

Mấy ngày này, Chung Linh suốt ngày vì chồng mà lo lắng. Mặc dù là cô rất để ý đến sự phát triển của sự tình nhưng Chung Linh lại không nghĩ đến sự việc lại có liên quan đến mình: cô được mời đến phòng tiếp khách của đại đội trưởng một chuyến, có vài chuyện cần phải cùng cô nói cho rõ.

Nếu như là chuyện ở trong quân ngũ, Chung Linh tuyệt đối không biết, mà cũng không thể biết được. Công tác bảo mật ở đại đội này rất tốt. Vậy thì là chuyện trong nhà rồi! Cô tiếp tục suy nghĩ kĩ càng một chút, nhất định là có liên quan đến con báo phản hủ gần đây. Nghĩ đến điểm này, Chung Linh không thể không dùng đến 120% tinh thần để đối diện.

Phòng tiếp khách không lớn lắm, Chung Linh bước vào đã nhìn thấy có ba người ở trong. Từ quân hàm cô có thể nhận ra một người là trung tá, một người là thượng tá và một người là đại tá. Từ cấp bậc cũng có thể phân định rồi, có thể nói, ba người này rất có khả năng là nhân vật mấu chốt quyết định vận mệnh sau này của ông xã cô. Bây giờ Chung Linh cảm thấy vô cùng khẩn trương, nếu như cô không phải là một người đã từng trải qua nhiều chuyện thì chắc nãy giờ chân cô đã nhũn ra vì sợ rồi. Thật may mắn!

“Cô là vợ của Chu Bảo Cương, Chung Linh phải không?”

Một người trung niên nhìn có vẻ rất điềm đạm, cấp bậc trung tá, nhưng so tuổi tác thì có thể còn lớn hơn Chu Bảo Cương ít nhất mười tuổi.

“Vâng, tôi là Chung Linh.”

Chung Linh lễ phép mỉm cười đáp lại. Sau đó cô ngồi xuống theo chỉ dẫn của người đó.

“Chúng tôi cũng sẽ không vòng vo với cô nữa. Sở dĩ chúng tôi mời cô đến đây chắc cô cũng biết rõ nguyên nhân chứ?”

Cái người đang nói kia chắc chắn là sắp vai xấu rồi. Ông ta cấp bậc thượng tá, đeo mắt kính, không biết là vì vấn đề về mắt hay là trước nay ông ta thích híp mắt lại nữa. Chung Linh cảm thấy mỗi khi nhìn người khác, ông ta đều thích thú híp mắt lại để nghiên cứu đánh giá người ta.

“Thật ra tôi cũng chẳng biết tại sao mình lại bị gọi đến đây, các vị cứ nói thẳng ra là tốt nhất.”

Chung Linh cảm thấy hơi giống như bị tra hỏi, dẫn dắt từng bước, chờ phạm nhân tự mình rơi vào bẫy, cung khai ra những chuyện mà bọn họ vốn cũng chẳng biết đến. Đường nhiên, chỉ có mấy người có tật thì mới giật mình. Nhưng mà, cô cẩn thận như vậy là vì không muốn bị người khác lợi dụng sơ hở của mình, cô không muốn vì mình lỡ lời mà ảnh hưởng đến sự nghiệp của chồng.

“Cô không biết đến chuyện phản hủ xướng liêm à? Bây giờ người không biết chuyện này trong đại đội chắc chẳng còn ai đâu. Hơn nữa, thông báo thời hạn đầu thú sớm đã có rồi, chẳng lẽ cô còn không biết sao?”

Vị thượng tá tiếp tục hùng hổ dọa người.

“Thông báo phản hủ thì tôi có biết, nhưng chuyện này có liên quan gì đến tôi sao? Hay là nói, tôi với chồng tôi thì có liên quan gì sao?”

Chung Linh không hề vì giọng điệu của ông ta mà nổi giận, vì như thế sẽ làm ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của cô. Mà đó lại chính là điều mà bọn họ trông chờ.

“Chúng ta có thể thoải mái một chút đi!”

Cái người nãy giờ chưa hề lên tiếng đứng dậy, cầm một ly nước đưa cho Chung Linh. Cô cảm thấy vị đại tá này mới là nhân vật lợi hại.

Chung Linh đón lấy ly nước, cô nhìn thứ ở trong ly, cười một cái.

“Các vị từ bên chồng tôi qua phải không? Hay là nói, trà này các vị đem từ bên đó đến đây?”

Cả ba người đều không nghĩ đến Chung Linh sẽ nói câu này, đều sững cả người.

Dáng vẻ này của bọn họ đã cho Chung Linh đáp án về sự suy đoán của mình, chứng minh rằng suy đoán của cô là chính xác. Hơn nữa, cái dáng vẻ sững sốt chỉ trong nháy mắt đó, cũng đã bắt đầu cho sự thất bại của bọn họ.

(1) Phản hủ (反腐) Phản – phản kháng, phản đối, chống lại. Hủ - hủ bại, thối rửa, mục nát.

(2) Tiếng Anh là giống táo Ralls Janet - Minh không biết tiếng Việt gọi là gì.

(3) Nguyên văn (反腐倡廉) phản hủ xướng liêm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Điều chức

Nghe xong lời của Chung Linh, trong lòng cả ba đều cả kinh, không hiểu vì sao mà người phụ nữ này lại đoán đúng như vậy. Bọn họ quả thật là vừa mới từ bên Chu Bảo Cương ở trung đội hai trở về đây, hơn nữa còn gặp phải trở ngại lớn. Chu Bảo Cương nói là bận việc huấn luyện nên chẳng thêm để ý bọn họ, chỉ có chính ủy Châu Khải tiếp đón họ ở trong phòng làm việc của Chu Bảo Cương. Ba người ở bên đó uống trà và cảm thấy trà này thật sự rất ngon, vì thế nên Châu Khải tự mình làm chủ, gói cho bọn họ một chút đem về. Nếu như không phải vì cảm thấy Chung Linh khó đối phó thì cái vị đại tá kia cũng sẽ không nhất thời nảy lòng tham, đưa trà cho Chung Linh đâu!

Bạch hào ngân châm (1) là một loại trà trắng, nước trà màu vàng nhạt rất trong, hương vị thơm ngát ngọt dịu, là một loại trà có thể kích thích tiêu hóa, nâng cao tinh thần, là một thứ cực phẩm mà Chung Linh đặc biệt vì Chu Bảo Cương mà mua về. Trà này nếu đem ra thị trường thì giá cả không phải là rẻ, hơn nữa dù cho có tiền cũng khó mà mua được. Mấy người này chắc cũng hiểu biết nhiều, phân biệt được trà ngon trà dở, nên mới nhận lấy trà này chẳng.

“Cô sao biết được?”

Lần này, ngược lại là vị đại tá kia không giữ được bình tĩnh liền hỏi.

Chung Linh nhìn bọn họ, nở một nụ cười.

“Loại trà chất lượng như thế này cả nước mỗi năm sản xuất không tới hai cân, hơn nữa ở đội này chỉ có phòng làm việc của chồng tôi là có, là do thời gian trước tôi đặc biệt nhờ vả bạn mình mua về. Loại trà này, trị giá của mỗi cân khó mà tính toán được, huống chi có tiền cũng khó mà mua.”

“Nghe cô nói như vậy, tức là cô đã thừa nhận Chu Bảo Cương có nhận hối lộ?”

Giọng điệu nói chuyện của vị trung tá kia cực kỳ hăng tiết.

“Chuyện không có thì làm sao mà thừa nhận! Ngài nói chồng tôi nhận hối lộ, tôi lại chẳng hay biết gì, ngài có thể dẫn chứng ra được không?”

Chung Linh tự tin nhìn thẳng vào ông ta, khiến cho vị trung tá kia càng thêm thiếu kiên nhẫn.

“Có người báo lên là Chu Bảo Cương nhận hối lộ, tổng giá trị ước tính lên đến hơn hai vạn đồng.”

Vị thượng tá không chịu được sự khiêu khích của Chung Linh, nói ra sự thật.

“Ha ha...”

Thật sự là Chung Linh không nên ở cái thời điểm này, trường hợp này cười thành tiếng như vậy, nhưng cô quả thật là nhìn không nổi.

“Cô cười cái gì?”

Lần này Chung Linh cũng không biết nên nói như thế nào. Ba người kia đều bị tiếng cười của Chung Linh làm cho vô cùng tức giận.

“Các vị nói chút tiền này thì đủ làm gì chứ? Cũng có thể là đối với người khác, số tiền này rất lớn nhưng đối với nhà chúng tôi thì đó chỉ là con số không mà thôi.”

Chung Linh nhè nhẹ cười một cái.

“Nghe cô nói như vậy thì nhà cô rất có tiền? Cô thử nói ra xem số tiền đó từ đâu mà có?”

Vị thượng tá vào thẳng chủ đề chính.

Hai người còn lại tuy rằng không thích ông ta về đường cho hươu chạy như thế nhưng bây giờ quả thực là cả hai đều rất tò mò.

“Nhà chúng tôi có thể gọi là có tiền, nhưng cũng hoàn toàn xứng đáng thôi. Những thứ ăn thứ mặc cũng chẳng phải chỉ có những thứ các ông nói. Tôi bắt đầu công việc kinh doanh sau khi kết hôn không bao lâu, lúc đó chồng tôi vẫn làm quân nhân ở địa phương. Hơn nữa, lúc công việc kinh doanh của tôi phát triển thì anh ấy đang chiến đấu trên chiến trường. Lúc sản nghiệp của tôi tăng lên gấp mấy lần thì anh đang phục hồi thương tích, sau đó thì chuyển đến đây.”

Chung Linh nghiêm túc giải thích cho họ biết.

“Cô không phải chỉ là giáo viên thôi sao?”

Điều này thì họ đã sớm điều tra rõ ràng.

“Tôi có cổ phần trong trại chăn nuôi ở quê nhà.”

Chung Linh bắt đầu giới thiệu.

“Cho dù là thế thì cũng không thể nào có được sự sung túc như cô nói chứ?”

Vị trung tá cẩn thận tính toán.

“Tôi còn có 70% cổ phần của một xưởng thuốc lá. Thuốc trên bàn mấy vị chính là từ xưởng của tôi mà ra.”

Chung Linh nhìn lên trên bàn.

Trong khoảnh khắc đó cả ba người lại càng thêm kinh ngạc. Lúc này, những lời mà cái cô Chung Linh này nói ra không thể nào là giả được, nhưng mà thuốc của hiệu này giá cả rất đắt, bình thường ở nhà bọn họ cũng chẳng hút. Hơn nữa, xưởng thuốc này còn có mấy nhãn thuốc lá được bán rộng khắp mọi nơi nữa. Nếu như Chung Linh thật sự có 70% cổ phần của xưởng thuốc này thì cô ta tuyệt đối có thể nói năng như vậy.

“Ở quê tôi còn có một công ty vật liệu xây dựng, cổ phần tôi nắm trong tay là 85%, hơn nữa hiện nay công ty còn đang phát triển thêm mảng bất động sản, số tiền nộp thuế mỗi năm ở địa phương cũng luôn dẫn đầu. Chuyện này các vị có thể đến những cơ quan có liên quan để điều tra. Số tiền lãi chúng tôi lấy ra và giá trị tài sản gia tăng mỗi năm cũng đã là mấy trăm vạn rồi, nếu như đem số cổ phần trong tay chuyển giao, con số đó đáng bao nhiêu thì các vị có thể từ từ mà tính. Nói chồng tôi tham ô con số nhỏ nhoi kia, tôi có thể không buồn cười hay sao?”

Thông tin Chung Linh vừa nói ra càng làm cho sự kinh ngạc của ba người kia tăng thêm vài bậc.

Nhìn đáng vẻ ngu ngơ của họ, Chung Linh lại tiếp tục nói.

“Người nhà của cán bộ trong trung đội hai của chúng tôi từ sớm đã đồng ý với nhau rằng, bất luận là chuyện gì, lúc nào, khi tặng lễ vật thì giá trị đều không thể hơn 10% của số tiền lương công chức hàng tháng được. Nguyên tắc này từ trước đến nay chúng tôi đều nguyên tắc làm theo, nguyên cả đại đội đều như vậy.”

Chung Linh lại bổ sung thêm thông tin. Đây không phải muốn nói cô là một người thông minh đến mức nào, mà là biết vợ chồng bọn họ cần gì, hơn nữa, làm việc cũng vô cùng cẩn thận.

Cả ba vị quan chủ thẩm nửa ngày chẳng nhà ra được chữ nào. Cuối cùng vẫn là người có cấp bậc quân hàm cao nhất mở miệng.

“Chung Linh phải không? Hai vị chồng cô cũng đừng có suy nghĩ gì hết, chúng tôi chỉ là làm việc theo thông lệ, có người báo cáo thì chúng tôi tất phải điều tra cho rõ ràng một chút.”

“Không sao, chúng tôi cũng có thể hiểu được. Chồng của tôi là một người có tính cách rất thẳng thắn, nếu có chuyện gì không chu đáo thì vẫn phải xin các vị bỏ qua cho.”

Chung Linh tuy là tức giận nhưng vẫn biết mấy người ngồi trước mặt cô không phải kẻ chủ mưu, cũng không nên làm khó họ.

“Vậy thì tốt. Làm trẻ nãi thời gian của cô rồi.”

Lời này nói ra chính là tiễn khách.

Cũng đúng lúc Chung Linh chẳng muốn nói nhiều với họ nữa. Cô đứng dậy, cáo từ ra về.

Đội sau khi Chung Linh ra ngoài, vị thượng tá kia lăm bằm.

“Lời cô ta nói chẳng giống nói láo.”

Chung Linh làm sao có thể nói dối được chứ, bởi vì như vậy thì quá dễ dàng bị vạch trần mà.

“Chúng ta phải mời người bên địa phương điều tra kỹ càng một phen. Nếu như giống như những gì mà cô ta nói thì, cái chuyện Chu Bảo Cương tham ô chính là lời nói vô căn cứ. Nhà bọn họ hoàn toàn có thể sống sung túc.”

Đại tá chính là người có quyền định đoạt trong số ba người.

“Nhưng mà tại sao cô ta lại không tự mình làm ăn mà chỉ làm một giáo viên tiểu học? Tại sao lại chỉ nắm đại đa số số cổ phần mà không tự mình kinh doanh?”

Vị trung tá từ đầu đến giờ chưa hề mở miệng nêu lên ý kiến của ông.

“Chuyện này còn cần phải nói sao? Cô ta là phụ nữ, mà đối với phụ nữ thì điều quan trọng nhất vẫn là gia đình.”

Vị đại tá trả lời ông ta, cũng đồng thời nói ra việc Chung Linh đã phải từ bỏ một cuộc sống như thế nào để làm một người vợ lính.

Chung Linh không biết sự thể sẽ phát triển như thế nào, nhưng cô cũng hoàn toàn không lo lắng bọn họ sẽ tra xét ra sao. Nhưng, có một số chuyện không phải là anh vô tội thì sẽ không có chuyện gì. Không lâu sau, Chung Linh nghe được tin tức của người khác truyền đến, rằng đã chọn được người bổ nhiệm để thay thế đại đội trưởng rồi, nhưng người đó lại không phải là Chu Bảo Cương. Điều này làm Chung Linh vô cùng lo lắng.

Chu Bảo Cương thì ngược lại, tỏ ra rất thoải mái, cũng có thể là do không còn bị chuyện rắc rối đeo bám nữa chẳng!

Chung Linh rất buồn bực, ông xã cô bị người ta hãm hại, kẻ được lợi lớn nhất là người khác, cũng có nghĩa là anh rõ ràng là người bị hại, tại sao mà ông xã mình lại chẳng có vấn đề gì hết? Người được đề bạt lại không phải là anh?

“Anh, không được lên làm đại đội trưởng anh không thất vọng sao?”

Chung Linh thật sự có chút không hiểu nổi.

“Ai nói không thất vọng chứ, nhưng mà có vài chuyện không phải chúng ta nóng vội là có thể thành được.”

Chu Bảo Cương nhàn nhạt trả lời vợ.

Chung Linh nghe vậy lại càng không hiểu, nhưng mà cô biết, bản thân mình cũng chẳng thể moi ra được thứ gì từ miệng ông xã.

Chiều tối ngày hôm sau, Chung Linh nhận được điện thoại của Trương Mạnh, vợ của Ngô Chí Viễn.

“Chị dâu, dạo này chị sao rồi? Trước nay em không có liên lạc với chị, chị không trách em chứ?”

Trương Mạnh nói chuyện vẫn rất khách khí, nhưng cũng đã khá thân thiết.

“Chị biết là công việc của các em đều bận rộn mà, đều là làm cái nghề này, chị hiểu chứ.”

Lời Chung Linh nói là thật tình. Mặc dù không thường xuyên liên lạc nhưng cũng không làm ảnh hưởng gì đến tình nghĩa giữa hai người đàn ông, đối với cái thứ tình nghĩa này, quả thực Chung Linh rất là hâm mộ.

“Vậy thì tốt quá. Món đồ lần trước chị cho em, em đem về cho mẹ chồng, chị không biết là bà vui về đến nhường nào đâu! Bà cứ khen em hiếu thuận miết thôi! Lúc đầu bà còn không tin, kiếm người đến giám định, sau đó mới biết được đó là món đồ quý đến nhường nào.”

Trương Mạnh rất biết ơn sự giúp đỡ của Chung Linh, nhờ vậy mà ở trước mặt mẹ chồng cô cũng có chút mặt mũi.

“Vậy thì tốt.”

Chung Linh cũng không kể công cho mình. Tất cả đều là người biết điều, trước mặt mẹ chồng, Trương Mạnh cũng sẽ không thể không nói ra nguồn gốc của nhân sâm được.

“Em nghe chuyện của anh chị rồi, trước tiên em xin chúc mừng anh chị.”

Trương Mạnh im lặng một hồi, sau đó nói với Chung Linh.

“Chúc mừng à?”

Nhất thời Chung Linh chẳng thể hiểu ra, Chu Bảo Cương không được lên làm đại đội trưởng, cô ấy chúc mừng chuyện gì chứ? Chẳng lẽ...

“Ừm!”

Chung Linh thấy cô không nói rõ ra nên cũng đã hiểu rồi. Đây là chỗ nào kia chứ? Điện thoại và thư tín ở quân đội, trước đến nay đâu có bảo mật được.

“Có thời gian chúng ta sẽ gặp lại nha!”

Trương Mạnh nói câu kết thúc.

“Được, khi gặp lại chúng ta sẽ từ từ nói sau.” Chung Linh cười.

“Được, tạm biệt chị.”

“Tạm biệt.”

Từ lúc nhận được điện thoại của Trương Mạnh, Chung Linh rất vui vẻ, xem ra sự việc có chuyển biến rồi, không biết có phải là công lao của Trương Mạnh và nhân sâm không nữa. Nhưng dù như thế nào đi nữa, cũng không cần phải truy đến cùng giao tình lâu dài và sâu nặng giữa Chu Bảo Cương và Ngô Chí Viễn nữa. Chung Linh hoài nghi có phải là Chu Bảo Cương đã biết từ trước chân tướng của sự việc rồi hay không. Nhưng mà, con người này giấu cũng thật kín quá đi, nếu như là trong lòng anh đã nhìn rõ được thế cuộc thì cũng chẳng có thể nói gì nữa. Chung Linh nghĩ đến điểm này cũng có thể lý giải tại sao mà anh lại không chịu nói cho bà xã cô đây biết chuyện.

Quả nhiên, chưa đến một tuần thì đã có bổ nhiệm mới, thì ra là điều chức. Nhưng không phải là làm trong quân khu này nữa mà là bị điều chuyển đến quân khu Đông Bắc. Như vậy thì cách nhà càng thêm xa nữa rồi.

Châu Khải và Vương Duệ là trợ thủ đắc lực của Chu Bảo Cương nên cũng cùng được chuyển đi. Đây là chuyện rất khó có được. Còn ba người phụ nữ thì mừng vui khôn xiết, các cô lại có thể ở cùng nhau!

Lần này Chu Bảo Cương không chỉ là được tăng cấp, lên thành thượng tá, mà còn tự mình xây dựng một đội quân ngũ, có rất nhiều chuyện chờ đợi được thực hiện.

Tâm trạng mấy chị em phụ nữ cũng không tránh khỏi thấp thòm lo lắng, đối với tương lai cũng hoàn toàn mù mịt. Nhưng mấy anh đàn ông thì lại khó mà nén được sự hưng phấn, dáng vẻ như muốn thực hiện kế hoạch to lớn của mình vậy.

Buổi tối, hai vợ chồng nằm trên giường, Chung Linh tựa vào lồng ngực ông xã.

“Chuyện tham ô như thế nào rồi?”

Chung Linh chẳng có được bất cứ phúc đáp gì hết. Nhưng không có được phúc đáp lại là chuyện tốt, chứng tỏ rằng chẳng có vấn đề gì.

“Hừ, chẳng nói gì cả. Nghe nói là mấy tên đó về quê mình nghe ngóng, biết được là nhà chúng ta thật sự rất có tiền rồi mà còn nhân cơ hội muốn lấy hết số trà còn lại của anh. Đúng rồi, trà em đưa cho anh tốt lắm hả?”

Từ trước đến nay, Chu Bảo Cương đối với mấy việc còn con này chẳng hề để tâm, nhưng mà, những người đó đâu thể đánh đồng với một người bò từ tầng thấp nhất mà lên như anh được. Đối với chất lượng cuộc sống, yêu cầu của bọn họ cũng rất cao. Để bọn họ phải nhờ Châu Khải đến hỏi trà của anh, một mặt là vì biết bản thân anh vốn chẳng có vấn đề gì hết, lấy chút đồ của anh cũng chẳng sao cả. Còn mặt khác chính là chứng minh rằng loại trà đó đáng để cho bọn họ nhờ Châu Khải đến truyền đạt, rằng họ muốn hỏi xin.

“Đúng vậy. Trà đó là do Triệu Hưng Quốc nhờ khách hàng ở miền Nam kiếm dùm. Trà với phẩm chất đó, trên thị trường cũng khó mà mua được.”

Chung Linh không muốn bị anh nói là xa xỉ. Chu Bảo Cương là một người rất ghét lãng phí. Trước nay anh không hề than phiền về chuyện ăn không ngon, cho dù con người anh không có thịt thì không vui vẻ. Trước giờ anh cũng chẳng bao giờ bắt bẻ chuyện y phục không phù hợp, mặc dù anh là người khá kén chọn. Nhưng đây là chuyện Chung Linh muốn, hai người cũng có điều kiện như vậy mà, đúng không?

Ngược lại là nhóc Chu Lăng Vân, mỗi ngày tiền tiêu vặt của thằng nhóc chẳng bao giờ vượt quá hai hào, khiến cho cậu nhỏ cứ nghĩ là nhà mình nghèo lắm luôn. Gần đây không biết ai bày vẽ cho thằng nhỏ, nó cứ muốn bán đồ ve chai để kiếm tiền miết. Chung Linh lo rằng thằng nhóc sẽ đem hết mấy đồ làm bằng sắt trong nhà đi bán mất, suốt ngày cứ phải canh chừng con trai, giống như là đề phòng trộm cướp vậy.

“Thật là không nên để cho đám tiểu nhân đó được lợi. Nếu không phải Châu Khải ngăn lại thì dù cho là nước ngâm chân của anh, anh cũng chẳng thèm cho chúng nó uống.”

Chu Bảo Cương hung hăng nói.

Chung Linh len lén bĩu môi. Đây quả thực là chuyện anh có thể làm ra được.

“Anh à, rời khỏi nơi đây, anh có thấy không nhớ không?”

Chung Linh hỏi ông xã, thực ra cô cảm thấy rất nuối tiếc khi phải rời khỏi nơi đây.

“Doanh trại là cố định, binh lính là lưu động, đây là chuyện không thể tránh khỏi được. Em không nhớ hay sao? Bạn tốt của em không phải đều đi theo em hết sao?”

Chu Bảo Cương vuốt ve tóc của bà xã, cứ y như là đang vỗ về cô vậy.

“Tất nhiên là không nữa rồi. Không nói đến mấy người quen biết, ngay đến vùng đất này em cũng có tình cảm mà. Chúng ta ở nơi đây chính thức bắt đầu cuộc sống vợ chồng, có con ở nơi này, con mình cũng sinh ra ở đây. Cuộc sống của chúng ta ở đây thật sự rất hạnh phúc, không phải sao?”

Chung Linh hồi tưởng về cuộc sống hạnh phúc trước đây, cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

“Đúng vậy, anh cũng nghĩ như vậy.”

Giọng nói của Chu Bảo Cương trầm xuống.

“Nhưng em lo rằng, nếu sau này thay đổi hoàn cảnh mà mất đi những thứ này thì phải làm sao?”

Chung Linh cũng giống như tất cả mọi người phụ nữ, đối với một tương lai xa lạ vẫn tràn đầy hoang mang.

“Em đừng có lo, người nhà chúng ta vẫn luôn có nhau, chỉ cần không thẹn với lương tâm là được rồi.”

Chu Bảo Cương chỉ ra con đường làm quan của mình.

Chung Linh cũng hiểu ý của ông xã. Về đến Đông Bắc thì đương nhiên là sẽ có rất nhiều ưu điểm cho công việc kinh doanh của cô. Nhưng đây không phải là điều cô lo lắng nhất, cái cô lo là chuyện của sau này kia. Không biết lúc đó có biến cố gì hay không, cái gì mà ‘con ngựa bảy năm’ (2), cái gì mà tình yêu biến thành tình thân... Nếu như Chung Linh đem những chuyện này nói với Chu Bảo Cương thì chắc chắn sẽ bị anh xử đẹp, còn nói cô rảnh rỗi sinh nông nổi nên mới nghĩ đến mấy vấn đề này nữa.

“Anh, bây giờ anh còn yêu em không?”

Chung Linh nghĩ một hồi, vẫn là nói ra cái câu hỏi buồn tẻ nhưng rất quan trọng này.

Chu Bảo Cương đầu tiên là ngẩn người một chút, sau đó thì cười, dùng sức ôm chặt bà xã mình.

Chung Linh cảm nhận được rung động nơi ngực anh, cô cũng mỉm cười. Đáp án như thế này còn hơn gấp vạn lần câu nói “Anh yêu em”.

...

Vào lúc Chung Linh chuẩn bị thu thập hành lý, giải quyết chuyện trong trường học thì bên nhà có gửi thư đến. Trong thư nói Chu gia đã bắt đầu rút cổ phần khỏi trại chăn nuôi của thôn rồi. Tuy rằng việc rút vốn của Chu gia làm cho vài người có những suy đoán không tốt nhưng tất cả mọi người đều rất vui mừng, vì không thể nghĩ ngờ được rằng lợi ích mà bọn họ nhận được sẽ là lớn nhất.

Trong thư, Chu Bảo Cẩm còn lờ mờ hỏi thăm chuyện thu mua nông phụ phẩm. Chung Linh hiểu là bây giờ chị ấy bắt đầu sốt ruột rồi, nhưng mà, thứ nhất, bây giờ không phải là lúc thích hợp, đợt thu mua nên bắt đầu từ lúc thu hoạch vụ mùa. Thứ hai, Chung Linh không muốn ‘vi thiên hạ trước’, cô vẫn đang chờ đợi. Cô đợi đến lúc có văn kiện cụ thể hoặc là có người đã bắt đầu làm cái ngành nghề này đã. Nhưng mà Chung Linh biết lúc đó cũng không còn lâu nữa đâu. Vì thế nên trong thư hồi âm cho Chu Bảo Cẩm, cô khuyên chị ấy không nên quá sốt ruột, lại nói cho chị ấy biết chuyện điều chức của Chu Bảo Cương.

Nhà mẹ cô cũng có thư, vẫn là thông báo bình yên như cũ. Nhưng Chung Linh vẫn cảm thấy có gì đó không đúng, chỉ có điều cô đã là bát nước hắt đi rồi. Nếu như không phải vì bận tâm đến cha mẹ thì Chung Linh cũng lười quan chuyện của anh trai.

Trong thư mẹ cô cũng nói đến chuyện của em họ, nói rằng con bé đã thuận lợi vào học trường trung học trong thành phố rồi, hơn nữa thành tích cũng khá lắm.

Nhưng chuyện Chung Linh quan tâm nhất không phải những chuyện này, mà là chuyện của hai vợ chồng Hình Bân. Vì chuyện này mà Chu Bảo Cương đã đặc biệt hỏi cô. Trước nay anh chưa từng hỏi qua những chuyện này. Chung Linh biết anh quan tâm đến chuyện của Hình Bân nhiều lắm.

Lần trước gọi điện thoại cho Lý Tiểu Vân, cô ấy vẫn chưa có tiến triển gì. Xem ra nhất định phải hối thúc một chút. Nếu như không được thì đợt chùng nào cô trở về, nhất định phải sắp xếp cho tốt cuộc sống của cả nhà Hình Bân mới được.

Trước khi mấy người Chung Linh rời đi, bên chỗ Lý Tiểu Vân cuối cùng cũng lo liệu xong chuyện của Hình Bân. Lý Tiểu Vân nói rằng đã sắp xếp cho Hình Bân vào phòng bắt động sản mới thành lập của công ty.

Chung Linh lúc này mới yên tâm, ‘báo cáo’ tình hình cho Chu Bảo Cương biết. Cô còn nhận được sự thừa nhận và biểu dương của lãnh đạo, hơn nữa, trước khi đi, còn nhận được ‘phần thưởng’ vô cùng đặc biệt.

(1) Tiếng Trung (白毫银针) tên ngắn gọn gọi là Ngân châm, hoặc là Bạch hào.

(2) Tiếng Trung (七年之痒) – tiếng Anh (seven year itch). Tóm gọn cho những bạn chưa biết: ý chỉ một hiện tượng trong hôn nhân, sau khi trải qua thời gian ngọt ngào, hạnh phúc thì vào năm thứ bảy, theo đà gia tăng của những áp lực từ cuộc sống mà hôn nhân sẽ tiến vào một thời kỳ nguy hiểm... Có một bộ phim tiếng Anh cùng tên á, ai quan tâm tìm thử xem sao.

Chương 72: Cứu con

Chỗ đóng quân lần này của họ chỉ cách thành phố có nửa tiếng đi đường, Chu Lăng Vân và mấy đứa bé có thể đi học trường tốt rồi. Dưới sự an bài của Lý Tiểu Vân, Chung Linh và Hàn Minh Minh cũng vào làm trong một trường tiểu học trong khu vực, như vậy là có thể ở gần để chăm sóc cho con cái. Còn về phần Vu Nhã Tĩnh, trên quân đội an bài cho cô làm việc trong hội phục vụ trong quân đội. Cái này đúng là một công việc béo bở nha. Còn nguyên do trong đó thì khỏi cần nói đi!

Chung Linh không thể tự mình dạy dỗ con trai mình được, cái đó gọi là ‘tự mình xuống tay không đáng’, đứa trẻ này vẫn là phải tìm một người thầy tương đối đáng tin cậy để dạy dỗ mới được.

Vì lúc trước, khi còn ở nhà, Chung Linh đã cho tiểu Lăng Vân học qua giáo trình của lớp một và lớp hai. Nhưng lúc đó suy nghĩ của thằng bé còn quá non nớt nên cô đành để con ở trường mẫu giáo qua ngày thôi.

Ở đây là trên tỉnh, Lý Tiểu Vân đi qua đây cũng rất tiện. Hơn nữa, nơi làm việc chính của cô ấy và Triệu Hưng Quốc cũng dần dần rời về tỉnh rồi. Mặc dù Chung Linh không gọi ý, nhưng mà, chuyện này là chuyện mà hai người họ đương nhiên phải nghĩ đến. Là thân tử thân cận, nếu như hai người không có năng lực đó thì cũng khỏi cần phải vùng vẫy dưới trướng của Chung Linh đi.

Tuy rằng Chung Linh không thể thường xuyên đích thân xuống xưởng thuốc và công ty xây dựng, nhưng cô vốn xuất thân từ kế toán, hơn nữa chuyện làm ăn cô cũng nắm rất kỹ. Lý Tiểu Vân và Triệu Hưng Quốc không thể, cũng có thể nói là không dám, động tay động chân gì hết.

Đội sau khi mọi việc đã đi vào nề nếp, Chung Linh nhân một đợt Chu Bảo Cương phải đi xa nhà, cô liền gửi cho Vu Nhã Tĩnh, mình cô đi theo Lý Tiểu Vân để nắm rõ tình hình của công ty và xưởng thuốc, đồng thời cũng tiến hành kiểm duyệt lại sổ sách. Bởi vì quy mô của xí nghiệp không ngừng mở rộng, Chung Linh không còn có khả năng một mình có thể xem xét hết toàn bộ sổ sách nữa, vì thế nên công ty đề ra một quy định mới: mỗi năm sẽ thực hiện kiểm toán tình hình tài chính một lần, chủ yếu là nhằm vào một số hạng mục cụ thể. Chung Linh cũng không ra chỉ đạo gì, nhưng mọi người đều biết, cô chính là bà chủ.

Mấy năm nay, Lý Tiểu Vân nghe theo gọi ý của Chung Linh đã sắp xếp khá nhiều quân nhân chuyên nghiệp vào làm trong xưởng thuốc nơi cô quản lý và công ty vật liệu xây dựng của Triệu Hưng Quốc. Hơn nữa, tuyệt đại đa số những người này đều là thuộc hạ cũ của Chu Bảo Cương. Trong số những người đó, có vài người giờ đã làm đến những cương vị lãnh đạo quan trọng trong công ty.

Lúc đầu, khi chọn lựa cán bộ, Lý Tiểu Vân tiếp thu toàn bộ kiến nghị của Chung Linh. Sau này cũng chứng minh rằng những người đó đều là những người có tài năng. Nhưng, khi thời gian lâu dần, Lý Tiểu Vân và Triệu Hưng Quốc cũng đều phát hiện ra một việc, những người mà Chung Linh sắp xếp đều là những người luôn một lòng trung thành với hai vợ chồng cô. Nói thẳng ra là, hiện tại, hai xí nghiệp này thật sự là nằm trọn trong tay của hai vợ chồng Chu Bảo Cương.

Chung Linh cũng không biết rằng Lý Tiểu Vân và Triệu Hưng Quốc có biết chuyện này hay không, nhưng từ lúc bắt đầu, Chung Linh cũng không nghĩ đến những chuyện này. Lúc cô dò hỏi Chu Bảo Cương thì cũng chỉ hỏi có một câu: năng lực và nhân phẩm của người đó. Mà chuyện thành ra như ngày nay cũng là chuyện mà chuyện Chung Linh không hề ngờ tới.

Chung Linh và mọi người cũng bắt đầu cuộc sống mới rồi. Đối với những gia đình tùy quân mà nói thì chắc chỉ có mỗi Hàn Minh Minh là không mấy thích ứng thôi. Vu Nhã Tĩnh và Chung Linh đều là người giao thiệp không rộng, cuộc sống hiện tại đối với các cô mà nói cũng chẳng có gì khác trước cả.

Chung Linh cũng phát hiện ra công việc của Chu Bảo Cương bây giờ không còn giống như trước đây nữa, trước đây bọn họ chỉ huấn luyện binh sĩ nhưng bây giờ đã bắt đầu cơ khí hóa, tin tức hóa, lập thể hóa. Tóm lại, bọn họ đã bắt đầu phát triển về ba mặt lục quân, hải quân và không quân. Vì Chung Linh nhận ra, quân phục mà Chu Bảo Cương đem về nhà có mùi vị của biển, có khi cô còn nghe thấy bọn họ nói về nhảy dù gì đó. Nhưng trước mắt thì bọn họ cũng không đi dã ngoại huấn luyện nữa, mà chắc cũng sắp rồi.

Ngoài Châu Khải và Vương Duệ mà Chung Linh đã biết, còn có vài người trong đội của Chu Bảo Cương cũng được điều qua đây. Chung Linh vẫn còn bức bối, không biết tại sao mà Chu Bảo Cương cứ luôn khen ngợi sự điều động này nữa. Sau này, Trương Manh gọi điện thoại mới tiết lộ rằng, bố chồng của cô đã được điều qua quân khu này. Xem ra cũng khó mà trách tại sao Chu Bảo Cương lại được điều đến đây. Nhưng Trương Manh cũng nói, vốn dĩ lãnh đạo bên đó không muốn cho người đi, muốn đề bạt Chu Bảo Cương lên làm đại đội trưởng ở bên đó, nhưng vì bố chồng cô ra mặt nên Chu Bảo Cương mới có thể được điều đến đây.

Cuộc sống rất thuận lợi. Ở trường học, quan hệ của Chung Linh với những giáo viên khác cũng rất vui vẻ, đương nhiên ngoại trừ Hàn Minh Minh ra thì chính là với giáo viên của Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình rồi. Cô giáo đó tên là Tôn Vinh Hoa, là một giáo viên rất lợi hại, mấy đứa bé đều được cô dạy dỗ đầu vào đầy cả, chỉ trừ có Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình. Vì thế nên mỗi khi ba người phụ nữ này tụ họp lại, chủ đề thường được nhắc tới nhất đó chính là: làm sao dạy dỗ hai tên nhãi con này.

Đại Nha, bây giờ gọi là Châu Dao, đã là một đứa bé lớn rồi, cũng đã biết chăm sóc cho hai đứa em trai. Tính tình của con bé cũng rất dịu dàng, hoàn

toàn không giống với mẹ con bé.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt đã sắp vào cuối thu. Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình cũng đã chính thức bước vào lớp tiền tiểu học, Châu Dao cũng đã lên lớp một. Hai đứa bé này lớn lên rất là cường tráng, nhìn cứ như đứa trẻ bảy tám tuổi vậy, mà mỗi lần về đến nhà đều là mặt mũi tèm lem đầy đất cát.

Một buổi chiều tối cuối tuần, Chung Linh đang chuẩn bị làm cơm tối thì thấy có hai chiến sĩ bên nhà cấp dưỡng đi đến. Hai cậu cứ đùn qua đẩy lại, chẳng ai nói lời nào. Chung Linh cảm thấy buồn cười.

"Sao vậy hả? Hai cậu có còn chút đáng về gì của quân nhân không đó? Có chuyện cứ nói đi."

Chung Linh quát lên, cũng tiện thể nói khích hai người một chút.

"Chuyện này... chị dâu à, em nói, là như thế này, con trai của chị cùng với con của Vương phó đội trưởng, còn có con của chính ủy Hậu và mấy đứa nhóc khác nữa, ở bếp cấp dưỡng chỗ chúng em đánh nhau."

Một cậu chiến sĩ nhỏ tuổi mặt mày đỏ bừng, xem ra là phải lấy hết tất cả dũng khí mới có thể nói ra được. Dù sao cô cũng là người thương của nhân vật số một của bọn họ nha! Mà cô lại vừa ôn hòa, vừa rất là xinh đẹp nữa chứ!

"Đánh nhau? Có bị thương không?"

Chung Linh giật mình sợ hãi, điều đầu tiên nghĩ đến là không biết con trai mình có bị thương hay không?

"Không bị thương ạ."

Một cậu chiến sĩ khác vội vàng giải thích.

"VẬY LÀ LÀM ĐỨA KHÁC BỊ THƯƠNG SAO?"

Chung Linh nghĩ, nếu như con mình không bị thương thì chính là có đứa trẻ khác bị thương rồi.

"Cũng không phải." Cậu chiến sĩ đầu tiên, cũng là cái cậu chàng mặt đỏ phừng phừng, vội vàng giải thích. "Là hai cậu nhóc đó dẫn theo mấy đứa nhóc nữa đánh nhau ở vườn của bếp cấp dưỡng, đem mấy cây su hào phơi trên nóc nhà cùng đồng khoai tây trên mặt đất phá nát hết cả. Mấy chiến sĩ bên cấp dưỡng tụi em cũng không có cách nào ngăn chúng lại hết."

"Mấy đứa nhóc đó đâu rồi?"

Chung Linh hít vào một hơi thật sâu, cô biết là thằng nhãi này cũng sẽ có một ngày như vậy mà. Cũng may là thằng nhóc này tốt số, ông già của nó đi xa, không có nhà, cũng không biết là chừng nào mới về lại nên giờ nó mới rơi vào tay cô. Nếu như Chu Bảo Cương mà biết được thì đứa nhóc này chắc chắn sẽ phải lãnh đủ.

"Vẫn còn ở bên nhà cấp dưỡng ạ. Tụi nhóc ở trên nóc nhà không chịu xuống, bọn em muốn lên thì tụi nhỏ dọa là sẽ nhảy xuống."

Cậu chiến sĩ nhỏ tuổi thứ hai nói câu này thật là lưu loát, mà chắc là do tức giận quá.

Chung Linh chẳng nói câu nào, cời tạp dề ra liền đi về hướng nhà cấp dưỡng. Cái thằng tiểu súc sinh này còn dám cả gan làm loạn, gây họa lớn rồi mà còn không biết hối cải. Nếu như không phải là do tụi nhóc vượt quá thể thống thì bên cấp dưỡng làm gì mà phải đến tìm cô chứ!

"Còn chuyện... cái đó... chị dâu à, tiền su hào... trưởng ban của bọn em nói có thể không cần..."

Cậu chiến sĩ mặt đỏ cũng thật bó tay rồi, ai biểu cậu ta rút thăm thua kia chứ! Chỉ mong là phu nhân của đại đội trưởng có thể hiểu rõ đại nghĩa a.

Chung Linh nghe cậu chiến sĩ kia nói xong, bước chân chợt lảo đảo. Không phải là vì câu nói của cậu ta quá khôi hài mà thực tế là vì, làm một người mẹ, bị người ta gọi đến giải quyết hậu họa của con trai như vậy thật sự là mất mặt chết đi được! Vậy mà còn phải bồi thường tổn thất nữa chứ. Cái thằng phá gia chi tử này! Tiền của bà già mi tiêu xài kiểu như vậy đó hả?

Chung Linh nổi giận đùng đùng, chân bước càng thêm nhanh. Khi đi đến nhà cấp dưỡng, cô thấy Hàn Minh Minh cũng ở đó.

"Em cũng đến rồi à?"

Chung Linh hỏi, nhìn sắc mặt của Hàn Minh Minh cũng chẳng được tốt, còn sân vườn thì một đồng hồ lớn nào su hào nào khoai tây.

"Đúng vậy. Đến bồi thường tiền khoai tây. Còn chị?"

Hàn Minh Minh vừa nói vừa hung dữ nhìn con trai. Mấy thằng nhãi đó, đến một chút ý thức phạm sai lầm cũng không có, tưởng là cứ ở trên nóc nhà là không có ai trị được mình chắc?

"Chị đến đền tiền su hào."

Ngữ khí của Chung Linh cũng lạnh như băng.

Vào lúc này, nghe thấy giọng điệu của phu nhân hai vị sắp sòng trong đội, trưởng ban ban cấp dưỡng quả thật đứng hay ngồi cũng không yên. Nhưng mà, su hào và khoai tây đều nát bấy nhiều thế này, chính bản thân mình cũng không thể nào bồi thường nổi đâu!

"Cái đó.... bọn em không phải có ý này... cái này...."

Trưởng ban của ban cấp dưỡng cũng hết cách, muốn nói là không phải muốn hai vị phu nhân đến đây để đền tiền, nhưng bản thân anh lại lo lắng đám đương không nổi chuyện này. Nhưng nếu như không đền tiền thì bản thân mình chẳng biết phải làm sao. Anh ta chỉ có thể ậm ừ, chẳng biết nên trả lời như thế nào mới tốt.

Chung Linh nhìn bộ dạng của anh ta cũng hiểu ra được sự khó xử ấy.

"Cậu tính xem hết bao nhiêu tiền, mai bọn chị sẽ gửi qua. Cậu cũng đừng có lo lắng, phần này là bọn chị nên bồi thường."

Chung Linh không muốn làm cho mấy cậu lính sợ nữa, cho dù thế nào thì bản thân cũng nên bồi thường, nếu không thì hai vị ông xã ở trong đội làm người sao đáng chứ!

Nghe Chung Linh nói như thế, cả một đội chiến sĩ chẳng biết tiếp lời như thế nào cho phải. Vị đại đội trưởng phu nhân này y chang như đại đội trưởng của họ vậy, đều là những nhân vật không hề tầm thường!

"Mấy đứa muốn tự mình xuống hay là muốn mẹ tìm người trời xuống?"

Trước nay Chung Linh đều là lấy đức để phục người, nhưng mà xem ra lần này phải thay đổi thôi.

"Mẹ kêu bọn họ đi hết đi, còn phải bảo đảm với con là từ nay về sau không được truy cứu."

Chu Lăng Vân biết tình hình hiện nay cực kỳ không hay ho rồi, nhưng mà nhất định phải có được lời bảo đảm của mẹ mới được. Cũng đều trách bản thân dờ dệ, chọn chạy lên cái nơi cao ngất này thiệt là ngu quá đi, nếu không thì cũng đã cao chạy xa bay như mấy tên nhóc kia lâu rồi.

Chẳng đợi Chung Linh trả lời thì cô đã nhìn thấy mẹ bên nhà có ba cậu chiến sĩ, một cậu đan hai tay vào với nhau, cậu kế bên giẫm lên tay cậu ta, nhún một cái là đã lên tới nóc nhà.

Chung Linh nhìn phía sau mấy đứa nhóc, lòng thầm nghĩ, "Chắc chắc, con à, lần này con đúng là không may mắn rồi."

Chu Lăng Vân thấy bên dưới không có phản ứng, tưởng là hai mẹ bị chúng nó làm cho sợ khiếp, vẫn còn đang suy nghĩ.

"Đồng ý chưa vậy?"

Vương Hạo Đình nôn nóng hỏi Chu Lăng Vân, nó đang canh gác ở một mé khác.

Dù rằng chiến thuật của hai thằng nhóc rất khá, nhưng mà tương quan thực lực thì lại cách biệt quá lớn. Hai người mới leo lên cũng chẳng phải là bộ đội tinh nhuệ của hai ông già nhà chúng, mà chỉ là hai cậu lính vô danh tiểu tốt.

"Aaa buông tôi ra, buông tôi ra."

Cậu nhỏ Vương Hạo Đình bán mạng giãy dụa, nhưng mà đó chỉ là sự chống cự vô ích.

"Bỏ ta ra, nếu không khi ta làm tướng quân rồi sẽ đập chết tên lính xấu xa nhà ngươi."

Chu Lăng Vân la hét, thật sự là quá lớn lối rồi.

"Câm miệng!"

Vương Duệ thoát một cái túm lấy con trai. Vương Hạo Đình bị thả xuống đất, ngẩng đầu lên nhìn, là cha của nó! Trái tim của nó trong phút chốc liền nặng trĩu trĩch.

Chu Lăng Vân vốn vẫn còn đang vật lộn, vừa nghe ra là tiếng của Vương Duệ liền ngẩng phát đầu dậy. Chết bả! Lãnh đạo của đại đội đến đông đủ cả rồi!

"Chị đi đi!"

Hàn Minh Minh chột chột Chung Linh, ý kêu cô ra ngoài đó nói vài câu để giảm bớt chút nhiệt, nếu không thì kết cục của hai đứa nhóc chắc chắn sẽ thâm khòai cần nói!

"Cô đi đi, ai đi ai chết đó!"

Chung Linh đâu có phải đứa ngốc. Lý do cô sống với Chu Bảo Cương thời gian dài như vậy mà không cãi nhau qua, không phải vì cô cao thượng ngất trời, mà là do cô biết nhìn sắc mặt, lúc nào thì có thể làm mình làm mẩy, lúc nào thì phải làm con cừ non. Còn trong cái hoàn cảnh này, có thể nói là Chu Bảo Cương với Vương Duệ dạy con không nghiêm, bị mất mặt trước bao nhiêu thuộc hạ của bọn họ, đoán chừng thành chuyện lớn rồi!

“Liều Cường!”

Chu Bảo Cương nhìn hai đứa trẻ nhưng miệng lại hô tên của thuộc hạ.

“Có!”

Người này Chung Linh biết, thì ra là thuộc hạ cũ của Chu Bảo Cương.

“Đưa hai thùng nhóc này đến chỗ ký túc xá của tân binh, trong vòng một tuần, cùng ăn cùng ở với binh lính.”

Mệnh lệnh của Chu Bảo Cương vừa ban xuống, Chung Linh và Hàn Minh Minh liền tròn tròn con mắt. Hai người nhìn nhau một cái, đây mà còn đường sống sao?

Chung Linh thương con, lòng nóng như lửa đốt, muốn lên trước ngăn lại thì liền bị một cái liếc mắt của Chu Bảo Cương dọa cho đứng ngay về chỗ cũ.

Hàn Minh Minh cũng vậy, sắc mặt Vương Duệ nhà cô cứ gọi là như than.

“Vâng!”

Đồng chí Liều Cường đúng là một đồng chí tốt, lãnh đạo nói thế nào thì cậu ta cứ thế nấy mà làm, tuyệt đối không chút hoài nghi.

Chung Linh mắt nhìn con trai mình bị đưa đi, trái tim cô như bị ai đó khoét mất vậy. Nhưng mà, sao nhìn thế nào thì hai đứa nhóc cũng không có vẻ mặt của người bị trừng phạt vậy!

Trong lòng Chung Linh tuy sốt ruột nhưng mà cũng không để mất đi lí trí trong giờ phút này, nếu như có một trận ‘Đại chiến đoạt tử’ thì cô thua chắc luôn chứ khỏi phải nghi ngờ gì nữa!

Hàn Minh Minh muốn xông qua giành con lại thì bị Chung Linh kéo về, liếc mắt ra hiệu với cô nàng.

Sau này đã chứng minh quyết định của Chung Linh lúc đó chính xác đến cỡ nào: sau khi về nhà, Chu Bảo Cương phê bình cho Chung Linh một tăng.

Vốn là Chung Linh muốn thay con cầu tình, nhưng mà bản thân cô bây giờ cũng khó mà đảm bảo được nữa chứ đừng nói.

“Không phải em nói em trông con à? Em trông con như thế đó hả?”

Đại đội trưởng Chu Bảo Cương tức giận không kiềm chế nổi. Chắc là ngoài sân cũng có thể nghe thấy tiếng hét của anh luôn, chấn động đến tai của Chung Linh cũng đau hết cả lên mà.

“Em trông con với Hạo Đình đi chơi bắn bi, nên”

Chung Linh mơ hồ giải thích một chút, nhưng mà mơ hồ thì chỉ là mơ hồ thôi.

“Em trông cái gì? Em ‘trông’ cho nên bọn nó mới gây họa lớn thế này đó!”

Chu Bảo Cương chất vấn bà xã, đúng là con hư tại mẹ mà.

Chung Linh cảm thấy rất tủi thân, bình thường công việc của Chu Bảo Cương rất bận rộn, vài tháng không thấy bóng dáng đâu là chuyện bình thường, chăm sóc con cái không phải đều do một tay cô hay sao? Bây giờ lại trách cô như vậy...

Nhưng mà một lúc sau, khi tĩnh táo suy nghĩ lại, nếu như vào lúc đó mà cô đối đầu với ông xã thì không phải là con trai sẽ chịu khổ hay sao! Hơn nữa, phải nói là lúc này Chu Bảo Cương cũng chẳng phải chỉ tức giận bình thường, mà bản thân cô đúng là có chút xú xú cung chiêu con hơi quá thật. Chung Linh quyết định là vẫn nên dùng chiến lược của ngày xưa, chính là ‘địch tiến ta lui, địch lui ta quấy’. Có nghĩa là, khi Chu Bảo Cương đang nổi giận thì Chung Linh sẽ tỏ ra yếu thế, không phản bác gì hết, đợi cho đến khi ông bình tĩnh lại thì cô sẽ bắt đầu tiến hành chiến thuật quấy nhiễu liên tục trong thời gian dài. Phải để cho ông thấy là ông đã sai, mà cho dù không sai thì cũng phải nhận sai!

Cùng ăn cùng ở với binh lính đâu phải là chuyện giỡn chơi, bọn họ là bộ đội gì chứ, huấn luyện theo kiểu ma quỷ thì có. Hai đứa còn nhỏ như vậy, cho dù không cùng huấn luyện thì cũng quá sức chịu đựng rồi. Chung Linh vì cứu con nên phải cắn răng chịu chịu khổ để hoàn thành nhiệm vụ. Cô cứ phải vừa cười tươi hết cỡ vừa phục vụ ông xã: nào là chốc lát pha nước cho anh, chốc nữa lại lấy trái cây, chốc sau lại xoa bóp... chỉ còn thiếu dùng sắc để dụ dỗ thôi. Nhưng mà Chu Bảo Cương chẳng có chút động tĩnh nào. Chung Linh cảm thấy cô quá sức thất bại đi!

“Anh à, anh để cho con về nhà đi, nó chịu không nổi đâu.”

Chung Linh chỉ còn biết đứng ở bên xích đu, van xin ông xã đang vừa ngồi xem tivi vừa uống trà kia.

“Nó cũng là con anh, anh sẽ làm hại nó hay sao?”

Tuy rằng biết con trai còn rất nhỏ, chẳng thể chịu nổi huấn luyện, nhưng anh cũng không hy vọng là con trai có thể chịu nổi huấn luyện, cái chính là anh muốn con ở chỗ đó có thể học được nhiều điều kia.

Nhưng mà cũng phải nói rằng, được bà xã yêu phục vụ thế này thật là sung sướng quá đi!

Chung Linh chẳng còn lời gì để nói nữa, xem ra chỉ còn cách là nghĩ cách khác mà thôi.

Sáng sớm ngày hôm sau, sau khi Chung Linh cười híp mắt tiễn Chu Bảo Cương đi thi Hàn Minh Minh liền qua nhà. Bây giờ cô cũng chẳng có tâm trạng đi dạy, hôm qua bị phát đứng góc tường tới chân nhũn hết cả rồi mà con trai còn chưa được về nữa. Không biết là cả đêm qua con trai chịu biết bao nhiêu cực khổ đây.

“Em thuyết phục được chưa?”

Chung Linh gửi hết hy vọng vào Hàn Minh Minh, bình thường ở trước mặt Vương Duệ cô ấy có uy lắm mà.

“Thuyết phục con khi! Còn chị?”

Hàn Minh Minh nhìn Chung Linh, hy vọng bên cô sẽ có tin tức tốt lành, nhưng mà không ngờ Chung Linh cũng lắc đầu. Hai bà mẹ thiệt sót ruột đến nóng hết cả ruột gan lên rồi.

“Hai ông không đi, vậy thì chúng ta đi đòi người đi.”

Chung Linh đột nhiên nảy ra ý tưởng.

“Chúng ta làm sao mà đi, người nhà của quân lính đâu có được phép vô quân doanh đâu.”

Hàn Minh Minh sợ không biết có phải Chung Linh lo quá hóa ngu luôn rồi không, điều này mà cũng không biết. Hai cô ngay cả cổng cũng vào không nổi nữa là!

“Ngốc! Chúng ta vào không được, nhưng mà ngồi trên xe của quân đội thì được mà. Chúng ta nhờ cậu Tiểu Vương liên lạc viên dẫn vào, chúng ta nấp ở sau xe ấy.”

Chung Linh giải thích một hồi. Nghe cô nói như vậy, Hàn Minh Minh cũng cảm thấy có hy vọng. Nhưng mà,

“Chúng ta xuống xe một cái không phải liền bị người ta phát hiện hay sao?”

“Cô không giả trang được à?”

Chung Linh nhớ ra trong nhà còn có quần áo của ông xã, có thể cố thử xem sao. Chỉ cần gặp được con trai liền kéo nó chạy, đợi lên được xe về đến nhà là xong rồi.

“Được, để em tìm. Chị gọi điện cho Tiểu Vương trước đi.”

Hàn Minh Minh vội vàng về nhà tìm quần áo. Chung Linh cũng vội vàng chuẩn bị.

Chung Linh gọi điện cho Tiểu Vương, nghiêm khắc ra lệnh cho cậu ta không được nói cho Chu bảo Cương biết, lại phải dụ ngon đồ ngọt một hồi nữa.

Sau đó cô vội vàng thay y phục mặc đồ huấn luyện của Chu Bảo Cương. Nhưng mà vì có sự chênh lệch quá lớn giữa hình thể và chiều cao nên nhìn thế nào cũng giống như cô chồng bao bố vào người vậy. Thế là cô liền tìm một sợi dây, ông quần cũng xắn lên hết cả khúc.

Bên này Chung Linh vừa xong thì Hàn Minh Minh đã qua đến. Hành động đúng là mau lẹ thiệt. Nhưng mà, nhìn quần áo cô nàng mặc khiến Chung Linh tức đến nổi đom đóm mắt mất thôi.

“Sao mà cô lại mặc thường phục, còn đeo cả quần hàm thế này? Cô nghĩ đội chúng ta có bao nhiêu trung tá hả? Chỉ cần nhìn thoáng qua thôi là nhận ra cô rồi đó.”

Chung Linh lườm cô nàng một phát. Hàn Minh Minh cũng phản ứng nhanh chóng, liền quay đầu chạy ngay về nhà.

Chung Linh nhìn bộ dáng của cô nàng, thiệt là y chang đứa con nít mặc trộm quần áo người lớn.

Cuối cùng thì Hàn Minh Minh cũng thay xong quần áo. Hai người liền giấu tóc vào trong mũ, ẩn cho xẹp xuống.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng xe, hai cô vội vã chạy ra ngoài. Nhưng mà,

Hai người từ trên xe bước xuống,

Là...

Chu Bảo Cương và Vương Duệ!

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Trừng phạt

Trong giây phút đó cả Chung Linh và Hàn Minh Minh đều hóa đá. Khi cần nói đến việc chắc chắn là Tiểu Vương đã bán đứng hai cô, chỉ cần nhìn bộ quần áo trên người thì hai cô cũng khó chối nổi.

Nhìn thấy Chu Bảo Cương oai phong lẫm liệt bước từ trên xe xuống, Chung Linh thiết sợ chết mất thôi! Thấy anh từng bước từng bước đi qua đây, Chung Linh nghĩ mình phải tự cứu lấy bản thân mới được, không thể chết đứng như Hàn Minh Minh bên cạnh được.

“Anh, em có thể giải thích. Là thế này, em và Minh Minh muốn đi luyện tập thân thể, à không. là luyện bắn súng, vì thế mới kêu Tiểu Vương đến đón tụi em. Cô nói đi chứ!”

Chung Linh huých Hàn Minh Minh một cái thì cô nàng mới có phản ứng lại. Không thể lại đứng góc tường tiếp được, đến giờ này chân của cô còn như lấm đây!

“Vâng, đúng là như thế!”

Hàn Minh Minh nâng cằm lên, cố gắng nâng cao độ đáng tin của lời mình nói. Nhưng mà mắt Vương Duệ đã nheo cả lại rồi kìa! Đây là một tín hiệu rất nguy hiểm!

“Luyện tập? Tập bắn?”

Đương nhiên là Chu Bảo Cương đâu có dễ dàng bị những lời này thuyết phục.

Chung Linh biết nói như vậy mà muốn anh tin là khó, bản thân cô đã bao giờ bịa chuyện trước mặt anh mà đã thành công đâu! Có vài chuyện bởi vì anh không hỏi thôi.

Chuyện gì xảy ra trong đại đội có thể qua nổi mắt Chu Bảo Cương kia chứ, Chung Linh đúng là thông minh quá bị thông minh hại rồi.

Nhìn thấy Chu Bảo Cương càng tiến lại gần mình, Chung Linh chỉ biết từ từ lùi lại.

Chu Bảo Cương nhìn thấy bà xã muốn trốn, tiến thêm hai bước liền vác cô lên đi thẳng vào nhà.

“Em muốn anh vác hay là tự mình đi.”

Vương Duệ nhìn nhìn vợ mình, cô đang mặc quần áo của anh, thật là buồn cười quá!

Hàn Minh Minh nghe anh nói vậy, ba chân bốn cẳng chạy ngay vào nhà. Cô sợ bị anh đuổi theo rồi vác cô lên lầu, vai của anh cứng như đá mà bụng cô còn chưa cứng được bằng vỏ trứng gà nữa. Cũng chỉ có Chung Linh, chị ấy bị vác quen rồi.

Chung Linh đứng ở mép giường, quần áo trên người cũng chưa kịp thay ra, nhìn y chang một cậu nhóc 14, 15 tuổi vậy, đáng người thật gầy yếu. Bộ quân phục của Chu Bảo Cương khi khoác trên người cô lại có một phong vị thật khác biệt.

“Em nói anh nên trừng phạt em thế nào đây?”

Chu Bảo Cương cài then cửa, kéo rèm cửa sổ, từng bước từng bước áp sát Chung Linh.

“Cái này thì phạt em qua bên con là được.”

Chung Linh nghĩ như vậy thì có thể cùng ăn cùng ở với con trai rồi.

Khi nói ra câu này, thân thể cô đã bị ép sát vào tường.

“Để cùng ăn cùng ở với binh lính?”

Chu Bảo Cương tưởng tượng đến bộ dáng của mấy cậu lính khi nhìn thấy bà xã của mình sẽ như thế nào, ánh mắt anh lại càng thêm sắc bén. Anh kéo lấy mũ của cô, nhất thời mái tóc của cô xòa bung xuống.

Chu Bảo Cương chẳng biết hình dung cảm giác này như thế nào, bây giờ, anh chỉ muốn làm một chuyện.

“Không phải, em không phải.. ưm”

Chưa dứt lời thì đôi môi của cô đã bị Chu Bảo Cương khóa lại. Anh đã đi hơn hai tháng rồi, cô cũng nhớ anh nhiều lắm! Còn anh làm sao mà không nhớ cô được chứ! Nhưng mà hôm qua bị thằng con làm anh tức quá trời.

Bây giờ vẫn còn một chút thời gian, lại nhìn thấy Chung Linh mặc quần áo của mình, thật là giày vò anh quá. Cái này chính là ‘trong lòng ngứa ngáy khó mà nhịn nổi’ sao?

Chung Linh bị ông xã ép vào tường, dần dần cô cũng chìm đắm theo anh. Nhưng mà bóng dáng của con trai lại chợt lóe lên trong đầu.

“Không được, anh thả con ra đã.”

“Mơ tưởng!”

Chu Bảo Cương giữ chặt lấy hai cánh tay đang giãy giụa của Chung Linh rồi kéo lên trên đỉnh đầu của cô. Cô không nói còn tốt, vừa nhắc đến con trai là Chu Bảo Cương càng cảm thấy anh nên giáo huấn lại thật cẩn thận người phụ nữ này mới được. Cái này gọi là thay trời hành đạo!

Tay của Chu Bảo Cương di chuyển nhanh chóng, chốc lát liền rút sợi dây Chung Linh dùng để buộc lưng quần ra, trói tay cô lại.

“Á! Anh làm gì vậy?”

Chung Linh hơi sợ hãi, chuyện này không vui rồi. Tuy rằng tay của cô bị trói không chặt nhưng cũng giãy không ra.

“Em phải được dạy dỗ lại.”

Chu Bảo Cương thì thầm bên tai Chung Linh, sau đó anh ngậm lấy vành tai của cô. Nhất thời cô như cảm thấy toàn thân có một dòng điện chạy qua, đôi chân cũng từ từ mềm nhũn. Người ta đều nói ‘tiểu biệt thắng tân hôn’, Chung Linh cũng bắt đầu nhiệt liệt đáp lại nhiệt tình của ông xã. Bộ quần phục trên người cô bị kéo ra, để lộ ra mảng da thịt trắng ngần, chiếc quần bị Chu Bảo Cương rút dây ra đã sớm trượt xuống, bây giờ cũng chẳng rõ tung tích. Chiếc mũ lính của Chu Bảo Cương đã bị quăng lên bàn từ lúc nào, bộ quần phục đang mặc trên người khiến anh thật oai phong anh tuấn. Hóa ra còn có chứng nghiện đồng phục nữa, vậy mà sao trước giờ cô lại không biết cơ chứ?!

Chung Linh vòng đôi tay bị trói về phía sau cổ Chu Bảo Cương, cô đẩy anh về phía mình rồi ấn xuống một nụ hôn. Hành động này làm anh cười khề. Anh nâng cặp đùi của Chung Linh lên, trực tiếp xông vào. Hai người khoan khoái khẽ thở ra. Chu Bảo Cương chậm chậm di chuyển, sau đó lại mãnh liệt công kích.

Thấy mình bị ông xã trêu đùa như vậy, Chung Linh làm sao mà cam lòng được. Cô đang muốn phản kích thì,

“Điện thoại!”

Chung Linh nhắc nhở Chu Bảo Cương, vừa đúng lúc ngăn được một trận tiến công mới của anh. Chu Bảo Cương ôm lấy cô vợ quần áo xốc xếch của mình vào lòng, hai người cùng ngồi lên cạnh bàn, thân thể chẳng rời một tấc. Anh nhắc điện thoại,

“Đội trưởng, 30 phút sau họp.” – Là điện thoại của bên quân đội.

“Biết rồi.” Chu Bảo Cương đáp.

“30 phút? Vậy mà anh còn làm vậy nữa à?”

Chung Linh giận dỗi, như vậy coi như là cho anh chút trừng phạt nho nhỏ đi.

Vừa nói cô vừa muốn cởi sợi dây trói ra, vừa rời khỏi lồng ngực của ông xã. Nhưng mà hành động khiêu khích kiểu đó trước nay nào có kết quả tốt!

“Vậy chúng ta tốc chiến tốc thắng đi!”

Chung Linh chưa đi được hai bước đã bị Chu Bảo Cương ấn xuống giường. Sợi dây trên tay chưa được cởi ra nữa, cả buổi Chung Linh cũng chẳng có phản ứng, đến khi...

“Aa... nhẹ chút!”

Cái ông chồng này cái gì cũng tốt, chỉ có mỗi lần trước và sau khi đi xa đều đặc biệt không biết thương hương tiếc ngọc.

“Thời gian gấp, nhiệm vụ nặng nề!”

Chu Bảo Cương dùng đến sức mạnh và tốc độ trong lúc huấn luyện lại càng khiến Chung Linh thêm thê thảm. Sức mạnh và tốc độ này, cô hoàn toàn chưa chuẩn bị, tất thấy đều không thể không chế nữa rồi. Cô không biết lúc nào dây trói được cời ra, không biết làm sao mà cô đã ở phía trên người anh, càng không biết thời gian đã trôi đi bao lâu, cuối cùng cô chỉ còn có thể bắt lực để anh bắt nạt.

Lúc Chu Bảo Cương hài lòng thỏa dạ rời khỏi Chung Linh, ánh mắt của cô vẫn còn mơ màng, một trận bão vừa mới tàn phá cả bên trong lẫn bên ngoài cô mà. Còn Chu Bảo Cương thì thần thái sáng láng, trên môi còn hàm chứa một nụ cười nhẹ. Anh vừa mặc quần, đeo dây nịt, vừa nhìn bà xã yêu đang nằm thờ đốc trên giường. Trước giờ Chung Linh chưa từng trải qua cuộc chiến nào kịch liệt như vậy. Thật quá tàn bạo, quá đáng sợ, quá dễ chịu không phải, mà là thật quá đáng!

“Thời gian vừa chuẩn. Đợi tối về anh xử lý em sau, ngoan ngoãn ở nhà đợi đó.”

Chu Bảo Cương vừa xấu xa thì thâm vào tai Chung Linh, vừa vói tay đập chặn lên người cô.

Đợi đến khi Chung Linh tỉnh táo lại thì trong lòng cô chỉ toàn là sầu não. Cái này chính là mất cả lần chải mà!

Cuối cùng, sau bảy ngày ngày chờ đêm trông, đúng vào ngày chủ nhật, ở trong sân nhà của mình, Chung Linh cùng Hàn Minh Minh và hai mẹ con Vu Nhã Tĩnh cũng được nghênh đón hai vị tiểu anh hùng trở về. Chung Linh chẳng biết lòng dạ Hàn Minh Minh lúc đó như thế nào, nhưng mà cô thì vừa lo vừa giận. Đứa trẻ này mới có bấy nhiêu đây tuổi mà đã khiến cho người ta mệt tim thế này.

Cuối cùng thì xe đã tới, Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đã được đưa về nhà. Nhìn thấy dáng vẻ ngượng ngùng của hai đứa bé Chung Linh vội vàng kéo con về phía mình, kiểm tra thật tỉ mỉ.

“Trời ơi, con trai, sao mà con ốm đi rồi!”

Hàn Minh Minh lên tiếng trước, vẫn là nhanh hơn Chung Linh một bước.

Đã vậy thì Chung Linh cũng không cần nhắc lại câu vừa nãy nữa.

“Con ở đó có mệt không? Ăn có được không? Giường ngủ có ẩm ướt không?”

Lần này lại là Hàn Minh Minh nói ra những gì Chung Linh muốn nói. Chung Linh tức tối liếc cô ta một cái.

“Được rồi. Đưa hai đứa vào nhà ăn cơm trước đã đi!”

Vu Nhã Tĩnh thiết nhìn hết nỗi nữa, mau chóng kêu họ vào nhà. Chung Linh và Hàn Minh Minh đã sớm chuẩn bị sẵn những món mà hai đứa bé thích ăn.

“Mẹ đừng lo lắng, hai đứa con không sao hết.”

Chu Lăng Vân dừng dừng nói.

“Đúng vậy. Có thể có chuyện gì chứ, ở chỗ đó rất tốt ạ.”

Vương Hạo Đình còn vô tâm hơn người anh em của nó.

Nghe hai đứa trẻ nói như vậy, Chung Linh liền nhìn Hàn Minh Minh một cái, sắc mặt của hai người phụ nữ thật khó coi. Xem ra đúng là cha nào con nấy mà! Cả hai cô đều không mong con trai mình sẽ đi làm lính, nhưng mà nhìn điệu bộ của hai đứa, chúng nó chẳng có chút phản đối gì cả.

“Vẫn là con gái tốt!”

Chung Linh nhìn bé Đại Nha ngoan ngoãn kia, bất giác thốt ra lời cảm thán tự đáy lòng mình.

“Đúng vậy đấy, vẫn là con gái tốt. Sao mà em lại ham hư vinh thế kia chứ?”

Hàn Minh Minh hỏi hận tội độ.

“Cô không ham hư vinh thì còn như thế nào nữa. Gieo gì được nấy, cô tưởng cô nói là xong à?”

Chung Linh cười chê Hàn Minh Minh. Vu Nhã Tĩnh cũng cười ngặt nghẽo.

“Hừ, nếu như không có chúng con bảo vệ thì Đại Nha đã sớm bị người ta ăn hiếp rồi.”

Vương Hạo Đình rất bức bối, mẹ mình vậy mà lại đối đãi với sự tồn tại của mình như thế.

“Sao lại nói như thế? À đúng rồi, hai đứa còn chưa nói lý do hai đứa đánh nhau đó.”

Chung Linh nhớ lại vấn đề mấu chốt.

Hai đứa nhóc nhìn nhau một cái,

“Cái đó chính là con gái phải được con trai bảo vệ. Chúng con đánh nhau chính là huấn luyện quân sự.”

Chu Lăng Vân nghĩ một hồi rồi trả lời Chung Linh như vậy. Nhưng mà xét cho cùng thì thằng nhóc cũng là từ trong bụng Chung Linh chui ra, con trai có nói xạo hay không, cô chỉ cần nhìn một cái là biết.

“Vậy sao?”

Chung Linh nhẹ nhàng hỏi một câu.

“Không được bịa chuyện.”

Hàn Minh Minh cũng trừng con trai một cái.

“Không sai. Đúng là như vậy.”

Vương Hạo Đình làm chứng cho huynh đệ của mình.

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của thằng bé, hình như đúng là như vậy thật. Chung Linh nhìn bọn nhỏ rồi lại quay qua nhìn Hàn Minh Minh. Hai bà mẹ cũng hiểu rõ rồi, từ nay về sau phải trông nom thật kỹ hai đứa nhóc này mới được.

“Đề em về hỏi Đại Nha, có thể con bé biết.”

Chung Linh đi ra ngoài lấy com, Vu Nhã Tĩnh theo sau nói.

“Không sao đâu, mấy ngày tới chị trông chừng thằng bé là được rồi. Hơn nữa, chị đoán là dù em có hỏi thì chắc Đại Nha cũng không nói đâu, con bé đó láu lăm!”

Chung Linh cũng không phải là ở trước mặt Vu Nhã Tĩnh nên mới khen con gái của cô. Đại Nha tuy rằng ít nói nhưng mà quả thật rất thông minh.

“Hai đứa từ từ mà ăn đi, sau này chắc láu lăm cũng không được ăn nữa đâu.”

Hàn Minh Minh vẫn là không ưa nổi dáng vẻ càn quấy của hai đứa nhóc.

“Ài ao?” (Tại sao?)

Miếng thịt kho tàu trong miệng Vương Hạo Đình còn chưa kịp nuốt xuống.

“Hai đứa chắc chưa quên đám su hào và khoai tây kia chứ? Chúng ta đã bồi thường nhiều như vậy, những thứ bị mấy con quậy nát đó đương nhiên phải nhanh chóng xử lý hết vào bụng chứ!”

Chung Linh từ trong phòng bếp đi ra, đặt com trên bàn. Sau lưng còn nhếch miệng cười với Vu Nhã Tĩnh.

“Cái gì?” Chu Lăng Vân tròn mắt.

“Nhà dì cũng phải phụ xử lý nữa đó, hai đứa đừng có nhìn đi nữa.”

Vu Nhã Tĩnh thấy Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đều đang nhìn mình, đoán là hai đứa đang muốn cô chú ý chúng.

“Mẹ!”

Lần này gương mặt của Đại Nha cũng cực kỳ đau khổ. Sắc mặt của cả ba đứa bé bỗng chốc đều xám ngoét.

“Ăn nhanh đi!”

Chung Linh nhìn thấy bọn nhóc kinh ngạc như vậy, cô nhin không nổi nữa, thật chỉ muốn phì cười.

“Ăn thì ăn!”

Chu Lăng Vân giận dỗi lừa com.

Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình thật không dám tin là mẹ của chúng thật sự bắt đầu cho chúng ăn độc hai thứ su hào và khoai tây, dù là thay đổi cách nấu nhưng quay đi quay lại chỉ có mỗi hai thứ đó. Như vậy thì kêu tội nó làm sao mà không buồn bực được chứ?

Ngày hôm sau, Vu Nhã Tĩnh liền tìm Chung Linh và Hàn Minh Minh,

“Hai người biết tại sao hai thằng nhóc đánh nhau không?”

Vu Nhã Tĩnh đã tìm được mấu chốt sự việc.

“Em hỏi được từ Đại Nha à?”

Chung Linh rất nhanh đã hiểu ra.

“Chị cũng phải biết con bé là do ai sinh ra chứ. Con bé như vậy mà em cũng không làm gì được thì sao được chứ!”

Vu Nhã Tĩnh rất tự tin vào năng lực của mình. Điều này vô hình chung cũng có chút đả kích với Chung Linh và Hàn Minh Minh.

“Ai ya, nói nhanh đi.”

Hàn Minh Minh trước nay đều có tính nôn nóng.

Chính ủy Hậu không phải có một đứa con trai học cùng lớp với Đại Nha sao? Thăng bé ngồi phía sau Đại Nha, không có chuyện gì lại kéo lấy bím tóc của con bé. Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình biết được liền đánh nhau với thăng bé đó. Thăng bé bị thua nên kêu đồng bọn của mình tìm hai đứa báo thù. Em nghe Đại Nha nói, hai đứa nhóc nhà hai người đang tìm cách báo thù đó!”

Vu Nhã Tĩnh cũng là nghe Đại Nha nói mới biết được, hai thằng bé vì con gái nhà mình mà ra mặt nên mới gây ra họa thế kia. Nói như vậy thì, Đại Nha biết chuyện không báo, phải ăn su hào và khoai tây cũng chẳng oan uổng tí nào hết.

“Vậy thì mấy ngày tới chúng ta phải trông chừng hai đứa cẩn thận mới được.”

Hàn Minh Minh lo lắng nói.

“Cô thật là chẳng tiến bộ chút nào cả, không thể nào ngăn chặn trước sao!”

Chung Linh không đồng ý cách làm tiêu cực của Hàn Minh Minh.

Đội Chu Lăng Vân về đến nhà thì liền bị mẹ nó cực kỳ nghiêm khắc cảnh cáo cho một tăng. Thăng nhóc cũng không phản bác gì hết. Nhưng mà, trong lòng Chu Lăng Vân thật sự hận chết tên tiểu tử kia, ăn hiếp chị gái nhỏ của nó không tính, còn hại nó phải ăn su hào, khoai tây bấy nhiêu ngày nay nữa. Món nợ này, nhất định phải tính cho đủ! Nhưng mà cũng nhờ có thăng nhóc ấy mà nó mới có thể đến chỗ ba. Nó cảm thấy ba mình thật sự là oai phong vô cùng luôn! Đàn ông thì phải như thế mới đúng chứ!

Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đều cảm thấy không phục, mỗi thù lần này nặng thêm rồi. Nhưng mà hai đứa nhóc cũng đã biết được tầm quan trọng của mưu kế. Lần sau nhất định phải tính toán cho thật kỹ, không thể lại thiệt thòi như lần này được.

Trường Chung Linh dạy tuy không phải một ngôi trường lớn nhưng con cái của những nhà có tiền theo học cũng không ít. Theo đà phát triển của nền kinh tế hiện nay, người có tiền cũng càng ngày càng nhiều, trên đường cũng hay nhìn thấy những người giàu có lái xe riêng. Chung Linh còn nhìn thấy những người có tiền dùng thiết bị truyền thông vô tuyến nữa, ngay cả mấy người Chu Bảo Cương cũng được trang bị nữa mà. Chung Linh cũng muốn trang bị cho mình một cái. Nhưng mà bản thân cô chỉ có đi tới đi lui giữa trường học và nhà, đâu có sợ tìm không thấy người đâu, nên thật sự cô cũng không muốn biến mình thành tâm điểm chú ý.

Cách ăn vận và trang điểm của Chung Linh trước nay đều làm cho người khác cảm thấy vừa mắt. Trước nay cô chưa bao giờ theo cái mốt kẻ mắt đen trắng gì gì đó, cũng không ăn mặc những quần áo tân thời, nhưng mỗi bộ y phục của cô đều làm nổi bật những ưu điểm của mình: một cô gái trẻ trên hai mươi tuổi, khí chất vượt trội. Điều này khiến cho Chu Bảo Cương rất lo lắng. Nhưng mà Chung Linh hiển nhiên là không chú ý đến việc bản thân cô rất cuộc là có sức hấp dẫn mạnh đến cỡ nào. Chung Linh cho rằng, tướng mạo do tâm sinh, nếu như một người có tâm thuật bất chính thì sẽ bị những người tinh ý một chút nhìn ra, dẫn đến làm ra những hành vi không tốt. Còn bản thân cô thì chưa từng có ý với những người đàn ông khác nên cũng không cần phải sợ bị người khác làm phiền. Cái đó gọi là, ruồi nặng không đậu quả trứng lành.

Nhưng mà, cách suy nghĩ của cô lại cực kỳ sai lầm. Tiến vào thời đại mới, tư tưởng của con người được giải phóng, quan niệm được giải phóng, ngay cả hành vi cũng giải phóng.

Một lần Chung Linh đi mua áo lót cho Chu Bảo Cương, trong lúc vô tình cô đã đụng phải một người. Hắn ta khoảng chừng hơn hai mươi tuổi, bề ngoài trắng trẻo sạch sẽ, nhìn qua cũng là người có văn hóa, đụng phải Chung Linh cũng xin lỗi vô cùng phải phép. Chung Linh cũng không chú ý. Nhưng mà người đàn ông đó lại đi theo bắt chuyện với cô một hồi, hoàn toàn không để ý đến sắc mặt của Chung Linh và sự cự tuyệt dứt khoát của cô. Trong lời nói hắn cũng tự khoe mẽ bản thân là người có tiền có thể đến chừng nào. Chung Linh nghe vậy càng cảm thấy con người này thật sự là dung tục quá thể.

“Em đã biết anh tên là Tiền Phong rồi, còn em vẫn chưa nói anh nghe tên của em nữa đấy.”

Cái người tên gọi Tiền Phong này để kiểu tóc Thiên Vương (1) thịnh hành nhất thời bấy giờ, đôi khi hắn lại hất mái tóc của mình.

Có thể mua đồ ở chợ này, thêm vào là bộ đồ hắn đang mặc trên người, Chung Linh cũng có thể đoán được hắn ta không phải là một người bình thường.

“Anh làm tôi cực kỳ chán ghét, xin mời tránh ra.”

Chung Linh thật sự không thể nào khách khí nữa, cái người này hoàn toàn chẳng hiểu cái gì gọi là cự tuyệt cả.

Nghe Chung Linh nói như vậy, cái tên phong lưu đó mới tránh đường cho cô.

“Trụ Từ! Đi, điều tra cô ấy!”

Chung Linh vừa mới đi khỏi tầm mắt của hắn thì hắn đã gọi tên thuộc hạ theo sau đến.

“Vâng!”

Người tên Trụ Từ có vẻ ngoài cực kỳ lạnh lùng mà đáng vẻ cũng chẳng tốt lành gì.

Nghe xong lời dặn dò, hắn lại tìm thuộc hạ dặn dò vài câu. Sau đó hai người liền lên một chiếc xe con, rời khỏi chợ.

(1) Đầu Thiên Vương: kiểu đầu bỏ luống huyền thoại của Đan Trường á.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Tiệc rượu

Sau khi khảo sát tí mĩ nhiều mặt, Chung Linh cho rằng bây giờ chính là thời cơ tốt để bắt đầu thu mua nông phụ phẩm. Hơn nữa, lúc này bất kể là về phương diện tài chính hay nhân lực đều rất thuận lợi.

Trước tiên, cô giao chuyện xây dựng công ty thu mua nông phụ phẩm cho Đặng Học Bình, anh ta là thuộc hạ trước đây của Chu Bảo Cương, sau khi chuyển khỏi ngành thì được Chung Linh an bài vào làm việc tại xưởng thuốc lá. Anh ta là một người rất cẩn thận, có thể tin tưởng được, hơn nữa năng lực làm việc cũng rất khá. Anh ta hoàn toàn khác với ấn tượng trước nay của Chung Linh về quân nhân. Đây là một người rất khéo đưa đẩy, nụ cười luôn tươi rói trên mặt, nhưng Chu Bảo Cương lại rất chắc chắn về anh ta và đưa ra những lời nhận xét rất tốt. Nếu như không phải vì lý do gia đình thì Chu Bảo Cương cũng sẽ không bỏ qua một nhân tài như vậy. Chung Linh cũng có thể nhìn ra được, trong tận xương tủy của anh ta có sự chính trực và cương nghị của người lính.

Làm những chuyện như thế này tất nhiên là không thể thiếu sự tham gia của Lý Tiểu Vân. Ở nơi này, thành tích công tác của bố chồng cô rất nổi bật, nhất là trên phương diện kinh tế và ủng hộ quân đội. Tất nhiên, chuyện này hoàn toàn do công lao của cô con dâu. Hiện nay, ông đã được bổ nhiệm làm phó thị trưởng điều hành.

Sự nghiệp của Cao Thần cũng tiến triển rất tốt. Mạc Hoành đã chuyển vào lực lượng cảnh sát vũ trang, mới qua mấy năm nỗ lực cũng rất thuận lợi trên con đường sự nghiệp. Nhưng, Chung Linh cho rằng, chuyện này có quan hệ rất lớn với đồng tiền. Đây chính là một mặt khác của sức mạnh.

Chu Bảo Cẩm cho rằng chuyện thu mua nông sản chỉ là cách thức kinh doanh gia đình mà thôi, nhưng với thực lực hiện giờ của Chung Linh thì trách nhiệm giao vào tay Chu Bảo Cẩm vào lúc này chỉ có một chút. Chung Linh không biết chị ấy có cảm thấy không cam lòng gì hay không, nhưng năng lực bày ra đó, dù vốn của chị ấy có nhiều hơn thì cũng không thể khác được. Nhưng với tình hình hiện tại của Chung Linh thì chắc họ cũng không thể có gì bất mãn nữa.

Ở mỗi thị trấn làng quê, Chung Linh đều xây dựng rất nhiều điểm thu mua nhỏ, đại đa số đều là loại hình nhận thầu cá nhân. Đây chỉ là một trong số những cách vận chuyển buôn bán của công ty. Còn một cách nữa chính là thu mua toàn bộ thóc gạo cũ của các kho lương thực lớn nhỏ trong huyện. Gọi là thóc gạo cũ chính là loại thóc gạo hạ đẳng bị đào thải ra ngoài. Chung Linh đem những thứ lương thực này và các loại nông phụ phẩm chuyển giao cho xí nghiệp chế biến ngũ cốc và dầu ở phương Nam.

Việc thu mua thóc gạo cũ ở các kho lương thực không phải là một chuyện đơn giản. Muốn làm tốt việc này thì cần phải tạo mối quan hệ tốt với các cấp chính phủ và cục lương thực.

Cũng may là Chung Linh đã có chuẩn bị trước. Vào lúc thu mua nông phụ phẩm cô cũng đồng thời ký hợp đồng với mấy xí nghiệp lớn. Lúc tổ chức lễ ký kết hợp đồng, những lãnh đạo có liên quan của tỉnh và tỉnh trưởng đều đích thân đến chứng kiến, việc này thật khiến cho Chung Linh cảm thấy được quan tâm mà e ngại. Nhưng mà nghĩ cũng phải, bây giờ cô là một trong những doanh nghiệp nộp thuế nhiều của tỉnh mà.

Sau lễ ký kết còn có tiệc rượu chào mừng. Chung Linh vốn không muốn tham gia nhưng mà Lý Tiểu Vân, Triệu Hưng Quốc, còn có cả Đặng Học Bình đều nói như đinh đóng cột rằng như vậy thì không được. Lần này thiệt làm khó cho cô quá. Chung Linh đã từng tham gia loại tiệc rượu này, cô cũng biết mặt xấu trong đó. Nếu như gặp phải và bị những nhân vật có quyền uy quấy rầy thì thật chẳng hay ho gì, nếu như xử lý không khéo thì còn làm ảnh hưởng đến sự phát triển sau này của cô nữa. Chung Linh không muốn thỏa hiệp vì ai hết, nhưng nếu không xảy ra chuyện gì thì không phải càng tốt hơn hay sao?

Mấy ngày nay Chung Linh có vẻ bất thường, Chu Bảo Cương tất nhiên là đã nhận ra. Buổi tối khi nằm trên giường, Chung Linh đợi Chu Bảo Cương tắt đèn lên giường liền nhích qua ‘giờ trò’ với anh. Chu Bảo Cương là người cỡ nào thông minh chứ. Anh hoàn toàn không hề phản ứng, nhanh chóng bắt lấy

bàn tay nhỏ của cô, vắt chân ngang người chặn cô lại.

“Nói đi, có phải là có chuyện gì rồi không?”

Chu Bảo Cương nhẹ giọng hỏi.

“Sao mà anh biết?”

Chung Linh sùng sốt, cô tự nhận thấy mình đâu phải người dễ bị nhìn thấu đâu!

“Em có chuyện gì có thể giấu được anh?”

Chu Bảo Cương cẩn nhẹ chớp mũi bà xã.

“Vậy hả?”

Chung Linh cảm thấy thật kém cỏi. Nói sao thì tuổi tác tư tưởng của cô cũng hơn anh nhiều mà, sao mà trước mặt anh, cô chẳng thể giấu được điều gì thế này? Người ta nói là đối diện với tình yêu, phụ nữ đều biến thành đứa ngốc hết. Haiz ~! Tiền nhân nói thật cấm có sai mà!

“Nói đi!” Chu Bảo Cương dụ dỗ.

“Không phải em sắp phải ký hợp đồng đó sao? Sau lễ ký kết hợp đồng sẽ có tiệc rượu, em không tham dự không được, anh nói em.”

Chung Linh biết tính chủ nghĩa đàn ông của ông xã mình nặng như thế nào, nói ra những lời này cô có chút thấp thòm.

“Tiệc rượu thì sao nào?”

Chu Bảo Cương chưa rõ tiệc rượu thì sẽ có chuyện gì không ổn. Anh càng không hiểu chuyện Chung Linh lo lắng rốt cục là chuyện gì.

“Trong tiệc rượu có thể sẽ gặp phải vài chuyện không hay, em sợ mình không ứng phó được.”

Thực ra Chung Linh lo lắng bị quấy rối nhiều hơn, hoặc là gặp phải chuyện đào hoa gì gì đó.

“Anh đi với em.”

Vừa nghe, Chu Bảo Cương đã hiểu, chính là có thể gặp phải dê xồm! Chuyện khác có thể từ từ nói, chuyện này của bà xã rất quan trọng, trong lòng anh rõ hơn ai hết, bà xã của anh rất xinh đẹp mà.

Ngày hôm sau, Chu Bảo Cương tranh thủ thời gian đi chọn lễ phục với Chung Linh. Vốn là Chung Linh muốn mua lễ phục cho anh, nhưng Chu Bảo Cương nói, lễ phục nào thì cũng không bằng quần phục nghi thức của anh được. Chung Linh nghĩ thấy cũng đúng, vì thế nên cô không kiên trì nữa.

Đi mua lễ phục phải đến những chỗ khá cao cấp. Thời này, nơi bán lễ phục không nhiều, Chung Linh cũng không lo lắng không mua được đồ không đẹp mắt, mục tiêu của cô chỉ là tương đối nhìn được là ổn.

Đây là lần đầu tiên Chu Bảo Cương đi mua đồ với Chung Linh. Chung Linh tùy tiện chọn lấy vài bộ đồ, đi vào phòng thay đồ thử. Chu Bảo Cương ngồi ở bên ngoài, vừa đợi anh vừa ngắm nghía xung quanh. Quần áo ở đây đều lấp lánh ánh kim, chất lượng cũng rất tốt, giống như những bộ quần áo mà mấy mình tinh bột trong phim ảnh vậy. Chu Bảo Cương cảm thấy rất được, Chung Linh mà mặc lên chắc chắn còn đẹp hơn mấy mình tinh điện ảnh gấp mấy lần.

Một lát sau, Chung Linh bước ra, bộ đồ cô mặc là một bộ váy dài khuyết vai màu đen trắng. Chu Bảo Cương lắc lắc đầu, Chung Linh liền đi thay ra.

Thật ra Chu Bảo Cương cảm thấy bà xã anh mặc bộ váy này rất xinh đẹp, nhưng lại để lộ tới nửa bờ vai, mảng da thịt trắng ngần ấy làm sao có thể để cho người ngoài nhìn thấy được chứ!

Chỉ một chốc sau Chung Linh lại bước ra, là một bộ váy ngắn dây vai mảnh màu hồng. Chu Bảo Cương lại nhủ chặt chân mày. Bộ này cũng không được, để lộ ra phần đùi non trắng mềm rồi!

Chung Linh lại đi thay một bộ khác, là một bộ váy dài ngắn tay màu trắng, phía trước ngực cũng không hở hang gì. Chu Bảo Cương tiến lên trước,

“Bộ này còn được, chọn nó vậy.”

Chọn hết nửa ngày trời cuối cùng cũng vừa ý, Chung Linh cũng nhẹ nhõm hẳn. Anh chàng này đúng là hết cách mà. Nhưng mà Chung Linh cũng hiểu, chuyện này vẫn là không nên so đo với anh quá nhiều. Chu Bảo Cương có thể hoàn toàn để cho cô đi kinh doanh, cũng không để ý đến chuyện cô kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng vẫn có vài chuyện anh rất cố chấp, rất đáng sợ. Như là máu ghen của anh chẳng hạn.

Chu Bảo Cương cũng cảm thấy mình không nên quá đáng quá mức, để cho Chung Linh thay hết bộ này đến bộ khác thế này, cũng may là bộ váy này rất được.

Chung Linh vừa quay người lại,

“Đội đã, bộ này không được!”

Khi Chung Linh vừa quay người lại thì Chu Bảo Cương mới phát hiện ra, phía sau của bộ váy này xẻ một đường kéo dài đến tận mông, chỉ cần cử động không khéo thì anh tổn thất lớn lắm nha!

Kỳ thật Chung Linh cũng biết là không ổn, thật ra bộ váy này chỉ là để trêu anh thôi.

“Không phải anh nói được sao?” Chung Linh trừng anh.

“Không được, mau đi thay bộ khác.”

Chu Bảo Cương vô cùng kiên trì. Chung Linh nhìn ngó xung quanh, thấy không có ai nhìn họ liền tiến lên sát rạt ông xã.

“Muốn đổi cũng được, nhưng anh phải đồng ý với em, buổi tối cho em ở trên.”

Chung Linh nói với anh điều kiện của cô. Có thể khổng chế anh chàng này trên giường là một chuyện mang lại cảm giác rất thành công. Ngài đội trưởng lính đặc công cương mãnh này, thường ngày ở trên giường vị ấy cũng rất độc tài. Tuy rằng trong lòng thích thú, nhưng thỉnh thoảng cô muốn thay đổi vị trí một chút mà anh cũng chẳng chịu.

“Em cứ chờ đấy.” Chu Bảo Cương nghiêng răng đồng ý.

Lúc này Chung Linh mới vui vẻ thay bộ đồ khác. Bộ này là một bộ âu phục rất bình thường, nhưng đường may ôm sát cơ thể, có thể nói là trước tấn công sau phòng thủ. Nhìn bộ mông căng tròn kia mà Chu Bảo Cương cũng phải len lén nuốt một ngụm nước bọt.

Buổi lễ ký kết cũng sắp xong rồi, sau đó sẽ là tiệc rượu. Buổi lễ ký kết diễn ra vào xế chiều, cũng chỉ mất có hơn một tiếng đồng hồ. Chung Linh đứng ở bậc thang của khách sạn sốt ruột đợi Chu Bảo Cương. Không lâu sau đó một chiếc xe jeep biển số quân đội trở tới, Chu Bảo Cương dẫn theo hai người nữa bước đến. Chung Linh cũng đã gặp qua, đó là hai thuộc hạ của anh, đều là cấp bậc thượng úy. Ba người đàn ông đều mặc quân phục nghi lễ.

“Sốt ruột rồi à?”

Ở trước mặt người ngoài, Chu Bảo Cương sẽ không cười với Chung Linh, Chung Linh cũng chỉ gật gật đầu. Ai mà biết được đôi vợ chồng này biết bao ân ái chứ.

“Chị dâu!”

Hai thuộc hạ của Chu Bảo Cương đều mỉm cười chào hỏi Chung Linh.

“Đây là Vương Lâm, còn đây là Hà Lực Bình.”

Chu Bảo Cương giới thiệu với Chung Linh. Chung Linh cũng mỉm cười chào hai người. Mỗi lần nhìn thấy phụ nữ sinh đẹp như vậy, cả hai anh chàng đó đều mặt đỏ rần rần.

Chung Linh cũng không nói gì, trực tiếp dẫn cả ba người đi vào trong.

Ba người bọn Lý Tiểu Vân đều rất thân thuộc với các vị lãnh đạo, dưới sự dẫn dắt của họ, Chung Linh và Chu bảo Cương đều chào hỏi mỗi người một chút. Thấy Chung Linh xinh đẹp trẻ trung như thế, tất cả mọi người đều rất hiếu kỳ, nhưng đã thủ bên cạnh giai nhân lại đáng sợ cực kỳ nên chẳng ai dám trêu ghẹo cô.

“Giám đốc Chung, nhìn bên này, có thể cho chúng tôi...”

Ba bốn ký giả đi đến, có hai người còn cầm theo máy ảnh, miệng thì hỏi có thể hay không nhưng máy ảnh trên tay họ đã sẵn sàng. Nhưng mà, cửa chớp còn chưa kịp ấn thì đã bị hai anh lính nhanh chóng cản lại.

“Xin lỗi, không thể chụp hình.”

Đám ký giả đều sững sốt. Chung Linh thoáng cái cũng hiểu ra, bọn họ không được phép chụp hình, nếu không thì trét son lên mặt làm gì chứ?

“Đây là...”

Không thể chụp hình, mấy ký giả nhìn lẫn nhau, nhất thời không biết phản ứng như thế nào. Nếu như là minh tinh thì đám ký giả sẽ có chuyện để nói rồi, nhưng trong trường hợp này, những quan lớn quý tộc trong tỉnh đều có mặt, bọn họ tất nhiên là không dám lỗ mãng.

“Họ không được phép chụp hình, tôi cũng không thể chụp ảnh chính diện được, vô cùng xin lỗi. Nếu như bị chụp hình thì sẽ bị truy xét, đó là quy định của họ, mong các vị lượng thứ.”

Chung Linh không muốn đắc tội với những ký giả này, bọn họ là một lực lượng không thể coi nhẹ được.

“A, được mà.”

Nhìn thấy ba người quân nhân, mấy ký giả cũng dường như hiểu ra một chút. Hơn nữa, mọi người đối với bản thân quân nhân cũng có vài phần sùng kính.

“Chung Linh?”

Nghe thấy có người gọi tên mình, Chung Linh ngạc nhiên quay đầu nhìn. Thật là không ngờ tới, nhìn thấy tên này đã muốn đánh rồi!

“Lý Mặc?”

Chung Linh vẫn còn nhớ cái tên hại cô bị té mộng này.

“Thật không ngờ là ở đây gặp được em, vừa nãy anh còn không dám tin nữa đó. Anh là bị mời đến tham gia đó, không ngờ là hai công ty của chúng ta còn có giao dịch qua lại với nhau nữa.”

Lý Mặc nhìn thấy giai nhân ngày nhớ đêm mong trong lòng, mê hoặc đến mức chẳng còn nhìn thấy người nào ngoại trừ Chung Linh.

“Xe anh sửa xong rồi à?”

Khóe môi của Chu Bảo Cương nhếch lên một tia cười lạnh. Dáng vẻ này Chung Linh chưa từng nhìn thấy, cảm giác cực kỳ lạnh buốt, gió lạnh thổi vù vù

“Anh... anh là cái người...”

Lần trước Lý Mặc đã gặp Chu Bảo Cương, trên mặt anh trét mấy vệt son dầu, cũng tại hắn quá hưng phấn mà không nhìn thấy một thân quân phục màu xanh này. Nếu không thì hắn sẽ không bước qua đây, muốn tìm Chung Linh cũng không nên chọn thời điểm này.

“Đây là chồng của tôi.”

Chung Linh cũng không giới thiệu tên họ, chỉ cần nói ra thân phận là đủ rồi.

“Ồ, sửa xong rồi, Chung Linh à, anh còn có chuyện, hôm nào chúng ta.. vậy, tạm biệt.”

Vốn là Lý Mặc muốn nói hôm nào đó hẹn gặp mặt, nhưng anh ta nhìn thấy hai người phía sau Chu Bảo Cương đã tròn trĩnh mắt, bẻ tay rôm rốp, bộ dạng như muốn động thủ đến nơi. Anh ta liền vội vàng chạy mất, trong lòng nghĩ, nhất định phải nhanh lên, nói đây chắc chắn là địa bàn của họ.

Chung Linh len lén nhếch miệng vui mừng.

“Đi thôi.”

Biển dầm của Chu Bảo Cương lại bắt đầu nổi sóng rồi.

Sau khi kết thúc buổi tiệc về đến nhà, đến buổi tối, Chung Linh rốt cục cũng được như mong muốn. Nhưng mà cô cũng không trụ được bao lâu, hai người họ vốn không phải cùng một đẳng cấp! Chung Linh có thể duy trì được một phần ba thời gian cũng xét là rất khá rồi. Phụ nữ có cùng đẳng cấp bên bị như Chu Bảo Cương chắc chắn cũng không nhiều, hơn nữa cô cũng sẽ không cho phép.

Chung Linh cảm khái trong lòng, cũng may là mình còn trẻ trung, tố chất thân thể cũng tốt, nếu như mà là người khác thì chắc đã sớm bị hành hạ chết rồi. Thôi thì miễn cưỡng hy sinh bản thân một chút đi! Nhưng mà, nếu như nói ra câu này với những người phụ nữ khác thì chắc chắn cô sẽ bị đánh mất!

Những đứa bé trong quân đội đi học tiểu học ở bên ngoài cũng không nhiều. Vì nơi này thành lập chưa được bao lâu, nhiều gia đình quân nhân còn chưa đi tùy quân, nhân viên cũng không đủ. Giáo viên và học sinh trong quân của họ cộng lại cũng chưa được 20 người, mỗi buổi trưa đều ăn cơm trong nhà ăn của trường hoặc là ở bên ngoài, buổi chiều tối chỉ cần thuê một chiếc xe đón tất cả về.

Mấy ngày nay, mỗi ngày Chung Linh đều nhận được một bó hoa hồng đỏ thắm. Thời này, cách gói hoa hồng cũng không được đẹp mắt lắm, nhưng mà cách làm mới mẻ này ở đây vẫn là rất hiếm gặp, hoa hồng cũng rất đắt mà lại đến một bó lớn thế kia.

Mấy hôm này, ở trong trường, Chung Linh rất được chú ý. Nếu như Chung Linh vẫn còn là một cô gái nhỏ mơ mộng và chưa kết hôn thì sẽ cảm thấy vô cùng kiêu hãnh, lòng ham hư vinh cũng sẽ được thỏa mãn vô cùng. Nhưng mà mọi người đều biết cô đã kết hôn, chồng là một quân nhân, con trai cũng học ở trường tiểu học này, làm sao mà Chung Linh dễ chịu được chứ!

Cô nàng Hàn Minh Minh không tìm không phải mỗi ngày còn đến đòi hoa, cảm ở phòng làm việc của cô nữa chứ.

Chung Linh biết đây tuyệt đối không thể là hoa của Chu Bảo Cương tặng. Dựa theo tính cách của anh, tặng được đôi tất, cái khăn quàng cổ cũng là khá lắm rồi. Vì thế đã mấy ngày rồi, Chung Linh ôm lấy một bụng bực tức.

“Chung Linh!”

Chung Linh đang chuẩn bị cùng con trai lên xe về nhà, vừa quay đầu lại, nhất thời không nhớ được người đó là ai. Người này mặc trên người một bộ âu phục màu đen, đeo kính râm, đi một chiếc xe con cũng màu đen nốt.

“Anh là.”

Chung Linh nhìn người trước mặt đang được đến gần,

“Minh Minh, em mau dẫn Lăng Vân lên xe.”

Chung Linh giao con trai cho Hàn Minh Minh. Tuy rằng Hàn Minh Minh rất tò mò muốn biết người là ai nhưng vẫn dắt Chu Lăng Vân mau chóng lên xe.

Chung Linh bước gần một chút, cô đã nhận ra, là cái tên đáng ghét ở trong cửa hàng hồi hôm.

“Tiền Phong. Chúng ta đã gặp qua rồi.”

Hắn ta gỡ kính râm xuống.

“Anh làm sao biết được tên của tôi, còn biết tôi ở đây nữa?”

Con người này có bộ dáng cũng rất được, sao mà lại đem đến cho người khác cảm giác không thoải mái tí nào?!

“Anh tất nhiên là có cách. Hoa đẹp không?”

Tiền Phong tự cảm thấy hắn ta tặng hoa mạnh tay như vậy, điều kiện của bản thân thế này là đủ để làm rung động mỹ nhân này.

“Nói xong rồi chứ?”

Chung Linh quay người bước đi thẳng. Không nhắc đến hoa còn được, vừa nhắc đã khiến cô nóng máu.

“Đứng lại.”

Tiền Phong liền nắm lấy cánh tay của Chung Linh.

“Anh làm gì vậy?”

Lá gan của tên này đúng là lớn quá rồi. Chung Linh thật sự tức giận, ra sức vùng khỏi sự kiềm chế của hắn ta, nhưng càng giãy giụa thì hắn ta lại càng dùng sức, dứt khoát kéo Chung Linh vào lòng mình.

“Kết bạn. Anh mời em ăn bữa cơm Tây.”

Tiền Phong trước nay chưa hề phí tâm tư chăm phụ nữ, tất cả đều là hắn nhìn trúng thì sẽ tìm phương nghĩ kế để tóm cho bằng được, cho dù là mỗi đêm làm tân lang cũng chẳng thành vấn đề. Người phụ nữ này đã làm hắn phá lệ.

Chung Linh trước giờ đâu đã bị đối đãi thế này, vừa vùng tay liền một tát. Tiền Phong bị tát một cái, lửa giận nung đỏ cả mắt, một cái liền giao Chung Linh cho người đàn ông cường tráng phía sau.

“Đưa đi!”

Người đàn ông đó một chốc đã tóm gọn Chung Linh, nhét vào sau xe. Ngay sau đó hắn ta cũng leo lên xe.

Hàn Minh Minh nhìn thấy có chuyện không hay liền xuống xe ngay lập tức, nhưng đã không kịp.

“Các người đang làm gì hả? Chung Linh!”

“Buông tay ra! Cứu với!”

Tốc độ của bọn họ cực mau lẹ, khi Hàn Minh Minh chạy đến thì cửa xe đã đóng lại.

“Chung Linh, các người mau mở cửa, mở ra!”

Hàn Minh Minh sợ chết khiếp, ra sức đập lên cửa xe. Cô nhìn thấy Chung Linh trên xe cũng đang ra sức giãy giụa.

Mấy tên đó cũng chẳng thèm để ý có làm bị thương đến Hàn Minh Minh ở bên cạnh hay không, nhanh chóng phóng xe đi mất. Hàn Minh Minh bị ngã nhào xuống đất, tay bị xây xát đến chảy máu. Hàn Minh Minh nhất thời sợ đến chết lặng, chuyện xảy ra thật sự là quá nghiêm trọng!

“Mẹ ơi, mẹ ơi!”

Chu Lăng Vân cũng từ trên xe chạy xuống, hơn nữa còn tận mắt nhìn thấy hết cảnh mẹ mình bị bắt đi, thằng bé điên cuồng chạy đuổi theo xe.

Lúc này Hàn Minh Minh mới có phản ứng, chạy đuổi theo Chu Lăng Vân. Mặc kệ thằng bé giãy giụa như điên, cô dùng sức nhét nó vào lại trong xe, giao cho những giáo viên khác giữ chặt thằng bé.

“Mấy cô về trước đi, trông mấy đứa bé cẩn thận.”

Hàn Minh Minh vội vàng chạy về trường gọi điện.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 75: Giải cứu

Sau khi Chung Linh biết rằng chồng cự cũng không thể thoát thân nên tạm thời bỏ cuộc. Tiền Phong nhìn thấy Chung Linh cuối cùng cũng không phản kháng nữa, đắc ý cười, trong lòng hẳn còn cảm thấy người phụ nữ này đúng là khá biết điều.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ r6 |) Z+ _0 T5 l

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" Z. {2 ! P4 j8 ! Y# }

Xe chạy khoảng được mười mấy phút thì đi vào một khu biệt thự. Đây là một dãy nhà hai tầng. Chung Linh bị kéo xuống xe và đưa lên trên lầu. Đi cùng với Tiền Phong ngoài tên thủ hạ cao lớn kia còn một tên lái xe, chắc cũng là thủ hạ của hắn.

@Copyright of Kitesvn.COM |(Y& o8 O\$ h(_ (v\$ } \$ x. y\$?(Do not Copy, pls!!)

" P: E3 l) l0 x% O7 V' g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chung Linh bị đưa vào một căn phòng, trang trí bên trong cực kỳ đẹp đẽ. Trong phòng còn có tủ rượu, ngoài ra Chung Linh còn nhìn thấy chiếc giường lớn ở bên trong. Nơi đây hẳn nhiên là một nơi rất thích hợp cho việc vụng trộm.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% n7 j: G4 ?" B2 B9 g4 o- U: G

R\$?2 x, r2 @([9 ~, n- ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Ban ngày ban mặt mà dám bắt cóc người, các người không sợ vương pháp à?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)l y% x6 n+ [, h. }- x4 V5 Q

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 h1 a5 l- H1 T) v+ ?6 g\$ M

Chung Linh đang nghĩ cách để thoát thân.

4 k: A' c(^9 E. k) l3 D* d@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); E" [& x/ d ` l f* {

“Vương pháp? Em trông đâu có ngây thơ như vậy. Anh dám làm như thế tất nhiên là anh có lý do để làm như thế rồi, bây giờ em đã nghĩ thông chưa?”

- B% i6 \ ~" r1 _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |) v) @6 Y: }2 t0 F0 F7 o(Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong đi đến bên quầy rượu, rót cho mình một ly rượu,

" U0 N/ G- d: M& o" M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 C9 ~9 l, q4 h

“Anh đã điều tra tôi thì phải biết tôi đã kết hôn, có chồng con rồi chứ.”

@Copyright of Kitesvn.COM | % j7 A; L! W9 @ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 a. x! D- v9 \0 s* S. g* [] s\$ v. _

Chung Linh hiểu tình tình của Chu Bảo Cường, nếu như anh mà biết được thì không biết sẽ nổi giận đến mức độ nào. Ngộ nhỡ..

@Copyright of Kitesvn.COM |) x& e0 j9 l: y5 f% j2 R(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 H1 R6 W* l: n7 k/ R

“Tất nhiên! Em có một thằng chồng làm lính. Nhưng mà, hấn ta có thể làm gì anh chứ?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 ?0 I- t+ @(m; b(V& M

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!); P) C# Y# e5 V' L3 _

Tiền Phong tất nhiên là chẳng lo lắng chuyện này. Người đã ở trong tay thì dễ nói chuyện rồi, phụ nữ không phải điều thế hay sao? Lúc mới đầu thì liều chết cự tuyệt, một khi ‘ăn’ được rồi thì có ném cũng không đi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) r(X/ z8 N% M9 Z" o+ n9 y

. }, A/ } r [; W3]: u% C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Tôi cảm thấy vẫn nên nhắc nhở anh, tính khí chồng tôi không được tốt. Chọc vào anh không phải là chuyện mà anh có thể làm được.”

K2 R* t) p, n3 P. p9 N2 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |6 N8 h* W\$ \! \ (Do not Copy, pls!!)

Chung Linh cũng không phải là hù dọa hấn ta, nếu hấn ta ức hiếp cô thì tất nhiên sẽ không có kết quả tốt, mà cô cũng sẽ chịu thiệt. Đây là chuyện cả hai cùng thiệt hại, hy vọng hấn ta không ngu đến thế.

@Copyright of Kitesvn.COM |6 ?/ o; C' M- C _ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(A8 \6 @5 W H\$ x: u4 z% S

“Một thằng làm lính anh còn chẳng để vào mắt. Cho dù cảnh sát có đến thì cũng phải lễ độ với anh.”

/ X2 h1 b* F6 |) @, F7 t- y" |% b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(j7 R9 I& k- J1 b; [' A. q8 m' `) [

Tiền Phong quơ quơ ly rượu trong tay.

@Copyright of Kitesvn.COM |(r, I. w4 ` . M n# d(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |6 r+ M! c+ Z1 B3 d6 t(Do not Copy, pls!!)

“Cho dù không tính đến chồng của tôi, chỉ cần tôi thôi thì anh cũng chọc không nổi.”

* g# B6 O& s' } (o; ml]@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- l, t. P, Y0 ~/ ^\$ g# G(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh đứng dậy, nheo mắt lại.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 S! G(j v' V\$ K" ^

@Copyright of Kitesvn.COM |; a. j6 W8 N# _2 U: Q. u! A- d# _ (Do not Copy, pls!!)

“Hừm? Một giáo viên tiểu học như em thì có thể làm gì anh? Lên kinh cáo trạng à?”

4 d(V" E0 W\$!l g. y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |6 ~: _6 \ S% il t# {(Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong bị những lời nói của Chung Linh khơi dậy hứng thú, ngang ngược cười lớn.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 G) U. Z: G; `! b(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 0 v l ' 3 J" L6 { 5 e (Do not Copy, pls!!)

“Cần gì lên kinh? Nếu như anh dám động vào tôi, tôi sẽ cho anh sống không bằng chết!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! G; D, h' @ O) m

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ C3 V# X\$ j1 @. j: {+ D

Chung Linh tin bản thân mình có năng lực này. Dù không nói đến quan hệ trong tay cô, chỉ cần với số tiền mà cô có thì cô cũng hoàn toàn có thể đạt được mục đích này.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)) d4 ? : p6 D(p

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 [9 t+ y) A: x1]" j

“Khẩu khí cũng không nhỏ, anh nghĩ chắc là em không biết người đứng trước mặt em rốt cục là ai rồi. Anh có thể khiến cho em bốc hơi mà chẳng ai hay biết, cũng có thể làm cho em mất việc như trở bàn tay. Trong hai giới hắc bạch, chẳng việc gì anh không thể làm. Anh khuyên em nên tiết kiệm chút sức lực để lên giường hẳn dùng đi! Theo anh mấy năm, bao em cả đời không cần lo đến tiền bạc.”

@Copyright of Kitesvn.COM | 8 Q% { % Q3 [6 S% G\$ q; O7 H) [(| (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | % T3 K2 U, B W (Do not Copy, pls!!)

Nói xong hắn ta liền đặt ly rượu trong tay xuống, bước về phía Chung Linh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), q4 ' ! ^9 } & Q" ? % M# n\$ I\$ n

@Copyright of Kitesvn.COM | " E' l; { " W3 A; A0 Q0 ^+ o! N\$ y- } (Do not Copy, pls!!)

“Khiến cho anh biến mất tôi cũng làm được, chẳng cần dùng đến đầu ngón tay của tôi.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 M7 [1 @* ^6 W; V/ v q

@Copyright of Kitesvn.COM | 8]. i* i+ i% k. X5 a\$ n; S (Do not Copy, pls!!)

Chung Linh cảm thấy tinh thể bây giờ cấp bách lắm rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM | \$ N4 H/ x) C# ?2 U0 d. G (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" c; o: f9 \5 j# @) X

“Anh có thể tặng cho em một ngôi nhà, một chiếc xe, còn về tiền thì em cứ nói con số ra, mười vạn, thấy sao hả? Từ nay về sau theo anh.”

@Copyright of Kitesvn.COM | , g! G/ F# Z. ^1 J (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' | 5 S0 w \. r) o8 n

Tiền Phong bước đến trước mặt Chung Linh, hắn nâng cằm cô lên nhưng lại bị Chung Linh hất ra.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 B: t+ L% o& t) e- p' N% q\$ @6 |

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- D, t; T& n- W1 d

“Nhà cửa? Xe? Tôi giống kẻ thiếu tiền sao? Tự tôi cũng có thể mua được. Anh muốn bao nhiêu, nói con số ra.”

@Copyright of Kitesvn.COM |) [+ u(' ! A5 L- V# ~ (Do not Copy, pls!!)

8 Z5 t2 { 7 ~, ^\$ z @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chung Linh hiểu rằng tên này không dễ đối phó.

0 ~2 U3 { 1 e# a+ |) j @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

- v E; I& @7 S6 R% N+ R% k& r5 [/ X2 ~ @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Em vẫn nên tiết kiệm sức lực đi. Anh cho em nửa tiếng để suy nghĩ, đừng có để anh đợi lâu quá, nhé?”

@Copyright of Kitesvn.COM |. ~) D3 n a2 }(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) N+ Z4 m2 l5 A

Tiền Phong nói xong, cười cợt bước ra ngoài.

) _) A(fl y4 |! I@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |: [8 i& D5 K2 b0 W6 c: v(k. T(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh nhìn hần bước đi mà tim đập thình thịch. Đây là chuyện khủng hoảng nhất từ sau khi trùng sinh đến giờ cô gặp phải.

o2 e0 T* c, { ' d' H\$ Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)l D7 ?/ r/ [- W) q. M

Chung Linh bắt đầu nhìn ngó xung quanh căn phòng, cửa phòng nhất định là đã bị khóa lại, mà dù có không khóa thì nhất định cũng có người canh giữ. Cô lại chạy đến bên cửa sổ, cô mở cửa ra chiếu nghỉ (1), đó là một sân thượng. Ngoài sân thượng có lan can rất cao, cao đến ngang ngực của Chung Linh. Hơn nữa đây là lầu hai, nhảy xuống thì sẽ rất nguy hiểm. Chỉ sợ té không chết, cũng không tàn phế mà làm không tốt bị bắt trở về thì càng thảm hơn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)# J, O(u! X: Z7 w n2 B* K+ n

@Copyright of Kitesvn.COM |. c7 V6 A0 ?* N! u(l3 p8 [& t(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh nghĩ trước nghĩ sau, mắt nhìn thấy thời gian cứ từ từ trôi qua. Trong đầu cô hiện lên gương mặt của chồng con mình, nghĩ đến kiếp trước kiếp này, nhớ đến câu ‘anh yêu em’ mà anh đã nói, nhớ đến sự ấm áp trong vòng tay của anh, nhớ đến anh lúc anh nấu mì cho cô, nhớ đến từng chút sự việc khi sống cùng nhau trong những năm tháng qua, càng khiến cô nhớ đến hơn chính là đứa con yêu quý luôn làm cô lo lắng. Nếu như thật sự bị tên cầm thú kia làm nhục, cô làm sao còn mặt mũi nào mà đối diện với anh và con trai đây? Cho dù anh không để bụng nhưng mà cô để bụng, cực kỳ để bụng. Kiếp này của cô sẽ không còn hoàn mỹ nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM |() l3 _; v. @* H3 a5 m(o2 B(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |5 `+ ``"]* p* r x8 c(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh chọn một góc chết ở phía bên hông, vị trí này phía dưới là cỏ. Nếu như nhảy xuống thì cũng không thể phát ra tiếng động lớn, có thể tránh bị bọn chúng phát hiện, sau đó thì thừa cơ hội mà chạy trốn.

@Copyright of Kitesvn.COM |: _ e: q3 ^, M- } ; ` (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |& a4 x4 w9 n" P3 o, S' r3 E* V\$ |+ K(Do not Copy, pls!!)

Ở bên ngoài, Tiền Phong vừa mới tắm rửa xong, ngồi xuống sofa. Người bên cạnh nhanh chóng đưa lên một điều thuốc rồi châm lửa cho hần.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 h2 H+ |& ^1 C& o* X, Y

% a4 h& M\$ G' _6 l. v5 e8 b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Trụ Từ, con nhỏ này mầy điều tra rõ ràng chưa?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)l _/ w1 j! D! T! v

\$ K& V5 } - W6 w5 W) l+ T" q\$ K8 D@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong cũng không phải loại hoàn toàn không có đầu óc.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& U4 M3 _7 C2 l* y

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)2 W* h/ i+ Z& J0 l

“Yên tâm, em tra rõ rồi, cô ta là một cô giáo tiểu học, con trai năm tuổi, thằng chồng làm lính, bây giờ cô ta đang tùy quân, ở trong quân đội.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" o2 J8 L# |6 j(} 7 z

\$ S" c5 K(} % J& w# }) ! l V3 \@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Quân lính? Có đi lại với ai ở bên trên không?”

@Copyright of Kitesvn.COM | 8 T% m\$ S" ^ g+ o, c(Do not Copy, pls!!)

4 ft+ | 8 b8 m(D" {2 _9 V@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Nếu như có quan hệ thì chuyện không êm rồi.

1 v9 k4 n6 |' b(f, A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

' o6 B+ j2 s\$ B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Đơn vị của bọn chúng rất thần bí, mới thành lập không bao lâu, em chưa nghe ngóng được gì cả.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 7 a; d+ d- C @

; p: {; E. L\$ h% p% U@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Thành lập chưa lâu, rất thần bí?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) (} 8 E: w/ m- b' M; D0 `9 R1 T. c

Y9 S* j+ D4 j; } @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong liếc người này một cái. Hắn âm thầm suy nghĩ, khẩu khí của người phụ nữ này không nhỏ, không giống những phụ nữ hắn đã từng gặp qua trước nay. Những điều kiện hắn đưa ra cũng không khiến cô ta kinh ngạc.

@Copyright of Kitesvn.COM | 5 J8 B V B! w' N0 a8 @(Do not Copy, pls!!)

8 S% y/ W; T. \ | 9 C: ^: E; v@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Lão đại, điện thoại.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) % _' F! c" l5 {& q(r\$?

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): J# p(@4 B9 v8 T(f' r0 Z8 n7 y

Một tên thủ hạ khác đưa điện thoại di động đến cho hắn.

) n% g9 Z" Z% W' P: R# d@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) # C7 H; K% N# D2 ~

“Ba, có chuyện gì? Con đang bận!” Tiền Phong bực bội nói.

@Copyright of Kitesvn.COM | 5]- il \) l0 J- \ (Do not Copy, pls!!)

: Y7]* Y" ~9 [5 f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Có phải con mới bắt một cô gái?”

: b- O/ f c% { @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

M) B5 j3 O(l, B/ B8 V1 \& S8 r! _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Người trong điện thoại cũng không tốn lời.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). ^: v9 Z" G, L\$ k[" P

(E2 K1 t! w! g(@" ~@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Sao ba biết?”

@Copyright of Kitesvn.COM | # n) s) L\$ V5 n& i. i.]! P* U4 O; i(Do not Copy, pls!!)

% d(R: W3 `2 u6 s@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong sững người, đem điều thuốc dụi tắt.

* v\$ q, l) h! E! w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

" g/ I5 ^/ T\$ O) N2 N@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cục công an đang lục tung từng góc để tìm con, chắc bây giờ cũng sắp đến rồi. Nhanh chóng thả người ra.”

% I7 t' C) S# c, Y,]- Z* w4 D@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |+ h! c3 B5 b. a6 b5 m' n6 r(Do not Copy, pls!!)

Người trong điện thoại tỏ vẻ rất sốt ruột.

@Copyright of Kitesvn.COM |* R8 s' H { .]" I/]9 }(Do not Copy, pls!!)

) a. `; v. c6 Q/ Y\$ b@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Sao chứ? Quan hệ giữa cục công an và con rất tốt, không sao đâu.”

* F- r(b2 S& k2 j& F@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

" U1 y) ^2 _ (f2 d) X: Q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong nhú chặt chân mày, không biết câu nói này là để an ủi người trong điện thoại hay là an ủi bản thân hẳn.

: D- Z5 [4 b! M9 x' K5 ^; q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* d, E1 F% _j1 X E

“Ít nói nhảm, con phiền phức lớn rồi.”

@Copyright of Kitesvn.COM |9 b; D k2 t- L! p% y; ?(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 K. @- p8 ~: x5 w' s! x" \$ P

“Con biết rồi.”

@Copyright of Kitesvn.COM |3 S(a" r& p7 _5 V"]; j! {0 {(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |1 z" k: r# \; [; o0 m8 S# Z(Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong đặt điện thoại xuống. Trong lòng hắn nghĩ, lời nói của ông già gấp gáp như thế chắc là có phiền phức rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) J! }() `& z

: a. W. } 7 G/ {(_2 X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Mau chóng đưa con nhỏ đó về.”

@Copyright of Kitesvn.COM |) D8 fl F+ ?+ L, O4 w0 A(Do not Copy, pls!!)

6 ^: L) m& B. c7 U* n; i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Hai tên thủ hạ liền nhanh chóng chạy lên lầu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" U) ? X/ U8 Q(P* C1 Z5 X! @

@Copyright of Kitesvn.COM |3 P# I8]) z7 Y3 j8 Z/ P, r3 m(Do not Copy, pls!!)

“Lão đại, cô ta chạy rồi.” Chưa đến một giây hắn đã chạy xuống.

{# [, s9 H* `3 c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |9 nl V8 v) {3 t6 P) H2 u(Do not Copy, pls!!)

“Chạy? Chạy làm sao?” Tiền Phong cực kỳ kinh ngạc.

@Copyright of Kitesvn.COM |- x\$ d: d4 A; M(h(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |! ` - E&]2 X# w\$ k/ {+ e* {. P(Do not Copy, pls!!)

“Có thể là nhảy từ sân thượng xuống.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* q! _& z m) |- v

" i* }, f8 g4 M6 h" S# e& S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Trụ Từ, mày nhanh chóng đi tìm, nhanh lên.” Lúc này Tiền Phong đã hơi sốt ruột.

@Copyright of Kitesvn.COM |% n; D\$ q" _ D(Do not Copy, pls!!)

! B0 R6 ~\$ Z, ^* d) U() Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Lão đại, chuyện gì vậy?” Tên còn lại nhìn là biết đã xảy ra chuyện.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* G) T8 e" D: X, T

9 i2 o, D; e& z' } W9 l G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Một chút người bên cục công an tới.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 U P+ I& H: {9 f6 y+ |

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), O5 i(9 h! T5 Z" ~2 ^. _+ `: {2 g

Tiền Phong đang nghĩ, một chốc nữa người ta đến tìm người nhưng làm sao để trả lời đây?

" Z, `1 V- q1 W3 ?2 J! m0 R7 } @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

0 o2 |+ E8 h" {# _\$ s8 G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Không sao chứ, không phải bên trong chúng ta có người quen sao?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 |, l: |" x; c5 J

@Copyright of Kitesvn.COM |, X, e: F6 f r5 K, v, _\$ Q: A% }. c(Do not Copy, pls!!)

“Nơi này có hàng phải không? Nhanh chóng tìm vài anh em tới, phải nhanh lên, khóa cửa lớn lại.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 C0 ?1 S; E! S* Q

. ?, b: L* i L@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong trong giây lát liền nhớ ra chỗ này có rất nhiều thứ không thể để cho người khác biết được, nhất định phải ngăn cảnh sát đến kiểm tra nơi này.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- _; A C3 z1 P! Y1 W# I0 ~

@Copyright of Kitesvn.COM |+ s1 ?" b& S# q3 j1 L# F9 I. y(Do not Copy, pls!!)

Chẳng bao lâu sau, bên ngoài đã truyền đến tiếng huyền ảo.

@Copyright of Kitesvn.COM / L! g* B& s- k+ C2 a! K(Do not Copy, pls!!)

) c# |6 U6 @\$ y! h@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Lão đại, là cảnh sát, cảnh sát vũ trang, còn đem theo chó nghiệp vụ nữa. Há? Sao mà còn cầm súng nữa chứ?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!))]4 v K+ R([2 m& W"]

% K4 B z+ K"]3 J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Thủ hạ của Tiền Phong đứng ở bên giường quan sát động tĩnh, nhìn thấy vậy hắn đã sợ run, vội vàng từ trên lầu chạy xuống.

@Copyright of Kitesvn.COM |5 V5 G4 k8 ^% N2 E) @9 o5 a3 h(Do not Copy, pls!!)

6 ^: A/ _6 W; q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cái gì?”

@Copyright of Kitesvn.COM |5 M! W" _ , i6 C: c: j/ I" E(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |; d" ^; |5 i7]; ^7 i5 u) i(Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong liền đứng bật dậy, lướt nhanh đến bên cửa sổ xem xét. Sao mà đến nhiều người thế này? Không những có đến mười mấy tên cảnh sát, còn có cảnh sát vũ trang dẫn theo chó nghiệp vụ, chắc cũng phải hai ba chục tên. Còn có thêm mấy chục tên mặc đồ rằn ri, đội mũ nồi, tay cầm súng tự động. Thậm chí có cả mấy tên cầm súng trường bắn tỉ nữa. Xem ra đúng là lớn chuyện rồi!

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- I9 _ . q\$ p\$ a+ v5 x# F0 F

" r2 P: i4 s3 r5 O@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Nhanh, mau đem hàng hóa trên lầu vớt vào nhà xí hết đi, nhanh lên!”

3 U(a+ Y6 o; n\$ Z: _3 H" H5 s7 j@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(} " v l(z5 R9 N

Tiền Phong nghĩ, một đồng lớn thuốc kích thích đó mà bị phát hiện thì hần ta có mà bị xử bắn mất!

% M, C2 Q0 |# S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |. w(m# P0 v8 ^& X7 |(Do not Copy, pls!!)

“Lão đại, người của chúng ta sẽ đến ngay lập tức.”

@Copyright of Kitesvn.COM |3 R# p; _7 d1 C& y1 X(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 m2 a8]; x5 * @ "]* D

Thủ hạ của Tiền Phong đang muốn lên lầu thì đã nhận được điện thoại của đồng bọn.

@Copyright of Kitesvn.COM |; E6 R9 P: ^7 H: # _ / ' ' { (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" g* o; M* A- U/ W\$ } ; j

“Tốt, quá tốt rồi, kêu tụi nó ngăn đám người đó lại. Mau nhanh chóng đem đồng đồ đó tiêu hủy cho bằng hết!” Bây giờ Tiền Phong đã bắt đầu hoảng loạn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). J& z1 `+ Q/ a8 I

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)5 I3 A; {1 l9 o2 g6 s } " P

“Người của chúng ta đến rồi, không cần phải tiêu hủy hết đồng thuốc đó chứ ă?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)3 u J9 F: Q" |3 q' r y- K

9 J' @8 j1 j' |. w" ^6 ^@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Đồng đó trị giá không ít tiền đâu!

@Copyright of Kitesvn.COM |%]+ v6 H3 |6 T3 u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |! K0 t6 m9 B: G6 n2 u/ N(Do not Copy, pls!!)

“Mày biết cái gì, tình hình bây giờ căn bản không thể coi thường được nữa.”

@Copyright of Kitesvn.COM |9 v) l: i6 H! Z+ V0 k- k(b(Do not Copy, pls!!)

%]; j% [4 N8 `4 k \@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong chỉ hy vọng có thể thoát thân thì đã phải cảm ơn trời đất lắm rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ T' o, P. n% H0 w

8 b2 t+ w1 {0 v; x4 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Bên ngoài, Chu Bảo Cương, Cao Thần và Mạc Hoành đều đem theo người của mình, tập hợp lại với nhau. Rất nhanh, Cao Thần đã tìm thấy bản vẽ của căn nhà. Nhưng không lâu sau, ở bên ngoài căn nhà đã tập trung một đám người đến gây hấn với cảnh sát. Thấy tình hình như vậy, Chu Bảo Cương và Cao Thần liếc nhìn nhau một cái.

@Copyright of Kitesvn.COM |6 k9 U# e1 L# \ (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | - @3 _4 ^4 R8 g4 r2 Z (Do not Copy, pls!!)

“Bây giờ thời gian đã trôi qua rất lâu rồi, anh nghĩ người trong nhà đã sớm biết tình hình, những người đến chắc chỉ muốn ngăn chúng ta lại. Cao Thần, cậu và Mạc Hoành bao vây đám người đó lại, anh đưa người xông vào.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)9 w" ?2 r/ F Z4 |

@Copyright of Kitesvn.COM |* I- A9 W7 [4 s (Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương có kinh nghiệm lâm chiến phong phú, đây đối với anh mà nói chỉ là một tình huống cỏn con, bây giờ anh chỉ lo cho an nguy của Chung Linh.

@Copyright of Kitesvn.COM |+ H5 T+ P8 z8 { ' ~& q1 W) s (Do not Copy, pls!!)

“Được, em lập tức sắp xếp.”

@Copyright of Kitesvn.COM |6 Q6 }9 g t7 | (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |" K+ L- J9 Y |5 k (Do not Copy, pls!!)

Cao Thần và Mạc Hoành đều nghe thấy chỉ thị của Chu Bảo Cương, nhanh chóng ra mệnh lệnh.

* U; W* c @+ / ~4 k! j @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* v) [! ^- e5 E/ L) F8 M: t- G8 K

Hiện trường bắt đầu hỗn loạn. Trong đám người kia không biết có ai còn mang theo dao, chém bị thương hết mấy cảnh sát. Có thể đám người đó cũng cho rằng cảnh sát sẽ không dám làm gì bọn chúng. Hơn nữa ‘pháp không trách chúng’(2) nên chúng lại càng thêm hung hãn càn quấy.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" N- L2 ^0 v* h2 x2 e

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ b\$ g- V\$ y3 ?" B, z

“Lên!”

' j' ~1 L, { ^ @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

: {2 `3 C%]5 E. q- \ " h @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Theo tiếng hô của Chu Bảo Cương, hơn 20 người rầm rập nhảy vào trong sân, cứ như dây lan can sắt cao khoảng một thân người chắn phía trước là không khí. Nhiều đường tấn công được mở ra cả ở trên và dưới lầu. Khi Chu Bảo Cương nhìn thấy tên đàn ông đang mặc áo tẩm màu trắng, trong đầu anh liền nghĩ ngay đến khả năng rằng Chung Linh đã bị hấn ta hạ độc thủ. Máu nóng sôi trào, nòng súng tự động của anh liền nhắm thẳng vào cái tên tiểu nhân vô sỉ kia.

@Copyright of Kitesvn.COM |4 k+ w, R\$ t\$ Y7 h/ W1 [2 W8 F' u (Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong thật sự đã rất khiếp đảm, nếu như bây giờ hấn ta có bị bắn chết tại chỗ thì người ta cũng có thể nói là hấn ta phản kháng nhưng không có kết quả.

@Copyright of Kitesvn.COM |2 d" V1 o& F' |8]; @ (Do not Copy, pls!!)

X) C+ Q5 Y1 e; D\$ ~0 e7 j' H4 W+ D @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Tôi chưa động vào cô ta, thật đấy, anh đừng giết tôi, cô ta chạy rồi, thật đấy”

+ p; O% T/ ~ (G" f0 D @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |) u* g(M1 Y(j4 S- Y8 Q' W5 b: C (Do not Copy, pls!!)

Bây giờ Tiền Phong đã sớm mất đi đáng vẻ công tử và đại ca vĩnh viễn vào vao.

@Copyright of Kitesvn.COM | I; X' }2 D# T2 f (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 7 H+ D& u! B2 Y2 G(Do not Copy, pls!!)

“Đội trưởng!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 2 `1 E& S" i8 g | M! p# x

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) \1 E4 p1 U/ x, b9 P/ ^9 V

Châu Khải nắm lấy cánh tay đang cầm súng của Chu Bảo Cương. Chu Bảo Cương liếc nhìn Châu Khải, sau đó lại trao đổi ánh mắt với Vương Duệ ở bên cạnh. Vương Duệ liền hiểu ra.

* o0 _/ F(g6 w k/ G, l@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ U" \1 |* @# Y6 y\$?& _7 e

Ngay sau đó, Cao Thần và Mạc Hoành ở bên ngoài chỉ nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng la hét thê thảm. Đám người bên ngoài cũng đã bị khổng chế hết. Bọn người tạp nham này hoàn toàn không phải là đối thủ của những binh lính được huấn luyện chính quy.

, T. d% N& q(Z4 Z1 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)\$ K1 r. @1 u+ D# K2 K3 q

“Aa, chân của tao, ba tao là thị trưởng, chúng mày lại dám đánh gãy chân tao, aa... tao sẽ không tha cho chúng mày”

@Copyright of Kitesvn.COM |. { % H/ q" A1 V* S; u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- A9 d% U9 V(T% } " W/ u4 ~(Do not Copy, pls!!)

Tiền Phong đau đớn ôm chân lẫn lộn trên mặt đất.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 7 p+ P* h G4 |; h5 y8 C7 T(D3 S' R

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 7 R6 Z- {/ Y e* a' }/ T

Chu Bảo Cương chẳng thèm nhìn đến hắn, quay đầu hỏi Vương Duệ một câu.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!) 3 G- Z; R, @% C. x7 q\$ D, @

@Copyright of Kitesvn.COM | 0 d3 C4 _# e' i) u/]+ @(Do not Copy, pls!!)

“Sao rồi?”

) H/ h8 r; f5 L9 k@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 2 p. A: n; S% \3 ?(Do not Copy, pls!!)

“Xương gãy nát vụn, vẫn còn tốt, đoán là chỉ què thôi.”

@Copyright of Kitesvn.COM | * V\$ | * ?4 i- S* J(s(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | " V% r, h2 b1 L E(Do not Copy, pls!!)

Ngữ khí của Vương Duệ rất bình tĩnh, hoàn toàn không thể nhìn ra là anh vừa mới ‘hành hung’ tên kia.

@Copyright of Kitesvn.COM | (} 0 C3 a2 M& K/ p9 {(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |: K G1 z\$ p(k(U(Do not Copy, pls!!)

“Đoán? Vậy là cậu thoái bộ rồi. Khi về nhảy cóc 200 cái.”

/ g: O& P& I(P7 b p* { @Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | 7 U(V" U' N+ O(Do not Copy, pls!!)

Hiển nhiên là Chu Bảo Cương không hài lòng.

@Copyright of Kitesvn.COM | # V" W(r; C4 j: O# } 9 k& c(Do not Copy, pls!!)

5 ! l) U* N& Q, D. u) Z/ F9 A@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Vâng!” Vương Duệ vui vẻ trả lời.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% S- [: ` T3 e

@Copyright of Kitesvn.COM // F. j9 m6 b8 {& C+ Q# K0 ^: }, `(Do not Copy, pls!!)

Đội đến khi Cao Thần và Mạc Hoành xử lý xong đám người đó thì Chu Bảo Cương cũng dẫn người bước ra.

, Q0 g" u9 \8 h8 c/ L& p- Z@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |\$ `` f) N z6 \- ^ (Do not Copy, pls!!)

“Trên lầu phát hiện ra một lượng lớn hàng cấm, mấy cậu đi xem xem. Bọn chúng đang tiêu hủy, bọn anh còn phải đi kiểm người, giao hết cho mấy cậu.”

@Copyright of Kitesvn.COM |4 k6 F' g1 D+ x, J7 U/ v1 C\$ a Y% E (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |! p0 X\$ D* I" V& e (Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương dẫn dò Cao Thần và Mạc Hoành một tiếng. Nghe nói là Chung Linh đã trốn thoát nên anh nóng lòng đi kiểm người. Anh cũng không đợi hai người kia trả lời, nhanh chóng leo lên xe jeep, lao đi như bay.

@Copyright of Kitesvn.COM // V: y! e. z4 E* R* E (Do not Copy, pls!!)

. i8 Q' E z+ b" J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cao Thần, khi về chúng ta nói thế nào?”

@Copyright of Kitesvn.COM |' d6 U+ P: V! @: T. B k5 P (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |0 F, N) j! r# E, K9 e I (Do not Copy, pls!!)

Mạc Hoành nhìn tình hình trước mắt dường như còn nghiêm trọng hơn những gì đã dự đoán.

! d% _2 M' l; z4 R& r R4 z7 e3 K& i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |# g! L. V1 X. C\$ t+ `) F: \2 Z (Do not Copy, pls!!)

“Thì nói là chúng ta nhận được tin báo có người tàng trữ hàng cấm, hơn nữa còn giam giữ con tin, tập hợp đồng bọn lại đánh cảnh sát.” Đây đều là sự thật.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)- O. @* h/ |4 v2 B\$ b9 t

@Copyright of Kitesvn.COM |3 J! m5 v, u/ D% T- _1 Z+ M3 J\$ e2 | (Do not Copy, pls!!)

“Cái tên đáng chết đó.”

@Copyright of Kitesvn.COM |* ?/ \ H: \8 Z (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |: d8 M T& d, a4 x. [# ^ (Do not Copy, pls!!)

Mạc Hoành hận thấu xương cái tên lưu manh dám cả gan bắt cóc nữ thần trong tim anh.

@Copyright of Kitesvn.COM |! |% p6 B; @8 L\$ P0 ~+ e8 N) \ (Do not Copy, pls!!)

3 \ \$ f- l\$ e0 {, H+ C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Sao nào, sợ lúc về bị phiền phức sao?”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 y& W' D" y8 }, B

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% B0 s8 w! l- V# J! u(I

Cao Thần nhìn Mạc Hoành một cái, bản thân anh thì bất kể hậu quả gì cũng phải cứu được Chung Linh.

a& B H1 t9 Q0 \ " U! a; v& P, o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

"o* d' `& g% N. u@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cậu nói vậy là sao? Cho dù có liều mạng thì cũng không thể làm lơ được. Đây là Chu đội trưởng và Chung Linh chứ không phải là ai khác!”

2 } " S) _3 U: E" T@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

' j- w+ N\$ g% V0 R@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mấy năm nay Mạc Hoành cũng nhận được không ít giúp đỡ từ Chung Linh.

@Copyright of Kitesvn.COM |! C: C8 D: O! q(z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |, f% Z& X7 m! g \- V9 B* G(Do not Copy, pls!!)

“Như vậy còn được.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 n. R5 h2 @6 E# [% i& J3 K" [

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(^" _6 ?& b& B0 U# c1 Y

Ngay sau đó Cao Thần liền dẫn dò người của mình gọi điện thoại về cục điều xe đến. Đám người này phải đưa về cục thẩm vấn kỹ càng.

@Copyright of Kitesvn.COM |\$ w; Z, `: t3 z a: D6 z! d, u(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(C: ~\$ Y# n2 W5 E0 H* \

...

(X* |8 T7 e C J! [@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |) h(w# R0 o- N, J7 F% lI M9 a8 hr y8 U(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh lấy hết can đảm nhảy từ trên lầu xuống, nhất thời cảm thấy mắt cá chân trái đau thấu tim. Cô gục trên mặt đất thở hổn hển mất một hồi, vẫn phải miễn cưỡng cố gắng đứng dậy, từng bước từng bước lê đến bức tường trong sân. Cô cắn chặt răng, liều mạng nhin đau đớn, cẩn thận giẫm lên những mắc sắt của rào sắt. Lúc này cô cảm thấy bụng của mình cũng đau đớn vô cùng, mồ hôi lã đã trên mặt. Nhưng mà cây cối ở đây không nhiều, cũng tức là không có vật gì để ẩn nấp.

@Copyright of Kitesvn.COM |% ?(~* E"]0 X# g& o\$ C(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& [! C9 U+ [[(o: I0 ~: D

Chung Linh vật lộn chạy thật lâu mới nhìn thấy nhà cửa, cô nghĩ cách phải chạy ra được đường lớn thì mới có thể chặn được xe để về nhà. Trong lòng cô tự trách, lúc đầu mình nên mua một chiếc điện thoại mới đúng, tại sao lại cảm thấy kiểu dáng của điện thoại thời nay không đẹp thì không dùng chứ? Cô miễn cưỡng chạy thêm một đoạn nữa thì lại ngã nhào. Chung Linh đoán là chân trái của mình nhất định đã gãy xương rồi.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ b#]\$ J" r* k# W4 K* ~

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" ~6 F5 D0 U* k

Chung Linh vừa chạy vừa quay đầu lại nhìn, quả nhiên sau một hồi, cô nhìn thấy cái tên cao lớn kia chạy theo hướng này. Chung Linh vội vàng núp vào cửa hiên của một dãy nhà trệt. Hắn ta đã đuổi theo tới nơi, Chung Linh không dám nhìn nữa. Đợi một lúc sau thấy không có động tĩnh, Chung Linh mới ló đầu ra quan sát.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): j6 M7 Q& \ p7 v6 ^\$ {

+ |: \+ \ S2 \1 Y5 ỉ% |@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Xem mày chạy đường nào.”

7 s\$ [5 r/ B/ x+ I, w& y6 C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |, Q4 f(u: `: F ~+ A(Do not Copy, pls!!)

Chung Linh cảm thấy tóc của mình bị giật ngược, sau đó là một cái tát trời giáng. Cuối cùng cũng bị phát hiện rồi!

! ?# K& p1 V4 r(v@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |+ E4 Y\$ w% O, c' i2 c r# U(Do not Copy, pls!!)

Tên đó kéo Chung Linh ngã vật xuống đất, sau đó là một đá. Chung Linh cảm thấy như mình sắp chết đến nơi, thân dưới cũng nóng nóng. Cô có một dự cảm rất xấu.

@Copyright of Kitesvn.COM |4 T, Z: ?# G* N(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 H: B\$ G8 d7 K2 Q4 N

“Người tốt nhất là cầu cho ta chết trong hôm nay luôn đi, nếu không, ta nhất định sẽ giết người!”

@Copyright of Kitesvn.COM | / L3 f6 R, e) c3 Q: l(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)% J9 R7 {9 E5 F; F) o' ~

Chung Linh hét lạc cả giọng.

\$ D) \. R" f3 |\$ V& m@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): Y\$ |- `9 m l8 S

“Câm mồm, nhanh đi!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)" m(G1 p2 c9 Z/ U. ~- E: n

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 [& e6 Y5 k/ S# Q2 v8 _

Chung Linh bị kéo đi, chân bước loạn choạng. Chiếc váy trắng như tuyết đã bị nhuộm đỏ từng tí từng tí một.

) J9 \9 F\$ l\$ `2 N; G@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): o" _9 F(Y _4]+ H! F

Sống qua hai kiếp, Chung Linh chưa bao giờ phải chịu nỗi bất hạnh này, phải chịu khổ đến nhường này. Sự phẫn hận trong lòng khiến cho cô cắn chặt răng mà chịu đựng. Cô nghĩ, nếu như cô mà gặp lại tên cận bã Tiền Phong thì dù có dùng răng, cô cũng phải cắn chết hắn ta.

@Copyright of Kitesvn.COM |% l. ~# z! z. L0 B1 c+ l7 Z(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 c, e5 W4 e- B' ul }3 \ g' d. y

...

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)* ~: e6 U: ~\$ ' [- L2 h

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 n7 O\$ a8 F+ f0 j5 u

Chu Bảo Cương ngồi trên xe cùng với Châu Khải và Vương Duệ chia nhau tìm kiếm xung quanh. Qua khoảng chừng mười mấy phút, bên Châu Khải truyền đến tin tức. Thế là họ nhanh chóng chạy về hướng đó. Vào lúc Chu Bảo Cương nhìn thấy Chung Linh, cô đang được Vương Duệ ôm vào lòng, chiếc váy trắng tuyết đã đầm máu.

6 v2 J9 V(h. N& F' u@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |8 d0 w, @! S7 t- z ?, p(Do not Copy, pls!!)

“Chung Linh, Chung Linh!”

@Copyright of Kitesvn.COM |8 C. o# f- T# U/ d4 i4 O(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |0 i0 J% k% M' J(L' `(Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương đón lấy vợ mình, lòng như bị ai xé nát.

@Copyright of Kitesvn.COM |2 y1 a(L7 \5 ^6 H+ t(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!): O- z) _0 y: p/ v0 v(L

Chung Linh cuối cùng cũng ngửi thấy cái mùi quen thuộc, là anh! Cô mở mắt ra, hướng về phía anh mỉm cười.

@Copyright of Kitesvn.COM |2 n0 g! [] F2 u9 T+ r(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |. @+ e3 c9 I' ?- @" ?) [. f(Do not Copy, pls!!)

“Em còn tưởng là không thể nhìn thấy anh nữa.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 {# E- D8 x- M7 t

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)' y+ }; z\$ @4 g2 _1 x- E. W# O# q

Nói xong câu này, Chung Linh cuối cùng mới an tâm ngất đi.

g6 G0 mN7 o' P M) x8 `4 C0 C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)7 r(' C# \8 u" } \$ h

“Nhanh, mau đánh xe qua đây!”

@Copyright of Kitesvn.COM |8 U6 |' [& n9 {\$ h' w& [(U% F(Do not Copy, pls!!)

2 S7 ` T! [% i@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương nhìn thấy Chung Linh mất đi ý thức vội vã kêu người.

@Copyright of Kitesvn.COM |4 o7 N2 T) I4 K9 H+ ?7 W(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(S% z! x" {% |" l0 T

“Đưa tên này giao cho Cao Thần.”

@Copyright of Kitesvn.COM |.](r. ^9 T; V(p; _(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& m* T' F8 _! w*]

Châu Khải căn dặn người thuộc hạ đang áp chế tên côn đồ kia, sau đó anh cũng vội vàng đi theo.

1 d/ i, T. @7 Q% f, |+) h* L@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

" C1 S. n: d' e@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

...

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 `* f: G: w0 J# X

@Copyright of Kitesvn.COM |# {8 j' e; r0 c(Do not Copy, pls!!)

Ở bệnh viện, bác sĩ nhanh chóng kiểm tra cho Chung Linh. Chu Bảo Cương nhìn thấy Chung Linh khỏe miệng dính máu, toàn thân đều là vết máu, anh chỉ có thể không ngừng hít thật sâu vào, tạm thời đè nén sự lo âu và tức tối của mình.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ T7 m: ?4 ~& d(X8 L

9 g, _# w1 q2 J% ?5 W, c@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Cô ấy đang mang thai. Chân trái bị gãy, trên tay còn bị trầy xước.”

3 X7 J% c6 z, _* @,]: D\$ q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |. i9 w2 n, i- p(|9 J- E# q(Do not Copy, pls!!)

Bác sĩ đưa ra kết luận ban đầu.

@Copyright of Kitesvn.COM |) q& H' P" G# x- b* `; D(Do not Copy, pls!!)

4 A, |6 [8 x* ~' N# H" b" Y@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Anh, anh ơi.” Lúc này Chung Linh đã tỉnh táo lại.

0 t/ w+ c: }, ^2 * J@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

2 I\$ S! P* T+ O2 ~0 n) _/ m6 p7 X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Anh ở đây, em thấy ổn không? Còn đau ở đâu không?”

, S5 F! C9 O) E% V z. q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |6 C! v% j& w\$ h5 ?+ w0 T(Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương gỡ mũ cúi xuống đưa cho thuốc hạ, vội vàng nhào đến bên cạnh Chung Linh, nắm chặt tay của cô.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 l2 T% q# s# N: ^: c2 I N6 N

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 [3 F ~* ^- @2 U' |(p2 n

“Anh, giữ lại nhé, giữ đứa con này lại nhé! Anh ơi, em xin anh, nếu không chúng ta giả ly hôn, sau đó sống chung. Giữ con lại nhé!”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). z& x) k8 E. Q, V! T3 v- w: ?(k1 f

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 ^" z9 u5 [3 u, S4 `

Chung Linh biết mình đã mang thai, cô rất muốn có đứa con này. Sau khi sinh xong Chu Lăng Vân cô đã đặt dụng cụ tránh thai, nhưng không ngờ lại có chuyện ngoài ý muốn. Nhưng đứa bé này đã đến với cô rồi, tất nhiên cô sẽ không thể nào vứt bỏ được.

@Copyright of Kitesvn.COM |7 e+ P/ i(? : P- { " d/ Q7 T. y(Do not Copy, pls!!)

(~(M/ L9 w\$ M, C+ _@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Được, chúng ta giữ lại.”

@Copyright of Kitesvn.COM | " d+ c# k* j3 S6 J(Do not Copy, pls!!)

8 n2 S/ E* s0 J4 C@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương cũng rất thương con của mình. Hiện nay cái gì cũng không quan trọng bằng Chung Linh và đứa bé này, cho dù có thể điều đó sẽ đặt dấu chấm hết cho chặng đường quân ngũ của anh.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 i0 I& j+ P) q5 j: J& # h\$ o: W

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)& N" d8 ?7 j3 z

Nghe Chu Bảo Cương nói như vậy Chung Linh mới yên lòng mỉm cười.

: m6 D0 z% [9 Y3 9 R" G(f@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM | t k1 ?3 R, q4 B% T2 j3 J(Do not Copy, pls!!)

“Đứa bé này căn bản là giữ không nổi. Xuất huyết nhiều như vậy, hơn nữa còn phải dùng thuốc nữa. Đứa bé căn bản là không thể giữ được.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)1 { " r- q y; t

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)+ G. {9 F" W/ V; H; }- b, V7 K

Lời bác sĩ nói như sét đánh bên tai, cả hai chết lặng.

. x; Z2 v(U) b, V@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)8 N(D! g2 D- M) M; l% u' d

“Aaaa...”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)/ y# a2 k% C0 P3 } : r P3 n(c

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! t# v- I3 j7 _+ Y7 H

Chung Linh hét lớn.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!). v- S) A6 B' d3 c) C

, R, w(y0 G, J# i* X@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Giờ khắc này, cô thật hận không thể đem cái tên Tiền Phong đó bấm làm trăm ngàn mảnh.

8 p4 d2 W# [+ D8 H' B@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), a5 `7 K {1 f8 m O" t

Chu Bảo Cương đột ngột đứng dậy, một quyền đâm lên tường.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)6 N8 s9 q- V\$ V" v

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!), M# R1 il V: L

Châu Khải và Vương Duệ ở bên ngoài cũng nghe thấy, giận dữ nghiến răng ken két.

! d- ^& F2 m: W0 j" D1 }% b, {4 S@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |2 P! K& f0 O; K(f9 B(Do not Copy, pls!!)

Không lâu sau Chung Linh được đẩy vào phòng phẫu thuật, không những phải làm phẫu thuật bỏ thai nhi đi, còn phải xử lý mắc cá chân bị thương nữa.

@Copyright of Kitesvn.COM |(O2 F8 g# B) ?& V(Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |\$ W8 d8 e* L. p3 M\$ @# D(Do not Copy, pls!!)

Chu Bảo Cương bình tĩnh ngồi ở hành lang bệnh viện. Châu Khải không biết lúc này trong lòng anh đang nghĩ gì, chỉ có thể cùng với Vương Duệ bầu bạn bên cạnh anh. Cho đến khi Chung Linh được đẩy ra lại.

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)(i9 X(x% f0 }* t

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)) X4 h\$ F\$ X" z4 n

“Bác sĩ, sao rồi?”

' c, P5 W# D: a- n\$ q@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)4 v3] Q7 R# ^

Chu Bảo Cương vội vã chạy qua hỏi. Anh nhìn sắc mặt của Chung Linh, trắng bệch không còn giọt máu.

! z/ f'\6 v- A: N7 N, N7 K8 E: x@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

! p: f6 R# a) C1 I@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

“Không sao rồi, về nghỉ ngơi đi.”

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)0 o2 d4 q) d! d+ w9 ^0 _\$ S

8 Q7 S- y/ H/ r/ I@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Mấy người Chu Bảo Cương và y tá cùng đưa Chung Linh về phòng bệnh. Vừa đến phòng bệnh, Lý Tiểu Vân và Cao Thần và Mạc Hoành đều đến đủ.

; g' S" a: [9 p+ }6 w@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)! P- X\$ D' e) ?6 q% ~& f2 s

Chu Bảo Cương thấy Lý Tiểu Vân đã đến, anh nhấn nhủ cô giúp anh chăm sóc tốt cho Chung Linh, sau đó quay người nói với Cao Thần và Mạc Hoành.

(?/ x8 O5 K6 ~+ o@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

@Copyright of Kitesvn.COM |- k# ~* @3 [. V. A1 y: a) Z3 I5 g/ h5 ~4 S(Do not Copy, pls!!)

“Chúng ta ra ngoài một chút.”

@Copyright of Kitesvn.COM |" @5 y8 h% A1 Z" x! ?& r" |8 @ (Do not Copy, pls!!)

7 @" v- Z' H\$ s9 _1 g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

Xem ra chuyện này không thể nào giải quyết nhẹ nhàng được rồi.

8 \~\$ Y t. z, m# {8 w6 Y7 I@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

p: f m% |; B+ _1 g@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

(1) Tiếng Trung - 落地门 -, tiếng Anh: landing door.

@Copyright of Kitesvn.COM | 1 ?\$ T; _! }. [5 g(E7 v! U; Q(Do not Copy, pls!!)

) z2 j! W. O9 D9 M@Copyright of Kitesvn.COM (Do not Copy, pls!!)

(2) Đại ý là những người đi theo gây ồn ào thì chỉ bị phạt hành chính, viết bản kiểm điểm gì gì đó rồi sẽ được thả về nhà. Còn nếu muốn trừng trị thì chính phủ phải tìm ra người chủ mưu, tội phạm chính.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Kết thúc

“Ba, chuyện này là sao? Ba mau cứu con ra đi, bọn chúng cứ cách một hồi lại đánh con một trận. Ba ơi!”

Cách một cái bàn, Tiền Phong khóc lóc kể lể với cha mình.

“Con trai à, đến bây giờ con còn không biết mình chọc phải ai à?”

Cha của Tiền Phong, thị trưởng Tiền Vinh Kiện, chỉ có thể đau lòng với con trai mình.

“Người nào? Không phải chỉ là vợ một thằng lính thôi sao? Ba à, ba nói với lãnh đạo ở trên, ém nhẹm chuyện này đi.”

Tiền Phong biết như vậy sẽ có chút rắc rối.

“Trời ơi, cái tên Chu Bảo Cương đó là tâm phúc của quân khu trưởng, anh hùng chiến tranh, dẫn dắt không biết bao nhiêu thuộc hạ là lính đặc chủng, ngay cả cục công an của chúng ta cũng có không ít người từng là thủ hạ của hắn. Ba đến cục công an nhờ giúp đỡ, vừa mở miệng thì người ta đã nói rằng chuyện này mọi người đều biết, ai ra tay giúp thì người đó khỏi cần ở trong cục nữa.”

Tiền Vinh Kiện đã sống đến chừng này tuổi rồi nhưng đây vẫn là lần đầu tiên bị lạnh nhạt như vậy.

“Vậy chúng ta dứt tiền, dứt tiền lên trên!” Tiền Phong cuống cuồng.

“Con trai ngốc của ba, tiền của con có thể nhiều hơn của ả Chung Linh sao? Không sai, chính là con nhỏ mà con bắt đấy. Cô ta chính là người có tiền nhất trong tỉnh này, ngay cả tỉnh trưởng cũng phải chủ động bắt tay với cô ta, quan hệ với bên trên còn vững vàng hơn chúng ta nữa.”

Ông lão trong chốc lát tóc đã chuyển trắng, chẳng biết là thằng con trai này của ông còn có thể giữ được mạng không nữa.

“VẬY.. vậy chúng ta hòa giải với họ. Chỉ cần họ không truy cứu, cần bao nhiêu tiền, muốn con làm gì cũng được. Ba, ba đi cầu xin họ đi, nếu như bọn họ mà không tha cho con thì không biết con sẽ bị giam mấy năm nữa.”

Trong giây lát này Tiền Phong đã quýnh quýng cả lên, mồ hôi, nước mắt thì nhau chảy xuống. Hắn ta chưa từng nghĩ sự tình lại trở nên nghiêm trọng thế này.

“Làm sao hòa giải? Người ta bị gãy xương, hơn nữa còn bị Trụ Từ đá một cước đến xày cả thai nữa. Tất cả chuyện này đều tính lên đầu con hết!”

Nói đến đây, Tiền Vinh Kiện cũng cực kỳ đau lòng.

“Con có biết bây giờ ba cũng bị đình chức rồi, ba cũng xong rồi. Con trai à, chúng ta thật sự xong rồi, ba chỉ cầu là có thể giữ được mạng của con thôi. Tên Chu Bảo Cương đó là có khả năng tác động rất lớn đến những người ở bên trên, ba thật sự là không lại hắn ta.”

“Sao lại như vậy?”

Tiền Phong chỉ có thể đau đón giật tóc.

Chu Bảo Cương đang bung một bát mì, là từ nhà nấu rồi mang đến, bên trên mì còn có một quả trứng gà.

“Nào, Tiểu Linh, ăn một chút đi!”

Chu Bảo Cương nhìn dáng vẻ ngần ngại của Chung Linh mà đứt từng đoạn ruột. Anh thả để bản thân mình bị thương thì lòng anh còn dễ chịu hơn thế này nhiều.

“Anh, anh ơi, con của chúng ta, em cảm thấy lần này nhất định là con gái, một bé gái giống em. Anh có thích không? Không phải anh đã từng nói rằng anh thích có một cô con gái giống em sao?”

Trong mắt Chung Linh ngập tràn bi thương. Cô chậm rãi nói với chồng mình những ảo tưởng trong lòng, đây đều là những suy nghĩ luôn luẩn quẩn trong lòng cô.

Chu Bảo Cương cảm thấy mũi mình cay xè, mắt anh như đang có thứ gì đó ứa ra. Anh đặt tô mì xuống bàn, xoay người nhìn ra ngoài cửa sổ. Sau một hồi lâu anh mới ngồi xuống mép giường, ôm lấy vợ mình vào lòng. Chung Linh cũng dang tay ôm lấy anh. Cô cảm thấy vòng tay xiết chặt của anh như muốn chôn cô vào ngực anh luôn vậy, cô cũng ra sức ôm lấy anh thật chặt, thật chặt. Hai người cảm nhận lấy sự an ủi, vỗ về từ đối phương.

Đối với Chu Bảo Cương mà nói, anh không chỉ là mất đi một đứa con, mà quan trọng nhất là suýt chút nữa thì anh đã mất luôn Chung Linh. Chung Linh của anh! Có lẽ vào lúc cô bị bắt cóc, anh mới thật sự hiểu rõ rằng rốt cục Chung Linh đối với anh có ý nghĩa như thế nào. Nhìn thấy cô đau lòng đến nhường này, quả thật là so với việc chém anh một nhát còn khó chịu gấp vạn lần. Đau đến nghẹt thở.

...

Gần đến trưa thì Lý Tiểu Vân đến, nhìn thấy Chung Linh đang nằm ngủ trên giường, còn có Hàn Minh Minh ngồi ở cạnh giường bầu bạn.

“Sao rồi?”

Lý Tiểu Vân nhỏ giọng hỏi Hàn Minh Minh. Hai người từ trước đã gặp qua.

“Không ngủ được gì cả. Ngoại trừ mì do chính tay đội trưởng nấu ra, chị ấy hoàn toàn chẳng nuốt được thứ gì. Hồi nãy chị ấy mới khóc xong một trận. Chị cũng biết vợ chồng chị ấy thích trẻ con đến nhường nào mà.”

Hàn Minh Minh không nhìn Lý Tiểu Vân, giọng phản phát như là đang nói cho chính mình nghe.

“Lăng Vân đâu rồi? Không sao chứ? Chị nghe nói thằng bé cũng nhìn thấy Chung Linh bị bắt đi.”

Lý Tiểu Vân khá lo lắng cho tình hình của Chu Lăng Vân, không biết là thằng bé chịu nổi sự việc này hay không nữa. Đối với cả nhà Chung Linh mà nói, đây chắc chắn là một tai họa khủng khiếp.

“Cũng ổn, chỉ là nhớ mẹ thôi. Nhã Tĩnh đang chăm sóc thằng bé. Nó nghe nói mẹ mình bị thương, cứ một mực la hét đòi báo thù cho mẹ. Chị đừng quá lo lắng.”

Hàn Minh Minh và Chung Linh là bạn tốt, quan hệ giữa Lý Tiểu Vân và Chung Linh cũng rất thân thiết, vì thế mỗi lần hai người gặp nhau cũng không cảm thấy xa cách.

“Vậy còn Chu đội trưởng? Anh ấy vẫn khỏe chứ?”

Lý Tiểu Vân cũng rất lo lắng cho người anh rể này. Nếu như bây giờ mà anh không thể chịu đựng nổi cú sốc này, không thể kiểm soát được tâm tình của mình thì Chung Linh phải làm sao đây?

“Sao mà khỏe được chứ?”

Mấy ngày nay Chu Bảo Cương nghiêm khắc đến mức chết được người.

“Vậy cái tên kia thì sao?”

“Phải thế nào thì thế đấy thôi. Tiếc là hán ta đã tiêu hủy được không ít đồng thuốc lắc kia, nhưng mà cho dù như thế thì cuộc đời này của hán cũng chẳng mong được yên ổn nữa đâu.”

Lý Tiểu Vân tuy rằng không nói rõ ý nhưng Hàn Minh Minh hiểu ra hàm ý trong câu nói của cô, khẽ mỉm cười.

“Xin hỏi cô Chung Linh ở phòng này phải không?”

Đứng ngoài cửa là một phụ nữ trung niên, vẻ ngoài được chăm sóc rất tốt, trên người là một bộ đồ màu xám tro.

Chung Linh cũng đã tỉnh lại, nghe có người tìm mình, cô cảm thấy rất kỳ lạ, cô đâu có quen biết người phụ nữ này.

“Tôi là Chung Linh, di là?”

Biết mình đã tìm được đúng người, người phụ nữ đó vội vàng chạy đến quỳ xuống bên giường của Chung Linh.

“Tôi là mẹ của Tiền Phong, tôi van xin cô, cô tha cho nó đi, tôi van xin cô. Chỉ cần cô nương tay cho nó, cô muốn gì cũng được, chỉ cần cô nói, tôi đền mạng cho cô.”

Nghe bà ta nói như vậy Chung Linh cũng hiểu được, làm mẹ thật không dễ dàng, Chung Linh rất cảm động. Nhưng mà đứa bé của cô thì sao? Có ai cho cô một cơ hội thế này chưa?

“Bà nên về đi!”

Lý Tiểu Vân và Hàn Minh Minh vội vàng kéo bà ta ra, nhưng người phụ nữ này chẳng biết lấy từ đâu ra nhiều sức lực thế này, ra sức gầy khỏi sự khống chế của hai cô, sau đó bà ta lại phủ phục xuống.

“Tôi xin cô mà, tôi chỉ có một đứa con trai thôi, tôi cầu xin cô, tôi dập đầu lạy cô.”

Chung Linh thấy họ không còn cách nào khác nên mới đến cầu cạnh cô thế này. Chung Linh nhìn người mẹ kia, nhất thời không biết nên làm sao cho tốt.

“Tôi sẽ không làm gì hết, nhưng con của di phải chịu hình phạt như thế nào thì tòa án sẽ công bằng mà xử lý. Di đi đi!”

Chung Linh không thể nhượng bộ thêm được nữa.

Nửa đêm, Chung Linh giật mình tỉnh giấc khỏi một cơn mơ, nhưng cô không muốn mở mắt ra.

“Sao rồi? Gặp ác mộng à?”

Chu Bảo Cương vội vàng đến bên cô. Chung Linh nhìn thấy chồng mình, mỉm cười với anh.

“Anh, kiếp này em có thể ở cùng với anh, còn sinh được một đứa con đáng yêu như thế, đáng ra em không nên quá tham lam nữa.”

Chung Linh đã mơ một giấc mơ rất dài, mơ thấy rất nhiều chuyện, mơ thấy đủ loại chuyện của kiếp trước, thấy tất tần tật mọi thứ ở kiếp này. Kiếp này cô cùng với chồng mình luôn có nhau trong hoạn nạn, con trai thì đáng yêu, sự nghiệp cũng thành, tất cả đều hoàn mỹ, cực kỳ hoàn mỹ, chỉ trừ sự việc lần này. Nghĩ đến đây, Chung Linh ân hận nhủ thầm, mất đi đứa con này là chuyện làm cô nuối tiếc nhất trong kiếp này.

“Đừng nghĩ nữa nhé, em đã ăn hết không biết bao bữa mì rồi, ngày mai anh làm món khác cho em ăn, nhé?”

Mấy bữa nay Chung Linh chẳng thể nuốt trôi được thứ gì, chỉ có mì do chính tay Chu Bảo Cương nấu thì cô mới ăn được.

“Anh đừng làm nữa, anh bận rộn thế này, đừng lo lắng cho em nữa.”

Hiện tại Chu Bảo Cương rất bận, Chung Linh không muốn vì mình mà ảnh hưởng đến công việc của anh.

“Em cứ như thế, anh muốn chăm sóc cho em, chính vào lúc này em mới cần anh nhất.”

Chu Bảo Cương càng cảm thấy đau lòng. Từ trước khi tùy quân, chuyện gì Chung Linh cũng phải tự mình gánh vác, làm một người đàn ông mà để cho người phụ nữ của mình phải chịu đựng tất cả, còn mình thì vô lực giúp đỡ, anh cảm thấy rất thất vọng và hổ thẹn. Lần này, Chung Linh ở bên cạnh anh, anh muốn đền bù lại cho cô thật nhiều, để cho cô biết rằng anh luôn ở bên cạnh cô, anh là chỗ dựa của cô.

Tiền Phong bị kết án hơn 20 năm tù giam, gia tài bị tịch thu, cha của hắn ta cũng chính thức bị cách chức. Sau này Chung Linh nghe Lý Tiểu Vân nói, giải quyết chuyện của Tiền Phong vốn không cần đến cô ấy nhúng tay vào, là Chu Bảo Cương một mình giải quyết hết. Cha của Tiền Phong cũng rất cố gắng chạy vạy, nhưng chẳng ai dám giúp đỡ ông ta. Lý Tiểu Vân đã từng lên hỏi Chung Linh, rốt cuộc thì hậu thuẫn của Chu Bảo Cương vững chắc đến mức độ nào? Chung Linh chỉ cười mà không nói, biết những chuyện này để làm gì kia chứ!

Cũng có thể vì để an ủi Chung Linh, bù đắp cho nỗi đau mất con của cô mà Chu Bảo Cương đã chủ động viết thư cho cha mẹ Chung Linh, nêu ra việc muốn rước Nữ Nhi về nuôi dưỡng. Hơn nữa, anh cũng không giấu giếm chuyện Chung Linh gặp nạn mà mất đi đứa con còn chưa tượng hình. Cho đến tận khi Chu bảo Cương phái người đón mẹ cô và Nữ Nhi đến thì Chung Linh mới biết, anh vì cô mà đón mẹ cô và Nữ Nhi đến đây, hơn nữa, anh còn nêu ra chuyện giữ Nữ Nhi lại để tự mình nuôi dưỡng.

“Hay là không cần nữa, mỗi năm cho em gặp Nữ Nhi một lần là em đã mãn nguyện lắm rồi.”

Chung Linh làm sao có thể nhẫn tâm để con cái phải xa rời cha mẹ ruột của mình chứ?

“Thật ra.. mẹ vẫn cứ luôn sợ con lo lắng nên chưa nói cho con biết, anh trai và chị dâu của con đã ly hôn rồi.”

Mẹ của Chung Linh biết trong lòng con gái bà đang nghĩ những gì, bà nửa muốn nói lại không, cuối cùng cũng là nói ra hết mọi chuyện.

Chung Linh nghe mẹ nói thế cũng kinh hãi, cô nhìn bé Nữ Nữ đáng thương, con bé thật nhỏ bé và lặng lẽ, Chung Linh vô cùng thương tâm.

“Đến đây đi, Nữ Nữ, đến ở nhà cô. Từ nay về sau con ở với cô, được không hả? Chỗ này chính là nhà của con.”

Chung Linh nhìn thấy Nữ Nữ cứ như nhìn thấy đứa con mà cô đã mất đi vậy, nếu như đứa bé đó có thể chào đời chắc chắn cũng sẽ xinh đẹp giống như Nữ Nữ chứ?

“Anh trai và chị con cứ suốt ngày cãi vã. Hơn nữa, lần trước, người phụ nữ đó”

“Mẹ, mẹ đừng nói nữa, con không muốn nghe tiếp những chuyện bẩn thỉu của bọn họ, sau này mẹ cũng đừng nói với con nữa.”

Chung Linh nghĩ, chắc là lần này chị dâu đã nghĩ thông suốt rồi, thôi thì đây chắc là số mệnh vậy, con người không thể nào thay đổi được, bản thân cô sao cứ phải tham dự vào cuộc sống của người khác chứ? Chỉ là tội cho Nữ Nữ.

Nhiều năm sau này, khi Nữ Nữ đã là một cô gái trưởng thành, cô và người nhà Chung Linh về quê thăm ông bà nội. Nữ Nữ trở thành một luật sư khôn khéo, làm cố vấn pháp luật trong công ty của Chung Linh, hơn nữa còn là cánh tay phải của cô mình. Khi Chung Linh làm lễ mừng thọ cho mẹ, Nữ Nữ một tay thu xếp tất cả. Người sau này trở thành mẹ kế của Nữ Nữ là Vương Hải Anh, à tự cho mình là chị dâu của Chung Linh, nhìn thấy Nữ Nữ khoác trên người bộ trang phục hàng hiệu, dây chuyền kim cương, khuyên tai bằng đá quý, còn con trai mình thì lại mặc những bộ đồ tầm thường, còn vì một đôi giày thể thao 300 đồng mà suốt ngày nhay nhura quấy đời ả.

“Anh đi nói với Chung Linh, nói là Đại Bảo nhà chúng ta sắp lên cao trung rồi, kêu cô ta chu cấp học phí cho con.”

Mấy năm nay Vương Hải Anh đã chịu quá đủ rồi, tại sao cùng là con của Chung Linh mà một đứa thì có thể ăn sang mặc quý, đi xe Mercedes Benz, còn một đứa thì chỉ có thể mặc hàng chợ!

“Nữ Nữ từ nhỏ đã theo Tiểu Linh, Tiểu Linh cũng đã coi con bé như con mình, cô bảo tôi nói làm sao? Hơn nữa, nó cũng chẳng ưa gì cô, cô không biết hay sao?”

Sau nhiều năm, Chung Linh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hẳn không biết tại sao lúc đầu mình lại cố chấp đến như thế. Hiện tại, ngay đến con trai mình ở bên ngoài cũng chẳng thể ngẩng đầu lên nổi, về đến nhà còn oán trách cha mẹ. Nữ Nữ cũng chẳng thêm để ý gì đến người cha như hắn.

Còn Chung Linh thì một xu cũng chẳng cho cái gia đình ba người này, nguyên nhân chủ yếu chính là vì lúc đó anh trai đối với Nữ Nữ chẳng thêm ngó ngang. Đối với gia đình này, Chung Linh là mắt không thấy thì tâm chẳng phiền.

Sau khi bị thương, Chung Linh không làm giáo viên nữa. Điều bất ngờ nhất chính là, sau sự kiện đó, bạn nhỏ Chu Lăng Vân trở thành một đứa bé rất ngoan ngoãn. Thằng bé nghĩ rằng chính tại vì mình không có khả năng bảo vệ mẹ, nên mẹ nó mới bị bắt đi. Với cách nghĩ như vậy, một cách vô thức cũng thúc đẩy thằng bé chọn lựa con đường quân đội. Đương nhiên, đến lúc bọn nó đi lính thì đã không còn giống thời của ba nó nữa rồi. Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình đều vào học trường quân đội.

Con gái của Lý Tiểu Vân là Cao Viễn, từ lúc lên cao trung (1) và gặp được Chu Lăng Vân là con bé đã luôn ghi nhớ trong lòng, sau đó thì yêu thầm Chu Lăng Vân đến tận tám năm trời. Về sau, sau khi đã cố gắng vượt qua mọi khó khăn gian khổ, thậm chí còn dùng đến cái chết để đe dọa, cuối cùng thì cô cũng nhận được sự chấp nhận của Chu Lăng Vân, bước chân vào Chu gia.

Đến khi Chu Bảo Cương nghỉ hưu thì đã lên đến cấp bậc thượng tướng, nếu như anh mất thì đến cả bậc lãnh đạo quốc gia cũng phải gửi vòng hoa phúng viếng. Chung Linh cũng sống một cuộc sống rất bình dị.

Vào lúc Chung Linh hơn 60 tuổi, bệnh nặng phải vào viện, cô nằm trên giường đợi Chu Bảo Cương đến chăm. Tuổi tác của anh cũng đã cao lắm rồi, nhưng mỗi ngày anh đều vào bầu bạn với vợ. Mỗi lần vào đều là cả ngày.

“Sao anh lại vào rồi? Không phải nói là đau vai à?”

Năm tháng đã để lại dấu tích trên cơ thể Chung Linh, vẻ xinh đẹp trẻ trung đã đi mất nhưng nét tao nhã vẫn còn đây.

“Không an tâm. Em xem anh làm gì cho em nè!”

Thân hình của Chu Bảo Cương cũng không còn cường tráng nữa, nhưng vẫn là cái dáng đứng thẳng tắp và cao ngất ấy.

Mở bình giữ nhiệt ra, là mì sồi! Chắc chắn là anh làm! Đã lâu lắm rồi Chung Linh không được ăn mì do anh làm. Từ sau lần xảy thai cô không muốn ăn mì do Chu Bảo Cương nấu nữa. Vẫn là cái mùi vị ấy, Chung Linh cảm thấy mũi mình lại cay cay.

Bên trong của một dãy biệt thự cao cấp, trong ngoài đều được canh gác nghiêm ngặt, căn phòng phía bên trong được trang trí vô cùng ấm áp. Cao Viễn đang ngồi trên sofa đan áo len, một lát sau một người đàn ông quân hàm trung tá bước vào, anh ta trông cực kỳ giống Chu Bảo Cương, đứng là cha con!

“Ba đâu?”

Chu Lăng Vân vừa gỡ nút áo vừa hỏi vợ.

“Đang chuẩn bị cơm tối cho mẹ, ba nói tối nay cho chúng ta ăn bánh crepe đó.”

Cao Viễn nhìn chồng với ánh mắt sùng bái, đúng là đẹp trai đến trái lè trôi luôn mà!

“Sao em không đi giúp ba một tay?” Anh vừa nói vừa đưa áo cho bảo mẫu.

“Ba không cho, anh không thấy mẹ cũng phải ngồi một bên nhìn thôi hay sao?”

Cao Viễn cũng rất hâm mộ đôi vợ chồng già này.

“Anh đi xem xem.”

Chu Lăng Vân hơi lo lắng. Từ sau khi ba nghỉ hưu là ông đặc biệt quán lấy mẹ, có lúc còn rất tùy hứng, nếu không phải đưa mẹ đi du lịch thì cũng là đưa mẹ về thăm quê cũ.

Mấy đứa con đang chơi súng đồ chơi trong vườn, nhìn là có thể tưởng tượng đến hai chiến sĩ tương lai.

“Ba nó à, em có phải là không còn xinh đẹp rồi không hả?”

Chung Linh biết mình thật sự đã già rồi. Hiện tại, từng giây từng phút cô đều cảm thấy đời này của cô rất đáng giá.

“Ừm, không phải em muốn để anh lớn tuổi thế này rồi mà còn phải đánh nhau vì em đó chứ?”

Chu Bảo Cương vừa cười vừa nói. Nghe anh nói như vậy, Chung Linh cũng bật cười.

“Kiếp này được cùng anh sống đến già thật tốt quá. Ba nó à, anh đồng ý với em một chuyện có được không?”

Chung Linh nhẹ nhàng nói.

“Em nói đi, anh nhất định sẽ đồng ý.”

Hiện giờ Chu Bảo Cương cảm thấy người bạn đời này còn quan trọng hơn cả con, cháu của mình.

“Kiếp này em đã vì anh mà hy sinh rất nhiều thứ, trước nay em chưa bao giờ hối hận qua một lần. Không phải ai cũng có thể sống đến trăm tuổi với người mình yêu thương đâu, anh nhất định phải đồng ý với em”

Chung Linh nắm lấy bàn tay của Chu Bảo Cương, tay của anh vẫn còn ấm áp và rắn chắc như cũ, chỉ là trên da đã xuất hiện những đốm đồi mồi.

“Em nói đi, chuyện gì anh cũng đồng ý.”

Lúc trẻ Chu Bảo Cương trên người mang nhiệm vụ, thân bất do kỷ, bây giờ điều quan trọng nhất chính là người vợ này.

“Anh nhất định phải chết sau em, nếu như anh mà chết trước em, vứt em lại một mình, em sẽ không thể nào chịu đựng nổi.”

Chung Linh ngẩng đầu nhìn Chu Bảo Cương.

“Được, anh đồng ý.”

Giọng của Chu Bảo Cương đã nghèn nghẹn.

“Nếu như em chết trước rồi, anh đem em đi hỏa táng, mua một hủ tro cốt lớn. Chờ đến khi anh cũng chết rồi, chúng ta sẽ hợp táng cùng một chỗ. Như vậy thì chết cũng ở cùng với nhau!”

Chung Linh biết con người đều phải chết, đây là nguyện vọng của cô.

“Được, chúng ta có chết cũng ở chung một chỗ. Như vậy rất tốt.”

Chu Bảo Cương cũng có mong muốn như vậy. Đã già rồi, cũng phải suy nghĩ đến chuyện này.

“Có hay không khi em chết trước rồi anh lại tìm người khác hả? Em không muốn ba người ở chung một chỗ đâu nha, như vậy chen chúc lắm.”

Chung Linh tuổi dù đã lớn nhưng tính ghen tuông vẫn chẳng giảm đi chút nào.

“Em yên tâm, Chu Bảo Cương chỉ có thể là của Chung Linh thôi.”

Nghe Chu Bảo Cương nói như thế, Chung Linh mới mỉm cười mãn nguyện.

~ Hoàn chính văn ~

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Ngoại truyện: Chu Lăng Vân

Chu Lăng Vân luôn nhớ mãi chuyện mẹ mình bị bắt cóc, cảm giác của lúc đó đã in đậm vào trí óc nó, cả đời này nó cũng không bao giờ quên được. Và cũng từ khoảnh khắc đó trở đi, Chu Lăng Vân quyết định rằng nó sẽ không bao giờ là một kẻ yếu đuối nữa.

Từ nhỏ, mẹ đã rất thương yêu nó, những thứ nhỏ nhặt trong cuộc sống mẹ đều chăm cho nó từng li từng tí. Trong mắt nó, người quan trọng nhất trong lòng mẹ chính là ba nó, mẹ yêu thương nó cũng chỉ vì nó là con trai của ba. Cách suy nghĩ như vậy đã bám rễ trong đầu Chu Lăng Vân một thời gian rất dài.

Ba thường không ở nhà, nhưng mỗi lần ba về là ánh mắt mẹ đều chỉ dính lên người ba. Mỗi việc nhỏ nhặt nhất mẹ đều lo cho ba cực kỳ chu đáo, từ xới com châm trà, thậm chí ngay cả tất cũng chuẩn bị cho ba, đặt cẩn thận ở dưới gối. Nếu như lúc nào mà lâu thật lâu ba cũng chưa trở về thì mẹ lại như người mất hồn, cho đến khi ba về nhà thì mẹ mới vui vẻ được trở lại.

Có một lần nó nghe thấy mẹ gọi ba là 'anh', cảm giác hai người cứ như là mấy diễn viên trong phim Hàn vậy. Lúc đó còn nhỏ, nó còn tưởng là tất cả các cặp vợ chồng đều gọi nhau như thế nữa chứ!

Lúc nhỏ nó cứ nghĩ ba là một người rất lạnh lùng, nó cứ cảm thấy bất công cho mẹ suốt, không hiểu sao mà mẹ cứ vì ba mà lấy mặt nóng áp mong lạnh hoài. Sau này, có một lần Chu Lăng Vân phát hiện ra, những lúc không có người, ba thường hay ôm chặt mẹ vào lòng, hai người còn rủ rỉ rủ rỉ miết.

Mỗi lần ba về nhà, buổi tối nó đều ngủ không yên, không hiểu vì sao mà giường cứ rung động miết, còn có tiếng rên rỉ của ba mẹ nữa. Sau này lớn lên, nó mới biết là ba mẹ nó có biết bao nhiêu là ân ái.

Khi sinh nó mẹ vẫn còn trẻ. Mẹ là người phụ nữ đẹp nhất mà nó từng nhìn thấy, cảm giác mà mẹ mang lại giống như vị nữ vương của Nữ Nhi Quốc mà lúc nhỏ nó xem trong 'Tây Du Ký' vậy. Vừa xinh đẹp, sang trọng, hơn nữa lại vô cùng dịu dàng.

Trong mắt của Chu Lăng Vân, rất lâu rất lâu nó vẫn luôn cho rằng mẹ nó là một người cực kỳ dịu dàng và yếu đuối, bởi vì trước giờ mẹ chưa từng nổi giận. Cho dù là ba đã giận đến bốc khói thì mẹ cũng không giận chút nào cả. Nếu như ba mẹ cãi nhau, người lớn tiếng chắc chắn chỉ có ba thôi, nhưng mà tất nhiên, người chiến thắng luôn luôn là mẹ.

Chu Lăng Vân thay đổi ấn tượng yếu đuối về mẹ là từ hồi về thăm quê. Ở nơi đó, mẹ nó đối xử với ông nội bà nội vô cùng cung kính, nhưng mà, cả ông bà nội, còn có cả nhà của cô nữa, vào lúc thân thiết vẫn có một phần tôn trọng dành cho mẹ. Chuyện này thật là hiếm thấy.

Nhưng mà Chu Lăng Vân cũng đã từng thấy mẹ mình nổi giận qua một lần. Đó cũng là lúc ở nhà ông bà nội, có một dì kéo lấy tay nó rất là thân thiết, mẹ đi tìm nó thì nhìn thấy. Đó là lần đầu tiên nó thấy sắc mặt mẹ khó coi như vậy.

Từ nhỏ, Chu Lăng Vân chẳng thấy mình có gì khác với những đứa nhóc khác cả. Mỗi ngày nó và Vương Hạo Đình đều đi chơi tới tối mịt, thậm chí mỗi ngày nó chỉ được có một hào tiền tiêu vặt, chỉ có thể mua một cây kem que khá ngon lành, hay là cây kem que đá giá năm xu không được ngon lắm. Tiền tiêu vặt của mấy đứa bé khác còn hơn nó nhiều.

Nhớ cái lần gây họa đó, mẹ nó phải bồi thường không ít tiền cho bên cấp dưỡng, cả nhà ba người nhà nó còn bị ép ăn quá trời khoai tây với su hào trong một thời gian dài. Từ ngày mẹ gặp chuyện không thể đi làm nữa, Chu Lăng Vân càng cảm thấy điều kiện của nhà nó càng khó khăn.

Đối với ba của mình, từ nhỏ Chu Lăng Vân đã hơi sợ ông. Nhưng mà từ khi bắt đầu tham gia huấn luyện trong quân đội vào những dịp hè thì quả thực, nó trở nên sùng bái ba mình đến tột cùng.

Cách giáo dục trong nhà nó không giống với những nhà khác. Nhà chú Châu Khải thì khỏi cần nói, chị Đại Nha rất thông minh, cũng rất là nghe lời, dường như chẳng cần dùng đến 'gia pháp' bao giờ cả. Nhưng mà nhà Vương Hạo Đình thì phạt đứng, còn nhà của nó thì lại phạt hít đất. Mà cái cách trừng phạt này cũng có điểm tốt, ít nhất là sau này khi lên cao trung, lúc đánh nhau nó chẳng thua thiệt chút nào hết. Lúc tham gia huấn luyện trong trường quân đội nó cũng rất là thoải mái, huấn luyện viên lúc đó còn cho rằng Chu Lăng Vân ăn gian kia, nếu không thì sao mà có được thành tích tốt thế kia chứ! Ông làm sao biết được, thằng nhóc đó lớn lên giữa bộ đội đặc chủng đó nha.

Lúc học cao trung, Chu Lăng Vân có mối tình đầu tiên với một bạn học nữ cùng lớp. Vì chuyện tình cảm mà ảnh hưởng đến thành tích của nó, cũng làm ảnh hưởng đến thành tích của cô bé kia. Nhà của cô bé kia rất có tiền, không biết làm thế nào mà biết được số điện thoại của mẹ Chu Lăng Vân. Lúc gọi điện thoại, nhà bên đó đã sỉ vả mẹ của Chu Lăng Vân một trận toi bồi, nói cái gì mà nhà nó muốn trèo cao gì gì đó, rồi còn rất nhiều những câu tương tự như thế nữa. Chu Lăng Vân cũng bị mẹ của cô bé tìm gặp nói cho một tăng, khiến cho lòng tự ái của nó bị tổn thương ghê gớm. Cái chính không phải bà ấy nói nhà nó không giàu có bằng nhà người ta như thế nào, mà là bà mẹ đó nói, Chu Lăng Vân chẳng có chút tiền đồ gì hết.

Ngày hôm sau, Chu Lăng Vân không lên lớp, giáo viên mời phụ huynh của nó và cô bé kia đến trường. Cả hai đứa đều đứng ở trước cổng lớn của trường đợi ba mẹ của mình đến. Một lát sau, ba mẹ của cô bạn đó đến, lái một chiếc xe Santana. Hai ông bà nhìn Chu Lăng Vân, vẻ mặt chẳng chút thiện cảm.

"Sao? Ba mẹ của cậu đâu?"

Bọn họ biết ba của Chu Lăng Vân là lính, còn mẹ thì ở nhà.

Chu Lăng Vân chẳng thèm để ý đến bọn họ. Dù sao thì con gái của bọn họ cũng bỏ rơi nó rồi. Hơn nữa, điều quan trọng nhất chính là, bọn họ đối xử với mẹ nó chẳng có chút lễ độ nào hết, vì thế nên nó cũng chẳng cần khách khí, chẳng cần bỏ vào mắt làm gì.

Đợi thêm một lát nữa, từ đằng xa một chiếc BMW màu đen chạy tới, dừng lại trước mặt của bọn họ. Ngoại trừ Chu Lăng Vân ra thì mọi người đều rất hiếu kỳ, dù là người không biết chút gì về xe thì cũng biết rằng loại xe này rất đắt.

Một người phụ nữ bước xuống từ ghế sau của chiếc xe. Cô khoảng chừng trên dưới ba mươi tuổi, mặc một bộ váy sát nách liền thân màu đen, mang đôi giày cao gót cùng màu, khoan thai bước đến, thật là phong tình vạn chủng (1). Cho dù là máy ảnh tĩnh điện ảnh cũng không thể bằng cô được: nước da trắng ngần, dáng vóc yếu điệu, ngũ quan xinh xắn, thật khiến người ta chẳng thể rời mắt.

"Đợi lâu lắm rồi à?"

Chu Lăng Vân biết là mẹ mình rất xinh đẹp, nhưng nó không biết là mẹ đi đâu mà kiếm ra được chiếc xe đó.

"Chúng ta đi vào thôi."

Chu Lăng Vân quyết định khi về nhà sẽ từ từ hỏi lại mẹ. Nó nghĩ, cho dù là vì thể diện thì cũng không cần phải đi mượn xe người ta chứ.

"Đợi tí, cô và Chu Lăng Vân là..."

Tất nhiên là bọn họ không dám chắc chắn người phụ nữ này có phải là phụ huynh của Chu Lăng Vân hay không.

"Tôi là mẹ của cháu."

Chung Linh một câu dứt lời.

Cả nhà ba người kia đều tỏ vẻ không mấy tin tưởng.

Thật ra, thứ nhất là do Chung Linh kết hôn sớm, sinh con cũng sớm. Thứ hai là do cô chăm sóc bản thân rất tốt, đã sắp 38 tuổi rồi mà nhìn cứ như người mới 30.

Chung Linh nói xong một câu liền cùng con trai đi vào trong trường.

Chung Linh vốn là người rất khiêm tốn, nhưng vì con trai, lần này cô không thể làm thế được. Lần này, không nói đến chuyện bị người ta sỉ vả, chỉ cần vì thái độ của giáo viên thì cũng phải làm thế này. Cũng may Chu Lăng Vân không phải là một đứa bé ham mộ hư vinh.

"Chào thầy, tôi là Chung Linh, là mẹ của Chu Lăng Vân."

Giáo viên chủ nhiệm của Chu Lăng Vân là một thầy giáo hơn ba mươi tuổi, tuy rằng không xét là lớn tuổi nhưng qua mấy lần nói chuyện điện thoại, cô biết vị thầy giáo này rất chín chắn, biết rõ đạo lý phát tài.

"Chung Linh, à... chào chị."

Giáo viên chủ nhiệm nhìn thấy vị phụ huynh có độ tuổi dường như chẳng khác mình là mấy này cũng giật mình, thật là chưa từng thấy qua người nào xinh đẹp như vậy.

"Thật xin lỗi hết sức, ba của cháu rất bận rộn, đang làm nhiệm vụ nên không thể nào đến trước được. Thật xin lỗi thầy."

Chung Linh giải thích với anh ta một chút.

"A... không biết ba của thằng bé làm gì? Hình như trên học bạ không có ghi."

Thầy chủ nhiệm vô cùng tò mò. Người phụ nữ này rất có thể là mẹ kế của Chu Lăng Vân! Người có thể lấy một bà vợ xinh đẹp như thế này nhất định phải là một vị quan chức cao cấp?

"Xin lỗi, chuyện này tôi không tiện nói ra. Nếu có chuyện gì thì thầy trực tiếp tìm tôi là được."

Ấn tượng của Chung Linh với thầy chủ nhiệm này không được tốt lắm. Phụ huynh của cô nữ sinh kia cũng đã bước vào rồi mà anh ta ngay đến một lời chào hỏi cũng chưa nói.

"A, được rồi. Vậy ngài ấy nhận chức ở đâu ạ?"

Nghe thầy chủ nhiệm hỏi như vậy, Chung Linh nhất thời có chút khó xử. Nghĩ mất một hồi, cô vẫn là từ trong túi xách lấy ra một tấm danh thiếp mạ vàng, đưa qua cho thầy giáo.

Ông thầy chủ nhiệm ấy vừa nhìn một cái liền bị dọa đến cả nửa ngày cũng chẳng thể mở miệng.

Cứ như thế mọi chuyện được giải quyết rất nhanh chóng. Không có đuổi học, cũng không bị xử phạt, chỉ cần bảo đảm bằng miệng là xong.

"Con trai, nếu như con thật sự thích cô bé đó thì mẹ cũng không ngại bé cháu nội sớm đâu."

Lời Chung Linh nói là thật. Nếu như bây giờ con trai cô từ bỏ việc đi học trường quân đội thì còn gì bằng nữa.

Trên đường về, Chu Lăng vân cũng biết được thế lực của nhà mình. Trước nay nó còn tưởng cái kết sắt lớn là để đựng các loại văn kiện bí mật của ba, bây giờ mẹ mới nói với nó, trong đó là đồ cổ, đồ nữ trang, sổ tiết kiệm và cổ phiếu của nhà nó. Nhưng mà Chu Lăng Vân cũng chẳng mắc mưu của mẹ đâu, nó muốn thi vào trường quân đội. Sự việc lần này đã cho nó một bài học rồi.

Lần đầu tiên Chu Lăng Vân gặp Cao Viễn là lúc nó mới vừa lên cao trung (2), con nhỏ là một đứa con gái rất thích làm đẹp. Lúc đó, con bé với dì Tiểu Vân qua đưa tài liệu cho mẹ.

Con bé mặc một bộ váy liền thân màu hồng, đầu tết tóc công chúa, còn kẹp một chiếc nơ hình bướm bướm nữa, đúng là bệnh công chúa mà! Thật là buồn cười quá đi!

Có thể là cái vẻ cười cợt hiển hiện quá rõ trên mặt Chu Lăng Vân khiến Cao Viễn nhìn là phát ghét, sau đó cứ lờ mờ Chu Lăng Vân miết. Vậy mà cậu ta chẳng thèm để ý, còn nhếch mép cười xem tivi nữa chứ. Vì thế, ngay tại cái thời điểm đó, con bé bị chọc tức rồi.

"Này, cậu cười cái gì?"

Cao Viễn không hề để ý tới hai người lớn ngồi bên cạnh đang bàn công chuyện, nó không có để ăn hiếp đâu!

"Xi!"

Chu Lăng Vân vẫn mặc kệ con bé, trong lòng nó còn nghĩ, "Mẹ thật là, không vào trong phòng bàn công chuyện với dì, nhất định phải ở đây làm phiền mình xem tivi, tiếng cũng phải vụn nhỏ nữa chứ."

"Tôi nói chuyện với cậu đó, cậu bị câm à!"

Tiếng gào của Cao Viễn làm cả ba người đều quay lại nhìn nó. Lúc này, con bé mới ngượng ngùng.

"Hai đứa làm gì vậy?" Lý Tiểu Vân hỏi con gái.

"Không có gì." Môi của Cao Viễn vênh lên đúng cao.

"Thật không? Sao mà dì thấy hai đứa cứ như oan gia vậy."

Mẹ nói câu này đúng là cho dì một linh cảm rất lớn.

"Đúng vậy nha. Oan gia thì phải kết thành một đôi đó."

Nghe lời dì nói, Chu Lăng Vân nhè nhẹ nhếch miệng một cái, quay người bước lên lầu. Phụ nữ đúng là phiền phức!

"Tôi lên lầu trước rồi."

Cao Viễn nói với theo.

Ngay vào lúc đó, con bé đã bắt đầu có hứng thú với Chu Lăng Vân. Thật ra con bé không nói ra thì với sự thông minh của mình, Chu Lăng Vân cũng biết.

Từ sau lần đó, con bé cứ tìm đủ mọi lý do để ghé qua, dần dần cũng coi như là thân thuộc với Chu Lăng Vân.

Cứ như thế qua hết khoảng hơn nửa tháng, có một ngày, Chu Lăng Vân phát hiện ra trên bàn mình có một bức thư. Thư từ loại này Chu Lăng Vân cũng đã nhận qua không ít, phong bì màu hồng nhạt, đương nhiên là thư tình rồi. Không cần mở ra cũng biết là ai viết, không phải là rất rõ ràng hay sao?

Chu Lăng Vân không mở thư ra. Sắp thi rồi, nó không thể để chuyện khác làm phân tâm được. Không thể để cho người khác nói, vì nó là con trai của tướng quân, có đặc quyền gì gì đó được.

"Cậu nhìn thấy thư chưa?"

Buổi chiều, Cao Viễn lại đến. Con bé mặc một bộ váy liền màu trắng, rất xinh đẹp.

"Thấy rồi."

Có thể là do Cao Viễn thấy biểu hiện của Chu Lăng Vân rất bình thường, cảm thấy chắc là có chuyện gì đó.

"Cậu mở ra xem chưa vậy?"

"Chưa."

Dù sao thì nó cũng không muốn dây dưa với con bé, cứ như vậy đi!

Chu Lăng Vân không nhìn thấy vẻ mặt của Cao Viễn nhưng cũng có thể đoán ra được.

Từ sau bữa đó, chắc cũng phải đến hơn hai năm sau nó không gặp lại Cao Viễn nữa.

Vào lúc Chu Lăng Vân thi được vào trường quân đội, hai vợ chồng Chu Bảo Cương mở tiệc ăn mừng, mời rất nhiều khách đến. Cả nhà của Lý Tiểu Vân cũng đến đủ. Và còn rất nhiều người nữa.

Vương Hạo Đình cũng coi như là ăn mừng một thể luôn, hai đứa nó là bạn học mà.

Còn có gia đình của Mạc Hoành nữa. Sau này anh ta lấy một cô gái có khá nhiều nét giống Chung Linh.

Còn rất nhiều người trong công ty của Chung Linh và đồng sự, chiến hữu của Chu Bảo Cương. Trong đó tất nhiên là có Hình Bản, bây giờ anh ta đã là trợ thủ đắc lực của Chung Linh.

Chu Lăng Vân phát hiện ra bây giờ Cao Viễn đã ra dáng thiếu nữ lắm rồi, lại càng thêm xinh đẹp. Nhưng mà hình như tính cách của con bé không giống với trước đây, dường như là trầm lặng đi không ít.

Chu Lăng Vân cảm thấy trong nhà có quá nhiều người, tâm tình có chút buồn bực, một mình đi ra ngoài ban công hóng gió. Một lát sau, Nữu Nữu cũng đi ra.

"Em sao lại ra đây vậy, không muốn gặp Cao Viễn sao?"

Nữu Nữu càng lớn lại càng giống Chung Linh, nhưng lại là một mỹ nhân lạnh lùng.

"Sao chị lại nói như vậy? Cô ta đối với em đâu có sức ảnh hưởng lớn đến vậy đâu."

Nghe lời Chu Lăng Vân nói, Nữu Nữu rất lâu cũng không lên tiếng. Chu Lăng Vân tò mò nhìn chị nó.

"Lâu như vậy mà con bé chẳng quên được em, trong nhà nó toàn hình của em đấy."

Nghe Nữu Nữu nói vậy, đôi mày của Chu Lăng Vân nhíu lại. Hình của nó, Cao Viễn làm sao mà có hình của nó?

"Đừng có nói với em là mẹ đem hình của em cho nhỏ đó chứ."

Sắc mặt của Chu Lăng Vân u ám.

"Mẹ là người vậy sao? Di Tiểu Vân và nhà chúng ta có quan hệ như thế nào? Nếu như em đã không có ý, sao mẹ có thể đem hình của em cho con bé được? Sao có thể tro mắt nhìn sự việc phát triển đến nước này được?"

Nữu Nữu tỏ ra rất nghiêm túc, nhưng trong lời nói của con bé để lộ ra một thông tin.

"Không thể giải quyết?" Chu Lăng Vân nhìn chị nó.

"Cao Viễn thuê người theo dõi em, chụp hình em. Gần đây mẹ với chị mới nghe di Tiểu Vân kể lại, di ấy cũng mới biết gần đây thôi."

"Sao chị lại nói cho em những chuyện này?"

Chu Lăng Vân thật sự rất thông minh, ngay lập tức liền nghĩ ngay không biết có phải là ý của ba mẹ nó hay không đây.

"Chị muốn nói, nếu như em cũng thích con bé thì hãy hạ cái tính kiêu ngạo xuống bớt, nhà chúng ta cũng rất thoáng. Còn nếu như em không thích con bé, thì từ nay về sau hãy trốn con bé đi, đừng có để nó tiếp tục mê muội nữa."

Cả buổi, Chu Lăng Vân cũng chẳng có phản ứng gì, bị người khác theo dõi khiến nó rất tức giận, nhưng mà đối với thâm tình của Cao Viễn cũng cực kỳ kinh ngạc, mà hình như nó cũng có chút động lòng. Nói thật là, từ lúc đó trở đi, Chu Lăng Vân cũng không biết rốt cục là tình cảm của nó đối với Cao Viễn là như thế nào.

Nữ Nhi đi vào trong. Một lát sau, Chu Lăng Vân tưởng là chị nó lại đi ra, quay đầu lại nhìn, thì ra là Cao Viễn. Nhất thời Chu Lăng Vân chẳng biết phải nói gì với cô bé.

Cao Viễn cũng không nói gì hết, chỉ có ngây ngẩn nhìn chằm chằm Chu Lăng Vân, ánh nhìn rất si mê.

Ánh nhìn đó khiến cho Chu Lăng Vân có chút không được tự nhiên, hình như còn chút xấu hổ nữa. Nó muốn nói gì đó nhưng lại không biết nên nói làm sao.

"Cậu sắp vào trường quân đội rồi, chắc phải cực khổ lắm."

Giọng nói của Cao Viễn có chút run rẩy, không biết có phải là vì khẩn trương hay không.

"Ừ."

Chu Lăng Vân không biết nên nói gì tiếp nữa, nó cũng không dám nhìn Cao Viễn. Thật sự là Cao Viễn rất xinh đẹp. Lúc đó Chu Lăng Vân cũng phát hiện ra nó giống y chang ba nó, đều không giỏi dùng lời nói để biểu đạt.

Cứ như thế, sắc trời cũng dần dần tối, hai đứa đứng ở ban công rất lâu, chẳng nói thêm lời nào.

Buổi tối, Chu Lăng Vân ra ngoài rót nước, hai vợ chồng Chu Bảo Cương ngồi sofa ngoài phòng khách xem tivi. Chung Linh lại làm nũng, gối đầu lên đùi của ông xã.

"Anh nói xem Cao Viễn phải làm sao hả?"

Giọng nói của Chung Linh không lớn.

"Chuyện của bọn trẻ, chúng ta cũng không thể quản hết được. Có thể sau này con bé quen người khác rồi thì sẽ quên Lăng Vân thôi."

Nghe ba nói như vậy, trong lòng Chu Lăng Vân nặng trĩu, nó không thích cái tương lai đó.

"Không chắc lắm đâu, bây giờ Tiểu Vân vẫn còn trách em, nói là em không chịu giúp cô ấy."

Chung Linh méc ông xã.

"Để cho con trai tự mình giải quyết đi, em đừng có quản nữa."

Lời của Chu Bảo Cương nói thì Chung Linh nhất định sẽ nghe theo.

"Ừm, em biết rồi!"

Nói xong, Chung Linh liền chui vào trong lòng của ông xã mình.

Cái đôi vợ chồng này đúng là buồn nôn chết được! Chu Lăng Vân từ sớm đã quyết định, mai này nó nhất định sẽ không cưới một cô vợ dính người vậy đâu.

...

Cuộc sống trong trường quân đội của Chu Lăng Vân khá thuận lợi. Nghe nói Cao Viễn cũng đã thi vào một trường đại học có tiếng, khoa quản lý doanh nghiệp.

Theo dòng chảy của thời gian, tất cả mọi thứ lại trở về quỹ đạo. Vào một lần nghỉ đông, đang lúc Chu Lăng Vân chuẩn bị vác túi to túi nhỏ về nhà thì nhìn thấy Cao Viễn đứng ở trước cổng. Cô bé mặc chiếc áo lông màu xám, đầu đội mũ trắng, gương mặt vì lạnh mà đỏ ửng lên.

Thấy có con gái đến tìm Chu Lăng Vân, mấy anh em thân thiết của nó bắt đầu hô toáng lên, khiến cho Chu Lăng Vân cực kỳ xấu hổ.

"Sao cậu đến đây vậy?"

Phản ứng của Chu Lăng Vân như là đang cố gắng che giấu sự ngượng ngùng.

"Muốn cùng về nhà với cậu."

Giọng Cao Viễn nghe như rất tủi thân, hoàn toàn không giống với hình tượng đàn đá trước kia trong mắt của Chu Lăng Vân.

Chu Lăng Vân cũng không tiếp tục từ chối cô nữa, cùng cô trở về nhà. Trên đường đi, cô cũng không nói gì, nhưng Chu Lăng Vân có thể cảm nhận được chốc chốc cô bé lại nhìn nó. Nó thực sự không hiểu được rốt cục là cô nàng bị sao nữa, rốt cục thì cô thích gì ở nó? Nhưng mà, nó cũng cảm thấy thích thích cái cảm giác được người ta để ý như thế này.

Nguyên cả kỳ lễ, dường như ngày nào Cao Viễn cũng ở nhà Chu Lăng Vân, mà cả gia đình của Chu Lăng Vân cũng quen dần với sự tồn tại của cô bé.

Nếu như có ngày nào mà cô bé không qua thì mọi người sẽ cảm thấy có gì đó thiếu thiếu, đặc biệt là Chu Lăng Vân.

Chung Linh cũng phát hiện ra, vào những lúc đó, Chu Lăng Vân sẽ bắt đầu bực bội vô cớ.

Khi nhìn thấy cái dáng vẻ đó của con trai, hai vợ chồng Chu Bảo Cương đều len lén cười thầm.

...

Đến lúc chỉ còn cách một năm là tốt nghiệp, quan hệ giữa hai người đã có chuyển biến. Ngày đó, cả nhà Chu Lăng Vân đến tham gia dạ tiệc ở nhà Cao Viễn, tiệc mừng sinh nhật của ông nội con bé.

Chu Lăng Vân và Vương Hạo Đình cảm thấy không có gì thú vị, tính đi về nhà.

Ở thêm cửa, Vương Hạo Đình trêu ghẹo Chu Lăng Vân rằng,

"Vậy mà đi luôn sao, mày không đi chào cô bạn gái bé nhỏ của mày à?"

Bị trêu chọc như thế, Chu Lăng Vân ngượng ngùng phản bác,

"Cái gì mà bạn gái chứ, nó không phải đâu nhá."

Vừa quay đầu đã thấy Cao Viễn đang đứng sau lưng, Chu Lăng Vân bất chợt hóa đần đến nỗi chẳng biết đối diện cô bé như thế nào, cuối cùng thì nó chạy biến, chẳng dám quay đầu lại.

Về tới nhà, Chu Lăng Vân cảm thấy trong lòng buồn phiền, lại uống thêm một ít rượu, sau đó thì đi tắm qua loa một chút. Lấy cái khăn quần hờ quanh eo, nó đi về phòng.

"Em làm sao mà vào được đây?"

Là Cao Viễn. Thiệt làm cho Chu Lăng Vân hết cả hồn. Mà điều quan trọng nhất chính là, bây giờ trên người nó chỉ quần có một cái khăn tắm.

"Anh không khóa cửa."

Cao Viễn cũng không ngượng ngùng khi nhìn thấy nó đang để ngực trần, bây giờ mặt cô rất u ám. Chu Lăng Vân cũng đoán được cô vì lý do gì mà đến.

"Em... có chuyện gì sao?"

Chu Lăng Vân thật muốn kiểm cái quần mặc vào.

"Anh không biết tình cảm của em đối với anh à?"

Cao Viễn nhìn chằm chằm vào nó.

"Biết."

Chu Lăng Vân lại cảm thấy vừa buồn bực vừa ngượng ngùng.

"Anh biết thật à? Anh có biết em yêu anh cực khổ thế nào không?"

Mắt Cao Viễn đã ngập tràn nước mắt. Chu Lăng Vân nhìn thấy mà tay chân cuống cả lên, nhưng nó chỉ biết đơ ra mà nhìn, biết phải làm sao bây giờ?

"Anh... ừm..."

Chu Lăng Vân đang định nói gì đó thì một đôi môi đã áp lên môi nói, hoàn toàn không biết phản kháng như thế nào. Dần dần, nó đã chìm đắm trong sự ngọt ngào này, không thể kiềm chế nổi.

Không biết từ lúc nào, hai người đã ngã xuống giường.

"Em thật là quá tùy hứng."

Chu Lăng Vân vẫn luôn cảm thấy Cao Viễn là một cô bé tùy hứng, cầu không được mà vẫn cứng đầu như vậy.

"Em biết, em theo dõi anh, chụp lén anh là em không đúng, nhưng em cũng không biết tại sao nữa. Anh cho em một cơ hội được không?"

Giai nhân đã khấn cầu như thế này thì nó còn có thể làm gì chứ? Chu Lăng Vân sờ sờ đầu cô bé,

"Chúng ta ở cùng nhau sẽ hòa hợp chứ?"

Đối với chuyện này, Chu Lăng Vân không tin tưởng lắm.

"Sẽ mà, chỉ cần anh cho em cơ hội."

Chu Lăng Vân nhìn đôi mắt trong veo của cô, gật đầu đồng ý.

...

Hai người quen nhau một thời gian rất dài mới đi đến hôn nhân. Đương nhiên là trong khoảng thời gian đó Cao Viễn đã thay đổi rất nhiều, ít nhất cũng không còn khản trương quá mức nữa. Vì cô biết thần tượng của cô cũng phải đi vệ sinh, thần tượng của cũng có rất nhiều khuyết điểm. Nhưng mà, cô vẫn yêu.

Chu Lăng Vân cũng yêu cô, không phải là kiểu nhất kiến chung tình, mà là mưa dầm thấm lâu, từ từ tích lũy.

Sau đó rất nhiều năm, Chung Linh mới nói với cô con dâu khôn khéo trên mặt kinh doanh mà lại khờ khạo trên mặt tình cảm rằng, thật sự là con bé đã bị mắc lừa. Thật ra thì Chu Lăng Vân sớm đã yêu con bé rồi, cũng tại vì con bé quá dễ ý, quá sốt ruột nên bây giờ toàn là bị Chu Lăng Vân nói, là Cao Viễn sống chết theo đuổi nó.

Nhưng mà Cao Viễn cũng không dễ ý, bởi vì ở sau lưng, anh chàng đó rất biết nghe lời, y chang ông bố vậy.

(1) Tiếng Trung (风情万种): Phong tình vạn chủng – Đại ý chỉ đáng về cử chỉ của người phụ nữ rất đa dạng, mỗi lần gặp là lại có một diện mạo khác, ngắm hoài cũng không chán.

(2) Sơ trung (cấp 2): lớp 7 đến lớp 9. Cao trung (cấp 3): từ lớp 10 đến 12.

Bản raw chỗ này đề là sơ trung, nhưng mình thấy không hợp lý nên đổi thành cao trung. Vì như trong truyện thì khoảng 2 năm sau Cao Viễn vào đại học, Chu Lăng Vân thi vào trường quân đội nên mình nghĩ phải là lớp 10 (cao trung) mới đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Ngoại truyện 2: Nữ nữ (1)

Nữ Nữ có tên giấy tờ là Chung Khả Tâm. Không cần biết trước đó con bé được đặt cho tên gì nhưng Chung Linh cứ chọn cái tên đó cho con bé.

Từ lúc sáu tuổi thì con bé đã đến nhà cô nó ở. Cũng bắt đầu từ lúc đó con bé mới có được hạnh phúc thật sự, mới biết được cái gì là gia đình đích thật.

Trong ký ức lúc nhỏ của mình, ba mẹ nó rất hay cãi nhau. Sau này, cuối cùng thì ba mẹ không cãi nhau nữa. Họ ly hôn. Ba nó rất vui vẻ mà cưới một người đàn bà khác về. Tuy rằng lúc đó còn nhỏ, nhưng Nữ Nữ vẫn có thể cảm nhận rõ ràng rằng người đàn bà đó rất ghét nó, có lúc bà ta còn vô duyên vô cớ đánh nó nữa. Bà nội nhìn không vô nên thường hay kéo nó đến bên bà. Cho đến tận khi nó được rước qua bên nhà cô.

Lúc đó có một bài hát, gọi là cái thìa nhỏ. Trong ca từ có mấy câu: có đi ghê, sinh em trai... Những chuyện sau này cũng có thể tưởng tượng ra được.

Nữ Nữ mãi mãi ghi nhớ cái lần đầu tiên đến nhà cô. Lúc đó cô nó hình như mới xuất viện, nhưng vẫn thu xếp để trang trí cho phòng của nó. Căn phòng ngập trong một màu hồng nhạt: khăn trải giường màu hồng nhạt, mùng màu hồng nhạt, căn phòng đẹp lắm! Trước giờ nó chưa từng thấy qua căn phòng nào như thế này, mà trước giờ nó càng không nghĩ rằng nó lại có thể có được căn phòng như vậy.

Lúc cô nó đón nó từ bên bà nội về, Nữ Nữ nhìn thấy cô nó xúc động đến rơi nước mắt. Giây phút đó, nó thật sự đã cảm nhận được sự ấm áp.

Cô thật sự rất yêu thương nó, yêu nó như con đẻ của cô vậy. Cô mua đàn dương cầm cho nó, mỗi tuần đều đưa nó đi học đàn. Cô vì nó mà chuẩn bị rất nhiều quần áo đẹp, những thứ nó mặc đều là tốt nhất trường. Lúc nó bệnh, cô cũng không ngủ không nghỉ mà chăm sóc cho nó. Có một lần, thậm chí vì Chu Lăng Vân chọc cho nó khóc, cô đã đánh thẳng nhóc lần đầu tiên trong đời.

Dượng cũng rất thương nó. Mỗi lần về nhà, dượng đều quan tâm hỏi han nó chuyện học hành, sinh hoạt, thậm chí còn cười với nó nữa. Dượng Chu Bảo Cường chắc chắn là rất ít cười, mỗi lần nhìn thấy dượng cười, Nữ Nữ nhất định cũng sẽ cười theo. Không phải vì gì khác mà chỉ vì nó phát hiện ra, khi mà dượng nó cười, nhìn mặt dượng cứ ngốc ngốc.

Tình cảm của cô và dượng rất thâm thiết. Cô thường hay nhân lúc không có nó và em trai Chu Lăng Vân ở bên sẽ đi làm nũng với dượng, ngồi vào trong lòng dượng. Thiet tình, cô có biết là mình đã bao nhiêu tuổi không nhỉ!

Có một lần hai người bị nó và Chu Lăng Vân bắt gặp, dượng mặt đỏ rần rần, còn cô thì ngược lại, cô cứ làm như người vừa ngồi vào lòng dượng không

phải là mình vậy.

Nó nhớ lúc nó mười tuổi, cô đưa nó và Chu Lăng Vân về nhà. Cách nhiều năm không về nhà, Nữ Nữ gần như quên luôn đó chính là nhà của nó. Trước tiên, họ đến nhà bà nội của Chu Lăng Vân ở hai ngày, đó cũng chính là nhà của mẹ chồng của cô. Ở chỗ đó, họ được tiếp đón rất nhiệt tình, cả ba chồng và mẹ chồng của cô nó đều rất nhiệt tình. Bạn nhỏ Chu Lăng Vân thì khỏi cần nói, như cá gặp nước, nghịch ngợm như khi vậy! Nó nhớ mẹ chồng của cô nó cầm lấy tay nó, nói,

"Chặc! Thật là đứa bé đáng thương."

Thật ra Nữ Nữ rất không thích nghe câu này.

Cả nhà Chu gia đối xử với nó rất tốt. Lúc họ quây quanh Chu Lăng Vân vẫn luôn nghĩ đến nó, sợ nó thấy lạc lõng. Lúc Chu Lăng Vân ra ngoài chơi với mấy đứa bé trong thôn, Hoa Hoa sẽ chơi với nó. Nữ Nữ cho Hoa Hoa cái đồng hồ điện tử của mình, Hoa Hoa tặng cho Nữ Nữ một đôi giày mẹ nó làm.

Cô dắt theo hai đứa bé tội nó, còn thêm một đồng quà tặng cho mọi người, cùng về nhà bà nội. Cả nhà bà sớm đã biết tin nên đều đứng trước cửa nhà đợi bọn nó.

Nữ Nữ mặc một bộ quần áo thể thao. Đó là đồ nhập khẩu từ nước ngoài, trong nước có rất ít. Dù rằng Vương Hải Anh chưa từng nhìn thấy qua thì với cái chất lượng, đường cắt đó cũng có thể đoán ra được giá tiền không hề rẻ. Nhìn thấy đôi giày thể thao sạch bong của con bé, so với đôi giày giá 18 đồng một đôi bán ngoài chợ không biết là tốt hơn gấp bao nhiêu lần. Em trai của Nữ Nữ là Đại Bảo, cũng đã năm tuổi rồi. Thật ra hai người họ mới kết hôn được hơn bốn năm.

"Nữ Nữ, Nữ Nữ của bà."

Bà nội vừa nhìn thấy cháu mình liền khóc lóc ôm chầm lấy nó. Thật ra nó vẫn còn nhớ được ông nội, bà nội. Nó nhớ được hết mọi người trong nhà.

Nữ Nữ cứ thế ngây ngẩn bị ông bà nội kéo lấy, xem xét kỹ lưỡng.

"Nữ Nữ, cháu càng lớn càng giống cô. Người ta nói, trưởng thành ở bên cạnh ai thì sẽ giống người đó."

Bà nội tỉ mỉ đánh giá đứa bé trở mã trắng trẻo xinh xắn này.

"Nữ Nữ, đến chào bố cháu nào. Đó là dì của cháu, còn kia là em trai cháu, Chung Cường."

Chung Ngọc Tú không muốn nhà mình biến thành một tấn bi kịch. Cho dù con trai ông có kém cỏi đến thế nào thì ông cũng không muốn cháu gái mình bất hiếu với cha mẹ.

"Ba, dì, em trai."

Nữ Nữ trả lời rất bình tĩnh, nhưng mà sao lòng nó cứ có cảm giác không được thoải mái thế này?

"Đại Bảo, nhanh, kêu chị đi. Haha, Đại Bảo nhà chúng ta còn chưa gặp qua chị gái nữa nha!"

Trước giờ Vương Hải Anh đều rất biết cách lấy lòng người, cô ta hiểu rất rõ trong lòng bố chồng đang nghĩ gì.

"Còn không phải sao? Nữ Nữ, dẫn em trai đi chơi đi!"

Chung Cánh vừa nói vừa sờ đầu con trai.

Tình cảm yêu thương như vậy khiến cho Nữ Nữ cảm thấy chẳng thoải mái gì.

"Đi đi, dẫn em đi mua chút gì đó ăn."

Chung Linh có thể tưởng tượng được trong lòng Nữ Nữ có bao nhiêu là khó chịu.

Trong túi của Nữ Nữ có không ít tiền tiêu vặt,

"Vâng."

Nữ Nữ trả lời, đưa tay ra cho em trai. Chung Cường còn nhỏ, nghe nói đi mua đồ ăn liền vui vẻ đi theo chị gái.

Không lâu sau, mấy người Chung Linh đang ở trong nhà nói chuyện thì nghe thấy tiếng khóc hu hu của Chung Cường, liền sau thì thằng bé chạy thẳng vào nhà. Vương Hải Anh vội vàng bế con lên,

"Đại Bảo sao vậy? Là chị con ăn hiếp con à?"

Vương Hải Anh vừa nói dứt câu, lửa giận trong lòng Chung Linh bốc lên đến đầu. Nữ Nữ cũng đi vào ngay sau đó, trên tay còn ôm theo một đồng đồ

ăn,

"Chuyện quái gì vậy? Mày trông em thế đấy hả?"

Vương Hải Anh rống lên với Nữ Nữ. Cô ta cảm thấy bản thân mình rất đúng, làm chị gái thì đương nhiên phải giúp người lớn trông em. Hôn nữa, hỏi đó cô ta cũng không ít lần đánh Nữ Nữ, vì thế nên đương nhiên là có thể nói chuyện lớn tiếng như thế này với con bé. Thật ra cô ta cũng là có chút ý 'giết gà dọa khỉ'.

"Những thứ em ấy muốn quá nhiều, con không có nhiều tiền như vậy."

Nữ Nữ được Chung Linh dạy dỗ thành một thực nữ đích thực, dù cho vô cùng tức giận nhưng ngoài mặt thì vẫn cực kỳ bình tĩnh, không để mất lễ phép. Nhưng mà rõ ràng là đi ghê của nó lại không như vậy,

"Không có tiền? Cô của mày nhiều tiền như vậy mà mày lại có thể không có tiền? Mày nhìn bộ đồ trên người mày xem đáng bao nhiêu tiền?"

Vương Hải Anh rõ ràng là muốn nói cho Chung Linh nghe thấy.

"Ha ha, tay của Nữ Nữ dùng để đánh dương cầm, chân của con bé dùng để nhảy ballet. Còn về chuyện Nữ Nữ có bao nhiêu tiền thì thật chẳng tiện nói ra. Tóm lại tôi sẽ chuẩn bị của hồi môn cho con bé, không cần bận tâm."

Lời Chung Linh nói không rắn không mềm, nhưng mà, cũng nói rõ ràng Nữ Nữ rất được cưng chiều.

Vương Hải Anh cũng không nói gì nữa.

Sau khi cả nhà ăn xong cơm, Vương Hải Anh len lén kêu Chung Cánh ra ngoài,

"Ông chủ à, anh đi nói với em gái anh, kêu nó cho chúng ta mượn hai vạn đi, để chúng ta sửa nhà."

Vương Hải Anh chọc chọc ông chồng,

"Hai vạn? Hai vạn có thể xây một căn nhà ngói lớn có ban gian phòng đó. Nhiều tiền như vậy chúng ta lấy đâu ra mà trả?"

Chung Cánh chỉ là một viên chức nhỏ, tiền lương chẳng bao nhiêu, nhà họ ở đã cũ rồi, mỗi năm đến mùa mưa đều bị dột.

"Anh đúng thật là, anh có biết mỗi năm em gái anh đưa cho ba mẹ anh bao nhiêu tiền không? Nếu như không phải do ba mẹ anh hẹp hòi thì tôi cần phải trực tiếp mở miệng xin tiền em gái anh sao? Một người làm anh như anh mượn có hai vạn đồng, nó có thể đòi anh trả sao?"

Trong lòng Vương Hải Anh rất rõ cô em chồng này là người như thế nào!

"Thật sao? Vậy để anh thử xem"

Chung Cánh cũng đã hơi động lòng.

Lúc chiều tối, Chung Linh dẫn Nữ Nữ đi dạo gần đó. Khi đi đến sân thể dục của trường tiểu học, nhìn thấy thiết bị thể dục duy nhất là một cây xà đơn, vẫn y như cũ, nhưng mấy là phòng học ở đây thì vừa được xây mới. Nữ Nữ cũng sờ mó xung quanh, tìm về ký ức thời thơ bé. Lúc nhỏ, nó thường hay đến đây chơi. Chung Linh mỉm cười nhìn con bé,

"Tiểu Linh!"

Là Chung Cánh, anh ta đã đuổi đến nơi.

Chung Linh nhìn anh trai đi đến, trong lòng cô còn rất vui mừng. Cô nghĩ, anh trai vẫn còn muốn thân thiết với con gái mình, nhất định là anh vẫn luôn e ngại người vợ hiện tại luôn ở sát bên cho nên mới lãnh đạm với Nữ Nữ như vậy.

"Anh, anh xem Nữ Nữ kia, con bé vẫn còn nhớ chỗ này đấy."

Trong lòng Chung Linh, Nữ Nữ là đứa bé gái tốt đẹp nhất, điềm đạm, hiểu chuyện, thông minh, con bé còn có một trái tim rất tinh tế.

"Đúng vậy, hồi nhỏ con bé hay lại đây."

Chung Cánh tùy tiện trả lời. Trong lòng anh ta còn đang bận suy nghĩ làm sao để mở lời đây.

"Mới có mấy năm thôi mà chỗ này đã thay đổi rất nhiều rồi."

Chung Linh nhìn cảnh vật xung quanh, thật sự đều đã thay đổi hết rồi. Nhớ ngày trước đây là đường đất, mỗi khi mưa xuống thì lầy lội không chịu nổi.

"Đúng vậy, em nhìn nhà cửa trong thôn xem, đều đã là nhà gạch mái tôn hết rồi. Chỉ có anh là không có năng lực!"

Chung Cánh vừa nói vừa liếc nhìn em gái.

Chung Linh không nói gì, cô nhủ lòng mày. Nhớ lúc bản thân kết hôn anh trai đã phản đối nhiều như thế nào, kiên quyết không dùng đến tiền lễ hỏi của mình ra sao. Nhưng mà bây giờ, Chung Linh nghe hiểu hết, anh trai giờ đang muốn hỏi xin tiền của cô, anh trai đến đây không phải vì con gái của mình. Anh ơi, từ lúc nào anh đã thay đổi thành ra thế này?

Nữ Nữ cũng ở bên cạnh nhưng Chung Cánh chẳng hề chú ý đến con gái, từ đầu đến cuối anh ta chỉ lo để ý sắc mặt của em gái mình, vênh tai lên chờ cô trả lời.

"Trễ rồi, Nữ Nữ, chúng ta về nhà thôi!"

Chung Linh hoàn toàn thất vọng. Nhưng chuyện cô không biết là Nữ Nữ cũng nghe hiểu hết những gì ba mình nói, con bé nhìn rõ hết ai quan tâm mình hơn.

Vốn là Chung Linh sắp xếp cho Nữ Nữ gặp mẹ của con bé, nhưng chị ta đã tái hôn, nói là không tiện gặp mặt. Nữ Nữ nghe tin này xong, khóc rất lâu.

Sau lần đó, Nữ Nữ chẳng về qua nhà lần nào nữa. Thỉnh thoảng Chung Cánh nói chuyện điện thoại với Chung Linh vẫn nhắc, 'về nhà lần nữa', nhưng đó là chuyện lúc Nữ Nữ đã chính thức đi làm rồi.

Vào tiệc mừng thọ của bà nội, Nữ Nữ thay mặt Chung Linh toàn quyền phụ trách. Những người đến tham dự đều là hàng xóm, thân thích và những bạn bè cực kỳ thân thiết. Ngày mừng thọ cũng là ngày đầu tiên hai vợ chồng Chung Cánh và con trai lên tỉnh thành. Nữ Nữ phái người đến đón họ đến thẳng chỗ tổ chức tiệc.

Chung Cánh và Vương Hải Anh biết Chung Linh rất có tiền, nhưng đến tận bây giờ, nhìn thấy cái sự phô trương này hai người vẫn không thể nào ngờ tới.

Tuy rằng quy mô buổi tiệc không phải lớn lắm nhưng ở ngay trước cửa khách sạn là có thể nhìn thấy quan chức quyền quý, người trong quân đội và một số nhân vật lớn trong thương trường ra vào.

Người làm họ bất ngờ nhất chính là Nữ Nữ, vì Chung Linh hay gửi hình về nên hai vợ chồng Chung Cánh nhận ra được Nữ Nữ. Nhìn bộ váy màu trắng trên người Nữ Nữ, trên cổ và tai là một bộ trang sức kim cương lấp la lấp lánh. Nếu như là người khác thì Vương Tú Anh nhất định còn cho rằng là đồ giả, nhưng con bé Nữ Nữ lớn lên bên cạnh Chung Linh thì làm sao đeo trang sức giả được chứ!

"Woa! Mẹ nhìn kìa, quần áo trang sức của chị đáng biết bao nhiêu tiền vậy? Con mà cũng được sống với cô thì chắc đã được xuất ngoại rồi!"

Chung Cường vừa hâm mộ vừa ghen tị với chị gái mình. Nhưng nó biết chuyện giữa ba mẹ nó, bản thân nó hoàn toàn đã bị chuyện của ba mẹ làm liên lụy rồi!

"Vậy thì con đi nói với cô đi! Con sắp lên đại học rồi, kêu cô tạo điều kiện cho con đi học!" Vương Hải Anh nhân cơ hội giật dây con trai.

Chung Cánh ở bên cạnh nghe vậy, trừng mắt nhìn cô ta. Đều tại người phụ nữ này, nếu như không phải do cô ta không biết cư xử thì mình và em gái đâu có đến nông nỗi này!

Nữ Nữ lễ phép dẫn họ đến gặp Chung Linh. Phải nói rằng Chung Linh rất biết cách chăm sóc bản thân, tuổi tác càng lớn thì lại càng hấp dẫn. Bộ váy dài màu đen để lộ ra thân hình yếu điệu.

"Mọi người đến rồi à? Đã đặt sẵn khách sạn chưa?"

Câu sau là Chung Linh nói với Nữ Nữ.

"Xong rồi ạ."

Nữ Nữ không những là luật sư của tập đoàn mà còn có thể xem như là thư ký của Chung Linh. Lý do mà Chung Linh không sắp xếp chỗ ở cho anh trai và chị dâu ở tại biệt thự nhà cô vì cô thật sự không thích nhìn thấy hai người đó.

"Cô!"

Chung Cường gọi Chung Linh một tiếng ngọt lịm.

"Chung Cường đã lớn thế này rồi à!"

Chung Linh cũng hiểu rằng đứa bé này là vô tội, nhưng cô cũng chỉ là một người phạm tục thôi, không thể nào bỏ được những vương mắc trong lòng.

Nữ Nữ cũng tìm cơ để rời đi chỗ khác. Có thể làm thế là yếu hèn, nhưng cô không cách nào đối mặt với họ.

"Khả Tâm?"

Nữ Nữ đang chìm đắm trong hồi ức thì bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, vừa quay đầu lại cô đã sững sờ, người đó là bạn đại học, cũng là

mối tình đầu của cô, tên là Minh Lăng.

"Anh cũng đến rồi à!"

Minh Lăng, thật đúng là một người rõ ràng đúng với cái tên của anh. Từ khi biết cô không phải đại tiểu thư của thế gia tài phiệt, anh đã vạch ra một giới hạn rất rõ ràng với cô.

"Khả Tâm, anh không biết em vốn dĩ là..."

Minh Lăng vẫn còn rất yêu Khả Tâm, cô duyên dáng xinh đẹp, tính cách cũng rất tốt, nhưng, khi đó anh nghe người ta nói cô chỉ là con gái của một gia đình nông thôn mà thôi. Khi đó những đồ cô mặc cũng rất tùy ý, thật không ngờ được rằng những nhãn hiệu kia đều là đồ thật.

"Anh đến cùng với phu nhân của mình à?"

Nữ Nữ biết, sau khi chia tay với cô không bao lâu anh ta đã câu được một cô tiểu thư nhà giàu,

"Không có, anh... Khả Tâm, chúng ta nói chuyện chút đi!"

Minh Lăng muốn được tiếp tục mối duyên trước kia, mấy năm nay anh đều không thể xóa nhòa được hình bóng của cô trong tâm trí mình.

"Minh Lăng!"

Còn chưa kịp bị Nữ Nữ từ chối thì đã bị người khác xen vào.

"A, anh hai, để em giới thiệu cho anh, đây là bạn học của em, Chung Khả Tâm, cô ấy là cháu gái của tổng giám đốc Chung."

Minh Lăng bị anh vợ của mình làm cho giật nảy mình, thật không ngờ là anh ta lại tham dự!

"Chào anh!"

Nữ Nữ mở lời chào hỏi. Cô đánh giá người đàn ông đối diện, dáng vóc cao gầy, đôi mắt rất sắc sảo, vô cùng đẹp trai, nhất định là còn được hoan nghênh hơn cả Minh Lăng!

"Chào em! Tôi là Tần Dụ."

Hai người bắt tay nhau. Trong phút chốc tim Nữ Nữ lỡ hai nhịp, cô rõ ràng cảm nhận được người này có ý với mình, anh ta siết chặt tay cô trong một lúc lâu.

"Khả Tâm, chắc em không biết, đây là anh trai của vợ anh. Anh ấy vừa đi du học trở về, công ty kỹ thuật của anh ấy cũng sắp lên sàn rồi."

Minh Lăng tự hào nói, giống như là đang nói về thành tích của mình vậy.

"Chúc mừng anh. Mời hai vị vào trong đi! Cô của tôi ở bên trong."

Nữ Nữ không thích dây dưa như thế này.

Khi buổi tiệc sắp kết thúc, Nữ Nữ len lén đi đến một hành lang vắng lặng. Cô dựa người vào tường, thở dài một hơi. Cô tưởng rằng mình đã không còn quan tâm nữa, nhưng nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của cả nhà họ, còn cô thì hoàn toàn chỉ là người ngoài.

"Chung tiểu thư không khỏe à?" Là Tần Dụ.

"Anh Tần, có chuyện gì tôi có thể giúp chăng?"

Nữ Nữ nhìn thấy anh ta, nhanh chóng đứng thẳng dậy, lịch sự hỏi thăm.

"Không có gì, chỉ là nhìn thấy một con mèo nhỏ rất đáng thương, giống như là nó đang cần được người ta thương yêu vậy."

Tần Dụ nói với một dáng vẻ rất nghiêm chỉnh nhưng mà lời nói thì lại làm cho Nữ Nữ cực kỳ không thoải mái. Người đàn ông này khôn khéo đến đáng ghét! Nữ Nữ tự nhận mình rất giỏi che giấu cảm xúc, nhưng vẫn bị người tinh ý phát hiện.

"Anh Tần không có chuyện gì thì tôi xin phép đi trước."

Nữ Nữ lịch sự gật đầu,

"Tĩnh đề phòng của Chung tiểu thư cao quá!"

Ngay từ ánh mắt đầu tiên, Tần Dụ đã yêu thích cô gái có vẻ ngoài thì cứng rắn mà trong lòng lại mềm yếu này.

“Không phải là chẳng liên quan gì đến anh sao?”

Nữ Nữ nổi giận. Người đàn ông này thông minh đến nỗi chẳng để đường thoát cho người khác, thật là khiến người khác phát điên!

Nói xong, cô chẳng thèm quan tâm đến lịch sự gì nữa, xoay người bước đi.

Tần Dụ nhìn bóng lưng của cô xa dần, trong lòng như có lửa đốt. Cô ấy thật dễ khiến người khác động lòng!

Công ty của cha của Tần Dụ và công ty của Chung Linh có làm ăn qua lại mà công ty của anh thì lại không, nhưng gần đây anh ta lại rất hay xuất hiện trước cửa công ty của Chung Linh, đợi Nữ Nữ tan ca. Bây giờ, ai ai cũng biết Chung tiểu thư xinh đẹp tháo vát của họ đang bị چراغ.

Cả nửa tháng nay, Tần Dụ cũng chẳng tiếp cận được Nữ Nữ, điều đó thật khiến cho anh ta phát điên lên được. Ngày đó, ở bãi đỗ xe dưới đất, cuối cùng anh ta cũng ngăn được cô,

“Chung Khả Tâm!”

Tần Dụ lớn tiếng gọi khi Nữ Nữ đang định lái xe đi.

“Anh Tần sao lại ở nơi này? Có chuyện à?”

Nữ Nữ cảm thấy vô cùng bức bối, sao mà vào lúc này rồi còn bị bắt được cơ chứ? Không phải năm giờ mới đến sao?

“Tại sao tôi lại ở đây chắc hẳn em phải hiểu rõ, cần gì phải hỏi như vậy?”

Khóe miệng Tần Dụ lộ rõ nụ cười,

“Được, tôi biết. Anh có thể nói rồi, anh muốn nói gì? Hay là muốn làm gì?”

Khi ở trước mặt tên này Nữ Nữ đều biểu hiện ra bộ dạng cực kỳ thiếu nhẫn nại.

“Haha, tôi muốn biết là Chung tiểu thư và em rể của tôi là có quan hệ gì?”

Tần Dụ cười nói.

“Cái gì?”

Nữ Nữ không ngờ rằng tên này mở miệng ra hỏi câu này. Chờ đợi nửa tháng chính vì để hỏi chuyện cũ năm xưa sao? Thật là bị hấn làm cho ghen cả họ mà!

Cô mở cửa xe muốn đi khỏi, nhưng người đàn ông này tất nhiên là không dễ đối phó thế rồi, hấn ta chặn cửa xe lại.

Nữ Nữ thật sự đã bốc hỏa, cô liền gạt tay hấn ra nhưng tay cô lại bị hấn bắt được. Cô nhanh chóng lật vai một cái, tên Tần công tử tao nhã kia liền bị ném ra ngoài.

“Em em như vậy mà biết võ à?”

Tần Dụ có khi nào mà phải chật vật như vậy chứ? Anh ta ngồi trên mặt đất, cả buổi chẳng thể phản ứng.

“Từ nhỏ tôi đã cùng luyện tập với một người hiện tại đang là thượng úy binh đặc chủng, anh nói tôi biết hay không?”

Nữ Nữ mở cửa bước lên xe, đây là lần đầu tiên cô động thủ với người ngoài!

Cô quay đầu lại nhìn thấy Tần công tử ngồi không đúng nơi đúng chỗ, cản trở cô lái xe ra ngoài. Cô lại bước xuống xe.

Tần Dụ nhìn thấy Chung Khả Tâm lại đi đến chỗ anh, chẳng lẽ cô muốn xin lỗi? Trong lòng đang lằng lằng thì rất nhanh chóng đã hóa đá. Cô gái này nắm lấy cổ áo của anh lôi sang một bên, sau đó quay về, lên xe, khởi động.

“Ông chủ? Ngài không sao chứ?”

Tài xế của Tần Dụ chạy tới, thấy ông chủ của mình đang ngồi trên đất, ngơ ngẩn ngẩn.

“Haha, không sao. Cô nàng này, nếu như không cười được về thì tôi sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Ngoại truyện 3: Nữ nữ (2)

Từ nhỏ điều kiện cuộc sống của Tần Dụ đã rất tốt, ba anh là một quan chức ngoại giao còn mẹ làm trong bộ ngoại thương, sau đó thì chuyển hẳn sang kinh doanh. Từ nhỏ anh đã nhận được nền giáo dục tốt nhất, thành tích vượt trội, hơn nữa còn giành được học vị tiến sĩ của một trường đại học danh tiếng tại Mỹ. Có thể nói anh thật sự quá ưu tú, lại thông minh, hiểu rõ lòng người. Đặc điểm nổi bật nhất của anh chính là tính cao ngạo, cho dù là tìm bạn gái cũng phải là một mỹ nhân thông minh, có chiều sâu. Nhưng người con gái như thế thật sự là đã hiếm lại càng quý.

Ngược lại với anh, đầu óc của cô em gái Tần Ca lại hơi kém. Tuy rằng thừa hưởng được hết ưu thế ngoại hình của ba mẹ nhưng cô lại có một cái đầu rỗng tuếch. Chỉ cần nhìn con mắt chọn chồng của cô là biết! Người đàn ông đó rõ ràng chạy đến vì tiền bạc và địa vị của nhà anh. Từ lần đầu gặp gỡ em rể là Tần Dụ đã nhận ra, Minh Lăng không phải thật sự yêu em gái của anh, cái hấn ta yêu chính là tiền! Nhưng thấy hấn ta đối xử với em gái rất tốt nên anh cũng không đi so đo tính toán nữa. Chỉ là, đối với người em rể này, không những là Tần Dụ mà cả ba mẹ của anh đều có ít nhiều phòng bị, không giao cho hấn ta quá nhiều tiền và quyền lực. Tần Ca tuy rằng không thông minh nhưng việc này thì cô vẫn làm rất tốt.

Vì công ty của mẹ anh và tập đoàn của Chung Linh có giao dịch làm ăn buôn bán nên Tần Dụ mới thay mặt người mẹ đang đi công tác xa mà đến buổi tiệc mừng thọ này. Bất ngờ nhất là em rể cũng xuất hiện ở đây!

Khi Tần Dụ nhìn thấy em rể chủ động bắt chuyện với một mỹ nữ, anh mới vỡ ra mục đích chuyến đi này của hấn ta. Thuộc hạ của anh rất nhanh đã mang đến thông tin cơ bản của cô gái: cô ấy đúng là một người con gái khiến cho người khác thương xót!

Khi Minh Lăng giới thiệu hai người họ với nhau, Tần Dụ đã cảm nhận rất rõ ràng được bàn tay của giai nhân biết bao nhiêu lạnh giá, bao nhiêu mềm mại, thật không nỡ buông tay. Cô ấy rất xinh đẹp, ngũ quan tinh tế, khí chất lạnh lùng, thậm chí Tần Dụ còn nhìn thấy nội tâm mỏng manh của cô. Cô gái này, anh thật sự rất muốn ôm vào lòng che chở.

Nhưng sau cú vật đó, ấn tượng của Tần Dụ về Chung Khả Tâm hoàn toàn bị lật đổ.

“Nữ Nữ, họ đi rồi à?”

Chung Linh đang tập yoga. Phụ nữ trung niên rồi, cũng phải chăm sóc vóc dáng chứ! Hiện nay Chu Bảo Cương quyền cao chức trọng, cô tất nhiên là phải cẩn thận rồi. Nhưng mà, xem biểu hiện lúc trên giường của anh, cô vẫn là rất hài lòng!

“Đi rồi. Nhưng họ nói với con là, Chung Cường đã thi một năm đại học rồi, có thể là vẫn không có hy vọng. Họ muốn con nghĩ cách, lo cho em nó vào một ngôi trường.”

Nữ Nữ còi giầy ra, cùng tập yoga với cô mình.

“Con trả lời thế nào? Tìm cho em con một trường?”

Chung Linh không thích những chuyện thế này, cho dù là thi đại học cũng nên dựa vào khả năng của mình chứ. Chắc là người nhà đó đã có tính toán từ sớm rồi.

“Con từ chối rồi. Thi không được thì con hết cách, con không có cái bản lĩnh rước em ấy vào Thanh Hoa.”

Nữ Nữ nói chuyện rất bình thản, nhưng Chung Linh từ nhỏ đã nhìn cô lớn lên, biết rằng lúc này trong lòng con bé nhất định là không dễ chịu gì.

“Con từ chối như vậy họ có thể sẽ nói con không nghĩ đến tình cảm, không thèm để ý người nhà.”

Chung Linh cũng không muốn tha thứ cho họ, anh trai và cô chị dâu kia thật khiến người ta không thể nào ưa nổi. Nhưng đã qua nhiều năm như vậy, Chung Linh cũng đã nghĩ thông suốt, chung quy thì đó cũng là anh trai, là cháu trai của mình. Nếu như hoàn toàn không để ý cũng không hay. Bây giờ sở dĩ cô vẫn chưa làm gì cũng vì xem chừng thái độ của Nữ Nữ.

“Con không thể lo cho nó cả đời được, con đường của mình thì phải tự mình đi. Con không có cách giúp.”

Nữ Nữ nói xong cũng không nhìn cô mình, cô không có cách nào gỡ bỏ được nút thắt trong lòng mình.

“Me, chị, hai người còn tập nữa à? Đủ đẹp rồi, trước cửa có người đến trồng cây si rồi kia!”

Điện thoại reo, Chu Lăng Vân bắt máy, vừa bỏ máy xuống đã trêu ghẹo hai người.

“Ai đến vậy?”

Chung Linh tự nhiên cảm thấy sợ hãi, cô cứ ru rú ở nhà, chắc không có trêu phải ai chứ? Chu Bảo Cương mà biết được thì không biết sẽ nổi trận lôi đình thế nào nữa?

“Mẹ, yên tâm đi, không phải tìm mẹ đâu, là tìm chị Nữ Nữ, anh ta tên Tần Dụ.”

Chu Lăng Vân nói xong còn chăm chú nhìn Nữ Nữ, dường như là đang xem xét phản ứng của cô.

“Ô, vậy thì tốt!”

Chung Linh rất không có lương tâm, thà chết đạo hữu chứ đừng chết bản đạo!

“Kêu người gác cổng đuổi hẳn đi, chị không quen hẳn.”

Nữ Nữ rất ghét tên đàn ông độc miệng này. Bình thường Nữ Nữ vốn ở nhà trọ, chỉ có gần đây mới về nhà, không ngờ hẳn ta lại theo tới nơi này. Nhà của Chung Linh ở an ninh nghiêm ngặt, lúc nào cũng có vệ sĩ đứng gác.

“Em đi xem sao.”

Chu Lăng Vân đứng dậy, Nữ Nữ muốn ngăn lại nhưng cô lại nghĩ, dù sao thì cũng chẳng phải người nào quan trọng.

Tần Dụ đứng dựa cửa xe đợi mỹ nhân bước ra. Thậm chí anh ta còn cảm thấy mình rất hồi hộp. Nếu như bộ dạng bây giờ của anh mà bị những cô bạn gái Mỹ mà anh từng quen trông thấy thì không biết mất họ có rớt ra ngoài không nữa?! Một Tần Dụ cao ngạo, vĩ đại như vậy không biết lúc nào đã trở nên tầm thường thế này rồi?

Nhưng mà anh ta đã thất vọng. Người bước ra là một anh chàng mặc đồ rằn ri, thân hình cao lớn, ánh mắt sắc bén. Xung quanh cậu ta còn lảng vảng sát khí, có một loại khí thế không thể nào khinh thường được.

“Anh là Tần Dụ?”

Chu Lăng Vân đánh giá người đàn ông này.

“Đúng, cậu là ai?”

Tần Dụ trước nay chẳng bao giờ nhe nhả lễ độ.

“Chu Lăng Vân, em trai của Chung Khả Tâm. Đối với cái loại bảm như đĩa dói nhà anh tôi thật khinh bỉ. Hy vọng anh có chừng có mực, đừng có đem phiền phức đến cho chị gái tôi.”

Chu Lăng Vân thấy người này không giống một tên lỗ mãng, không biết tại sao lại làm ra loại hành vi ấu trĩ, theo đến tận cửa thế này.

“Đó là tự do của tôi, cô ấy có quyền cự tuyệt, tôi có quyền theo đuổi!” Tần Dụ nói.

“Hừ, tiến sĩ Harvard thì ra cũng chỉ có thế này!”

Đối với kẻ chống đối mình, Chu Lăng Vân chẳng có tí nhẫn nại, chỉ cần một tay cậu đã nắm lấy cổ áo của Tần Dụ.

“Đừng có chuốc lấy phiền phức, anh chịu không nổi đâu.”

“Cậu. làm sao cậu biết tôi?”

Tần Dụ cực kỳ kinh ngạc!

“Cao 1.79 m, nặng 65 kg, đã quen năm cô bạn gái, ngày 4 tháng 5 năm ngoái về nước, tài sản của công ty hơn 100 triệu, cuối năm công ty lên sàn. Tôi biết nhiều thứ hơn anh nghĩ đấy.”

Chu Lăng Vân quét mắt nhìn anh ta.

“Cậu điều tra tôi?”

Tần Dụ rất tức giận. Xem ra cái cô Chung Khả Tâm này cũng không phải hoàn toàn không để ý đến anh mà!

“Hoa đẹp nở rộ thì nên ưu tiên hái lấy, thận trọng chờ đợi, mỹ cảnh không dài, nếu không làm vậy, trong nháy mắt nó sẽ tàn lụi, hóa thành tro bụi.”

Câu nói này Tần Dụ nói bằng tiếng Pháp, là một câu danh ngôn của Shakespeare, chẳng qua đó chỉ là lời cảm thán của riêng anh. Anh cảm thấy người nhà của Chung Khả Tâm can thiệp vào quá nhiều rồi.

Chu Lăng Vân nghe anh ta nói xong, cậu cười mỉm, đáp trả,

“Ái tình không phải là lời ngon dưới bóng hoa, cũng không phải là tiếng ngọt ở cõi đào nguyên, không phải là giọt lệ trên tờ mảnh, càng không phải là ngoan cố cưỡng ép. Ái tình được hình thành trên cơ sở của sự thấu hiểu lẫn nhau.”

Câu này Chu Lăng Vân cũng dùng tiếng Pháp mà nói.

Nhìn thấy bộ dạng chết sững của Tần Dụ, Chu Lăng Vân chỉ khinh thường cười một tiếng. Đúng vậy! Tần Dụ quả thật sợ chết rồi! Anh ta cho rằng người trước mặt chỉ là một tên lỗ mãng, chỉ biết động tay động chân!

Mặc dù tiến triển rất ít ỏi nhưng Tần Dụ vẫn là kiên nhẫn không từ bỏ, như là mục đích của cuộc đời này của anh chỉ là vì người con gái này mà có. Chỉ cần dừng công việc trong tay lại thì ngay lập tức anh lại nghĩ về cô.

Lần này anh chọn nhà trọ của Chung Khả Tâm. Chung Khả Tâm ở trên lầu ba. Anh muốn đi lên nhưng mà người ta hoàn toàn không chịu mở cửa. Tần Dụ cảm thấy mình bị chọc giận triệt để.

“Chung Khả Tâm! Chung Khả Tâm!!!!”

Tần Dụ làm một việc vô cùng mất mặt, anh ta đứng dưới lầu ra sức rống to. Nữ Nữ ở trong phòng giận điên lên được, chắc ngày mai cả khu này đều biết đến cô luôn quá!

Cô mặc áo khoác vào, xông ra ngoài,

“Anh muốn làm cái gì?”

Nữ Nữ chỉ kịp sỏ dép lê đã chạy xuống, dáng vẻ hùng hùng hổ hổ.

“Không có gì, ra ngoài ăn cơm đi! Xem khỏe miệng em còn dính mì kia. Ra ngoài đi! Anh mời em!”

Tần Dụ thấy dù sao cô cũng đã ra ngoài rồi, trong lòng vui mừng. Dù sao cũng tính là có tiến triển rồi.

“Ăn cơm? Ăn cơm! Aa..”

Nữ Nữ thật muốn ngửa mặt lên trời hét một hơi quá! Cái tên đàn ông đáng ghét này, mời ăn cơm thì mời ăn cơm, còn phải nói toạc ra chuyện cô đang ăn mì gói nữa chứ! Anh ta không biết là con gái cũng cần thể diện hay sao?

“Đi thôi!”

Tần Dụ không sợ chết đến kéo lấy tay của Nữ Nữ. Nhưng mà bất hạnh thay, Nữ Nữ xoay người một cái, lại một cú vật qua vai, lần này còn hiểm hơn lần trước!

Tần Dụ thấy đom đóm bay ngợp trời, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng đóng cửa.

“Ha ha, ha ha...”

Tần Dụ rất vui vẻ.

...

“Nữ Nữ, con là Nữ Nữ sao?”

Một phụ nữ trung niên chặn Nữ Nữ lại ở bãi đậu xe, bà ta trông cũng đã hơn 50 tuổi, bên cạnh còn có cô con gái khoảng chừng trên dưới 20.

Nữ Nữ cũng rất nhanh liền nhận ra, là Lưu Đan, mẹ ruột của cô, người phụ nữ đã nhẫn tâm từ chối gặp mặt cô suốt bao nhiêu năm nay.

“Lên xe đi!”

Nữ Nữ không muốn nói chuyện với họ ở nơi này. Lưu Đan dẫn con gái ngồi lên xe của Nữ Nữ. Nhìn chiếc xe này, khí chất đầy mình của con gái, bà cảm thấy chắc chắn là cô sống rất tốt.

Nữ Nữ không nên quan tâm đến họ, năm đó bà không gặp cô, bao nhiêu năm nay cũng bật vô âm tín, bây giờ thì lại xuất hiện, chẳng lẽ là vì nhớ mình sao? Nhưng mà, trong lòng cô vẫn luôn nhớ đến mẹ. Lúc ba mẹ vẫn còn chưa li hôn, mẹ đối xử với cô vẫn rất tốt. Nhưng tất cả đã thay đổi rồi. Cô làm sao có thể quên được hình bóng của mẹ mình kia chứ?

“Nữ Nữ, mấy năm nay con sống tốt không? Nghe nói cô của con rất yêu thương con! A, đúng rồi, đây là em gái của con, nó lên đại học rồi, cách đây cũng không xa. Vương Quân, gọi chị đi.”

Lưu Đan nói chuyện rất tự nhiên.

“Chị.”

Vương Quân nhìn qua là một cô gái rất hạnh phúc. Phải rồi, có cha có mẹ, sao mà không hạnh phúc được?

Từ gương chiếu hậu Nữ Nữ nhìn thoáng qua cái người gọi là em gái này, cô không trả lời, sự tức giận làm cô khản trương.

Đến một tiệm cà phê, Nữ Nữ dẫn hai người họ đi vào. Hai mẹ con Lưu Đan chưa từng đến qua những chỗ như thế này, nhìn ngó xung quanh. Sau khi ngồi xuống, Nữ Nữ nhìn kỹ mẹ của mình. Bà già rồi, khác rất nhiều so với hình ảnh trước kia.

Lưu Đan cũng nhìn đứa con gái nhiều năm không gặp của mình, trong lòng bồi ngùi xúc động.

“Nữ Nữ, con lớn rồi, xinh đẹp như cô của con vậy.”

Lưu Đan và Vương Quân ngồi phía đối diện. Hai người họ đều đang nhìn Nữ Nữ.

“Vậy sao? Tìm tôi có việc gì sao? Là thiếu tiền? Hay là muốn nhờ vả quan hệ?”

Nữ Nữ lãnh đạm mở miệng. Từ cha cho đến mẹ, cô đã phải chịu quá nhiều tổn thương rồi, bây giờ đã là giới hạn của cô.

“Không phải, Nữ Nữ à, con hiểu lầm rồi. Nữ Nữ, mẹ nhớ con, mẹ chẳng bao giờ quên được con cả, mẹ nhớ con lắm!”

Lưu Đan nói xong liền khóc hu hu. Vương Quân cũng dùng ánh mắt trách móc nhìn chị gái mình.

Thật ra năm xưa Lưu Đan nói không gặp con gái cũng là bởi vì cô oán hận Chung Cánh. Nhưng mà chuyện này đã qua nhiều năm như vậy, tuổi của cô cũng ngày càng lớn, cô thật sự rất nhớ đứa con gái này, dù có nằm mơ thì cũng nhớ.

“Nhiều năm như vậy không gặp lấy một lần, bây giờ lại xuất hiện, chẳng lẽ không phải vì có chuyện phải cầu cạnh sao? Không phải cần tiền sao? Hay là vì đứa em gái này cần tôi giúp đỡ?”

Trái tim của Nữ Nữ thật sự đã chết rồi, ba của cô cũng là một người như vậy.

“Năm đó là mẹ sai, mẹ nên gặp con. Mẹ nhớ con lắm, nhớ đến nỗi nằm mơ cũng khóc đến tỉnh lại. Nhưng mà bao nhiêu năm nay con đều không trở về, mẹ thật sự chẳng dễ dàng gì mới nghe ngóng được tăm tích của con mà.”

Lưu Đan nghe con gái hiểu lầm mình như vậy, trái tim như tan nát, nước mắt cứ rơi không ngừng.

“Ha ha, mẹ nên nghĩ xem, con gái của mẹ được người khác nuôi dưỡng, mẹ có từng nghĩ qua là nó sống có tốt hay không? Nó sống những ngày tháng như thế nào?”

Thật sự là Nữ Nữ được chăm sóc rất tốt. Cô nói như vậy đơn giản chỉ vì cô thật lòng muốn làm cho Lưu Đan cảm thấy khổ sở.

“Chị, chị quá đáng lắm rồi. Mẹ đã như thế này rồi, chị không thể tha thứ cho mẹ sao?”

Vương Quân cảm thấy người chị gái xinh đẹp của mình thật sự là rất quá đáng, cô bé làm sao hiểu được nỗi đau đớn trong lòng Nữ Nữ chứ?

“Đây là danh thiếp của tôi, có chuyện gì thì tìm tôi! Tôi sẽ cố gắng hết khả năng của mình!”

Nữ Nữ đặt danh thiếp của mình xuống, đứng dậy.

“Này, chị quá đáng lắm rồi đó!”

Vương Quân cũng tức giận đứng bật dậy. Nhưng Nữ Nữ không thèm để ý đến cô ta, cô đi đến quầy tính tiền, sau đó rời khỏi.

Rất trùng hợp là Tần Dụ lại nhìn thấy tất cả mọi chuyện. Anh thấy Nữ Nữ lão đạo bước lên xe, thấy cô ngồi trên xe, khóc nức nở. Nhìn cô khóc thương tâm như vậy, khóc đến nỗi trái tim anh cũng đau lắm! Trong lúc này, anh không đến quấy rầy cô.

Trong một bữa tiệc rượu lớn, Tần Dụ, Minh Lăng và vợ của Minh Lăng, em gái của Tần Dụ, Tần Ca cùng tham gia. Tần Ca bây giờ đang mang thai, cô bận một bộ váy rộng rãi nhưng vẫn không giấu được dáng vẻ bà bầu của mình.

Vào khoảng thời gian nghỉ giữa buổi tiệc, từ trong phòng vệ sinh đi ra, Nữ Nữ đụng phải người mà cô không hề muốn gặp.

“Khả Tâm, em vẫn khỏe chứ?”

Là Minh Lăng, gã ta lại ngăn cô lại. Nữ Nữ rất phản cảm. Hồi trước chắc là mắt cô mù mới thích được hấn ta!

“Rất khỏe! Có chuyện à?”

Nữ Nữ nhìn hấn ta, trong mắt đã không còn vẻ ngượng ngùng của năm xưa nữa.

“Khả Tâm, em đừng như vậy nữa có được không? Chẳng lẽ em quên hết những ngày tháng hạnh phúc khi xưa rồi sao? Anh thì chưa quên!”

Minh Lăng có vẻ rất nặng tình.

“Vậy chắc là anh quên mất phu nhân của anh đang ở bên trong rồi, hơn nữa cô ấy còn đang mang thai nữa kìa.”

Nữ Nữ cảm thấy hấn ta thật sự là quá đáng đến cực điểm rồi. Chuyện này lại khiến cô nhớ về chuyện của ba cô, không phải ông cũng vào lúc vợ mình mang thai, làm ra cái chuyện đó hay sao?

“Khả Tâm, em phải dày vò anh như thế sao?”

Minh Lăng kích động tiến lên.

“Sao nào? Muốn nói lại tình xưa với tôi sao? Anh thấy tôi hạ tiện đến vậy sao?”

Nữ Nữ ngẩng đầu nhìn xoáy vào hấn ta.

“Minh Lăng, chuyện này”

Thấy chồng mình đi ra ngoài đã lâu, Tần Ca ra ngoài tìm. Đến đây, cô nhìn thấy chồng mình đang đứng kế bên một cô gái xinh đẹp.

“Khả Tâm, qua đây.”

Tần Dụ không đợi Minh Lăng lên tiếng.

“Anh, anh quen cô ta sao?”

Tần Ca là phụ nữ có thai, vốn rất miễn cảm, Tần Dụ cũng rất lo cho em mình.

Nữ Nữ thấy bộ dạng của hai người đàn ông, chớp mắt cũng đã hiểu ra bọn họ đang làm gì.

Tần Dụ thấy Nữ Nữ không nhúc nhích gì liền kéo cô vào lòng mình, ôm lấy bả vai của cô, lên tiếng giới thiệu.

“Đây là bạn gái của anh, Chung Khả Tâm. Tần Ca, đây là chị dâu tương lai của em, mau đến chào hỏi nào.”

Tần Dụ nắm chặt lấy bả vai của Nữ Nữ, ý bảo cô phối hợp với anh. Nữ Nữ ngẩng đầu nhìn cô ta, Tần Dụ hoàn toàn không nhìn thấy được sự nguy hiểm ẩn trong đôi mắt của cô.

“Đây là em gái của anh, Tần Ca.”

“A, chào chị! Đi, chúng ta vào bên trong nói chuyện!”

Tần Ca làm chủ tình huống.

“Anh muốn làm cái gì?”

Nữ Nữ quay đầu nói với người đàn ông đang đi kè kè bên cô.

“Nếu như Tần Ca mà nghi ngờ thì em phiền phức lắm đấy! Mỗi ngày nó đều sẽ đến công ty em quậy cho coi.”

Những lời của Tần Dụ thật sự rất có tác dụng, Nữ Nữ nghe mà đỏ mặt hơi lạnh.

Mấy người họ rời khỏi bữa tiệc, đi đến một quán ăn tương đối lớn, họ ngồi vào một lô ghế. Minh Lăng nom nớp lo sợ như sắp bị tuyên án. Nữ Nữ trong lòng lạnh nhạt. Nhưng đáng ghét nhất là cái tên Tần Dụ. Hấn ta lợi dụng lúc cô không thể phản kháng, thừa nước đục béo cò! Hấn ta không những đặt tay trên eo cô mà còn len lén hôn lên má cô một cái. Nữ Nữ giận lắm nhưng chẳng dám làm gì.

Trong bữa cơm, Minh Lăng nhận được một cuộc điện thoại, sau đó dửng dưng cứ như vừa trút được một gánh nặng liền dẫn vợ đi khỏi.

“Anh là đồ khốn nạn!”

Nữ Nữ đợi hai người đi mất, tung ra một cú đấm.

Đều nói ‘lỡ chân một bước thành hận thiên cổ’, Nữ Nữ rất hối hận lúc đó đã thỏa hiệp với Tần Dụ, từ đó về sau, tất cả mọi người đều cho rằng cô thật sự là hôn thê của Tần Dụ. Bây giờ Tần Dụ mà đến công ty tìm cô là người gác cổng cứ thế mà cho vào.

Tần Dụ vừa mới bước vào tòa cao ốc, một người bảo vệ mới đến, cũng là một người lính vừa giải ngũ, liền theo sát sau lưng anh. Anh ta quay đầu hỏi người đồng sự của mình,

“Anh ta thật sự là hôn phu của Chung luật sư à?”

“Không sai. Chủ tịch có dặn dò là, nếu một chút mà có đánh nhau thì cũng ta cũng không cần phải xen vào.

“Được!”

Cứ như thế, hai người đánh nhau làm loạn một trận rất lâu. Ai cũng không rõ hai người đó rốt cuộc có phải là người yêu hay không nữa. Nếu nói phải? Làm sao mà đánh người như vậy? Cái tên Tần Dụ đó nói sao thì cũng là một người có đầu óc, có mặt mũi, thế mà lại thích đi chọc cho Nữ Nữ tức điên. Mà anh ta cũng chẳng nói những câu đại loại như ‘anh yêu em, anh thích em’.

Hôm đó, Chung Linh tạt ngang qua công ty. Khi đi đến phòng làm việc của Nữ Nữ thì nghe thấy bên trong một hồi những tiếng ầm ầm, sau đó thì im bật. Chung Linh đã thấy hai người họ cãi nhau qua, nhưng mà, ai ai cũng cảm thấy nếu có tiếng động thì chẳng có gì là, còn không tiếng động, thì đáng ngại rồi! Chung Linh sợ, có khi nào lại xảy ra án mạng? Cô vội vàng xông vào, phía sau còn có thêm ba, bốn người của công ty.

Chung tiểu thư đoan trang xinh đẹp nức tiếng từ trước đến nay, trên người mặc một bộ váy ngắn, đang cười lên người của Tần Dụ, tay của cô còn nắm lấy một bên áo sơ mi của anh!

“Nữ Nữ, mặt đất cứng lắm.”

Chung Linh suy nghĩ một hồi mới nói được câu đó. Nữ Nữ nghe xong lời cô mình nói, cô nhìn mấy người ở phía sau, lại nhìn xuống cái tư thế như thể mình đang cùng với Tần Dụ ‘hưởng thụ’...

“Aa Tần Dụ, tên biến thái nhà anh, cút cho tôi!”

Nữ Nữ tức điên lên được. Cái tên đàn ông đáng chết này như là đang trêu tức cô vậy.

“Chúng ta đi ra ngoài trước đi!”

Chung Linh chưa từng thấy Nữ Nữ phát khùng như thế bao giờ. Cô dẫn mọi người ra ngoài, còn không quên khép cửa lại.

“Được rồi, đừng giận nữa mà, ha ha.”

Nữ Nữ cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực.

“Trêu chọc tôi vui lắm hả?”

Nữ Nữ tủi thân muốn khóc đến nơi.

“Ha ha, Nữ Nữ của anh, em không hiểu lòng anh sao? Em tưởng anh thật sự thích bị đánh hết lần này đến lần khác sao? Anh yêu em mất rồi, dù em có đánh chết anh thì anh cũng không bỏ ra đâu. Ha ha.”

Tần Dụ nói xong liền ôm lấy Nữ Nữ vào lòng.

Lần đầu tiên, Nữ Nữ không chút chống cự.

Quen biết càng lâu Nữ Nữ càng phát hiện ra người đàn ông này đúng là thông minh cực độ, phản ứng không biết còn nhanh hơn người khác gấp mấy lần nữa. Sau khi đã hoàn toàn bị khuất phục, Nữ Nữ cũng không còn phản kháng nữa, mà điều đó cũng chẳng có ích lợi gì. Người đàn ông này vừa thông minh lại rất quân người, khả năng kiềm chế dục vọng của bản thân cũng rất tốt, lại còn không làm cho cô cảm thấy mình bị trói buộc nữa. Nữ Nữ đã tự lập quen, thế nhưng vẫn rất ham muốn trở thành một cô gái bé nhỏ, được anh cưng chiều, bảo bọc.

Hôn lễ của Nữ Nữ tuy đơn giản nhưng rất long trọng. Cả nhà Chu Bảo Cương, còn có nhà của Châu Khải, Vương Duệ và cô họ của Nữ Nữ, cũng tức là em họ Lưu Hiểu của Chung Linh, đều đồng đủ. Lưu Hiểu sau này cũng lấy một sĩ quan, người này còn là cấp trên của Chu Bảo Cương, đó là cuộc hôn nhân thứ hai của ông.

Cả nhà của Chung Cánh cũng đến đủ, còn có mẹ của Nữ Nữ, Lưu Đan nữa. Sau này Nữ Nữ tha thứ được cho Lưu Đan cũng hoàn toàn là công lao của Tần Dụ. Anh không muốn nhìn thấy Nữ Nữ cứ mãi đau khổ, cho nên, tha thứ là cách giải quyết tốt nhất. Có thể nói là, Tần Dụ đã thành công trong việc hóa giải hết tất cả sự thù địch trong lòng cô.

Minh Lăng cuối cùng cũng biết được giá trị của Nữ Nữ. Khi kết hôn, Chung Linh tặng cho cô cháu của mình nào là cổ phiếu, bất động sản, còn có trang sức, đồ cổ các loại. Là người của Tần gia nên hẳn biết hết.

Nếu như sớm biết như thế này thì lúc đó hẳn đã không buông tay làm gì. Hẳn ta vô cùng yêu thương người con gái này, nhưng mà đương nhiên là, hẳn còn yêu tiền hơn. Từ sau lần bị anh vợ xử lý triệt để, Minh Lăng hết sức cố gắng cách xa Nữ Nữ ra. Hẳn ta có tà tâm, nhưng mà lại không có gan làm.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Ngoại truyện 4:Phụ nữ Đại Viện

Thập niên 90, cả tổ quốc đâu đâu cũng rất phát triển. Kiếp trước, Chung Linh vì cuộc sống mà bôn ba khắp nơi, cô thật chẳng có tâm trạng và tầm nhìn mà đi nhìn ngắm cái thế giới này. Bây giờ thì khác rồi, tâm nguyện duy nhất của Chung Linh chính là cùng chồng con sống cho thật tốt. Có thể nói là, Chung Linh tận hưởng từng chút một sự thay đổi trong cuộc sống này.

Nhưng, có một điểm mà Chung Linh không muốn đi theo trào lưu, đó chính là quần áo và trang điểm. Cái gọi là trang điểm ở thời này chính là một đôi chân mày đen như than, mà cũng chẳng có mascara nữa. Bầu mắt không phải đánh hồng hồng thì cũng là đen xì, giống y chang gấu mèo vậy. Hơn nữa, kiểu tóc cũng chẳng làm cho Chung Linh thích nổi, nếu không phải là uốn thành cuộn thì cũng là dùng keo xịt tóc vuốt cho tóc mái bồng bồng lên. Nếu Chung Linh mà muốn có một kiểu tóc hợp ý thì phải đi ra nước ngoài. Ra nước ngoài sao? Tuyệt đối không được! Đó chính là tự tìm phiền phức cho ông xã rồi.

Tuy rằng kiểu tóc thì không có cách gì, Chung Linh đành phải tôn trọng tự nhiên, nhưng mà quần áo thì có thể nghĩ cách nào đó, biến hóa một chút. Lần trước đi Hồng Kông, Lý Tiểu Vân đã đem về cho Chung Linh các cô rất nhiều quần áo đẹp, trong đó còn có đồ tắm. Ban đầu Chung Linh còn đang nghĩ, chủ yếu là không có cơ hội đi bơi. Nhưng mà lần này mấy người Chu Bảo Cương nghỉ phép, vì Châu Khải và Vương Duệ đều thay đổi vị trí công tác, thế là họ có thể đi bơi rồi.

Lúc sắp đi, Chung Linh lục ra mấy bộ đồ bơi mà lần trước Lý Tiểu Vân đã đem về cho cô, sau đó chia cho Hàn Minh Minh và Vu Nhã Tĩnh. Còn dư lại hai bộ, cô cho Lưu Hiểu chọn một bộ đồ bơi một mảnh màu vàng nhạt. Sau khi mọi người đi về, Chung Linh mặc thử bộ đồ bơi còn lại. Đó là một bộ đồ bơi một mảnh màu hồng, vừa khéo tôn lên nước da trắng ngần của Chung Linh. Nhìn qua, thật chẳng có điểm nào kém so với những người mẫu trên tivi cả. Bộ đồ này cũng không xết là thiếu vải, chỉ là phía sau lưng thì hơi hở một chút, mà đây đã là bộ đồ bảo thủ nhất rồi đấy!

“Em em đây là”

Chu Bảo Cương hiếm khi về sớm, vừa vào đến cửa đã thấy cảnh tượng kích thích đến nhường này, nhất thời nói chuyện cũng lắp bắp.

“Á sao anh về mà chẳng có tiếng động nào vậy?”

Chung Linh giật mình, vội vàng nắm lấy một mảnh quần áo che chắn trước ngực.

“Em mặc cái gì thế này?”

Chu Bảo Cương dần dần tỉnh táo lại, tùy ý hỏi. Vừa nói anh vừa cởi áo ngoài ra, ném qua một bên.

“Đồ bơi đó! Đẹp không? Chúng em ba người, cả Lưu Hiểu nữa, mỗi người một bộ, thấy sao hả?”

Chung Linh cũng bớt ngại ngùng, bỏ ‘lá chắn’ của mình xuống, trước mặt Chu Bảo Cương xoay một vòng.

Thật ra phụ nữ chính là mâu thuẫn như thế. Nếu như Chu Bảo Cương biểu hiện ra vẻ mặt thích thú thì có thể Chung Linh sẽ trở nên xấu hổ cực kỳ. Nhưng mà, nhìn dáng vẻ anh chẳng hề xi nhê thế này, Chung Linh lại không ngăn được sự hoài nghi, có phải là mị lực của mình đã không còn rồi hay không? Vì thế cô mới hào phóng biểu diễn, đợi Chu Bảo Cương đánh giá.

“Cũng được.”

Trong nháy mắt Chu Bảo Cương liền nhớ đến chuyện họ sắp sửa cùng đi chơi, anh bình tĩnh ngồi xuống, đang muốn tự rót cho mình một ly nước. Chung Linh vội đi đến cầm lấy ấm nước rót cho anh.

Chu Bảo Cương nhân cơ hội này ngắm nhìn bà xã mình. Con trai đã lớn như vậy rồi thế mà dáng vóc của Chung Linh vẫn đẹp như vậy, da dẻ cũng vẫn trắng ngần, bộ ngực lại càng đầy đặn. Anh nhìn một hồi mà mắt nảy lửa, nhưng mà, không cần phải vội.

“Chỉ là cũng được thôi hả?”

Chung Linh không vui, nhưng mà Chu Bảo Cương cũng không để ý đến cô.

Trong lòng Chung Linh nghĩ, có phải anh có tâm sự gì không? Thôi thì không trêu anh nữa, mình đi thay quần áo vậy!

Chung Linh đi đến tủ áo, đang tính kiểm một bộ đồ khác để thay. Bộ đồ lúc nãy cũng nên đem đi giặt rồi. Nhưng mà lấy xong đồ, quay đầu lại thì đã thấy Chu Bảo Cương đã khóa cửa lại.

“Anh muốn làm gì?”

Chung Linh có một dự cảm không lành, ánh mắt Chu Bảo Cương vừa mê đắm vừa hung bạo dán dính lên người cô.

“Vợ à, có nhớ anh không vậy?”

Chu Bảo Cương ôm lấy bà xã vào lòng, phát hiện ra phía sau là một mảng trống, ánh lửa trong mắt lại bốc càng cao.

“Anh, hôm qua anh về giày vò em đến tận nửa đêm, anh quên rồi sao?”

Chung Linh nghĩ, anh ấy sao vậy nè? Lại lên cơn nữa à? (1)

Nhưng mà Chu Bảo Cương chẳng có thời gian trả lời cô

Đến khi tỉnh táo lại, cô lại chỉ đành bực bội đến trợn trắng mắt. Tên khốn này, mục đích đúng là không thuần khiết mà! Áo bơi bị anh ta xé hư rồi, chẳng còn cách nào sửa lại nữa rồi!

Vì chuyến du lịch lần này, cả ba cô đã tốn không ít tâm tư, Chung Linh còn kéo cả cô em họ đão để Lưu Hiểu của mình theo. Cuối cùng, thành một đám lớn người tập hợp lại đi chơi. Đến khi tập hợp đông đủ lại thì Chung Linh mới sững sốt phát hiện ra, trừ gia đình của ba người họ và em họ của cô ra thì còn có rất nhiều người, trong đó toàn là những người chưa kết hôn, còn có cả người đã ly dị. Hàn Minh Minh nói, lần đi chơi này là do vợ chồng chính ủy nhà cô tiếp quản hết.

Mọi người vừa xuống xe, những người đàn ông này đều tự động xếp thành hàng ngay ngắn, ộp một sắc áo rừng cây nhiệt đới. Chung Linh các cô thấy vậy, cũng chẳng thể trách gì được nữa.

Ngoại trừ Chu Bảo Cương ba người ra, còn có thêm một vị lãnh đạo nữa, tên là Từ Văn Thiên. Người này thì Chung Linh không quen thuộc lắm. Anh ta còn lớn hơn Chu Bảo Cương đến năm tuổi, là thượng cấp trực thuộc của Chu Bảo Cương hồi chiến tranh. Có thể vì anh ta đã ly hôn rồi nên kế hoạch đi chơi của những người độc thân lần này, Châu Khải cũng tính cả anh ta vào.

Từ Văn Thiên có dáng người cao gầy, là một người rất văn nhã. Anh ta còn đeo kính, dáng vẻ rất nhã nhặn, thật khó mà tưởng tượng ra đáng vẻ mặc giáp cầm binh khí của anh trên chiến trường.

“Áy? Chị à, đồ bơi của chị đâu rồi? Không phải là rất đẹp hay sao? Sao lại?”

Lưu Hiểu bây giờ đã là nhân viên công vụ, trình độ học vấn cao, vẻ ngoài xinh đẹp, nhân giới cũng cao. Nhưng có một điều vẫn làm cho Chung Linh và gia đình cô đặc biệt phiền lòng, đó chính là chuyện hôn nhân của cô nàng. Sao mà hỏi cao trung còn yêu đương thế đó mà bây giờ đến cả một đối tượng cũng kiếm không ra? Dì cả của Chung Linh cứ cách dăm ba bữa lại gọi điện đến mắng con gái một trận, 28 tuổi đâu còn nhỏ nhất gì nữa.

“Chị á? Cái đó Ừa? Minh Minh, Nhã Tĩnh, đồ bơi của các em đâu?”

Chung Linh đang mặc một bộ áo tắm xộp kiểu cũ, dùng nói là da thịt, đến cả dáng người cũng nhìn không ra nữa là. Nhưng mà sao hai người kia cũng mặc kiểu đồ bơi giống cô thế này?

“Còn cô? Sao vậy?”

Vu Nhã Tĩnh dùng cánh tay chọt chọt Hàn Minh Minh.

“Đồ bơi gì nữa chứ! Hôm qua em lại đứng góc tường hết nửa tiếng đồng hồ, nếu không phải vì em nhận lỗi mau một chút thì không biết còn phải đứng thêm bao lâu nữa ấy!”

Hàn Minh Minh còn giấu diếm mấy người họ, nhưng chuyện trong nhà cô thì mọi người đều biết hết.

“Chị cũng chẳng hơn gì. Mọi người thử nói cái tên đàn ông ngang ngược đó đi, chị đã chọn một bộ bảo thủ nhất rồi, chẳng để lộ ra cái gì hết, thế mà anh ta lại nói là quá hở hang.”

Vu Nhã Tĩnh không bị phạt đứng góc tường nhưng mà Châu Khải thật sự tức giận, bản thân cô cũng chẳng có cách nào hòa hiệp.

“Ha ha, mấy chị thiệt là, em vẫn luôn cảm thấy chồng của mấy chị thật sự là quá độc tài rồi, tốt hơn vẫn là không nên gả cho một người lính!”

Lưu Hiểu nói như vậy nhưng cũng chẳng có ai để ý đến cô. Đàn ông làm lính tốt như thế nào, mấy cô đều biết rõ hết.

Có nhiều người đến như vậy, ba người phụ nữ cũng chẳng cần lo lắng nữa, mấy cô chỉ cần lo cho con cái của mình thôi. Đây chỉ là một con sông nhỏ, nước chảy cũng không xiết lắm nhưng các cô vẫn cho các con mang phao bơi vào.

Đi chơi tức là cũng phải chuẩn bị chút đồ ăn dã ngoại. Phải nói rằng theo lính đặc chủng đi dã ngoại đúng là tốt, bọn họ cái gì cũng biết, đồ ăn cũng rất phong phú, có cá, có chim... còn mấy thứ đồ hộp mà các cô mang đến nữa. Mấy đứa bé đều rất hứng thú.

Mặc dù Chung Linh luôn lo lắng cho con trai nhưng vẫn phát hiện ra em họ cô có điểm khác lạ, cô ấy đang ngồi ở bờ sông nói chuyện phiếm với Từ Văn Thiên. Thậm chí Chung Linh còn nhận ra Lưu Hiểu có những biểu hiện rất nữ tính.

Đợi khi Chu Bảo Cương đi qua, Chung Linh len lén cho anh một ánh mắt,

“Không thể chứ?”

“Chuyện của người ta em quản ít đi.”

Chu Bảo Cương thì thấy vậy lại vui mừng. Một người như là huynh trưởng của anh, còn một người là em họ của Chung Linh, anh cảm thấy như vậy rất xứng đôi.

“Anh nói vậy là sao chứ? Hai người họ cách nhau nhiều lắm đó!” Chung Linh nhỏ tiếng phản đối.

“Còn nói người ta? Tuổi tác của chúng ta không phải là cách biệt rất nhiều sao? Em cảm thấy không hạnh phúc à?”

Chu Bảo Cương vừa nói vừa cười. Chung Linh nghe vậy cũng chẳng biết phải trả lời thế nào nữa.

“Anh, hai người họ cũng không phải người ngoài! Anh nói nếu như mà Từ đại ca không chân thành thì em nghĩ cả đời này Lư Hiểu cũng không gả đi được rồi. Còn nếu như người ta nói chúng ta gả Lư Hiểu cho anh ấy, là gả anh ấy, vậy...”

Chung Linh là lo lắng cho cả hai người mà!

“Em nói gì vậy? Anh thấy hai người họ rất hợp nhau đó.”

Chu Bảo Cương quát lên, cũng là hàm ý rằng, cuộc này tranh luận đến đây là chấm dứt.

Càng không để Chung Linh xen vào thì cô lại càng lo lắng. Một người là cấp trên có ơn tri ngộ với Chu Bảo Cương, còn một người là em họ của mình, tuổi tác của hai người cách biệt đến mười mấy tuổi, mà một người còn đã ly dị nữa. Hơn nữa, tính cách của Lư Hiểu lại hơi nóng vội, chuyện này thành thì còn tốt, còn nếu như không thành, liên quan rất nhiều nha!

Chung Linh cũng muốn nhắc nhở Lư Hiểu, nhưng mà cô cũng biết con người của con bé, cô mà càng khuyên thì con bé lại càng hăng hái.

Nhưng mà lại ngoài dự liệu, chuyện tốt hơn nhiều so với những gì Chung Linh tưởng tượng. Tính ngang ngược của Lư Hiểu đã bớt đi nhiều, cô cũng đã thành thực hơn rồi. Những lúc rảnh rỗi cô lại đến tìm Chung Linh, sau đó mượn cớ để tìm Từ Văn Thiên. Sau này cô cũng không tìm Chung Linh nữa, trực tiếp đi tìm người ta luôn.

Hôn lễ của Lư Hiểu được tổ chức trong quân đội, đơn giản mà long trọng. Lúc đầu Lư Hiểu còn nói khoe khoang rằng phải mặc áo cưới gì đó, tiệc phải đủ 100 bàn. Nhưng mà những chuyện đó đều không thực hiện. Cho nên nói, người không thể nói cứng chuyện gì được. Cô ấy còn nói không gả cho lính kia, bây giờ không phải đã gả rồi sao?

Lư Hiểu mặc một bộ đồ màu đỏ, là do Chung Linh đặc biệt kiếm người mua về. Màu sắc và kiểu dáng đều là tuyển chọn cực kỳ tỉ mỉ, kỹ càng.

“Chị, em muốn uốn tóc, sau đó cài lên một đóa hoa, như vậy thì đẹp biết bao, em thấy mọi người đều như thế cả.”

Lư Hiểu hết sức vui vẻ cùng thảo luận với mấy người phụ nữ khác.

“Chị khuyên em vẫn là không nên làm vậy, nghe lời chị đi! Nếu không thì sau này em sẽ hối hận, què chết được.”

Chung Linh vừa nghĩ đến dáng vẻ đó đã cảm thấy khó chịu.

Chung Linh làm thợ trang điểm, cố gắng càng tự nhiên càng tốt. Cô vẽ lông mày, chuốt mascara, phấn mắt màu hồng, son môi màu hồng đào. Sau khi đã trang điểm xong Chung Linh còn làm cho Lư Hiểu một mái tóc xõa cực kỳ đơn giản. Làm như vậy chính là để đạt được một mục đích, đó chính là để cho cô dâu mới Lư Hiểu cho người ta cảm thấy được vẻ đẹp trời sinh. Không những như thế, còn rất đoan trang nữa.

Khi cô dâu xinh đẹp bước vào lễ đường, tất cả thuộc hạ tham gia hôn lễ của Từ Văn Thiên đều đồng loạt đứng dậy, động tác rất đồng bộ. Khi chào, tiếng ma sát của giày da và quần áo khiến cho Lư Hiểu nghe mà đỉnh tai như ọc, một lát sau cô lại cảm thấy cảm xúc cuộn trào, kích động, cả khăn trương, kiêu ngạo, tự hào. Đây là thời khắc được chú ý nhất của một người phụ nữ trong cuộc một đời của cô. Còn Từ Văn Thiên thì cho cô cảm giác phu quý thê vinh. Cái quý này, chính là được tôn trọng.

Trước tiên là lãnh đạo nói vài lời, sau đó thì cử hành nghi thức, công bố cho mọi người thấy hôn thú của hai người. Sau đó nữa thì đến phần náo nhiệt. Những chàng lính nhiệt tình này làm sao có thể từ bỏ một cơ hội tốt thế được? Phải hành hạ người mới một chút chứ! Nếu không phải bắt họ cắn quả táo được treo lên thì cũng phải bắt họ dùng đầu lưỡi mò dưa trong chai bia. Cho dù là Lư Hiểu có phóng khoáng hơn nữa thì vào thời khắc này cũng là chịu không nổi nữa rồi. Cô xấu hổ đến mặt đỏ rần rần rồi.

Chung Linh cùng mấy chị em khác cũng bắt đầu hào hứng với sự náo nhiệt này.

Từ Văn Thiên cảm thấy người làm mai cho anh chính là hai vợ chồng Chu Bảo Cương. Thật ra thì Chung Linh cũng không vui vẻ gì thừa nhận chuyện này, phải biết là làm mai chẳng phải là một chuyện đơn giản gì. Nếu hai vợ chồng họ mà có chuyện bất hòa gì thì không phải mình phải chịu trách nhiệm đến cùng sao!

Lư Hiểu có dẫn Từ Văn Thiên về nhà mẹ một lần. Thật ra thì nhà di cả cũng chẳng ưng việc Lư Hiểu gả cho một người lớn tuổi như vậy, mà lại là một người đã ly hôn nữa chứ. Nhưng mà sau khi gặp Từ Văn Thiên thì đã hoàn toàn bị chinh phục rồi. Sau khi trở về, Lư Hiểu nói với Chung Linh, đi và tất cả mọi người trong nhà đã bị người ta mua chuộc hết rồi, nếu như sau này mà có tranh cãi gì thì cũng sẽ không đứng về phía cô đâu. Điều này khiến cô ấy rất phiền não. Nhưng mà Chung Linh lại chẳng nhìn thấy chút phiền não gì trên mặt cô em họ.

“Chị, em nói cho chị nghe một chuyện, chị đừng có nói ra ngoài nha!”

Về mặt Luru Hiểu ngưng ngưng, đáng vẻ muốn nói lại thôi.

“Nói đi!” Chung Linh trợn mắt nhìn cô một cái.

“Vào ngày tân hôn, anh ấy biết em là lần đầu tiên, vui đến chết luôn. Ành... ành nghĩ em đã 27, 28 tuổi rồi, có thể đã...”

Luru Hiểu vừa thẹn thùng vừa nói ra. Không cần nói rõ ràng ra nhưng Chung Linh vẫn hiểu hết.

“Chắc! Đàn ông đều như vậy hết, nhất là đàn ông trong quân đội, đối với phụ nữ càng thêm hẹp hòi. Anh ta không phải đã ly hôn rồi sao?”

Chung Linh nói ra, quân nhân quả thật khá là bảo thủ.

“Vậy đâu có giống nhau? Anh ấy là không để ý đâu, trước khi kết hôn anh ấy cũng chẳng hỏi qua em chuyện này.”

Luru Hiểu không nhịn được mà còn biện hộ cho chồng mình.

“Hiện giờ thấy anh ta vui như vậy, cũng tức là mình chứng rõ ràng là anh ta để ý đó. Cũng may là em chưa làm gì xằng bậy, nếu không thì có mà chịu.”

Chung Linh nhin không được mà vui đập cô.

“Vậy sao?”

Luru Hiểu không nói gì nữa, nhìn đáng vẻ như đang phân cao thấp với mình. Chung Linh cũng không thêm để ý đến cô, mong cô ấy mau chóng hồi phục lại đáng vẻ bình thường. Bây giờ cái đáng vẻ nũng nịu này thật làm Chung Linh nhìn không quen nổi. Đoán là mấy ngày nữa Từ Văn Thiên cũng không được dễ chịu lắm rồi, ha ha, Chung Linh cười thâm trong bụng.

Mới yên tĩnh được hai ngày thì Luru Hiểu lại tới.

“Chị, chị có nhân sâm phải không? Đừng nói là không có nha. Dì em, cũng chính là mẹ của chị đó, nói là chị có. Giao ra vài cây đi!”

Mấy năm nay Luru Hiểu luôn ở bên cạnh Chung Linh, nói chuyện cũng chẳng phân biệt lớn bé nữa.

“Có, nhưng sao phải cho cô? Đưa tiền đây.”

Chung Linh cũng không khách khí.

“Ừm, cũng được. Một trăm đồng, ba cây.”

Luru Hiểu cũng chẳng chịu yếu thế.

“Cô tưởng là củ cải sao? 100 đồng? Không được.”

Chung Linh cũng không để ý đến cô ấy, Luru Hiểu muốn thì cứ cho thôi, dù sao thì thứ này Chung Linh cũng không thiếu, để lại cũng chẳng dùng đến.

“Chúng em chỉ là tăng lớp làm công ăn lương thôi, tiền lương của lão Từ nhà em không nhiều, chúng em còn phải góp tiền nữa!”

Luru Hiểu nói với đáng vẻ chính khí lắm nghĩa. (2)

“Cô đi cướp ngày à? Đưa tiền ra, nếu không thì đừng hòng.”

Chung Linh trợn mắt nhìn cái tên thô phỉ kia.

“Em không có tiền.”

“Được, không có tiền thì đền thịt. Sau này rảnh rồi thì cô chạy việc vặt cho chị, gọi là phải đền đó!”

Chung Linh trêu tức cô. Luru Hiểu hừ một tiếng, coi như là đồng ý.

“Cô muốn cái này để làm gì?”

Chung Linh tò mò, cô nàng này dùng để hầm thịt bò à?

“Lão Từ nhà em đó! Lúc chiến tranh cả thân đều mang bệnh tật, mỗi khi trái gió trở trời là ành chẳng thể nào ngủ được, vết thương cũ trên người lại tái phát.”

Lưu Hiểu rất đau lòng khi thấy chồng mình như vậy.

“Cô tưởng nhân sâm là tiên đơn à? Ài, anh rể của cô cũng vậy đấy, chăm sóc người ta cho tốt đi!”

Chung Linh lại nói cho em họ biết một vài mẹo dưỡng sinh, còn dạy cho cô vài bài xoa bóp Chung Linh tự học được từ trung y. Mấy năm nay, Chung Linh đã giúp chồng mình qua được những đêm mất ngủ bằng cách đó.

“Chị, chị có hối hận không? Vết thương của mấy ảnh tái phát, chị có từng oán trách qua chưa?”

Từ sau khi kết hôn, Lưu Hiểu mới nhận ra trong cuộc sống hóa ra là có ánh sáng như thế này, có sự tích cực như vậy.

“Sao lại phải trách? Trước nay chị chưa từng hối hận. Đau lòng thì có ích gì chứ? Chị còn hơi sức đâu mà nghĩ đến những thứ khác? So với bị tàn tật gì đó, chị đã mãn nguyện lắm rồi. Bây giờ anh ấy được bình an là chị đã tự thấy hài lòng lắm rồi.”

Chung Linh không muốn nhớ đến năm xưa, những ngày lo lắng hãi hùng đó như là một cơn ác mộng vậy.

“Lão Từ nói với em, người vợ trước kia của ảnh đã theo người khác rồi, ảnh chẳng nói với ai hết, lặng lẽ ly hôn. Ảnh nói, người ấy ngày trước cũng từng chịu không ít khổ cực với ảnh, bản thân ảnh thấy thẹn với cô.”

Giọng Lưu Hiểu có chút đố kị, nhưng phần sùng kính đối với chồng mình lại nhiều hơn. Chung Linh cũng hiểu, Từ Văn Thiên là một người đàn ông tốt.

Chủ nhật, cánh đàn ông rất bận rộn, mấy đứa bé thì ra ngoài chơi, vì thế nên thời gian này, bốn người phụ nữ rất rảnh rỗi. Vẫn là Lưu Hiểu có giao thiệp xã hội tương đối rộng rãi, hơn nửa lần trước về nhà mẹ cũng lãnh hội được một chút điều mới mẻ. Vì thế nên chủ nhật này, các cô tập trung lại tại phòng khách của Chung Linh, bắt đầu xây trường thành.

Vì để nâng cao hứng thú cho mọi người, các cô còn cá cược bằng tiền nữa. Vài đồng một ván, người thua phải chịu trách nhiệm đi mua đồ ăn ngon.

Hội nghị hôm nay kết thúc sớm, bốn người đàn ông hẹn nhau về nhà của Chu Bảo Cương. Còn chưa vào đến phòng khách đã nghe thấy tiếng huyền huyền nao nao của các chị em.

“A, hò rồi! Đưa tiền, đưa tiền!”

Đã lâu rồi Chung Linh chưa có niềm vui thế tục nào như thế này.

“Trời ạ, hôm nay thua thảm quá!” Hàn Minh Minh khá là ngốc.

“Mọi người ở đây làm gì hả?” Chu Bảo Cương lên tiếng.

Bốn người phụ nữ quay đầu lại nhìn, thấy các ông chồng sắc mặt rất kém đứng ở trước cửa, đang nhìn mình chằm chằm. Các cô ai cũng ăn mặc tùy tiện, tay còn đang nắm lấy tiền, thật đúng là mấy bà nội trợ chán nản. Vì thua tiền, tóc của Lưu Hiểu bị cô vò rối tung cả lên, đáng vẻ như thế này đã trực tiếp phá vỡ cái hình tượng hoàn mỹ vào ngày tân hôn trong lòng ông xã cô rồi.

Chu Bảo Cương nổi giận. Mấy cô thấy anh ngây ngốc đi về phía này, trực tiếp né tránh, nhất là Chung Linh, cô chưa từng nhìn thấy Chu Bảo Cương giận dữ thế này.

“Pang! Cạch!”

Bàn và các quần mặt chược đều bị ném đầy trên mặt đất. Bốn người phụ nữ sợ đến hết toáng cả lên.

“Còn chưa đi?”

Vương Duệ trực tiếp rống lớn với vợ mình.

“Đừng có lè mề!”

Trước nay tính tình của Châu Khải rất tốt, bây giờ lại đang hầm hầm giận dữ với vợ mình rồi. Từ Văn Thiên thì tương đối bình tĩnh, mặt không chút biểu tình, anh ta cũng chẳng nhìn cô vợ mới cưới của mình, cứ thế mà đi mất. Lưu Hiểu thấy thế liền sợ nhũn ra.

“Lão Từ, lão Từ, đợi em một chút với!”

Lưu Hiểu vừa kêu vừa làm nũng, vừa chạy theo sau. Chung Linh chỉ còn có thể tự cầu mình phúc lớn.

Lần chiến tranh lạnh này kéo dài đến mấy ngày, là lần nghiêm trọng nhất từ khi Chung Linh và Chu Bảo Cương kết hôn đến giờ. Chu Bảo Cương cũng không nói chuyện với Chung Linh, mà Chung Linh tìm mọi cách lấy lòng cũng không có tác dụng. Bây giờ, biết được mẹ mình chơi mặt chược, ngay cả Chu Lăng Vân cũng có chút thái độ với mẹ mình.

Sau này, không biết bốn anh chồng tính toán thế nào mà lại muốn bốn cô vợ của mình dậy sớm chạy bộ, còn phái cảnh vệ đến giám sát nữa. Khi bốn cô đến tập trung tại sân lớn, ai nấy mặt mày đều rất khó coi.

“Lão Từ nhà em nói gì vậy?”

Chung Linh vừa chạy vừa hỏi Luru Hiểu.

“Nói em là sa đọa, cuộc sống không có mục tiêu, thái độ sống có vấn đề. Thật tức chết em, quá đáng lắm rồi!”

Luru Hiểu nhỏ giọng nói, cô sợ cảnh vệ nghe được.

“Vậy à? Quá đáng mà em còn đến đây?”

Chung Linh biết em họ mình rất đề ý thể diện. Bây giờ ai cũng đến rồi, chẳng cần phải giữ thể diện nữa.

“Ít nói nhảm chút đi!”

Hàn Minh Minh ở phía sau thì thầm, cô nàng đã sắp chạy hết nổi rồi.

“Một, hai, ba, bốn!”

Cảnh vệ là người do Từ Vân Thiên phái đến. Anh ta đã dặn dò rồi, ý là muốn các cô phải chạy theo. Ừ thì chạy theo vậy!

Bây giờ thì vui rồi, cả bốn cô đã thành một cảnh quang trong sân lớn của đội rồi.

Cực hình này kéo dài được một tháng, tận cho đến khi Luru Hiểu có thai!

Ai ya, phụ nữ đại viện, dễ làm lắm sao?

HẾT

(1) Raw là (打鸡血) Tạm dịch: Tiêm máu gà (ặc). Đây là một liệu pháp “bảo vệ sức khỏe” lưu hành vào những năm 1967, được tin là có tác dụng cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ, chữa khỏi bách bệnh. Y như tên gọi, phương pháp này chính là tiêm khoảng mười mấy đến 100ml máu gà trống choai (có nơi nói là tốt nhất thì dùng loại gà trống trắng Leghorns thuần chủng đã trưởng thành, nặng trên 2 kg) vào cơ thể (ặc ặc...) Còn hiện nay thì từ này được một số dân mạng dùng để hình dung hành vi “điên cuồng”, “mê mẩn” của những fan starchaser cuồng nhạc, cuồng phim, cuồng sách... Từ này cũng được dùng để hình dung một người đang đặc biệt hưng phấn (anh Cương á~) – Theo baike.

(2) Chánh khí lắm nghĩa: vì trong lòng mang chính nghĩa mà thần thái hiện ra trang nghiêm, khiến cho người ta kính sợ.

Cái tiêu đề của chương này hình như là đặt dựa theo một bộ phim, tên là . Trên baidu có giới thiệu về phim đó, poster phim là hình mấy anh/ chị lính thời những năm 80, 90 á (phía trên là hình mấy nhân vật chính - hình như vậy - Còn phía dưới thì hình mấy anh chị đạp xe đạp - được làm mờ- ờ ~ tha lỗi cho khả năng mô tả của mình ~) Trên baidu còn có phần tóm tắt các tập nữa, nhưng mà nhìn thấy nhiều chữ quá, mình ngại đọc.

Bạn đang đọc truyện *Nàng Dâu Trọng Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.